SANGSAN
ยุทธจักรนิยาย
เรื่องเอกของโก้วเล้ง
คนผู้หนึ่งขอเพียงมีความสงบทางใจ
ไม่ว่าต้องเสียสละสิ่งใดล้วนคู่ควร !
ซาเสียวเฮียวโป้ว
โก้วเล้ง
น.นพรัตน์
คืนนี้สร้างเมาอยู่หนใด
กิ่งหลิวกิ่งเอี้ยงเอนสู้
ลมอรุณเฉื่อยฉิว
เดือนใกล้ล่วงลับ
คนเสเพลไร้น้ำใจไร้น้ำตาจริง ๆ หรือ ?

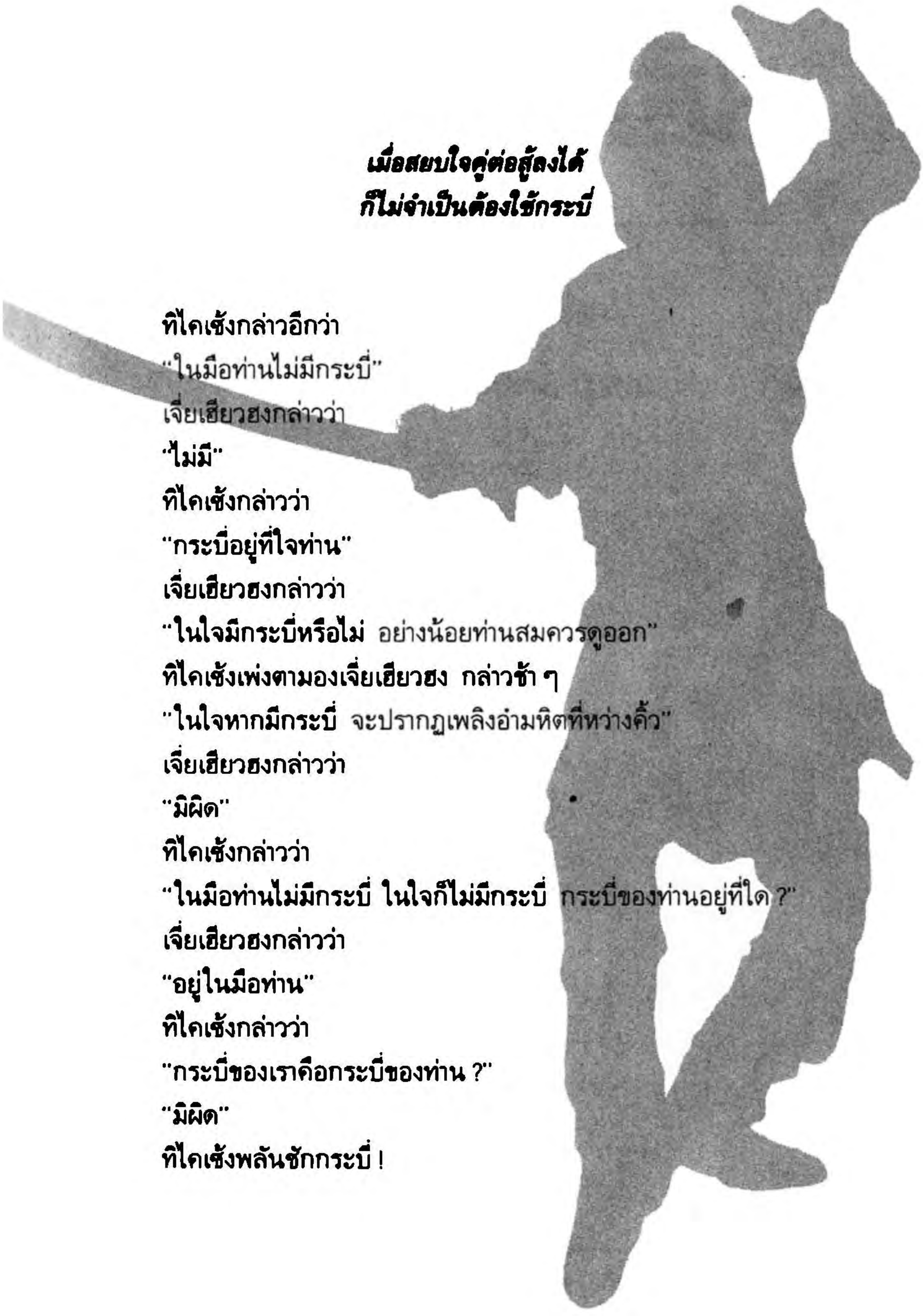

เมื่อสยบใจคู่ต่อสู้ลงได้
ก็ไม่จำเป็นต้องใช้กระบี่

ทิไคเซ้งกล่าวอีกว่า
"ในมือท่านไม่มีกระบี่"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"ไม่มี"
ทิไคเซ้งกล่าวว่า
"กระบี่อยู่ที่ใจท่าน"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"ในใจมีกระบี่หรือไม่ อย่างน้อยท่านสมควรดูออก"
ทิไคเซ้งเพ่งตามองเจี่ยเฮียวฮง กล่าวช้า ๆ
"ในใจหากมีกระบี่ จะปรากฏเพลิงอำมหิตที่หว่างคิ้ว"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"มิผิด"
ทิไคเซ้งกล่าวว่า
"ในมือท่านไม่มีกระบี่ ในใจก็ไม่มีกระบี่ กระบี่ของท่านอยู่ที่ใด ?"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"อยู่ในมือท่าน"
ทิไคเซ้งกล่าวว่า
"กระบี่ของเราคือกระบี่ของท่าน ?"
"มิผิด"
ทิไคเซ้งพลันชักกระบี่ !

ซาเสียวเอ้ย

โก้วเล้ง เขียน

น. นพรัตน์ แปล

1

สำนักพิมพ์สร้างสรรค์ - วิชาการ

ตนเรอง

หมู่บ้านซิ่งเกี่ยมจิง (หมู่บ้านกระบี่เทพเจ้า) ริมทะเลสาบเล็กจุ้ยโอ้ว (ทะเลสาบวารีเขียว) เชิงเขาจุ่ยฮุ้นฮง (ยอดเขาเมฆมรกต) เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของบู๊ลิ้ม

ภายในห้องโถงของหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้า มีป้ายขวางขนาดใหญ่ป้ายหนึ่ง บนป้ายขวางจารึกอักษรเพียงห้าตัว...เป็นอักษรทองคำแท้

"ทีแอ๋ เต้ยอิดเกียม (กระบี่ที่หนึ่งในแดนดิน)"

นี่ไม่ใช่พวกมันยกยอตัวเอง หากแต่เมื่อครั้งกระโน้น มือกระบี่ทั่วทั้งแผ่นดินวิจารณ์กระบี่บนยอดเขาฮั้วชัว ทุกผู้คนต่างมอบทองคำคนละหนึ่งตำลึง หลอมเป็นอักษรทองห้าตัวนี้ มอบให้แก่เจี่ยเทียน

เจี่ยเทียนคือประมุขหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้ารุ่นที่หนึ่ง

นี่เป็นเรื่องเมื่อเนิ่นนานมาแล้ว ตอนนี้อักษรทองบนป้ายขวาง แม้ยังเจิดจ้าแพรวพรายดังเดิม แต่เกียรติภูมิของกระบี่ที่หนึ่งในแดนดิน ไม่ได้ดำรงคงอยู่อีก

เกือบร้อยปีมานี้ วงนักเลงกำเนิดมือกระบี่มากหลาย ไม่มีผู้ใดได้รับการยกย่องเป็นกระบี่ที่หนึ่งในแดนดินอีก

ประกายของหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้าค่อย ๆ หมองมัวลง จวบจนถึงรุ่นนี้

เนื่องเพราะหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้ารุ่นนี้ ได้กำเนิดอัจฉริยบุรุษที่เลิศล้ำขึ้นอีกผู้หนึ่ง

คนผู้นี้โค่นมือกระบี่อันดับหนึ่งของสำนักฮั้วชัวฮั้วเง็กคุนพ่ายแพ้ตั้งแต่สิบสามปี

ก่อน

ตอนนั้นมันมีอายุเพียงสิบเอ็ดปีเท่านั้น!

คนผู้นี้พอถือกำเนิดมาคล้ายกับ น้ำคำประสาทพรของเหล่าทวยเทพในต่ำใต้มาจุติยังโลกมนุษย์

มันพอถือกำเนิด ก็ได้รับความรักและเกียรติยศอย่างที่ไม่เคยมีผู้ใดได้รับมาก่อน

มันเป็นมือกระบี่อันเด่นล้ำของวงนักเลง เป็นอัจฉริยะที่ได้รับการยกย่องจากบู๊ลิ้ม มันชาญฉลาดปราดเปรื่อง คมคายสง่างาม มิหน่ำซ้ำยังสัตย์ซื่อเที่ยงธรรม ในชีวิตของมัน ไม่มีด่างพร้อยใด ๆ ไม่มีข้อตำหนิแม้แต่น้อย

คนผู้นี้คือ ชาเสียวเอ้ย (นายเล็กคนที่สาม) ของหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้า

มันมีนามว่าเจี่ยเฮียวฮง

บิดาของเจี่ยเฮียวฮงนามเจี่ยอ้วงชุน เจี่ยอ้วงชุนมีบุตรีสองนาง บุตรชายสามคน

บุตรีคนโตของเจี่ยอ้วงชุนแต่งงานกับมือกระบี่ที่เข้มแข็งคนหนึ่ง น่าเสียดายที่มันหยิ่งยโสไป ในคืนวันวิวาห์ของทั้งสอง สัวนถูกคนลอบทำร้ายเสียชีวิตในห้องหอทั้งสองคน

บุตรีรองของเจี่ยอ้วงชุนก็ตายเร็วยิ่ง หากแต่ตายเพราะความตรมตรอมเนื่องเพราะนางหลงรักเด็กรับใช้ของบิดา แต่ไม่กล้าปริปากบอกออกไป จวบจนบิดานางยกนางให้กับบุรุษอื่น นางก็ตรอมใจตายอย่างเงียบงัน

บุตรชายคนโตของเจี่ยอ้วงชุนเป็นเด็กปัญญาอ่อน เสียชีวิตตั้งแต่เล็ก บุตรชายรองเพราะต้องการล้างแค้นให้กับเจ้เจ๊และเจ้ฮู (พี่สาวและพี่เขย) จึงเสียชีวิตในการต่อสู้ที่ภูเขาอิมชัว

แต่หมู่ปิศาจอิมชัวที่ลอบทำร้ายเจี่ยตั๋วเสียวเจี๊ยะ ก็ไม่มีผู้ใดมีชีวิตรอดได้

บุตรคนที่สามของเจี่ยอ้วงชุนคือเจี่ยเฮียวฮง ดังนั้นทุกผู้คนเรียกเป็นเจี่ย-ซาเสียวเอ้ย (นายเล็กคนที่สามแซ่เจี่ย)

เจี่ยเฮียวฮงเป็นทารกชาญฉลาดจริง ๆ คล้ายกับความศักดิ์สิทธิ์ของตระกูลเจี่ย สัวนปลูกฝังที่ตัวมันจนหมดสิ้น

เกียรติภูมิของตระกูลเจี่ยได้รับการกอบกู้ฟื้นคืนมาอีกครา ซาเสียวเอ้ยเจี่ยเฮียวฮงนับเป็นความหวังของหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้า ในอันที่จะฟื้นฟูเกียรติภูมิกระบี่หนึ่งในดินแดน

มิคาดในช่วงเวลาที่เจี่ยเฮียวฮงก้าวสู่จุดยอดของนักบู๊ วงนักเลงพลันเกิดข่าวร่ำลือ...

ซาเสียวเอี้ยเจี่ยเฮียวฮงตายแล้ว !

ทรือสวรรค์ริษยาอัจฉริยะ จงใจคร่าชีวิตของเจี่ยเฮียวฮงไป ?

ซาเสียวเอี้ยเจี่ยเฮียวฮงตายได้อย่างไร ?

มีบุคคลจำนวนมากไม่ยอมเชื่อ ดังนั้นออกสืบเสาะร่องรอยเจี่ยเฮียวฮง

แต่วงนักเลงไม่ปรากฏร่องรอยของเจี่ยเฮียวฮงอีก มันคล้ายถูกลบชื่อออกจากวงนักเลงจริง ๆ

เจี่ยเฮียวฮงตายแล้ว หรือยังมีชีวิตอยู่ ?

ไม่มีผู้ใดตอบคำถามนี้ได้ จวบจนกระทั่ง...

บทที่ 1

คนเสเพลร่อนเร่

คืนนี้สร่างเมาอยู่หนใด ?
กิ่งหลิวกิ่งเอี้ยงเอนลู่
ลมอรุณเฉื่อยฉิว
เดือนใกล้ล่วงลับ

ตรอกฮั่งแกฮั่ง (ตรอกตระกูลฮั่ง) เป็นตรอกเล็ก ๆ บุคคลที่มีชื่อที่สุดในตรอกคือฮั่งไหนไน่ (แม่เล้าแซ่ฮั่ง) ฮั่งไหนไน่อยู่ที่ฮั่งแกเล้า

ฮั่งแกเล้าเป็นซ่องคณิกาแห่งหนึ่ง

ครั้งแรกที่อากิก (มงคล) พบเห็นฮั่งไหนไน่ อากิกอยู่บนเตียงที่เย็นเฉียบและเปียกชื้นเตียงหนึ่ง

บนเตียงไม้ที่เย็นกระด้าง เต็มไปด้วยของเสียที่อากิกอาเจียนทิ้งไว้ ทั้งสกปรกและเหม็นคลุ้ง

สภาพของอากิกก็ไม่ดีกว่าเตียงใบนี้เท่าใด

อากิกเมามายมาห้าวัน พอตื่นขึ้นมารู้สึกลำคอแห้งผาก ศีรษะปวดแปลบแทบระเบิด

ฮั่งไหนไน่กำลังยกมือเท้าสะเอว ยืนดูอากิกอยู่หน้าเตียง

นางร่างสูงเจ็ดเชียะ เอวหยาบดุจถังน้ำ บนนิ้วมือหยาบสั้น สวมเต็มไปด้วยวงแหวนทองคำและมรกต ผิวบนใบหน้ากลมเต่งตึง ดูไปอ่อนกว่าวัย ตอนที่อารมณ์

ดี ในดวงตาจะปรากฏรอยยิ้มซุกซนของเด็กทารก

แต่ตอนนี้ดวงตาของนางปราศจากรอยยิ้ม แม้แต่น้อย

อากิกขยี้ตาโดยแรง คล้ายต้องการดูให้ชัดเจนว่าบุคคลที่ยืนอยู่หน้าเตียงเป็นบุรุษหรือสตรี

สตรีเช่นนี้ไม่ใคร่พบเห็นบ่อยครั้งจริง ๆ

อากิกดิ้นรนหมายลุกขึ้นนั่ง แต่อาการเริ่มสร่างเมาคล้ายเข็มแหลมคมทิ่มแทงใส่กระดูกของตน ต้องทอดถอนใจพึมพำว่า

"สองวันนี้ ข้าพเจ้าคงดื่มจนคล้ายแมวมึนเมาตัวหนึ่ง"

ฮั่งไหนไน่กล่าวเสริมขึ้น

"ไม่ใช่แมวมึนเมา หากแต่เป็นสุนัขตาย"

นางกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านเมามายหลับไปห้าวันเต็ม ๆ"

อากิกประคองศีรษะตนเอง พยายามนึกทบทวนว่า ห้าวันนี้ตนกระทำเรื่องราวใด?

แต่สมองของตนล้วนว่างเปล่า

ฮั่งไหนไน่ถามว่า

"ท่านมาจากแหล่งอื่น?"

อากิกผงกศีรษะ ตนมาจากแหล่งอื่น ที่อันสุดแสนไกล ไกลจนไม่ต้องการนึกถึง

ฮั่งไหนไน่ถามว่า

"ท่านมีเงินหรือไม่ ?"

อากิกส่ายหน้า ข้อนี้ตนกลับจำได้ ตนจ่ายเงินแท่งสุดท้ายไปซื้อเหล้ามา

ฮั่งไหนไน่กล่าวว่า

"เราก็ทราบว่าท่านไม่มีเงิน พวกเราตรวจค้นร่างท่านแล้ว ท่านยังยากจนกว่าสนัขตายตัวหนึ่ง"

สภาพของอากิกตอนนี้ไม่ดีกว่าสุนัขตายตัวหนึ่งจริง ๆ ผมเผ้ายุ่งเหยิง หนวดเครารกครึ้ม เสื้อผ้าทั้งเก่าคร่ำคร่า ทั้งสกปรกมอมแมม

อากิกหลับตาลง ปากกล่าวว่า

"ท่านยังมีเรื่องใดคิดถามข้าพเจ้ากระมัง ?"

ฮั่งไหนไน่กล่าวว่า

"มีเพียงประโยคหนึ่ง"
"ข้าพเจ้ากำลังฟัง"
"คนที่ไม่มีเงิน จะชำระหนี้อย่างไร ?"
อากิกทวนคำว่า
"ชำระหนี้ ?"
ฮั่งไหนไน่กล่าวว่า
"ห้าวันมานี้ ท่านติดค้างหนี้สุราที่นี่เจ็ดสิบเก้าตำลึง แต่ตอนนี้ท่านไม่มีแม้สัก
ตำลึงเดียว"
นางกล่าวต่ออย่างเย็นชา
"พวกเราในที่นี้ มีวิธีจัดการกับผู้คนที่ไม่มีเงินชำระหนี้สองวิธี"
อากิกกำลังฟัง
ฮั่งไหนไน่กล่าวว่า
"ท่านคิดถูกฟาดขาหักข้างหนึ่ง หรือยินยอมถูกหักซี่โครงสามซี่ ?"
อากิกกล่าวว่า
"แล้วแต่"
"ท่านไม่นำพาปรารมภ์ ?"
อากิกกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าเพียงมุ่งหวังให้พวกท่านรีบลงมือ พอลงมือเสร็จข้าพเจ้าจะได้ไป"
ฮั่งไหนไน่จับจ้องมองอากิก ดวงตาปรากฏแววสงสัยอยากรู้
บุรุษหนุ่มนี้ที่แท้เป็นใคร ? ไฉนแปรเปลี่ยนเป็นท้อแท้ปานนี้ ?
ในใจบุรุษหนุ่มนี้มีปมที่แก้ไม่ตกอันใด มีความหลังที่ลืมไม่ลงหรือ ?
ฮั่งไหนไน่อดถามมิได้
"ท่านร้อนรุ่มใครไป คิดไปที่ใด ?"
อากิกกล่าวว่า
"ไม่ทราบ"
"กระทั่งท่านเองก็ไม่ทราบ ?"
อากิกกล่าวว่า
"ไปถึงที่ใด ก็นับว่าบรรลุถึงที่นั้น"
ฮั่งไหนไน่เพ่งมองอากิกเนิ่นนาน พลันกล่าวว่า
"ท่านยังหนุ่มฉกรรจ์ ยังมีเรี่ยวแรง ไยไม่ทำงานใช้หนี้ ?"

ดวงตาของนางค่อยอ่อนโยนลง กล่าวว่า

"สถานที่ของเรานี้ พอดีมีงานตำแหน่งหนึ่งให้ท่านทำ คิดค่าแรงวันละห้าทุน ท่านยินยอมทำหรือไม่ ?"

อากิกกล่าวว่า

"แล้วแต่"

ฮั่งไทนไน่อดกล่าวมิได้

"ท่านไยไม่ถามว่า ที่นี้เป็นสถานที่เยี่ยงไร ? ต้องการให้ท่านทำงานอะไร ?"

"ไม่ว่างานอะไร ข้าพเจ้าล้วนกระทำ"

ฮั่งไทนไน่ยิ้มออกมา ตบไหล่อากิก กล่าวว่า

"ท่านไปยังห้องครัวทางด้านหลัง อาบน้ำอุ่นชำระกายก่อน ตอนนี้ท่านดูไปคล้ายสุนัขตาย แต่พอสูดดมคล้ายปลาตายตัวหนึ่ง"

ดวงตาของนางก็ปรากฏรอยยิ้ม กล่าวสืบต่อ

"ผู้ที่ทำงานในที่นี้ แม้ไม่อาจนับเป็นผู้คน แต่ต้องมีสารรูปของผู้คนอยู่บ้าง"

ในห้องครัวอบอวลไปด้วยกลิ่นหอมของข้าวของและซุปเนื้อ ขณะที่เดินมาจากลานบ้านที่หนาวเหน็บ รู้สึกอบอุ่นสบายเป็นพิเศษ

คนทำงานในห้องครัว เป็นสามีภรรยาคู่หนึ่ง บุรุษร่างหยาบสูงใหญ่ แต่เป็นใบ้พูดไม่ได้ สตรีทั้งผอมทั้งเล็ก แต่ดุร้ายดุจฉมวกเล่มหนึ่ง

นอกจากพวกนางสองสามีภรรยา ภายในห้องครัวยังแออัดด้วยผู้คนห้าคน

เป็นสตรีเสื้อผ้ายับย่น ผมเผ้ายุ่งเหยิงห้านาง ใบหน้าพวกนางยังมีริ้วรอยของแป้งฝุ่นเมื่อคืน และแววเบื่อหน่ายอิดโรยอย่างบอกไม่ถูกชนิดหนึ่ง

พวกนางคือนางคณิกาประจำซ่องฮั่งแกเล้า

พวกนางอายุตั้งแต่ยี่สิบถึงสามสิบห้า ผู้ที่อายุมากที่สุด ทรวงอกใหญ่โตดุจภูเขาเลากา ดวงตาเปี่ยมประกายตัณหาที่จมอยู่ในปรักอันชั่วร้าย

ภายหลังอากิกค่อยทราบว่า นางเป็นพี่ใหญ่ของเหล่าคณิกา แขกที่มาเที่ยวชมชอบเรียกนางเป็นตั๋วเชี่ย (ช้างสาร)

สตรีที่อายุเยาว์ที่สุด ดูไปยังคล้ายทาริกา เอวบางเท่าหยิบมือเดียว ทรวงอกแบนราบ แต่กลับมีการค้าดีที่สุด

หรือเหล่าบุรุษล้วนมีความใคร่ทารุณกรรมเช่นสัตว์ป่าชนิดหนึ่ง จึงเจาะจง

เลือกแต่สตรีประเภทนี้ ?

พวกนางพอเห็นอากิกเดินเข้ามา ล้วนบังเกิดความตื่นเต้นสงสัย ดีที่ฮั่งไหนไน่ติดตามเข้ามา

เหล่านางคณิกาไม่กล้าชมดูมากความ พากันก้มศีรษะลง

ฮั่งไหนไน่ประกาศว่า

"สถานที่นี้มีงานหลายประการ มีแต่บุรุษจึงกระทำได้ แต่บุรุษในที่นี้หากไม่ใช่ตอไม้ ก็เป็นลูกเต่า (คำด่าแมงดาคุมซ่อง) ตอนนี้เรานับว่าหาพบบุคคลที่คล้ายผู้คนมาทำงานได้คนหนึ่ง"

นางตบไหล่อากิกอีกครา กล่าวว่า

"บอกต่อสุนัขตัวเมียเหล่านี้ ท่านเรียกว่าอะไร ?"

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเรียกว่าอ่ากิก"

(อากิกแปลว่ามงคล คำ 'อา' มีความหมายคล้ายคำ 'ไอ้' ของภาษาไทย)

ฮั่งไหนไน่ถามว่า

"ท่านไม่มีแซ่ ?"

"ข้าพเจ้าเรียกว่าอากิก"

ฮั่งไหนไน่เคาะศีรษะอากิก หัวร่อพลางกล่าว

"เด็กน้อยนี้แม้ไม่มีแซ่ แต่มีความดีประการหนึ่ง...มันไม่ปากมาก"

อากิกมีหลักการอยู่ว่า ปากใช้รับประทานข้าว ดื่มสุรา ไม่ได้ใช้พูดมาก

ดังนั้นอากิกไม่ปากมาก

ฮั่งไหนไน่พอจากไป อากิกก็เทน้ำร้อนอ่างหนึ่งย่อกายลงล้างหน้า พลันปรากฏเท้าข้างหนึ่งยื่นมาเตะอ่างน้ำของอากิกพลิกคว่ำ

เท้าข้างที่อวบอ้วน สวมรองเท้าแดงปักลายดอกไม้

อากิกผุดลุกขึ้น เห็นใบหน้ากลมของตั่วเซี่ย

อากิกได้ยินเหล่านางคณิกาหัวร่อคิกคัก และได้ยินตั่วเซี่ยร้องว่า

"ท่านทำเท้าของเราเปียก รีบเช็ดให้แห้ง"

อากิกไม่กล่าวกระไร ย่อกายลงอย่างเงียบงัน ใช้ผ้าเช็ดเท้าที่เจ้าใบ้ยื่นให้เช็ดเท้าให้กับนาง

ตั่วเซี่ยหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านเป็นเด็กว่างง่าย ยามค่ำคืนในห้องเราหากไม่มีแขก ท่านสามารถลอบ

เข้าไป เราไม่คิดค่าบริการแต่อย่างไร"

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่กล้า"

"ท่านกระทั่งกำลังชวัญลอบเข้าห้องก็ไม่มี ?"

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นบุรุษที่ใช้ไม่ได้ ข้าพเจ้าต้องการงานนี้เพื่อชดใช้หนี้"

ดังนั้นอากิกจึงเพิ่มฉายาอีกชื่อหนึ่ง เรียกว่า "อากิกที่ใช้ไม่ได้"

แต่อากิกไม่มีปฏิกิริยาต่อฉายานี้แต่อย่างไร

ยามไต้เข้าไฟ เหล่าคณิกาผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าฉูดฉาดตา ใบหน้าพอกแป้งประทินโฉมหนาเตอะ

"อากิกที่ใช้ไม่ได้ รีบยกน้ำชามาให้แขกเหรื่อ"

"อากิกที่ใช้ไม่ได้ ไปซื้อสุราจากเบื้องนอกสักหลายชั่ง"

เสียงร้องสั่งเหล่านี้ดังตลอดเวลา จวบจนดึกดื่นค่อนคืน อากิกค่อยสามารถเข้าครัว พักผ่อนที่ซอกมุมห้องชั่วขณะ

ยามนั้น เจ้าใบ้จะยกข้าวขาวชามใหญ่ปะหน้าด้วยเนื้อย่างไฟแดงส่งให้ มองดูอากิกรับประทาน ดวงตามักทอแววเห็นอกเห็นใจ

แต่อากิกไม่เคยเหลือบแลมันมาก่อน

มีบ้างบางคน คล้ายไม่ต้องการแสดงความสำนึกขอบคุณต่อผู้อื่น อากิกคือคนชนิดนี้

เนื่องเพราะอากิกทั้งไม่มีกำลังชวัญ และไม่มีประโยชน์

จวบจนวันหนึ่ง มีเด็กหนุ่มสองคนพกมีดมายังซ่องฮั่งแกเล้า คิดเที่ยวนางคณิกาฟรี ทั้งหมดค่อยพบว่า อากิกยังมีความสามารถอีกประการหนึ่ง...

อากิกไม่กลัวความเจ็บปวด

เด็กหนุ่มที่พกมีด หลังจากเสร็จกิจกับนางคณิกาคิดจากไปโดยไม่จ่ายเงิน อากิกที่ใช้ไม่ได้กลับปรากฏขวางหน้าคนทั้งสอง

เด็กหนุ่มทั้งสองแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านคิดใคร่ตาย ?"

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่คิดตาย และไม่คิดถูกอดตาย พวกท่านหากจากไปโดยไม่ชำระเงินเท่ากับทุบชามข้าวของข้าพเจ้า"

เพิ่งกล่าวจบ มีดสองเล่มก็แทงใส่ร่างอากิก

อากิกยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว กระทั่งคิ้วยังไม่ขมวด ประกายมีดแลบแปลบก็แทงใส่ร่างอากิก

อากิกยังยืนแน่วนิ่ง คล้ายกับคมมีดไม่ได้แทงใส่ร่างตนก็ปาน !

เด็กหนุ่มทั้งสองหน้าแปรเปลี่ยนไป ชักมีดจากร่างอากิก จ้วงแทงใส่อีกครา

อากิกยังคงยืนกับที่ ปล่อยให้เด็กหนุ่มทั้งสองจ้วงแทงเจ็ดแปดมีด !

เด็กหนุ่มทั้งสองแปรเปลี่ยนเป็นแตกตื่นตระหนก ในที่สุดล้วงเงินออกมาชำระหนี้แต่โดยดี

คนในซ่องล้วนจับจ้องมองอากิกอย่างแตกตื่น คิดเข้ามาประคอง แต่อากิกหันกายจากไปอย่างเงียบงัน

อากิกเดินถึงห้องเล็ก ๆ เขตตึกหลัง ค่อยล้มลงบนเตียงที่ทั้งเย็นเฉียบทั้งกระด้าง เหงื่อกาฬไหลรินหลั่งออกมา

อากิกไม่ต้องการให้ผู้อื่นเห็นตนเป็นวีรบุรุษ และไม่ต้องการให้ผู้อื่นเห็นความเจ็บปวดรวดร้าวของตน

แต่ผ้าทึบหน้าประตูห้องถูกเลิกวูบ คนผู้หนึ่งเดินเข้ามาอย่างเงียบงัน ดันประตูปิดลง ยืนพิงประตู ใช้สายตาที่สมเพชเวทนาจับจ้องมองอากิก

นางมีดวงตากลมโต และมีมือที่เรียวงาม

นางเรียกว่าเชี่ยวหลี (สะคราญน้อย) เป็นนางคณิกาที่อายุน้อยที่สุด แต่มีการค้าดีที่สุด แขกเหรื่อทั้งหลายล้วนเรียกนางเป็นเชียวเอียวเจีย (นางปิศาจน้อย)

นางใช้มือน้อย ๆ เช็ดเหงื่อให้กับอากิกกล่าวว่า

"ท่านไยต้องทำเช่นนี้ ?"

อากิกตอบสั้น ๆ ว่า

"เนื่องเพราะนี่เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าพึงกระทำ"

ตนกล่าวเสริมขึ้น

"ข้าพเจ้าติดค้างหนี้ที่นี้ ข้าพเจ้าต้องการงานชิ้นนี้"

เชี่ยวหลีกล่าวว่า

"แต่ท่านยังหนุ่มฉกรรจ์ ยังสามารถทำงานอื่นอีกมากหลาย"

น้ำเสียงนางเปี่ยมความกังวลและเห็นใจ แต่อากิกกระทั่งเหลือบแลยังไม่

ชำเลืองแลนาง กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านก็มีงานต้องกระทำ ท่านไฉนไม่ไป ?"

เชี่ยวหลียังไม่ยอมจากไป กล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าในใจท่านต้องมีเรื่องเศร้าเสียใจมากหลาย"

"ไม่มี"

เชี่ยวหลีกล่าวว่า

"กาลก่อนคงมีสตรีนางหนึ่งทำร้ายจิตใจของท่าน"

"ท่านเห็นผีสางแล้ว"

เชี่ยวหลียังไม่ละความพยายาม กล่าวว่า

"ท่านหากไม่มีเรื่องเศร้าเสียใจมา ไฉนแปรเปลี่ยนเป็นเช่นนี้ ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเกียจคร้าน มิหนำซ้ำเป็นผีสุราตนหนึ่ง"

เชี่ยวหลีกล่าวเสริมขึ้น

"ท่านยังเป็นปิศาจราคะ ?"

อากิกไม่ปฏิเสธ ตนคร้านที่จะปฏิเสธ

เชี่ยวหลีกล่าวว่า

"แต่ตอนนี้ท่านไม่ได้แตะต้องถูกสตรีเป็นเวลานานใช่หรือไม่ ?"

ชุ่มเสียงนางแปรเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนนุ่มนวล พลันดึงมืออากิกไปวางบนท้องน้อยนาง

เรือนร่างใต้ร่มผ้าแพรเบาบางของนางล้วนเปลือยเปล่า อากิกสามารถสัมผัสกับความร้อนระอุที่ท้องน้อยนาง

เชี่ยวหลีจับจ้องมองรอยแผลดาบ และคราบโลหิตของอากิก ดวงตาเป็นประกายแวววาว กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านรับบาดเจ็บไม่น้อย แต่ขอเพียงท่าน...กับเรา ข้าพเจ้ารับรองท่านจะลืมความเจ็บปวดทั้งมวล"

ขณะว่ากล่าว นางกมมืออากิกเลื่อนไล้ไปทั่วร่างนาง

ปทุมถันบนทรวงอกแบนราบของนางเล็กและเต่งตึง

อากิกเค้นเสียงออกมา

"ไสหัวไป !"

ขาดคำ ตวัดมือตบหน้านางฉาดใหญ่

เชี่ยวหลีหน้าผงะทงาย ล้มไปตามแรงตบ แต่ใบหน้ากลับปรากฏรอยยิ้มของ

ผู้ชนะ คล้ายมุ่งหวังให้อากิกกระทำต่อนางเช่นนี้

นางกล่าวอย่างลุ่มหลง

"ท่านแข็งแรงยิ่ง"

อากิกปิดปากสนิท แผลดาบบนร่างตนปวดแสบราวถูกเปลวไฟจี้นาบ หัวใจของตนก็คล้ายสุมด้วยเปลวไฟ

อากิกต้องสะกดข่มกลั้นความรู้สึกตนเองให้จงได้

แต่เชี่ยวหลีก็คล้ายตกลงใจไม่ยอมปลดปล่อยอากิก พลันยื่นมือหนึ่งโอบขาของอากิก อีกมือหนึ่งเลิกชายเสื้อด้านล่างของอากิกขึ้น

นางส่งเสียงครวญครางอย่างแผ่วเบา เอวเบาบางบิดไปมา

นางเริ่มเปียกชื้น

ยามนั้น พลันปรากฏมือข้างหนึ่งยื่นมาจิกผมเผ้าเชี่ยวหลีขึ้น กระชากร่างของนางออกไป

เป็นมือที่อวบอ้วน บนนิ้วมือสวมเต็มไปด้วยวงแหวนทองคำและมรกต

ผู้มาคือฮั่งไทนไน่ (แม่เล้าแซ่ฮั่ง)

ต่อนที่ฮั่งไทนไน่เดินเข้ามา คล้ายเมามายมา ในมือยังถือขวดสุรา ใช้ดวงตาหรี่ปรือจับจ้องมองอากิก กล่าวว่า

"สุนัขตัวเมียนี้มีสันดานเป็นนางคณิกา นางชมชอบให้บุรุษทุบตี ยิ่งทุบตีรุนแรงนางยิ่งพอใจ"

อากิกพริ้มตาลง ตนพลันพบว่า ในดวงตาแม่เล้าวัยกลางคนผู้นี้ มีประกายปรารถนาเช่นเดียวกับเชี่ยวหลี

ฮั่งไทนไน่กล่าวว่า

"มา ดื่มสุราสักจอก เราทราบว่าหนอนสุราในท้องท่านคงปีนป่ายขึ้นถึงลำคอของท่านแล้ว"

นางยัดขวดสุราเข้าปากอากิก ปล่อยให้สุราไหลรินลงคออากิก กล่าวสืบต่อ

"วันนี้ท่านทำงานให้กับเรา เราต้องให้รางวัลท่านอย่างดี"

อากิกเข้าใจความหมายในวาจานาง แต่ยังไม่ขยับเคลื่อนไหว ไม่มีปฏิกิริยาสนองตอบ

ฮั่งไทนไน่ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"หรือท่านเป็นบุรุษที่ใช้ไม่ได้จริง ๆ ?"

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าใช่"

แต่ฮั่งไทนไน่ไม่ยอมเชื่อถือเช่นนั้น นางเริ่มปฏิบัติต่ออากิก

ระหว่างที่นางกระทำ อากิกไม่ได้ลืมตาขึ้นแม้สักคราเดียว

รอจนอากิกลืมตาขึ้น ฮั่งไทนไน่ก็จากไปแล้ว ก่อนไปยังทิ้งเงินที่หัวเตียงแท่งหนึ่ง

"นี่เป็นเงินที่ท่านสมควรได้ ไม่ว่าผู้ใดถกแทงเจ็ดแปดมีด ล้วนไม่อาจถกแทงเปล่า"

นี่เป็นคำพูดที่นางกล่าวไว้

"สำหรับเหตุการณ์เมื่อครู่ เราทราบว่าท่านต้องลืมได้"

อากิกรอจนเสียงฝีเท้านางออกจากประตูห้องก็เริ่มอาเจียนออกมา !

อากิกไม่มีวันลืมเหตุการณ์เช่นนี้ได้

รอจนเสียงอาเจียนของต่นหยุดชะงักลง อากิกก็ลุกขึ้นเดินออกจากห้องทิ้งเงินแท่งนั้นไว้ในหม้อข้าวของเจ้าใบ้ เดินฝ่าลมหนาวออกจากตรอกตระกูลฮั่ง

อากิกทราบว่าตนไม่อาจอยู่ที่นี้อีกต่อไป

บทที่ 2

น้ำใจในยามยาก

ปลายฤดูใบไม้ร่วง ต้นฤดูหนาว อากาศเหน็บหนาว ลมเย็นคล้ายมีดกรีด พสุธาแข็งกระด้าง สวรรค์โหดร้ายไม่ปรานี

อากิกดึงปกเสื้อที่เบาบางกระชับแน่นขึ้นออก จากตรอกฮั่งแกฮั่ง ก้าวออกสู่ถนนกว้างใหญ่

อากิกไม่มีที่ไป แต่ตนต้องไปจากซ่องฮั่งแกเล้าแยกจากผู้คนที่เคยดีต่อตน

อากิกไม่ได้หลั่งน้ำตา คนเสเพลไม่หลั่งน้ำตาเพียงหลั่งโลหิต แต่ตอนนี้กระทั่งโลหิตก็แทบแข็งกระด้าง

ยามเช้าตรู่ ภายในแผงน้ำชานั่งเต็มไปด้วยผู้คนเป็นคนทุกประเภท รอว่าจ้างงานทุกชนิด

อากิกยกสองมือประคองถ้วยน้ำชาร้อนกรุ่นขึ้นดื่ม

ที่นี้จำหน่ายทั้งชาละเปาและปาท่องโก๋ อากิกก็หิวโหยยิ่ง แต่อากิกก็ได้แต่ดื่มน้ำชา

อากิกมีเศษเงินติดกระเป๋าเพียงยี่สิบสามเหรียญ อากิกหวังว่ามีงานใหม่ให้ทำ

อากิกต้องการมีชีวิตต่อไป

แต่แล้วอากิกเพิ่งทราบว่าคนผู้หนึ่งคิดมีชีวิตอยู่หาใช่เรื่องง่ายดายไม่

ความยากลำบากในการหาเลี้ยงชีพสุดที่ตนจะคาดคิดมาก่อน คนผู้หนึ่งหากคิดใช้แรงงานแลกกับค่าจ้างก็ต้องมีเส้นสาย

อากิกไม่มีเส้นสาย

ช่างปูนมีพวกของตน ช่างไม้มีพวกของตน แม้แต่กรรมกรแบกหามก็มีพวกของตน หากไม่ใช่คนในหมู่คณะของพวกมัน อย่าคิดหมายหางานทำได้

นับแต่อากิกออกจากช่องฮั่งแกเล้า ต้องทนหิวมาสองวัน

วันที่สาม อากิกกระทั่งเศษเงินเจ็ดเหรียญซื้อน้ำชาดื่มก็ไม่มี ได้แต่ยืนรับประทานลมอยู่นอกแผงน้ำชา

ขณะที่อากิกใกล้ล้มลง พลันปรากฏคนผู้หนึ่งเดินมาตบไหล่อากิก ถามว่า

"ท่านยินยอมทำงานแบกถังอุจจาระหรือไม่ ? ได้ค่าแรงวันละห้าหุน"

อากิกจับจ้องมองคนผู้นั้น ไม่อาจกล่าวกระไรแม้สักคำเดียว เนื่องเพราะลำคอของตนตีบตันไปหมด

อากิกได้แต่ผงกศีรษะ ผงกศีรษะไม่หยุดยั้ง

จวบจนเนิ่นนานให้หลัง อากิกค่อยบ่งบอกความสำนึกตื้นตันของตนในตอนนั้นได้

นั่นเป็นความสำนึกตื้นตันจากใจจริง

เนื่องเพราะสิ่งที่คนผู้นั้นหยิบยื่นให้กับตน ไม่เพียงเป็นงานรับจ้างแบกถังอุจจาระ หากแต่เป็นโอกาสมีชีวิตรอด

อากิกนับว่ามีชีวิตรอดต่อไปได้

คนผู้นั้นเรียกว่าเมี้ยวจื้อ (ลูกชาวแม้ว)

เมี้ยวจื้อมีเชื้อสายเป็นชาวแม้วจริง ๆ

มันมีรูปกายสูงใหญ่ บึกบึนแข็งแรง ชี้ริ้วอัปลักษณ์ เวลายิ้มเผยเห็นฟันขาวทั่วทั้งปาก

ใบหูซ้ายมันห้อยยานลงมา ปลายหูยังมีริ้วรอยสวมต่างหูชาวแม้วอยู่

เมี้ยวจื้อจับตาดูอากิกตลอดเวลา

ขณะหยุดพักงานตอนเที่ยง เมี้ยวจื้อพลันถามว่า

"ท่านหิวมากี่วัน ?"

อากิกย้อนถามว่า

"ท่านดูออกว่าข้าพเจ้าหิว ?"

เมี้ยวจื้อกล่าวว่า

"วันนี้ท่านแทบสะดุดล้มสามครั้ง"

อากิกมองดูเท้าของตัวเอง ที่เท้ามีคราบอุจจาระติดอยู่

เมี้ยวจี้อกล่าวว่า

"นี่เป็นงานยากลำบากชนิดหนึ่ง เราเฝ้ากังวลว่าท่านทนทานไม่ได้"

อากิกกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนหาข้าพเจ้า ?"

"เนื่องเพราะตอนแรกที่เรามายังเมืองนี้ ก็มีสภาพเช่นเดียวกับท่าน กระทั่งงานแบกอุจจาระก็ทำไม่ได้"

มันล้วงถุงกระดาษออกมาใบหนึ่ง ภายในมีขนมเปี๊ยะสองก้อน ผักกาดดองเค็มเส้นหนึ่ง

มันแบ่งอาหารให้กับอากิกครึ่งหนึ่ง

อากิกรับมารับประทาน กระทั่งคำ "ขอบคุณ" ก็ไม่ได้กล่าวออกไป

เมี้ยวจี้อจับจ้องมองอากิก ดวงตาปรากฏรอยยิ้มขึ้น พลันถามว่า

"คืนนี้ท่านคิดนอนที่ใด ?"

"ไม่ทราบ"

เมี้ยวจี้อกล่าวว่า

"เรามีบ้าน บ้านของเราใหญ่โต ท่านไฉนไม่ไปนอนที่บ้านเรา ?"

อากิกกล่าวว่า

"ท่านเรียกข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าก็ไป"

บ้านของเมี้ยวจี้อไม่เล็กจริง ๆ อย่างน้อยใหญ่กว่ากรงนกพิราบอยู่บ้าง

เมี้ยวจี้อและอากิกพอกลับถึงบ้าน สตรีชราผมหงอกขาวนางหนึ่งกำลังหุงข้าวอยู่ในห้องครัว

เมี้ยวจี้อกล่าวว่า

"นี่เป็นมารดาของเรา มีฝีมือปรุงอาหารยอดเยี่ยมยิ่ง"

อากิกมองดูข้าวต้มที่ต้มจากข้าวกล้องผสมรากผัก กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสูดได้กลิ่นหอมของข้าว"

สตรีชราหัวร่อออกมา ตักข้าวต้มให้อากิกจนเต็มชาม

อากิกรับมารับประทาน ยังคงไม่ได้กล่าวคำขอบคุณ

ดวงตาเมี้ยวจี้อทอแววพอใจ กล่าวกับมารดาของมันว่า
"มันเรียกว่าอากิก มันเป็นเด็กดี"
สตรีชรายกทัพพีไม้เคาะหัวบุตรชายของนาง กล่าวว่า
"เราหากดูไม่ออก ไทนเลยยอมให้ข้าวมันรับประทาน ?"
เมี้ยวจี้อกล่าวว่า
"คืนนี้มันสามารถนอนกับพวกเราหรือไม่ ?"
สตรีชราหรี่ตามองดูอากิก กล่าวว่า
"ท่านยินยอมนอนร่วมเตียงเดียวกับบุตรชายของเรา ท่านไม่รังเกียจมันสกปรก ?"
อากิกกล่าวว่า
"มันไม่สกปรก"
สตรีชรากล่าวว่า
"ท่านเป็นชาวฮั่น ชาวฮั่นมักเห็นว่าชาวแม้วเราสกปรกยิ่ง"
อากิกกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าเป็นชาวฮั่น ข้าพเจ้ายังสกปรกกว่ามัน"
สตรีชราหัวร่อออกมา ใช้ทัพพีไม้เคาะหัวอากิกอีกผู้หนึ่ง คล้ายกับเคาะหัวบุตรชายมันก็ปาน
นางหัวร่อพลางกล่าว
"รีบรับประทานขณะที่ยังร้อน พอรับประทานอิ่มหนำจะได้ขึ้นเตียงไปหลับไหล พรุ่งนี้ค่อยมีเรี่ยวแรงทำงาน"
อากิกเริ่มรับประทาน รับประทานได้เร็วยิ่ง
สตรีชรากล่าวอีกว่า
"เพียงแต่ก่อนขึ้นเตียง ท่านต้องกระทำเรื่องหนึ่ง"
"เรื่องอันใด ?"
"ล้างเท้าของท่านให้สะอาดก่อน ไม่เช่นนั้นอัวอัว (ทาริกา) จะมีโทสะ"
อากิกถามว่า
"อัวอัวเป็นใคร ?"
"เป็นบุตรีของเรา ม่วยม่วย (น้องสาว) ของมัน"
เมี้ยวจี้อกล่าวเสริมขึ้น
"แต่นางความจริงสมควรเป็นกงจู้ (ราชธิดา) นางพอถือกำเนิดมาก็มีลักษณะ

ราศีของกงจู้"

ภายในห้องด้านหลังมีเตียงสามเตียง เตียงที่อ่อนนุ่มสะอาดสะอ้านที่สุดย่อมเป็นของอัวอัวกงจู้

อากิกก็ต้องการรู้จักกงจู้ผู้นี้

แต่อากิกอ่อนเพลียเกินไป หลังจากรับประทานข้าวต้มผักที่ร้อนกรุ่น เปลือกตาของตนยังหนักอึ้งราวถูกถ่วงด้วยดีบุก

การนอนเบียดเสียดรวมกับบุรุษสูงใหญ่เยี่ยงเมี้ยวจี้อบนเตียงเดียวกัน แม้ไม่สบายนัก แต่อากิกก็หลับไปโดยเร็ว.

จวบจนกลางดึก อากิกตื่นขึ้นมาครั้งหนึ่งยามเคลิบเคลิ้มคล้ายเห็นดรุณีผมยาวนางหนึ่ง ยืนเหม่อมองอยู่ริมหน้าต่าง · รอจนอากิกเพ่งดูอีกครานางก็มุดปราดเข้าไปในผ้าห่ม

เช้าวันที่สอง ฟ้ายังไม่ทันรุ่งสางสว่าง ทั้งสองก็ออกไปทำงาน

ตอนนั้นนางยังหลับอยู่ ตลอดทั้งร่างซุกซ่อนอยู่ในผ้าห่ม คล้ายกำลังหลบเลี่ยงความกลัวชนิดหนึ่ง

อากิกเพียงเห็นผมยาวนุ่มสลวยดำขลับของนางสยายอยู่บนหมอนหนุน...

ยามเช้าตรู่ หมอกยังหนาทึบ

ทั้งสองเดินฝ่าลมหนาวเหน็บไป เมี้ยวจี้อพลันถามว่า

"ท่านเห็นอัวอัวแล้วหรือไม่ ?"

อากิกส่ายหน้า ตนเห็นเพียงผมเผ้าของนาง

เมี้ยวจี้อกล่าวว่า

"นางทำงานในบ้านใหญ่โตแห่งหนึ่ง ต้องรอจนผู้คนนอนหลับค่อยกลับมาได้"

มันยิ้มเล็กน้อยกล่าวอีกว่า

"ผู้คนที่มีเงินมักเข้านอนสาย"

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบ"

เมี้ยวจี้อกล่าวอีกว่า

"แต่จะช้าเร็วท่านต้องได้เห็นแน่"

ดวงตาของมันทอแววภาคภูมิ กล่าวเสริมขึ้น

"ขอเพียงท่านได้เห็นนาง ต้องชมชอบนาง พวกเราล้วนภาคภูมิใจในตัวนาง"

อากิกก็เชื่อว่าดรุณีนางนี้ต้องเป็นกงจู้ที่สมบูรณ์แบบ

ขณะหยุดพักตอนเที่ยง อากิกกำลังกัดกินหมั่นโถว (ซาละเปาไม่มีไส้รับประทานแทนข้าว) ซึ่งสตรีชรายัดเยียดให้ พลันปรากฏผู้คนสามคนเดินเข้ามา

คนทั้งสามแม้สวมเสื้อผ้าซอมซ่อ ใส่หมวกเอียงกระเท่เร่ แต่หว่างเอวเสียบดาบเล็ก ๆ เล่มหนึ่ง

รอยแผลมีดบนร่างอากิกยังไม่สมานตัว บางครั้งยังปวดแปลบ

ผู้ที่อายุมากที่สุดในคนทั้งสาม ใช้ดวงตาสามเหลี่ยมสำรวจมองอากิกตลบหนึ่ง พลันยื่นมือออกกล่าวว่า

"มอบมา"

อากิกถามว่า

"มอบอะไร ?"

คนตาสามเหลี่ยมกล่าวว่า

"ท่านแม้เพิ่งมาใหม่ แต่สมควรทราบกฎของที่นี้"

อากิกไม่ทราบ ดังนั้นถามว่า

"กฎอะไร ?"

"ค่าแรงที่ท่านได้มา เราต้องแบ่งสามส่วน รับล่วงหน้าก่อนเดือนหนึ่ง"

"ตอนนี้ข้าพเจ้ามีเศษเงินเพียงสามเหรียญ"

คนตาสามเหลี่ยมแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"มีเศษเงินเพียงสามเหรียญ กลับรับประทานหมั่นโถวแป้งขาว"

มันสะบัดฝ่ามือ ตบหมั่นโถวในมืออากิกตกหล่นลง หมั่นโถวกลิ้งตกไปในคราบอุจจาระบนพื้น

อากิกเก็บขึ้นมาอย่างเงียบงัน ลอกเปลือกชั้นนอกออกชั้นหนึ่ง

อากิกต้องรับประทานหมั่นโถวใบนี้ หากปล่อยให้ท้องว่างเปล่า ไหนเลยมีเรี่ยวแรงแบกถังอุจจาระ

คนตาสามเหลี่ยมเปล่งเสียงหัวร่อ กล่าวว่า

"หมั่นโถวจุ่มคราบอุจจาระ ไม่ทราบมีรสชาติอย่างไร ?"

อากิกไม่เอ่ยปาก

คนตาสามเหลี่ยมร้องถามว่า

"ของนี้ท่านยังรับประทาน ท่านที่แท้เป็นคนหรือสุนัข ?"

อากิกกล่าวช้า ๆ

"ท่านว่าข้าพเจ้าเป็นอะไร ข้าพเจ้าก็เป็นเช่นนั้น"

ตนกัดหมั่นโถวคำหนึ่ง กล่าวสืบต่อ

"ข้าพเจ้ามีเศษเงินเพียงสามเหรียญ ท่านหากต้องการ ข้าพเจ้าจะให้แก่ท่าน"

คนตาสามเหลี่ยมถลึงตาใส่กล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าเราเป็นใคร ?"

อากิกส่ายหน้า

คนตาสามเหลี่ยมกล่าวว่า

"ท่านเคยได้ยินชื่อเชียฮู (คนลากรถ) หรือไม่ ?"

อากิกส่ายหน้าอีกครา

คนตาสามเหลี่ยมกล่าวว่า

"เชียฮูเป็นคนของทิเท้าตั๋วกอ (พี่ใหญ่หัวเหล็ก) ทิเท้าตั๋วกอทำงานกับตั๋วเล้าปั้ง (เถ้าแก่ใหญ่)"

มันชี้มาที่ปลายจมูกตัวเอง กล่าวว่า

"เราเป็นคนของเชียฮู เราต้องการเศษเงินสามเหรียญของท่าน ?"

อากิกกล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องการ ข้าพเจ้าจะเก็บไว้"

คนตาสามเหลี่ยมแผดหัวร่อ พลันตวัดเท้าเตะใส่ถุงอัณฑะของอากิก

อากิกเจ็บปวดจนตัวงอ

คนตาสามเหลี่ยมร้องว่า

"ไม่ให้เด็กน้อยนี้รับความเจ็บปวดทรมาน มันคงไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ"

คนทั้งสามยังคิดลงมือ พลันปรากฏคนผู้หนึ่งสะอึกเข้ามา บดบังขวางหน้าพวกมัน

เมื่อยืนเปรียบเทียบกัน ผู้มาสูงกว่าพวกมันหนึ่งช่วงศีรษะ

ผู้มาคือเมี้ยวจื้อ

คนตาสามเหลี่ยมถอยกายไปครึ่งก้าว ร้องดัง ๆ ว่า

"เมี้ยวจื้อ ท่านอย่าได้ยุ่งเกี่ยวเรื่องไร้สาระ"

เมี้ยวจื้อสวนคำว่า

"นี่ไม่ใช่เรื่องไร้สาระ"

มันฉุดดึงอากิกขึ้น กล่าวว่า

"คนผู้นี้เป็นน้องของเรา"

คนตาสามเหลี่ยมมองดูมือหยาบใหญ่ของเมี้ยวจื้อ พลันยิ้มออกมา กล่าวว่า

"มันเมื่อเป็นน้องของท่าน ท่านรับประกันได้หรือไม่ว่า มันพอได้รับค่าแรงจะจ่ายเงินให้กับพวกเรา ?"

เมี้ยวจื้อกล่าวว่า

"มันจะจ่ายให้"

คนตาสามเหลี่ยมย่อมไม่อยู่สืบต่อ ชักชวนพวกพ้องจากไป

ยามพลบค่ำ คนทั้งสองพกน่าความเหน็ดเหนื่อยและกลิ่นเหงื่อไคลกลับบ้าน ใบหน้าอากิกยังซีดเซียว เท้าที่เตะใส่ถุงอัณฑะของตนรุนแรงยิ่ง

เมี้ยวจื้อพลันถามว่า

"ตอนที่ผู้อื่นตบตีท่าน ท่านไม่เคยตีโต้มาก่อน ?"

อากิกเงียบงันเนิ่นนาน จึงกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าเคยทำงานในซ่องคณิกาแห่งหนึ่ง คนในที่นั้นตั้งฉายาให้กับข้าพเจ้าชื่อหนึ่ง"

"ฉายาใด ?"

"พวกนางเรียกข้าพเจ้าว่าอากิกที่ใช้ไม่ได้"

ทั้งสองเพิ่งเหยียบย่างเข้าบ้าน ก็ได้ยินสตรีชราส่งเสียงร้องมาจากภายในครัวว่า

"คืนนี้กงจู้ของพวกเราจะกลับบ้านมารับประทานข้าว พวกเราทั้งหมดจะได้รับประทานเนื้อ"

นางหัวร่อราวเด็กทารก กล่าวอีกว่า

"ทุกผู้คนจะได้แบ่งเนื้อกันคนละชิ้น ชิ้นใหญ่อย่างยิ่ง"

เสียงหัวร่อของสตรีชรามักสร้างความอบอุ่นสบายใจแก่อากิก

แต่ความสบายใจของอากิกปลาสนาการไปโดยเร็ว เนื่องเพราะอากิกได้พบกับกงจู้

ภายในห้องครัวคับแคบยิ่ง วางเก้าอี้ได้ไม่กี่ตัว ตอนที่ทั้งหมดนั่งรับประทาน

ข้าว ต้องนั่งเบียดเสียดกัน แต่มักเว้นเก้าอี้ว่างไว้ตัวหนึ่ง

นี่เป็นที่นั่งซึ่งพวกมันเว้นให้กับกงจู้ ตอนนี้กงจู้นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวนี้ ทันหน้าทาอากิก

นางมีดวงตากลมโต มือที่เรียวงาม ผมเผ้าดำขลับนุ่มสลวยดุจสายใย ท่วงท่าอ่อนโยนและสูงสง่า ดูไปคล้ายกงจู้นางหนึ่งจริง ๆ

หากแม้นอากิกเพิ่งพบเห็นนางเป็นครั้งแรก ก็ต้องให้ความเคารพรักนาง เช่นเดียวกับที่เมี้ยวจื้อสองแม่ลูกรักและเทิดทูนนาง

น่าเสียดายที่นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่อากิกเห็นนาง

ครั้งแรกที่อากิกเห็นนางอยู่ในห้องครัวฮั่งไทนไน่ นางนั่งอยู่ข้างกายตั๋วเซี่ย (ช้างสาร) ยกเท้าทั้งสองขึ้นพาดบนโต๊ะ เผยเห็นข้อเท้าที่กลมกลึง

อากิกกระทั่งเหลือบแลยังไม่ได้ชำเลืองแลนาง แต่นางกลับลอบชำเลืองมองอากิก

ภายหลังอากิกค่อยทราบว่านางเป็นนางคณิกาที่มีอายุน้อยที่สุด และมีการค้าที่ดีที่สุดในสังกัดฮั่งไทนไน่

นางมีชื่อในซ่องฮั่งแกเล้าว่าเซี่ยวหลี (สะคราญน้อย) แต่ผู้อื่นชมชอบเรียกนางเป็นเซียวเอียวเจีย (นางปิศาจน้อย)

ครั้งที่สอง อากิกเผชิญหน้ากับนางภายในห้องเล็ก ๆ ของตน ในคืนที่ตนถูกมีดทิ่มแทง

อากิกไม่สามารถลืมเลือนเรือนร่างราบรื่น นุ่มนิ่มใต้อาภรณ์แพรเบาบางของนาง

อากิกต้องใช้ความพยายามอย่างใหญ่หลวง ค่อยเปล่งคำ "ไสหัวไป" ออกได้

อากิกความจริงเข้าใจว่านั่นเป็นการพบกันครั้งสุดท้ายของพวกตน คิดไม่ถึงจะพบหน้านางอีก

นางปิศาจน้อยที่ร้อนร่าน และอารมณ์วิปริตทางเพศ กลับเป็นอัวอัว (ทาริกา) ของเมี้ยวจื้อสองแม่ลูก เป็นกงจู้ที่สูงสง่า มิหนำซ้ำเป็นความหวังของครอบครัวนี้ !

พวกมันหาทราบไม่ว่า อัวอัวมีอาชีพเป็นนางคณิกา !

พวกมันล้วนเป็นสหายของตน ให้ที่พักและอาหารแก่ตน ยึดถือตนเป็นเช่นพี่น้องร่วมสายโลหิต

อากิกย่อมไม่อาจเปิดโปงความจริงออกไป

อากิกก้มศีรษะลง หัวใจของตนปวดแปลบ

สตรีชราเดินมาฉุดมืออากิก กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"รีบมาพบกงจู้ของพวกเรา"

อากิกได้แต่เดินไป ตะกุกตะกักว่า

"ท่านสบาย ?"

อัวอัวจับจ้องมองอากิก สีหน้าปราศจากความรู้สึกใด ๆ คล้ายไม่เคยเห็นอากิกมาก่อน กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"นั่งรับประทานเนื้อ"

อากิกทรุดนั่งลง คล้ายได้ยินตนเองกล่าวว่า

"ขอบคุณกงจู้"

เมี้ยวจื้อเปล่งเสียงหัวเราะกล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องเรียกนางเป็นกงจู้ ท่านสมควรเรียกนางเป็นอัวอัวเช่นเดียวกับพวกเรา"

มันเลือกเนื้อหมักดองชิ้นโตที่สุด หนาที่สุดให้กับอากิก กล่าวว่า

"รีบรับประทานเนื้อ พอรับประทานอิ่มหนำจะได้หลับให้สบาย"

อากิกหลับไม่สบาย

วิกาลดึกมากแล้ว เมี้ยวจื้อที่อยู่ข้างกายส่งเสียงกรนสนั่นหวั่นไหว อัวอัวที่นอนอยู่บนเตียงถัดไปคล้ายหลับใหลด้วย

แต่อากิกกลับนอนลืมตาอยู่บนเตียง เหงื่อเย็นเยียบไหลซึม

นี่ไม่เพียงเกิดจากความเจ็บปวดรวดร้าวใจ รอยแผลดาบบนร่างตนก็ปวดแปลบ

งานแบกอุจจาระไม่ใช่งานเบา รอยแผลดาบของตนยังไม่สมานตัวดี บางครั้งขณะที่หาบถังอุจจาระรู้สึกปากแผลปริแตกออก

แต่อากิกขบกรามกล้ำกลืน ความเจ็บปวดทางร่างกาย ตนไม่นำพามาปรารมภ์

น่าเสียดายที่อากิกไม่ใช่มนุษย์เหล็กไหล เที่ยงวันนี้ตนพบว่าปากแผลหลายแห่งเริ่มอักเสบส่งกลิ่นเหม็นออกมา

คืนนี้พอล้มกายลงนอน อากิกรู้สึกตลอดทั้งร่างเย็นเฉียบ เหงื่อเย็นเยียบไหลซึม จากนั้นร่างเปลี่ยนเป็นร้อนผะผ่าว ปากแผลทุกแห่งคล้ายถูกเปลวไฟจี้นาบ

อากิกพยายามสะกดกลั้นกลืน แต่ร่างต้องชักกระตุกด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว รู้สึกตลอดทั้งร่างจมดิ่งลง จมลงสู่เหวอันมืดมนอนธกาล

ในระหว่างที่สลบไสล คล้ายมีคนเรียกชื่อของตน แต่ท่างไกลกระไรปานนั้น...

อาทิตย์แผดแสงแรงกล้า เป็นยามเช้าที่แจ่มใส

แต่อากิกไปทำงานอีกไม่ได้ เมี้ยวจื้อจึงออกจากบ้านไปเพียงลำพัง

อากิกไม่ใช่สลบไสลตลอดเวลา คืนฟื้นตื่นมาหลายครั้ง ทุกครั้งที่ฟื้นคืนสติมา คล้ายเห็นคนผู้หนึ่งนั่งอยู่ที่หัวเตียง ซับเหงื่อให้อากิกอย่างแผ่วเบา

อากิกไม่ทันเห็นชัดตา ก็สลบไสลไปอีก

รอจนอากิกเห็นชัดตา แสงอาทิตย์ที่สาดลอดเข้ามาจากร่องหน้าต่าง พอดีสาดต้องผมดำขลับของนาง

ดวงตาของนางเปี่ยมประกายเศร้าสลด และห่วงใยกังวล

นางคืออัวอัว

อากิกพริ้มตาลง แต่ตนยังได้ยินเสียงของนางกระทบโสต

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านดูแคลนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ตำหนิท่าน"

ซุ่มเสียงของนางเยือกเย็นยิ่ง เนื่องเพราะนางกำลังควบคุมอารมณ์ตนเอง

"ข้าพเจ้าก็ทราบว่าในใจท่านต้องมีความเจ็บปวดรวดร้าวมากหลาย แต่ท่านไยต้องทรมานตัวเองเช่นนี้ ?"

ภายในห้องเงียบสงัด ไม่ได้ยินซุ่มเสียงผู้อื่น แสดงว่าเมี้ยวจื้อออกไปทำงานแล้ว

มันไม่อาจพักงานแม้สักวันเดียว เนื่องเพราะมันทราบว่าต้องทำงานจึงมีข้าวกรอกหม้อ

อากิกพลันลืมตาขึ้น ถลึงจ้องมองนาง กล่าวเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าทราบว่าข้าพเจ้าไม่ต้องตาย"

อัวอัวทราบ นางกล่าวว่า

"ท่านหากต้องตาย ย่อมตายไปหลายครั้งแล้ว"

"อย่างนั้นไฉนไม่ไปทำงานของท่าน ?"

อัวอัวกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ไปแล้ว"

นางกล่าวต่ออย่างเฉื่อยชา

"นับแต่นี้ข้าพเจ้าจะไม่ไปยังสถานที่นั้นอีก"

อากิกอดถามมิได้ -

"เพราะเหตุใด ?"

อัวอัวพลันแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"หรือท่านเข้าใจว่า ข้าพเจ้ามีสันดานชมชอบกระทำเรื่องเช่นนั้น ?"

อากิกจับจ้องมองนาง คล้ายคิดมองทะลุซึ้งถึงหัวใจนาง กล่าวว่า

"ท่านตัดสินใจไม่ไปเมื่อเวลาใด ?"

"วันนี้"

อากิกปิดปากลง หัวใจเริ่มปวดแปลบอีกครา

...ไม่มีผู้ใดมีสันดานชมชอบประพฤติตนเป็นนางคณิกา แต่ทุกผู้คนต้องมีชีวิตต่อไป ต้องรับประทานข้าว

...นางเป็นความหวังเพียงประการเดียวของมารดาและกอกอ (พี่ชาย) นาง นางต้องทำให้พวกมันมีเนื้อรับประทาน

...นางไม่อาจสร้างความผิดหวังแก่พวกมัน

...นางปล่อยกายปล่อยใจและใฝ่ต่ำ หรือในใจนางบังเกิดความคับแค้นขมขื่น ดังนั้นเฝ้าทรมานตัวเอง ย่ายีตัวเอง ?

...แต่ตอนนี้นางตัดสินใจไม่ไปยังซ่องฮั่งแกเล้าอีก เนื่องเพราะนางไม่ต้องการให้อากิกดูแคลนนาง

อากิกหากยังมีน้ำตา ตอนนี้อาจไหลหลั่งออกมา แต่ตนเพียงเป็นคนเสเพลคนหนึ่ง

คนเสเพลไร้น้ำใจ และไร้น้ำตา

ดังนั้นอากิกต้องไป ไปจากที่นี่แม้ต้องคืบคลานก็ต้องคลานออกไป เนื่องเพราะตนล่วงรู้ความรู้สึกที่นางมีต่อตนแล้ว ตนทั้งรับไม่ได้ และไม่ต้องการสร้างความเศร้าเสียใจแก่นาง

ครอบครัวนี้ไม่เพียงให้โอกาสอยู่รอดแก่ตน ทั้งยังให้ความอบอุ่นซึ้งใจอย่างที่ตนไม่เคยได้รับมาก่อน ตนไม่อาจสร้างความเศร้าเสียใจแก่พวกมัน

อัวอัวมองดูอากิก คล้ายมองทะลุซึ้งถึงหัวใจอากิก พลันถามว่า

"ท่านคิดจากไปอีก ใช่หรือไม่ ?"

อากิกไม่ตอบคำ แต่ดิ้นรนลุกขึ้น รวบรวมเรี่ยวแรงทั้งมวลลุกขึ้น ก้าวยาว ๆ ออกไป

อัวอัวมิได้ขัดขวางอากิก นางทราบว่าคนผู้นี้แม้ไม่ได้หล่อหลอมจากเหล็กไหล แต่มีหัวใจและความตั้งใจที่เข้มแข็งดุจเหล็กไหล

นางกระทั่งลุกยังลุกไม่ขึ้น แต่ดวงตากลับเอ่อคลอด้วยหยาดน้ำ...

บทที่ 3

พยัคฆ์ร้ายพิโรธ

อากิกก็ไม่ได้เหลียวหน้ากลับ

เรี่ยวแรงของอากิกไม่สามารถผลักดันตนไปไกล ปากแผลของตนเริ่มปวดแปลบอีก

แต่อากิกมิอาจไม่ไป ต่อให้พอออกไปต้องพลัดตกลงในดูตลอง เน่าตายดุจมุสิกตัวหนึ่งอากิกก็ไม่นำพาปรารมภ์

คิดไม่ถึงอากิกไม่ทันออกพ้นจากประตูบ้าน สตรีชราก็หิ้วตะกร้าผักกลับมาในสายตาที่เมตตาการุณย์แฝงแววตำหนิสามส่วน กล่าวว่า

"ท่านไม่บังควรลุกขึ้นมา เราออกไปซื้อเนื้อมาต้มซุปกับทานโดยเฉพาะ พอรับประทานซุปเนื้อจะได้มีเรี่ยวแรง ตอนนี้กลับไปนอนรอรับประทานบนเตียง"

อากิกพริ้มตาลง

...คนเสเพลไร้น้ำใจจริง ๆ ? ไร้น้ำตาจริง ๆ หรือ ?

อากิกพลันรวบรวมเรี่ยวแรงอีกครั้ง พุ่งผ่านข้างกายสตรีชรา โถมออกจากประตูบ้านไป

มีเรื่องบางประการเมื่อไม่สามารถอธิบาย ไยต้องอธิบาย

๕

ตรอกบ้านของเมี่ยวจื่อมีตรีมและกำแพง กระทำแสงอาทิตย์สองไม่ถึง อย่า

ไม่แต่ความยุติธรรม

อากิกกัดฟันแนบแน่น ข่มความเจ็บปวดรวดร้าว เดินฝ่าลมหนาวออกไป ที่ประตูรอกกลับปรากฏคนผู้หนึ่งโซซัดโซเซเข้ามา

เป็นคนร่างโซกเลือดผู้หนึ่ง เสื้อผ้าที่สวมใส่ก็ถูกโลหิตย้อมจนแดงฉาน กระทั่งดูกบนใบหน้าแต่ละเอียด

"เมี้ยวจื้อ !"

อากิกอุทานอย่างแตกตื่น ถาโถมเข้าหา เมี้ยวจื้อก็ถาโถมมา คนทั้งสองพากันโอบกอดกัน

เมี้ยวจื้อกล่าวว่า

"บาดแผลของท่านยังไม่ทุเลาดี ออกมาทำอะไร ?"

มันเองรับบาดเจ็บสาหัสกว่ามากนัก กลับห่วงใยกังวลสหายของมันยิ่งกว่า

อากิกขบกรามกรอด กล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

เมี้ยวจื้อกล่าวว่า

"หรือท่านคิดจากไป ?"

อากิกโอบกอดสหายของตนแนบแน่น กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ไปต่อให้ฟาดข้าพเจ้าจนตายข้าพเจ้าก็ไม่ไป !"

ตนประคองเมี้ยวจื้อกลับบ้านไป

เมี้ยวจื้อรับรอยแผลดาบห้าแห่ง ถูกทำร้ายซี่โครงหักไปสี่ซี่ หากไม่ใช่เป็นบุรุษเหล็กไหนเลยยืนหยัดอยู่ได้

สตรีชราจับจ้องบุตรชายของนาง หลั่งน้ำตาออกมา

เมี้ยวจื้อยังยิ้มออก ร้องดัง ๆ ว่า

"อาการบาดเจ็บเพียงนี้นับเป็นอย่างไรได้ ? พรุ่งนี้เช้าเราจะทุเลาเอง"

สตรีชรากล่าวว่า

"ท่านไฉนรับบาดเจ็บ ?"

"เราสะดุดล้ม พลันตกลงจากบันได"

ต่อให้เป็นสตรีชราตาฝ้าฟาง กระทั่งตัวหนังสือตัวโตบนป้ายยี่ห้อยังไม่อาจเห็นชัดเจน ก็สมควรดูออกว่านี้ไม่ใช่พลัดตกบันไดมา

ต่อให้พลัดตกลงจากบันไดสูงเจ็ดวา ก็ไม่รับบาดเจ็บสาหัสปานนี้

แต่สตรีชรานี้ผิดแผนจากสตรีชราอื่น

นางดูออกว่านี่ไม่ใช่อาการพลัดตกหกล้ม นางห่วงใยกังวลบุตรชายของนางยิ่งกว่าผู้ใด

แต่นางไม่ถามอีก เพียงหลั่งน้ำตากล่าวว่า

"ครั้งหน้าตอนลงบันไดให้ระมัดระวังกว่านี้"

จากนั้นนางเดินโซซัดโซเซไปต้มซุปเนื้อของนาง

นี่จึงเป็นเรื่องที่สตรีนางหนึ่งพึงกระทำ นางทราบว่าเรื่องของบุรุษ ไม่ชมชอบให้สตรีถามมากความ

ต่อให้สตรีนางนั้นเป็นมารดาของมันก็ตาม

อากิกจับจ้องมองเงาหลังงองุ้มของนาง ในดวงตาแม้ยังไม่มีน้ำตา แต่ขอบตาแดงก่ำแล้ว

...นี่เป็นความรักอันยิ่งใหญ่ของมารดา เป็นสตรีที่ยิ่งใหญ่กระไรปานนั้น เนื่องเพราะในโลกยังมีสตรีเช่นนี้ มนุษยชาติจึงดำรงอยู่ได้

รอจนนางเดินเข้าประตูห้องครัว อากิกค่อยหันขวับมายังเมี้ยวจื้อ ถามว่า

"ท่านถูกผู้ใดทำร้ายบาดเจ็บ"

เมี้ยวจื้อยิ้มอีกครา กล่าวว่า

"ผู้ใดทำร้ายเรา ? ผู้ใดกล้าทำร้ายเรา ?"

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านไม่ยอมบอกต่อข้าพเจ้า หรือท่านต้องให้ข้าพเจ้าไปสอบถามเอง"

รอยยิ้มของเมี้ยวจื้อชะงักค้าง ปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า

"ต่อให้เราถูกคนทำร้าย ก็เป็นเรื่องของเรา ไม่ต้องให้ท่านไปสอบถาม"

อัวอัวที่ยืนอยู่ริมหน้าต่าง พลันกล่าวว่า

"เนื่องเพราะมันกลัวว่าท่านจะถกต่อยด้วย"

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้า..."

อัวอัวแค่นหัวร่อตัดบทว่า

"ซึ่งความจริงมักไม่ต้องกรึ่งเกรงข้อนี้ ต่อให้มันถูกทำร้ายเพราะท่าน ท่านก็ไม่ล้างแค้นให้กับมัน"

นางกล่าวต่อเสียงเย็นชา

"เนื่องเพราะอากิกที่ใช้ไม่ได้ผู้นี้ ไม่ชมชอบต่อยตี"

อากิกใจหายวูบ ก้มศีรษะลง

ตอนนี้อากิกทราบแล้วว่า เมี้ยวจี้อไฉนถูกทำร้าย ตนพลันนึกถึงดวงตาสามเหลี่ยมที่ชั่วร้ายคู่นั้น

เมี้ยวจี้อถูกคนตาสามเหลี่ยมและพวกกลุ้มรุมทำร้ายเอง

แต่อากิกไม่สามารถล้างแค้นให้กับสหาย ตนไม่สามารถต่อยตีกับผู้คน

อากิกแค้นตัวเอง แค้นจนแทบตาย

ยามนั้น พลันได้ยินเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า

"มันไม่ใช่ไม่ชมชอบต่อยตี ทากแต่กลัวถูกทุบตี"

นี่เป็นเสียงของคนตาสามเหลี่ยม

ผู้มาไม่เพียงมีมันคนเดียว ยังมีเด็กหนุ่มเสียบมีดที่ทว่างเอวสองคนมาด้วย

ยังมีอีกคนหนึ่งหน้ายาวยิ่ง ขาก็ยาวยิ่ง ยกมือเท้าสะเอว ยืนอยู่ด้านหลังคนทั้งสาม สวมเสื้อต่วนแวววาวสะดุดตา

คนตาสามเหลี่ยมชูนิ้วหัวแม่มือ ชี้มือไปยังคนสวมเสื้อต่วนที่ด้านหลังกล่าวว่า

"นี่คือพี่ชายของพวกเราเชียฮู (คนลากรถ) ชื่อนี้ต่อให้นำไปจำนำในโรงรับจำนำก็จำนำได้หลายร้อยตำลึง"

กล้ามเนื้อบนใบหน้าเมี้ยวจี้อกระตุกเข้าหากันกล่าวว่า

"พวกท่านมาทำอะไร ?"

คนตาสามเหลี่ยมยิ้มอย่างเยือกเย็นกล่าวว่า

"ท่านวางใจ โบยก้นเก้าสิบเก้าที ไม่เพิ่มให้ครบร้อย ครั้งนี้พวกเราไม่มารังควานหาเรื่องท่าน"

มันเดินมาตบศีรษะอากิก กล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้เป็นเผ่าพันธุ์ตาขาว พวกเราไม่จำเป็นต้องมาเสาะหามัน"

เมี้ยวจี้อกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกท่านมาหาผู้ใด ?"

คนตาสามเหลี่ยมกล่าวว่า

"มาหาม่วยจี้อ (น้องสาว) ร่วมสายเลือดของท่าน"

มันพลันหันขวับมายังอัวอัว ในดวงตาสามเหลี่ยมทอประกายดุร้าย กล่าวว่า

"ม่วยจี้อ พวกเราไปกันเถอะ"

อัวอัวหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"ท่าน...พวกท่านจะให้ข้าพเจ้าไปที่ใด ?"

คนตาสามเหลี่ยมแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"สมควรไปที่ใด ก็ไปที่นั้น ท่านอย่าได้แสร้งเป็นโง่งมงายกับบิดา"

อัวอัวหดตัวไปด้านหลัง กล่าวว่า

"หรือข้าพเจ้าไม่อาจหยุดพักแม้สักวันเดียว"

"ท่านเป็นแม่เหล็กของฮั่งไหนไน่ หากลาพักวันหนึ่ง จะขาดรายได้ไปเท่าใด เมื่อไม่มีรายได้พวกเราจะเรียกค่าคุ้มครองอันใด ?"

อัวอัวกล่าวว่า

"แต่ฮั่งไหนไน่อนุญาตข้าพเจ้าลาพักได้ นาง..." คนตาสามเหลี่ยมสอดคำขึ้น

"คำพูดที่นางอนุญาต ได้แต่ยึดถือเป็นลมที่ผายจากก้น หากไม่ได้รับการส่งเสริมจากพวกเราจนบัดนี้ นางยังคงเป็นเพียงนางคณิกาเป็นนางคณิกาแก่ทรุดโทรมคนหนึ่ง เมื่อเป็นนางคณิกา ก็ต้องขาย..."

อัวอัวไม่รอให้มันกล่าวคำพูดสุดท้ายออกมา ร้องดัง ๆ ว่า

"วิงวอนพวกท่าน สองวันนี้พวกท่านยินยอมปล่อยข้าพเจ้าหรือไม่ พวกมันล้วนรับบาดเจ็บ ล้วนรับบาดเจ็บไม่น้อย"

คนตาสามเหลี่ยมทวนคำว่า

"พวกมัน ? พวกมันเป็นใคร ? ต่อให้มีคนหนึ่งเป็นเล่ากอ (พี่ชาย) ของท่านอีกคนหนึ่งเป็นตัวอะไร ?"

เด็กหนุ่มที่พกดาบทั้งสองชิงกล่าวว่า

"เป็นเด็กน้อยนี้ พวกเรารู้จักเด็กน้อยนี้ มันเคยเป็นลูกเต่า (คำด่าผู้คุมซ่อง) ของฮั่งไหนไน่ คงมีความสัมพันธ์ใดกับนางคณิกาน้อยนี้"

คนตาสามเหลี่ยมกล่าวว่า

"วิเศษ วิเศษมาก"

มันหมนตัวมายังอากิก กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงนางคณิกาน้อยท่านยังมีชู้รัก ท่านหากไม่ติดตามพวกเราไปแต่โดยดี พวกเราจะตอนมันก่อน"

มันตวัดเท้าขึ้น เตะใส่หว่างขาอีกครา

แต่อัวอัวถาโถมมา -โถมไปบนร่างอากิกกรีดร้องว่า

"ข้าพเจ้าแม้ตาย ก็ไม่ขอติดตามพวกท่านไป พวกท่านฆ่าข้าพเจ้าก่อนเถอะ"

คนตาสามเหลี่ยมกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"นางคณิกาโสโครก ท่านคิดตายจริง ๆ ?"

ครั้งนี้มันไม่ทันยกเท้าขึ้น เมี้ยวจี้อก็คว้าไหล่มันไว้ กล่าวว่า

"ท่านเรียกนางว่าอะไร ?"

คนตาสามเหลี่ยมกล่าวว่า

"นางเป็นนางคณิกา นางคณิกาโสโครกคนหนึ่ง"

เมี้ยวจี้อไม่กล่าวกระไรอีก กำหมัดอันใหญ่โตมโหฬารต่อยผางออก

เสียงโครมเมื่อคนตาสามเหลี่ยมถูกต่อยใส่หมัดหนึ่ง แต่เมี้ยวจี้อก็ถูกเด็กหนุ่มทั้งสองเตะใส่สองเท้าเจ็บปวดจนเหงื่อเย็นยะเยียบโชมกาย กลิ้งตัวไปตามพื้นดิน

สตรีชราถาโถมออกจากห้องครัว ในมือถือมีดหั่นผัก ร้องเสียงแหบโหย

"พวกท่านเหล่าโจรร้าย เราผู้เฒ่าขอเสี่ยงกับพวกท่านแล้ว"

ยกมือฟันใส่ต้นคอของคนตาสามเหลี่ยม

นางย่อมไม่สามารถฟันถูก

คนตาสามเหลี่ยมยื่นมือมาด้านหลังตะปบ ช่วงชิงมีดของสตรีชราไป ร่างสตรีชราก็ถูกคนตาสามเหลี่ยมทุ่มข้ามไหล่ ฟาดกับพื้นอย่างหนักหน่วง!

อัวอัวถาโถมไปโอบกอดสตรีชราไว้ นิ้วมือพอสัมผัสถูกร่างมารดา ก็เปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา

สตรีชราที่ยากไร้ลำเค็ญ ความจริงเฉกเช่นเทียนไขใกล้สิ้นแสง ไหนเลยรับการทุ่มเหวี่ยงเช่นนี้ได้

สตรีชราพอถูกทุ่มเหวี่ยงฟาดกับพื้น ก็สิ้นใจตายทันที!

คนตาสามเหลี่ยมกล่าวว่า

"นี่เป็นการแส่หาที่ตายของนาง..."

คำ "เอง" ไม่ทันกล่าวจากปาก เมี้ยวจี้อคำรามราวคลุ้มคลั่งถึงโซซัดโซเซเข้าหา

มันรับบาดแผลเกลื่อนกลาดทั่วร่าง กระทั่งยืนยังยืนไม่มั่น แต่มันยังสามารถเสี่ยงชีวิต!

มันผู้ตระเตรียมเสี่ยงชีวิตแล้ว

คนตาสามเหลี่ยมกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านก็คิดหาที่ตาย ?"

ในมือมันยังถือมีดหั่นผักที่ช่วงชิงจากสตรีชรา ขอเพียงเป็นมีดก็ฆ่าคนได้

มันไม่กลัวการฆ่าคน ดังนั้นตวัดมีด ฟันใส่ทรวงอกเมี้ยวจี้อ

เมี้ยวจี้อตาแดงฉาน ไม่คิดหลบหลีก และไม่สามารถหลบหลีก แต่มีดนี้กลับฟันถูกอากาศธาตุ

มีดหั่นผักพอฟันลง ร่างเมี้ยวจี้อก็ถูกผลักไปอีกทางหนึ่ง

ถูกอากิกผลักหลบไป !

อากิกเองก็ยืนไม่มั่น แต่ตนกลับลุกขึ้นยืนอยู่เบื้องหน้าคนตาสามเหลี่ยม เผชิญหน้ากับมีดของคนตาสามเหลี่ยม กล่าวว่า

"ท่าน...พวกท่านรังแกคนเกินไปแล้ว รังแกคนเกินไปแล้ว..."

เสียงของอากิกแหบแห้ง กระทั่งพูดยังพูดไม่ออก

คนตาสามเหลี่ยมแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านคิดทำอย่างไร ? หรือคิดล้างแค้นให้กับพวกมัน ?"

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

คนตาสามเหลี่ยมกล่าวว่า

"ขอเพียงท่านมีกำลังชวัญ ก็ใช้มีดหั่นผักนี้ฆ่าเรา"

มันยื่นส่งมีดหั่นผักให้จริง ๆ สำทับว่า

"ขอเพียงท่านมีกำลังชวัญฆ่าคน เราจะนับถือท่าน"

อากิกไม่ได้รับมีดเล่มนั้น

มือของอากิกสั่นระริก ตลอดทั้งร่างสั่นระริก สั่นระริกไม่หยุดยั้ง

คนตาสามเหลี่ยมเปล่งเสียงหัวร่อ ยื่นมือจิกผมเผ้าของอัวอัว กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ไป !"

อัวอัวไม่ได้ติดตามมันไป

มือของคนตาสามเหลี่ยม พลันถูกมืออีกข้างหนึ่งคว้ากุมไว้ เป็นมือที่เข้มแข็งมีพลัง กุมจนกระดูกข้อต่อมันแทบหักสลายไป

มือข้างนั้นกลับเป็นมือของอากิก !

คนตาสามเหลี่ยมเงยหน้าขึ้น จับจ้องมองอากิกอย่างแตกตื่น กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านกล้าแตะต้องเรา ?"

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่กล้า ข้าพเจ้าไม่มีกำลังชวัญ ข้าพเจ้าไม่กล้าฆ่าคน และไม่คิดฆ่าคน"

ตนคลายมือจากการคว้ากุมข้อมือของคนตาสามเหลี่ยมช้า ๆ

คนตาสามเหลี่ยมพอได้รับอิสระ พลันชู่คำรามว่า

"อย่างนั้นเราจะฆ่าท่าน !"

ตวัดมือฟันมีดใส่คอหอยอากิกดุจสายฟ้า

อากิกกระทั่งเคลื่อนไหวยังไม่ขยับเคลื่อนไหว ยังไม่หลบหลีก เพียงต่อยหมัดออกเบา ๆ ต่อยออกหมัดหนึ่ง

คนตาสามเหลี่ยม ความจริงลงมือก่อนแต่มีดไม่ทันฟันถูก หมัดของอากิกก็ต่อยถูกปลายคางมัน

ร่างมันพลันปลิวกระเด็นไป เสียงโครมเมื่อชนหน้าต่างพังทลาย ลอยละลิ่วต่อไป ปะทะชนกับกำแพงบ้านเตี้ย ๆ ดังโครม ค่อยร่วงหล่นลง !

ตลอดทั้งร่างมันอ่อนระทวย คล้ายดินร่วนกองหนึ่ง ที่แท้กระดูกทั่วทั้งร่างก็แหลกสลายหมดสิ้น !

คนตาสามเหลี่ยมตายโดยไม่ทันส่งเสียงแผดร้องออกมาแม้สักคำเดียว

ทุกผู้คนตะลึงลานกับที่ จับจ้องมองอากิกอย่างแตกตื่น

อากิกไม่ได้มองดูพวกมัน ดวงตาทั้งคู่เว้งว่างเปล่า คล้ายไม่มีความรู้สึกใด ๆ คล้ายเต็มไปด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว

คนลากรถที่ยืนเท้าสะเอวอยู่ตลอดเวลา พลันกระโดดปราดขึ้น ร้องสั่งว่า

"ฉีกมัน !"

นี่เป็นรหัสในหมู่อันธพาล ความหมายคือให้ฆ่ามัน

เด็กหนุ่มที่พกมีดทั้งสองลังเลเล็กน้อย ในที่สุดชักมีดออก

มีดสองเล่มนี้เคยแทงใส่ร่างอากิกเจ็ดแปดแผล ตอนนี้พากันจ้วงแทงใส่ชายโครงอ่อนของอากิกโดยพร้อมเพรียง

แต่ครั้งนี้มีดทั้งสองเล่มล้วนแทงถูกอากาศธาตุ

มีดพอแทงออก อากิกก็แยกมือทั้งสองฟันใส่คอหอยพวกมัน

เด็กหนุ่มที่แข็งแรงปานโคถึกน้อยทั้งสองพลันล้มลง ล้มลงดุจดินร่วนกองหนึ่ง !

ตอนที่พวกมันล้มลง กระทั่งส่งเสียงร้องยังร้องไม่ออก

เพียงชั่วพริบตา มือดีทั้งสามก็เสียชีวิตในเงื้อมมืออากิกจนหมดสิ้น

คนลากรถหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง ถดถอยไปทีละก้าว

อากิกกระทั่งเหลือบแล ก็ไม่ชำเลืองแลมันเพียงกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"หยุดไว้"

คนลากรถเชื่อฟังคำพูด หยุดลงจริง ๆ

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงไม่คิดฆ่าคน พวกท่านไยต้องบีบบังคับข้าพเจ้า ?"

ตนก้มศีรษะลงมองดูมือทั้งสองข้าง ดวงตาเปี่ยมแววเศร้าสลดเจ็บปวดรวดร้าว เนื่องเพราะตอนนี้ มือทั้งสองข้างแปดเปื้อนคราบโลหิตอีกครา

คนลากรถพลันยืดอกขึ้นร้องดัง ๆ ว่า

"ท่านหากฆ่าเรา ท่านเองก็อย่าคิดหมายไปจากที่นี้"

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ไป"

สีหน้าของตนเจ็บปวดรวดร้าวกว่าเดิม เน้นเสียงทีละคำ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่มีที่ไปอีก"

คนลากรถเห็นอากิกก้มศีรษะลง พลันจู่โจมลงมือชัดมีดบินใส่ทรวงอกอากิก

แต่อากิกเพียงยกมือ มีดสั้นก็พุ่งย้อนกลับไปปักฉึกกับไหล่ขวาคนลากรถจนลึกไปในกระดูกข้อต่อมัน

มือของมันข้างนี้ ไม่อาจฆ่าคนอีก !

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ฆ่าท่าน เนื่องเพราะข้าพเจ้าต้องการให้ท่านมีชีวิตรอดต่อไป บอกต่อทิเท้าตั๋วกอ (พี่ใหญ่หัวเหล็ก) ของท่าน บอกต่อตั๋วเล่าปั้ง (เถ้าแก่ใหญ่) ของพวกท่าน ผู้ที่ฆ่าคนคือข้าพเจ้า พวกท่านหากคิดล้างแค้น ให้เสาะหาข้าพเจ้า อย่าได้ทำร้ายคนไร้ความผิด"

คนลากรถเจ็บปวดจนเหงื่อกาฬไหลรินลงจากใบหน้าดุจห่าฝน ขบกรามกล่าวว่า

"เด็กร้ายกาจ นับวันท่านมีกำลังชวัญ"

มันหมุนตัววิ่งตะบึงออกไป จากนั้นค่อยเหลียวหน้ามากล่าวว่า

"ท่านหากเก่งกล้าสามารถ ก็ประกาศชื่อออกมา"

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเรียกว่าอากิก อากิกที่ใช้ไม่ได้"

ยามวิกาล แสงโคมสลัว

แสงโคมชีดสลดส่องต้องซากศพสตรีชราบนเตียง และส่องต้องใบหน้าชีดขาวของเมี้ยวจี้อและอัวอัว

นี่คือมารดาของพวกมัน นางบากบั่นมาชั่วชีวิตเพื่อเลี้ยงดูพวกมันจนเติบใหญ่ แต่พวกมันตอบแทนนางอะไร ?

อากิกยืนอยู่ในซอกมุมมืด ก้มศีรษะต่ำ คล้ายไม่กล้าเผชิญหน้ากับพวกมัน

เนื่องเพราะสตรีชรานี้ความจริงไม่สมควรตาย ขอเพียงอากิกมีกำลังชวัญเผชิญกับเหตุการณ์ นางจะไม่ตาย

เมี้ยวจี้อพลันหันขวับมายังอากิก กล่าวว่า

"ท่านไปเถอะ"

ใบหน้ามันบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว กล่าวว่า

"ท่านล้างแค้นให้กับมารดาข้าพเจ้า พวกเราความจริงสมควรสำนึกขอบคุณท่าน แต่ทว่า...แต่ทว่าตอนนี้พวกเราไม่สามารถรั้งตัวท่านไว้อีก"

อากิกไม่ขยับเคลื่อนไหว ไม่ได้เอ่ยปาก

อากิกเข้าใจเจตนาของเมี้ยวจี้อ มันต้องการให้ตนไป เพราะไม่ต้องการสร้างความยุ่งยากแก่ตนอีก

แต่อากิกไม่ไปเด็ดขาด

เมี้ยวจี้อพลันชู่คำรามว่า

"ต่อให้พวกเราเคยมีพระคุณต่อท่าน ท่านก็ตอบแทนแล้ว ท่านไฉนยังไม่ไป ?"

อากิกกล่าวว่า

"ท่านหากต้องการให้ข้าพเจ้าไปจริง ๆ มีเพียงวิธีเดียว"

"วิธีใด ?"

อากิกกล่าวเสียงราบเรียบ

"ฟาดข้าพเจ้าจนตาย หามข้าพเจ้าออกไป !"

เมี้ยวจี้อจับจ้องมองอากิก น้ำตาพลันทะลักออกจากเบ้า ร้องดัง ๆ ว่า

"เราทราบว่าท่านเข้าใจว่าตัวเองมีฝีมือ เห็นว่าสามารถรับมือพวกมัน ท่านทราบหรือไม่ว่าพวกมันเป็นใคร ?"

"ไม่ทราบ"

เมี้ยวจี้อกล่าวว่า

"พวกมันทั้งมีเงิน ทั้งมีอำนาจ มือดีที่เถ้าแก่ใหญ่เลี้ยงไว้ อย่างน้อยมีสามสี่ร้อยคน คนที่ร้ายกาจที่สุด หนึ่งเรียกว่าทิเท้า (หัวเหล็ก) หนึ่งเรียกว่าทิคุ้ง (หมัดเหล็ก) อีกผู้หนึ่งเรียกว่าทิโอ้ว (พยัคฆ์เหล็ก) ฟังว่ากาลก่อนล้วนเป็นมหาโจรที่ฆ่าคนโดยไม่กะพริบตา ถูกกองปราบปรามติดตามจับกุม จึงปลอมชื่อเปลี่ยนแซ่หลบซ่อนตัวในที่นี้"

มันขู่คำรามอีกว่า

"ต่อให้ท่านมีฝีมือไม่เลว หากพบพานคนทั้งสามมีแต่ทนทางตายสายเดียว"

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงไม่มีทนทางอื่นให้เลือกเดินอยู่แล้ว"

ตนก้มศีรษะต่ำ ใบหน้าของตนซ่อนอยู่ในเงามืด

เมี้ยวจื้อไม่อาจเห็นสีหน้าอากิก แต่ฟังออกว่าชุ่มเสียงของอากิกเปี่ยมความรวดร้าวรันทดและเด็ดเดี่ยว

...ความรวดร้าวรันทดก็เป็นพลังชนิดหนึ่ง สามารถบันดาลให้ผู้คนกระทำเรื่องที่ปกติไม่กล้ากระทำ

ในที่สุดเมี้ยวจื้อทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"ตกลง ท่านเมื่อคิดใคร่ตาย พวกเราก็ตายด้วยกัน"

เพิ่งกล่าวจบ นอกประตูท้องบังเกิดเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า

"วิเศษ วิเศษมาก"

เสียงโครมพลันดัง ประตูไม้หนาทึบถูกต่อยทะลุเป็นช่องหนึ่ง !

หมัดข้างหนึ่งยื่นมาจากข้างนอก จากนั้นหดกลับไป

เสียงโครมดังอีกครา กำแพงอิฐข้างเคียงถูกต่อยทะลุอีกช่องหนึ่ง

คนผู้นี้มีหมัดแข็งนัก !

อากิกเดินออกจากเงามืดช้า ๆ เดินไปเปิดประตู

หน้าประตูยืนไว้ด้วยผู้คนกลุ่มหนึ่ง คนที่ร่างสูงใหญ่ที่สุด สวมเสื้อผ้าสวยงามที่สุด กำลังใช้มือซ้ายลบหมัดขวา ชำเลืองมองอากิกด้วยหางตา กล่าวว่า

"ท่านคืออากิกที่ใช้ไม่ได้คนนั้น ?"

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเอง"

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"เราเรียกว่าทิคุ้ง (หมัดเหล็ก) อายุ่ง (แปลว่าห้าวหาญ)"

อากิกกล่าวว่า

"แล้วแต่ท่านจะเรียกว่าอะไรก็เป็นเฉกเช่นกัน"

หมัดเหล็กอาย่งกล่าวเสียงเย็นชา

"หมัดของเราไม่เป็นเช่นเดียวกัน"

"อ้อ ?"

หมัดเหล็กอาย่งกล่าวว่า

"ฟังว่าท่านมีความสามารถยิ่ง ท่านหากกล้ารับเราหมัดหนึ่ง เราจะยอมรับว่าท่านมีความสามารถ"

อากิกกล่าวว่า

"เชิญ !"

เมี้ยวจื้อหน้าแปรเปลี่ยนไป อัวอัวก็บีบมือมันโดยแรง มือของทั้งสองเย็นเฉียบ

พวกมันดูออกว่า อากิกไม่ต้องการมีชีวิตต่อไปแล้ว ไม่เช่นนั้นไฉนคิดรับหมัดเหล็กที่สามารถต่อยทะลุกำแพงอิฐ ?

แต่พวกมันจะอย่างไรมีแต่หนทางตายสายเดียว ตายเร็วก็ต้องตาย ตายช้าก็ต้องตาย ตายแล้วจะเป็นไร ?

เมี้ยวจื้อพลันขู่คำรามว่า

"มารดาท่านเถอะ ตายก็ตาย"

มันถาโถมออกไป ร้องว่า

"ท่านหากมีความสามารถ ก็ต่อยบิดาก่อนหมัดหนึ่ง"

หมัดเหล็กอาย่งกล่าวว่า

"ก็ได้"

มันบอกลงมือก็ลงมือ ต่อยหมัดใส่ใบหน้าเมี้ยวจื้ออย่างหักโหม

ทุกผู้คนล้วนได้ยินเสียงกระดูกหักสลาย แต่ไม่ใช่กระดูกใบหน้าเมี้ยวจื้อหักแตก

หากแต่เป็นกระดกหมัดของหมัดเหล็กอาย่งหักสลาย !

หมัดเหล็กอาย่งพอต่อยหมัดออก อากิกพลันลงมือต่อยหมัดเข้าปะทะกับหมัดของมัน จากนั้นลดมือลงฟันใส่ท้องน้อยมันอย่างดุดัน

หมัดเหล็กอาย่งเจ็บปวดจนตัวงอดุจกุ้งเผา ล้มลงเกลือกกลิ้งไปตามพื้นดิน

เพียงหมัดเดียวเท่านั้น หมัดเหล็กอาย่งก็ถูกพิชิตโดยง่ายดาย !

อากิกกวาดตาไปยังผู้คนที่ด้านหลังอาย่ง

บทที่ 4

อำนาจเถ้าแก่ใหญ่

ใบปังในสวนหลังของเถ้าแก่ใหญ่แดงแล้ว แต่เบญจมาศกลับเหลืองอร่ามดั่งทองคำ

ตัวเล่าปั้ง (เถ้าแก่ใหญ่) มือไพล่หลังยืนอยู่หน้าต้นดอกเบญจมาศ พึมพำว่า

"รอจนปูก้ามใหญ่จากทะเลสาบเอี้ยเต็งโอ้วส่งมาถึง คงเป็นเวลาที่เบญจมาศเหล่านั้นเบ่งบานเต็มที่พอดี"

มันทอดถอนใจด้วยความสบายใจ พึมพำอีกว่า

"นับว่าดียิ่ง ดีจริง ๆ"

ด้านหลังมันยืนไว้ด้วยผู้คนกลุ่มหนึ่ง ชายกลางคนสวมเสื้อยาวสีเขียว ดูไปคล้ายบัณฑิตตกยากคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้มันที่สุด หมัดเหล็กอาย่งที่พันผ้าขาวกับมือยืนอยู่ไกลที่สุด

ไม่ว่ายืนใกล้ก็ดี ยืนอยู่ไกลก็ดี ขณะที่เถ้าแก่ใหญ่กำลังชมดอกไม้ ไม่มีผู้ใดกล้าส่งเสียงมาก่อน

เถ้าแก่ใหญ่ก้มกายลง คล้ายคิดสูดดมกลิ่นหอมของดอกไม้ แต่แล้วพลันลงมือ ใช้นิ้วสองนิ้วคีบจับแมลงตัวหนึ่ง ค่อยถามช้า ๆ

"พวกเจ้าบอกว่าคนคนนั้นเรียกว่าอะไร ?"

คนชุดเขียวเหลียวหน้ามายังหมัดเหล็กอาย่ง เป็นความหมายให้มันตอบคำถาม

หมัดเหล็กอาย่งกล่าวว่า

"มันเรียกว่าอากิก...อากิกที่ใช้ไม่ได้"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"อากิก ? อากิกที่ใช้ไม่ได้ ?"

มันบีบนิ้วบีบแมลงตัวนั้นตายคามือ พลันหันขวับมายังอาย่ง กล่าวว่า

"มันเรียกว่าอากิกที่ใช้ไม่ได้ เจ้าเรียกว่าหมัดเหล็กอาย่ง ?"

หมัดเหล็กอาย่งกล่าวว่า

"ถูกแล้ว"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"เป็นหมัดของเจ้าแข็งกว่า หรือหมัดของมันแข็งกว่า ?"

หมัดเหล็กอาย่งกล่าวตามความสัตย์

"ของมัน"

เถ้าแก่ใหญ่ถามอีกว่า

"เป็นเจ้าท้าวหาญกว่า หรือมันท้าวหาญกว่า ?"

"เป็นมัน"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"เป็นเจ้าใช้ไม่ได้ หรือมันใช้ไม่ได้ ?"

"เป็นเรา"

เถ้าแก่ใหญ่ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า ชื่ออาย่ง (ท้าวหาญ) ของเจ้าคล้ายเรียกผิดแล้ว"

"ถูกแล้ว"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"อย่างนั้นเจ้าไฉนไม่เปลี่ยนชื่อ ? เปลี่ยนเป็นเรียกว่าหุ่ยม้วยอาเก้า (เศษสวะสุนัข) ?"

ใบหน้าซีดขาวของหมัดเหล็กอาย่งเริ่มบิดเบี้ยวผิดสารรป

คนชุดเขียวที่ยืนแน่วนิ่งอยู่ด้านข้างตลอดเวลา พลันน้อมกายกล่าวว่า

"อาย่งพยายามอย่างสุดความสามารถแล้ว"

เถ้าแก่ทอดถอนใจอีกครา โบกมือกล่าวว่า

"เรียกมันไสหัวไปเถอะ"

คนชุดเขียวกล่าวว่า

"ทราบแล้ว"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวอีกว่า

"เจียดเงินจำนวนหนึ่งให้มันไปพักรักษาตัว พอทุเลาเป็นปกติค่อยมาพบเรา"

คนชุดเขียวร้องดัง ๆ ว่า

"เถ้าแก่ใหญ่ให้เจ้าไปเบิกเงินจากกองคลังหนึ่งพันตำลึง เจ้ายังไม่รีบกล่าวขอบคุณ ?"

หมัดเหล็กอาย่งลนลาน โขกศีรษะคำนับขอบคุณ เถ้าแก่ใหญ่กลับทอดถอนใจอีกครา กล่าวว่า

"พอสั่งจ่ายก็จ่ายเงินหนึ่งพันตำลึง ท่านกลับใจกว้างนัก"

คนชุดเขียวยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่เราไม่ได้จ่ายเงินตัวเอง"

เถ้าแก่ใหญ่ส่งเสียงหัวร่อ กล่าวว่า

"ท่านมีความดีประการหนึ่ง คือรู้จักพูดความจริง"

รอจนมันชะงักเสียงหัวร่อ คนชุดเขียวค่อยกล่าวเบา ๆ

"เรายังมีความจริงอีกหลายคำคิดใคร่กล่าว"

เถ้าแก่ใหญ่โบกมือบงการว่า

"ล่าถอยไป"

มือดีของเถ้าแก่ใหญ่ทั้งหมดพากันล่าถอยออกจากสวนหลังทันที

ภายในสวนเงียบสงัด ใบปังแดง เบญจมาศเหลือง อาทิตย์สนชยาใกล้ลาลับ พอทาบเงาของเถ้าแก่ใหญ่กับพื้นจนยาวเหยียด

มันพอใจต่อเงาของตัวเองยิ่ง

เถ้าแก่ใหญ่ร่างอ้วนฉุเตี้ยเล็ก แต่พอใจคนสูงและผอมชูบ

คนชุดเขียวร่างผอมสูง แต่ตอนที่มันก้มเอวลง เถ้าแก่ใหญ่ก็ไม่ต้องเงยหน้ามองมัน

คนชุดเขียวก้มเอวลง ยังคงลดซุ่มเสียงแผ่วเบายิ่งกล่าวว่า

"อากิกที่ใช้ไม่ได้ รับรองไม่ใช่คนใช้ไม่ได้"

เถ้าแก่ใหญ่กำลังฟัง

ตอนที่คนชุดเขียวกำลังกล่าววาจา เถ้าแก่ใหญ่มักเงี่ยหูฟังเป็นพิเศษ

เนื่องเพราะคนชุดเขียวเป็นที่ปรึกษาของมัน

คนชุดเขียวกล่าวว่า

"หมัดเหล็กอาย่งถือกำเนิดจากสำนักคงทัง ระหว่างนี้ชื่อเสียงของสำนักคงทังเสื่อมโทรมลง แต่วิชาฝีมือประจำสำนักพวกมันโดดเด่นยิ่ง"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"สำนักคงทังไม่เลว"

"ในศิษย์สำนักคงทัง อาย่งนับเป็นฝีมือดีที่เข้มแข็งที่สุด ก่อนที่มันจะถูกอัปเปหิออกจากสำนัก เคยจัดการหลวงจีนเสี่ยวลิ้มยี่สี่รูป และกระบี่ของบู๊ตึงสองเล่ม"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"เราทราบเรื่องเหล่านี้ดี ไม่เช่นนั้นเราไหนเลยยินยอมว่าจ้างมันด้วยเงินเดือนเดือนละแปดร้อยตำลึง"

"แต่อาวุธที่ใช้ไม่ได้นั้น เพียงลงมือก็พิชิตมัน จากความนี้แสดงว่าอาวุธผู้นี้ไม่รวบรัดธรรมดา"

เถ้าแก่ใหญ่แค่นหัวร่อ

คนชุดเขียวกล่าวอีกว่า

"ที่น่าประหลาดคือ ในรัศมีหลายร้อยลี้ของที่นี้ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ประวัติความเป็นมาของมัน"

เถ้าแก่ใหญ่ถามว่า

"ท่านตรวจสอบแล้ว ?"

"เราส่งคนออกไปหกสิบสามคน ล้วนเป็นผู้ที่มีทูตาปราดเปรียวที่สุดในละแวกนี้ ตอนนี้กลับมาแล้วสามสิบเอ็ดคน ทุกคนล้วนสืบไม่ออก"

เถ้าแก่ใหญ่ความจริงเดินไปมาอยู่หน้าพุ่มไม้ดอกช้า ๆ ยามนั้นพลันเหลียวหน้ามา กล่าวว่า

"ท่านที่แท้คิดบอกว่าอะไร ?"

คนชดเชียวกล่าวว่า

"คนผู้นี้รั้งอยู่ละแวกนี้ จะช้าเร็วต้องเป็นชนวนเภทภัย"

"อย่างนั้นท่านรีบใช้ผู้อื่นไปจัดการมัน"

คนชุดเขียวกล่าวว่า

"ใช้ผู้ใดไป ?"

"ทิเท้า (หัวเหล็ก)"

คนชุดเขียวกล่าวว่า

"วิชาอิ้วเท้าก่วงเต้ง (หัวล้านคงกระพัน) ของไต้กัง น้อยคนที่ทัดเทียบเปรียบด้วยได้"

"อือม์ เราเคยเห็นมันพุ่งศีรษะชนต้นไม้หักไปต้นหนึ่งกับตา"

คนชุดเขียวกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่อากิกไม่ใช่ต้นไม้"

"วิชากำลังภายนอกของทิเท้าก็ไม่เลว"

"แต่เปรียบกับวิชาหมัดเหล็กของอาย่งกล้าแข็งกว่าไม่มากนัก"

เถ้าแก่ใหญ่เพ่งตาถามว่า

"ท่านเห็นว่าทิเท้าก็ไม่สามารถจัดการกับอากิกที่ใช้ไม่ได้ ?"

คนชุดเขียวกล่าวว่า

"ไม่ใช่จัดการไม่ได้ เพียงแต่ไม่มั่นใจ"

มันกล่าวต่อช้า ๆ

"เราจำได้ว่าเถ้าแก่ใหญ่เคยสั่งไว้ เรื่องที่ไม่มีความมั่นใจอย่าได้กระทำเด็ดขาด"

เถ้าแก่ใหญ่ยิ้มพลางผงกศีรษะ รู้สึกพอใจยิ่ง

มันชมชอบให้ทุกผู้คนจดจำคำพูดของมัน ทางที่ประเสริฐจดจำไว้ทุกถ้อยคำ

คนชุดเขียวกล่าวว่า

"เราคิดไปคิดมา ทางฝ่ายพวกเรามีคนจัดการกับอากิกได้เพียงคนเดียว"

เถ้าแก่ใหญ่ถามว่า

"ทิโฮ้ว (พยัคฆ์เหล็ก) ?"

คนชุดเขียวผงกศีรษะ กล่าวว่า

"เถ้าแก่ใหญ่ย่อมทราบความเป็นมาของมัน คนผู้นี้หนักแน่นลึกซึ้ง มีสมองปราดเปรียว ปกติลงมือคราใด ไม่ยอมแสดงวิชาฝีมือแท้จริงออกมา แม้นเป็นเช่นนั้น ก็เหนือกว่าทิเท้าและอาย่งมากนัก"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"แต่ตอนนี้มันไม่อยู่ที่นี้"

"ถูกแล้ว"

เถ้าแก่ใหญ่ถามว่า

"เมื่อใดมันจึงจะกลับมา ?"

"งานที่มันกระทำครั้งนี้ไม่ง่ายนัก ในความเห็นของเรา อย่างเร็วต้องรออีกสิบวัน"

เถ้าแก่ใหญ่หน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"หรือตอนนี้พวกเราไม่มีวิธีจัดการกับอากิกที่ใช้ไม่ได้นั้น ?"

คนชุดเขียวกล่าวว่า

"ย่อมมี"

ยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"พวกเราขอเพียงใช้คำหนึ่งก็จัดการกับมันได้"

เถ้าแก่ใหญ่ถามว่า

"ทำอะไร ?"

คนชุดเขียวกล่าวว่า

"ดึง"

มันกล่าวเสริมขึ้น

"พวกเรามีฝีมือ ทั้งมีเงินทอง แต่พวกมันกระทั่งเงินซื้อข้าวยังเป็นปัญหา มิหนำซ้ำต้องคอยระวังพวกเราไปรังควานมัน ย่อมนอนไม่หลับ เยี่ยงนี้ดึงต่อไปสักสามสี่วัน ไม่ต้องให้พวกเราลงมือพวกมันจะลงเอง"

เถ้าแก่ใหญ่เปล่งเสียงหัวร่อ ตบไหล่มันโดยแรงกล่าวว่า

"เด็กร้ายกาจยอดเยี่ยมจริง ๆ มิน่าเล่าผู้อื่นเรียกท่านเป็นเต็กเฮียะแช (ใบไผ่เขียว)"

เต็กเฮียะแชเป็นชื่อสุราสรุนแรงชนิดหนึ่ง หากดื่มลงไป น้อยคนที่ไม่เมามาย

เต็กเฮียะแชก็เป็นอสรพิษชนิดหนึ่ง ฉกกัดถูกผู้คนต้องตาย

เถ้าแก่ใหญ่พลันถามว่า

"ต่อให้พวกเราไม่ไปรังควานมัน หากแม้นมันมารังควานพวกเราเล่า ?"

เต็กเฮียะแชกล่าวว่า

"คนผู้หนึ่งหากคิดออกมาเสี่ยงชีวิตกับผู้คน สามารถนำบุรุษวู่วามที่รับบาดเจ็บสาหัส และนางคณิกาที่รู้จักแต่ขายเรือนร่างนางหนึ่งร่วมทางไปหรือไม่ ?"

"ไม่สามารถ"

เต็กเฮียะแชกล่าวว่า

"ดังนั้นมันหากออกมาเสาะหาพวกเรา ได้แต่ทิ้งเมียวจื้อไว้"

"มันสามารถซุกซ่อนพวกมันไว้"

เต็กเฮียะแชกล่าวว่า

"ภายในเมืองล้วนเป็นคนของพวกเรา มิหนำซ้ำวางทูตาอยู่ละแวกบ้านของพวกมันแต่แรก มันจะซ่อนคนไว้ที่ใดได้"

เถ้าแก่ใหญ่แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"นอกจากพวกมันสามารถชำแรกลงเดิน เช่นเดียวกับไส้เดือน"

เด็กเฮียะแซกล่าวว่า

"ครั้งนี้อากิกยินยอมทะยานออกมาเสี่ยงชีวิต เพราะสืบเนื่องมาจากเมี้ยวจื้อเป็นพี่น้อง พวกมันหากตกเข้ามาในเงื้อมมือพวกเรา อากิกสามารถตีลังกาออกจากเงื้อมมือของพวกเราหรือ ?"

เถ้าแก่ใหญ่เปล่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก พวกเราจะชมดอกไม้ดื่มสุราในที่นี้ รอให้พวกมันมาหาที่ตาย"

เด็กเฮียะแซกล่าวว่า

"เรารับประกันว่า ไม่ถึงสามวันพวกมันจะมาเอง"

ยามสนธยา

อัวอัวเพิ่งยกซุปเนื้อชามนั้นขึ้น น้ำตาก็หยดหยาดลงในชามทีละหยด

ซุปเนื้อไม่สามารถทำให้คนหลั่งน้ำตา ผู้ที่ทำให้นางหลั่งน้ำตา คือคนซื้อเนื้อต้มซุปชามนี้ ตอนนี้ซุปเนื้อยังอยู่ แต่คนถูกกลบฝังอยู่ใต้พสุธาแล้ว

ซุปเนื้อชามนี้ผู้ใดตัดใจดื่มลงไปได้ ?

แต่นางต้องให้พวกมันรับประทานลงไป เนื่องเพราะพวกมันต้องการพละกำลังแท้ที่ท้องหิวหามีพละกำลังไม่

อัวอัวเช็ดคราบน้ำตา ค่อยแบ่งซุปเนื้อเป็นสองชาม จัดวางหมั่นโถวสองใบและตะเกียบไม้ ยกออกจากห้องครัว

ภายในห้องด้านนอก อากิกยังนั่งอยู่ในเงามืดมุมห้อง

นางส่งซุปเนื้อชามหนึ่ง หมั่นโถวใบหนึ่งวางลงโต๊ะเบื้องหน้าอากิก

อากิกไม่ขยับเคลื่อนไหว และไม่เอ่ยปาก

อัวอัวส่งถาดไม้ถึงเบื้องหน้ากอกอของนาง กล่าวเบา ๆ

"ซุปยังร้อนอยู่ พวกท่านรีบรับประทานเถอะ"

เมี้ยวจื้อถามว่า

"ท่านเล่า ?"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่หิว"

นางไม่หิวจริง ๆ ?

คนที่ไม่ได้รับประทานข้าวสักเม็ดมาสองวันหนึ่งคืน ไหนเลยไม่หิวได้

นางที่ไม่หิว เนื่องเพราะนี่เป็นอาหารมื้อสุดท้ายของพวกตน เนื่องเพราะอากิกและเมี้ยวจี้อต้องการพละกำลังยิ่งกว่านาง

เมี้ยวจี้อเงยหน้าจับจ้องมองนาง พยายามกล้ำกลืนน้ำตาไว้ กล่าวว่า

"กระเพาะของเราไม่ใคร่ดี ไม่สามารถรับประทานมากปานนี้ พวกเราแบ่งกันคนละครึ่ง"

อัวอัวก็กล้ำกลืนน้ำตา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่รับประทานไม่ได้หรือ ?"

เมี้ยวจี้อกล่าวว่า

"ไม่ได้"

มันขณะจะแบ่งหมั่นโถวให้กับอัวอัวครึ่งหนึ่ง อากิกพลันผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"ซุปเนื้อชามนี้ให้อัวอัว"

เมี้ยวจี้อร้องดัง ๆ ว่า

"ไม่ได้ นั่นเป็นส่วนแบ่งของท่าน"

อากิกไม่แยแสสนใจ ก้าวยาว ๆ ออกจากห้อง

อัวอัวสะอึกกายไปฉุดดึงอากิกไว้ กล่าวว่า

"ท่านคิดไปที่ใด ?"

อากิกกล่าวว่า

"ออกไปรับประทานข้าว"

"ในบ้านมีอาหาร ท่านไยต้องออกไปรับประทานที่เบื้องนอก ?"

อากิกกล่าวว่า

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่คิดรับประทานหมั่นโถว"

อัวอัวจับจ้องมองอากิกเขม็งนิ่ง กล่าวว่า

"ไม่คิดรับประทานหมั่นโถว คิดรับประทานอะไร ? คิดรับประทานทิเท้า (หัวเหล็ก) ใช่หรือไม่ ?"

อากิกปิดปากสนิท

ในที่สุดน้ำตาของอัวอัวไหลหลั่งออกมา กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ข้าพเจ้าเข้าใจเจตนาของท่าน หากดึงต่อไปเช่นนี้ แม้แต่ข้าพเจ้าก็ทนทานไม่ได้ อย่าว่าแต่ท่าน แต่ทว่า..."

น้ำตาของนางไหลรินดุจห่าฝน กล่าวอย่างหดหู่

"แต่ท่านสมควรทราบ คนในเมืองล้วนเป็นคนของพวกมัน ท่านไยต้องไปหาที่ตาย ?"

อากิกกล่าวว่า

"ต่อให้ไปหาที่ตาย ก็ดีกว่ารอความตายในที่นี้"

กล่าวจบ สาวเท้าออกจากห้อง

ม่านวิกาลโศกสลด

ไม่ว่าเป็นทิวทัศน์ราตรีงดงามปานใดในสายตาของคนที่โศกเศร้า รู้สึกโศกเศร้ายิ่ง

ลมชิวเทียน (ใบไม้ร่วง) เริ่มโชยพัด สตรีขายเกาลัดคั่วนางหนึ่ง ใช้ผ้าเขียวไพ่าศ์รษะ ยืดคอร้องขายเกาลัดอยู่ในตรอก

ที่หน้าปากตรอก ยังมีขอทานตาบอดคนหนึ่งนั่งขดตัวอยู่บนกำแพง ร่างสั่นเทาท่านตลอดเวลา

อากิกเดินออกจากตรอก เดินถึงกลางทาง พลันหยุดลง ถามสตรีนางนั้นว่า

"ท่านขายอะไร ?"

สตรีนางนั้นกล่าวว่า

"ขายเกาลัดคั่วเคลือบน้ำตาล ทั้งหอมทั้งหวานชั่งละยี่สิบห้าเหรียญ"

อากิกกล่าวว่า

"ไม่แพง"

สตรีน่างนั้นถามว่า

"ท่านต้องการซื้อเท่าใด ?"

"ซื้อร้อยชั่ง"

สตรีนางนั้นกล่าวว่า

"แต่ในตะกร้าของเรา มีเพียงสิบกว่าชั่ง"

อากิกกล่าวว่า

"บวกกับตัวท่าน ก็มีน้ำหนักครบร้อยชั่ง ข้าพเจ้าต้องการซื้อทั้งตัวท่านด้วย !"

สตรีนางนั้นหดตัวไปด้านหลัง ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงขายเกาลัด ไม่ขายตัว"

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิอาจไม่ซื้อ"

ตนพลันลงมือ ตะปบคว้าปกเสื้อชองนาง

สตรีนางนั้นร้องว่า

"โจรร้ายคิดข่มขืนสตรี..."

เพิ่งร้องได้ประโยคเดียว อากิกก็ยื่นมือปราดออกบีบปลายคางชองนางไว้ จนไม่สามารถส่งเสียงร้องได้

อากิกกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านหากเป็นสตรี ไฉนมีหนวดงอกเงย ?"

ปลายคางผู้นี้แม้โกนจนเกลี้ยงเกลา แต่ยังปรากฏรากหนวดอยู่

อากิกกล่าวอีกว่า

"ท่านคงเป็นคนวิกลจริต คนวิกลจริตสมควรถูกทุบตีจนตาย"

คนผู้นั้นสั่นศีรษะอย่างไม่คิดชีวิตตะกุกตะกักว่า

"เรา...เราไม่ใช่ เราไม่ได้วิกลจริต"

"ท่านหากไม่วิกลจริต ไฉนมาร้องขายเกาลัดในที่นี้ คนในที่นี้ยากจนยิ่ง แม้เงินซื้อข้าวยังแทบไม่มี"

คนผู้นั้นตะลึงลานกับที่ ดวงตาทอแววประหวั่นพรั่นพรึง

อากิกกล่าวอีกว่า

"ท่านหากไม่คิดถูกเราทุบตาย ก็บอกมาแต่โดยดี ผู้ใดใช้ท่านมาที่นี้ ?"

คนผู้นั้นยังไม่เอ่ยปาก คนตาบอดที่นั่งขอทานอยู่มุมกำแพงพลันกระโดดปราดขึ้น วิ่งตะบึงหลบหนีไป

...คนในตรอกนี้ยากไร้จนแทบไม่มีเงินซื้อข้าวสารกรอกหม้อ หากเป็นคนไม่มีโรคบกพร่อง ไหนเลยมานั่งขอทานในที่นี้ ?

อากิกแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ตอนนี้พวกพ้องของท่านหลบหนีไปแล้ว ท่านหากไม่บอกความจริง หากถูกทุบตายในที่นี้ดุจสุนัขเถื่อนตัวหนึ่ง เกรงว่ากระทั่งคนเก็บศพยังไม่มี"

ในที่สุดคนผู้นั้นไม่กล้าบอก กล่าวว่า

"เป็น...เป็นเต็กเฮียะแซ (แปลเป็นสุราใบไผ่เขียวหรืออสรพิษก็ได้) ส่งข้าพเจ้า

มา"

อากิกถามว่า

"เด็กเฮียะแชเป็นใคร ?"

"เป็นกุนซือ (ที่ปรึกษา) ของเถ้าแก่ใหญ่ และเป็นหนึ่งในสองคนสนิทของเถ้าแก่ใหญ่"

อากิกถามอีกว่า

"อีกคนหนึ่งเป็นใคร ?"

"เป็นทิโฮ้ว (พยัคฆ์เหล็ก) วิชาฝีมือของมันสูงเยี่ยมกว่าทิเท้า (หัวเหล็ก) มากนัก มันกับเด็กเฮียะแชเป็นมือดีหนึ่งบุ๋นหนึ่งบู๊ของเถ้าแก่ใหญ่ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าตอแย"

อากิกถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าพยัคฆ์เหล็กอยู่ที่ใด ?"

"ฟังว่ามันออกไปทำงานที่เบื้องนอก ต้องรออีกประมาณครึ่งเดือนค่อยกลับมา"

อากิกกล่าวอีกว่า

"ทิเท้าเล่า ?"

"มันมีนางบำเรอสามนาง ลุ่มหลงซาอี้ไถ่ (นางบำเรอคนที่สาม) ที่สุด มิหนำซ้ำนางมัวเมาการพนันเช่นเดียวกับมัน ดังนั้นปกติมันมักอยู่ที่บ่อนของซาอี้ไถ่"

อากิกเพ่งตามองมัน กล่าวว่า

"บ้านของท่านอยู่ที่ใด ?"

คนผู้นั้นใจหายวาบ กล่าวว่า

"ตั๋วเอี้ย (นายใหญ่) ถามถึงบ้านของผู้ต่ำต้อยไยกัน ?"

"ข้าพเจ้าถามท่าน ท่านก็บอกมา ไม่เช่นนั้นหากกลับกลายเป็นคนตาย คนตายก็ไม่มีบ้านแล้ว"

คนผู้นั้นหน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวว่า

"อยู่ในตรอกจือมั่วฮั่ง"

อากิกซักถามว่า

"ในบ้านท่านยังมีผู้ใด ?"

"มีภรรยาและบุตร รวมทั้งหญิงรับใช้ ทั้งสิ้นหกคน"

อากิกกล่าวเสริมขึ้น

"ตอนนี้จะเพิ่มเป็นแปดคน"

คนผู้นั้นฟังไม่เข้าใจ ดังนั้นถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

อากิกกล่าวว่า

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าช่วยเชิญแขกเหรื่อให้กับท่านสองคน ไปพักในบ้านท่านสักสองวัน หากแม้นท่านแพร่งพรายข่าวคราวออกไป ข้าพเจ้ารับประกันว่าคนในบ้านท่านจะเหลือเพียงคนเดียว"

ตนกล่าวต่อเสียงเย็นชา

"เหลือเพียงหญิงรับใช้นางนั้น"

ผู้คนที่อากิกนำไปพักในบ้านคนผู้นั้น คือเมี้ยวจื้อและอัวอัว คนทั้งสองเมื่อมีที่หลบซ่อนกาย อากิกก็ไม่มีข้อกริ่งเกรงอีก ดังนั้นอากิกเริ่มลงมือตอบโต้

บทที่ 5

ทลายหัวเหล็ก

ยามวิกาล

แสงโคมส่องต้องศีรษะล้านเลี่ยนของทิเท้า (หัวเหล็ก) ไต้กัง ศีรษะมันแววววาว ราวน้ำเต้าสุราที่เพิ่งล้วงขึ้นจากถังน้ำมัน

ศีรษะมันยิ่งแววววาวแสดงว่ามันยิ่งดีใจ

คืนนี้แขกเหรื่อมายังบ่อนพนันมากเป็นพิเศษ พนันกันด้วยเงินจำนวนมากเป็นพิเศษ ไม่นับค่าเปอร์เซ็นต์ที่ทางบ่อนหักไป มันกับชาอี้ไถ่ อย่างน้อยได้กำไรจากการเล่นไพ่เก้านับพันตำลึง

ตอนนี้ไพ่ในมือมันเป็นไพ่หกแต้ม แม้ไม่ดีนักแต่ก็ไม่เลว ยังมีไพ่อีกใบหนึ่งอยู่ในมือชาอี้ไถ่ ซึ่งเป็นเจ้ามือร่วมกัน

กระดุมปกเสื้อของชาอี้ไถ่ถูกปลดออก เผยเห็นช่วงคอขาวผ่อง ใช้นิ้วมือเรียวงามทั้งคู่โอบไพ่ของตัวเองชม้ายชายตามองมัน กล่าวว่า

"เป็นอย่างไร ?"

หัวเหล็กไต้กังกล่าวว่า

"ท่านต้องการได้ไพ่อะไร ?"

ชาอี้ไถ่กล่าวว่า

"ไพ่หกเพื่อรวมกับสาม"

หัวเหล็กไต้กังคึกคักอักโข ตวาดว่า

"วิเศษมาก"

เสียงเพียะเมื่อมันทิ้งไพ่ในมือลงบนโต๊ะโดยแรง

ชาอี้ไถ่ถึงกับหน้าระรื่นแจ่มใส หัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากำลังต้องการไพ่ใบนี้จริง ๆ"

พลางพลิกไพ่ในมือ เห็นเป็นไพ่สามแต้มจริง ๆ

หัวเหล็กไต้กังเปล่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"เราก็ต้องการไพ่ใบนี้ พวกเรานับเป็นคู่กันจริง ๆ"

สามแต้มคู่กับหก นับเป็นแต้มสงสด

หัวเหล็กไต้กังตวาดว่า

"เจ้ามือได้แต้มสูงสุด กินเรียบ"

มันกางแขนทั้งสอง ขณะจะกวาดเงินบนโต๊ะเข้ามา พลันบังเกิดเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังขึ้น

"กินไม่ได้!"

บ่อนของชาอี้ไถ่เปิดเล่นการพนันตลอดเวลา ขอเพียงมีเงินเสียได้ ก็เข้ามาได้ ดังนั้นผู้มาเล่นพนันประกอบด้วยบุคคลทุกประเภท

หัวเหล็กไต้กังทั้งไม่กลัวเกิดเรื่อง และไม่เคยมีผู้ใดมาก่อกวนหาเรื่องในที่นี้

ชุ่มเสียงเย็นชาพอฟัง สายตาทุกคู่ภายในบ่อนล้วนจ้องจับไปยังทิศทางต้นเสียง

เห็นหน้าประตูบ่อนยืนไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง ไม่ทราบยืนอยู่ตั้งแต่เมื่อใด

คนผู้นี้ไม่เพียงแปลกหน้าอย่างยิ่ง มิหนำซ้ำไม่คล้ายมาเล่นพนัน เนื่องเพราะเสื้อผ้าที่มันสวมใส่ทั้งขาดทั้งสกปรก

หัวเหล็กไต้กังถลึงตากล่าวว่า

"เมื่อครู่เป็นท่านผายลมออกมาหรือ?"

คนผู้นั้นแม้มีสารรูปซอมซ่อ แต่สีหน้าท่าทีเยือกเย็นยิ่ง กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ข้าพเจ้าไม่ได้ผายลม หากแต่กล่าวคำพูดยุติธรรม"

หัวเหล็กไต้กังกล่าวว่า

"ท่านว่าเรากินไม่ได้ อาศัยอะไรกินไม่ได้?"

คนผู้นั้นย้อนถามว่า

"ท่านอาศัยอะไรคิดกินเรียบ?"

"อาศัยไพ่หกและไพ่สามคู่นี้ รวมเป็นไพ่สูงสุด"

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่ไพ่คู่นี้ตกอยู่ในมือท่าน ก็ไม่ใช่ไพ่สูงสุด"

หัวเหล็กไต้กังข่มเพลิงโทสะ กล่าวว่า

"อย่างนั้นเป็นอะไร ?"

"เป็นไพ่ตือโป๊ยก่าย (เจ้าสุกรในนิยายไซอิ๋ว) ที่โกนหัวล้านเลี่ยน ต้องจ่ายเรียบ !"

หัวเหล็กไต้กังหน้าแปรเปลี่ยนไป

ทุกผู้คนล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป ดูออกว่าเด็กน้อยนี้จงใจมารังควานหาเรื่อง

ผู้ใดชวัญกล้าบังอาจปานนี้ ? กล้ามารังควานหาเรื่องพี่ใหญ่หัวเหล็ก ?

พวกพ้องบริวารของหัวเหล็กไต้กังพากันกระโดดปราดขึ้น ตวาดว่า

"เจ้าลูกเต่าแซ่อะไร เรียกว่าอะไร ?"

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเรียกว่าอากิก อากิกที่ใช้ไม่ได้ !"

สรรพสำเนียงในบ่อนพนันพลันชะงักขาดหาย สมุนบริวารของเถ้าแก่ใหญ่ภายในเมืองย่อมเคยได้ยินชื่อ "อากิก" มา

หัวเหล็กไต้กังพลันเปล่งเสียงหัวร่อ กล่าวว่า

"ประเสริฐมาก เด็กร้ายกาจมีกำลังชวัญจริง ๆ กลับกล้าสืบเสาะมาถึงถิ่น"

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงคิดมาชมดู"

"ชมดูอะไร ?"

อากิกกล่าวว่า

"ชมดูศีรษะของท่าน ดูว่าเป็นหัวเหล็กจริงหรือไม่ ?"

หัวเหล็กไต้กังแผดเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก บิดาจะให้ท่านชมดูเป็นชวัญตา"

กล่าวจบยื่นมือออก โต๊ะไม้ที่ปูด้วยหินอ่อนทั้งก้อน กลับถูกมันยกขึ้นโดยง่ายดาย

โต๊ะที่หนักเจ็ดแปดสิบชั่ง พออยู่ในมือมันคล้ายปะจากกระดาษก็ปาน

หินก็มีหลายชนิด หินอ่อนไม่เพียงเป็นชนิดที่มีค่าที่สุด และเป็นชนิดที่แข็งแกร่งที่สุด

หัวเหล็กไต้กังกลับใช้ศีรษะตัวเองพุ่งชนใส่

ได้ยินเสียงทึบ หินอ่อนที่หนากว่าขนมโก๋วันตรุษกลับถูกศีรษะมันชนแตก

สลาย !

ศีรษะมันยังคงคล้ายน้ำเต้าสุราที่เพิ่งล้วงขึ้นจากถังน้ำมัน ทั้งมันทั้งแวววาว

สมุนบริวารของมันพากันโห่ร้องว่า

"วิเศษ"

รอจนเสียงโห่ร้องของพวกมันสงบลง อากิกค่อยกล่าวต่อช้า ๆ

"วิเศษ...ตือโป๊ยก่ายอันวิเศษ !"

หัวเหล็กไต้กัง ความจริงกำลังยืนตระหง่านด้วยความภาคภูมิ พอฟังหน้าแปรเปลี่ยนอีกครา กระชากเสียงว่า

"ท่านว่าอะไร ?"

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าบอกว่า ตัวท่านเป็นตือโป๊ยก่าย นอกจากสุกรแล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่โง่งมจนพุ่งศีรษะตัวเองชนใส่ก้อนหิน"

หัวเหล็กไต้กังแสยะยิ้มกล่าวว่า

"เราสมควรชนอะไร ชนท่าน ?"

อากิกกล่าวว่า

"ตกลง"

คำพูดเพิ่งกล่าวจากปาก หัวเหล็กไต้กังก็พุ่งโถมเข้าหา ยื่นมือตะปบหัวไหล่อากิก ยกร่างอากิกขึ้น เฉกเช่นยกโต๊ะหินเมื่อครู่

หัวเหล็กไต้กังไม่เพียงร้ายกาจที่หัว ฝีมือก็ร้ายกาจ อากัปกิริยาเหล่านี้ไม่เพียงรวดเร็ว ทั้งยังแม่นยำ

เนื่องเพราะหัวเหล็กไต้กังทราบดีว่า สิ่งที่มันคิดพุ่งในตอนนี้ไม่ใช่โต๊ะหินอ่อนหากแต่เป็นคนเป็นที่มีมือมีเท้า

ดังนั้น มันพอลงมือก็ตะปบจุดโกยแจบนหัวไหล่อากิก ทำให้อากิกไม่สามารถเคลื่อนไหว จากนั้นพุ่งศีรษะชนใส่

ไม่มีผู้ใดทนทานรับการพุ่งชนจากหัวเหล็กของมันนี้ได้ ดุจท่าอากิกที่ใช้ไม่ได้จะแปรเปลี่ยนเป็นอากิกที่ไม่มีชีวิต

สมุนบริวารของหัวเหล็กระเบิดเสียงโห่ร้องอีกครา

แต่เสียงโห่ร้องครั้งนี้กระชากขาดหายโดยเร็ว

เนื่องเพราะอากิกไม่ได้ถูกพุ่งชนสลาย แต่หัวเหล็กถูกฟาดแหลกลาญ !

ไม่ว่าผู้ใดถูกตะปบจุดโกยแจฮวกไว้ มือทั้งสองข้างความจริงไม่สามารถขยับ

เคลื่อนไหว คิดไม่ถึงมือของอากิกยังสามารถเคลื่อนไหว

อากิกสะบัดฝ่ามือฟาดลงยังหัวเหล็กของไต้กังคราหนึ่ง หัวเหล็กหัวนั้นก็แตก แตก หยาดโลหิตและมันสมองแตกกระจาย

ศีรษะของหัวเหล็กไต้กัง ความจริงกระทั่งค้อนเหล็กยังทุบไม่แตก กลับไม่ สามารถรับพลังฝ่ามือจากอากิกได้

หัวเหล็กไต้กังแผดร้องคำเดียว ก็ล้มครืนลงดุจเจดีย์พังทลาย

สรรพสำเนียงล้วนชะงักขาดหาย ภายในห้องอึดอัดจนผู้คนแทบขาดใจตาย

อากิกยืนแน่วนิ่งกับที่ไม่เคลื่อนไหว ในดวงตาดำขลับไม่มีความรู้สึกใด ๆ หลงเหลือล้ำไม่เห็นก้น

ทุกผู้คนจับจ้องมองอากิก ทุกผู้คนล้วนพกอาวุธแต่ไม่มีผู้ใดกล้าเคลื่อนไหว

อากิกที่ใช้ไม่ได้ กลับสร้างความประหวั่นพรั่นพรึงแก่เหล่ามือดี ที่หลั่งเลือด สังเวยคมดาบทุกวี่วันอย่างบอกไม่ถูก

...คนผู้นี้ที่แท้เป็นใคร ? มีความเป็นมาอย่างไร ?

...มันหลังจากฆ่าคน ไฉนยังเยือกเย็นปานนี้ ?

...กาลก่อนมันเคยฆ่าคนมากน้อยเท่าใด ในใจมันตอนนี้มีความคิดอย่างไร ?

ไม่มีผู้ใดดูออกว่า ในใจอากิกกำลังร่ำร้องว่า

"เราฆ่าคนอีกแล้ว ! เราไยต้องฆ่าคนอีก ?"

สายลมชิวเทียนโชยต้องหน้าต่างกระดาษ ในที่สุดอากิกเงยหน้าขึ้น ค่อยพบว่าเบื้องหน้ายืนไว้ด้วยสตรีนางหนึ่ง

เป็นสตรีงดงามยิ่ง แฝงเสน่ห์ยั่วยวนอย่างบอกไม่ถูกนางหนึ่ง

อากิกทราบว่า นางคือซาอี้ไถ่ (นางบำเรอที่สาม) ของหัวเหล็กไต้กัง

นางยืนอยู่ใกล้กับอากิก ยิ่งเพ่งมองอากิกเป็นเวลานาน ในดวงตาแฝงแวว ประหลาดพิกลชนิดหนึ่งทั้งไม่ใช่เศร้าเสียใจ และไม่ใช่อาฆาตแค้น หากแต่เป็นแวว ตื่นเต้นและมีนงงสงสัยอยู่หลายส่วน

ผู้คนทั่วทั้งห้องล้วนปลีกตัวหลบหลีกออกไปเพียงหลงเหลือนางคนเดียวไม่ได้ จากไป

อากิกกล่าวเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าฆ่าคู่นอนของท่าน"

ซาอี้ไถ่กล่าวว่า

"ท่านไม่ฆ่ามัน จะช้าเร็วก็ต้องมีวันหนึ่ง ที่มันต้องตายในเงื้อมมือผู้อื่น"

ซุ่มเสียงของนางเยือกเย็นจนแทบอำมหิตกล่าวว่า

"บุคคลเช่นมัน นับเป็นเผ่าพันธุ์ชาติชั่วมาแต่กำเนิด"

"ข้าพเจ้าก็อาจฆ่าท่าน ท่านความจริงสมควรปลีกตัวหลบหนีแต่แรก"

ซาอี้ไถ่สวนคำว่า

"ผู้ที่สมควรปลีกตัวไปคือท่าน"

อากิกแค่นหัวร่อ

ซาอี้ไถ่กล่าวว่า

"ท่านฆ่าหัวเหล็ก เถ้าแก่ใหญ่รับรองไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน"

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากำลังรอมัน"

ซาอี้ไถ่จับจ้องมองอากิก แววตายิ่งประหลาดพิกล พลันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารู้จักท่าน กาลก่อนข้าพเจ้าต้องเคยพบเห็นท่าน"

อากิกสอดคำขึ้น

"ท่านคงดูคนผิดแล้ว"

ซาอี้ไถ่กล่าวว่า

"ไม่อย่างเด็ดขาด"

นางกล่าวอย่างเชื่อมั่น

"ข้าพเจ้ามีอาชีพเป็นนางคณิกา เป็นนางคณิกาตั้งแต่อายุสิบสี่ ไม่ทราบพบพานบุรุษมากมายเท่าใด แต่บุรุษเช่นท่านมีไม่มากนัก"

ดวงตาอากิกพลันทอแววประหลาดพิกลวูบหนึ่ง หันกายเดินออกไปช้า ๆ

ซาอี้ไถ่จับจ้องมองเงาหลังอากิก ดวงตาพลันเป็นประกาย ร้องดัง ๆ ว่า

"เรานึกออกแล้ว ท่านคือ..."

นางไม่ทันบอกออกมา อากิกก็หันขวับมาดุจสายฟ้า ยื่นมือหนึ่งปิดปากนาง อีกมือหนึ่งโอบเอวนาง ช้อนร่างนางขึ้น

อากิกไม่คิดฆ่าสตรีนางนี้ แต่อากิกต้องปิดปากนางให้จงได้

อากิกไม่อาจให้ผู้ใดแพร่งพรายศักดิ์ศรีแท้จริงของตนออกไป

แสงโคมในห้องนอนของซาอี้ไถ่ อ่อนโยนนุ่มนวล

อากิกเหวี่ยงร่างซาอี้ไถ่ลงบนเตียง ซาอี้ไถ่ก็ผงกหัวขึ้น จับจ้องมองอากิก

ตาพลันเอ่อคลอด้วยหยาดน้ำ กล่าวอย่างหดหู่

"ท่านไฉนแปรเปลี่ยนเป็นสารรูปเช่นนี้ ? เปลี่ยนไปมากมายปานนี้ ?"

อากิกกล่าวว่า

"ทุกผู้คนล้วนเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา"

ซาอี้ไถ่กล่าวว่า

"แต่ไม่ว่าท่านเปลี่ยนไปอย่างไร ข้าพเจ้ายังคงจำท่านได้"

นางกล้ำกลืนน้ำตา กล่าวอีกว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ในชีวิตข้าพเจ้าเพียงชมชอบท่านคนเดียว...ท่านย่อมไม่ทราบ เนื่องเพราะข้าพเจ้าเพียงเป็นหนึ่งในจำนวนสตรีมากมายสุดคณนานับที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของท่าน มิหนำซ้ำยังเป็นนางคณิกาที่ต่ำช้าสามานย์"

อากิกเงียบงันเนิ่นนาน ชุ่มเสียงเปลี่ยนเป็นนุ่มนวลกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็จำท่านได้ ท่านเรียกว่ากิมลั้งฮวย (กล้วยไม้ทอง)"

ซาอี้ไถ่จับจ้องมองอากิก พลันส่งเสียงร่ำไห้ออกมา ถาโถมขึ้นมาโอบกอดอากิกไว้ กล่าวว่า

"ขอเพียงท่านยังจำข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าแม้ตายก็ไม่อาลัย"

อากิกกล่าวว่า

"แต่ข้าพเจ้ากลับหวังว่า ผู้อื่นสามารถลืมข้าพเจ้า"

ซาอี้ไถ่โอบกอดอากิกแนบแน่น น้ำตาไหลรินลงมา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบ ข้าพเจ้าจะเชื่อฟังคำพูดของท่านรับรองไม่แพร่งพรายความลับของท่าน แม้ตายก็ไม่แพร่งพราย"

อากิกตื้นตันใจยิ่ง พลอยโอบกอดนางไว้

จากนั้นทั้งสองพากันล้มลงบนเตียง

บทที่ 6

เผชิญเต็กเฮียะแช

ในชีวิตเถ้าแก่ใหญ่ มีเรื่องภาคภูมิใจอยู่สามประการ หนึ่งในสามคือมันมีเตียงที่ใหญ่ที่สุดเตียงหนึ่ง

ไม่เพียงใหญ่ที่สุด ทั้งยังพิสดารที่สุดสวยงามที่สุดไม่ว่าอยู่ที่ใด ล้วนเสาะหาเตียงชนิดนี้ไม่ได้อีก

นี่ไม่ใช่คำคุยโอ่

ตอนนี้ยังเช้า เถ้าแก่ใหญ่ยังนอนอยู่บนเตียงนางบำเรอที่มันชื่นชมที่สุดทั้งเก้านาง ล้วนอยู่ร่วมกับมันบนเตียง

นางบำเรอทุกนาง มีเสื้อผ้าปกปิดกายเพียงไม่กี่ชิ้น

หญิงรับใช้นางหนึ่งย่องฝีเท้าเข้ามา ตะกุกตะกักว่า

"เต็กชิงแชบอกว่ามีเรื่องสำคัญ ต้องการพบเล่าเอี๊ย (นายผู้เฒ่า) ให้จงได้"

เถ้าแก่ใหญ่คิดลุกขึ้น แต่แล้วนอนลงดังเดิมกล่าวว่า

"เรียกมันเข้ามา"

นางบำเรอของมันส่งเสียงคัดค้านขึ้น

"สารรูปของพวกเราเช่นนี้ ท่านไหนเลยเรียกบุรุษอื่นเข้ามาได้"

เถ้าแก่ใหญ่ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"บุรุษผู้นี้ไม่เป็นไร"

นางบำเรอนางหนึ่งถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"เนื่องเพราะมันมีประโยชน์ต่อเรา ยิ่งกว่าพวกเจ้าเก้าคนรวมกัน"

พริบตาต่อมา เด็กเฮียะแชมาถึงเบื้องหน้าเถ้าแก่ใหญ่

เด็กเฮียะแชไม่ได้หลับตลอดคืน แต่ดูไปมันยังคึกคักแจ่มใส ไม่มีท่าทีง่วงเหงาแม้แต่น้อย

เถ้าแก่ใหญ่มักบอกว่า มันมีพละกำลังสมบูรณ์คล้ายกับเครื่องทอผ้าเครื่องหนึ่ง ขอเพียงเถ้าแก่ใหญ่ให้มันเคลื่อนไหว มันจะเคลื่อนไหวไม่หยุดยั้ง

มันยืนก้มศีรษะอยู่หน้าเตียงของเถ้าแก่ใหญ่ สายตาไม่กลอกกลิ้งวุ่นวาย กับสตรีงามสะคราญปานบุปผาบนเตียงทั้งเก้านาง มันกลับไม่แยแสเหลือบแล

สำหรับกับประการนี้ เถ้าแก่ใหญ่ก็พอใจยิ่ง

เถ้าแก่ใหญ่ให้เด็กเฮียะแชนั่งลงก่อน จากนั้นจึงถามว่า

"ท่านบอกว่ามีเรื่องสำคัญ เป็นเรื่องอะไร ?"

เด็กเฮียะแชแม้นั่งลงตามคำสั่ง แต่ก็ผุดลุกขึ้น ก้มศีรษะกล่าวว่า

"อากิกพบเห็นทูตาที่เรากระจายอยู่ในตรอกที่พักของมัน นำเมี้ยวจื้อสองพี่น้องจากไป"

มันก้มศีรษะต่ำกว่าเดิม กล่าวว่า

"นี่เป็นความประมาทของเรา เราประเมินอากิกที่ใช้ไม่ได้ผู้นี้ต่ำทรามเกินไป ขอเถ้าแก่ใหญ่ลงโทษโดยเคร่งครัด"

มันใช้คำพูดที่รวบรัดที่สุด บอกเล่าเหตุการณ์ครั้งนี้ก่อน จากนั้นยอมรับข้อผิดพลาดของตัวเองเสนอให้ลงโทษเอง

นี่เป็นวิธีการของเด็กเฮียะแช มันไม่เคยปกปิดข้อผิดพลาดของตัวเอง ยิ่งไม่ผลักภาระรับผิดชอบ

วิธีเช่นนี้ ก็เป็นวิธีการที่เถ้าแก่ใหญ่ชื่นชมยิ่ง ดังนั้นมันแม้ขมวดคิ้ว แต่น้ำเสียงไม่เกรี้ยวกราดเท่าใด

"ทุกผู้ทุกคน ย่อมมีวันกระทำเรื่องผิดพลาดได้ ท่านนั่งลงแล้วค่อยว่ากล่าวกัน"

"ถูกแล้ว"

รอจนเด็กเฮียะแชนั่งลง เถ้าแก่ใหญ่จึงถามว่า

"เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อใด ?"

"ก่อนเที่ยงคืนเมื่อคืนนี้"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"จนบัดนี้ท่านยังหาตัวพวกมันไม่พบ ?"

เด็กเฮียะแซกล่าวว่า

"พวกเราทราบร่องรอยของอากิก แต่เมี้ยวจี้อสองพี่น้องหายสาบสูญอย่างลึกลับ"

เถ้าแก่ใหญ่ถามว่า

"อากิกอยู่ที่ใด ?"

"อยู่ในบ่อนชาอี้ไถ่ของหัวเหล็กไต้กังตลอดเวลา"

เถ้าแก่ใหญ่หน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"หัวเหล็กถูกมัน..."

เด็กเฮียะแซไม่รอให้เถ้าแก่ใหญ่กล่าวจบ สอดคำขึ้น

"ถูกแล้ว"

เถ้าแก่ใหญ่ถามอีกว่า

"มันไปยังบ่อนพนันของชาอี้ไถ่เมื่อใด ?"

"เลยเที่ยงคืนไม่นาน"

เถ้าแก่ใหญ่หน้าปั้นยากกว่าเดิม กล่าวว่า

"มันสามารถซ่อนตัวเมี้ยวจี้อสองพี่น้อง ที่เป็นคนเป็นสองคนภายในเวลาครึ่งชั่วยาม พวกท่านใช้เวลาตลอดคืน กลับยังหาคนไม่พบ ?"

เด็กเฮียะแซผุดลุกขึ้นมาอีกครา ก้มศีรษะกล่าวว่า

"ภายในเมือง มีสถานที่ให้เมี้ยวจี้อสองพี่น้องหลบซ่อนกายไม่มากนัก เราส่งคนไปตรวจค้นสถานที่ซึ่งอาจเป็นไปได้ทุกแห่ง แต่ไม่มีผู้ใดพบเห็นพวกมัน"

เถ้าแก่ใหญ่แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงอากิกที่ใช้ไม่ได้ กลับใช้การได้ปานนี้ แม้แต่ท่านยังสู้ไม่ได้"

เด็กเฮียะแซไม่กล้าเอ่ยปาก

ครั้งนี้เถ้าแก่ใหญ่ไม่อนุญาตให้มันนั่งลงอีก ผ่านไปเนิ่นนานจึงถามช้า ๆ

"หัวเหล็กถูกมันฆ่าตายกับมือจริง ๆ ?"

เด็กเฮียะแซกล่าวว่า

"จากปากคำผู้เห็นเหตุการณ์ ในที่เกิดเหตุมันเพียงสะบัดฝ่ามือ ก็ฟาดศีรษะของหัวเหล็กแหลกสลาย"

เถ้าแก่ใหญ่หน้าแปรเปลี่ยนอีกครา กล่าวว่า

"มีคนดูออกหรือไม่ว่า มันใช้วิชาฝีมือของค่ายสำนักใด ?"

"ไม่มีผู้ใดดูออก"

มันกล่าวเสริมขึ้น

"เนื่องเพราะไม่มีผู้ใดล่วงรู้พลังฝีมือ และความเป็นมาของมัน แสดงว่าคนผู้นี้ต้องมีความเป็นมาใหญ่หลวง"

เถ้าแก่ใหญ่ถามว่า

"ระหว่างนี้ ในวงนักเลงมียอดฝีมือใดหายสาบสูญอย่างกะทันหันหรือไม่ ?"

"ข้อนี้เราก็ตรวจสอบแล้ว ระหว่างนี้ยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มที่สาบสูญไร้ร่องรอยอย่างกะทันหัน มีแต่มหาโจรเตี่ยเต็กเกี้ย เทียนชัวแช (ดาวมฤตยู) เจี่ยงคงและเกี่ยมแขะ (จอมกระบี่) อี้จับชา"

เถ้าแก่ใหญ่ขมวดคิ้วอีก มันย่อมเคยได้ยินชื่อทั้งสามมา

เต็กเฮียะแชกล่าวอีกว่า

"แต่รูปร่างลักษณะ โฉมหน้าและอายุของคนทั้งสาม ไม่มีผู้ใดพ้องต้องกับคนนี้"

เถ้าแก่ใหญ่แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"หรือคนผู้นี้สามารถร่วงหล่นลงจากฟ้า หรืองอกเงยขึ้นจากพื้นดิน ?"

มันพลันกำหมัดแนบแน่น ทุบลงบนโต๊ะเตี้ยที่หัวเตียง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ไม่ว่ามันมาจากที่ใด จัดการมันก่อนแล้วค่อยว่ากล่าวกัน คนพอตายแล้วก็ไม่ต้องสืบสาวประวัติความเป็นมาของมันอีก"

เต็กเฮียะแชรับคำว่า

"ทราบแล้ว"

เถ้าแก่ใหญ่เน้นว่า

"ไม่ว่าต้องใช้วิธีใด ไม่ว่าต้องจ่ายค่าทดแทนล้ำค่าเท่าใด เราล้วนต้องการชีวิตของมัน !"

"ทราบแล้ว"

คำสั่งของเถ้าแก่ใหญ่ ต้องปฏิบัติตามทันที แต่ครั้งนี้เต็กเฮียะแชกลับยังไม่ไปปฏิบัติ

• นี่เป็นสภาพที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน เถ้าแก่ใหญ่ต้องกระชากเสียงว่า

"หรือท่านยังมีคำพูดคิดกล่าว ?"

เด็กเฮียะแชลังเลเล็กน้อย ในที่สุดปลุกปลอบกำลังขวัญกล่าวว่า

"อากิกกำลังโดดเดี่ยวลำพัง พวกเราต้องการชีวิตมันไม่ยากนัก แต่พวกเราหากต้องสูญเสียอย่างใหญ่หลวง ออกจะไม่คู่ควรเกินไป"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"อย่างนั้นเจตนาของท่านเล่า ?"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"คนผู้นี้คล้ายดาบที่หลุดจากฝักเล่มหนึ่ง ดูว่ามันจะถูกผู้ใดกุมไว้ในมือ ?"

"เจตนาของท่าน ต้องการให้เราซื้อดาบเล่มนี้ไว้ ?"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"มันที่ยินยอมเสี่ยงชีวิตเพื่อเมี้ยวจื้อสองพี่น้อง เนื่องจากพวกมันมีพระคุณเล็กน้อยต่อมัน เถ้าแก่ใหญ่หากสร้างพระคุณแก่มัน มันไหนเลยไม่รับใช้เถ้าแก่ใหญ่ได้"

เถ้าแก่ใหญ่นิ่งครุ่นคิด สีหน้าค่อย ๆ ผ่อนคลายกล่าวว่า

"ท่านเห็นว่าพวกเราซื้อมันได้ ?"

"ทุกผู้คนล้วนมีราคา อย่างน้อยพวกเราสมควรไปทดลองดู"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"ผู้ใดไป ?"

เด็กเฮียะแชน้อมกายกล่าวว่า

"เราคิดไปเอง"

"ท่านเมื่อเป็นดาบที่หลุดจากฝักเล่มหนึ่ง ไม่แน่ว่าพอกระทบถูกมัน จะหลั่งโลหิต ท่านไยต้องไปเสี่ยงอันตราย ?"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"ตลอดทั่วทั้งตัวเราล้วนเป็นของเถ้าแก่ใหญ่ อย่าว่าแต่โลหิตเพียงไม่กี่หยด"

เถ้าแก่ใหญ่พลันลงจากเตียง กุมมือมันไว้กล่าวว่า

"เราไม่มีบุตรชาย ท่านนับเป็นบุตรชายของเรา ท่านต้องระวังให้มากไว้"

เด็กเฮียะแชก้มศีรษะลง น้ำตาอุ่นระอุคล้ายทะลักจากเบ้า แม้แต่ผู้คนที่ชมดูอยู่ด้านข้างก็ตื้นตันใจยิ่ง

รอจนเด็กเฮียะแชล่าถอยออกไป เถ้าแก่ใหญ่ค่อยระบายลมหายใจยาว ๆ เหลียวหน้ามากล่าวกับนางบำเรอทั้งหลายว่า

"ตอนนี้พวกเจ้าดูออกหรือไม่ว่า มันมีประโยชน์ต่อเรายิ่งกว่าพวกเจ้าทั้งเก้า

วมกัน"

สตรีมีไฝที่มุมปาก ดวงตาหยาดเยิ้มเป็นประกายนางหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงดูออกประการหนึ่ง"

"ประการใด ?"

สตรีนางนั้นกล่าวว่า

"มันสามารถประจบเอาใจ ยิ่งกว่าพวกเราทั้งเก้ารวมกัน"

เถ้าแก่ใหญ่เปล่งเสียงหัวร่อ กล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ กล่าวได้ประเสริฐ"

มันพลันชะงักเสียงหัวร่อ เพ่งตามองสตรีนางนั้นกล่าวว่า

"เราต้องการให้เจ้ากระทำเรื่องหนึ่ง เจ้ายินยอมทำหรือไม่ ?"

สตรีนางนั้นฉกฉวยโอกาสทอดเสน่ห์ บิดเอวพัวพันมันดุจอสรพิษ กล่าวว่า

"เถ้าแก่ใหญ่ต้องการให้ข้าพเจ้าทำอะไร ?"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวเสียงเย็นชา

"เราต้องการให้เจ้าไปหลับนอนกับมัน ตั้งแต่คืนนี้เป็นต้นไป !"

อากิกยังหลับใหลอยู่

อากิกอ่อนเพลียเกินไป ต้องการพักผ่อนอย่างยิ่ง ยังมีเรื่องมากหลายรอให้อากิกไปกระทำ อากิกต้องฟื้นฟูเรี่ยวแรงโดยเร็ว

อากิกพอตื่นขึ้น กิมลั้งฮวย (กล้วยไม้ทอง) ยังนอนอยู่ข้างกาย เบิกตาจับจ้องมองอากิก ในดวงตาเปี่ยมประกายแห่งความรัก

อากิกกลับพริ้มตาลง กล่าวว่า

"เมื่อคืนทั้งคืนมีคนมาหรือไม่ ?"

กิมลั้งฮวยกล่าวว่า

"ไม่มี"

กล้ามเนื้อทั่วทั้งร่างของอากิกผ่อนคลาย แต่หัวใจกลับเขม็งเกร็ง

อากิกทราบว่า ก่อนที่พายุฝนจะโหมกระหน่ำมักเป็นช่วงเวลาที่อึดอัดที่สุด เฉกเช่นกับก่อนอรุณจะรุ่งมักเป็นช่วงเวลามืดมิดที่สุด

หลังจากนี้จะเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงอันใด สุดท้ายจะเป็นผลสรุปอย่างไร ?

อากิกล้วนไม่ทราบ

อากิกเพียงทราบ ตนเมื่อยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็ไม่อาจวางมือ

เนื่องเพราะขอเพียงอากิกวางมือ เมี้ยวจี้ออัวอัวและกิมลั้งฮวยต้องตายแน่นอน

ประการสำคัญคือ อากิกทราบว่าภายในเมืองยังมีผู้คนที่ประสบชะตากรรมเช่นเมี้ยวจี้อ รอคอยความช่วยเหลือจากตน รอให้ตนทำลายขุมกำลังอันธพาลนี้

ทันใด ห้องด้านนอกพลันบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น

เสียงฝีเท้าหนักยิ่ง คล้ายจงใจให้ผู้คนได้ยิน จากนั้นอากิกได้ยินเสียงกระแอมไอครั้งหนึ่ง

อากิกรอให้คนผู้นั้นเข้ามา แต่รอเป็นเวลานาน เบื้องนอกกลับเปลี่ยนเป็นไม่มีความเคลื่อนไหว

กิมลั้งฮวยหน้าซีดเผือด นางคาดเดาไม่ถูกว่าผู้มาเป็นใคร แต่คนผู้นี้กล้ามาเผชิญหน้ากับผู้ที่ฟาดหัวเหล็กแหลกสลายในฝ่ามือเดียว ย่อมมีข้อถือดีเปี่ยมล้น

อากิกตบไหล่เปลือยเปล่าของนางเบา ๆ ลุกขึ้นช้า ๆ สวมใส่เสื้อผ้า

อากิกทราบว่าผู้ที่รออยู่เบื้องนอกตอนนี้ ต้องเป็นบุคคลที่ยากรับมือได้คนหนึ่ง แต่ไม่ว่าอย่างไร อากิกต้องออกไปเผชิญหน้ากับมัน

อากิกสาวเท้าออกไปอย่างเงียบงัน

ซากศพของหัวเหล็กไต้กังถูกเคลื่อนย้ายออกไปแล้ว แต่ไพ่เก้าแต้มชุดสุดท้ายที่มันถือไว้ยังทิ้งอยู่บนโต๊ะ

เด็กเฮียะแชนั่งอยู่ข้างโต๊ะ ใช้นิ้วมือลูบคลำไพ่สองใบนั้น กล่าวว่า

"ฟังว่าคนผู้หนึ่งมีโอกาสถือไพ่เช่นนี้เพียงหนึ่งในหมื่น หมายความว่าต่อให้ท่านเล่นไพ่เก้าห้าสิบปีเล่นพนันทุกวัน อย่างมากมีโอกาสถือไพ่เช่นนี้เพียงห้าสิบครั้ง"

มันไม่ได้พึมพำกับตนเอง มันทราบว่าอากิกเดินออกมาแล้ว กำลังจับจ้องมองมันอย่างเยือกเย็น

มันยิ้มพลางเหลียวหน้าไป กล่าวอีกว่า

"ดังนั้นไม่ว่าผู้ใดสามารถถือไพ่ชุดนี้ ต้องโชคดีไม่น้อย"

อากิกกล่าวว่า

"เมื่อคืนคนที่ถือไพ่ชุดนี้โชคไม่ดี"

เด็กเฮียะแชทอดถอนใจกล่าวว่า

"นี่ก็เป็นคำพูดที่เราคิดใคร่กล่าว เรื่องราวในโลกเปลี่ยนแปลงไม่แน่นอน มี

ผู้ใดสามารถรักษาโชคดีไว้ตลอดไป ?"

มันเงยหน้าขึ้น จับจ้องมองอากิกเขม็งนิ่งกล่าวช้า ๆ

"ดังนั้นคนผู้หนึ่งหากมีโอกาส ต้องเกาะกุมให้ดี อย่าได้ปล่อยปละละเลย"

อากิกกล่าวว่า

"ท่านคิดกล่าวอันใด ?"

เต็กเฮียะแชกล่าวว่า

"ตอนนี้โอกาสของท่านมาถึงแล้ว"

"โอกาสอะไร ?"

เต็กเฮียะแชกล่าวว่า

"ชนชาวโลกบากบั่นดิ้นรนมาชั่วชีวิต สิ่งที่มุ่งหวังคืออะไร ? กล่าวไปเพียงก็เนื่องจากชื่อเสียงลาภยศเท่านั้น"

มันยิ้มพลางกล่าวสืบต่อ

"ตอนนี้ท่านมีโอกาสเช่นนั้นแล้ว นับเป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร"

อากิกเขม้นมองมัน สายตาคล้ายตะปู ตรึงมันติดกับผนังกำแพง พลันถามว่า

"ท่านคือเต็กเฮียะแช ?"

เต็กเฮียะแชยังคงแย้มยิ้ม กล่าวว่า

"ท่านเรียกเราเป็นเต็กเฮียะแช ไม่เห็นจะไม่ได้"

มันแม้แย้มยิ้ม แต่รอยยิ้มประหลาดพิกลยิ่ง

อากิกกล่าวว่า

"เป็นเถ้าแก่ใหญ่ใช้ท่านมา ?"

เต็กเฮียะแชยอมรับ

อากิกกล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าก็คิดบอกต่อท่านเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด ?"

อากิกกล่าวว่า

"คนผู้หนึ่งบากบั่นดิ้นรนชั่วชีวิต บางครั้งไม่ได้เพราะเพื่อชื่อเสียงลาภยศ"

"นอกจากนี้ยังมีอะไร"

อากิกกล่าวว่า

"ยังมีอีกประการหนึ่ง...เพราะอุดมการณ์"

เต็กเฮียะแชทวนคำว่า

"อุดมการณ์ ?"
มันไม่เข้าใจความหมายของคำพูดนี้จริง ๆ ดังนั้นถามว่า
"ท่านคิดหวังอะไร ?"
อากิกกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าคิดหวังให้ทุกผู้คนมีชีวิตอย่างอิสระตามที่ตัวเองต้องการ"
ตนทราบว่า เด็กเฮียะแชยิ่งไม่เข้าใจความหมายเหล่านี้ ดังนั้นอธิบายว่า
"มาตรแม้นมีคนบางคนขายตัวเอง แต่ก็มีบางคนยินยอมลำบากยากแค้นและทนทุกข์ทรมาน เนื่องเพราะพวกมันเห็นว่า ขอเพียงตัวเองมีชีวิตอยู่โดยไม่ละอายแก่ใจ ทนทุกข์ทรมานบ้างก็ไม่เป็นไร"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า
"มีคนชนิดนี้จริง ๆ ?"
อากิกกล่าวอย่างหนักแน่น
"ข้าพเจ้ามีสหายจำนวนมาก ล้วนเป็นคนชนิดนี้ ยังมีผู้คนอีกมากหลาย ก็เป็นเฉกเช่นกัน น่าเสียดายที่พวกท่านไม่ยอมให้พวกมันมีชีวิตเป็นตัวของตัวเอง ดังนั้น..."
"ดังนั้นเป็นอย่างไร ?"
อากิกกล่าวว่า
"ดังนั้น พวกท่านหากต้องการให้ข้าพเจ้าไปจากเมืองนี้ ข้าพเจ้ามีเงื่อนไขเพียงประการเดียว"
"เงื่อนไขอันใด ?"
อากิกกล่าวว่า
"ขอเพียงพวกท่านปลดปล่อยเมี้ยวจื้อและพวก ข้าพเจ้าก็จะปลดปล่อยพวกท่าน ขอเพียงเถ้าแก่ใหญ่รับปากข้าพเจ้าว่า จะไม่บีบบังคับผู้ใดกระทำเรื่องที่ตัวเองไม่ต้องการกระทำ ข้าพเจ้าจะจากไปทันที"
เด็กเฮียะแชกล่าวถามว่า
"ท่านต้องการให้เถ้าแก่ใหญ่รับปากท่านด้วยตนเองแน่นอน ?"
"แน่นอน"
เด็กเฮียะแชกล่าวว่า
"เงินสิบหมื่นตำลึงสามารถเปลี่ยนความตั้งใจของท่านหรือไม่ ?"
อากิกกล่าวโดยไม่ขบคิด

"ไม่สามารถ"

เด็กเฮียะแชขบคิดและกล่าวช้า ๆ

"ท่านต้องการพบเถ้าแก่ใหญ่จริง ๆ"

อากิกกล่าวเสริมขึ้น

"ข้าพเจ้าต้องการพบมันวันนี้"

"พบในสถานที่ใด ?"

"แล้วแต่มัน"

เด็กเฮียะแชเสนอขึ้นว่า

"ภายในซ่องฮั่งไทนไน่ (แม่เล้าแซ่ฮั่ง) ได้หรือไม่ ?"

อากิกกล่าวโดยไม่ลังเล

"ได้"

เด็กเฮียะแชกล่าวอีกว่า

"ตอนรับประทานอาหารค่ำดีหรือไม่ ?"

"ดี"

เด็กเฮียะแชผุดลุกขึ้น ตระเตรียมจากไป แต่แล้วยิ้มออกมากล่าวว่า

"เรายังไม่ได้เรียนถามนามสูงส่งของท่าน"

มันถามอย่างกะทันหัน เข้าใจว่าอากิกอาจตอบโดยไม่ทันยั้งคิด แต่อากิกยังกล่าวคำเดิม

"ข้าพเจ้าเรียกว่าอากิก อากิกที่ใช้ไม่ได้"

เด็กเฮียะแชไม่ถามอีก ทันกายจากไป

อากิกจับจ้องมองเด็กเฮียะแชจนลับตา ก้มศีรษะลงมองดูไพ่เก้าแต้มสองใบนั้นครุ่นคิดนึงนาน

อากิกครุ่นคิดถึงคำพูดของเด็กเฮียะแชเมื่อครู่

...คนผู้หนึ่งหากมีโอกาส ต้องเกาะกุมให้ดี อย่าได้ปล่อยปละละเลย

ตอนนี้พวกมันให้โอกาสอันใดแก่ตน ?

อากิกไม่ได้ครุ่นคิดต่อไป เนื่องเพราะตนพลันฉุกคิดถึงเรื่องน่าสะพรึงกลัวประการหนึ่ง

อากิกกระโดดปราดขึ้น ถาโถมเข้าห้องนอน

จริงดังคาดหมาย กิมลั้งฮวยปลาสนาการไปแล้ว !

เด็กเฮียะแชฉวยโอกาสที่ตนสนทนากับมัน คร่ากุมกิมลั้งฮวยจากไป

เถ้าแก่ใหญ่นั่งอยู่บนเก้าอี้กว้างใหญ่และนุ่มสบาย จับจ้องมองเด็กเฮียะแซที่ยืนอยู่เบื้องหน้า พลันรู้สึกเสียใจเล็กน้อย

คนผู้นี้ทำงานให้กับมันหกปี ทำงานด้วยความลำบากกว่าทุกผู้คน แต่เสพสุขน้อยกว่าผู้ใดทั้งหมด

ตอนนี้มันไม่เพียงไม่ได้หลับพักผ่อนตลอดทั้งคืน มิหน่าซ้ำไม่ได้รับประทานข้าวสักเม็ด แต่ยังไม่มีท่าทีเหน็ดเหนื่อยหรือตัดพ้อ สามารถทำงานให้กับเถ้าแก่ใหญ่นับเป็นเกียรติที่นำความปลื้มปีติแก่มันอย่างสูง

บุคคลที่ขยันขันแข็งและจงรักภักดีเช่นนี้ ยิ่งมายิ่งมีจำนวนน้อยลง

เถ้าแก่ใหญ่ลอบทอดถอนใจ ค่อยถามว่า

"ท่านพบกับอากิกแล้ว"

เด็กเฮียะแซผงกศีรษะกล่าวว่า

"คนผู้นี้คล้ายดาบที่หลุดจากฝักจริง ๆ มิหน่าซ้ำเป็นดาบไวเล่มหนึ่ง"

เถ้าแก่ใหญ่ถามว่า

"ท่านซื้อมันไว้แล้ว ?"

"ตอนนี้ยังซื้อไม่ได้"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"มันเรียกราคาสูงเกินไปหรือ ?"

เด็กเฮียะแซกล่าวว่า

"เราพกตั๋วแลกเงินไปสิบหมื่นตำลึง แต่เราพอพบเห็นมัน ก็ทราบว่าต่อให้เสนอเงินค่าตอบแทนมากกว่านี้สิบเท่าก็ไม่มีประโยชน์"

"เพราะเหตุใด ?"

เด็กเฮียะแซกล่าวว่า

"ตอนที่เราไปยังบ่อนซาอี้ไถ่ บนโต๊ะพนันยังกองสมไว้ด้วยเงินทอง แต่มันไม่เพียงไม่กระทบถูก กระทั่งเหลือบแลยังไม่ชำเลืองแล"

มันกล่าวเสริมขึ้น

"มันความจริงยากจน จนกระทั่งไม่มีเงินซื้อข้าวรับประทาน แต่กลับไม่เห็นเงินมากมายปานนั้นอยู่ในสายตา จากความนี้แสดงว่า มันไม่ได้มุ่งหวังต้องการเหล่านี้"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"มันต้องการอะไร ?"

"มันมีเงื่อนไขเพียงประการเดียว ต้องการให้พวกเราปล่อยให้ทุกผู้คนมีชีวิตอย่างอิสระตามที่ตัวมันเองต้องการ"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"นี่หมายความกระไร ?"

"หมายความว่าให้พวกเราวางมือ ยุติกิจการค้าที่พวกเรากระทำอยู่ทั้งหมดในตอนนี้"

เถ้าแก่ใหญ่หน้าเคร่งเครียดลง

เด็กเฮียะแชกล่าวอีกว่า

"มันยังเสนอขอนัดพบกับเถ้าแก่ใหญ่ ให้เถ้าแก่ใหญ่รับปากเงื่อนไขมันด้วยตนเอง"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวถามว่า

"ท่านตอบว่าอย่างไร ?"

"เรานัดหมายกับมันให้กับเถ้าแก่ใหญ่แล้ว คืนวันนี้เถ้าแก่ใหญ่จะพบหน้ามันภายในช่องของฮั่งไหนไน่"

เถ้าแก่ใหญ่ตาทอประกายชุ่นแค้น กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านเปลี่ยนเป็นตกลงใจแทนเราตั้งแต่เมื่อใด ?"

เด็กเฮียะแชก้มศีรษะกล่าวว่า

"ไม่มีผู้ใดสามารถตกลงใจแทนเถ้าแก่ใหญ่"

"ท่านเล่า ?"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"เราเพียงชุดหลุมพรางให้กับเถ้าแก่ใหญ่ ให้มันพาตัวเข้าสู่กับดัก"

เถ้าแก่ใหญ่เปลี่ยนท่านั่งคราหนึ่ง สีหน้าผ่อนคลายลงมากนัก

เด็กเฮียะแชกล่าวอีกว่า

"ตอนที่เราต่อรองกับมันที่เบื้องนอก พลันพบเห็นเรื่องประหลาดประการหนึ่ง"

เถ้าแก่ใหญ่ถามว่า

"เรื่องอันใด ?"

"เราพบว่าชาอี้ไถ่ (นางบำเรอคนที่สาม) ของหัวเหล็ก ลอบดูอยู่หลังร่องประตูห้องชั้นใน จับตาดูอากิกตลอดเวลา ท่าทีทั้งตื่นเต้นตึงเครียด ทั้งห่วงใยกังวล"

เถ้าแก่ใหญ่กำมือแนบแน่น กล่าวว่า

"หัวเหล็กได้สตรีนางนั้นมาจากที่ใด ?"

เต็กเฮียะแชกล่าวว่า

"สตรีนางนั้นเรียกว่ากิมลั้งฮวย เป็นนางคณิกาเลื่องชื่อแถบไฮวั้เอี้ยง ในวงนักเลงมียอดฝีมือไม่น้อยล้วนเป็นขาประจำของนาง"

เถ้าแก่ใหญ่ตาเป็นประกาย กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่า กาลก่อนนางรู้จักอากิกที่ใช้ไม่ได้นั้น ?"

"ไม่เพียงรู้จัก มิหนำซ้ำต้องเป็นคู่ชู้ชื่น"

เถ้าแก่ใหญ่ถามย้ำว่า

"ดังนั้น นางต้องล่วงรู้ความเป็นมาของอากิกแน่นอน ?"

"แน่นอน"

เถ้าแก่ใหญ่เพ่งตามองมัน กล่าวว่า

"ตอนนี้นางย่อมไม่อยู่ร่วมกับอากิกแล้ว ?"

"ไม่อยู่แล้ว"

เถ้าแก่ใหญ่ระบายลมหายใจด้วยความพึงพอใจ ถามว่า

"ตอนนี้นางอยู่ที่ใด ?"

"อยู่ห้องเบื้องนอกพร้อมกับเมี้ยวจี้อสองพี่น้อง"

เถ้าแก่ใหญ่ตาเป็นประกายกว่าเดิม กล่าวว่า

"ท่านเสาะพบพวกมันได้อย่างไร ?"

"เราค้นหาสถานที่ซึ่งพวกมันอาจซ่อนกายอยู่ แต่หาไม่พบ"

เถ้าแก่ใหญ่ตาเป็นประกาย กล่าวว่า

"ดังนั้น ท่านเปลี่ยนเป็นค้นหาจากสถานที่ซึ่งเป็นไปไม่ได้"

เต็กเฮียะแชตาทอแววนับถือเลื่อมใส กล่าวว่า

"เรื่องที่เราฉุกคิดได้ ย่อมอยู่ในการคาดคำนวณของเถ้าแก่ใหญ่ได้แต่แรก"

"ท่านหาพบพวกมันจากที่ใด ?"

เต็กเฮียะแชกล่าวว่า

"คราก่อน เราส่งคนไปเฝ้าตรอกของอากิกสองคน หนึ่งในสองเรียกว่าตั๋วงู้ (วัวใหญ่) มันแม้มีไหวพริบปราดเปรียว แต่ขวัญอ่อนยิ่ง มิหนำซ้ำเป็นบุรุษที่นึกถึงครอบครัว เงินทองที่หาได้มักนำกลับบ้านไปกว่าครึ่ง"

เถ้าแก่ใหญ่ปะติดปะต่อเรื่องราวได้ กล่าวว่า

"ดังนั้นท่านคาดคิดว่า อากิกอาจใช้ชีวิตของคนในครอบครัวตั๋วงู้ บีบบังคับให้ตั๋วงู้รับตัวเมี้ยวจื้อสองพี่น้องไว้ให้หลบซ่อนอยู่ในบ้านของมัน"

"เราเพียงคาดคิดว่า คนเป็นเช่นนั้นสองคนไม่สามารถล่องหนหายไปได้"

เถ้าแก่ใหญ่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฝีมือของอากิกครั้งนี้ชาญฉลาดยิ่ง น่าเสียดายที่มันคิดไม่ถึงว่า ในที่นี้ยังมีคนชาญฉลาดกว่ามัน"

ท่าทีของเด็กเฮียะแซยิ่งนอบน้อม ก้มศีรษะกล่าวว่า

"นั่นเนื่องเพราะเราไม่เคยลืมคำสอนที่ผ่านมาของเถ้าแก่ใหญ่"

เถ้าแก่ใหญ่ยิ้มอย่างเบิกบานใจกว่าเดิม กล่าวว่า

"ตอนนี้พวกเราขอเพียงเค้นถามความเป็นมาของอากิกจากปากคำกิมลั้งฮวย จากนั้นใช้เมี้ยวจื้อสองพี่น้องเป็นเหยื่อล่อ ยังกลัวอากิกจะไม่พาตัวมาติดกับอีก ?"

เด็กเฮียะแซกล่าวว่า

"เราเพียงกลัวว่า กิมลั้งฮวยไม่ยอมบอกความจริง"

เถ้าแก่ใหญ่ถามว่า

"กิมลั้งฮวยเป็นนางคณิกา ใช่หรือไม่ ?"

"ถูกแล้ว"

เถ้าแก่ใหญ่ถามอีกว่า

"ท่านเคยเห็นนางคณิกาที่มากรักมากน้ำใจอย่างแท้จริงหรือไม่ ?"

"ไม่เคย"

เถ้าแก่ใหญ่ถามเป็นคำรบสามว่า

"ท่านเคยเห็นนางคณิกาที่ทั้งไม่ต้องการเงินทองและไม่ต้องการชีวิตหรือไม่ ?"

"ไม่เคย"

เถ้าแก่ใหญ่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราก็ไม่เคย"

พลางสาวเท้าออกจากห้อง เด็กเฮียะแซก็ติดตามหลังโดยกระชั้นชิด

บทที่ 7

นางคณิกาบูชารัก

ภายในห้องนอนของซาอี้ไถ่

ผ้าห่มบนเตียงขาวสะอาด ยังแฝงกลิ่นหอมของกล้วยไม้

อากิกฉีกผ้าห่มเป็นเส้น ๆ พันกับบาดแผลดาบบนร่าง

อากิกทราบว่า เถ้าแก่ใหญ่รับรองไม่ยอมรับเงื่อนไขของตน และทราบว่าคืนนี้ต้องเกิดการต่อสู้อย่างดุเดือด

อากิกไม่วิตกกังวลแม้แต่น้อย

แต่อากิกมิอาจไม่นึกถึงกิมลั้งฮวย

...ข้าพเจ้าจะเชื่อฟังคำพูดของท่าน แม้ตายก็ไม่แพร่งพรายความลับของท่านออกไป

คำพูดของนางคล้ายยังดังที่ข้างหูของตน

อากิกไม่สามารถเชื่อคำพูดเหล่านี้หรือไม่ ?

คนผู้หนึ่งหากยินยอมขายแม้แต่เรือนร่างตัวเอง จะมีผู้ใดยินยอมเชื่อว่านางยินยอมตายโดยไม่ยอมขายผู้อื่น

อากิกขมวดผ้าพันแผลเป็นปมที่ทรวงอก ดึงให้ตึงโดยแรง

หัวใจของอากิกก็มีเงื่อนปมอยู่หลายหลาก เป็นเงื่อนปมที่คลายไม่ออก เนื่องเพราะอากิกไม่ได้ร่วงหล่นลงจากฟ้า อากิกย่อมมีอดีตความหลัง

ในช่วงเวลาเมื่อกาลก่อน อากิกมีทั้งความเศร้าเสียใจ ทั้งความหฤหรรษ์

ท่อมเคยมีสตรี

อากิกไม่ยอมเชื่อสตรีใดมาก่อน

ในสายตาของอากิก สตรีเพียงเป็นเครื่องประดับชิ้นหนึ่ง เป็นเครื่องมือสิ่งหนึ่ง ขณะที่ตนต้องการ พวกนางจะโถมเข้ามาในอ้อมอกของตน เฉกเช่นแมวเชื่องตัวหนึ่ง

ขณะที่อากิกเบื่อหน่าย จะสลัดพวกนางทิ้งไปดุจเศษสวะชิ้นหนึ่ง

สำหรับประการนี้ อากิกไม่เคยปกปิดอำพรางและไม่รู้สึกเสียใจ เนื่องเพราะตนเห็นว่า ตนสมควรรับความรักจากสตรี

หากแม้นมีสตรีรักตน รักจนคลั่งไคล้ รักจนปรารถนาใคร่ตายในอ้อมอกของตน ตนก็เห็นว่าสมควรแล้ว

ท่ากแม้นตอนนี้กิมลั้งฮวยขายตน ทรยศต่อตน ตนก็เห็นว่าสมควรแล้ว

อากิกก็ไม่นำพามาปรารมภ์

เนื่องเพราะอากิกตระเตรียมเสี่ยงชีวิตแล้ว

คนผู้หนึ่งมีเพียงชีวิตเดียว ไม่ว่าเป็นคนเยี่ยงไร มีชีวิตอย่างไร ขอเพียงตระเตรียมเสี่ยงชีวิต ยังมีอันใดต้องนำพาปรารมภ์อีก ?

...อากิกไม่นำพาปรารมภ์จริง ๆ ?

...ในใจอากิก มีความคับแค้นที่ไม่อาจบอกกล่าวกับผู้คนหรือ ?

...อากิกได้รับแผลหัวใจที่ไม่มีวันรักษาทุเลาได้หรือ ?

นี่มีผู้ใดทราบได้ ?

แม้แต่อากิกยังแทบลืมเลือน...อย่างน้อยอากิกพยายามลืมเลือนความหลังของตัวเอง บุคคลอื่นไหนเลยทราบได้ ?

บนโต๊ะไม้ภายในห้อง วางไข่มุกกองหนึ่ง มีดเล่มหนึ่ง

ข้างโต๊ะมีผู้คนสามคน ประกอบด้วยเถ้าแก่ใหญ่ เต็กเฮียะแซ และกิมลั้งฮวย

เถ้าแก่ใหญ่ไม่ได้เอ่ยปาก

หากไม่ถึงคราจำเป็น มันไม่เคยเอ่ยปากมาก่อน...หากมีคนสามารถเอ่ยปากแทนมัน มันไยต้องเอ่ยปาก ?

คนเอ่ยปากก่อนย่อมเป็นเต็กเฮียะแซ

ซุ่มเสียงเต็กเฮียะแซอ่อนโยนนุ่มนวลตลอดกาล

"นี่เป็นไข่มุกที่ดีที่สุด หากประดับบนร่างสตรีสวยงาม ย่อมยิ่งสวยงาม ต่อให้ประดับร่างสตรีที่ไม่สวยงาม ก็มีบุรุษจำนวนมาก รู้สึกนางเปลี่ยนเป็นสวยงามยิ่ง"

กิมลั้งฮวยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบ"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"ท่านเป็นสตรีสวยงาม แต่สตรีทุกนางล้วนมีวันชราร่วงโรย"

"ข้าพเจ้าทราบ"

เด็กเฮียะแชกล่าวต่อ

"ไม่ว่าสตรีสวยงามปานใด เมื่อแก่ชราลงจะเปลี่ยนเป็นไม่สวยงาม"

"ข้าพเจ้าทราบ"

เด็กเฮียะแชกล่าวอีกว่า

"สตรีทุกนางล้วนต้องการบุรุษ แต่เมื่อถึงเวลานั้น ท่านจะพบว่าไข่มุกมีความสำคัญกว่าบุรุษมากนัก"

"ข้าพเจ้าทราบ"

เด็กเฮียะแชลูบคลำคมมีดเบา ๆ กล่าวว่า

"นี่เป็นมีดเล่มหนึ่ง มีดที่ฆ่าคนได้เล่มหนึ่ง"

กิมลั้งฮวยยังคงกล่าวคำเดิม

"ข้าพเจ้าทราบ"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"ไม่ว่าเป็นสตรีสวยงามปานใด หากถูกมีดเล่มนี้แทงใส่ชั้วหัวใจ ไม่ว่าไข่มุกหรือบุรุษ ล้วนไม่มีประโยชน์ต่อนาง"

"ข้าพเจ้าทราบ"

เด็กเฮียะแชถามว่า

"ท่านชมชอบถูกมีดนี้แทงใส่ หรือชมชอบไข่มุกกองนี้ ?"

กิมลั้งฮวยกล่าวว่า

"ไข่มุก"

เด็กเฮียะแชเขม้นมองนางเนิ่นนาน จึงถามช้า ๆ

"ท่านทราบหรือไม่ว่า อากิกที่ใช้ไม่ได้แซ่อะไร ? มีชื่อแท้จริงว่าอะไร ? มาจากที่ใด ?"

กิมลั้งฮวยกล่าวว่า

"ไม่ทราบ"

เต็กเฮียะแชหัวร่อออกมา

ตอนที่มันเริ่มหัวร่อ มีดเล่มนั้นก็ตกไปในมือมัน ประกายมีดแลบแปลบก็วาดผ่านใบหูซ้ายกิมลั้งฮวย

มีดนี้มิได้แสร้งขมขู่ หากแต่ลงมือจริง ๆ เต็กเฮียะแชทราบว่า มีแต่เหตุการณ์โชกเลือด จึงสามารถสร้างความหวาดกลัวแก่ผู้คนอย่างแท้จริง!

กิมลั้งฮวยห่อตัวด้วยความหวาดกลัว

นางแลเห็นโลหิตของตัว และเห็นหูครึ่งข้างร่วงหลุดลงมาพร้อมกับหยาดโลหิต

แต่นางไม่รู้สึกเจ็บปวด ความหวาดกลัวทำให้นางรู้สึกถึงความเจ็บปวด

แต่สีหน้าเต็กเฮียะแชปราศจากความรู้สึกใด ๆ กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"คนใบหูแหว่งครึ่งหนึ่ง ยังใช้ผมปิดได้ หากจมูกแหว่งครึ่งหนึ่ง ก็ไม่น่าดู[illegible]"

กิมลั้งฮวยพลันร้องดัง ๆ ว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าบอก"

เต็กเฮียะแชยิ้มพลางวางมีดในมือลง กล่าวว่า

"ขอเพียงท่านยินยอมบอก ไข่มุกเหล่านี้ยังเป็นของท่าน"

กิมลั้งฮวยพลันเยือกเย็นลง กล่าวว่า

"ซึ่งความจริง ไม่ต้องให้ข้าพเจ้าบอก พวกท่านก็สมควรทราบว่ามันเป็นใคร"

เต็กเฮียะแชส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถามไถ่

กิมลั้งฮวยกล่าวว่า

"มันคือยมบาลคร่าชีวิตพวกท่าน!"

ไม่ทันกล่าวจบ นางก็โถมเข้าหาโต๊ะ ใช้มือสองมือคว้าจับมีดบนโต๊ะ แทง[illegible]งอกตนเอง!

เถ้าแก่ใหญ่หน้าแปรเปลี่ยนไป จิกผมของนางกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านเพียงเป็นนางคณิกานางหนึ่ง ไฉนยอมตายเพื่อบุรุษผู้หนึ่ง?"

กิมลั้งฮวยหน้าซีดเผือด มุมปากปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา แต่ยังมีลม[illegible]ไงอีดหนึ่ง สามารถกล่าวความในใจออกมา

"เนื่องเพราะมีแต่เขาจึงเป็นบุรุษที่แท้จริง พวกท่านเพียงเป็นเดียรัจฉานที่[illegible]ว่าสุกรสุนัข ข้าพเจ้าสามารถตายเพื่อเขา รู้สึก...ปลื้มปีติยิ่ง"

ซุ่มเสียงยิงมายิงแผ่วล้า ในที่สุดเงียบหายไป
ภายในห้องเปลี่ยนเป็นเงียบสงัด ปราศจากซุ่มเสียงใด
ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด เถ้าแก่ใหญ่พลันถามว่า
"ท่านนัดพบกับมันในคืนนี้ ?"
เด็กเฮียะแซกล่าวว่า
"ถูกแล้ว"
เถ้าแก่ใหญ่ยกมือขึ้น กล่าวว่า
"อย่างนั้นตอนนี้ท่านสมควรรีบไปจัดสถานที่นั้น"

เด็กเฮียะแซถามว่า

"เถ้าแก่ใหญ่คิดรุดไปจริง ๆ"

เถ้าแก่ใหญ่ผงะศีรษะกล่าวว่า

"เราต้องการพบมัน"

มันอธิบายให้กับตัวเองว่า

"เนื่องเพราะเราคิดไม่ถึง ในโลกนี้มีบุรุษเช่นมันสามารถบันดาลให้นางคณิกานางหนึ่งยินยอมตายเพื่อมัน เราต้องการดูว่า มันที่แท้มีจุดเด่นอันใด"

เด็กเฮียะแซปิดปากลง มันทราบว่าไม่มีผู้ใดเปลี่ยนความตั้งใจของเถ้าแก่ใหญ่ได้

เถ้าแก่ใหญ่กลับถามว่า

"เจตนาของท่านเป็นอย่างไร ?"

เด็กเฮียะแซไม่ตอบคำในบัดดล

เรื่องนี้มีความสำคัญใหญ่หลวง ไม่อาจผิดพลาดพลั้งเผลอแม้แต่น้อย มันต้องใคร่ครวญโดยละเอียด

เถ้าแก่ใหญ่ถามอีกว่า

"ท่านเห็นว่าเรามีอันตรายคุกคาม"

เด็กเฮียะแซขบคิดแล้วกล่าวช้า ๆ

"เมี้ยวจื้อ สองพี่น้องเมื่อยังอยู่ในเงื้อมมือพวกเรา มันอาจไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ"

"เราก็ฉุกคิดถึงความนี้"

เด็กเฮียะแซกล่าวอีกว่า

"แต่คนผู้หนึ่ง หากสามารถทำให้นางคณิกานางหนึ่งยินยอมตายเพื่อมัน ไม่

ว่าเรื่องราวใดล้วนกระทำได้"

เถ้าแก่ใหญ่ถามว่า

"สมมติเช่นเรื่องอันใด ?"

"มีบ้างบางคนแม้มีคุณธรรมน้ำมิตรต่อสหาย แต่เมื่อถึงคราจำเป็น ก็ยินยอมเสียสละสหาย"

เถ้าแก่ใหญ่ถามว่า

"เมื่อใดค่อยถึงคราจำเป็น ?"

"ตอนที่มันตกลงใจกระทำเรื่องใหญ่เรื่องหนึ่ง"

เถ้าแก่ใหญ่ไม่ได้ถามต่อ

มันย่อมเข้าใจเจตนาของเด็กเฮียะแช ไม่ว่าผู้ใดฆ่ามัน ต้องเป็นเรื่องใหญ่เกะท้านบู๊ลิ้ม

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"ก่อนมืดค่ำเราสามารถเรียกระดมมือดีทั้งหมดไปยังซ่องของฮั่งไหนไน่ มือดีที่พวกเราใช้การได้อย่างน้อยยังมีอีกสามสิบกว่าคน"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"พวกมันคุ้มครองเรายังไม่พอ ?"

"อาจบางทีพอ อาจบางทีไม่พอ ขอเพียงมีอันตรายส่วนหนึ่ง เราก็ไม่กล้าบุ่มบ่ามกระทำ"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"มีพวกมันบดบังชวางหน้า อย่างน้อยเราสามารถล่าถอยโดยปลอดภัย"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"แต่เป้าหมายของมันอยู่ที่เถ้าแก่ใหญ่คนเดียว ขอเพียงพวกเราชะล่าใจชั่ววูบมันเอาจลงมือ มันพอลงมือจู่โจม อาจไม่มีผู้ใดต้านรับได้"

มันถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

"หากแม้นทิโฮ้ว (พยัคฆ์เหล็ก) อยู่ที่นี้ สภาพการณ์ย่อมแตกต่างไป"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"เจตนาของท่านคือเราไม่สมควรไป ?"

"เถ้าแก่ใหญ่หากต้องการพบมันแน่นอน ย่อมรุดไปได้ เพียงแต่..."

เถ้าแก่ใหญ่ถามว่า

"เป็นอย่างไร ?"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"พวกเราไม่แน่นักว่า ต้องให้มันพบกับเถ้าแก่ใหญ่"

มันไม่ได้อธิบายอีก มันทราบว่าเถ้าแก่ใหญ่ต้องเข้าใจเจตนาของมัน

ไม่ว่าผู้ใดสามารถตั้งตัวเป็นเถ้าแก่ใหญ่เช่นเถ้าแก่ใหญ่ รับรองไม่ใช่โชคช่วย มันต้องมีสติปัญญาและไหวพริบ ที่ผู้อื่นไม่อาจทัดเทียมเปรียบติด

เถ้าแก่ใหญ่ไม่ได้สร้างความผิดหวังแก่มันจริง ๆ ดังนั้นกล่าวว่า

"เนื่องเพราะมันไม่เคยพบเห็นเรา ดังนั้นพวกเราสามารถเสาะหาผู้หนึ่งปลอมเป็นเราไปพบมัน เราปลอมเป็นผู้ติดสอยห้อยตามอยู่ด้านหลัง ยังคงสามารถพบมัน"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"มันหากลงมือ บุคคลแรกที่ตกเป็นเป้าจู่โจมก่อนคือตัวปลอมนั้น เถ้าแก่ใหญ่สามารถล่าถอยโดยปลอดภัย"

เถ้าแก่ใหญ่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดีมาก ความคิดที่ดีเยี่ยม"

เพิ่งกล่าวจบ นอกประตูพลันบังเกิดเสียงหนึ่งดังว่า

"ไม่ดี ไม่ดีแม้แต่น้อย !"

นี่เป็นห้องหนังสือของเถ้าแก่ใหญ่ และเป็นที่ประชุมของบุคคลชั้นสูงของมัน

หากไม่ได้รับอนุญาตจากเถ้าแก่ใหญ่ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าบุกรุกถึงหน้าประตู

คนผู้นี้กลับมาถึงหน้าประตู

เถ้าแก่ใหญ่ตกลงปลงใจคราใด ไม่เคยมีผู้ใดกล้าคัดค้าน เถ้าแก่ใหญ่บอกว่าดีก็ต้องดี ไม่เคยมีคนกล้าคัดค้าน

คนผู้นี้กลับอยู่เหนือกฎเกณฑ์

ยามนี้อยู่เบื้องหน้าเถ้าแก่ใหญ่ มีแต่คนผู้นี้กล้ากระทำที่ผู้อื่นไม่กล้ากระทำ กล้ากล่าวคำพูดที่ผู้อื่นไม่กล้ากล่าว

เนื่องเพราะเรื่องที่คนผู้นี้กระทำให้กับเถ้าแก่ใหญ่ก็เป็นเรื่องที่ผู้อื่นทำไม่ได้

เถ้าแก่ใหญ่พอได้ยินเสียงของมัน ถึงกับลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

"ทิโฮ้ว (พยัคฆ์เหล็ก) กลับมาแล้ว !"

พยัคฆ์เหล็กออกไปทำงานให้กับเถ้าแก่ใหญ่ ความจริงต้องรออีกสิบกว่าวันค่อยกลับมา

พยัคฆ์เหล็กกลับมาได้อย่างไร ?

มันทำงานสำเร็จแล้วหรือไม่ ?

บทที่ 8

พยัคฆ์เหล็กเผยโฉม

หมี่เนื้อวัวร้อนกรุ่นชามหนึ่งเพิ่งยกมา นอกจากใส่เนื้อวัว ยังใส่ไข่สี่ใบ ชี่โครงสองชิ้น คาดว่าต้องมีรสชาติไม่เลว

แต่จิตใจอากิกไม่ทราบเป็นรสชาติใด

อากิกไม่ได้รับประทานอาหารโอชะเช่นนี้เป็นเวลานาน สำหรับกับอากิกนี่เป็นการเสพสุขชาติหนึ่ง อากิกแทบคิดสามารถแบ่งปันกับเหล่าสหายของตน

อากิกคิดแวะไปดูเมี้ยวจื้อและอัวอัวที่ฝากอยู่ในบ้านตั่วงู้ (วัวใหญ่)

แต่อากิกไม่กล้าเสี่ยงอันตราย

เนื่องเพราะอากิกไม่ได้แวะไปยังบ้านของตั่วงู้ ดังนั้นไม่ทราบว่าเมี้ยวจื้อและอัวอัวไม่ได้อยู่ในบ้านแล้ว

ตอนที่อากิกออกจากบ่อนของซาอี้ไถ่ บนโต๊ะยังกองสุมด้วยเงินเดิมพันเมื่อคืน

อากิกเพียงหยิบฉวยเงินแท่งที่เล็กที่สุดมาแท่งหนึ่ง

อากิกต้องรับประทานอาหารเสริมสร้างพลังสักเล็กน้อย ตนต้องฝืนใจรับประทานลงไป

นี่เป็นร้านขายหมี่เล็ก ๆ ทั้งแคบทั้งมืดครึ้ม

อากิกนั่งอยู่ในซอกมุมมืดครึ้มที่สุด ก้มศีรษะรับประทานหมี่ช้า ๆ

อากิกไม่คิดไปดูผู้อื่น และไม่ต้องการให้ผู้อื่นพบเห็นตน เพียงต้องการรับประทานหมี่ชามนี้โดยไร้เรื่องราว

แต่อากิกรับประทานไม่หมด

อากิกพอรับประทานไข่ใบที่สอง บนเพดานห้องที่ปูด้วยไม้เก่าคร่ำคร่า พลันปรากฏผงคลีกลุ่มหนึ่งร่วงพรูลงมา หล่นลงในชามหมี่ของอากิก

จากนั้นเป็นเสียงดังกร๊อบ เพดานห้องแตกออกเป็นช่อง คนผู้หนึ่งพลิ้วกายลงมา หมอบชุ่มอยู่ด้านหลังอากิก กล่าวเสียงแผ่วเบา

"อย่าได้เคลื่อนไหว อย่าได้เอ่ยปาก ไม่เช่นนั้นจะคร่าชีวิตท่าน"

อากิกไม่ได้เคลื่อนไหว ไม่ได้เอ่ยปาก

ผู้รับใช้เพียงคนเดียวภายในร้านยิ่งแตกตื่น จนเข่าอ่อนระทวย เนื่องเพราะมันเห็นในมือคนผู้นั้นถือดาบแวววาวเล่มหนึ่ง และเห็นดวงตาดุร้ายดุจสัตว์ป่าของมัน

สัตว์ป่าที่ถูกนายพรานตามล่าจนอับจนสิ้นหนทาง ในดวงตาเต็มไปด้วยแววหวาดหวั่นและอำมหิต

คนผู้นั้นกล่าวกับผู้รับใช้ภายในร้านขายหมี่ว่า

"ท่านนั่งลง นั่งลงช้า ๆ คล้ายไม่เห็นเรื่องราวใด"

ผู้รับใช้กระแทกนั่งลงบนเก้าอี้หัก ตลอดทั้งร่างล้วนอ่อนระทวย

คนผู้นั้นกล่าวกับอากิกว่า

"รับประทานหมี่ของท่านต่อไป รับประทานให้หมด"

อากิกรับประทานหมี่ต่อไป

หมั่นโถวที่หล่นลงในคราบอุจจาระ อากิกยังรับประทานได้ ในชามหมี่ปรากฏฝุ่นละอองร่วงหล่นลงมา อากิกยิ่งไม่นำพามาปรารมภ์

อากิกรู้สึกได้ว่า คนที่ด้านหลังทั้งตื่นเต้นตึงเครียด ทั้งหวาดกลัว แต่ไม่ทราบคนผู้นี้เกรงกลัวอะไร

อากิกก็ไม่ต้องการทราบ

ยามนั้น อากิกพอดีเห็นคนร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่งเดินผ่านหน้าประตูไป

ผู้คนส่วนใหญ่บนท้องถนน พอพบเห็นชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่นั้นพากันก้มศีรษะน้อมเอวลง

ผู้คนที่หลบซ่อนกายอยู่ด้านหลังอากิก ลมหายใจเปลี่ยนเป็นกระชั้นถี่เร็วขึ้นตลอดทั้งร่างคล้ายสั่นระริกไม่หยุดยั้ง

มันย่อมต้องเกรงกลัวชายฉกรรจ์ผู้นี้

ชายฉกรรจ์ผู้นี้ที่แท้เป็นใคร ? ไฉนทำให้ผู้คนเกรงกลัวปานนี้ ?

อากิกก้มศีรษะรับประทานหมี่ต่อ

ขณะที่อากิกก้มศีรษะลง คล้ายเห็นชายฉกรรจ์นั้นกวาดตามายังร้านขายหมี่แวบหนึ่ง ประกายตากลับเกรี้ยวกราดดุจสายฟ้า

ดีที่มันมองเพียงแวบเดียว ก็ก้าวยาว ๆ ไป

ยามนี้ อากิกค่อยเห็นว่า บนสายรัดเอวด้านหลังของมันยังผูกเชือกเส้นหนึ่งกับเชือกผูกผู้คนไว้หกคน

คนทั้งหกสวมเสื้อผ้าหรูหรา แม้แต่เข็มขัดหมวกประดับ รองเท้าก็ประดับอย่างพิถีพิถัน

แต่คนทั้งหกถูกทุบตีจนใบหน้าฟกช้ำดำเขียว บางคนกระทั่งมือเท้ายังถูกฟาดหัก ทุกผู้คนถูกชายฉกรรจ์นั้นจูงไปดุจสุนัขหกตัว

รอจนผู้คนทั้งหกเดินผ่านไป ผู้คนที่หลบซ่อนอยู่ด้านหลังอากิก ค่อยระบายลมหายใจ มือที่ถือดาบก็คลายออก

อากิกพลันถามว่า

"คนเหล่านี้ล้วนเป็นสหายของท่าน ?"

คนผู้นั้นตวาดเบา ๆ

"หยุดปาก"

อากิกไม่ได้หยุดปาก กล่าวอีกว่า

"ท่านเมื่อหลบหนีออกมาได้ ไฉนไม่ช่วยเหลือพวกมัน ?"

ไม่ทันกล่าวจบ คมดาบก็ฟาดขวางกับต้นคออากิก ได้ยินคนผู้นั้นกล่าวเตือนว่า

"ท่านหากเอ่ยปากอีก เราจะปลิดชีวิตท่าน"

คำพูดนี้ไม่ทันกล่าวจบ ได้ยินเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า

"ท่านไม่เอ่ยปาก เราก็จะปลิดชีวิตท่าน !"

ชายฉกรรจ์ที่เดินผ่านประตูร้านไปชัด ๆ พลันย้อนกลับมา ยืนอยู่เบื้องหน้าประตู !

ดวงตาของมันสาดประกายเกรี้ยวกราดดุจสายฟ้า ขมับนูนสูง จมูกงองุ้มงองุ้มเหยี่ยว ปากกว้างเป็นพิเศษ

อากิกก้มศีรษะลงรับประทานหมี่

ผู้คนที่หลบซ่อนอยู่ด้านหลังอากิก กดดาบกับต้นคออากิกโดยแรง กล่าวว่า

"ท่านพอลงมือ เราจะฆ่าคนผู้นี้ก่อน"

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวว่า

"ท่านหากฆ่ามัน เราจะไม่ฆ่าท่าน"

ชุ่มเสียงมันหนักแน่นอำมหิต กล่าวว่า

"อย่างน้อยเราจะให้ท่านมีชีวิตสืบไปอีกสามปี"

อากิกยังก้มศีรษะรับประทานหมี่

ผู้ที่หลบซ่อนอยู่ด้านหลังอากิกพลันลอยตัวขึ้น ประกายดาบแลบแปลบ ก็ฟันลงยังศีรษะชายฉกรรจ์นั้นอย่างดุดัน

ชายฉกรรจ์นั้นไม่ขยับเคลื่อนไหว กระทั่งศีรษะก็ไม่เงยขึ้น เพียงยกมือขึ้นกดรากุมขอมือคนผู้นั้น

แว่วเสียงดังกร๊อบ ข้อมือคนผู้นั้นถูกบีบหัก เสียงเคร้งเมื่อดาบร่วงหล่นลงบนพื้น คนก็คุกเข่าลง!

ชายฉกรรจ์นั้นจับจ้องมองมันอย่างเฉื่อยชา กล่าวว่า

"ท่านจะไปหรือไม่?"

คนผู้นั้นเจ็บปวดจนน้ำตาไหลหลั่งออกมา ผงกศีรษะไม่หยุดยั้ง กล่าวว่า

"เรายินยอมไป"

ชายฉกรรจ์นั้นแค่นหัวร่อ ฉุดลากมันออกไป พลันเหลียวหน้ามาถลึงมองอากิก

อากิกยังรับประทานหมี่ต่อไป

ชายฉกรรจ์นั้นแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านกลับเยือกเย็นยิ่ง"

อากิกกล่าวโดยไม่เงยหน้าขึ้น

"ข้าพเจ้าหิวโหยยิ่ง ข้าพเจ้าเพียงคิดรับประทานหมี่"

ชายฉกรรจ์นั้นถลึงจ้องมองอากิกเป็นเวลานาน พลันเหลียวหน้าไปยังผู้รับใช้กล่าวว่า

"หมี่ชามนี้คิดบัญชีของเรา"

ผู้รับใช้กล่าวว่า

"ทราบแล้ว"

อากิกกล่าวว่า

"ขอบคุณ"

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวว่า

"ไม่ต้อง"

ดังนั้นผู้ถูกร้อยติดกับเส้นเชือกเพิ่มอีกคนหนึ่ง ผู้คนเจ็ดคนถูกเส้นเชือกผูกไว้ ถูกชายฉกรรจ์ลากจูงไปดุจสุนัขก็ปาน

ในที่สุด อากิกรับประทานหมี่น้ำจนหมดชาม

อากิกเมื่อตกลงใจรับประทานหมี่ชามนั้นให้หมดก็ต้องรับประทานจนหมด ไม่ว่าในหมี่ชามนี้คละเคล้าฝุ่นละอองก็ดี คละเคล้าด้วยโลหิตก็ดี หรือเจือปนน้ำตาก็ดี

จากนั้นอากิกค่อยลุกขึ้น เดินถึงเบื้องหน้าผู้รับใช้ ถามว่า

"คนผู้นั้นเป็นใคร ?"

ผู้รับใช้ร้านขายหมี่ยังไม่ระงับขวัญอันแตกตื่น กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ผู้ใด ?"

อากิกกล่าวว่า

"ผู้ที่เลี้ยงเราผู้นั้น"

ผู้รับใช้เหลียวซ้ายแลขวา ค่อยลดซุ่มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"เป็นผู้ที่ไม่อาจตอแยได้"

อากิกถามว่า

"มันเรียกว่าอะไร ?"

"เรียกว่าทิโฮ้ว (พยัคฆ์เหล็ก) เพียงแต่แข็งแกร่งกว่าเหล็ก ดุร้ายกว่าพยัคฆ์ !"

อากิกหัวร่อออกมา ในรอยยิ้มแฝงแววเย้ยหยันอย่างบอกไม่ถูกชนิดหนึ่ง กล่าวว่า

"ผู้ที่สามารถจูงสุนัขป่าเจ็ดตัวราวกับจูงสุนัข ย่อมดุร้ายกว่าพยัคฆ์"

ผู้รับใช้ลดซุ่มเสียงแผ่วเบากว่าเดิม ถามเบา ๆ

"ท่านรู้จักพยัคฆ์เหล็ก ?"

อากิกกล่าวว่า

"ไม่รู้จัก"

รอยยิ้มของตนยิ่งประหลาดพิกล กล่าวต่อช้า ๆ

"แต่ข้าพเจ้าทราบว่า พวกเราจะรู้จักกันโดยเร็ว"

"พยัคฆ์เหล็กกลับมาแล้ว"

สิ้นเสียงของเถ้าแก่ใหญ่ พยัคฆ์เหล็กก็มาถึงเบื้องหน้าเถ้าแก่ใหญ่

พยัคฆ์เหล็กแม้น้อมเอวเล็กน้อย แต่สีหน้าท่าทีแฝงแววหยิ่งยโสและเคารพอย่างที่ไม่มีผู้ใดเสแสร้งแกล้งดัดได้

ที่มันหยิ่งยโสคือ มันได้ทำงานให้กับผู้ที่มันเคารพอีกครั้งหนึ่ง

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"ท่านกลับมาเร็วกว่าที่พวกเราคาดคิดไว้"

พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า

"เนื่องเพราะสุนัขป่าฝูงนั้นไม่ใช่สุนัขป่า หากแต่เป็นสุนัข"

เถ้าแก่ใหญ่ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ยามอยู่เบื้องหน้าท่าน ต่อให้เป็นสุนัขป่าจริง ๆ ก็แปรเปลี่ยนเป็นสุนัข"

พยัคฆ์เหล็กก็ยิ้ม มันไม่ใช่คนถ่อมตน มันชมชอบฟังคำชมเชยของผู้อื่น โดยเฉพาะคำชมเชยจากเถ้าแก่ใหญ่

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"สุนัขฝูงนั้นเล่า ?"

พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า

"สุนัขตายหกตัวป้อนสุนัขป่าแล้ว ส่วนสุนัขเป็นเจ็ดตัวเราล้วนนำกลับมา"

เถ้าแก่ใหญ่ถามย้ำว่า

"ไม่เล็ดลอดแม้สักตัวเดียว ?"

"ระหว่างทางความจริงมีสุนัขตัวหนึ่งแทบหนีรอดได้ เราคิดไม่ถึง ในซากางเกงมันยังซ่อนดาบเล่มหนึ่งตัดเชือกที่ผูกไว้ขาดไป"

เถ้าแก่ใหญ่ถามว่า

"ตอนนี้ดาบเล่มนั้นเล่า ?"

"ตอนนี้ดาบเล่มนั้นเสียบอยู่ในทวารหนักของมันแล้ว"

เถ้าแก่ใหญ่เปล่งเสียงหัวร่อออกมา

มันชมชอบวิธีทำงานของพยัคฆ์เหล็ก การทำงานของพยัคฆ์เหล็กใช้วิธีรวบรัดที่สด โดยตรงที่สด ได้ผลที่สด

พยัคฆ์เหล็กพลันกล่าวว่า

"เมื่อครู่เถ้าแก่ใหญ่คิดไปพบผู้ใด ?"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"มันเรียกว่าอากิก"

"อากิก ?"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"เราทราบว่าท่านไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน เนื่องเพราะมันไม่มีชื่อเสียงมิหนำซ้ำชมชอบเปรียบตัวเองเป็นคนที่ใช้ไม่ได้"

พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงมันใช้ได้ยิ่ง"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวเสริมขึ้น

"ไม่เพียงใช้ได้ มิหนำซ้ำต้องมีชื่อยิ่ง เพียงแต่ผู้ที่มีชื่อเสียงกระเดื่องดังไปไม่ต้องการผู้อื่นกล่าวขวัญถึงชื่อมัน"

พยัคฆ์เหล็กเข้าใจเจตนาของมัน มันเองก็เป็นเฉกเช่นกัน มันปกปิดชื่อแซ่ตัวเองเนิ่นนานปี

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"พวกเราความจริงนัดพบกับมันในคืนนี้ แต่เต็กเฮียะแชเกรงว่าจะเกิดเหตุไม่คาดหมายกับเราขึ้น"

พยัคฆ์เหล็กแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เนื่องเพราะเต็กเฮียะแชขวัญอ่อนยิ่ง"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"เจ้าไม่อาจโทษว่ามัน คนผู้หนึ่งกระทำการด้วยความระมัดระวัง หาใช่เรื่องเสียหายไม่"

เต็กเฮียะแชรับฟังอย่างยิ้มแย้มตลอดเวลา รอจนพยัคฆ์เหล็กไม่เอ่ยปากพูดกล่าวว่า

"ตอนนั้นเรามิอาจไม่ระมัดระวัง เนื่องเพราะโฮ้วตั่วกอ (พี่พยัคฆ์) ยังไม่กลับมา"

พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า

"ตอนนี้เล่า ?"

เต็กเฮียะแชกล่าวว่า

"ตอนนี้ย่อมผิดแผกไป"

มันยังแย้มยิ้ม แต่รอยยิ้มชวนให้ผู้คนไม่สบายใจยิ่ง กล่าวว่า

"ตอนนี้เถ้าแก่ใหญ่หากต้องการพบคนผู้หนึ่ง ขอเพียงโฮ้วตั่วกอลงมือกระชากตัวคนผู้นั้นมาได้ทันที"

พยัคฆ์เหล็กถลึงตาใส่มัน กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าเราทำไม่ได้ ?"
"ในโลกนี้หากยังมีเรื่องที่โฮ้วตั่วกอทำไม่ได้ ยังมีผู้ใดทำได้ ?"
พยัคฆ์เหล็กกำหมัดแนบแน่น
เถ้าแก่ใหญ่พลันกล่าวว่า
"ท่านเหน็ดเหนื่อยแล้ว"
คำพูดนี้มันกล่าวกับเด็กเฮียะแช กล่าวอีกว่า
"ตอนนี้พยัคฆ์เหล็กกลับมาแล้ว ท่านก็กลับไปพักผ่อนสักสองชั่วยามก่อน"
เด็กเฮียะแชรับคำว่า
"ทราบแล้ว"
เถ้าแก่ใหญ่กล่าวสืบต่อ
"หากแม้นบนเตียงของท่านมีคนรอหลับนอนกับท่าน ท่านก็ไม่ต้องแตกตื่นและไม่ต้องเกรงใจ"
"ทราบแล้ว"
เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า
"ไม่ว่าคนผู้นั้นเป็นใคร ล้วนเป็นเฉกเช่นกัน"
เด็กเฮียะแชรับคำว่า
"ทราบแล้ว"
กล่าวจบ ล่าถอยออกไปทันที ทั้งไม่ได้ถามคนที่รออยู่บนเตียง มันเป็นใครและไม่ได้ถามประการอื่น มันเชื่อฟังคำพูดของเถ้าแก่ใหญ่ตลอดกาล ไม่เคยถามมากความมาก่อน
เด็กเฮียะแชแม้เดินออกจากประตู พยัคฆ์เหล็กยังถลึงจ้องมองมัน มือที่กำหมัดชราเส้นเอ็นเบ่งโปนขึ้น ทางตาก็เต้นระริก
ผู้คนส่วนใหญ่พอเห็นทางตามมันเต้นระริก จะหลบลี้หนีห่าง หลบหนีให้ไกลที่สุด
เถ้าแก่ใหญ่จับจ้องมองทางตาที่เต้นระริกของมันถามว่า
"ท่านอยู่ร่วมกับเรานานเท่าใด ?"
พยัคฆ์ร้ายกล่าวว่า
"ห้าปี"
เถ้าแก่ใหญ่โต้แย้งว่า
"ไม่ใช่ห้าปี หากแต่เป็นสี่ปีเก้าเดือนกับอีกยี่สิบสี่วัน"

ทางที่เพียงพอเหลือเฟือเหลือหลาย ทางที่เพียงพอและเหลือเฟือ

มันคิดไม่ถึง เถ้าแก่ใหญ่จดจำเรื่องปลีกย่อยได้ชัดแจ้งปานนี้ ผู้ที่มีความทรงจำดีเยี่ยม มักเป็นที่เคารพเลื่อมใสของผู้คน

เถ้าแก่ใหญ่ถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า เด็กเฮียะแซอยู่กับเรานานเท่าใด ?"

พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า

"มันอยู่นานกว่าเรา"

"มันอยู่กับเราทกปี ทั้งสิ้นทกปีสามเดือนกับอีกสิบสามวัน"

พยัคฆ์เหล็กไม่กล้าเอ่ยปาก

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"ท่านอยู่กับเรา ใช้เงินของเราไปสี่สิบเจ็ดหมื่นตำลึง เปลี่ยนสตรีเจ็ดสิบเก้านาง มันเล่า ?"

พยัคฆ์เหล็กไม่ทราบ

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"เราแจ้งต่อผู้ดูแลบัญชี ไม่ว่าพวกท่านทั้งสองใช้จ่ายเงินมากมายเท่าใด ให้จ่ายให้ตามนั้น แต่ในทกปีนี้ เด็กเฮียะแซใช้เงินทั้งสิ้นเพียงสามพันตำลึง ?"

พยัคฆ์เหล็กสะกดอดกลั้น ในที่สดยังไม่อาจข่มกลั้นได้ กล่าวว่า

"บางคนสามารถใช้เงิน บางคนใช้เงินไม่เป็น"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"มันก็ไม่มีสตรี"

พยัคฆ์เหล็กสะกดอดกลั้นอีก ในที่สุดยังไม่อาจข่มกลั้นได้ กล่าวว่า

"อาจบางทีเพราะมันไม่ใช่ลูกผู้ชาย"

"แต่มันทำงานให้กับเรา ไม่น้อยกว่าท่านทำงานให้กับเรา"

พยัคฆ์เหล็กไม่ต้องการยอมรับ และไม่กล้าปฏิเสธ

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"ผลงานที่มันกระทำให้กับเรา ไม่ใช่เรื่องมีเกียรติอันใด มันทั้งไม่ต้องการเงินและไม่ต้องการสตรี ท่านว่ามันต้องการอะไร ?"

พยัคฆ์เหล็กยิ่งไม่กล้าเอ่ยปาก

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"ในโลกนอกจากชื่อเสียงสมบัติและสตรี ยังมีอันใดสร้างความหวั่นไหวใจแก่

พยัคฆ์เหล็กทราบ แต่ไม่กล้าบอกออกมา
เถ้าแก่ใหญ่เป็นคนบอกออกมาเอง
"ท่านาง !"
บุรุษผู้หนึ่งหากกุมอำนาจได้ ยังมีสิ่งใดที่ไม่ได้มา ?
เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า
"มันที่ไม่ต้องการอันใดทั้งสิ้น เนื่องเพราะมันเพียงต้องการตำแหน่งของเรา !"
ดวงตาพยัคฆ์เหล็กเป็นประกายทันที กล่าวว่า
"ขอเพียงเถ้าแก่ใหญ่สั่งมาคำเดียว เราจะจัดการมันทุกเวลา"
เถ้าแก่ใหญ่ถามว่า
"ท่านมั่นใจจัดการเต็กเฮียะแชได้ ?"
"เรา..."
เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า
"เราทราบระดับฝีมือของท่าน และทราบว่าท่านเคยจัดการบุคคลมีชื่อไม่น้อย"
พยัคฆ์เหล็กไม่ปฏิเสธ และไม่ถ่อมตน
เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า
"ทกปีมานี้ เราไม่เคยใช้เต็กเฮียะแชเข้าร่วมการปฏิบัติการแม้สักครั้งเดียว เนื่องเพราะเราเข้าใจ
"ว่ามันไม่รู้จักวิชาฝีมือ"
พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า
"มันความจริงไม่มีวิชาฝีมือ"
เถ้าแก่ใหญ่สอดคำขึ้น
"ท่านเข้าใจผิดแล้ว เราก็เข้าใจผิดแล้ว"
"อ้อ ?"
"จวบจนกระทั่งวันนี้ เราค่อยทราบว่าเต็กเฮียะแชก็เป็นยอดฝีมือคนหนึ่ง !"
พยัคฆ์เหล็กอดถามมิได้
"ยอดฝีมืออันใด ?"
"ยอดฝีมือในการใช้มีด"
พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า
"เถ้าแก่ใหญ่เห็นมันใช้มีด ?"

"วันนี้เราค่อยเห็นฝีมือการใช้มีดของมัน ดีกว่าทุกผู้คนที่เราเคยพบเห็นมา"

...ประกายมีดแลบแปลบ ก็ตัดใบหูซ้ายของกิมลั้งฮวยขาดไปครึ่งหนึ่ง

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"มันไม่เพียงใช้มีดรวดเร็ว ทั้งยังแม่นยำ แต่มันงำประกายไว้อย่างมิดชิดตลอดเวลา อาจบางทีจนบัดนี้มันยังเข้าใจว่าเราดูไม่ออก"

ยิ้มพลางกล่าวสืบต่อ

"แต่มันก็เข้าใจผิด ต่อให้เราไม่เคยรับประทานเนื้อสุกร อย่างน้อยก็เคยสุกรเดินผ่าน"

รอยยิ้มของมันสงบราบเรียบ แต่พยัคฆ์เหล็กเริ่มเดือดดาล กล่าวว่า

"เรามิใช่ไม่เคยเห็นคนใช้มีดดาบมาก่อน"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"เราทราบ ยอดฝีมือสำนักโหงวโฮ้วต้วนฮุ้นตอ (ดาบท้าเสือสะบั้นวิญญาณ) บ้วนเซ่งตอ (ดาบหมื่นชนะ) ฉิกคาตอ (ดาบเจ็ดพิสดาร) และไท้เกี้ยไชว่ตอ (ดาบไวภูเขาไท้เกี้ย) ล้วนจบชีวิตในเงื้อมมือท่าน มีจำนวนไม่กว่ายี่สิบสามสิบคน"

พยัคฆ์เหล็กกล่าวเสริมขึ้น

"นับรวมทั้งปวยลั้งตอ (ดาบสุนัขป่าบิน) ในวันนี้ทั้งสิ้นสามสิบพอดี"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"เราก็ทราบว่า ท่านสามารถจัดการกับเด็กเฮียะแช"

"จัดการเมื่อใดก็ได้"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"แต่ตอนนี้ยังไม่ต้องลงมือ"

พยัคฆ์เหล็กถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะเราทราบว่า ตอนนี้มันยังไม่ได้ทรยศต่อเรา"

พยัคฆ์เหล็กกล่าวเสียงหนัก ๆ

"รอจนเถ้าแก่ใหญ่ทราบ อาจสายเกินการณ์แล้ว"

"ไม่สายเด็ดขาด"

พยัคฆ์เหล็กถามอีกครา

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะเด็กเฮียะแชก็เป็นบุรุษ ไม่ว่าเป็นบุรุษประเภทใด ยามอยู่เบื้อง

หน้าสตรีที่ตัวเองชมชอบ ยากที่จะรักษาความลับภายในใจได้"

บนโต๊ะเตี้ยตั้งแจกัน ในแจกันปักดอกไม้

เถ้าแก่ใหญ่เด็ดดอกเบญจมาศจากแจกัน สูดดมคราหนึ่ง กล่าวว่า

"หากแม้นสตรีนางนั้นฉลาดพอ และร่วมเรียงเคียงหมอนกับมันเสมอ ต่อให้มันไม่บอกความในใจออกมา สตรีนางนั้นก็ทราบได้"

พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า

"มันก็ชมชอบสตรี ?"

"ย่อมชมชอบ"

"เป็นผู้ใด ?"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"เป็นจี่เหล็ง (กระดิ่งม่วง)"

มันทราบว่าพยัคฆ์เหล็กไม่ทราบ จี่เหล็งเป็นใคร ดังนั้นอธิบายว่า

"จี่เหล็งเป็นสตรีที่เรานำมาจากแม่น้ำฉิ่งไฮว้ (แหล่งชุมนุมนางคณิกามากที่สุด) มุมปากมีไฝเม็ดหนึ่ง"

พยัคฆ์เหล็กไม่ใช่คนโง่งม ดังนั้นเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"และเป็นสตรีที่รอหลับนอนกับมันอยู่บนเตียงในวันนี้"

เถ้าแก่ใหญ่ยิ้มเล็กน้อย มันทราบว่ามันทำให้พยัคฆ์เหล็กเข้าใจเรื่องสองประการ

เถ้าแก่ใหญ่ไม่ใช่บุคคลที่จัดการได้โดยง่าย และไม่ยอมให้ผู้ใดหลอกลวงได้

ยังมี คนสนิทที่แท้จริงของเถ้าแก่ใหญ่ มีแต่พยัคฆ์เหล็กคนเดียว

มันทราบว่าอาศัยสองประการนี้ ก็สามารถแลความจงรักภักดีจากพยัคฆ์เหล็ก

เถ้าแก่ใหญ่พริ้มตาลง พยัคฆ์เหล็กก็ล่าถอยไปอย่างเงียบงัน

มันเชื่อว่าพยัคฆ์เหล็กต้องมีวิธีจัดการจับอากิก มิหนำซ้ำยังต้องไปเสาะหาหมัดเหล็กอาย่งก่อน สอบถามวิธีลงมือของอากิกจากหมัดเหล็กอาย่ง

คนผู้นี้ตอนกระทำเรื่องอื่น แม้จะทุนทันวู่วามอยู่บ้าง แต่พอพบพานคู่มือที่ร้ายกาจ พยัคฆ์เหล็กจะเปลี่ยนเป็นสุขุมรอบคอบกว่าผู้ใด ตอนที่มันมีชื่อตั้งแต่สิบปีก่อน บุคคลที่มันฆ่าก็น้อยครั้งจะหนีรอดได้

เถ้าแก่ใหญ่แม้พริ้มตาลง แต่คล้ายเห็นอากิกล้มลงนอนจมกองเลือดนอนอยู่แทบเท้าพยัคฆ์เหล็ก...

บทที่ 9

ใครคืออากิก ?

เห้องพักของหมัดเหล็กอาย่ง สะดวกสบายและสะอาดสะอ้าน

เถ้าแก่ใหญ่ไม่เคยทารุณต่อบริวารของตัวเอง หมัดเหล็กอาย่งก็ยังไม่สูญเสีย
ให้มันใช้สอย

เพียงแต่มือของหมัดเหล็กอาย่งยังพันผ้าพันแผลไว้ มิหนำซ้ำเจ็บปวดแทบตาย
ตอนที่พยัคฆ์เหล็กเดินเข้ามา หมัดเหล็กอาย่งกำลังนอนอยู่บนเตียง กำลัง
ให้ฮั่งไหนไน่เสาะหาดรณีบริสทธิ์นางหนึ่งมาสะเดาะเคราะห์ให้กับมัน
แต่มันทราบว่า ผู้มาตอนนี้ต้องเป็นพยัคฆ์เหล็ก
ผู้ที่ไม่เคาะประตูก็บุกเข้าห้องนอนของมัน มีเพียงพยัคฆ์เหล็กคนเดียว
สำหรับกับประการนี้ หมัดเหล็กอาย่งแม้ไม่พอใจแต่ไม่เคยบอกออกไป
มันต้องการสหายเช่นพยัคฆ์เหล็กสักคนหนึ่ง โดยเฉพาะตอนนี้ยิ่งต้องการ
าฆ์เหล็กหากเสียชีวิตมันก็ไม่หลั่งน้ำตาแม้สักหยดเดียว
พยัคฆ์เหล็กจับจ้องมองมือข้างที่พันผ้าขาวไว้อย่างแน่นหนาหลายชั้น ขมวดคิ้ว
ว

'ท่านรับบาดเจ็บสาหัสยิ่ง ?"
หมัดเหล็กอาย่งฝืนยิ้ม
มันย่อมรับบาดเจ็บสาหัส มือข้างนี้อาจใช้การไม่ได้ตลอดกาล แต่มันต้อง
ือนี้เป็นความลับ

มันทราบว่าเถ้าแก่ใหญ่รับรองไม่ชุบเลี้ยงคนพิการที่ไม่มีความหวังอีกตลอดกาล

พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า

"คนทำร้ายท่านเป็นใคร ?"

หมัดเหล็กอาย่งกล่าวว่า

"มันเรียกว่าอากิก อากิกที่ใช้ไม่ได้"

"แต่มันกลับทำร้ายท่านบาดเจ็บ ฆ่าหัวเหล็กไต้กังได้"

หมัดเหล็กอาย่งฝืนยิ้มกล่าวว่า

"อาจบางทีด้านอื่นของมันใช้ไม่ได้ แต่พลังฝีมือของมันใช้ได้อย่างยิ่ง"

พยัคฆ์เหล็กถามว่า

"มันใช้อะไรทำร้ายท่าน ?"

"ใช้มือของมัน"

มันความจริงคิดบอกว่า มันถูกโลหะทำร้าย แต่มันไม่กล้าโป้ปด ตอนที่เกิดเหตุมีคนเห็นเหตุการณ์มากมายยิ่ง

คิ้วดกหนาของพยัคฆ์เหล็กขมวดแนบแน่นกว่าเดิม

มันทราบดีว่าวิชาหมัดเหล็กของอาย่งแข็งแกร่งยิ่ง ไม่ว่าผู้ใดคิดทำร้ายหมัดเหล็กข้างนี้ด้วยมือเปล่า ล้วนไม่ง่ายนัก

หมัดเหล็กอาย่งกล่าวว่า

"เราทราบว่าท่านคิดถามเรา มันใช้วิชาฝีมือใดทำร้ายเรา"

พยัคฆ์เหล็กยอมรับ มันความจริงไม่ได้มาเยี่ยมอาการไข้ของหมัดเหล็กอาย่ง

หมัดเหล็กอาย่งกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่เราก็ไม่ทราบมันใช้วิชาฝีมือของค่ายสำนักใด"

พยัคฆ์เหล็กตาทอประกายขุ่นแค้น กล่าวว่า

"ท่านฝึกฝีมือยี่สิบสามสิบปี ทั้งฆ่าคนไม่น้อย ตอนนี้ถูกผู้อื่นทำร้ายสาหัสปานนี้ กระทั่งผู้อื่นใช้วิชาฝีมือใดทำร้ายท่าน ท่านยังไม่ทราบ ?"

หมัดเหล็กอาย่งกล่าวว่า

"มันลงมือรวดเร็วเกินไปจริง ๆ"

พยัคฆ์เหล็กแค่นหัวร่อ พลันคว้าแขนข้างที่หมัดเหล็กอาย่งถูกทำร้าย แก้ผ้าพันแผลบนมือมันออก

หมัดเหล็กอาย่งหน้าแปรเปลี่ยนไป ถามโพล่งว่า

"ท่านคิดทำอะไร ?"

"เราคิดชมดู"

หมัดเหล็กอาย่งฝืนยิ้มกล่าวว่า

"มือที่รับบาดเจ็บข้างหนึ่ง มีอันใดน่าดู"

"มี"

หมัดเหล็กอาย่งกล่าวว่า

"แพทย์ที่ร้านเจียงป้อติ้งบอกว่า พวกมันพันผ้าไว้เป็นอย่างดี สั่งเราอย่าได้แตะต้องถูกสองวัน"

พยัคฆ์เหล็กตวาดตอบทว่า

"เรียกมันไสหัวไปทามารดามัน"

หมัดเหล็กอาย่งปิดปากลง เนื่องเพราะผ้าพันแผลบนมือมันถูกแก้ออกจนหมดสิ้น

พยัคฆ์เหล็กก้มลงมองดูมือข้างนั้น สีหน้าก็แปรเปลี่ยนไป

มือข้างที่ฝึกวิชามือเหล็กมายี่สิบปี ตอนนี้ถูกกระแทกแหลกละเอียดไปแล้ว !

ถูกนิ้วมือสามนิ้วกระแทกแหลกสลาย บนหลังมือมันยังทิ้งรอยนิ้วมือสีม่วงคล้ำไว้สามรอย

อากิกที่ใช้ไม่ได้ผู้นั้น ที่แท้ใช้วิชาฝีมือใด ?

พยัคฆ์เหล็กพลันทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"ไม่ว่าอย่างไร พวกเรานับเป็นสหายกัน"

หมัดเหล็กอาย่งยิ้มประจบกล่าวว่า

"พวกเราความจริงเป็นสหาย"

พยัคฆ์เหล็กกล่าวเสริมขึ้น

"ดังนั้นท่านวางใจ เราไม่บอกเรื่องนี้ออกไปเด็ดขาด"

รอยยิ้มของหมัดเหล็กอาย่งยิ่งเต็มฝืน กล่าวว่า

"เรื่องอันใด ?"

"มือข้างนี้ของท่านพิการแล้ว"

รอยยิ้มของหมัดเหล็กอาย่งชะงักค้าง แก้วตาหดเล็กลง

พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า

"เพียงแต่ต่อให้เราปกปิดความลับข้อนี้ให้กับท่าน จะช้าเร็วเถ้าแก่ใหญ่ต้องทราบเรื่อง ดังนั้น...ท่านทางที่ประเสริฐรีบคร่นคิดหาทางให้กับตัวเอง"

หมัดเหล็กอาย่งก้มศีรษะลง พลันร้องดัง ๆ ว่า

"เราก็มีมีดดีกว่าเล่มหนึ่ง ก็สามารถฆ่าคนให้กับเถ้าแก่ใหญ่"

พยัคฆ์เหล็กแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ฆ่าคนเมื่อไร ? ฆ่าคนที่ใช้ไม่ได้ยิ่งกว่าท่านหรือ ?"

มันพลันล้วงตั๋วแลกเงินออกมาปึกหนึ่ง กระทั่งเหลือบแลก็ไม่เหลือบแล โยนให้กับหมัดเหล็กอย่างจนหมดสิ้น กล่าวว่า

"เงินจำนวนนี้จะช้าเร็วท่านต้องใช้มัน ท่านต้องเก็บไว้ให้ดี อย่าได้ใช้หมดในคราเดียว"

กล่าวจบ หันกายออกจากห้องทันที

พยัคฆ์เหล็กเพิ่งจากไป เด็กเฮียะแซก็ปรากฏกายขึ้น

ตอนที่เด็กเฮียะแซเข้ามา ตั๋วแลกเงินยังทิ้งอยู่บนเตียง

หมัดเหล็กอย่างถึงกับเหม่อมองเด็กเฮียะแซอย่างตะลึงลาน

เด็กเฮียะแซกล่าวเสียงนุ่มนวล

"เรามาเยี่ยมอาการของท่าน พอดีได้ยินคำสนทนาของพวกท่าน"

หมัดเหล็กอย่างกล่าวว่า

"ท่านได้ยินแล้ว ได้ยินก็ดี"

เด็กเฮียะแซกล่าวว่า

"ไม่ว่าอย่างไร มันดีต่อท่านไม่น้อย"

หมัดเหล็กอย่างกล่าวว่า

"มันดีต่อเรา ดีต่อเรายิ่ง ดังนั้นเราต้องเก็บรักษาเงินจำนวนนี้ให้ดี"

มันพลันเปล่งเสียงหัวร่อ กล่าวว่า

"เก็บไว้ทำอะไร ? หรือเราต้องการเงินโสโครกของมันนี้ เป็นทุนประกอบการค้าเล็ก ๆ น้อย ๆ นำไปเปิดร้านขายหมี่สักร้านหนึ่ง ?"

มันหัวร่ออย่างคลั่มคลั่ง ใช้มืออีกข้างหนึ่งตะปบตั๋วแลกเงินปึกนั้นขึ้น ขว้างออกไปโดยแรง

จากนั้นมันทิ้งตัวลงบนเตียง ส่งเสียงร่ำไห้ออกมา !

เด็กเฮียะแซเข้าใจความรู้สึกของมันดี ปล่อยให้มันร่ำไห้เป็นเวลานาน จึงกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ท่านวางใจ พักรักษาบาดเจ็บให้ดี ไม่ว่าเกิดเรื่องใด เราจะครุ่นคิดหาทาง

ท่าน"

เถ้าแก่ใหญ่พริ้มตาลง รับน้ำโสมจากมือนุ่มนิ่มหอมกรุ่นข้างหนึ่ง
มันจิบน้ำโสมช้า ๆ สองคำ ค่อยถามว่า
"จี่เหล็งเล่า ?"
สตรีที่ส่งน้ำโสมให้ กล่าวว่า
"ไปหาเต็กชิงแช (ท่านผู้แช่เต็ก) แล้ว"
เถ้าแก่ใหญ่ถามอีกว่า
"เต็กเฮียะแชกับนางได้..."
"พวกมันกระทำกันครั้งหนึ่งแล้ว"
เถ้าแก่ใหญ่ยิ้มเล็กน้อย มันเชื่อว่าเต็กเฮียะแชไม่กล้าขัดขืนคำสั่งของมัน
ถ้าแก่ใหญ่ต้องการให้ผู้ใดกระทำเรื่องใด ไม่เคยมีคนขัดขืนมาก่อน
ดังนั้นเถ้าแก่ใหญ่ถามอีกว่า
"พยัคฆ์เหล็กเล่า ?"
สตรีนางนั้นกล่าวว่า
"มันออกไปแล้ว"
"มันบอกหรือไม่ว่าไปที่ใด ?"
"มันไปเยี่ยมเยียนหมัดเหล็กอาย่งก่อน ตอนนี้คล้ายไปหาฮั่งไหนไน่ (แม่เล้า
แล้ว"
เถ้าแก่ใหญ่ขมวดคิ้ว จากนั้นเข้าใจเจตนาของพยัคฆ์เหล็กในบัดดล
พยัคฆ์เหล็กย่อมไม่ไปหานางคณิกาในซ่องของฮั่งไหนไน่
อากิกปรากฏกายครั้งแรกที่ซ่องของฮั่งไหนไน่ หากคิดสืบสาวความเป็นมา
ากิก ย่อมต้องไปเสาะหาฮั่งไหนไน่ อย่างน้อยนางต้องทราบมากกว่าผู้อื่น
อาศัยประการนี้แสดงว่า ก่อนที่พยัคฆ์เหล็กจะลงมือ ได้เตรียมการอย่าง
งบคอบกว่าที่แล้วมาอีก
ดังนั้นเถ้าแก่ใหญ่ยิ้มอย่างเบิกบานกว่าเดิม
ตอนนี้เหตุการณ์ทั้งมวลล้วนอยู่ภายใต้แผนการของมัน ผู้คนทุกคนล้วนตก
ง้อมมือของมัน

ไม่ว่าผู้ใดล่วงเกินมัน ไม่ว่าผู้ใดหลอกลวงมัน ล้วนอย่าคิดหมายหนีรอดจากการลงโทษจากมัน

การลงโทษของมันยุติธรรมตลอดมา และน่ากลัวตลอดมา

พยัคฆ์เหล็กพอออกจากสถานที่พักรักษาตัวของหมัดเหล็กอาย่ง ก็มายังซ่องของฮั่งไทนไน่

ตอนนี้มันนั่งอยู่เบื้องหน้าฮั่งไทนไน่ จับจ้องมองดวงตาของนาง จวบจนมันเห็นว่า แววมึนเมาในดวงตานางไม่เข้มข้นเท่าใด จึงกล่าวช้า ๆ

"ท่านสมควรทราบว่า เรามาด้วยจุดประสงค์ใด ?"

ฮั่งไทนไน่ยิ้มจนดวงตาเหลือเพียงเส้นเดียว กล่าวว่า

"เราทราบว่าการไปทำงานของท่านครั้งนี้ลำบากยิ่ง เราในที่นี้พอดีมีสินค้าใหม่มาชุดหนึ่ง ในจำนวนนั้นมีอยู่นางหนึ่งเป็นสินค้าสด"

พยัคฆ์เหล็กตัดบทว่า

"เราไม่ได้มาหาสตรี"

ฮั่งไทนไน่กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หรือระหว่างนี้รสนิยมของโฮ้วตั่วเอี้ย (นายใหญ่พยัคฆ์) เปลี่ยนไป ต้องการหาบุรุษทดลองดูสักคนหนึ่ง ?"

พยัคฆ์เหล็กหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"ท่านหากเมามาย เรามีวิธีทำให้ท่านสร่างเมาได้"

รอยยิ้มฮั่งไทนไน่ชะงักค้างทันที

พยัคฆ์เหล็กจึงกล่าว

"ตอนนี้ท่านสร่างเมาแล้วหรือไม่ ?"

"ถูกแล้ว"

พยัคฆ์เหล็กก็ถามอีกว่า

"ตอนนี้ท่านคงทราบแล้วว่า ผู้ที่เราต้องการหาเป็นใคร ?"

"ผู้ที่ท่านต้องการหาคงเป็นอากิก อากิกที่ใช้ไม่ได้คนนั้น ?"

พยัคฆ์เหล็กว่า

"ฟังว่ามันออกไปจากที่นี้ของท่าน"

"มันเคยพักอยู่ที่นี้ระยะเวลาหนึ่ง"

พยัคฆ์เหล็กซักถามว่า

"มันมาจากสถานที่ใด ?"

"ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบมันมาจากที่ใด ตอนที่มันมาก็เมามายแล้ว เมามายติดต่อกันหลายวัน เมาจนครองสติไม่อยู่"

พยัคฆ์เหล็กเขม้นมองนาง จวบจนแน่ใจว่านางไม่ได้กล่าวโป้ปด จึงถามต่อ

"ท่านไฉนอุปการะมัน ?"

"เนื่องเพราะมันไม่มีเงินชำระบัญชี มิหนำซ้ำมันมีสารรูปน่าสมเพชเวทนา"

พยัคฆ์เหล็กกล่าวเสริมขึ้น

"มิหนำซ้ำมันยังหนุ่มฉกรรจ์ ใบหน้าก็ไม่ขี้ริ้วอัปลักษณ์"

ฮั่งไหนไน่กลับหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

"แต่มันไม่มีความสัมพันธ์ใดกับเราแม้แต่น้อย"

"เนื่องเพราะมันไม่แยแสเหลือบแลท่าน"

ฮั่งไหนไน่ทอดถอนใจกล่าวว่า

"มันคล้ายไม่แยแส เหลือบแลสตรีทุกนวลนาง"

พยัคฆ์เหล็กถามอีกว่า

"ระหว่างที่มันอยู่ที่นี้ ได้กระทำเรื่องพิเศษพิสดารใดหรือไม่ ?"

คำถามของมันแต่ละข้อถามเร็วยิ่ง แสดงว่าผ่านการตรึกตรองมาอย่างรอบคอบแล้ว

แต่ฮั่งไหนไน่มิอาจไม่นึกแล้วค่อยตอบ เนื่องเพราะนางทราบว่า ขอเพียงรอบผิดคำเดียว อาจชักนำเภทภัยแก่ชีวิต ดังนั้นกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงระหว่างที่มันอยู่ที่นี้ ก็ไม่ได้ทำอะไร เพียงช่วยล้างชาม รินน้ำชาบริสุราให้กับพวกเรา..."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันนึกถึงเรื่องพิเศษพิสดารประการหนึ่ง กล่าวสืบต่อ

"มันยังช่วยรับมือให้กับพวกเราหลายมือ"

พยัคฆ์เหล็กถามว่า

"ผู้ใดใช้มือ ?"

"คล้ายเป็นพี่น้องของคนขับรถ"

พยัคฆ์เหล็กถามว่า

"อากิกฆ่าพวกมัน ?"

"ไม่ได้ฆ่า มันไม่ได้ลงมือตีโต้"

แก้วตาของพยัคฆ์เหล็กพลันหดเล็กลง กล่าวว่า

"หรือมันยืนรับมีดของเหล่าปิศาจน้อยนั้น ?"

"มันยืนรับมีดของฝ่ายตรงข้าม กระทั่งขยับเคลื่อนไหวก็ไม่ขยับเคลื่อนไหว"

หางตาพยัคฆ์เหล็กเริ่มกระตุกอีกครา

ตอนที่หางตามันสั่นกระตุก หาใช่แสดงว่าคิดฆ่าคน บางครั้งอากัปกิริยานี้เป็นลางบอกเหตุร้ายแก่มัน

พยัคฆ์เหล็กเป็นนักนักบู๊ที่เติบใหญ่ขึ้นมาท่ามกลางความลำบากยากเข็ญอยู่ในหมู่อันธพาลตั้งแต่เล็กย่อมเคยถูกมีดแทงใส่มา

ก่อนที่มันจะถูกแทงเป็นครั้งแรก หางตาก็สั่นกระตุก

เนื่องเพราะครั้งนั้นมันตอแยเจ้าถิ่นของที่นั้น มันทราบว่าตนเองต้องเผชิญกับศัตรูที่น่ากลัวคนหนึ่ง

ตอนนี้หางตาของมันก็กระตุกเช่นเดียวกับครั้งนั้น !

บุคคลที่มันกำลังจะเผชิญหน้าครั้งนี้ ที่แท้เป็นบุคคลเยี่ยงไร ?

คนผู้หนึ่งใช้นิ้วสามนิ้วก็เคาะมือเหล็กของหมัดเหล็กอย่างแหลกสลาย ไฉนยืนรับมีดของอันธพาลน้อยเหล่านั้น ?

อากิกไยต้องกล้ำกลืนรับความเจ็บปวดและอับอายอัปยศ ซึ่งความจริงไม่ต้องกล้ำกลืนรับ ?

ฮั่งไหนไน่ทอดถอนใจกล่าวอีกว่า

"ตอนนั้นพวกเราคาดคิดไม่ถึง มันจะเป็นคนเช่นนี้"

พยัคฆ์เหล็กถามว่า

"ในความเห็นของท่าน มันเป็นบุคคลเยี่ยงไร ?"

"มันคล้ายเป็นคนใช้ไม่ได้จริง ๆ ไม่ว่าท่านรังแกมันอย่างไร มันล้วนไม่นำพามาปรารมภ์ ไม่ว่ามันได้รับความคับแค้นอย่างไร ล้วนกล้ำกลืนรับไว้"

พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า

"มันความจริงไม่จำเป็นต้องกล้ำกลืนรับโทสะเช่นนั้น"

ฮั่งไหนไน่กล่าวว่า

"เราก็ได้ยินว่า เมื่อคืนมันฆ่าหิะท้าตั๋วเอี้ย (นายใหญ่หัวเหล็ก)"

พยัคฆ์เหล็กถามว่า

"ท่านคาดว่าตอนนั้น มันไฉนยินยอมถูกมีดแทงโดยไม่ยอมลงมือ ?"

"อาจบางทีตอนนั้นมันไม่ต้องการให้ผู้อื่นทราบว่ามันรู้จักวิชาฝีมือ ไม่ต้องการ

ให้ผู้อื่นล่วงรู้ประวัติหนหลังของมัน"

นางขบคิดแล้วกล่าวต่อ

"อาจบางทีกาลก่อนมันกระทำเรื่องไม่อาจพบเห็นผู้คน"

พยัคฆ์เหล็กตัดบทว่า

"ไม่ถูกต้อง"

ฮั่งไทนไน่ทวนคำว่า

"ไม่ถูกต้อง ?"

"มันยืนรับมีดของศัตรูให้กับท่าน มีประโยชน์อันใดต่อมัน ?"

"ไม่มีประโยชน์"

พยัคฆ์เหล็กถามอีกว่า

"มันเสี่ยงชีวิตกับเถ้าแก่ใหญ่ เพราะสืบเนื่องจากเมี้ยวจื้อสองพี่น้องมีประโยชน์ใดต่อมัน ?"

"ยิ่งไม่มี"

"บุคคลเช่นมันนี้ ไหนเลยกระทำเรื่องไม่อาจพบเห็นผู้คน ?"

ฮั่งไทนไน่สงบปากคำไว้ เนื่องเพราะนางทราบว่า ตนเองสันนิษฐานผิดพลาดแล้ว

พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า

"มันทำเช่นนี้ คงได้รับความกระทบกระเทือนใจอันใด เปลี่ยนเป็นชิดชาต่อทุกสรรพสิ่ง ยินยอมกล้ำกลืนความเจ็บปวดรวดร้าวและอับอายอัปยศ เนื่องเพราะชาติตระกูลและชื่อเสียงของมันกระเด็นดังไป ตอนนี้มันเมื่อกลับกลายเป็นเช่นนี้ ก็ไม่อาจให้ผู้อื่นล่วงรู้ประวัติหนหลังของมัน"

คำพูดเหล่านี้ไม่ได้กล่าวกับฮั่งไทนไน่ เพียงแต่แยกแยะตัวอากิกให้ตัวเองฟัง

แต่ฮั่งไทนไน่ได้ยินคำพูดทุกถ้อยคำอย่างชัดเจน

นางความจริงเข้าใจว่า พยัคฆ์เหล็กเป็นคนปาเถื่อนและวู่วาม ไม่เคยเห็นมันเยือกเย็นปานนี้ ยิ่งคิดไม่ถึงมันมีความนึกคิดรอบคอบปานนี้

มันรู้จักพยัคฆ์เหล็กหลายปี จนบัดนี้เพิ่งพบเห็นอีกด้านหนึ่งของมัน

ความป่าเถื่อนและวู่วามของมัน อาจบางทีเพียงเป็นเครื่องอำพรางชนิดหนึ่งทำให้ผู้อื่นสังเกตไหวพริบและความลึกซึ้งของมันไม่ออก ทำให้ผู้อื่นไม่คอยระวังมัน

จนบัดนี้ นางค่อยพบเห็นความน่ากลัวของคนผู้นี้!

นางถึงกับลอบวิตกกังวลแทนอากิก

ไม่ว่าอากิกเป็นบุคคลเยี่ยงไร คู่มือที่อากิกเผชิญครั้งนี้ ต้องน่ากลัวกว่าที่อากิก

คาดคิดไว้มากนัก

ครั้งนี้อาจมีการต่อสู้ครั้งสุดท้าย ชื่อเสียงและเกียรติยศเมื่อกาลก่อนของอากิกอาจถูกฝังไว้ใต้พสุธาไว้ตลอดกาล

...อาจบางทีนี่เป็นผลสุดท้ายที่อากิกมุ่งหวัง

...ผู้ตายในที่นี้ เพียงเป็นอากิกที่ใช้ไม่ได้คนหนึ่ง แต่ชื่อเสียงและเกียรติยศที่สร้างสมไว้ในวงนักเลงของอากิก ยังจะดำรงคงอยู่สืบไป

ฮั่งไหนไน่ลอบทอดถอนใจ พอเงยหน้าขึ้น เพิ่งพบว่าตาคมวาวของพยัคฆ์เหล็กจับจ้องมองนางตลอดเวลา

ฮั่งไหนไน่ถึงกับหัวใจเย็นเฉียบ เย็นถึงซ่นเท้า

พยัคฆ์เหล็กพลันกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง ท่านไม่ต้องวิตกกังวลแทนมัน"

ฮั่งไหนไน่กล่าวว่า

"เรา..."

พยัคฆ์เหล็กตัดบทนางว่า

"มันพอลงมือ ก็ปลิดชีวิตหัวเหล็กไต้กัง ทำลายมือของหมัดเหล็กอาย่ง แต่กระทั่งวิชาฝีมือประจำสำนักยังไม่แสดงออกมา เราคิดไปคิดมา ผู้ที่สามารถฝึกปรือฝีมือถึงระดับนี้ มีไม่เกินห้าคน ผู้ที่มีอายุเยาว์เช่นมัน อาจมีเพียงคนเดียว"

ฮั่งไหนไน่อดถามมิได้

"เป็นผู้ใด ?"

พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า

"คนนั้นความจริงตายไปแล้ว แต่เราเข้าใจว่ามันต้องไม่ตายเร็วปานนั้น"

"ท่านเข้าใจว่าอากิกคือคนผู้นั้น ?"

พยัคฆ์เหล็กผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวว่า

"หากแม้นอากิกเป็นคนผู้นั้นจริง ๆ ผู้ที่เสียชีวิตในการต่อสู้ครั้งนี้ต้องเป็นเรา!"

ฮั่งไหนไน่ลอบคลายใจลง แต่ไม่แสดงออกทางสีหน้าแม้แต่น้อย

นางผ่านโลกมาอย่างโชกโชน ย่อมเข้าใจว่าในเวลาใด สมควรแสดงท่าทีห่วงใยกังวลผู้อื่นอย่างไร

นางบีบมือพยัคฆ์เหล็กเบา ๆ กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านไยต้องทวงชีวิตให้กับผู้อื่น ไยต้องไปหามัน ?"

พยัคฆ์เหล็กมองดูมืออวบอ้วนของนาง กล่าวช้า ๆ

"เราไม่จำเป็นต้องไป"

ครั้งนี้ฮั่งไหนไน่คลายใจจริง ๆ ได้ยินพยัคฆ์เหล็กกล่าวสืบต่อ

"แต่มีผู้หนึ่งต้องไปแน่นอน"

ฮั่งไหนไน่ถามว่า

"ผู้ใด ?"

"ท่าน !"

ฮั่งไหนไน่ใจหายวาบ

"ท่านต้องการให้เราไปหาอากิก ?"

"ไปนำมันมาพบเรา"

ฮั่งไหนไน่คิดฝืนยิ้ม แต่ยิ้มไม่ออก กล่าวว่า

"เราไหนเลยทราบมันอยู่ที่ใด"

พยัคฆ์เหล็กใช้สายตาคมวาวดุจเหยี่ยวจับจ้องมองนาง กล่าวว่า

"ท่านสมควรทราบ เนื่องเพราะตอนนี้มันมีที่ไปเพียงแห่งเดียว"

"ที่ใด ?"

"ที่นี้ !"

ฮั่งไหนไน่กล่าวว่า

"อากิกไยต้องมายังที่นี้ ?"

พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า

"เนื่องเพราะมันนัดพบกับเถ้าแก่ใหญ่ที่นี้ ในเวลาคืนนี้ มันย่อมต้องการมาสำรวจตลาดเลาของที่นี้ก่อน ดูว่าเถ้าแก่ใหญ่วางหลุมพรางกับดักใดหรือไม่"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"ภายในเมืองมีแต่สถานที่นี้ที่มันคุ้นเคยที่สุด คนในที่นี้ก็คล้ายดีต่อมัน มันสามารถเสาะหาสถานที่ซ่อนกายไว้"

ฮั่งไหนไน่กล่าวถามว่า

"โฮ้วตั่วเอี้ยคาดคิดว่า อากิกจะทำเช่นนั้น ?"

"เราหากเป็นมัน ต้องทำเช่นนั้นแน่นอน"

ฮั่งไหนไน่ทอดถอนใจกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่มันไม่ใช่โฮ้วตั่วเอี้ย อากิกไม่ได้สุขุมรอบคอบเช่นโฮ้วตั่วเอี้ย"

พยัคฆ์เหล็กแค่นหัวร่อ

ฮั่งไหนไน่กล่าวว่า

"โฮ้วตั๋วเอี้ยหากไม่เชื่อ สามารถตรวจค้นทุกแห่งหน"
นางฝีนยิ้มกล่าวว่า
"โฮ้วตั๋วเอี้ยไยมิใช่คุ้นเคยกับสถานที่นี้ยิ่ง"
พยัคฆ์เหล็กเพ่งมองจ้องหน้านาง กล่าวว่า
"มันไม่ได้มาจริง ๆ"
"มันหากรุดมา เราไหนเลยไม่ทราบ"
พยัคฆ์เหล็กเพ่งมองนางอีกเนิ่นนาน พลันผุดลุกขึ้น ก้าวยาว ๆ ออกไป
ยามนั้น เงาแดดบ่ายคล้อยแล้ว

ฮั่งไหนไน่นั่งตะลึงลานกับที่เป็นเวลานาน จวบจนแน่ใจว่าพยัคฆ์เหล็กจากไปไกล ค่อยลุกขึ้นช้า ๆ ทอดถอนใจพึมพำว่า

"อากิกเอยอากิก ท่านที่แท้เป็นใคร ? ท่านชักนำความยุ่งยากให้กับตัวเองยังไม่พอ ไฉนยังนำความยุ่งยากให้กับผู้อื่นอีก ?"

บทที่ 10

สองสิงห์เผชิญหน้า

องครัวของซ่องตระกูลฮั่ง มีห้องไม้เล็ก ๆ เก่าคร่ำคร่าหลังหนึ่ง ภาย
มีเพียงเตียงเตียงเดียว โต๊ะตัวเดียว เก้าอี้ตัวเดียว
นี่คือบ้านของเจ้าใบ้ที่เป็นพ่อครัว มาตรแม้นชอมช่อสกปรก แต่สำหรับกับ
, ไม่ผิดแผกกับสรวงสวรรค์
หลังจากตรากตรำทำงานหนึ่งวัน มีแต่ที่นี้อนุญาตให้พวกมันเอนกายลง ทำ
พวกมันคิดกระทำ
พวกมันผ่านชีวิตอันทวานชื่นที่สุดบนเตียงนี้มานานแล้ว
ถามีของนางแม้ชี้ริ้วหยาบกร้าน ภรรยาของเจ้าใบ้แม้ผอมเล็กแห้งกรัง แต่
เพยายามให้ความสุขแก่ฝ่ายตรงข้าม เนื่องเพราะพวกมันทราบว่า มีแต่
นี้จึงเป็นสิทธิอันชอบธรรมของตัวเอง
พวกมันมีอะไรก็พยายามเสพสิ่งนั้น
พวกมันมีความพอใจต่อชีวิตของตัวเองยิ่ง
อนนี้พวกมันยิ่งปลาบปลื้มปีติ เนื่องเพราะอากิกนั่งอยู่ที่ข้างโต๊ะ
จ้าใบ้สองสามีภรรยานั่งเคียงบ่าเคียงไหล่บนเตียงของพวกมัน มือทั้งสอง
เนบแน่น
ากิกจับจ้องมองดูพวกมัน ต้องลอบทอดถอนใจ
เราไฉนไม่อาจใช้ชีวิตเช่นพวกมันตลอดกาล ?

บนโต๊ะมีผักสามจาน กับยังมีสุราขวดหนึ่ง

เจ้าใบ้ชี้มือไปยังขวดสุรา ภรรยาของมันกล่าวว่า

"นี่ไม่ใช่สุราดี แต่ก็เป็นสุราจริง ๆ เจ้าใบ้ทราบว่าท่านชมชอบดื่มสุรา"

อากิกไม่ได้เอ่ยปาก

ลำคอของอากิกคล้ายตีบตัน อากิกทราบว่าพวกมันมีชีวิตอย่างลำบากแร้นแค้นกระไรปานนั้น เพราะซื้อหาสุราขวดนี้ พวกมันอาจต้องจำนำเสื้อนวมกันหนาวตัวหนึ่ง

อากิกตื้นตันในน้ำใจไมตรีของพวกมัน แต่วันนี้ตนไม่อาจดื่มสุรา ไม่อาจแตะต้องสุราแม้สักหยดเดียว

อากิกสำนึกตัวดีว่า ขอเพียงตนดื่มสุรา อาจดื่มโดยไม่หยุดยั้ง ดื่มจนเมามายล้มพับค่อยยุติ

วันนี้อากิกหากเมามาย ต้องตายในเงื้อมมือเถ้าแก่ใหญ่ ต้องตายโดยไม่ต้องสงสัย !

เจ้าใบ้ขมวดคิ้ว ภรรยาของมันจึงกล่าว

"ท่านไฉนไม่ดื่ม สุราของพวกเราแม้ไม่ดีเยี่ยมอย่างน้อยก็ไม่ได้ขโมยมา"

รูปลักษณะของนางคล้ายฉมวกอันหนึ่ง คำพูดก็แหลมคมดังฉมวก

อากิกไม่ถือสาหาความ ตนทราบว่านางก็มีหัวใจที่อบอุ่น เต็มไปด้วยความเห็นอกเห็นใจ เช่นเดียวกับสามีของนาง

อากิกก็ทราบว่า สำหรับกับบุคคลเช่นพวกมัน มีเรื่องบางประการไม่มีวันอธิบายเข้าใจได้

ดังนั้นอากิกได้แต่ดื่ม

อากิกไม่สามารถปฏิเสธเจตนาดีของผู้อื่นตลอดกาล

อากิกพอดื่มสุราลงไปถ้วยหนึ่ง เจ้าใบก็ยิ้มออกมา รินสุราให้กับอากิกอีกถ้วยหนึ่ง ในใจแม้มีคำพูดมากมายคิดใคร่กล่าว ได้แต่ส่งเสียงกระชั้นสั้นและแหบแห้งจากลำคอ

ดีที่มันยังมีภรรยาที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับมันเป็นเวลานาน สามารถเข้าใจความในใจของมัน ดังนั้นกล่าวว่า

"เจ้าใบ้คิดบอกว่า ท่านยินยอมดื่มสุราของมัน แสดงว่าท่านให้เกียรติมัน ยึดถือมันเป็นสหาย"

อากิกเงยหน้าขึ้น ดูออกว่าในดวงตาเจ้าใบ้เปี่ยมความมุ่งหวังต่อน้ำมิตร

อากิกไหนเลยไม่ดื่มสุราจอกนี้ได้

เจ้าใบ้ก็ดื่มสุราจอกหนึ่ง ทอดถอนใจด้วยความพึงพอใจ สำหรับกับมันการดื่มสุราเป็นสิ่งฟุ่มเฟือยและยากแสวงหา เฉกเช่นกับน้ำมิตร

มันชมชอบดื่มสุรา แต่น้อยครั้งจะมีสุราดื่ม มันชมชอบสหาย แต่ไม่เคยมีคนยึดถือมันเป็นสหาย

ตอนนี้มันได้ทั้งสองสิ่งแล้ว มันไม่มีความมุ่งหวังใดอีก มีแต่ความพึงพอใจและสำนึกขอบคุณ

สำนึกขอบคุณเทพลิขิตที่ประทานสิ่งมุ่งหวังแก่มัน

อากิกมองดูสีหน้าท่าทีของเจ้าใบ้ ลำคอคล้ายตีบตันอีก ได้แต่ใช้สุราชะล้างต้องใช้สุรามากมายหลายจอกจึงชะล้างได้

ยามนั้น พลันปรากฏคนผู้หนึ่งบุกรุกเข้ามา กลับเป็นฮั่งไทนไน่ (แม่เล้าแซ่ฮั่ง)

ฮั่งไทนไน่จับจ้องมองถ้วยเปล่าในมืออากิกอย่างแตกตื่น ถามโพล่งว่า

"ท่านดื่มสุราอีก ?"

อากิกกล่าวว่า

"ดื่มเล็กน้อย"

ฮั่งไทนไน่ร้องว่า

"ท่านเองสมควรทราบ วันนี้ไม่บังควรดื่มสุรา ไฉนยังคิดดื่ม ?"

"เนื่องเพราะเจ้าใบ้เป็นสหายข้าพเจ้า"

ฮั่งไทนไน่ทอดถอนใจกล่าวว่า

"สหาย ? สหายมีราคาค่างวดใด หรือยังมีค่าเหนือกว่าชีวิตของตัวเอง ?"

อากิกไม่ตอบคำ ตนไม่จำเป็นต้องตอบ

ไม่ว่าผู้ใดสมควรดูออก อากิกยึดถือน้ำมิตรมีค่าเหนือชีวิต

...ชีวิตของคนความจริงว่างเปล่า ความจริงต้องบรรจุเรื่องราวที่มีค่าเข้าไปมากมายหลาย ในจำนวนนี้หากขาดน้ำมิตร ยังคงเหลืออันใด ?

ฮั่งไทนไน่ก็เป็นคนเคยดื่มสุรา นางเข้าใจสภาพของผีสุราตนหนึ่งเริ่มดื่มสุราใหม่ หลังจากที่อดสุราหลายวันเป็นอย่างดี

ก่อนที่จะต่อสู้กับยอดฝีมือเช่นเถ้าแก่ใหญ่และพยัคฆ์เหล็ก สภาพเช่นนั้นเพียงพอกับการทำลายผู้คนไป !

ฮั่งไทนไน่พลันยื่นมือออก ตะปบชวดสุราบนโต๊ะขึ้น ดื่มสุราที่หลงเหลือลงไปจนหมดสิ้น

สุราเลวมักเป็นสุรารุนแรง นางพอกรอกสุราขวดนั้นลงไป ในดวงตาพลันปรากฏแววมึนเมาขึ้น ถลึงจ้องมองอากิก กล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า เมื่อครู่มีคนมาเสาะหาท่าน ?"

อากิกไม่มีท่าทีตื่นเต้นตระหนก ถามว่า

"เป็นพยัคฆ์เหล็ก ?"

ฮั่งไหนไน่กล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า มันเป็นคนเยี่ยงไร ?"

"เป็นคนร้ายกาจคนหนึ่ง"

ฮั่งไหนไน่แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ไม่เพียงร้ายกาจ มิหนำซ้ำยังร้ายกาจกว่าที่ท่านคาดคิดไว้มากนัก"

"อ้อ ?"

"มันไม่เพียงคำนวณแน่ว่าท่านต้องอยู่ที่นี้ มิหนำซ้ำยังคาดเดาได้ว่าท่านเป็นใคร"

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นใคร ?"

"เป็นคนที่ความจริงตายไปแล้ว"

อากิกยังมีสีหน้าปกติไม่เปลี่ยนแปร กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ตอนนี้ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่"

ฮั่งไหนไน่กล่าวว่า

"มันก็ไม่ยอมเชื่อว่าท่านตายไป แต่เราเชื่อ"

นางร้องดัง ๆ ว่า

"เราเชื่อมันสามารถทำให้ท่านตายอีกครั้ง !"

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเมื่อเป็นคนที่ตายแล้ว ตายอีกครั้งจะเป็นไร ?"

ฮั่งไหนไน่ร้องไม่ออกแล้ว

สำหรับกับคนเช่นนี้ นางไม่มีหนทางจัดการจริง ๆ ได้แต่ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง พยัคฆ์เหล็กเองก็ยอมรับว่าท่านหากเป็นคนผู้นั้นจริง ๆ มันก็ไม่ใช่คู่มือของท่าน แต่ท่านพาลทำลายตัวเอง พาลดื่มสุรา"

กล่าวไปกล่าวไป โทสะของนางประดังอีกครา เหวี่ยงขวดสุราลงบนพื้นอย่างหนักหน่วงกล่าวว่า

"มิหนำซ้ำสุราที่ดื่ม ยังเป็นสุราเชียตอจื๋อ (เผาดาบ) ที่สามารถแผดเผาชีวิตผู้คนมอดไหม้"

สีหน้าอากิกไม่มีความรู้สึกใด ๆ เพียงกล่าวเสียงเย็นชาสองคำ

"ออกไป ?"

ฮั่งไหนไน่กระโดดปราดขึ้น ร้องว่า

"ท่านให้เราออกไป ? ท่านทราบหรือไม่ว่าเรามีฐานะอะไรในที่นี้ ?"

อากิกตัดบทว่า

"ข้าพเจ้าไม่สนใจท่านมีฐานะอันใดในที่นี้ ข้าพเจ้าเพียงทราบว่านี่เป็นบ้านของสหายข้าพเจ้า ไม่ว่าผู้ใดร่ำร้องวุ่นวายในบ้านของสหายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าล้วนเชิญมันออกไป"

"ท่านทราบหรือไม่ว่า บ้านหลังนี้เป็นผู้ใดยกให้กับมัน ?"

อากิกลุกขึ้นช้า ๆ หันหน้าหานาง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงทราบว่า ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านออกไป ท่านต้องออกไป"

ฮั่งไหนไน่จับจ้องมองอากิกอย่างแตกตื่น ถอยกายไปทีละก้าว

พริบตานั้น นางค่อยพบว่าอากิกที่ใช้ไม่ได้เปลี่ยนเป็นคนละคน เปลี่ยนเป็นเหี้ยมเกรียมไร้ไมตรีอย่างบอกไม่ถูก

คำพูดที่เปล่งจากปากอากิก ก็เปลี่ยนเป็นคำสั่งที่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าขัดขืน

ตอนนี้ไม่ว่าผู้ใดก็ดูออกว่า หากขัดขืนคำสั่งของมัน ต้องสำนึกเสียใจทันที

คนผู้หนึ่งไม่สามารถเปลี่ยนรวดเร็วปานนี้ มีแต่ผู้ที่ออกคำสั่งจนเคยชิน จึงมีอำนาจสยบชวัญผู้คนเช่นนี้

ฮั่งไหนไน่ล่าถอยถึงหน้าประตู จึงกล้าบ่งบอกความในใจออกมา

"ท่านต้องเป็นคนผู้นั้น ต้องใช่แน่นอน"

เพิ่งกล่าวจบ ด้านหลังบังเกิดเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า

"มันไม่ใช่ !"

ฮั่งไหนไน่หันขวับไป ก็แลเห็นพยัคฆ์เหล็ก

ใบหน้ามันคล้ายศิลาแลงที่ถูกลมพัด ทั้งหยาบกร้าน เหี้ยมเกรียมและเด็ดเดี่ยว !

ใบหน้าฮั่งไหนไน่กลับบิดเบี้ยวด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึง กล่าวเสียงสั่นเครือ ท่าน

"ท่าน...ท่านบอกว่ามันไม่ใช่ ?"

พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า

"ไม่ว่ากาลก่อนมันเป็นใคร ตอนนี้มันเปลี่ยนไปแล้ว เปลี่ยนเป็นผีสุราที่ไร้ประโยชน์"

"มันไม่ใช่ผีสุรา"

พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า

"ไม่ว่ามันเป็นใคร ก่อนต่อสู้มันยังกล้าดื่มสุราต้องเป็นผีสุราตนหนึ่ง"

ฮั่งไหนไน่กล่าวว่า

"แต่เราทราบว่า วงนักเลงมีวีรบุรุษสุราไม่น้อยต้องดื่มจนเมามายจึงแสดงฝีมือได้"

พยัคฆ์เหล็กแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ตำนานของวีรบุรุษสุราเหล่านั้น ได้แต่ใช้หลอกลวงเด็กทารก"

ฮั่งไหนไน่กล่าวว่า

"แต่ทุกครั้งที่เราดื่มสุรา รู้สึกชวัญกล้าแข็งขึ้น"

พยัคฆ์เหล็กกล่าวเสียงเย็นชา

"ลูกผู้ชายที่แท้จริง ไม่ต้องใช้สุราเพิ่มกำลังชวัญ"

ฮั่งไหนไน่กล่าวว่า

"เราหลังจากดื่มสุรา พละกำลังจะเพิ่มมากขึ้น"

"ยอดฝีมือต่อสู้กัน ไม่ได้สู้ด้วยกำลัง"

ฮั่งไหนไน่ไม่ใช่บุคคลที่ไม่เคยผ่านโลกมา ย่อมเข้าใจเหตุผลเหล่านี้

เจตนาแท้จริงของนาง จงใจพัวพันกับพยัคฆ์เหล็กเพื่อแบ่งแยกสมาธิของมัน เปิดโอกาสแก่อากิก

ไม่ว่าอากิกคิดหลบหนี หรือคิดลงมือ ตอนนี้นางสามารถสร้างโอกาสให้กับอากิก

แต่อากิกกระทั่งเคลื่อนไหว ยังไม่ขยับเคลื่อนไหว

พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า

"สุราสามารถทำลายปฏิกิริยาผู้คนเชื่องช้าเฉื่อยชาลง ทำให้ความคาดคิดคำนวณผิดพลาด ยอดฝีมือต่อสู้กัน ขอเพียงผิดพลาดเลินเล่อชั่ววูบ ต้องพ่ายแพ้แน่นอน"

มันไม่ได้กล่าวคำพูดเหล่านี้กับฮั่งไหนไน่ ดวงตาคมวาวของมันจ้องจับอยู่ที่อากิก กล่าวต่อทีละคำ

"ยอดฝีมือต่อสู้กัน ขอเพียงสู้แพ้ท่าเดียว ต้องตายแน่นอน !"

สีหน้าอากิกยังปราศจากความรู้สึกใด ๆ เพียงถามอย่างเฉื่อยชา

"ท่านเป็นยอดฝีมือ ?"

พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า

"เราเมื่อทราบว่าท่านเป็นใคร ท่านก็สมควรทราบเราเป็นใคร"

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงทราบว่า ท่านเป็นคนเลี้ยงหมี่เนื้อวัวข้าพเจ้าชามหนึ่ง น่าเสียดายที่ท่านไม่ได้ล้วงเงินออกมา คนจ่ายเงินยังเป็นข้าพเจ้า"

ตนกล่าวต่ออย่างเฉื่อยชา

"ข้าพเจ้าแม้ไม่ใช่ยอดฝีมืออันใด แต่ไม่ใช่คนรับประทานเปล่า"

พยัคฆ์เหล็กจับจ้องมองอากิก กระดูกข้อต่อทั่วทั้งร่างพลันบังเกิดเสียงลั่นวาบประทัดแตก ดังติดต่อกันไม่หยุดยั้ง !

นี่เป็นวิชากำลังภายนอกที่ก้าวถึงจุดสุดยอด นามเจ่กช่วงเปียง (พวงประทัด) ผู้ที่สามารถฝึกปรือวิชาฝีมือนี้ ในแผ่นดินมีเพียงสองคน

หนึ่งคือยอดฝีมือที่อาละวาดแถบเลี้ยวปัก (ชายแดนภาคเหนือ) พิชิตไปทั่วโดยไร้ผู้เปรียบติดฉายาฮวงฮุ้นลุ้ยโฮ้ว (พยัคฆ์สลาตัน) ลุ้ยจิ้นเทียน

อีกผู้หนึ่งคือวีรบุรุษในหมู่โจร ที่ครองความยิ่งใหญ่บนภูเขาดี้เลี้ยงชัวเป็นเวลายี่สิบปี ฉายาเง็กป่าฮวง (จอมพลังทยก) แป๊ะฮุ้นเชี้ย

จอมพลังทยกพอก่อรากสร้างฐานสำเร็จ ก็น้อยครั้งจะเหยียบย่างเข้าวงนักเลงอีก

ร่องรอยของพยัคฆ์สลาตัน ความจริงลี้ลับสุดยอด ระหว่างนี้ยิ่งสาบสูญไร้ร่องรอยวงคราว มีคนบอกว่ามันเสียชีวิตในเงื้อมมือจอมกระบี่เลื่องชื่อผู้หนึ่ง และมีคนบอกว่ามันต่อสู้กับจอมกระบี่นั้นจนตกตายตามกัน

จอมกระบี่ที่ร่ำลือกัน คือเกี่ยมแซะ (จอมกระบี่) อี้จับซา ซึ่งมีชื่อเสียงที่สุดในยุคนี้

ยังมีคำร่ำลืออีกประการหนึ่ง พยัคฆ์สลาตันได้เข้าหน่วยงานลึกลับแห่งหนึ่งของบู๊ลิ้ม เป็นหนึ่งในแปดของหัวหน้าหน่วยงานนั้น

ฟังว่าหน่วยงานของพวกมันเร้นลับยิ่ง ขุมกำลังก็กล้าแข็งยิ่ง

เสียงกระดูกลั่นพอดัง ร่างบึกบึนของพยัคฆ์เหล็กคล้ายเปลี่ยนเป็นสูงใหญ่ขึ้นกว่าเดิม พลันตวาดว่า

"ท่านยังไม่ทราบว่าเราเป็นใคร ?"

อากิกทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงไม่เข้าใจประการหนึ่ง"

"ประการใด ?"

อากิกกล่าวว่า

"ท่านความจริงสมควรเสียชีวิตใต้คมกระบี่ของอี้จับซา ไฉนยังมาสถานที่นี้เป็นสุนัขรับใช้ให้กับผู้อื่น ?"

พยัคฆ์เหล็กเขม้นมองอากิก พลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"เป็นท่านจริง ๆ เราไม่ได้ดูผิดจริง ๆ"

อากิกกล่าวว่า

"ท่านมั่นใจว่าไม่ได้ดูผิด ?"

พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า

"ทอดตาทั้งแผ่นดิน นอกจากท่านแล้ว ยังมีผู้ใดกล้าเสียมารยาทต่อพยัคฆ์สลาตันลุ้ยจิ้นเทียนปานนี้"

อากิกถามว่า

"หรือแม้แต่เถ้าแก่ใหญ่ของท่านก็ไม่กล้า ?"

พยัคฆ์เหล็กไม่ตอบคำ กล่าวอีกว่า

"เกือบเจ็บปีมานี้ เราคิดพิสูจน์ความเป็นตายกับท่านทุกลมหายใจ แต่ผู้ที่เราไม่ต้องการพบที่สุดก็คือท่าน เนื่องเพราะเราไม่มีความมั่นใจว่าสามารถเอาชนะท่าน"

"ท่านความจริงไม่มีโอกาสเอาชนะได้"

พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า

"แต่วันนี้โอกาสของเรามาถึงแล้ว ระหว่างนี้ท่านดื่มสุรามากเกินไป ฝึกฝีมือน้อยเกินไป !"

อากิกไม่สามารถปฏิเสธ

พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า

"ต่อให้วันนี้ เราต้องเสียชีวิตใต้คมกระบี่ของท่านเราก็สมมาดปรารถนา แม้ตายก็ไม่อาลัย เพียงแต่..."

ในดวงตาคมวาวของมัน ทอประกายอำมหิตกล่าวว่า

"เพียงแต่การต่อสู้ของเราสองในวันนี้ ไม่ว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะผู้ใดเป็นผู้ใดตาย ไม่อาจปล่อยให้บุคคลที่สามแพร่งพรายความลับของพวกเราออกไป"

อากิกหน้าแปรเปลี่ยนไป ฉุกคิดว่าพยัคฆ์เหล็กคิดทำอะไร

พยัคฆ์เหล็กพลันหันชวับไป ต่อยหมัดจู่โจมใส่ฮั่งไหนไน่

ฮั่งไหนไน่ไม่ทันมีความคิดหลบเลี่ยง ก็ถูกต่อยกระเด็นไป ร่วงฟาดลงกับพื้น

นางไม่สามารถบีบบังคับดรุณีใดขายความสาวและเรือนร่างได้อีก และไม่สามารถแพร่งพรายความลับของผู้ใดอีก

นางถูกพยัคฆ์เหล็กต่อยตายในหมัดเดียว !

บทที่ 11

กระบี่ของฮากิก

อากิกหน้าเผือดขาว แต่ไม่ลงมือขัดขวาง

พยัคฆ์เหล็กระบายลมหายใจ พละกำลังก็ก่อกำเนิดใหม่ กล่าวว่า

"คนในห้องทั้งสอง เป็นสหายของท่านจริง ๆ ?"

อากิกกล่าวว่า

"มิผิด"

พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า

"เราไม่คิดฆ่าสหายของท่าน แต่คนทั้งสองนี้มิอาจไม่ตาย !"

อากิกถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

พยัคฆ์เหล็กกล่าวเสียงเย็นชา

"ในแผ่นดินมีคนสามารถโค่นพยัคฆ์สลาตันลุ้ยจิ้นเทียนพ่ายแพ้สักกี่คน ?"

"มีไม่มากนัก"

พยัคฆ์เหล็กกล่าวอีกว่า

"ท่านหากได้ชัย คงไม่ต้องการให้ผู้อื่นแพร่งพรายการต่อสู้ครั้งนี้ออกไปใช่หรือไม่ ?"

อากิกไม่อาจปฏิเสธ

ขอเพียงไม่มีผู้ใดแพร่งพรายความลับของทั้งสองออกไป อากิกหากสู้ชนะ

เต่โค่นสมุนบริวารของเถ้าแก่ใหญ่ผู้หนึ่งพ่ายแพ้ อากิกหากสู้แพ้ ผู้ตายเพียงนอากิกที่ใช้ไม่ได้คนหนึ่ง

อากิกในตอนนี้มีชีวิตอยู่จะเป็นไร แม้ตายจะเป็นไร

พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า

"พวกเราเป็นหรือตาย ล้วนไม่เป็นไร แต่ความลับของพวกเราไม่อาจแพร่งออกไปเด็ดขาด"

อากิกปิดปากสนิท ใบหน้ายิ่งเผือดขาวกว่าเดิม

พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า

"ท่านเมื่อเข้าใจดี ไฉนยังไม่ลงมือ ?"

อากิกเงียบงันเนิ่นนาน จึงกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าทำไม่ได้ พวกมันเป็นสหายของข้าพเจ้า"

พยัคฆ์เหล็กจับจ้องมองอากิก พลันเปล่งเสียงหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กล่าวว่า

"ครั้งกระโน้น ท่านกุมกระบี่พิชิตไปทั่วแผ่นดินโดยผู้ต้านทานเปรียบติดนชีวิตผู้ใดอยู่ในสายตา ? เพราะเพื่อเอาชัย มีเรื่องใดที่ท่านทำไม่ได้ ? แต่น้เกระทั่งบุคคลเช่นนี้สองคน ท่านยังไม่อาจตัดใจลงมือ"

มันแหงนหน้าหัวร่อไม่หยุดยั้ง กล่าวว่า

"เราจำได้ว่าท่านเคยบอกว่า หากคิดเป็นจอมกระบี่ที่ไร้ผู้ต้านทานเปรียบติดห้ยมเกรียมไร้ไมตรี แต่ตอนนี้เล่า ? ตอนนี้ท่านเปลี่ยนไปแล้ว ท่านไม่ใช่มือที่ไร้ผู้ต่อต้าน การต่อสู้ครั้งนี้ท่านต้องพ่ายแพ้แน่นอน !"

อากิกพลันกำหมัดแนบแน่น แก้วตาก็หดเล็กลง

พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง ท่านคิดฆ่าพวกมันหรือไม่เราไม่สนใจ ขอเพียงฆ่าท่าน พวกหนีไปที่ใดได้"

อากิกนิ่งเงียบงันไม่กล่าววาจา

พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า

"ตัวท่านแม้เปลี่ยนไป แต่ตัวท่านยังอยู่ กระบี่ของท่านเล่า ?"

อากิกก้มกายลง เก็บกิ่งไม้แห้งขึ้นมาท่อนหนึ่งอย่างเงียบงัน

พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า

"นี่หรือคือกระบี่ของท่าน ? !"

อากิกกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ตัวข้าพเจ้าเปลี่ยนไป กระบี่ของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนไป"

พยัคฆ์เหล็กร้องว่า

"ดีมาก"

คำพูดหลุดจากปาก กระดูกทั่วทั้งร่างพลันดังลั่นอีกครา

วิชาฝีมือที่ใช้ คือวิชากำลังภายนอกชั้นสูงสุด เป็นไม้ตายที่ไร้ผู้ต่อต้าน

มันคือพยัคฆ์สลาตันลุ้ยจิ้นเทียน ที่อาละวาดทั่วทั้งวงนักเลง พิชิตไปโดยไร้ผู้เปรียบติด !

จิตใจพยัคฆ์เหล็กเต็มไปด้วยความเชื่อมั่น มันมีความมั่นใจต่อสู้ครั้งนี้อย่างเปี่ยมล้น

อาทิตย์สนธยาแดงฉานปานเปลวเพลิง โลหิตยังไม่หลั่งไหล

กระบี่ของอากิกยังถืออยู่ในมือ

มาตรแม้นนี่ไม่ใช่กระบี่ที่แท้จริง เพียงเป็นกิ่งไม้แห้งที่ร่วงหลุดจากมัดฟืนท่อนหนึ่ง แต่พออยู่ในเงื้อมมืออากิก ก็เปลี่ยนเป็นอาวุธที่สามารถฆ่าคน

พยัคฆ์เหล็กพอเกร็งลมปราณเจ่กช้วงเปียง (พวงประทัด) ด้วยพละกำลังเปี่ยมล้น กระบี่ของอากิกจี้ใส่กระดูกข้อต่อที่บังเกิดเสียงดัง

อากิกลงมือเบายิ่ง จี้เพียงแผ่วพลิ้ว กิ่งไม้แห้งท่อนนั้นจี้ใส่นิ้วนางข้างซ้ายกระโดดผ่านไปยังศอกซ้ายจุดโกยแจที่หัวไหล่ กระดูกสันหลัง

ลมปราณพวงประทัดพอใช้ออก ก็คล้ายอสนีบาตทลาย พอทุ่มเทใช้ออกก็ไม่อาจหยุดยั้งยุติ

แต่ร่างของพยัคฆ์เหล็กคล้ายถูกกิ่งไม้แห้งท่อนนั้นดูดติดไว้ กระทั่งเคลื่อนไหวก็ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว !

กิ่งไม้แห้ง พอกระโดดข้ามไหล่ซ้ายของมัน ใบหน้าพยัคฆ์เหล็กก็แปรเปลี่ยนเป็นซีดเผือด เหงื่อเย็นยะเยียบไหลพรั่งพรูดุจห่าฝน

เสียงกระดูกลั่นพอผ่านพ้น กิ่งไม้แห้งของอากิกก็หยุดนิ่งอยู่ที่กระดูกข้อต่อนิ้วนางข้างขวา

พลันเห็นกิ่งไม้แห้งท่อนนั้น กลับกลายเป็นผุยผงปลิวทายกับสายลมชิวเทียน (ใบไม้ร่วง) !

แต่ร่างพยัคฆ์เหล็กยังยืนกับที่ไม่เคลื่อนไหว เหงื่อเย็นยะเยียบบนใบหน้า

พลันแห้งกรัง แม้แต่มุมปากก็ปริแตก ดวงตาแดงฉานด้วยสายเลือดเขม้นมอง อากิกเนิ่นนาน ค่อยถามคำถามออกมาคำหนึ่ง

ซุ่มเสียงของมันก็เปลี่ยนเป็นแผ่วทุ้ม และแหบแห้ง ถามทีละคำ

"นี่เป็นเพลงกระบี่อันใด ?"

อากิกกล่าวว่า

"เป็นเพลงกระบี่ที่มุ่งทำลายวิชาพวงประทัด !"

พยัคฆ์เหล็กกล่าวว่า

"ดีมาก ดีมาก..."

พอกล่าวถึงครั้งที่สอง บุรุษเหล็กที่ยืนตระหง่านดุจชุนเขาเริ่มอ่อนระทวย พังทลายล้มลง

พริบตานั้น ร่างที่คงกระพันดุจเหล็กไหลของมันแปรเปลี่ยนเป็นคล้ายดินว่วนกองหนึ่ง

ผงกิ่งไม้แห้งยังปลิวว่อนอยู่ในสายลม แต่ร่างของพยัคฆ์เหล็กล้มลงแล้ว

มันไม่มีวันลุกขึ้นอีกตลอดกาล !

อาทิตย์สนธยาก็อ่อนจางลงแล้ว

อากิกแบมือออกช้า ๆ กิ่งไม้แห้งส่วนที่กำอยู่ในเงื้อมมือของตนก็กลับกลายเป็นผุยผง ปลิวทายกับสายลม

นี่เป็นพลังที่น่ากลัวกระไรปานนั้น ไม่เพียงกระแทกกิ่งไม้เป็นผุยผง ทั้งยังกระแทกมือของอากิกจนชาด้าน

แต่นี่ไม่ใช่พลังของอากิก

พลังทั้งหมดแผ่พุ่งจากข้อต่อของพยัคฆ์เหล็ก อากิกเพียงยืมพลังสะท้อนพลัง ใช้พลังและแรงสั่นสะเทือนที่เกิดจากกระดูกข้อต่อข้อที่หนึ่งของพยัคฆ์เหล็กกระแทกกระดูกข้อต่อที่สองของมันแหลกสลาย

ตอนนี้กระดูกข้อต่อทั่วทั้งร่างพยัคฆ์เหล็กล้วนถูกกระแทกแหลกสลาย...ถูกพลังพลังมันเองกระแทกแหลกสลาย !

อากิกหากใช้กำลังด้วย พลังขุมนั้นอาจสะท้อนกลับมา พุ่งผ่านกิ่งไม้แห้งและแขน จู่โจมใส่หัวใจของอากิก

...ยอดฝีมือต่อสู้กัน ไม่ได้สู้ด้วยกำลัง

คำพูดของพยัคฆ์เหล็กนี้กล่าวไม่ผิด ยอดฝีมือสู้ด้วยสติปัญญา

พยัคฆ์เหล็กเข้าใจสาเหตุข้อนี้ น่าเสียดายที่มันประเมินฝีมืออากิกต่ำทรามไป เมื่อครู่จึงลั่นปากออกมา

...ท่านเปลี่ยนไปแล้ว ท่านไม่ใช่มือกระบี่ที่ไร้ผู้ต่อต้าน การต่อสู้ครั้งนี้ท่านต้องพ่ายแพ้แน่นอน

ความประมาทก็เฉกเช่นกับสุรา ไม่เพียงทำให้ผู้คนคำนวณผิดพลาด และทำให้ผู้คนเมามาย

อากิกดื่มสุราเข้าไป พยัคฆ์เหล็กก็ดื่มความ "ประมาท" เข้าไปป้านหนึ่ง !

อากิกไม่ได้เมามาย พยัคฆ์เหล็กกลับเมามาย เมามายต่อชัยชนะก่อน

ไม่ว่าอย่างไร สู้ชนะย่อมดีกว่าพ่ายแพ้ เพราะเพื่อเอาชนะ ความจริงไม่ต้องคำนึงถึงฝีมือที่ใช้

ในที่สุด อากิกนับว่าเอาชนะพยัคฆ์เหล็กได้แล้ว

สายลมโชยมาปะทะหน้า อากิกยืนอยู่ในสายลมเป็นเวลานาน ค่อยพบว่าเจ้าใบ้สองสามีภรรยายืนอยู่นอกห้อง จับจ้องมองอากิก

ในดวงตาเจ้าใบ้ทอแววประหลาดพิกลชนิดหนึ่ง ภรรยาของมันกลับแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ตอนนี้พวกเราทราบแล้วว่า ท่านเป็นบุคคลเยี่ยงไร"

อากิกไม่ได้เอ่ยปาก เนื่องเพราะตนก็ถามตัวเองในใจ

"เราที่แท้เป็นบุคคลเยี่ยงไร ?"

ภรรยาของเจ้าใบ้กล่าวว่า

"ท่านความจริงไม่สมควรดื่มสุรา แต่พาลดื่มสุราเนื่องเพราะท่านคำนวณแต่แรกว่า พยัคฆ์เหล็กต้องรุดมา ท่านก็คิดฆ่าพวกเรา แต่พาลไม่ลงมือ เนื่องเพราะท่านทราบว่า พวกเราไม่มีวันหนีรอดได้...ท่านหากไม่คิดฆ่าพวกเรา ไฉนปล่อยให้พยัคฆ์เหล็กฆ่าฮั่งไหนไน่"

คำพูดของนางแหลมคมดุจฉมวกตลอดกาลกล่าวอีกว่า

"ท่านจงใจทำเช่นนี้ เพราะต้องการให้พยัคฆ์เหล็กเข้าใจว่าท่านเปลี่ยนไป จงใจให้มันดูแคลนท่าน ตอนนี้ท่านเมื่อฆ่ามันเป็นผลสำเร็จ ไยไม่เข้ามาฆ่าเราสองสามีภรรยา ? หรือท่านไม่กลัวพวกเราแพร่งพรายความลับของท่านออกไป ?"

อากิกไม่กล่าวกระไร เดินช้า ๆ เข้าหา

ภรรยาของเจ้าใบ้ล้วงเงินออกมาแท่งหนึ่ง เหวี่ยงลงบนพื้นโดยแรง กล่าวว่า

"ในหม้อข้าวย่อมไม่มีเงินงอกเงยออกมา นี่เป็นเงินที่ท่านทิ้งไว้เมื่อครั้งก่อน แต่พวกเราไม่ต้องการเงินของท่าน ตอนนี้ท่านทั้งไม่ติดค้างหนี้พวกเรา พวกเราก็ไม่ติดค้างหนี้บัญชีท่าน"

อากิกยื่นมือออกช้า ๆ

แต่อากิกไม่ได้ยื่นมือไปเก็บเงินบนพื้น และไม่ได้ฆ่าคนทั้งสอง เพียงแต่กุมมือของเจ้าใบ้ไว้

เจ้าใบ้ก็กุมมืออากิก

คนทั้งสองล้วนไม่ได้เอ่ยปาก ในโลกความจริง มีเรื่องมากหลาย มีความรู้สึกมากหลายไม่ต้องแสดงออกทางคำพูด

ระหว่างบุรุษด้วยกัน ก็มีเรื่องราวมากหลายที่สตรีไม่สามารถเข้าใจได้

ต่อให้สตรีนางนั้นเคยร่วมทุกข์ร่วมสุข อยู่ร่วมกับบุรุษผู้นั้นนานปี ก็ไม่แน่นักว่าจะเข้าใจความนึกคิดและความรู้สึกของบุรุษผู้นั้นจนหมดสิ้น

ขณะเดียวกัน บุรุษก็ไม่เข้าใจตัวสตรีอย่างถ่องแท้

ในที่สุดอากิกกล่าวว่า

"ท่านแม้พูดไม่ได้ แต่ข้าพเจ้าทราบคำพูดภายในใจท่าน"

เจ้าใบ้ผงกศีรษะ ดวงตาเอ่อคลอด้วยหยาดน้ำ

อากิกกล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านไม่แพร่งพรายความลับของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่ออย่างจริงใจ"

ตนบีบมือเจ้าใบ้คราหนึ่ง จากนั้นคลายมือออก ทันกายจากไปโดยไม่เหลียวหน้ากลับมาอีก

อากิกไม่อาจตัดใจเหลียวหน้ามา เนื่องเพราะตนทราบว่า สามีภรรยาที่ยากไร้สมถะคู่นี้ เกรงว่าไม่สามารถผ่านชีวิตอันแร้นแค้นแต่สุขสงบเช่นกาลก่อนได้อีก

แต่อากิกก็ไม่สามารถอยู่สืบไป ไม่เช่นนั้นรังแต่จะสร้างความยุ่งยากแก่สามีภรรยาคู่นี้อีก

อากิกอดถามตัวเองมิได้

"เราที่แท้เป็นบุคคลเยี่ยงไร ไฉนมักนำความยุ่งยากให้กับผู้อื่น ?

"เราทำเช่นนี้ ที่แท้ทำถูกหรือผิด ?"

เจ้าใบ้มองจนอากิกจากไปไกล ในที่สุดน้ำตาอดทะลักจากเบ้ามิได้

ภรรยาของมันกลับพึมพำว่า

"มันมีแต่นำความยุ่งยากให้กับพวกเรา ท่านไฉนยังรักอาลัยมันปานนี้ ?"

เจ้าใบ้ส่งเสียงร้องในใจ

"เนื่องเพราะมันไม่ได้ดูแคลนเรา เนื่องเพราะมันยึดถือเราเป็นสหายของมัน นอกจากมันแล้ว ไม่มีผู้ใดยึดถือเราเป็นสหายที่แท้จริงมาก่อน"

ครั้งนี้ภรรยาของมันไม่ได้ยินเสียงร้องในใจมัน เนื่องเพราะนางไม่มีวันเข้าใจว่า คำ "น้ำมิตร" มีน้ำหนักในจิตใจของบุรุษเพียงไหน

...หมายถึงบุรุษที่แท้จริง ลูกผู้ชายที่แท้จริง

ซากศพของพยัคฆ์เหล็ก ใช้ไม้ประตูบานหนึ่งหามกลับมา ตอนนี้วางอยู่ในเก๋งหกเหลี่ยมภายในสวนดอกไม้ของเถ้าแก่ใหญ่

ม่านพลบค่ำคลี่กางลงแล้ว ตะเกียงที่เสาเก๋งถูกจุดขึ้น

เด็กเฮียะแซยืนมือไพล่หลัง จับจ้องมองซากศพบนไม้ประตูอย่างสงบ สีหน้าปราศจากความรู้สึกใด ๆ

กับการตายของพยัคฆ์เหล็ก เด็กเฮียะแซคล้ายไม่รู้สึกตื่นเต้นสงสัยแม้แต่น้อย จวบจนเถ้าแก่ใหญ่รีบรุดมา สีหน้ามันค่อยปรากฏแววโศกเศร้าเสียใจขึ้นเล็กน้อย

แต่เถ้าแก่ใหญ่พอเห็นซากศพพยัคฆ์เหล็ก ถึงกับกระโดดปราดขึ้น ชู่คำรามว่า

"นี่เป็นการลงมือของอากิกอีก ?"

เด็กเฮียะแซก้มศีรษะลง กล่าวอย่างทดหู่

"เราคิดไม่ถึงพยัคฆ์เหล็กจะเสาะพบอากิกรวดเร็วปานนี้ ยิ่งคิดไม่ถึงมันจะเสียชีวิตอย่างอเนจอนาถปานนี้"

เถ้าแก่ใหญ่ดูไม่ออกว่า พยัคฆ์เหล็กรับบาดเจ็บที่ใด เด็กเฮียะแซจึงอธิบายว่า

"ก่อนที่มันจะเสียชีวิต กระดูกข้อต่อทั่วทั้งร่างของมัน ล้วนถูกทวดแหลกสลาย"

เถ้าแก่ใหญ่ถามว่า

"ถูกของใดทวดแหลกสลาย ?"

"เราดูไม่ออก"

มันกล่าวอย่างครุ่นคิด

"เราเพียงดูออกว่า อากิกไม่ได้ใช้ดาบกระบี่ และไม่ได้ใช้เครื่องเหล็ก"

เถ้าแก่ใหญ่ถามว่า

"ท่านดูออกได้อย่างไร ?"

เด็กเฮียะแซกล่าวว่า

"เสื้อผ้าของพยัคฆ์เหล็กไม่มีร่องรอยถูกเครื่องเหล็กหวดถูก และไม่ได้ถูกกรีดขาด เพียงทิ้งเศษผงไม้ไว้"

เถ้าแก่ใหญ่เบิกตาขึ้น กล่าวว่า

"หรืออากิกที่ใช้ไม่ได้ เพียงใช้ไม้กระบองหวดกระแทกพยัคฆ์เหล็ก ?"

"อาจจะใช่"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า พยัคฆ์เหล็กฝึกปรือวิชาฝีมือใด ?"

"คล้ายเป็นวิชากำลังภายนอกประเภทกิมเจ็งเจ่ำ (ระฆังทองคลุมกาย) ทิโป่วซา (เสื้อเหล็กไหล) จับซาไท้เป้า (สิบสามพิทักษ์)"

เถ้าแก่ใหญ่ถามว่า

"ท่านเคยเห็นวิชาฝีมือแท้จริงของมันหรือไม่ ?".

"ไม่เคย"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"เราเคยเห็น เนื่องเพราะวิชากำลังภายนอกของมันกล้าแข็งเกินไป ดังนั้นเราไม่ได้สืบสาวประวัติความเป็นมาของมัน จึงรับตัวมันไว้ ภายหลังค่อยทราบว่ามันคือฮุ้นตงกิมกัง (เทวราชเมฆา) ชุยเล่าซาซึ่งเคยอาละวาดแถบเลี่ยวปัก"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"เราก็เคยได้ยินเถ้าแก่ใหญ่กล่าวถึง"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวอีกว่า

"มาตรแม้นมันเคยถูกพยัคฆ์สลาตันลุ้ยจิ้นเทียนบีบบังคับจนไม่มีหนทางไป แต่เรารับประกันว่า วิชาฝีมือของมันไม่เป็นรองผู้แซ่ลุ้ยเท่าใด และไม่เป็นรองจอมพลังหยกแห่งภูเขาคี้เลี้ยงชัว"

เด็กเฮียะแชไม่กล้าคัดค้าน

ไม่มีผู้ใดกล้าระแวงสงสัยต่อเถ้าแก่ใหญ่ เรื่องที่ผ่านการวินิจฉัยจากเถ้าแก่ใหญ่ย่อมไม่ผิดพลาด

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"แต่ตอนนี้ท่านกลับบอกว่า อากิกที่ใช้ไม่ได้เพียงใช้ไม้กระบองท่อนเดียว ก็หวดกระแทกกระดูกข้อต่อทั่วทั้งร่างมันแหลกสลาย ?"

เด็กเฮียะแชไม่กล้าเอ่ยปาก

เถ้าแก่ใหญ่กำหมัดแนบแน่น ถามอีกว่า

"ซากศพของมันถูกหาพบในที่ใด ?"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"ในช่องของฮั่งไหนไน่"

"ที่นั้นไม่ใช่หลุมฝังศพ ย่อมมีคนเห็นการต่อสู้ของพวกมัน"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"สถานที่ซึ่งพวกมันต่อสู้กัน เป็นลานเล็ก ๆ หลังห้องครัวที่กองสุมสิ่งปฏิกูลและไม้ฟืน เหล่านางคณิกาน้อยครั้งจะเหยียบย่างไป ดังนั้นในที่เกิดเหตุ นอกจากอากิกและพยัคฆ์เหล็ก มีผู้เห็นเหตุการณ์เพียงสามคน"

เถ้าแก่ใหญ่ถามว่า

"สามคนใด ?"

"ฮั่งไหนไน่ และเจ้าใบ้สองสามีภรรยา ซึ่งมีหน้าที่ทุงหาอาหาร"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านนำพวกมันมาแล้ว ใช่หรือไม่ ?"

"ไม่ได้นำมา"

เถ้าแก่ใหญ่กระชากเสียงว่า

"เพราะเหตุใด ?"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"เนื่องเพราะพวกมันล้วนถูกอากิกฆ่าปิดปาก"

เส้นเอ็นบนหน้าผากเถ้าแก่ใหญ่เบ่งโปนขึ้นขบกรามกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก เราเลี้ยงพวกท่านมากมายปานนี้ เลี้ยงดูพวกท่านมากมายปานนี้ แต่กระทั่งเด็กน้อยที่แบกถังอุจจาระผู้หนึ่ง พวกท่านยังจัดการไม่ได้"

มันกระโดดปราดขึ้นอีกครา ร้องว่า

"พวกท่านยังไม่ใช้ปืบคลุมหัวเดินอีก ?"

รอจนเพลิงโทสะของมันสงบลง เด็กเฮียะแชค่อยลดชุ่มเสียงแผ่วเบาลงกล่าวว่า

"เนื่องเพราะพวกเรายังต้องรอผู้คนหลายคน"

"รอผู้ใด ?"

เด็กเฮียะแชลดชุ่มเสียงแผ่วเบากว่าเดิม กล่าวว่า

"รอผู้คนที่สามารถจัดการกับอากิกอีกหลายคน"

ดวงตาเถ้าแก่ใหญ่เป็นประกายทันที พลอยลดชุ่มเสียงแผ่วเบาลง ถามว่า

"ท่านมีความมั่นใจ ?"

"มี"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"ลองบอกชื่อคนผู้หนึ่งให้เราฟังดู"

เด็กเฮียะแซก้มเอวลง กล่าวเบา ๆ ที่ข้างหูมันสองคำ

เถ้าแก่ใหญ่พอฟัง ดวงตายิ่งเป็นประกายกว่าเดิม

เด็กเฮียะแซล้วงม้วนกระดาษจากอกเสื้อใบหนึ่ง พลางกล่าว

"นี่เป็นรายชื่อที่มันเขียนให้กับเรา มันรับภาระนำคนทั้งหมดมา"

เถ้าแก่ใหญ่รับม้วนกระดาษไป ถามอีกว่า

"พวกมันจะมาถึงเมื่อใด ?"

"อย่างช้าเที่ยงวันพรุ่งนี้"

เถ้าแก่ใหญ่ระบายลมหายใจยาว ๆ กล่าวว่า

"ดีมาก ท่านเตรียมการให้กับเรา เที่ยงวันพรุ่งนี้เราจะพบกับอากิก"

"ทราบแล้ว"

เถ้าแก่ใหญ่ตบไหล่ของมัน กล่าวว่า

"เราทราบว่าไม่ว่าเรื่องราวใด ท่านล้วนเตรียมการให้กับเรา"

เอ่ยถึงตอนนี้ ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ ขึ้น กล่าวว่า

"คืนนี้ท่านจะได้พักผ่อนหลับนอนอย่างเต็มที่ วันพรุ่งนี้มาสายบ้างก็ไม่เป็นไร สตรีนางนั้น..."

มันไม่ได้กล่าวต่อ เด็กเฮียะแซก็น้อมกายลงกล่าวว่า

"เราทราบ เราจะไม่รานกุศลเจตนาของเถ้าแก่ใหญ่"

เถ้าแก่ใหญ่เปล่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"ดีมาก ดีอย่างยิ่ง"

ซากศพของพยัคฆ์เหล็กยังตั้งอยู่เบื้องหน้า แต่มันกระทั่งเหลือบแลยังไม่ชำเลืองแลอีก

เถ้าแก่ใหญ่เพิ่งจากไป หมัดเหล็กอาย่งก็ถาโถมเข้ามา คุกเข่าที่หน้าซากศพพยัคฆ์เหล็ก ส่งเสียงร่ำไห้ออกมา

เด็กเฮียะแซขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ลูกผู้ชายไม่หลั่งน้ำตาโดยง่ายดาย คนตายก็ไม่อาจฟื้นคืนชีพ ท่านร้องไห้ไปไย ?"

หมัดเหล็กอาย่งกล่าวว่า

"เราไม่ได้ร้องไห้ให้กับมัน แต่ร้องไห้แก่ตัวเอง"

มันกำหมัดแนบแน่น ขบกรามกล่าวว่า

"เนื่องเพราะเรานับว่าเห็นแล้วว่า ผู้ที่ทำงานให้กับเถ้าแก่ใหญ่ จะมีวาระสุดท้ายอย่างไร"

เต็กเฮียะแชกล่าวว่า

"เถ้าแก่ใหญ่ก็ดีต่อผู้คนไม่น้อย"

หมัดเหล็กอาย่งร้องว่า

"แต่ตอนนี้พยัคฆ์เหล็กตายแล้ว อย่างน้อยเถ้าแก่ใหญ่สมควรจัดการเรื่องหลังของมันจึงถูกต้อง..."

เต็กเฮียะแชตัดบทว่า

"เถ้าแก่ใหญ่ทราบว่า เราจะจัดการแทนมันเอง"

หมัดเหล็กอาย่งหันขวับมากล่าวว่า

"ท่าน ? พยัคฆ์เหล็กตายเพื่อเถ้าแก่ใหญ่ หรือตายเพื่อท่าน ?"

เต็กเฮียะแชรีบปิดปากมันไว้ แต่ชายฉกรรจ์ที่ยืนเรียงรายอยู่หน้าเก๋งหกเหลี่ยมล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

เต็กเฮียะแชกลับถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

"เราไม่สนใจพยัคฆ์เหล็กตายเพื่อผู้ใด เราเพียงทราบว่าเถ้าแก่ใหญ่หากเรียกเราไปตาย เราจะไปทันที"

หมัดเหล็กอาย่งเบือนหน้าไปจับจ้องมองซากศพพยัคฆ์เหล็กอีกครา ค่อยหันขวับออกจากเก๋งหกเหลี่ยม

บทที่ 12

โฉมหน้าเด็กเฮียะแช

ย่างกราบมาแล้ว

เด็กเฮียะแชตัดผ่านทางน้อยหลังเก๋งหกเหลี่ยมออกทางประตูข้างกำแพงสวน

เข้าสู่ตรอกคับแคบนอกกำแพงสวน

ทางโค้งของตรอกคับแคบมีประตูเล็ก ๆ บานหนึ่ง

เด็กเฮียะแชเคาะประตูเบา ๆ สามครั้ง เคาะเบา ๆ อีกสองครั้ง ประตูก็เปิด

มันก็ถลันเข้าไปทันที

ในลานเล็ก ๆ มืดครึ้ม ปราศจากแสงโคมไฟ

ชายชราหลังค่อมผู้หนึ่งยืนอยู่หลังประตู เด็กเฮียะแชพอเหยียบย่างเข้ามา

ประตูลงกลอนทันที

เด็กเฮียะแชกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"คนเล่า ?"

ชายชราหลังค่อมไม่เอ่ยปาก เพียงเคลื่อนย้ายโอ่งน้ำที่มุมกำแพงใบหนึ่ง ยก

าปูพื้นก้อนหนึ่งขึ้น

อ่งน้ำและแผ่นศิลาล้วนมีน้ำหนักไม่น้อย แต่ขณะที่มันเคลื่อนย้าย คล้าย

กำลังแต่อย่างไร

ต้แผ่นศิลากลับปรากฏแสงโคมเลื่อนรางสาดลอดออกมา ส่องเห็นบันไดศิลา

เด็กเฮียะแซมือไพล่หลังเดินลงบันไดไปช้า ๆ

สุดขั้นบันไดเป็นหลุมใต้ดินแห่งหนึ่ง ภายในหลุมอับชื้นและเย็นยะเยียบ

ที่มุมห้องขดตัวด้วยผู้คนสองคน กลับเป็นเจ้าใบ้สองสามีภรรยา !

พวกมันย่อมยังไม่ตาย อากิกไม่ได้ฆ่าปิดปากพวกมัน แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบพวกมันมายังที่นี้ได้อย่างไร

แม้แต่เจ้าใบ้สองสามีภรรยาเองก็ไม่ทราบ

พวกมันเพียงจำได้ว่า ต้นคอถูกกระแทกอย่างหนักหน่วงคราหนึ่ง หน้ามืดวูบวาบล้มลง พอฟื้นตื่นมาก็อยู่ที่นี้

สีหน้าเจ้าใบ้ยังแฝงแววขุ่นแค้น เนื่องเพราะพวกมันพอฟื้นคืนสติมา ภรรยาของมันก็พึมพำว่า

"เราทราบว่า มันนำความยุ่งยากและเคราะห์กรรมแก่พวกเรา ดูท่าครั้งนี้..."

นางไม่ได้กล่าวต่อ ก็เหลือบเห็นคนผู้หนึ่งเดินลงบันไดมา ใบหน้ามันแม้ประดับด้วยรอยยิ้ม แต่ภายใต้แสงโคมจางเบาบางสาดส่อง กลับแฝงความลี้ลับอย่างบอกไม่ถูก

นางอดสยิวกายอย่างหนาวเหน็บมิได้ กุมมือหยาบหนาของสามีแนบแน่น

เด็กเฮียะแซจับจ้องมองพวกมันอย่างยิ้มแย้มกล่าวเสียงนุ่มนวล

"พวกเจ้าไม่ต้องกลัว เราไม่ได้มาทำร้ายพวกเจ้า เพียงต้องการถามคำพูดพวกเจ้าสักหลายคำ"

มันล้วงแผ่นทองตั้งหนึ่ง และเงินสุกปลั่งออกมาสองแท่ง กล่าวว่า

"ขอเพียงพวกเจ้าตอบตามความสัตย์ เงินทองเหล่านี้จะเป็นของพวกเจ้า เพียงพอกับการให้พวกเจ้าเปิดร้านอาหารเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง"

เจ้าใบ้ปิดปากสนิท แต่ดวงตาของภรรยามันอดทอแววละโมบโลภหลงมิได้ ในชีวิตของนางยังไม่เคยเห็นทองมากมายปานนี้มาก่อน

...มีสตรีสักกี่นางไม่ชมชอบทองคำ

รอยยิ้มของเด็กเฮียะแซยิ่งอ่อนโยน

มันชมชอบเห็นผู้อื่นแสดงจุดอ่อนของตัวเองต่อหน้ามัน และดูออกว่าวิธีของมันใช้ได้ผลยิ่ง

ดังนั้นมันถามว่า

"ก่อนที่อากิกจะต่อสู้กับพยัคฆ์เหล็ก ได้สนทนากันหรือไม่ ?"

ภรรยาของเจ้าใบ้กล่าวว่า

"สนทนา"

เด็กเฮียะแชกล่าวถามว่า

"ชื่อของพยัคฆ์เหล็กเรียกว่าลุ้ยจิ้นเทียนหรือไม่...พยัคฆ์สลาตันลุ้ยจิ้นเทียน ?"

ภรรยาของเจ้าใบ้กล่าวว่า

"คล้ายกับใช่ เราคล้ายได้ยินพยัคฆ์เหล็กบอกว่า ในแผ่นดินมีคนโค่นพยัคฆ์สลาตันลุ้ยจิ้นเทียนพ่ายแพ้ไม่มากนัก"

เด็กเฮียะแชยิ้มเล็กน้อย

พยัคฆ์เหล็กแม้ปิดบังศักดิ์ศรีอย่างแท้จริงต่อเถ้าแก่ใหญ่ แต่ไม่ได้ปิดบังมันไม่มีผู้ใดปิดบังมันได้

เด็กเฮียะแชถามอีกว่า

"อากิกบอกชื่อของตัวเองหรือไม่ ?"

ภรรยาของเจ้าใบ้กล่าวว่า

"ไม่ได้บอก แต่พยัคฆ์เหล็กคล้ายจดจำออกว่ามันเป็นใคร ?"

เจ้าใบ้ถลึงจ้องมองนางตลอดเวลา ดวงตาเปี่ยมแววขุ่นแค้น พลันสะบัดมือตบใส่หน้านาง ตบจนนางตัวลอยขึ้น ส่งเสียงร้องราวสตรีกลางตลาด

"เราอยู่ร่วมกับท่าน แร้นแค้นมาชั่วชีวิต ตอนนี้มีโอกาสแล้ว ไยต้องปล่อยปละละเว้น ? เราไยต้องรักษาความลับให้กับสหายแห่งความยุ่งยากของท่าน ? มันให้ประโยชน์อันใดแก่พวกเรา ?"

เจ้าใบ้ขุ่นแค้นจนร่างสั่นระริก

ตอนนี้สตรีนางนี้ไม่ใช่สตรีที่อ่อนโยนของมันอีก หากแต่เป็นสตรีละโมบ ที่คิดแต่ยอมขายทุกสรรพสิ่งเพื่อทองคำ

สตรีที่กระทั่งสามียังไม่ต้องการ เพราะสิบเนื่องจากทองคำ ไม่ใช่นางเป็นคนแรก และก็ไม่ใช่คนสุดท้าย

เจ้าใบ้พลันพบว่า กาลก่อนนางที่ร่วมทุกข์กับมันเนื่องเพราะนางไม่มีโอกาสเช่นนี้ ไม่เช่นนั้นอาจสลัดทอดทิ้งมันแต่แรก

ความคิดนี้คล้ายเข็มเล่มหนึ่ง ที่แทงใส่หัวใจมัน

นางยังร่ำร้องอีกว่า

"ท่านไม่ต้องการให้เราบอก เราพาลจะบอกท่าน หากไม่ต้องการเสพสุข ก็ไสหัวไปได้ ยิ่งไปไกลยิ่งดี เรา..."

นางไม่ทันกล่าวจบ เจ้าใบ้ก็ถาโถมเข้าหาบีบเค้นลำคอของนางโดยแรง บีบ

เค้นจนเส้นเอ็นบนหลังมือของนางเบ่งโปนขึ้น

เด็กเฮียะแซไม่มีท่าทีฉุดรั้งมันแม้แต่น้อย เพียงยืนแย้มยิ้มชมดูอย่างเยือกเย็น

รอจนเจ้าใบ้พบว่า มันใช้พละกำลังรุนแรงเกินไป พบว่าลมหายใจของภรรยามันชะงักขาดหายคลายมือจากการบีบเค้น ก็สายเกินไปแล้ว !

เจ้าใบ้มองดูมือของตัวเองอย่างแตกตื่น เหลียวดูภรรยาของมัน น้ำตาและเหงื่อเย็นยะเยียบไหลรินดุจห่าฝน

เด็กเฮียะแซยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ดีมาก ลูกผู้ชายที่ดีเยี่ยม ทอดตาทั้งแผ่นดิน ผู้ที่สามารถบีบคอภรรยาตัวเองตายคามือ ยังมีไม่มากนัก"

เจ้าใบ้ส่งเสียงคำรามเบา ๆ ในลำคอดุจสัตว์ป่าพลันหมุนตัวถาโถมเข้าหาเด็กเฮียะแซ

เด็กเฮียะแซโบกสะบัดแขนเสื้อเบา ๆ ก็ปัดกระแทกเจ้าใบ้ปลิวกระเด็นไป กล่าวเสียงเย็นชา

"ผู้ที่ฆ่าภรรยาของท่านไม่ใช่เรา ท่านถาโถมมาไยกัน ?"

กล่าวจบหันกายไป เพิ่งก้าวขึ้นบันไดก็ได้ยินเสียงโครมหนัก ๆ

มีแต่คนผู้หนึ่งพุ่งศีรษะชนใส่ผนังศิลา จึงบังเกิดเสียงดังเช่นนี้ !

เด็กเฮียะแซไม่ได้เหลียวหน้ากลับไป

กับเหตุการณ์ครั้งนี้ มันทั้งไม่รู้สึกเหนือความคาดหมาย และไม่รู้สึกเศร้าเสียใจ

มันไม่เพียงคำนวณได้แต่แรกว่า เจ้าใบ้ต้องฆ่าภรรยาของตัวเอง จากนั้นฆ่าตัวตาย ทั้งยังมีผู้คนจำนวนมากตกอยู่ในกำมือของมัน

มันรู้สึกพอใจในตัวเองยิ่ง มันต้องหาทางให้รางวัลแก่ตัวเองอย่างดี

ดังนั้นมันนึกถึงจี่เหล็ง (กระดิ่งม่วง)

เรือนร่างราบลื่นนุ่มนิ่มของจี่เหล็งสั่นระริกดุจทางกระดิ่งตัวหนึ่ง จวบจนเด็กเฮียะแซสู่จุดสุดยอด การสั่นระริกค่อยสงบลง

ริมฝีปากของนางยังเย็นเฉียบ ภายใต้แสงโคมสาดส่อง หยาดเหงื่อที่ปลายจมูกวาววับดุจน้ำค้าง

ขอเพียงเป็นบุรุษที่มีประสบการณ์ พอเห็นสีหน้าของนาง สมควรดูออกว่า

นางถูกพิชิตโดยราบคาบแล้ว

เด็กเฮียะแชเป็นบุรุษที่มีประสบการณ์ การพิชิตเพศตรงข้าม ทำให้มันรู้สึกภาคภูมิและมีความสุข

มันจงใจทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ดูท่าเถ้าแก่ใหญ่ยังเข้มแข็งกว่าเรามากนัก"

จี่เหล็งตาหรี่ปรือหยาดเยิ้ม กล่าวว่า

"เพราะเหตุใด ?"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"เนื่องเพราะเราหากครอบครองสตรีเช่นท่าน แม้ตายก็ไม่อาจตัดใจยกให้กับผู้อื่น"

จี่เหล็งหัวร่อออกมา ใช้นิ้วมือเรียวงามดุจลำเทียนทิ่มจมูกของมันเบา ๆ กล่าวว่า

"ไม่ว่าอย่างไร ความสามารถในการยกยอท่านนับเป็นอันดับหนึ่ง"

"ความสามารถด้านอื่นของเรา หรือเป็นรองผู้อื่น ?"

จี่เหล็งแย้มยิ้มหยาดเยิ้ม กล่าวว่า

"ท่านหากไม่เหนือล้ำกว่าผู้อื่น เราไหนเลยยินยอมอยู่ร่วมกับท่าน"

เสียงหัวร่อของนางสดใสเจื้อยแจ้วดุจระฆังเงิน กล่าวว่า

"เราเพียงหัวร่อเต่าชรานั้น กลับใช้เรามาเป็นไส้ศึกในที่นี้ มันหากทราบความสัมพันธ์ของพวกเรา ไม่ขุ่นแค้นจนกระโดดตึกตายก็แปลกไปแล้ว"

เด็กเฮียะแชก็หัวร่อกล่าวว่า

เนื่องเพราะท่านแสดงละครยอดเยี่ยมยิ่งกลับสามารถทำให้เราเข้าใจว่า ท่านชิงชังรังเกียจเราที่สุด กลับสามารถทำให้มันภาคภูมิลำพอง ทั้งที่ถูกสวมเขา"

จี่เหล็งจิ้มปลายนิ้วกับทรวงอกมัน วาดเป็นเครื่องหมายคำถามอันหนึ่ง กล่าวว่า

"แต่เราก็ขบคิดไม่เข้าใจว่า ท่านกำลังเล่นลวดลายใด"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"เรากำลังเล่นลวดลายใด ?"

จี่เหล็งกล่าวว่า

"ท่านมิใช่เรียกระดมผู้ช่วยอีกขบวนหนึ่งให้กับเต่าชรานั้นหรอกหรือ ?"

"อืมม์"

จี่เหล็งถามว่า

"ท่านเรียกระดมผู้ใดมา ?"

"ท่านเคยได้ยินชื่อเฮ็กชัวะ (ทมิฬดำ) มาหรือไม่ ?"

จี่เหล็งส่ายหน้า ย้อนถามว่า

"ทมิฬดำเป็นคนผู้หนึ่ง ?"

"ไม่ใช่คนผู้หนึ่ง หากแต่เป็นคนฝูงหนึ่ง"

จี่เหล็งกล่าวอย่างสงสัยใจ

"พวกมันไฉนตั้งชื่ออัปมงคลให้กับตัวเองเช่นนั้น ?"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"เนื่องเพราะตัวพวกมันคล้ายโรคระบาด ไม่ว่าผู้ใดพบพานพวกมัน ยากที่จะรักษาชีวิตไว้ได้"

จี่เหล็งกล่าวว่า

"พวกมันเป็นบุคคลเยี่ยงไร ?"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"เป็นบุคคลทุกประเภท มีบ้างถือกำเนิดจากฝ่ายอธรรม แต่บางคนเป็นศิษย์สำนักเส้ียวลิ้ม บู๊ตึง ที่ถูกอัปเปหิออกมา ยังมีคนพเนจรที่มาจากเกาะพู้ชึง (หมายถึงญี่ปุ่นในปัจจุบัน) โพ้นทะเลบูรพาร่อนเร่มาถึงแผ่นดินตงง้วน"

จี่เหล็งกล่าวว่า

"หรือพวกมันล้วนมีวิชาฝีมือสูงเยี่ยม ?"

เด็กเฮียะแชผงกศีรษะ กล่าวอีกว่า

"แต่ที่น่ากลัวของพวกมัน ไม่ใช่พลังฝีมือ"

"เป็นอะไร ?"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"เป็นความดุดันอำมหิต พวกมันทั้งไม่รักหน้า ทั้งไม่รักชีวิต"

จี่เหล็งทอดถอนใจ มิอาจไม่ยอมรับว่า

"คนชนิดนี้ยากจัดการจริง ๆ"

เด็กเฮียะแชกล่าวอีกว่า

"ดังนั้นท่านจึงประหลาดใจ เราไฉนเสาะหาพวกมันมาช่วยเหลือเต่าชราจัดการกับอากิก ?"

"อืมม์"

เด็กเฮียะแซยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านไยไม่ครุ่นคิด ตอนนี้แม้แต่พยัคฆ์เหล็กก็ตายแล้ว หากไม่มีคนเหล่านั้นมาคุ้มครองมัน มันไหนเลยกล้าไปพบอากิก หากแม้นอากิกกระทั่งเถ้าแก่ใหญ่ยังไม่พานพบ ไหนเลยฆ่ามันได้"

จี่เหล็งเข้าใจเจตนาของเด็กเฮียะแซในบัดดล แต่อดถามมิได้

"เมื่อมีคนเหล่านั้นคุ้มครองมัน มันยังต้องตาย ?"

เด็กเฮียะแซผงกศีรษะกล่าวว่า

"มันมีแต่ตายเร็วขึ้น"

จี่เหล็งถามว่า

"หรือคนเหล่านั้นล้วนไม่ใช่คู่มืออากิก ?"

"ไม่ใช่เด็ดขาด"

จี่เหล็งกล่าวว่า

"ดังนั้นครั้งนี้มันต้องตายแน่นอน"

"คาดว่าใช่"

จี่เหล็งพลิกตัวขึ้นมา โถมทับลงบนร่างมัน แต่แล้วขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"แต่ท่านยังลืมประการหนึ่ง"

"อ้อ ?"

จี่เหล็งกล่าวว่า

"หลังจากที่เถ้าแก่ใหญ่ถูกกำจัด อากิกต้องจัดการท่านเป็นคนต่อไป"

เด็กเฮียะแซกล่าวว่า

"อาจจะใช่"

จี่เหล็งกล่าวถามว่า

"เมื่อถึงเวลานั้นท่านคิดทำอย่างไร ?"

เด็กเฮียะแซยิ้มเล็กน้อยไม่ตอบคำ

จี่เหล็งกล่าวอีกว่า

"หรือท่านมีวิธีจัดการมันแล้ว ?"

เด็กเฮียะแซไม่ปฏิเสธ

จี่เหล็งกล่าวว่า

"ท่านมั่นใจ ?"

เด็กเฮียะแซกล่าวว่า

"เราไหนเลยเคยกระทำเรื่องราวที่ไม่มีความมั่นใจมาก่อน"
จี่เหล็งคลายใจลง ชม้ายชายตามองมันกล่าวว่า
"รอจนเรื่องนี้ผ่านพ้นไป ท่านจะได้เป็นเถ้าแก่ใหญ่สืบแทน เราเล่า ?"
"ท่านย่อมเป็นเถ้าแก่เนี้ย (ภรรยาของเถ้าแก่)"
จี่เหล็งหัวร่อออกมา โถมทับลงทั้งตัว ขบกัดใบหูมันเบา ๆ กล่าวว่า
"ท่านทางที่ประเสริฐจดจำไว้เถ้าแก่เนี้ยมีเพียงคนเดียว ไม่เช่นนั้น..."
ไม่ทันกล่าวจบ เด็กเฮียะแชพลันปิดปากนางไว้ ลดชุ่มเสียงแผ่วเบาลง ถามว่า

"ผู้ใด"

นอกประตูปรากฏเงาคนไหวูบ ชุ่มเสียงแหบแห้งเย็นยะเยียบเสียงหนึ่งดังว่า

"เป็นเรา ชุยเล่าซา (อันดับสามแซ่ชุย)"

เด็กเฮียะแชระบายลมหายใจกล่าวว่า

"เชิญเข้ามา"

เงาคนนอกหน้าต่างไหวูบอีกครา บานหน้าต่างบังเกิดเสียงแกร๊ก แสงโคมก็แลบแปลบคราหนึ่งปรากฏคนผู้หนึ่งมาถึงหน้าเตียง

แสงโคมไฟส่องต้องใบหน้าเขียวคล้ำ และมุมปากเหี้ยมเกรียมของมัน แต่ดวงตาของมันซ่อนอยู่ใต้เงามืดครึ้มของหมวกปีก จับจ้องมองไหล่เปลือยเปล่าของจี่เหล็ง

ร่างส่วนใหญ่ของจี่เหล็งแม้ซ่อนอยู่ในผ้าห่ม แต่ไม่ว่าผู้ใดพอเห็นส่วนที่ปรากฏอยู่นอกผ้าห่มของนาง สามารถคาดคิดได้ว่า ตลอดทั้งร่างนางต้องเปลือยเปล่า และคาดคิดได้ว่า ตลอดทั้งร่างของนางต้องราบลื่นนุ่มนิ่มเช่นเดียวกับหัวไหล่ของนาง

จี่เหล็งก็ทราบว่า ขณะที่บรรดาบุรุษจับจ้องมองนาง ในใจครุ่นคิดถึงเรื่องใด

แต่นางไม่ได้ซุกซ่อนส่วนที่ปรากฏออกนอกผ้าห่มไว้ นางชมชอบให้บุรุษชมดนาง

ชุยเล่าซากดหมวกปีกบนศีรษะหลุบต่ำลงอีก กล่าวเสียงเย็นชา

"สตรีนางนี้เป็นใคร ?"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"เป็นพวกเดียวกับพวกเรา หาเป็นไรไม่"

จี่เหล็งเชิดปากขึ้น พลันถามว่า

"ชุยเล่าซาผู้นี้คือฮุ้นลี้กิมกัง (เทวราชเมฆา) ชุยเล่าซา ?"
เด็กเฮียะแชยิ้มพลางผงกศีรษะ กล่าวว่า
"พวกเรารู้จักกันบนเส้นทางแคว้นเลี่ยวปัก ตั้งแต่หลายปีก่อน"
จี่เหล็งกล่าวว่า
"ดังนั้นท่านทราบแต่แรกว่า พยัคฆ์เหล็กไม่ใช่ชุยเล่าซา"
พอกล่าวถึงพยัคฆ์เหล็ก เทวราชเมฆาชุยเล่าซาถึงกับกำหมัดแนบแน่น
เด็กเฮียะแชยิ้มพลางกล่าวว่า
"ตอนนี้ไม่ว่าพยัคฆ์เหล็กเป็นใคร ล้วนไม่เป็นไร เราฆ่ามันให้กับท่านแล้ว"
ชุยเล่าซาถามว่า
"ซากศพของมันยังอยู่หรือไม่ ?"
"อยู่ที่เบื้องนอก ท่านสามารถนำไปทุกขณะจิต"
ชุยเล่าซาแค่นเสียงดังเฮอะ พยัคฆ์เหล็กแม้ตายมันยังไม่ยอมปล่อยปละละเว้นซากศพ แสดงว่าระหว่างพวกมัน มีข้ออาฆาตแค้นลึกล้ำยิ่ง
เด็กเฮียะแชถามอีกว่า
"คนที่เราต้องการเล่า ?"
ชุยเล่าซากล่าวว่า
"เราบอกแล้วว่ารับผิดชอบนำพวกมันมา พวกมันต้องมาแน่นอน"
"มาทั้งเก้าคน ?"
ชุยเล่าซากล่าวว่า
"ไม่ขาดแม้สักคนเดียว"
"กำหนดนัดพบกันในที่ใด ?"
ชุยเล่าซากล่าวว่า
"พวกมันก็ชอบสตรี พวกมันฟังว่าที่นี้มีแม่เล้านามฮั่งไหนไน่ผู้หนึ่ง"
เด็กเฮียะแชยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า
"ตอนนี้ฮั่งไหนไน่แม้ไม่มีชีวิตอยู่ แต่เรารับประกันว่าสามารถสร้างความพอใจแก่พวกมัน"
ชุยเล่าซาเพ่งตาคมวาวราวอาวุธ มองลอดใต้หมวกปีกจับจ้องมองมัน กล่าวเสียงเย็นชา
"ท่านสมควรสร้างความพอใจแก่พวกมัน เนื่องเพราะนี่เป็นการหาความสุขครั้งสุดท้ายของพวกมัน"

เด็กเฮียะแชขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ไฉนเป็นการหาความสุขครั้งสุดท้าย ?"

ชุยเล่าชาแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านสมควรทราบ การมาของพวกมันครั้งนี้ไม่ได้มาฆ่าคน หากแต่มาหาที่ตาย !"

"หาที่ตาย ?"

ชุยเล่าชากล่าวว่า

"อากิกผู้นั้นเมื่อสามารถฆ่าพยัคฆ์เหล็ก ย่อมฆ่าพวกมันเหล่านั้นได้"

เด็กเฮียะแชยิ้มออกมากล่าวว่า

"ดูท่าเราคล้ายไม่อาจปิดบังท่านทุกเรื่องราว"

ชุยเล่าชากล่าวเสียงเย็นชา

"เรามีชีวิตถึงบัดนี้ ย่อมไม่ได้อาศัยโชคช่วย"

เด็กเฮียะแชกล่าวเสริมขึ้น

"ดังนั้นท่านต้องมีชีวิตต่อไป"

"เฮอะ"

เด็กเฮียะแชกล่าวอีกว่า

"มิหน่ำซ้ำเราประกันได้ว่า ท่านต้องมีชีวิตอย่างสุขสำราญกว่ากาลก่อน ?"

"อ้อ ?"

"ดังนั้นต่อให้ผู้อื่นโชคร้ายเสียชีวิต ท่านก็ไม่ต้องเศร้าเสียใจไป"

ชุยเล่าชาจับจ้องมองเด็กเฮียะแชเนิ่นนาน จึงกล่าวช้า ๆ

"เราแม้เข้าสังกัดหน่วยทมิฬดำ แต่คนเหล่านั้นไม่ใช่สหายของเรา"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"พวกมันเหล่านั้น ไม่คู่ควรกับการเป็นสหายของท่าน"

ชุยเล่าชากล่าวเสียงเย็นชา

"เราไม่มีสหาย ไม่มีแม้สักคนเดียว เนื่องเพราะเราไม่เชื่อถือผู้ใดทั้งสิ้น"

เด็กเฮียะแชเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"ดังนั้นท่านก็ไม่เชื่อถือคำพูดของเรา"

ชุยเล่าชาแค่นหัวร่อ

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"แต่เราสามารถให้รับคำประกันแก่ท่าน"

"รับประกันอย่างไร ?"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"รับประกันอย่างไรก็ได้"

ชุยเล่าชากล่าวว่า

"เราต้องการให้ท่านเขียนใบหลักฐานใบหนึ่ง บ่งบอกว่าท่านให้เรากระทำเรื่องราวใด"

เด็กเฮียะแชกล่าวโดยไม่ขบคิด

"ตกลง"

ชุยเล่าชากล่าวอีกว่า

"เราต้องการให้ท่านนำเงินสิบหมื่นตำลึง ฝากเข้าบัญชีของเราที่ร้านแลกเงินหลีง้วน ก่อนเที่ยงวันพรุ่งนี้"

"ตกลง"

ชุยเล่าชากวาดตาไปยังไหล่เปลือยเปล่าของจี่เหล็งอีกคราก่ล่าวว่า

"เรายังต้องการสตรีนางนี้ !"

เด็กเฮียะแชยิ้มอีกครา กล่าวว่า

"ข้อนี้ยิ่งง่ายดาย ท่านสามารถนำนางไปในบัดดล"

กล่าวจบ เลิกผ้าห่มบนร่างจี่เหล็งขึ้น

ลมเย็นหอบหนึ่งโชยเข้ามาจากนอกหน้าต่าง ร่างจี่เหล็งเริ่มสั่นระริกอีกครา

ชุยเล่าชารู้สึกมีความร้อนขุมหนึ่งพุ่งถึงลำคอ ส่วนสัดอื่นของสตรีนางนี้ ยังสวยงามกว่าที่มันคาดคิดไว้อีก

ตอนที่ร่างจี่เหล็งสั่นระริก ขาทั้งสองของนางได้หนีบแน่น

ลำคอชุยเล่าชาคล้ายถูกบีบแน่นด้วย

ยามนั้นในผ้าห่มที่เลิกขึ้น พลันปรากฏประกายกระบี่แลบแปลบ กระบี่เล่มหนึ่งแทงปราดออกดุจสายฟ้าใส่คอหอยชุยเล่าชา !

ดวงตาชุยเล่าชาเบิกโปน ถลึงจ้องมองเด็กเฮียะแช

เด็กเฮียะแชข่มสีหน้าเป็นปกติ กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ท่านคงคิดไม่ถึง เราสามารถใช้กระบี่"

ชุยเล่าชาส่งเสียงครอกครอกในลำคอ แต่ไม่สามารถกล่าวคำพูดอีกแม้สักคำเดียว

มันมีชีวิตถึงตอนนี้ไม่ง่ายนัก แต่ตายอย่างง่ายดายยิ่ง

เต็กเฮียะแชถอนกระบี่ออก ร่างชุยเล่าซาก็ล้มหงายไปด้านหลัง หยาดโลหิตฉีดพุ่งจากตอหอยดุจน้ำพุ

ปลายกระบี่ของเต็กเฮียะแชก็แปดเปื้อนคราบโลหิต

จี่เหล็งพลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"ไม่เพียงมันคิดไม่ถึง แม้แต่เราก็คิดไม่ถึง"

เต็กเฮียะแชกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงว่าเราสามารถใช้กระบี่ ?"

จี่เหล็งกล่าวว่า

"ท่านไม่เพียงสามารถใช้กระบี่ มิหนำซ้ำยังเป็นยอดฝีมือคนหนึ่ง"

เต็กเฮียะแชแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านย่อมทราบว่า เราไม่เพียงเป็นยอดฝีมือ มิหนำซ้ำยังเป็นยอดฝีมือในยอดฝีมือ"

ในดวงตาจี่เหล็งพลันทอแววหวาดหวั่นพรั่นพรึง โถมตัวไปโอบกอดมัน ใช้เรือนร่างที่เปลือยเปล่าแนบสนิทกับร่างมัน กล่าวว่า

"แต่ท่านย่อมทราบว่า เราไม่แพร่งพรายความลับของท่านเด็ดขาด เช่นเดียวกับเราที่ทราบแต่แรกว่า ท่านไม่ยกเราให้กับผู้อื่น"

เต็กเฮียะแชเงียบงันเนิ่นนาน ในที่สุดก็ยื่นมือออกโอบเอวของนาง กล่าวว่า

"เราทราบ"

จี่เหล็งคลายใจลง กล่าวว่า

"ขอเพียงท่านเชื่อถือเรา ไม่ว่าเรื่องใด เราล้วนทำให้กับท่าน"

เต็กเฮียะแชกล่าวว่า

"ตอนนี้เราพอดีมีเรื่องหนึ่งให้ท่านกระทำ"

"เรื่องอันใด ?"

เต็กเฮียะแชกล่าวว่า

"ไปต้อนรับหน่วยทมิฬดำแทนฮั่งไหนไน่ หาทางสร้างความพอใจแก่พวกมัน พวกมันจึงจะเสี่ยงชีวิตให้กับเถ้าแก่ใหญ่ เสี่ยงชีวิตไปฆ่าอากิก อากิกค่อยไม่ปล่อยปละละเว้นพวกมัน"

มันพลันแย้มยิ้ม กล่าวอีกว่า

"เพียงแต่นี่เป็นเรื่องของเที่ยงวันพรุ่งนี้ ตอนนี้พวกเราย่อมยังมีเรื่องต้องกระทำ"

ท่านหากสามารถพิชิตสตรีนางหนึ่งอย่างแท้จริง ไม่ว่าเป็นเรื่องใด นางยินยอมกระทำให้กับท่านจริง ๆ

ทั้งสองหาความสุขกันอีกครั้ง จากนั้นจี่เหล็งม่อยหลับไป

นางพอตื่นขึ้นมา รู้สึกตลอดทั้งร่างไร้เรี่ยวแรง ช่วงเอวเมื่อยขบ กระทั่งดวงตาแทบลืมไม่ขึ้น

รอจนนางลืมตาขึ้น ค่อยพบว่าเต็กเฮียะแชที่ข้างหมอนอันตรธานไป คราบโลหิตและซากศพบนพื้นก็อันตรธานไป

นางชดตัวอยู่ในผ้าห่มเป็นเวลานาน ยังทวนนึกถึงความตื่นเต้นเร้าใจเมื่อคืน แต่รอจนนางแน่ใจว่าเต็กเฮียะแชไม่อยู่ในห้อง นางก็กระโดดปราดขึ้นสวมเสื้อยาวเพียงตัวเดียว วิ่งออกไปทั้งที่เท้าเปล่า

นางพอผลักประตูออก ก็ยืนตะลึงลานกับที่

ชายชราหลังค่อมผมขาวโพลงนายหนึ่ง ยืนอยู่หน้าประตู บนใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยแผลดาบประดับด้วยรอยยิ้มที่ลี้ลับและเยือกเย็น

มันเป็นคนเฝ้ารังลับของเต็กเฮียะแช และเป็นคนสนิทของเต็กเฮียะแช

แต่จี่เหล็งไม่รู้จักมัน ต้องโพล่งว่า

"ท่านเป็นใคร ?"

เสียงของชายชราหลังค่อมยังแหบแห้งและเย็นยะเยียบกว่าชุยเล่าซาอีก

"เรามาส่งข่าว"

จี่เหล็งสูดลมหายใจลึก ๆ กล่าวว่า

"เรื่องอันใด ?"

ชายชราหลังค่อมกล่าวว่า

"หน่วยทมิฬดำเนินทางมาถึงก่อนกำหนด กำลังรอคอยโกวเนี้ยอยู่ที่ช่องของฮังไทนไน่"

จี่เหล็งกล่าวว่า

"ท่านคิดไปเป็นเพื่อนกับเรา ใช่หรือไม่ ?"

รอยยิ้มของชายชราหลังค่อมยิ่งน่ากลัว กล่าวว่า

"เต็กชิงแชสั่งย้ำว่า ขอเพียงเราอยู่ห่างจากโกวเนี้ยก้าวหนึ่ง มันจะฟันเท้าทั้งสองของเราไปป้อนสุนัข"

บทที่ 13

รับทราบข่าวร้าย

อากิกไม่ได้เมามาย

เมื่อคืน ตอนที่อากิกแยกจากเจ้าใบสองสามีภรรยา อากิกคิดดื่มสุราให้เมามาย แต่ก็ไม่ได้ดื่ม

อากิกเดินผ่านสถานที่ขายสุราหลายแห่ง มีอยู่หลายครั้งที่คิดแวะเข้าไปดื่มสุรา แต่ก็สะกดกลั้นไว้

สะกดกลั้นถึงยามเที่ยงคืน ไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ ต้องรุดไปเสาะหาเมี้ยวจี้อ (ลูกชาวแม้ว) และอัวอัว (ทาริกา)

อากิกเชื่อว่าไปเสาะหาพวกมันตอนนี้ ต้องปลอดภัยยิ่ง

เนื่องเพราะตั่วงู้ (วัวใหญ่) แม้ไม่ใช่คนสุจริต แต่ครอบครัวของมันเป็นครอบครัวที่สุจริตครอบครัวหนึ่ง

ทั้งสุจริตและพื้นเพธรรมดา

ครอบครัวเช่นนี้พอถึงเวลาเที่ยงคืน สมควรพักผ่อนหลับนอนแล้ว ย่อมไม่มีแขกเหรื่ออื่นไปเยือน

อย่างนั้นอากิกสามารถลอบเร้นเข้าไป ไปกุมมือของเมี้ยวจี้อ มองดูดวงตาของอัวอัว ต่อให้สร้างความแตกตื่นแก่ภรรยาของตั่วงู้จนตื่นขึ้น ตนก็สามารถกล่าวคำขออภัย จากนั้นปลีกตัวไป

อากิกเคยพบกับภรรยาของตั่วงู้นางเป็นสตรีธรรมดาที่สัตย์ซื่อสมถะ ขอ

เพียงสามีและบุตรธิดาของนางมีความสุขสบาย นางก็พึงพอใจ

บ้านของพวกมัน ซื้อมาได้จากความมัธยัสถ์ในการจับจ่ายใช้สอย และความสามารถในรับจ้างเย็บปักถักร้อยของนาง

นั่นเป็นบ้านเรือนเล็ก ๆ หลังหนึ่ง มีห้องสามห้อง ห้องโถงหลังหนึ่ง หญิงรับใช้พักในห้องหลังเล็กที่สุด นางกับบุตรคนเล็กอยู่รวมกับสามีในห้องใหญ่ที่สุด ที่หลงเหลือห้องหนึ่งให้บุตรชายคนโตและธิดาของนางพักอาศัย

บุตรชายคนโตของนางเพิ่งสิบเอ็ดขวบ

วันที่อากิกส่งเมี้ยวจี้อและอัวอัวไป ได้พบเห็นครอบครัวพวกมัน ในใจอากิกไม่เพียงสะทกสะท้านทั้งยังสงสัยใจ

...คนผู้หนึ่งเมื่อมีครอบครัวเช่นนี้ ไฉนยังประพฤติตนเป็นชาวมิจฉาชีพ?

ตั่วงู้อธิบายว่า

"เรากระทำเพื่อเจือจุนครอบครัว เพื่อต้องการมีชีวิตสืบต่อ ให้ทั้งหมดมีชีวิตสืบต่อ ไม่ว่าเรื่องราวใดล้วนกระทำ"

คำพูดของมันอาจเป็นความจริง อาจจะไม่ใช่ อากิกพอฟังอดรู้สึกขมขื่นใจมิได้

หลังจากผ่านวันเวลาอันลำเค็ญช่วงนี้ อากิกเพิ่งพบว่า คนผู้หนึ่งคิดมีชีวิตสืบต่อไม่ได้ง่ายดายดังที่ตนคาดคิดไว้ มันต้องถูกบีบบังคับให้กระทำเรื่องที่ตนเองไม่คิดกระทำจริง ๆ

มาตรแม้นอากิกไปยังบ้านของตั่วงู้เพียงครั้งเดียว แต่ครอบครัวนี้ได้ประทับไว้ในห้วงความทรงจำของตนอย่างลึกล้ำ ดังนั้นการไปของตนครั้งนี้ ยังซื้อหาขนมผลไม้ไปให้กับบุตรธิดาของมัน

แต่ตอนนี้ขนมผลไม้ถูกทิ้งเกลื่อนกลาดอยู่บนพื้น

เพราะตั่วงู้สองสามีภรรยาไม่อยู่บ้าน บุตรธิดาของมันก็ไม่อยู่ แม้แต่หญิงรับใช้ก็ไม่อยู่!

ทั่วทั้งบ้านมีผู้คนอยู่เพียงคนเดียว

มีแต่เมี้ยวจี้อนั่งเชื่องซึมเซาอยู่ในห้องโถงรับแขกสองตาเบิกค้าง เหม่อมองดูอาหารที่ตั้งอยู่เต็มโต๊ะเบื้องหน้า

มีแต่เมี้ยวจี้อคนเดียว ไม่มีอัวอัว!

ภายในห้องโถงรับแขกก็ตบแต่งอย่างคร่าว ๆ แท่นบูชาที่มุมห้องประดิษฐานภาพกระดาษของเจ้าแม่กวนอิมและเทพเจ้าแห่งความซื่อสัตย์กวนอู ซึ่งเคารพบูชากันทุกครัวเรือน

หน้าแท่นบูชาตั้งโต๊ะเก่าคร่ำคร่าตัวหนึ่ง แต่ตอนนี้วางเรียงรายเต็มไปด้วยสุราอาหารโอชะ ซึ่งไม่ใช่สุราอาหารที่คนในฐานะนี้จะซื้อหามาได้

สุราอาหารประกอบด้วยสุราเต็กเฮียะแซ (ใบไผ่เขียว) หมักดองยี่สิบปี ปูก้ามใหญ่ที่ส่งด่วนมาจากทะเลสาบเอี้ยเต็งโอ้ว กับหูฉลามไฟแดง

เมี้ยวจื้อเหม่อมองสุราอาหารเบื้องหน้าอย่างเชื่องซึมเซา ในดวงตาเว้งว่างเปล่าไม่มีความรู้สึกใด ๆ

อากิกใจหายวูบ

อากิกดูจากดวงตาที่เว้งว่างเปล่าคู่นี้ เห็นถึงลางสังหรณ์อัปมงคลและเคราะห์กรรม

เมี้ยวจื้อเพียงเงยหน้า เหลือบมองอากิกแวบหนึ่ง พลันกล่าวว่า

"นั่ง"

ด้านตรงข้ามของมันมีเก้าอี้ว่างตัวหนึ่ง อากิกจึงทรุดนั่งลง

เมี้ยวจื้อพลันชูจอกขึ้น กล่าวว่า

"ดื่ม"

เบื้องหน้าอากิกตั้งจอก ในจอกมีสุรา

แต่อากิกไม่ได้ดื่ม

เมี้ยวจื้อหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า

"อาหารโต๊ะนี้จัดสำหรับท่านเป็นพิเศษ สุราก็จัดสำหรับท่านเป็นพิเศษ"

อากิกกล่าวว่า

"ดังนั้นข้าพเจ้าต้องดื่มแน่นอน ?"

"ต้องดื่ม"

อากิกลังเลเล็กน้อย ในที่สุดยกจอกขึ้น ดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น กล่าวว่า

"นี่เป็นสุราเต็กเฮียะแซ"

เมี้ยวจื้อกล่าวว่า

"เต็กเฮียะแซเป็นสราดี"

อากิกกล่าวเสริมขึ้น

"แม้เป็นสุราดี แต่ไม่ใช่คนดี"

ใบหน้าเมี้ยวจื้อเขม็งเกร็ง ต่างหูทองเหลืองที่สวมบนใบหูเริ่มสั่นระริกไม่หยุดยั้ง

อากิกถามว่า

"ท่านพบกับเด็กเฮียะแชแล้ว ?"

เมี้ยวจี้อขบกรามกรอด คีบก้ามปูข้างหนึ่งโยนมาเบื้องหน้าอากิก กล่าวว่า

"รับประทาน"

ก้ามปูเพิ่งนึ่งสุก เปลือกของปูยังร้อนลวกมือ"

แสดงแน่ชัด สุราอาหารโต๊ะนี้เพิ่งจัดมาไม่นาน

หรือเด็กเฮียะแชคำนวณได้แต่แรกว่า อากิกต้องแวะมา ดังนั้นจัดสุราอาหารโต๊ะนี้รออยู่ก่อน

อากิกอดถามมิได้

"ตอนนี้มันอยู่ที่ใด ?"

เมี้ยวจี้อย้อนถามว่า

"ผู้ใด ?"

"เด็กเฮียะแช"

เมี้ยวจี้อยกป้านสุราขึ้น กล่าวว่า

"นี่คือเด็กเฮียะแช เด็กเฮียะแชอยู่ที่นี้"

มือของมันสั่นระริก สั่นระริกจนแทบไม่อาจถือป้านสุรามั่น

อากิกรับป้านสุรา เพิ่งพบว่ามือของตนยังเย็นเฉียบกว่าป้านดีบุกใบนี้อีก

อากิกพบว่าตนคำนวณผิดพลาด เนื่องเพราะตนประเมินเด็กเฮียะแชต่ำทรามไป

ความผิดพลาดนี้ แม้ไม่ถึงกับทำร้ายตนถึงแก่ชีวิต แต่ต้องทำร้ายผู้อื่นแน่นอน

อากิกดื่มสุราเข้าไปอีกจอกหนึ่ง ค่อยปลุกปลอบกำลังขวัญถามว่า

"อัวอัวเล่า ?"

เมี้ยวจี้อแม้กำหมัดแนบแน่น แต่สั่นระริกจนน่ากลัวยิ่ง พลันร้องดัง ๆ ว่า

"ท่านต้องการพบนางหรือ ?"

"ต้องการ"

เมี้ยวจี้อกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านทางที่ประเสริฐฟังคำพูดเรา รับประทานให้มาก ดื่มให้มาก เกามให้น้อย"

อากิกไม่ถามอีกจริง ๆ

เมี้ยวจี้อให้อากิกรับประทาน อากิกก็รับประทาน เมี้ยวจี้อให้อากิกดื่ม อากิกก็ร่ำดื่ม สุราเด็กเฮียะแชที่มีรสหอมหวานกลมกล่อม พอไหลรินเข้าปากอากิก

กลับเปลี่ยนเป็นทั้งเปรี้ยวทั้งขม

แต่ไม่ว่าเป็นสุราทั้งเปรี้ยวทั้งขมปานใด อากิกล้วนต้องดื่มลงไป ต่อให้เป็นสุราพิษ อากิกก็ดื่ม

เนื่องเพราะเมี้ยวจี้อให้ตนดื่ม

เมี้ยวจี้อจับจ้องมองอากิก ในดวงตาเว้งว่างเปล่า พลันปรากฏประกายน้ำตาขึ้น

แต่อากิกไม่อาจตัดใจชมดูมัน และไม่กล้าดูมัน

เมี้ยวจี้อกดมติดต่อกันหลายจอก พลันกล่าวว่า

"ท้องด้านหลังมีเตียง"

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบ"

เมี้ยวจี้อกล่าวว่า

"รับประทานให้อิ่ม ดื่มให้พอ จะได้หลับสบาย"

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบ"

เมี้ยวจี้อกล่าวอีกว่า

"หลับให้สบาย จะได้มีเรี่ยวแรง สามารถฆ่าคน"

อากิกกล่าวเสริมขึ้น

"ฆ่าเถ้าแก่ใหญ่ !"

เมี้ยวจี้อผงกศีรษะกล่าวว่า

"ฆ่าเถ้าแก่ใหญ่ จึงจะได้พบอัวอัว !"

พอกล่าวจบ น้ำตาแทบไหลหลั่งออกมา

แก้วตาของอากิกหดเล็กลง ทบทวนย้ำว่า

"ฆ่าเถ้าแก่ใหญ่ จึงจะได้พบอัวอัว"

พอกล่าวจบ อากิกก็เริ่มดื่มกินอย่างดุดัน

เมี้ยวจี้อก็ดื่มไม่น้อยกว่า รับประทานไม่น้อยกว่า

ทั้งสองไม่กล่าวกระไรอีก สุราไหหนึ่ง อาหารโต๊ะหนึ่งถูกทั้งสองดื่มกินหมดโดยเร็ว

อากิกทราบดีว่า กล่าวอีกก็ไม่มีประโยชน์ ดังนั้นกล่าวว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าสมควรเข้านอนแล้ว"

เมี้ยวจี้อกล่าวว่า

"ท่านสมควรไป"

อากิกลุกขึ้นช้า ๆ เดินไปยังห้องด้านหลัง พอบรรลุถึงหน้าประตู อดเหลียวหน้ามองมิได้

การมองครั้งนี้เพิ่งทราบว่าเมี้ยวจี้อหลั่งน้ำตาเนื่องนองหน้า

อากิกเจ็บแปลบปลาบใจคราหนึ่ง ตัดสินใจว่าตนสมควรทำอย่างไร

แสงโคมส่องนวลใย

ภายใต้แสงโคมสาดส่อง เถ้าแก่ใหญ่คลี่ม้วนกระดาษที่เด็กเฮียะแชมอบให้ บนกระดาษเขียนรายชื่อผู้คนเก้าคน

แป๊ะบัก (ไม้ขาว)

ศิษย์สำนักบู๊ตึง หลังจากถูกอัปเปหิออกจากสำนัก **ยังชมชอบสวมชุดพรต** สะพายกระบี่ ร่างสูงทกเชียะแปดนิ้ว ใบหน้าเหลืองรูปร่างผอม หางคิ้วมีไฝเม็ดหนึ่ง

โท่วฮั่วเสียง (หลวงจีนดิน)

ถือกำเนิดจากเสียวลิ้มยี่ แต่งกายชุดเทาเทาะ (หลวงจีนไว้ผม) ร่างสูงแปดเชียะ แตกฉานเพลงหมัดฮกโฮ้วล่อฮั่นคุ้ง (หมัดอรหันต์พิชิตพยัคฆ์) และพละกำลังมหาศาลมาแต่กำเนิด

เฮ็กกุ้ย (ปิศาจดำ)

คนเสเพลแถบกวนไช (นอกด่านตะวันตก) จัดเจนในการใช้ดาบชมชอบฆ่าคน ร่างสูงทกเชียะ สวมชุดดำชั่วนาตาปี ใช้ดาบพม่าเป็นอาวุธ สามารถใช้คาดเอวต่างเข็มขัด

โจโจมุ

ชาวเกาะตังเอี้ยง (บูรพา หมายถึงญี่ปุ่นเช่นกัน) ร่อนเร่มาถึงแผ่นดินตงง้วน ใช้ดาบซามไรยาวแปดเชียะ นิสัยโหดเหี้ยมอำมหิต ชมชอบการฆ่าฟัน

เจียงโต

น้องของโจโจมุ จัดเจนในการใช้วิชาตัวเบาและอาวุธลับ ความจริงเป็นทายาทของสำนักนินจาเกาะพู้ชึง (ญี่ปุ่น)

เต็งยี่นึ้ง

กำพืดเดิมเป็นบุตรของเศรษฐีแคว้นกวนตง ผลาญสมบัติของตระกูลจนหมด

สิ้น ร่อนเร่ในวงนักเลง มัวเมาในสุราราคะ ใช้กระบี่เป็นอาวุธ

แซจั้ว (อสรพิษเขียว)

มีไหวพริบปราดเปรียว จัดเจนในการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ ร่างสูงหกเชียะสามนิ้ว

เล่าฉ่า (เฒ่าแซ่ฉ่า)

อายุมากที่สุด ไว้เคราครึ้มอยู่สองข้างแก้ม มัวเมาสุรา มักดื่มจนเมามาย ครั้งกระโน้นเคยเป็นมือลอบสังหาร ฆ่าคนมากมายนับไม่ถ้วน ระหว่างนี้มักเกิดเรื่องเพราะเมาสุรา

โป้วเท้า (จอมขวาน)

ชายฉกรรจ์ร่างสูงเก้าเชียะ ใช้ขวานใหญ่เป็นอาวุธ รูปกายหยาบกร้านแข็งแกร่ง นิสัยวู่วามปานเปลวเพลิง

เถ้าแก่ใหญ่อ่านรายชื่อคนทั้งเก้าจนจบ ค่อยถอนใจเบา ๆ เงยหน้าขึ้นถามว่า

"ท่านเห็นเป็นอย่างไร ?"

คนที่มันถาม เป็นคนที่ยืนห้อยมือสำรวมอยู่ด้านตรงข้ามผู้หนึ่ง

คนผู้นี้อายุเยาว์ยิ่ง สีหน้าเปี่ยมแววเจนจัด

ปกติน้อยครั้งจะมีคนพบเห็นมันอยู่ข้างกายเถ้าแก่ใหญ่ ย่อมไม่ทราบมันเริ่มมีความสำคัญในจิตใจเถ้าแก่ใหญ่ทุกขณะ ดังนั้นทุกคนล้วนเรียกมันเป็นเชี่ยวตี่ (ตี่น้อย) มันเองก็คล้ายลืมชื่อดั้งเดิมไปแล้ว

มันน้อยครั้งจะเอ่ยปาก มีแต่ตอนที่เถ้าแก่ใหญ่ถามมันค่อยเอ่ยปาก

"ดูท่าคนทั้งเก้าล้วนเป็นมือดีในการฆ่าคน"

เถ้าแก่ใหญ่เห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"พวกมันต้องฆ่าคนไม่น้อย"

เชี่ยวตี่กล่าวว่า

"ถูกแล้ว"

เถ้าแก่ใหญ่ถามอีกว่า

"ในความเห็นของเจ้า พวกมันสามารถจัดการกับอากิกที่ใช้ไม่ได้นั้นหรือไม่ ?"

เชี่ยวตี่ลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว

"พวกมันมีเก้าคน อากิกมีเพียงสองมือ คนที่พวกมันฆ่าก็มีมากกว่าอากิก"

เถ้าแก่ใหญ่ยิ้มเล็กน้อย ส่งม้วนกระดาษแก่มัน กล่าวว่า

"เช้าวันพรุ่งนี้ เจ้าก็ใช้คนแยกย้ายไปรับพวกมัน ขอเพียงพวกมันมาถึง ก็

นำไปยังซ่องของฮั่งไทนไน่"

เชี่ยวตี่รับคำว่า

"ทราบแล้ว"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวอีกว่า

"พวกมันต้องแยกย้ายมา ผู้คนเช่นนี้เก้าคนหากอยู่รวมกันออกจะกความสนใจของผู้คนไป"

"ถูกแล้ว"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวเสริมขึ้น

"หากคิดฆ่าคน ไม่อาจกระตุ้นความสนใจของผู้คน"

"ทราบแล้ว"

เถ้าแก่ใหญ่ยิ้มเล็กน้อย ทบทวนคำพูดเมื่อครู่อีกครั้ง

"เจ้าต้องจดจำไว้หากคิดฆ่าคน ไม่อาจกระตุ้นความสนใจของผู้คน"

บทที่ 14

หน่วยทมิฬดำ

เช้าตรู่

ตลาดนัดตอนเช้าเริ่มขึ้นแล้ว และเป็นช่วงเวลาที่ร้านน้ำชาคึกคักครึกครื้นที่สุด

ร้านน้ำชาก็เป็นสถานที่ซึ่งสมุนบริวารของเถ้าแก่ใหญ่เคลื่อนไหวมากที่สุด

ในจำนวนนี้มีบ้างบางคน กระทั่งโฉมหน้าของเถ้าแก่ใหญ่ยังไม่เคยเห็นมา แต่ทุกผู้คนล้วนยินยอมขายชีวิตให้กับเถ้าแก่ใหญ่

เถ้าแก่ใหญ่สามารถยืนหยัดอยู่ในสถานที่นี้ เพราะอาศัยเด็กหนุ่มที่ไม่คิดชีวิตเหล่านี้ เป็นสมุนบริวารชั้นพื้นฐาน

ดังนั้นพอมีคนถามถึงเถ้าแก่ใหญ่ พวกมันพากันกระโดดปราดขึ้น

ผู้ที่ถามถึงเถ้าแก่ใหญ่ ดูไปคล้ายทวนด้ามหนึ่ง แต่ห่างเอวสะพายกระบี่เล่มหนึ่ง

มันร่างผอมสูง สวมเสื้อผ้าสีดำรัดรูป อากัปกิริยาปราดเปรียวและดุดัน

มันขี่ม้าเร็วมา ยังมีผู้คนอีกสองคนร่วมทางดูจากสีหน้าที่มอมแมมด้วยฝุ่นละอองของมัน แสดงว่าเดินทางไกลมา

ม้าเร็วพอหยุด มันก็พ่งควับเข้าร้านมาดจเกาทัณฑ์ กวาดกราดสายตาประดจเหยี่ยวไปในกลุ่มคนถามว่า

"ที่นี้มีผู้ใดเป็นคนของเถ้าแก่ใหญ่ ?"

ย่อมมี

คนในร้านน้ำชาพอฟังคำพูดนี้ ปรากฏผู้คนกว่าสิบคนกระโดดปราดขึ้น
คนชุดดำกล่าวว่า
"พวกท่านล้วนเป็นคนของเถ้าแก่ใหญ่ ?"
หัวหน้าของสมุนบริวารเถ้าแก่ใหญ่ แถบนี้เรียกว่าเซี่ยงซา พอฟังย้อนถามว่า
"ท่านต้องการหาเถ้าแก่ใหญ่ไยกัน ?"
คนชุดดำกล่าวว่า
"เรามีของสิ่งหนึ่งคิดขายแก่มัน"
เชี่ยงซาถามว่า
"ของอะไร ?"
"ชีวิตของพวกเราทั้งสามคน ?"
เชี่ยงซาถามว่า
"พวกท่านตระเตรียมขายราคาเท่าใด ?"
คนชุดดำกล่าวว่า
"สิบหมื่นตำลึง"
เชี่ยงซาหัวร่อออกมา กล่าวว่า
"สามชีวิตคิดสิบหมื่นตำลึงไม่แพง"
"ความจริงก็ไม่แพง"
เชี่ยงซาหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า
"แต่เราดูไม่ออกว่า พวกท่านอาศัยอะไรตีราคาถึงสิบหมื่นตำลึง"
คนชุดดำกล่าวว่า
"อาศัยกระบี่ของเราเล่มนี้ !"
เสียงขาดคำชักกระบี่จากฝัก ได้ยินเสียงควับของคมกระบี่แหวกฝ่าอากาศ
นเป็นเสียงติงถ้วยชาบนโต๊ะสามถ้วยถูกปลายกระบี่ร้อยทะลุ !
กระบี่ยาวตวัดถ้วยชาขึ้น ถ้วยชากลับไม่แตกสลาย ต่อให้เป็นคนไม่สามารถ
ะบี่ ก็คำนวณกระแสพลังและระดับความเร็วของกระบี่นี้ได้
เชี่ยงซาชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนไป
คนชุดดำถามว่า
"เป็นอย่างไร ?"
เชี่ยงซากล่าวว่า
"กระบี่ที่รวดเร็วนัก"

คนชุดดำกล่าวว่า

"เปรียบเทียบอากิกผู้นั้นเป็นอย่างไร ?"

"อากิก ?"

คนชุดดำกล่าวว่า

"ฟังว่าที่นี้มีคนผู้หนึ่งเรียกว่าอากิก มักรังควานหาเรื่องกับเถ้าแก่ใหญ่"

เชี่ยงชาถามว่า

"พวกท่านเดินทางมาอาสาทำงานให้กับเถ้าแก่ใหญ่ ?"

คนชุดดำกล่าวว่า

"สินค้าดีมักขายให้กับคนรู้จักสินค้า"

เชี่ยงชาค่อยทราบเจตนาการมาของคนชุดดำทั้งสาม ดังนั้นคลายใจลง แย้มยิ้มประจบกล่าวว่า

"เรารับประกันเถ้าแก่ใหญ่ เป็นคนรู้จักสินค้าแน่นอน"

พลันบังเกิดเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งสอดขึ้น

"น่าเสียดายที่คนทั้งสามไม่ใช่สินค้าดี !"

เชี่ยงชาตะลึงลานกับที่

คำพูดนี้ไม่ใช่สมุนบริวารมันกล่าวออกมา คนเอ่ยปากยืนอยู่ด้านหลังคนชุดดำเอง

เมื่อครู่ด้านหลังมันติดตามด้วยพวกพ้องที่ร่วมทางมากับมันสองคนชัด ๆ ตอนนี้กลับเพิ่มเป็นสามคน !

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทันเห็นชัดตาว่า คนผู้นี้มาตั้งแต่เมื่อใด ? มาจากที่ใด ?

คนผู้นี้ก็สวมใส่ชุดดำ แต่รูปร่างยังผอมเล็กกว่าคนชุดดำที่กล่าวกับเชี่ยงชา เมื่อยืนอยู่หว่างกลางของคนชุดดำร่างบึกบึนสูงใหญ่ทั้งสอง คล้ายกับจะถูกเบียดบี้แบนได้ทุกขณะจิต

แต่คนชุดดำร่างสูงใหญ่ทั้งสองพาลไม่ขยับเคลื่อนไหว

พวกมันความจริงไม่ใช่บุคคลที่รับการหยามหยันจากผู้อื่น โดยไม่กล้าเสนอหน้า

พวกมันติดสอยห้อยตามคนชุดดำ ที่อาสามาจัดการกับอากิกผู้นี้นานปี เคยร่วมเป็นร่วมตายผ่านการต่อสู้มาอย่างโชกโชน

คนชุดดำที่อาสาจัดการกับอากิก พอฟังด้านหลังบังเกิดเสียงดัง ก็ไม่เหลียวหน้ามอง ชิงพุ่งตัวไปเบื้องหน้า กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"คร่ากุมไว้"

พวกพ้องของมันทั้งสองไม่มีปฏิกิริยาใด เพียงแต่สีหน้าแปรเปลี่ยนไป เปลี่ยนเป็นประหลาดพิกลยิ่ง

คนชุดดำที่อาสามาจัดการกับอากิกเหลียวหน้ามา สีหน้าพลอยแปรเปลี่ยนไป

พวกพ้องของมันทั้งสองไม่เพียงหน้าเปลี่ยนสี แม้แต่ตำแหน่งองคาพยพบนใบหน้าก็เปลี่ยนไป เปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยวอัปลักษณ์ จากนั้นปรากฏโลหิตไหลรินออกจากใบหู ดวงตา จมูก ปาก พวกมันโดยพร้อมเพรียง !

คนชุดดำผอมเล็กที่ยืนอยู่ห่างกลางคนทั้งสอง สีหน้ากลับไม่มีความรู้สึกใด ๆ

ใบหน้ามันเล็กยิ่ง ดวงตาก็เล็กยิ่ง ในดวงตากลับปรากฏรอยยิ้มที่ชั่วร้ายดุจอสรพิษ

อสรพิษยิ้มไม่เป็น หากแม้นอสรพิษยิ้มได้ต้องเป็นลักษณะนี้แน่นอน !

คนชุดดำที่อาสามาจัดการกับอากิก พอสบตากับมันอดสยิวกายอย่างหนาวเหน็บมิได้ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านเป็นคนฆ่าพวกมัน ?"

คนผอมเล็กที่มีดวงตาชั่วร้ายดุจอสรพิษกล่าวเสียงเย็นชา

"นอกจากเรายังมีผู้ใด ?"

คนชุดดำที่อาสามาจัดการกับอากิกกระชากเสียงว่า

"ท่านเป็นใคร ?"

คนผอมเล็กที่มีดวงตาชั่วร้ายดุจอสรพิษกล่าวว่า

"เฮ็กกุ้ย (ปิศาจดำ) ในหน่วยเฮ็กชัวะ (ทมิฬดำ) !"

คนชุดดำที่อาสามาจัดการกับอากิก พอฟังสีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นน่ากลัวกว่าเดิมกล่าวว่า

"เราแซ่โต่ว เรียกว่าโต่วฮึง"

ปิศาจดำถามว่า

"เฮ็กชัวะเกี่ยม (กระบี่อสูรดำ) โต่วฮึง !"

โต่วฮึงผงกศีรษะกล่าวว่า

"พวกเราไม่มีอริบาดหมางมาก่อน ท่าน..."

ปิศาจดำตัดบทมันว่า

"อย่างนั้นพวกท่านไม่บังควรมาที่นี้"

กระบี่อสูรดำโต่วฮึงกล่าวว่า

"หรือพวกท่านรับงานชิ้นนี้แล้ว ?"

ปิศาจดำย้อนถามว่า

"หรือพวกเรารับไม่ได้ ?"

กระบี่อสูรดำกล่าวว่า

"เราทราบว่า ขอเพียงเป็นงานที่หน่วยทมิฬดำรับไว้ ท้ามไม่ให้ผู้ใดสอดมือเข้าไป"

"ท่านทราบก็ประเสริฐ"

กระบี่อสูรดำกล่าวอีกว่า

"แต่เราไม่ทราบพวกท่านยื่นมือเข้ามาแล้ว"

"อ้อ ?"

กระบี่อสูรดำกล่าวว่า

"ดังนั้นท่านไม่จำเป็นต้องฆ่าคน"

ปิศาจดำสอดคำขึ้น

"ต้องฆ่าแน่นอน"

"เพราะเหตุใด ?"

ปิศาจดำกล่าวว่า

"เราชอบฆ่าคน !"

มันกล่าวความจริง ไม่ว่าผู้ใดขอเพียงเห็นดวงตาของมัน สมควรดูออกว่ามันชมชอบฆ่าคน

กระบี่อสูรดำจับจ้องมองดวงตาของมัน แก้วตาพลันหดเล็กลง กระบี่ก็เสือกแทงออก

พลังของกระบี่นี้ยังกล้าแข็งกว่ากระบี่ที่ร้อยทะลุถ้วยชา ระดับความเร็วก็เร็วกว่า แทงสวบใส่ทรวงอกปิศาจดำ

มันไม่แทงใส่คอหอย เนื่องเพราะทรวงอกเป็นเป้าใหญ่กว่า ยากแก่การหลบเลี่ยง

แต่ปิศาจดำถลันหลบรอดได้

มันถลันหลบไป ชายฉกรรจ์ที่สองฟากข้างก็ล้มลงหากระบี่อสูรดำ

กระบี่อสูรดำใจหายวาบยกมือขึ้น ปิศาจดำก็สะอึกถึงใต้ชอกแขนมัน

ไม่มีผู้ใดเห็นปิศาจดำลงมืออย่างไร เพียงเห็นกระบี่อสูรดำหน้าแปรเปลี่ยนไป แปรเปลี่ยนเป็นเฉกเช่นกับพวกพ้องของมันทั้งสอง

ไม่เพียงเห็นหน้าแปรเปลี่ยนไป แม้แต่ตำแหน่งองคาพยพบนใบหน้าก็แปร

เปลี่ยนไป เปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยวอัปลักษณ์ จากนั้นปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกจากทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้าโดยพร้อมเพรียง !

ในร้านน้ำชาปรากฏกลิ่นเหม็นคละคลุ้งอบอวล ผู้คนสองคนหน้าแดงฉานนั่งยอง ๆ ลง ขากางเกงเปียกชุ่มโชก

แต่ไม่มีผู้ใดหัวร่อเยาะพวกมัน เนื่องเพราะทุกผู้คนก็แตกตื่นจนแทบชวัญฝ่อตาย

การฆ่าคนไม่ใช่เรื่องน่ากลัว ที่น่ากลัวเป็นวิธีการฆ่าคนของปิศาจดำ !

สำหรับกับปิศาจดำ การฆ่าคนไม่เพียงเป็นการฆ่าคน หากแต่เป็นศิลปะชนิดหนึ่ง เป็นความสุขชนิดหนึ่ง

ร่างกระบี่อสูรดำแปรเปลี่ยนเป็นเย็นเฉียบ ปิศาจดำยังแนบร่างอยู่ใต้ชอกแขนมัน ดื่มด่ำกับรสชาติความตายของผู้อื่น

หากแม้นท่านสามารถแนบร่างกับผู้อื่น รับรู้ถึงเรือนร่างที่ค่อย ๆ แข็งทื่อเย็นเฉียบ ท่านจะทราบว่านั่นเป็นรสชาติเยี่ยงไร

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด เชี่ยงชาจึงก้าวขาออกได้

ปิศาจดำพลันเงยหน้าขึ้น จับจ้องมองเชี่ยงชากล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านทราบแล้วว่าเราเป็นใครกระมัง ?"

เชี่ยงชาก้มศีรษะกล่าวว่า

"ทราบแล้ว"

มันไม่กล้าเผชิญหน้ากับคนผู้นี้ เสื้อผ้ามันเปียกโชกด้วยเหงื่อกาฬ

ปิศาจดำถามว่า

"ท่านกลัวเรา ?"

เชี่ยงชาไม่อาจปฏิเสธ และไม่กล้าปฏิเสธ

ปิศาจดำกล่าวว่า

"เราทราบว่าท่านต้องเคยฆ่าคน ไฉนจึงกลัวเรา ?"

"เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะ..."

ปิศาจดำกล่าวว่า

"เนื่องเพราะวิธีการฆ่าคนของเราน่ากลัว หรือเราชมชอบฆ่าคน ?"

เชี่ยงชาไม่อาจตอบคำ และไม่กล้าตอบ

ปิศาจดำพลันถามว่า

"ท่านเคยเห็นนักพรตแป๊ะบักหรือไม่ ?"

เชี่ยงชาส่ายหน้ากล่าวว่า

"ไม่เคย"

"ท่านหากสามารถเห็นมันฆ่าคน จึงเข้าใจว่าการฆ่าคนอย่างไร จึงเป็นการฆ่าคนที่แท้จริง"

ใจกลางฝ่ามือเชี่ยงชาปรากฏเหงื่อเย็นยะเยียบไหลซึม

...หรือฝีมือการฆ่าคนของแป๊ะบักยังแม่นยำกว่ามัน โหดเหี้ยมอำมหิตกว่ามัน ?

ปิศาจดำถามอีกว่า

"ท่านเคยเห็นโจโจมและเจียงโตหรือไม่ ?"

เชี่ยงชาปฏิเสธว่า

"ไม่เคย"

ปิศาจดำกล่าวว่า

"ท่านหากเคยเห็นพวกมัน ค่อยเข้าใจว่าบุคคลเยี่ยงไรจึงชมชอบฆ่าคน"

มันกล่าวต่ออย่างเฉื่อยชา

"เราฆ่าคนอย่างน้อยยังมีสาเหตุ แต่การฆ่าคนของมันกระทำตามความพอใจของตัวเอง"

เชี่ยงชาอดถามมิได้

"ขอเพียงพวกมันพอใจ จะฆ่าคนทุกเวลา ?"

"ทุกเวลาและทุกผู้คน"

ยามนั้น ซากศพของกระบี่อสูรดำล้มลงแล้ว

มันพอล้มลง ทุกผู้คนค่อยเห็นเสื้อผ้าบริเวณชายโครงมันถูกโลหิตย้อมจนแดงฉาน แต่ยังไม่เห็นดาบของปิศาจดำ

มีแต่เชี่ยงชาพอเห็นประกายดาบแลบแปลบ ก็หดหายไปในแขนเสื้อของปิศาจดำ

แขนเสื้อปิศาจดำก็แปดเปื้อนคราบโลหิต

ปิศาจดำถามอีกว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า โลหิตมีรสอย่างไร ?"

เชี่ยงชาส่ายหน้าปฏิเสธเต็มที่

ปิศาจดำยื่นแขนเสื้อถึงเบื้องหน้ามันกล่าวว่า

"ขอเพียงท่านลิ้มชิมดูจะทราบเอง"

เชี่ยงชาส่ายหน้าอีก ส่ายหน้าไม่หยุดยั้ง รู้สึกกระเพาะปั่นป่วน คิดโคร่

อาเจียนออกมา

ปิศาจดำแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"หรือบริวารของเถ้าแก่ใหญ่ล้วนเป็นเศษสวะที่กระทั่งโลหิตก็ไม่กล้าลิ้มชิม ?"

พลันบังเกิดเสียงหนึ่งเกิดขึ้น

"ไม่ใช่ !"

คนเอ่ยปากความจริงอยู่นอกประตู แต่แล้วก็มาถึงด้านหลังมัน

ปิศาจดำหันขวับไป ก็เห็นบุรุษหนุ่มชุดเขียวผู้หนึ่งยืนเด่นเป็นสง่า

มันความจริงอายุเยาว์ยิ่ง แต่ความลำบากยากเข็ญกัดกร่อนจนใบหน้าปรากฏรอยเหี่ยวย่น ดังนั้นดูไปมีอายุแก่เกินวัยมากนัก

ปิศาจดำถามว่า

"ท่านก็เป็นบริวารของเถ้าแก่ใหญ่ ?"

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"เราก็เป็น เราเรียกว่าเซี่ยวตี๋ (ตี๋น้อย)"

ปิศาจดำถามว่า

"ท่านเคยลิ้มชิมว่าโลหิตมีรสอย่างไร ?"

เซี่ยวตี๋ก้มกายเก็บกระบี่ของกระบือสูรดำขึ้นแหย่ไปในกองเลือด ปลายกระบี่จึงติดโลหิตมา

เซี่ยวตี๋เลียโลหิตจนหมด พลันปาดกระบี่ใส่แขนซ้ายตัวเอง กรีดเป็นบาดแผลสายหนึ่ง โลหิตพอไหลหลั่งออกมา มันก็จ่อปากไปดูดดื่ม จากนั้นเงยหน้าช้า ๆ กล่าวด้วยสีหน้าเป็นปกติไม่เปลี่ยนแปร

"โลหิตของคนมีรสเค็ม โลหิตของคนตายเค็มจนขม !"

ปิศาจดำอดหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวเสียงเย็นชา

"เราไม่ได้ถามท่านมากมายปานนี้"

เซี่ยวตี๋กล่าวว่า

"หากคิดกระทำเรื่องหนึ่ง ต้องกระทำอย่างเป็นจริงเป็นจัง"

ปิศาจดำกล่าวว่า

"คำพูดนี้เป็นผู้ใดกล่าว ?"

"เถ้าแก่ใหญ่กล่าว"

ปิศาจดำพลันเปล่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก สามารถทำงานกับคนเช่นมัน การมาของพวกเราครั้งนี้ก็ไม่

เสียเที่ยงเปล่าแล้ว"

เชี่ยวตี่น้อมกายกล่าวว่า

"อย่างนั้นโปรดตามข้าพเจ้ามา"

มันหันกายเดินออกไป คนในร้านน้ำชาล้วนมีสีหน้าเคารพนับถือ มีแต่ดวงตาของเชี่ยงซาทอแววละอายและเจ็บปวดรวดร้าว มันทราบว่าชีวิตการทำงานของมันสิ้นสุดแล้ว

เวลาเช้า

สรรพสำเนียงในตลาดนัดพลันเงียบสงบลง ได้ยินเสียงลากเกี๊ยะไม้เตาะแตะเตาะแตะดังมาแต่ไกล คนสวมเกี๊ยะไม้สูงท้านิ้วสองคน เดินส่ายอาด ๆ มา

เป็นชาวเกาะพู้ชึง (ญี่ปุ่น) ที่เรือนผมยุ่งเหยิงหน้าตาโหดเหี้ยมดุร้าย สวมชุดหละหลวม แขนเสื้อกว้างใหญ่สองคน

หนึ่งในสองเสียบดาบซามูไรยาวแปดเชียะ อยู่บนสายรัดแพรกว้างเจ็ดนิ้วเล่มหนึ่ง แต่มือทั้งสองกลับซุกอยู่ในแขนเสื้อ

อีกผู้หนึ่งสวมชุดดำใส่เกี๊ยะดำ แม้แต่ใบหน้าก็เป็นสีดำมะเมื่อม ดูไปยังลี้ลับน่าสะพรึงกลัว

โจโจมุและเจียงโตก็มาแล้ว !

ชาวเมืองทุกคนพอพบเห็นพวกมัน ล้วนปิดปากสนิท มาตรแม้นไม่มีผู้ใดรู้จักพวกมัน แต่ทุกผู้คนล้วนสามารถสัมผัสกับความชั่วร้ายและอาถรรพณ์การฆ่าฟันที่แฝงมากับพวกมัน

แม้แต่เหล่าทารกก็รู้สึกได้

สตรีสาวเรือนร่างสมบูรณ์นางหนึ่ง กำลังโอบอุ้มทารกห้าเดือนของนาง เดินออกจากร้านสุยเต็กเชี้ยง

ร้านสุยเต็กเชี้ยงเป็นร้านขายแพรพรรณที่ใหญ่โตร้านหนึ่ง สตรีสาวนี้เป็นภรรยาของบุตรชายเถ้าแก่ ซึ่งเพิ่งแต่งงานไม่นาน เพิ่งผ่านช่วงเวลาที่บรรเจิดสวยงามคล้ายกับที่ดินซึ่งอุดมสมบูรณ์เพิ่งผ่านการพร่างพรมจากสายฝนฤดูใบไม้ผลิ

โจโจมุและเจียงโตพอแลเห็นนางถึงกับตาเบิกค้าง

โจโจมุกล่าวว่า

"ผู้หญิงที่สวยงามนัก"

เจียงโตกล่าวว่า

"ผู้หญิงที่ดีเยี่ยม"

สตรีสาวความจริงกำลังหยอกเย้าทารกในอ้อมอก พอพบเห็นพวกมัน ใบหน้าที่แดงเปล่งปลั่งดุจผลแอ็ปเปิ้ลแปรเปลี่ยนเป็นซีดเผือด

โจโจมุพลันถาโถมเข้าหานาง ผู้รับใช้ในร้านแพรพรรณผู้หนึ่งรีบดาหน้ามาแย้มยิ้มแก่มันเป็นเชิงประจบ

มันไม่ทันเอ่ยปาก ประกายดาบแลบแปลบ แขนซ้ายมันก็ถูกฟันขาดสะบั้น

เด็กทารกแตกตื่นจนร้องไห้จ้า สตรีสาวก็แตกตื่นจนเข่าอ่อนระทวย

ในมือโจโจมุยังถือดาบซามูไร คมดาบยังแปดเปื้อนคราบโลหิต แสยะยิ้มกล่าวว่า

"ผู้หญิงไม่ต้องกลัว เราชอบผู้หญิง"

มันตระเตรียมถาโถมเข้าหานางอีก

ครั้งนี้ไม่มีผู้ใดกล้าขัดขวาง แต่แล้วสายรัดเอวของมันถูกเจียงโตฉุดดึงไว้ พับศอกกระทุ้งวูบร่างของโจโจมุก็ปลิวละลิ่วไป

เจียงโตเปล่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"ผู้หญิงเป็นของเรา ท่าน..."

ไม่ทันขาดคำ โจโจมุก็ตีลังกากลางอากาศ ฟันดาบลงมา

ดาบนี้ทั้งรวดเร็วทั้งดุดันทั้งแม่นยำ เป็นเพลงดาบเง่งฮวงเจ่กตอจ้ำ (ดาบพายุประหาร) ที่มีอานุภาพรุนแรงที่สุดในเพลงดาบซามูไรของญี่ปุน คล้ายคิดฟันตี่ตี่ (น้องชาย) ของมันเป็นสองเสี่ยงในดาบเดียว

คนผู้นี้คิดฆ่าคนทุกเวลา มิหนำซ้ำคิดฆ่าผู้คนจริง ๆ !

แต่เจียงโตก็ไม่เลว กลิ้งตัวตามพื้นดิน กลิ้งหลบจากคมดาบ ตวัดมือซัดอาวุธลับรูปดาวกระจายสีดำออกสามดวง

อาวุธลับที่ใช้เป็นอาวุธลับประจำสำนักนินจา

มันสองพี่น้องกลับหักหาญผลาญชีวิต เพราะแก่งแย่งภรรยาของผู้อื่น

โจโจมุฟันดาบซามูไรดังควับเคว้ียว ทุกดาบล้วนจู่โจมใส่จุดชีวิตของเจียงโต

ท่าทางของเจียงโตยิ่งประหลาดพิสดาร กลิ้งตัวตามพื้นดินซัดอาวุธลับนานาชนิดออกไม่หยุดยั้ง

พลันได้ยินเสียงติง ดาวกระจายสามดวงถูกฟันร่วงหล่น ดาบซามูไรก็ถูกปัดกระแทกเบนเบือน

เห็นภายในวงเพิ่มนักพรตทั้งผอมทั้งสูง บนมวยผมเสียบปิ่นไม้สีขาวอันหนึ่ง มือถือกระบี่ทองเหลืองผู้หนึ่ง

มันฟันอาวุธลับร่วงหล่น ปัดกระแทกดาบซามูไรเบนเบือน ตวัดเท้าเตะเจียงโตปลิวกระเด็นไปห้าวา ยกมือตบหน้าโจโจมุสามฉาด กล่าวเสียงเย็นชา

"ต้องการหาผู้หญิงให้ไปยังซ่องฮั่งไหนไน่ สตรีที่มีบุตรไม่ใช่ผู้หญิงอีก"

ชาวญี่ปุ่นที่ป่าเถื่อนดุร้ายทั้งสอง พอพบเห็นนักพรตผอมสูง กลับเชื่องเชื่อแต่โดยดี ลุกขึ้นยืนอย่างท้อแท้ กระทั่งลมยังไม่กล้าผายออกมา

ในกลุ่มคนที่มุงดู พลันแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"นักพรตนี้คงเป็นแป๊ะบัก (ไม้ขาว) ที่ถูกไล่ลงจากภูเขาบู๊ตึงซัว คิดไม่ถึงตอนนี้ยังมีอำนาจปานนี้"

อีกผู้หนึ่งส่งเสียงหัวร่อระคายหูกล่าวว่า

"ไม่แสดงอำนาจต่อหน้าพวกเดียวกัน ท่านจะให้มันแสดงอำนาจในที่ใด ?"

ที่แท้นักพรตผอมสูงคือหัวหน้าหน่วยทมิฬดำ ฉายาแป๊ะบัก (ไม้ขาว)

แป๊ะบักข่มสีหน้าเป็นปกติ แต่ไฝที่หางคิ้วเริ่มเต้นระริกไม่หยุดยั้ง กล่าวเสียงเย็นชา

"ดูท่าที่นี้ครึกครื้นยิ่ง แม้แต่สองพี่น้องตระกูลจูก็รุดมาทำงานให้กับเถ้าแก่ใหญ่"

ในกลุ่มคนบังเกิดเสียงหัวร่อดังว่า

"จมูกโค (คำด่านักพรต) เฒ่ามีหูตาปราดเปรียวนัก"

ในเสียงหัวร่อ ปรากฏประกายกระบี่สองสายโผพุ่งออกมา แยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา แทงใส่แป๊ะบัก

แป๊ะบักยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว โจโจมุและเจียงโตกลับดาหน้าเข้าหา

แต่พวกมันก็ไม่มีโอกาสลงมือ หลังประกายกระบี่ทั้งสองสาย ยังมีเงาร่างสองสายติดตามหลังพวกมันมาดุจเงาประจำร่าง

สองพี่น้องตระกูลจูพอถือกระบี่พุ่งจู่โจมมา ผู้คนทั้งสองก็พุ่งติดตามมา

ได้ยินเสียงแผดร้องสองครั้ง ประกายโลหิตสาดกระจาย สองพี่น้องตระกูลจูร่วงหล่นลงจากกลางอากาศ กลางหลังปักตรึงด้วยมีดเล่มหนึ่ง จมลึกเสมอด้าม

ผู้คนอีกสองคนตีลังกากลางอากาศ พลิ้วกายลงมาอย่างสวยงาม ยืนอยู่ในกองเลือด ผู้หนึ่งหน้าเขียวคล้ำ อีกผู้หนึ่งมีสีหน้าแฝงแววเมามาย

พวกมันคือแชจั้ว (อสรพิษเขียว) และเต็งยี่นึ้ง

เต็งยี่นึ้งมองดูคนตายบนพื้นทั้งสอง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ที่แท้สองกระบี่ตระกูลจูมีฝีมือเพียงนี้เอง พวกเราติดตามหลังมันตลอดมา
นกลับคล้ายคนตายไม่รู้สึกตัวแม้แต่น้อย"
อสรพิษเขียวกล่าวอย่างเฉื่อยชา
"ดังนั้นตอนนี้ พวกมันกลับกลายเป็นคนตายจริง ๆ"
ใบหน้าเย็นชากระด้างของแป๊ะบักปรากฏรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า
"อสรพิษเขียวมีวิชาตัวเบายอดเยี่ยมตลอดมา คิดไม่ถึงตัวเบาของเต็งยี่นึ้ง
ามรุดหน้า"
เต็งยี่นึ้งกล่าวว่า
"เนื่องเพราะตอนนี้เรายังไม่คิดตาย"
ผู้ที่มีอาชีพเช่นนี้หากไม่คิดตาย ก็ต้องฝึกฝนตัวเองตลอดเวลา
แป๊ะบักยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า
"ดีมาก ตอบได้ดี และกระทำได้ดี"
เต็งยี่นึ้งกะพริบตาถามว่า
"ที่ดีที่สุดคืออะไร ?"
แป๊ะบักยื่นมือลูบคลำกระบี่ กล่าวอย่างทระนง
"ที่ดีที่สุดย่อมเป็นกระบี่ของเราเล่มนี้"
ไม่มีผู้ใดกล้าส่งเสียงคัดค้าน เนื่องเพราะไม่มีผู้ใดต้านรับกระบี่ของมันเล่มนี้ได้
งก็ทราบดี มิหน่ำซ้ำยังเตือนสติผู้อื่นอยู่เสมอ
ในหน่วยทมิฬดำมันมีศักดิ์ตำแหน่งสูงสุดตลอดกาล
ทันใด ในกลุ่มคนบังเกิดเสียงอุทานอย่างแตกตื่น ผู้คนแตกฮือออกรอบข้าง
กรรจ์ร่างสูงใหญ่แปดเปื้อนคราบโลหิตผู้หนึ่ง ถือขวานเล่มหนึ่งวิ่งตะบึงมา
อสรพิษเขียวขมวดคิ้วกล่าวว่า
"ไม่ทราบโป้วเท้า (จอมขวาน) ก่อเรื่องใดอีก ?"
แป๊ะบักแค่นหัวร่อกล่าวว่า
"คนก่อเรื่องเกรงว่าไม่ใช่มัน"
จอมขวานพอพบเห็นพวกมัน พลันชะงักเท้าลง สีหน้าปรากฏแววลิงโลด
ว่า
"เรานับว่าติดตามพวกท่านทันแล้ว"
"แป๊ะบักถามว่า"
"เกิดเรื่องใด ?"

จอมขวานกล่าวว่า

"เล่าฉ่า (เฒ่าแซ่ฉ่า) เมาสุราอาละวาดต่อสู้กับผู้คุ้มกันภัยแถบมณฑลโอ้วปักขบวนหนึ่ง"

แป๊ะบักแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"มันเป็นคนก่อเรื่องอีกจริง ๆ"

จอมขวานเล่าว่า

"ตอนที่เราประสบพบเห็น มันถูกฟันสองดาบจึงสอดมือเข้าไป คิดไม่ถึงยังสู้ไม่ได้ ได้แต่บุกทะลวงเป็นทางโลหิตสายหนึ่งมาหากำลังหนุน"

แป๊ะบักแค่นเสียงดังเฮอะ

จอมขวานกล่าวว่า

"ผู้คุ้มกันภัยขบวนนี้ตึงมือยิ่ง ทั้งหมดหากไม่รุดไปช่วยเหลือ เกรงว่าเล่าฉ่าต้องตายแน่นอน"

แป๊ะบักกล่าวเสียงเย็นชา

"อย่างนั้นปล่อยให้มันตายเถอะ"

จอมขวานใจหายวาบ ถามโพล่งว่า

"ปล่อยให้มันตาย ?"

แป๊ะบักกล่าวว่า

"ครั้งนี้พวกเรามาฆ่าคน ไม่ได้มาช่วยคน"

กล่าวจบ ทันกายไปจริง ๆ โจโจมุ อสรพิษเขียวและพวกย่อมติดตามมันไป

จอมขวานยืนตะลึงลานอยู่ครึ่งค่อนวัน ในที่สุดติดตามไป

พวกมันฆ่าคนกลางถนน จากนั้นปลีกตัวไป ผู้คนบนถนนนับร้อยคนได้แต่เบิกตาดู ไม่มีผู้ใดกล้าตอแยพวกมัน

เนื่องเพราะพวกมันมีบ้างไม่รักหน้า มีบ้างไม่รักชีวิต

ยังมีบางคนทั้งไม่รักหน้า และไม่รักชีวิต !

จวบจนพวกมันจากไปไกล ปรากฏหลวงจีนไว้ผมร่างสูงใหญ่ มือถือไม้เท้าพระธรรมที่หยาบเท่าไข่เป็ดผู้หนึ่ง สาวเท้าออกจากร้านสุราฝั่งตรงข้ามกับร้านสุยเต็กเชี้ยง

สตรีสาวนั้นเพิ่งระงับขวัญอันแตกตื่น วางร่างเด็กทารกลง นั่งหอบหายใจอยู่หลังคอกเสมียนพลันได้ยินเสียงโครม คอกเสมียนที่สร้างจากเนื้อไม้แข็งแกร่งถูกไม้เท้าพระธรรมของหลวงจีนหวดกระแทกพังทลาย !

จากนั้นหลวงจีนกวาดไม้เท้าพระธรรมฟาดขวาง พละกำลังยิ่งน่าแตกตื่นกว่า

ร้านแพรพรรณที่มียี่ห้อยั่งยืนร่วมสามร้อยปี กลับถูกไม้เท้าพระธรรมของ
าดพังทลายไปในไม่กี่คราว

ผู้รับใช้จำนวนสิบสองคนภายในร้าน บ้างถูกทำร้ายมือหักบ้างเท้าหัก หลง
งไม่กี่คนที่ลุกขึ้นยืนได้

สตรีสาวนั้นแตกตื่นจนสิ้นสติไป

หลวงจีนนั้นยื่นมือออก หิ้วร่างนางขึ้นดุจลูกไก่ตัวหนึ่งหนีบไว้ซอกแขน
าว ๆ ไป

ทุกผู้คนเห็นความป่าเถื่อนดุดัน และพละกำลังของมันกับตา ยังมีผู้ใด
วางมัน ?

หลวงจีนนั้นแม้หนีบร่างคนผู้หนึ่งไว้ในซอกแขน แต่ยังมีฝีเท้ารวดเร็วดุจเทิน
ชั่วพริบตาติดตามพวกพ้องมันจนทัน

มันเหลียวหน้ามา แยกเขี้ยวหัวร่อต่อแป๊ะบัก จากนั้นโลดแล่นล้ำหน้าพวกมัน
ปจนไร้ร่องรอย

อสรพิษเขียวขมวดคิ้วกล่าวว่า

"โท่วฮั่วเสียง (หลวงจีนดิน) เสียสติหรือ ?"

แป๊ะบักกล่าวเสียงเย็นชา

"มันเป็นโรคสติฟั่นเฟือน ทุกสามวันต้องกำเริบครั้งหนึ่ง"

โจโจมุกล่าวว่า

"สตรีที่มันโอบอุ้มไว้ คล้ายเป็นผู้หญิงเมื่อครู่"

เจียงโตไม่กล่าวกระไร วิ่งไล่ตามไปทันที

โจโจมุก็ไม่ยอมอยู่ล้าหลัง

ทันใด ในตรอกที่ทอดขวางอยู่เบื้องหน้าบังเกิดเสียงแผดร้องโหยหวนคราหนึ่ง
คล้ายเป็นเสียงของหลวงจีนดิน !

แป๊ะบักและพวกฉุกคิดว่าผิดท่า พุ่งปราดไปยังทิศทางต้นเสียง

รอจนทั้งหมดเร่งรุดมาถึง ร่างที่หนักร้อยกว่าชั่งของหลวงจีนดินกลับถูกคน
แขวนอยู่กลางอากาศ ห้อยแขวนอยู่บนต้นไม้ต้นหนึ่ง !

ดวงตามันเบิกโปน ขากางเกงเปียกชุ่มโชก น้ำตา น้ำมูก น้ำลาย อุจจาระ
าวะล้วนไหลหลั่งออกมาเหม็นจนผู้ที่อยู่นอกตรอกยังสูดได้

หลวงจีนผู้นี้ไม่เพียงมีพละกำลังมหาศาลมาแต่กำเนิด ทั้งยังมีวิชากำลังภายนอกไม่เลว กลับถูกฆ่าตายจับห้อยแขวนอยู่บนต้นไม้ ในชั่วพริบตาคนที่ฆ่ามันก็จากไปจนไร้ร่องรอย

แป๊ะบักเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ แต่ใจกลางฝ่ามือชุ่มไปด้วยเหงื่อกาฬ ส่งเสียงแค่นหัวร่อไม่หยุดยั้งกล่าวว่า

"ฝีมือที่รวดเร็วนัก"

อสรพิษเขียวขมวดคิ้วกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงละแวกนี้ยังมียอดฝีมือเช่นนี้ ฝีมือกลับอำมหิตกว่าพวกเราอีก"

เต็งยี่นิ้งก้มกายลง คล้ายคิดอาเจียน

จอมขวานที่อารมณ์วู่วามที่สุดขู่คำรามว่า

"ท่านเมื่อกล้าฆ่าคน ไฉนไม่กล้าออกมาพบพวกบิดา ?"

ภายในตรอกเงียบสงัดงัน กระทั่งเงาภูตผียังไม่พบพาน

โจโจมุกลับไม่กังวลสนใจเรื่องเหล่านี้ พลันถามว่า

"ผู้หญิงนั้นเล่า ?"

ทั้งหมดเพิ่งพบว่า สตรีสาวที่ถูกหลวงจีนดินหนีบไว้ชอกแขนหายสาบสูญไปแม้แต่ไม้เท้าพระธรรมที่ตอนหลวงจีนดินนอนหลับ ยังไม่อาจตัดใจปล่อยมือ ก็อันตรธานไป

หรือสตรีสาวนั้นเป็นยอดฝีมืองำประกายมิดชิด ?

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด แป๊ะบักค่อยกล่าวว่า

"พวกเราไปพบเถ้าแก่ใหญ่กันเถอะ"

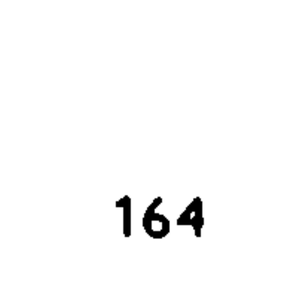

บทที่ 14
ฝีมือที่น่ากลัว

ก่ใหญ่นั่งอยู่บนเก้าอี้นวมปูหนังเสือ ซึ่งเคลื่อนย้ายมาจากที่ทำงานของมัน มองผู้คนทั้งเจ็ดเบื้องหน้า ยิ้มพลางผงกศีรษะไม่หยุดยั้งแสดงว่าพึงพอใจยิ่ง

เด็กเฮียะแชก็แย้มยิ้ม ขอเพียงเถ้าแก่ใหญ่พอใจมันก็พอใจด้วย

แป๊ะบักและพวกคล้ายยิ้มไม่ออก สภาพการตายของหลวงจีนดินสร้างความายใจแก่ทั้งหมด

...ที่แท้เป็นผู้ใดฆ่ามัน ? เป็นสตรีสาวนั้นปลอมเป็นสุกรรับประทานเสือ ? เะแวกใกล้เคียงมียอดฝีมืออื่นซุ่มซ่อนอยู่ ?

เด็กเฮียะแชยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฟังว่าท่านทั้งหลายพอเข้าเมืองก็กระทำเรื่องน่าแตกตื่นหลายประการ นับว่า

แป๊ะบักกล่าวเสียงเย็นชา

"ไม่ดีแม้แต่น้อย"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"แต่ตอนนี้คนในเมืองไม่มีผู้ใดไม่ทราบความร้ายกาจของพวกท่านแล้ว"

แป๊ะบักปิดปากลง พวกพ้องของมันก็ปิดปากสนิท มาตรแม้นทุกผู้คนอมน้ำแต่บ้วนไม่ออกแม้สักคำเดียว

พวกมันความจริงคิดสำแดงอำนาจ ข่มขวัญชาวเมืองในที่นี้จริง ๆ คิดไม่ถึง

พวกพ้องของมันกลับเสียชีวิตอย่างงมงายผู้หนึ่ง เรื่องเช่นนี้หากบอกออกไปไยมิใช่เพิ่มอานุภาพผู้อื่น ทอนอานุภาพของตัวเอง

จอมขวานพลันขู่คำรามว่า

"น่าคลั่งใจแทบตายแล้ว"

เด็กเฮียะแซกล่าวว่า

"โป้วเท้าเฮีย (พี่ชวาน) ไฉนคลั่งใจ ?"

จอมขวานคิดเอ่ยปาก แต่เห็นแป๊ะบักและอสรพิษเขียวล้วนถลึงจ้องมองมัน ดังนั้นเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"เรามักมีโทสะ พอดีใจก็มีโทสะ"

เด็กเฮียะแซยิ้มออกมา กล่าวว่า

"อย่างนั้นยิ่งดี"

จอมขวานถลึงตากล่าวว่า

"ดีในที่ใด ?"

"อาศัยเพลิงโทสะของท่านนี้ ก็เพียงพอกับการข่มขวัญผู้คนฝ่อตาย"

เต็งยี่นึ้งกล่าวว่า

"แต่เราไม่เคยมีโทสะมาก่อน"

เด็กเฮียะแซกล่าวว่า

"อย่างนั้นก็ดี"

เต็งยี่นึ้งถามว่า

"ดีอย่างไร ?"

"ปกติสงบดุจนักศึกษา พอเคลื่อนไหวต้องปราดเปรียวดุจกระต่ายป่า ปกติหากไม่มีโทสะ พอบันดาลโทสะต้องน่าแตกตื่น"

เต็งยี่นึ้งหัวร่อออกมากล่าวว่า

"ดูท่าไม่ว่าพวกเรากล่าวอย่างไร ท่านล้วนมีวิธีชมเชยพวกเราสักหลายคำ นี่ก็เป็นความสามารถประการหนึ่ง"

เด็กเฮียะแซยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราไม่มีวิชาฝีมือเช่นพวกท่าน ได้แต่อาศัยความสามารถนี้หาเลี้ยงปากท้อง"

เถ้าแก่ใหญ่นั่งรับฟังอย่างยิ้มแย้มตลอดเวลา พลันถามว่า

"ท่านทั้งหลายมาครบแล้วหรือ ?"

แป๊ะบักกล่าวว่า

"มาครบแล้ว"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"แต่เราจำได้ว่า ผู้มาครั้งนี้สมควรมีเก้าคน"

"อืมม์"

"ยังมีอีกสองคนเล่า ?"

แป๊ะบักกล่าวเสียงเย็นชา

"มันสองมาหรือไม่มา ก็เป็นเฉกเช่นกัน"

เถ้าแก่ใหญ่ส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถามไถ่

แป๊ะบักกล่าวว่า

"มีพวกเราเจ็ดคนรุดมา ไม่ว่าทำงานใดล้วนพอแล้ว"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวถามว่า

"แม้จัดการกับอากิกก็เกินพอ ?"

"ไม่ว่าจัดการกับผู้ใดก็เกินพอ"

เถ้าแก่ใหญ่หัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เราทราบว่า ระหว่างนี้เพลงกระบี่ของเต้าเจี้ยงรุดหน้าขึ้น ท่านที่หลงเหลือมือดี เพียงแต่มีเรื่องหนึ่งที่เราไม่ไว้วางใจ"

แป๊ะบักถามว่า

"เรื่องอันใด ?"

เถ้าแก่ใหญ่ยิ้มพลางโบกมือ นอกประตูก็ปรากฏผู้คนสองคน หามไม้เท้ารรมด้ามหนึ่งก้าวยาว ๆ เข้ามา

แป๊ะบักชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนไป

คนในหน่วยทมิฬดำหน้าแปรเปลี่ยนไป

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายคงรู้จักไม้เท้าด้ามนี้กระมัง ?"

หน่วยทมิฬดำย่อมรู้จัก นี่เป็นอาวุธที่สร้างชื่อให้กับหลวงจีนดิน พวกมันนยอดฝีมือมากหลายเสียชีวิตภายใต้ไม้เท้าพระธรรมด้ามนี้กับตา

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"ฟังว่าหลวงจีนดินถือไม้เท้าพระธรรมด้ามนี้ ไม่ยอมห่างจากตัวมาก่อน ไม่ฉนตกไปในมือผู้อื่น ?"

แป๊ะบักกล่าวว่า

"อาตมากำลังคิดเรียนถาม ไม้เท้าพระธรรมด้ามนี้ได้จากที่ใด ?"
"มีคนผู้หนึ่งส่งมา ให้เราส่งมอบต่อท่านทั้งหลายอีกทอดหนึ่ง"
แป๊ะบักหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า
"มันยังอยู่หรือไม่ ?"
"ยังอยู่"
แป๊ะบักถามว่า
"อยู่ที่ใด ?"
เถ้าแก่ใหญ่ชี้มือไป กล่าวว่า
"อยู่ที่นี้"
ทุกผู้คนมองตามปลายนิ้วมัน เห็นคนผู้หนึ่งยืนอยู่หน้าประตู
เป็นสตรีสาวเรือนร่างสมบูรณ์ นุ่มนิ่มราวไร้กระดูก กลับเป็นเชียวไหนไน่ (นายหญิงคนเล็ก) ของร้านแพรพรรณสุยเต็กเชี้ยง !
หรือสตรีนางนี้เป็นยอดฝีมือง่าประกายมิดชิดจริง ๆ ? กลับสามารถปลิดชีวิตหลวงจีนดิน ห้อยแขวนบนต้นไม้ในเวลาชั่วพริบตา ?
ไม่ว่าผู้ใดก็ดูไม่ออก ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมเชื่อแต่มิอาจไม่เชื่อ
เจียงโตพลันคำรามก้อง ทิ้งตัวลงกลิ้งไปตามพื้นดิน กลิ้งตัวเข้าหาสตรีสาวตวัดมือซัดดาวกระจายสีดำออกสามดวง
สตรีสาวขยับกายวูบ ก็หลบวูบไปหลังประตู
เจียงโตพลันร้องคำรามอีกครา ล้มหงายไปด้านหลัง ทรวงอกปักตรึงด้วยอาวุธลับรูปดาวกระจายสามดวง กลับเป็นอาวุธลับที่มันซัดออก !
แป๊ะบักหน้าซีดขาว พวกพ้องในหน่วยทมิฬดำของมันล้วนมือเท้าเย็นเฉียบ
นอกประตูปรากฏคนผู้หนึ่งเดินช้า ๆ มากลับเป็นสตรีสาวที่เพิ่งคลอดบุตรนางนั้นอีก
โจโจมุจับจ้องมองนางอย่างแตกตื่น กล่าวว่า
"ผู้หญิงนี้ไม่ใช่ผู้หญิง หากแต่เป็นนางปิศาจ"
สตรีสาวกลับยิ้มให้กับมัน กล่าวว่า
"ท่านชมชอบนางปิศาจหรือไม่ ?"
เสียงของนางสั่นสะท้านเล็กน้อย แต่รอยยิ้มอ่อนหวานยิ่ง
โจโจมุชมดูจนตาแดงฉาน สองมือกุมด้ามดาบสืบเท้าเข้าหาทีละก้าว
แป๊ะบักตวาดเบา ๆ

"ระวัง !"

น่าเสียดายที่คำเตือนของมันสายเกินไป โจโจมุกางแขนถาโถมเข้าหา คิดโอบกอดเอวนาง

มันโถมถูกอากาศธาตุ สตรีสาวหดตัวไปหลังประตูอีกครา

โจโจมุพอติดตามออกไป พลันแผดร้องโหยหวนถดถอยกลับมาทีละก้าว

คนในห้องยังไม่ทันเห็นสีหน้ามัน ก็เห็นปลายดาบทะลุออกจากกลางหลังมัน โลหิตฉีดพุ่งออกมาดุจน้ำพุ

รอจนมันหงายหน้าล้มลง ทั้งหมดค่อยเห็นดาบเล่มนั้น

เป็นดาบซามูไรยาวแปดเชียะ แทงจากทรวงอกมัน ทะลุออกกลางหลัง กลับเป็นอาวุธประจำตัวของโจโจมุ !

สตรีสาวปรากฏกายที่หน้าประตูอีกครา จับจ้องมองพวกมันเขม็งนิ่ง ในดวงตาคู่งามเปี่ยมแววขุ่นแค้นและประหวั่นพรั่นพรึง

ครั้งนี้ไม่มีผู้ใดกล้าถาโถมเข้าหานางอีก แม้แต่เด็กเฮียะแชก็หน้าแปรเปลี่ยนไป

มีแต่เถ้าแก่ใหญ่ยังข่มสีหน้าเป็นปกติ กล่าวว่า

"นี่คือผู้คนที่ท่านเชื้อเชิญมาคุ้มครองเรา ?"

คำถามนี้ถามเด็กเฮียะแช

เด็กเฮียะแชก้มศีรษะลง ไม่กล้าเอ่ยปาก

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"อาศัยพวกมัน สามารถจัดการกับอากิก ?"

เด็กเฮียะแชหน้าเผือดขาว ก้มศีรษะต่ำกว่าเดิม

เถ้าแก่ใหญ่ทอดถอนใจกล่าวว่า

"พวกมันกระทั่งสตรีนางหนึ่งยังจัดการไม่ได้ ไหนเลยสามารถ..."

แป๊ะบักพลันตัดบทของมัน กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"สหายเมื่อมาแล้ว ไฉนหลบซ่อนอยู่นอกประตู ไม่กล้าเสนอหน้า ?"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"ท่านกำลังกล่าวกับผู้ใด ?"

แป๊ะบักกล่าวว่า

"กล่าวกับสหายนอกประตู"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"นอกประตูมีสหายของท่าน ?"

มันส่ายหน้าตอบต่อตัวเอง

"ไม่มีเด็ดขาด เรารับประกันว่าไม่มีเด็ดขาด"

นอกประตูไม่มีปฏิกิริยาใดจริง ๆ ผู้ที่ยืนอยู่นอกประตูคือเชียวไหนไน่ร้านขายแพรพรรณนั้น

เมื่อครู่นางปลิดชีวิตผู้คนสองคน ตอนนี้คล้ายเกรงกลัวแทบตาย

แป๊ะบักแค่นหัวร่อ ปรายตาบอกใบ้ต่อพวกพ้องของมัน

อสรพิษเขียวและเต็งยี่นึ้งลอยตัวขึ้น ทะลวงออกทางหน้าต่างซ้ายขวา ท่าร่างล้วนปราดเปรียวดุจนางแอ่นเทิน

จอมขวานควงขวานใหญ่ คำรามพลางถาโถมออกไป

แต่เบื้องหน้าปรากฏเงาคนไหววูบ ปิศาจดำชิงถลันล้ำหน้าไป

สตรีสาวหายวับอีกครา

อสรพิษเขียวและพวกทั้งสี่โอบล้อมเข้าทาทางซ้ายขวาหน้าหลัง อากัปกิริยาผสมผสานอย่างเหมาะเจาะสอดคล้อง ไม่ว่าหลังประตูมีผู้คนหลบซ่อนอยู่หรือไม่ ไม่ว่าคนผู้นี้เป็นใคร ล้วนยากหลบรอดจากการโอบล้อมจู่โจมของมัน

โดยเฉพาะกระบี่ของปิศาจดำ จู่โจมกระบี่ทะลวงคอหอย น้อยครั้งจะลงมือผิดพลาด

ที่น่าประหลาดคือ ทั้งสี่โลดแล่นออกไปเป็นเวลานาน เบื้องนอกยังไม่มีปฏิกิริยาใด

แป๊ะบักเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ หน้าผากปรากฏเหงื่อกาฟไหลชิม

พลันได้ยินเสียงโครม หน้าต่างซ้ายมือถูกกระแทกทลาย คนผู้หนึ่งลอยละลิ่วเข้ามา

แทบเป็นวินาทีเดียวกัน หน้าต่างขวามือก็ถูกกระแทกทลาย คนผู้หนึ่งลอยเข้ามา

คนทั้งสองร่วงหล่นลงดังป้าบใหญ่ คล้ายกระสอบป่านสองใบ ถูกสลัดเหวี่ยงลงบนพื้นอย่างหนักหน่วง กลับเป็นอสรพิษเขียวและเต็งยี่นึ้ง ที่เมื่อครู่พลิ้วออกไปดุจนางแอ่นเทิน!

ขณะที่พวกมันล้มลง จอมขวานและปิศาจดำก็กลับมา แต่จอมขวานไม่มีศีรษะ ปิศาจดำกลับกลายเป็นปิศาจจริง ๆ!

ศีรษะของจอมขวานถูกขวานของมัน ฟันหลุดไปในมือปิศาจดำไม่มีกระบี่ แต่ลำคอถูกทะลวงเป็นรูโลหิตรูหนึ่ง

แป๊ะบักยังคุมด้ามกระบี่ เหงื่อกาฬบนหน้าผากไหลพรั่งพรูดุจห่าฝน

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"เราบอกแล้วว่า นอกประตูไม่มีสหายของพวกท่าน อย่างมากมีแต่ปิศาจร้ายมาเร่งชีวิตทวงวิญญาณพวกท่านคนสองคน"

หลังมือที่กุมกระบี่ของแป๊ะบัก ปรากฏเส้นเอ็นขึ้นโปน พลันกล่าวว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก"

เสียงของมันแปรเปลี่ยนเป็นแหบแห้ง กล่าวว่า

"คิดไม่ถึง 'ระบบฟันต่อฟัน ใช้เลือดล้างเลือด' ก็รุดมา"

นอกประตู บังเกิดเสียงหัวร่อกระชั้นสั้นดังว่า

"ท่านผิดแล้ว"

แป๊ะบักฉุกใจคิดกล่าวว่า

"หรือผู้มาคือเม้าตั่วชิงแช (ท่านที่หนึ่งแช่เม้า) ?"

คนที่นอกประตูกล่าวว่า

"ครั้งนี้ท่านกล่าวถูกแล้ว"

เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ นับว่ากระจ่างชัดแล้ว นอกประตูมียอดฝีมืออื่นซุ่มซ่อนอยู่จริง ๆ

เชียวไหนไน่ร้านแพรพรรณสุยเต็กเชี้ยงเพียงเป็นเหยื่อล่อ ใช้หลอกล่อคนของหน่วยทมิฬดำออกไป

แป๊ะบักแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ฝีมืออันยอดเยี่ยม ใช้หอกสนองคืนผู้ใช้ไม่เสียทีที่เป็นทายาทรับช่วงฝีมือของตระกูลม่อยังแคว้นกังหนำ"

เสียงขาดคำ ประกายกระบี่แลบแปลบ แป๊ะบักพุ่งตัวออกไป

เห็นประกายกระบี่พุ่งวน ดุจก้อนเมฆลอยพลิ้วคุ้มครองอยู่รอบกายอย่างแน่นหนา

เต็กเฮียะแชติดตามออกไป กระทั่งเคลื่อนไหวก็ไม่กล้าเคลื่อนไหว และไม่เหลือบมองผู้คนนอกประตู

ได้ยินเสียงควับ ประกายเย็นยะเยียบสายหนึ่งพุ่งวาบเข้ามาปักตรึงกับผนังกลับเป็นปลายกระบี่ท่อนหนึ่ง

จากนั้นเป็นเสียงควับควับควับสามครั้ง ปรากฏเศษกระบี่หักอีกสามท่อนชัดพุ่งเข้ามา ปักตรึงกับผนัง

จากนั้นแป๊ะบักถดถอยกลับมาทีละก้าว ใบหน้าซีดขาวไร้สีเลือด กระบี่ในมือเหลือเพียงด้ามกระบี่

กระบี่ที่หลอมจากเหล็กกล้า กลับถูกฝ่ายตรงข้ามบิดหักทีละท่อน

นอกประตูบังเกิดเสียงแค่นหัวร่อดังว่า

"เราไม่ใช้วิชาฝีมือของตระกูลม่อยัง ก็สามารถฆ่าท่าน"

แป๊ะบักคิดกล่าวกระไร แต่แล้วกลั้กลืนไว้พลันอ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง ล้มหงายไปด้านหลัง

ขณะที่มันล้มลง ใบหน้าซีดขาวแปรเปลี่ยนเป็นดำมะเมื่อม แน่นิ่งสิ้นใจตายไป

คนในหน่วยทมิฬดำที่รุดมาทั้งเจ็ดคน กลับถูกเข่นฆ่าสังหารสิ้นใจในอึดใจเดียว !

เถ้าแก่ใหญ่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่ไม่ใช่วิชาฝีมือของตระกูลม่อยังจริง ๆ นี่เป็นวิชาเฮ็กซัวเจี้ย (ฝ่ามือทรายดำ)"

คนนอกประตูกล่าวว่า

"สายตาที่คมกล้า"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"ครั้งนี้สร้างความลำบากแก่เม้าตั๋วชิงแซแล้ว"

เม้าตั๋วชิงแซส่งเสียงจากนอกประตูว่า

"ฆ่าชนชั้นมุสิกไม่กี่คน ไหนเลยนับว่าลำบากได้ หากเปลี่ยนชิ้วยี่ คนเหล่านี้ต้องตายเร็วกว่านี้"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"ชิ้วยี่ชิงแซ (ท่านที่สองแซ่ชิ้ว) ก็ใกล้รุดมากระมัง ?"

"มันจะรุดมา"

เถ้าแก่ใหญ่ระบายลมหายใจยาว ๆ กล่าวว่า

"เพลงกระบี่ของชิ้วยี่ชิงแซไร้ผู้ต่อต้าน เรานับถือเลื่อมใสมานานแล้ว"

เม้าตั๋วชิงแซกล่าวว่า

"เพลงกระบี่ของมัน แม้ไม่ถึงกับไร้ผู้ต่อต้าน แต่ผู้ที่สามารถเอาชนะมันเกรงว่ามีไม่มากนัก"

เถ้าแก่ใหญ่ส่งเสียงหัวร่อ พลันหันขวับมายังเต็กเฮียะแซ

เด็กเฮียะแชหน้าซีดเผือด
เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า
"ท่านได้ยินแล้วหรือไม่ ?"
เด็กเฮียะแชกล่าวว่า
"ได้ยินแล้ว"
เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า
"เมื่อมีเม้าตั๋วชิงแช และชิ้วยี่ชิงแชยื่นมือเข้าช่วยเหลือ อากิกคิดปลิดชีวิตกรงว่าไม่ง่ายนัก"
"ถูกแล้ว"
เถ้าแก่ใหญ่กล่าวเสริมขึ้น
"ท่านหากคิดปลิดชีวิตเรา ก็ไม่ง่ายนัก !"
เด็กเฮียะแชโพล่งว่า
"เรา..."
เถ้าแก่ใหญ่หน้าเคร่งเครียดลง กล่าวเสียงเย็นชา
"เราทราบเจตนาดีของท่าน แต่เราหากพึ่งพาความคุ้มครองจากยอดฝีมือที่ชื้อเชิญมา วันนี้ไยมิใช่ต้องตายแน่นอน"
เด็กเฮียะแชไม่กล้าเอ่ยปากอีก หากแต่คุกเข่าลง คุกเข่าลงที่เบื้องหน้าเถ้าแก่

มันพบว่าคนผู้นี้ร้ายกาจกว่าที่มันคาดคิดไว้มากนัก
เถ้าแก่ใหญ่กลับไม่เหลือบแลมันอีก โบกมือกล่าวว่า
"ท่านเหน็ดเหนื่อยแล้ว ยังคงไปเถอะ"
เด็กเฮียะแชยังคุกเข่าแน่วนิ่ง ไม่กล้าเคลื่อนไหว
นอกประตูยามนี้มีคนเร่งชีวิตทวงวิญญาณคนหนึ่งรออยู่ มันไหนเลยกล้าป
แต่มันก็ทราบ คำพูดของเถ้าแก่ใหญ่คือคำสั่ง ผู้ที่ขัดขืนคำสั่งของเถ้าแก่ใหญ่เาย
ดีที่ยามนั้น ในลานตึกบังเกิดเสียงร้องว่า
"อากิกมาแล้ว !"

บทที่ 15

ฝีมือของอากิก

วิกาล วิกาลเย็นยะเยียบ

ลมเย็นยะเยียบโชยมาปะทะหน้า อากิกเดินช้า ๆ เข้าตรอกคับแคบ ตรอกสายนี้ทอดสู่ช่องของฮั่งไหนไน่

อากิกทราบว่า เถ้าแก่ใหญ่และพวกรอตนอยู่ในช่องของฮั่งไหนไน่ เมื่อครึ่งเดือนก่อน ตอนที่อากิกออกจากช่องของฮั่งไหนไน่ ยังไม่ทราบตนสมควรเดินทางสายใด

ตอนนี้อากิกทราบแล้ว

เบื้องหน้าอากิก มีเพียงทางสายเดียวให้เดิน ไม่มีหนทางเลือกอื่นอีก

ประตูช่องของฮั่งไหนไน่เปิดอ้ากว้าง เห็นทางสายหนึ่งทอดคดเคี้ยวเข้าสวนดอกไม้

บุรุษหนุ่มท่วงท่าปราดเปรียว และสุภาพเรียบร้อยผู้หนึ่ง ยืนสำรวมอยู่หน้าประตู กล่าวอย่างนอบน้อม

"ท่านมาหาผู้ใด ?"

อากิกกล่าวว่า

"มาหาเถ้าแก่ใหญ่ของพวกท่าน"

บุรุษหนุ่มเงยหน้ามองอากิกแวบหนึ่ง แต่แล้วก้มศีรษะลง กล่าวว่า

"ท่านที่นับถือคือ..."

"ข้าพเจ้าคืออากิก อากิกที่ใช้ไม่ได้"

ท่าทีของบุรุษหนุ่มยิ่งนอบน้อมกว่าเดิม กล่าวว่า

"เถ้าแก่ใหญ่รออยู่ที่ห้องโถงจำลอง ท่านที่นับถือเชิญ"

อากิกจับจ้องมองมัน พลันกล่าวว่า

"กาลก่อนข้าพเจ้าคล้ายไม่เคยพบเห็นท่าน"

บุรุษหนุ่มกล่าวว่า

"ไม่เคย"

อากิกกล่าวว่า

"ท่านเรียกว่าอะไร ?"

บุรุษหนุ่มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเรียกว่าเชี่ยวตี๋"

มันพลันแย้มยิ้ม กล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้าจึงเป็นเชี่ยวตี๋ที่ใช้ไม่ได้อย่างแท้จริง"

เชี่ยวตี๋เดินนำหน้า อากิกติดตามหลังช้า ๆ

อากิกไม่ต้องการให้บุรุษหนุ่มผู้นี้คิดตามหลังตน

อากิกรู้สึกเชี่ยวตี๋ที่ใช้ไม่ได้ผู้นี้ ยังใช้ได้กว่าผู้คนส่วนใหญ่อีก

พอเดินผ่านทางดอกไม้สายนี้ สามารถเห็นบานหน้าต่างห้องโถงถูกกระแทกทลายภายใน หน้าต่างคล้ายปรากฏประกายดาบแลบแปลบ

ดาบอยู่ในมือเด็กเฮียะแช

ผู้ที่ขัดขืนคำสั่งของเถ้าแก่ใหญ่ มีแต่ต้องตาย

เด็กเฮียะแชพลันถอนดาบซามูไรที่ปักตรึงอยู่บนซากศพโจโจมุ ขวางดาบปาดใส่ลำคอตัวเอง

...ในเมื่อต้องตาย มิสู้ตายในมือตัวเอง

พลันได้ยินเสียงติง ประกายไฟแลบกระจาย ดาบซามูไรในมือมันถูกกระแทกหลุดจากมือ ปักฉึกกับกรอบหน้าต่าง ปรากฏของสิ่งหนึ่งร่วงหล่นลงมา กลับเป็นหินเล็ก ๆ ก้อนหนึ่ง

หินก้อนนี้เป็นวัตถุที่กระแทกดาบซามูไรปลิวกระเด็น

เถ้าแก่ใหญ่แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"กำลังข้ออันยอดเยี่ยม ดูท่าอากิกมาแล้วจริง ๆ"

มันพอกล่าวจบ ก็แลเห็นอากิก

อากิกแม้หลับใหลมาหนึ่งวันเต็ม ๆ มิหนำซ้ำหลับสนิทยิ่ง แต่ดูไปยังอิดโรยยิ่ง

เป็นความอิดโรยที่เกิดจากส่วนลึกของหัวใจ คล้ายหญ้าพิษต้นหนึ่งงอกรากขึ้นจากหัวใจ

อากิกยังคงสวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบขาดคร่ำคร่าชุดนั้น ใบหน้าซีดขาวปรากฏหนวดดำรกครึ้มงอกเงย ดูไปไม่เพียงอิดโรย ทั้งยังชราร่วงโรย

แม้แต่ผมเผ้าก็ไม่ได้หวีสาง

แต่มือทั้งสองของอากิกกลับสะอาดสะอ้าน เล็บก็ตัดสั้นยิ่ง เรียบร้อยยิ่ง

เถ้าแก่ใหญ่ไม่ได้สังเกตมือของอากิก บุรุษทั่วไปน้อยครั้งจะสังเกตมือของบุรุษอีกผู้หนึ่ง

เถ้าแก่ใหญ่สำรวจมองอากิกขึ้น ๆ ลง ๆ หลายเที่ยว ค่อยถามว่า

"ท่านคืออากิก ?"

อากิกยืนอย่างเกียจคร้าน ไม่มีปฏิกิริยาใด อากิกไม่เคยตอบคำถามที่ไม่จำเป็นต้องตอบมาก่อน

เถ้าแก่ใหญ่ย่อมทราบว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นใคร แต่มีประการหนึ่งที่ขบคิดไม่เข้าใจ ดังนั้นถามว่า

"ท่านไยต้องช่วยชีวิตคนผู้นี้ ?"

คนผู้นี้ย่อมหมายถึงเด็กเฮียะแช

แต่อากิกตอบว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้ช่วยชีวิตมัน"

"ไม่ได้ช่วยชีวิตมัน ช่วยชีวิตผู้ใด ?"

อากิกกล่าวว่า

"อัวอัว (ทาริกา) !"

แก้วตาเถ้าแก่ใหญ่หดเล็กลง กล่าวว่า

"เนื่องเพราะอัวอัวแกอยู่ในเงื้อมมือเด็กเฮียะแช เด็กเฮียะแชหากตายไปอัวอัวก็ต้องตายด้วย"

แก้วตาที่หดเล็กลงของมันจับจ้องไปยังเด็กเฮียะแช กล่าวว่า

"ท่านคำนวณได้แต่แรกว่า อากิกจะไม่ปล่อยให้ท่านตายไป"

เด็กเฮียะแชไม่ได้ปฏิเสธ

ตอนนี้ลูกเต๋าทอดออกไปแล้ว แต้มเผยออกมาแล้ว ละครตบตาฉากนี้ไม่มีจำเป็นต้องเล่นต่อไป บทบาทที่มันแสดงอยู่ก็สมควรลงจากเวทีแล้ว

ตอนนี้มันได้แต่รอดูว่า อากิกจะออกแต้มอะไร

เพียงแต่มันไม่มีความมั่นใจว่า อากิกเล่นชนะได้

เถ้าแก่ใหญ่ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เรายึดถือท่านเป็นบริวารคู่ใจตลอดมา คิดไม่ถึงท่านเล่นละครต่อหน้าเราเวลา"

เด็กเฮียะแชก็ยอมรับ กล่าวว่า

"พวกเราเล่นละครประชันบทกันตลอดเวลา"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวเสริมขึ้น

"ดังนั้นก่อนที่ละครจะปิดฉากลง ในเราสองต้องมีคนผู้หนึ่งล้มตายลง"

"ละครฉากนี้หากเล่นตามบทบาทของเราทุกตอน ผู้ตายต้องเป็นท่าน"

เถ้าแก่ใหญ่ถามว่า

"ตอนนี้เล่า ?"

เด็กเฮียะแชฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ตอนนี้บทบาทที่เราแสดงลงจากเวทีแล้ว ฉากสำคัญตกอยู่ที่อากิก"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"มันเล่นบทอะไร ?"

"บทของมือสังหาร เป้าหมายที่มันคิดฆ่าคือท่าน !"

เถ้าแก่ใหญ่หันขวับมายังอากิก กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านต้องเล่นบทนี้แน่นอน"

อากิกไม่ได้เอ่ยปาก

อากิกพลันรู้สึกมีอาถรรพณ์การฆ่าฟันชุมหนึ่ง คุกคามมาถึงกระดูกสันหลังดุจเข็มแหลมทิ่มแทงใส่ !

มีแต่มือสังหารที่แท้จริง มิหนำซ้ำมีความมั่นใจว่าสามารถฆ่าคน จึงมีอาถรรพณ์ฟันเช่นนี้

แสดงแน่ชัด ตอนนี้ปรากฏมือสังหารผู้หนึ่งคุกคามถึงด้านหลังของตน

อาถรรพณ์การฆ่าฟันที่แผ่มาจากด้านหลัง ทำให้ประสาทกล้ามเนื้อบริเวณของคนตายด้านไปอย่างกะทันหัน

แต่อากิกไม่ได้เหลียวหน้าไป

ตอนนี้อากิกแม้ยืนตามสบาย แต่แขนขาและกล้ามเนื้อทั่วทั้งร่างสัมพันธ์สอดคล้องกัน ไม่มีช่องว่างจุดอ่อนใด ๆ

หากแม้นอากิกเหลียวหน้าไป ก็ไม่สามารถรักษาสภาวะเช่นนี้ต่อไป แม้เป็นความเลินเล่อเพียงชั่ววูบก็เพียงพอต่อการคร่าชีวิตของตน

อากิกไม่อาจเปิดโอกาสให้กับฝ่ายตรงข้ามเด็ดขาด

แต่ฝ่ายตรงข้ามกลับเฝ้ารอโอกาสนี้

คนในห้องโถงล้วนรู้สึกอาถรรพณ์การฆ่าฟันนี้ ลมหายใจทุกผู้คนแทบชะงักขาดห้วง หน้าผากปรากฏเหงื่อกาฬผุดขึ้น

แต่อากิกยังยืนแน่วนิ่ง กระทั่งปลายนิ้วก็ไม่กระดิกเคลื่อนไหว

คนผู้หนึ่งหากทราบว่า มีคนคิดฆ่าตนทางด้านหลัง ยังยืนนิ่งอยู่ได้ ประสาททุกส่วนของคนผู้นี้ต้องฝึกจนแข็งราวลวดเหล็กแน่นอน

อากิกพลันพริ้มตาลง

คนที่คิดฆ่าตนอยู่ทางด้านหลัง อากิกไม่ต้องใช้ตาดู แม้ดูก็มองไม่เห็น

อากิกต้องรักษาจิตใจให้ว่างเปล่าแจ่มใส

คนที่ด้านหลังก็ไม่ได้เคลื่อนไหว

คนผู้นี้ย่อมเป็นชนชั้นยอดฝีมือ มีแต่ชนชั้นยอดฝีมือที่ผ่านการต่อสู้อย่างโชกโชน ฆ่าคนมากมายสุดคณานับ จึงมีความอดกลั้นและความเยือกเย็นปานนี้ หากไม่มีโอกาสเหมาะ จะไม่ยอมลงมือเด็ดขาด

ยามนั้น ความเคลื่อนไหวทั้งหมดล้วนเงียบสงบลง แม้แต่สายลมก็หยุดพัด

เหงื่อเม็ดโป้ง ๆ ไหลรินตามดั้งจมูกเถ้าแก่ใหญ่ แต่มันไม่ได้ยกมือปาดเช็ด

ตลอดทั้งร่างมันเขม็งเกร็งดุจสายเกาทัณฑ์ ดังนั้นขบคิดไม่เข้าใจว่า คนทั้งสองไฉนหนักแน่นเยือกเย็นปานนี้

เถ้าแก่ใหญ่เองไม่สามารถสะกดกลั้นใจ พลันถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ด้านหลังท่านมีคนคิดฆ่าท่าน ?"

อากิกไม่รับฟัง ไม่เคลื่อนไหว

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าผู้นี้เป็นใคร ?"

อากิกไม่รับทราบ

อากิกทราบว่าไม่ว่าคนผู้นี้เป็นใคร ตอนนี้รับรองไม่กล้าลงมือ

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวอีกว่า

"ท่านไยไม่เหลียวหน้าไปดูว่า มันที่แท้เป็นใคร ?"

อากิกไม่เหลียวหน้าไป แค่พลันลืมตาขึ้น

เนื่องเพราะอากิกรู้สึกว่า เบื้องหน้าก็ปรากฏอาถรรพณ์การฆ่าฟันขุมหนึ่งแผ่ามมา

อากิกพอลืมขึ้น ก็เห็นคนผู้หนึ่งยืนอยู่ด้านตรงข้ามแต่ไกล

คนผู้นี้สวมชุดพรตใส่มงกุฎดำ รูปร่างสูงโปร่ง กลางหลังสะพายกระบี่น้าซีดขาว หางตารั้นขึ้น แฝงแววยโสทระนงอย่างบอกไม่ถูก คิ้วดกหนาทั้งท่างขมวดมุ่น คล้ายผนึกเต็มไปด้วยความอาฆาตแค้น

อากิกพอลืมตาขึ้น มันก็ชะงักเท้าลง

มันดูออกว่า บุรุษหนุ่มผู้นี้ผนึกพลังเปี่ยมล้น หากกระทบถูกจะปะทุขึ้นกปะทุ ก็ไม่อาจยับยั้งได้

มันไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ แต่เพ่งมองมือทั้งสองของอากิก พลันถามว่า

"ท่านไยไม่พกกระบี่มา ?"

อากิกนิ่งเงียบงันไม่ตอบคำ

เถ้าแก่ใหญ่อดถามมิได้

"ท่านดูออกว่ามันเป็นมือกระบี่ ?"

นักพรตนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า

"มันมีมืออันประเสริฐคู่หนึ่ง"

เถ้าแก่ใหญ่ไม่ได้จับตาดูมือของอากิก จนบัดนี้ค่อยพบว่ามือของอากิกไม่รับมัน

มือของอากิกสะอาดเกินไป

นักพรตนั้นกล่าวว่า

"นี่เป็นนิสัยประจำตัวพวกเรา"

เถ้าแก่ใหญ่ถามว่า

"นิสัยอะไร ?"

นักพรตนั้นกล่าวว่า

"พวกเรา จะไม่ทำให้กระบี่ของตัวเองเปรอะเปื้อน"

"ดังนั้น พวกท่านต้องรักษาความสะอาดของมือไว้"

นักพรตนั้นกล่าวเสริมขึ้น

"เล็บของพวกเราก็ต้องตัดสั้นเสมอ"

เถ้าแก่ใหญ่ถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

"หากไว้เล็บยาวไป จะเป็นอุปสรรคต่อการกุมกระบี่ ขอเพียงพวกเราถือกระบี่กับมือ จะไม่ปล่อยให้เรื่องใดเป็นอุปสรรคเด็ดขาด"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"นี่เป็นนิสัยที่ดี"

นักพรตนั้นกล่าวเสริมขึ้น

"ผู้ที่มีนิสัยเช่นนี้มีไม่มากนัก"

"อ้อ"

นักพรตนั้นกล่าวว่า

"หากไม่ใช่เป็นมือกระบี่ที่ผ่านการต่อสู้มาอย่างโชกโชน รับรองไม่สามารถรักษานิสัยนี้ไว้"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"ผู้ที่ชื้วยี่ชิงแชยกย่องเป็นมือกระบี่ ย่อมต้องเป็นยอดฝีมือในเชิงกระบี่"

ที่แท้นักพรตนี้คือชื้วยี่ชิงแช

มันรุดมาทีหลังเม้าตั่วชิงแช กลับปรากฏตัวขึ้นก่อน

ชื้วยี่ชิงแชกล่าวว่า

"ต้องใช่แน่นอน"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวอีกว่า

"แต่ภายใต้คมกระบี่ของชื้วยี่ชิงแช มีคนรอดชีวิตได้สักกี่คน ?"

ชื้วยี่ชิงแชกล่าวอย่างทระนง

"มีไม่มาก"

มันที่ยโสทระนง ย่อมมีเหตุผลของมัน

หลายปีมานี้ มันท่องทั่วแคว้นกังหน่า (ตอนใต้ของแม่น้ำแยงซีเกียง) อาศัยกระบี่เล่มเดียว ต่อสู้กับเจ็ดในสิบมือกระบี่แคว้นกังหน่า ไม่เคยมีผู้ใดรับเพลงกระบี่ของมันได้สามสิบกระบวนท่า

เพลงกระบี่ของมันไม่เพียงพลิกแพลงเผ็ดร้อน ระดับความเร็วยิ่งน่าแตกตื่น

เจ็ดมือกระบี่ที่เสียชีวิตในเงื้อมมือของมัน ล้วนมีท่าไม้ตายประจำตัวท่าหนึ่ง โดยเฉพาะเพลงกระบี่ฮวงลุ้ยชาซึง (อสนีสามฟาดลั่น) ของเซียมเตี๋ยงตุยฮวงเกี่ยม (กระบี่วิชชุไล่ลม) ยิ่งเป็นไม้ตายที่ยากยิ่งจะพบพานในวงนักเลง

ตอนที่ชิ้วยี่ชิงแชฆ่าวิชชุไล่ลม ก็ใช้กระบวนท่านี้

กระบี่วิชชุไล่ลม พอใช้วิชาอสนีสามฟาดสันออก มันก็ใช้กระบวนท่าเช่นนันตีโต้ไป

เพลงกระบี่คนผู้หนึ่ง หากได้รับยกย่องเป็นวิชชุไล่ลม ระดับความเร็วย่อมคาดคำนวณได้

แต่กระบี่ของกระบี่วิชชุไล่ลมยังห่างจากคอหอยมันสามนิ้ว กระบี่ของมันลุถึงก่อน แทงทะลุคอหอยของกระบี่วิชชุไล่ลม

บริวารของเถ้าแก่ใหญ่ก็มีคนเห็นเหตุการณ์ต่อสู้ครั้งนั้น ตามคำรายงานของงกว่า

"ชิ้วยี่ชิงแชพอเสือกแทงกระบี่ออก ยอดฝีมือในบริเวณทั้งสี่สิบกว่าคน ไม่าดูออกว่ามันลงมืออย่างไร เพียงเห็นประกายกระบี่แลบแปลบโลหิตก็ชโลมของกระบี่วิชชุไล่ลมจนแดงฉาน"

ดังนั้นเถ้าแก่ใหญ่บังเกิดความเชื่อมั่นต่อคนผู้นี้แต่แรก อย่าว่าแต่ตอนนี้ยังัวชิงแช ซึ่งเป็นศิษย์นอกแซ่ของตระกูลม่อยังแห่งแคว้นกังหน่าคอยประสานบมัน

ตระกูลม่อยังเป็นหนึ่งในสี่ตระกูลใหญ่ของบู๊ลิ้ม ศิษย์ของตระกูลม่อยังล้วนนในแซ่ม่อยัง มีแต่เม้าตั่วชิงแชคนเดียวที่เป็นศิษย์นอกแซ่

ต่อให้เม้าตั่วชิงแชไม่ลงมือ อย่างน้อยสามารถแบ่งแยกสมาธิของอากิก

การต่อสู้ครั้งนี้ คล้ายปรากฏผลแน่ชัดแล้ว •

เถ้าแก่ใหญ่นั่งตระหง่านบนเก้าอี้นวมปูหนังเสือ รู้สึกที่นั่งมั่นคงดุจชุนเขา ยิ้มาล่าวว่า

"นับแต่เจี่ยซาเสียวเอี้ย (นายเล็กคนที่สาม) เสียชีวิตในหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้าาหายสาบสูญจากวงนักเลงโดยไม่ทราบสาเหตุ มือกระบี่ในวงนักเลงยังมีผู้ใดยมกับชิ้วยี่ชิงแช ชิ้วยี่ชิงแชหากต้องการป้ายยี่ห้อ "กระบี่ที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน" ระกลเจี่ยไยมิใช่ได้มาตามใจนึก"

ตอนที่มันปลอดโปร่งใจ มันไม่ลืมยกยอผู้อื่นสักหลายคำ น่าเสียดายที่ชิ้วยี่-คล้ายไม่ได้ยินคำพูดเหล่านี้

ชิ้วยี่ชิงแชกลับจับจ้องมองอากิกเขม็งนิ่ง...ไม่ได้จ้องมองมือของอากิก หากจ้องมองดวงตาของอากิก

อากิกพอฟังคำ "เจี่ยซาเสียวเอี้ย" แก้วตาพลันหดเล็กลง คล้ายถูกเข็มเล่ม

หนึ่งทิ่มแทงใส่ก็ปาน !

ชิ้วยี่ชิงแซไม่รู้จักบุรุษหนุ่มชอมช่อยากไร้ผู้นี้ ไม่ทราบคนผู้นี้ไฉนมีแววตาเช่นนี้

มันเพียงทราบเรื่องหนึ่ง...

โอกาสของมันมาถึงแล้ว !

ไม่ว่าเป็นคนเด็ดเดี่ยวเยือกเย็นปานใด หากได้รับความกระทบกระเทือนโดยไม่คาดคิด ปฏิกิริยาจะเปลี่ยนเป็นเฉื่อยช้าลง

โดยไม่ต้องสงสัย ตอนนี้บุรุษหนุ่มผู้นี้ได้รับความกระทบกระเทือนใจชนิดหนึ่ง

บางครั้งความกระทบกระเทือนใจก็เป็นพลังชนิดหนึ่ง แต่ที่แสดงออกในแววตาของอากิกตอนนี้ เป็นความเจ็บปวดรวดร้าวและเศร้าเสียใจ ที่ไม่สามารถบ่งบอกบรรยายชนิดหนึ่ง

ความรู้สึกเช่นนี้ มีแต่ทำลายผู้คน

ชิ้วยี่ชิงแซทราบดีว่า โอกาสดีงามมีเพียงครั้งเดียว หากผ่านไปก็จะไม่หวนกลับมา

ดาบซามูไรยาวแปดเชียะของโจโจมุยังปักตรึงอยู่บนกรอบหน้าต่าง

ชิ้วยี่ชิงแซพลันยื่นมือชักดาบซามูไรออกมาโยนให้กับอากิก

มันยังมีมืออีกข้างหนึ่ง

มันใช้มืออีกข้างหนึ่งชักกระบี่ยาวจากกลางหลัง

ไม่ว่าอากิกรับดาบซามูไรหรือไม่ มันล้วนตระเตรียมจู่โจมลงมือ

มันมั่นใจว่าสามารถปลิดชีวิตอากิกในท่าเดียว !

อากิกรับดาบซามูไรไว้

อากิกความจริงใช้กระบี่ กระบี่ที่มีความยาวนับจากด้ามถึงปลายกระบี่รวมสามเชียะเก้านิ้ว

แต่ดาบซามูไรเล่มนี้เพียงด้ามดาบก็ยาวหนึ่งเชียะห้านิ้ว นักดาบซามูไรจากเกาะญี่ปุ่นมักจับดาบด้วยสองมือ เพลงดาบซามูไรของพวกมัน ผิดแผกจากเพลงกระบี่ของตงง้วนอย่างสิ้นเชิง

อากิกเมื่อถือดาบซามูไรเล่มนี้ ก็คล้ายช่างเหล็กใช้พู่กันตีเหล็ก เฉกเช่นนักศึกษาใช้ค้อนเหล็กเขียนหนังสือ มิสู้ไม่มีจะประเสริฐกว่า

แต่อากิกยังรับดาบซามูไรไว้

อากิกคล้ายสูญเสียความสามารถในการตัดสินเรื่องราว ไม่สามารถตัดสินว่า

ความเคลื่อนไหวนี้ถูกหรือผิด

พริบตาที่มือของอากิกกระทบถูกด้ามดาบประกายกระบี่ก็จู่โจมมาดุจสายฟ้า

กระบี่ยาวสามเชียะเจ็ดนิ้วแหวกจู่โจมมาอย่างหักโหม ดาบซามูไรที่ยาวแปดเชียะไม่สามารถร่ายรำใช้ออกได้

ประกายกระบี่แลบแปลบ ก็มาถึงคอหอยอากิก

อากิกพลันขยับข้อมือ แว่วเสียงดังกร๊อบดาบซามูไรพลันหักเป็นสองท่อน

หักตรงส่วนที่ถูกก้อนหินเมื่อครู่ซัดใส่

เมื่อครู่ก้อนหินซัดใส่กลางดาบ

คมดาบที่ยาวกว่าสามเชียะร่วงหล่นลง แต่ยังมีคมดาบยาวสามเชียะอีกส่วนหนึ่งตวัดขึ้น

ชิ้วยี่ชิงแซเสือกแทงกระบี่มาดุจอสรพิษ ห่างจากคอหอยอากิกไม่ถึงสามนิ้ว กระบี่นี้ความจริงเป็นกระบี่คร่าชีวิตเป็นมั่นเหมาะ

อากัปกิริยาชักดาบ โยนดาบ ชักกระบี่ จู่โจมกระบี่ ทุกขั้นตอนล้วนผ่านการคำนวณเป็นมั่นเหมาะ !

แต่มันไม่ได้คำนวณถึงปฏิกิริยาของอากิกครั้งนี้

ได้ยินเสียงติง ประกายไฟแลบกระจาย ดาบซามูไรหักตวัดขึ้นปะทะกับกระบี่ของมัน

ไม่ได้ปะทะกับคมกระบี่ หากแต่ปะทะกับปลายกระบี่ !

ไม่มีผู้ใดปะทะกับปลายกระบี่ที่ทิ่มแทงมาดุจสายฟ้าในเวลาชั่วพริบตาได้

ไม่มีผู้ใดลงมือได้รวดเร็วปานนี้ แม่นยำปานนี้

อาจบางทีไม่ใช่ไม่มี อาจบางทียังมีคนหนึ่ง

แต่ชิ้วยี่ชิงแซคิดไม่ถึงอากิกเป็นคนผู้นี้ !

รู้สึกปลายกระบี่สะท้านคราหนึ่ง ปรากฏอาการสั่นสะเทือนอย่างประหลาดชนิดหนึ่ง ถ่ายทอดมาจากตัวกระบี่ เข้าสู่มือและไหล่มัน

จากนั้นมันรู้สึกคล้ายมีลมหอบหนึ่งกรรโชกมา

ดาบซามูไรหักในมืออากิก คล้ายกลับกลายเป็นลมหอบหนึ่งโชยเข้าหามันอย่างแผ่วเบา

มันเห็นประกายดาบ และสัมผัสกับลมหอบนั้น แต่ไม่ทราบสมควรหลบหลีกปิดป้องอย่างไร

ตอนที่ลมโชยมา มีผู้ใดหลบเลี่ยงได้ ? มีผู้ใดทราบว่าลมโชยมาจากที่ใด ?

แต่มันไม่ได้สิ้นหวัง เนื่องเพราะมันยังมีสหายผู้หนึ่งที่ด้านหลังอากิก

ผู้คนส่วนใหญ่ในวงนักเลงล้วนเข้าใจว่า เพลงกระบี่ของชิ้วยี่ชิงแชเหนือกว่าเม้าตั่วชิงแช พลังฝีมือก็น่ากลัวกว่าเม้าตั่วชิงแช

มีแต่ชิ้วยี่ชิงแชทราบว่า ความคิดเช่นนี้เป็นความคิดที่โง่เขลากระไรปานนั้น มีแต่มันเองทราบว่าเม้าตั่วชิงแชหากคิดปลิดชีวิตมัน เพียงกระบวนท่าเดียวก็พอแล้ว

นั่นจึงเป็นกระบวนท่าปลิดชีวิต นั่นจึงเป็นเพลงกระบี่ที่น่ากลัวอย่างแท้จริง ไม่มีผู้ใดคาดคิดคำนวณระดับความเร็ว กระแสพลัง และความพลิกแพลงของกระบวนท่านั้นได้ เนื่องเพราะไม่มีผู้ใดเคยเห็นมา

มันร่วมฟันฝ่าอันตราย ร่วมเป็นร่วมตายกับเม้าตั่วชิงแชเนิ่นนานปี ก็มีโอกาสเห็นเพียงครั้งเดียว

มันเชื่อว่าขอเพียงเม้าตั่วชิงแชใช้กระบวนท่านั้นออก ต่อให้อากิกสามารถหลบรอดได้ ก็ไม่มีเรี่ยวแรงทำร้ายคนอีก

พริบตาที่รวดเร็วดุจประกายไฟ ด้านหลังอากิกบังเกิดเสียงตวาดเบา ๆ

"โปรดยั้งดาบไว้ไมตรี !"

เสียงตวาดพอดัง เสียงลมก็หยุดพัด ประกายดาบก็สลายวับ กระบี่ของเม้าตั่วชิงแชยื่นปราดถึงต้นคออากิก

พลังกระบี่เย็นยะเยียบ คล้ายหิมะน้ำแข็งบนยอดเขาสุดขอบฟ้า ท่านไม่ต้องสัมผัสถูก ก็รับรู้ถึงความเย็นที่แปลบปลาบดุจปลายเข็ม สามารถกัดกร่อนกระดูกของท่านจนแข็งทื่อ

กระบี่ความจริงเย็นเฉียบ แต่มีแต่กระบี่ในมือยอดฝีมือที่แท้จริง จึงสามารถแผ่พลังกระบี่เย็นยะเยียบเช่นนี้

กระบี่พุ่งวาบมา แต่แล้วหยุดชะงักอย่างกะทันหัน ห่างจากเส้นเลือดใหญ่ที่ต้นคออากิกไม่ถึงครึ่งนิ้ว !

เส้นเลือดของอากิกเต้นกระตุก กล้ามเนื้อข้างเส้นเลือดก็เต้นกระตุก

แต่ร่างอากิกกลับไม่เคลื่อนไหว

อากิกยามเคลื่อนไหวรวดเร็วดุจสายลม เมื่อไม่เคลื่อนไหวหนักแน่นดุจขุนเขา แต่ขุนเขาก็มีเวลาพังทลายลงได้

ริมฝีปากอากิกแห้งแตก คล้ายก้อนหินบนยอดเขาที่ถูกลมพัดแตกระแหง

สีหน้าอากิกก็เฉกเช่นกับก้อนหิน ไม่มีความรู้สึกใด ๆ

หรืออากิกไม่ทราบว่า กระบี่เล่มนี้ขอเพียงเสือกแทงมาอีกหนึ่งนิ้ว โลหิตของ

อากิกจะไหลหลั่งจากร่างจนหมดสิ้น

หรืออากิกไม่กลัวตายจริง ๆ ?

ชี้วยี่ชิงแชและเถ้าแก่ใหญ่พากันคำนึง

"ไม่ว่าอากิกกลัวตายหรือไม่ ครั้งนี้ต้องตายแน่นอน"

ชี้วยี่ชิงแชระบายลมหายใจยาว ๆ เถ้าแก่ใหญ่ก็ระบายลมหายใจยาว ๆ ร
ให้เม้าตั่วชิงแชแทงกระบี่ออก

บทที่ 17

เหตุการณ์เปลี่ยนแปร

ดวงตาของเม้าตั่วชิงแซจ้องจับที่เส้นเลือดที่เต้นระริกบริเวณต้นคออากิกเขม็ง ดวงตากลับทอแววประหลาดพิกล คล้ายเปี่ยมแววอาฆาต คล้ายเต็มไปด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว

มันไฉนยังไม่แทงกระบี่ออกไป ?

มันยังรออะไร ?

ชิ้วยี่ชิงแซอดกล่าวมิได้

"ท่านไม่ต้องวิตกกังวลแทนเรา"

ซามูไรหักของอากิกห่างจากคอหอยไม่กี่นิ้ว แต่ในมือมันยังถือกระบี่ ดังนั้นกล่าวอย่างเชื่อมั่น

"เรามั่นใจว่าสามารถหลบรอดจากดาบนี้"

เม้าตั่วชิงแซไม่มีปฏิกิริยาใด

ชิ้วยี่ชิงแซกล่าวว่า

"ต่อให้เราหลบไม่พ้น ท่านก็ต้องฆ่ามัน คนผู้นี้หากไม่ตาย พวกเราก็ไม่มีหนทางรอด พวกเรามิอาจไม่เสี่ยงอันตรายสักครั้ง"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวเสริมขึ้น

"นี่ไม่อาจนับเป็นการเสี่ยงอันตราย พวกท่านมีโอกาสมากกว่ามันมากนัก"

เม้าตั่วชิงแซพลันยิ้มออกมา รอยยิ้มของมันก็ประหลาดพิกลยิ่ง มันพอเริ่ม

กระบี่ก็เสือกทางออก

คมกระบี่แทงผ่านลำคออากิกไป ใส่หัวไหล่ชิ้วยี่ชิงแซ !

แว่วเสียงดังเครั้ง กระบี่ในมือซ้ายชิ้วยี่ชิงแซร่วงหล่นลงสู่พื้น หยาดโลหิตง ฉีดต้องใบหน้ามันเอง

ใบหน้าชิ้วยี่ชิงแซบิดเบี้ยวเพราะความแตกตื่นและขุ่นแค้น

เถ้าแก่ใหญ่ก็กระโดดปราดขึ้น

ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึง จะเกิดเหตุแปรเปลี่ยนเช่นนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบวชิงแซไยต้องทำเช่นนี้ ?

อาจบางทีมีแต่มันกับอากิกที่ทราบ

สีหน้าอากิกยังไม่มีความรู้สึกใด ๆ เหตุแปรเปลี่ยนนี้คล้ายอยู่ในความคาดคิดากิกแต่แรก

แต่ดวงตาอากิกกลับทอแววเจ็บปวดรวดร้าว ยังเจ็บปวดรวดร้าวกว่าเม้าตั่วเสียอีก

ประกายกระบี่แลบแปลบ เม้าตั่วชิงแซพลันสอดกระบี่คืนฝัก ทอดถอนใจว่า

"พวกเราไม่ได้พบกันห้าปีแล้ว ใช่หรือไม่ ?"

คำถามนี้กลับกล่าวกับอากิก ดูท่าคนทั้งสองไม่เพียงรู้จักกัน ทั้งยังเป็นสหายนานปี

เม้าตั่วชิงแซกล่าวว่า

"วันเวลาที่ผ่านมา ท่านสบายดีหรือไม่ เจ็บไข้ได้ป่วยหรือไม่ ?"

สหายเก่าที่ไม่ได้พบกันนานปี พลันพบหน้ากัน ย่อมต้องถามไถ่ทุกข์สุขกันกัน นี่ความจริงเป็นคำทักทายธรรมดา

แต่คำพูดนี้เปล่งจากปากเม้าตั่วชิงแซ คล้ายเต็มไปด้วยความเจ็บปวดรวดร้าวงาฆาตแค้น

อากิกกำหมัดแนบแน่น มิเพียงไม่เอ่ยปาก ทั้งยังไม่เหลียวหน้าไป

เม้าตั่วชิงแซกล่าวว่า

"เราเมื่อจดจำท่านออก ท่านไฉนยังไม่ยอมเหลียวหน้ามาให้เราชมดูท่าน ?"

ในที่สุดอากิกทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านเมื่อจดจำข้าพเจ้าออก ไยต้องชมดูอีก ?"

เม้าตั่วชิงแซกล่าวว่า

"อย่างน้อยท่านสมควรดูว่า เราแปรเปลี่ยนเป็นลักษณะใดแล้ว"

เสียงของมันแม้แผ่วเบา แต่คล้ายเสียงร่ำร้องอย่างแหบโหย

ในที่สุดอากิกเหลียวหน้าไป พอเหลียวหน้ามองสีหน้าก็แปรเปลี่ยนไป

ผู้ที่ยืนอยู่ด้านหลัง เพียงเป็นชายชราผมหงอกขาวผู้หนึ่ง ไม่มีใดพิเศษพิสดาร และไม่มีใดน่ากลัว

แต่สีหน้าของอากิกยังแตกตื่นกว่าพบเห็นสัตว์ดึกดำบรรพ์ตัวหนึ่งอีก

เม้าตั่วชิงแซยิ้มอีกครา รอยยิ้มยิ่งประหลาดกล่าวว่า

"ท่านเห็นว่าเราเปลี่ยนไปมากมาย ใช่หรือไม่ ?"

อากิกคิดกล่าวกระไร แต่ไม่มีเสียงเปล่งออกมา

เม้าตั่วชิงแซกล่าวอีกว่า

"พวกเราหากพบกันในระหว่างทาง เกรงว่าท่านคงจดจำเราไม่ได้"

มันพลันเหลียวหน้าไปยังเถ้าแก่ใหญ่ ถามว่า

"ท่านคงประหลาดใจ มันพอพบเห็นเรา ไฉนมีท่าทีแตกตื่นปานนี้ ?"

เถ้าแก่ใหญ่ได้แต่ผงกศีรษะ มันขบคิดไม่เข้าใจว่า คนทั้งสองที่แท้มีความสัมพันธ์ใด

เม้าตั่วชิงแซถามอีกว่า

"ในความเห็นของท่าน มันมีอายุเท่าใด ?"

เถ้าแก่ใหญ่จับจ้องมองอากิก กล่าวอย่างลังเล

"ประมาณยี่สิบเศษ ไม่ถึงสามสิบ"

เม้าตั่วชิงแซกล่าวว่า

"เราเล่า ?"

เถ้าแก่ใหญ่จับจ้องมองผมขาวโพลงทั่วศีรษะ และริ้วรอยเหี่ยวย่นบนใบหน้าเม้าตั่วชิงแซ ในใจแม้คิดบอกอายุให้น้อยลงสักหลายปี ก็ไม่อาจบอกได้

เม้าตั่วชิงแซกล่าวว่า

"ท่านเห็นว่าเราอายุหกสิบเศษ ใช่หรือไม่ ?"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวประจบว่า

"ต่อให้ท่านมีอายุหกสิบปีจริง ๆ ดูไปคล้ายห้าสิบสามห้าสิบสี่เท่านั้น"

เม้าตั่วชิงแซพลันเปล่งเสียงหัวร่อ คล้ายไม่เคยได้ยินเรื่องน่าหัวร่อกว่านี้มาก่อน แต่เสียงหัวร่อของมันฟังดูไม่มีความหมายหัวร่อแม้แต่น้อย กลับคล้ายกำลังร้องไห้อยู่หลายส่วน

เถ้าแก่ใหญ่จ้องมองมัน เหลียวมองอากิกกล่าวว่า

"หรือเราล้วนคาดเดาผิด ?"

อากิกพลันระบายลมหายใจยาว ๆ กล่าวว่า

"เราเกิดปีขาล ปีนี้อายุสามสิบสอง"

เถ้าแก่ใหญ่ถามว่า

"เม้าตั่วชิงแซเล่า ?"

อากิกกล่าวว่า

"มันโตกว่าข้าพเจ้าเพียงสามปี"

เถ้าแก่ใหญ่จับจ้องมองเม้าตั่วชิงแซอย่างแตกตื่น ไม่ว่าผู้ใดก็ดูไม่ออกว่าคนผู้นี้อายุเพียงสามสิบห้าปี ดังนั้นกล่าวว่า

"มันไฉนแก่เร็วปานนี้ ?"

อากิกกล่าวว่า

"เพราะความแค้น !"

ความแค้นที่ลึกล้ำ ก็เฉกเช่นกับความเศร้าเสียใจอันลึกซึ้ง สามารถกัดกร่อนผู้คนแก่เร็วได้โดยง่าย

เถ้าแก่ใหญ่ก็เข้าใจเหตุผลข้อนี้ แต่อดถามมิได้

"มันแค้นอะไร ?"

อากิกกล่าวว่า

"แค้นข้าพเจ้า"

"มันไฉนแค้นท่าน ?"

อากิกกล่าวว่า

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าลักพาคู่หมั้นของมันไป"

สีหน้าของตนเปลี่ยนเป็นเฉื่อยชาไร้ความรู้สึกกล่าวสืบต่อ

"ครั้งนั้นข้าพเจ้าความจริงไปแสดงความยินดีต่อพวกมันอย่างจริงใจ แต่ในคืนที่สองที่พวกมันหมั้นหมายกัน กลับชักชวนคู่หมั้นของมันหนีตามกันไป"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"เนื่องเพราะท่านก็หลงรักสตรีนางนั้น ?"

อากิกไม่ตอบคำถามโดยตรง เพียงกล่าวเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าหลังจากนำนางหนีตามมาครึ่งเดือน ก็สลัดทอดทิ้งนาง"

เถ้าแก่ใหญ่ถามโพล่งว่า

"ท่านไฉนทำเรื่องเช่นนี้ ?"

อากิกกล่าวว่า

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าพอใจ"

"ขอเพียงท่านพอใจ ไม่ว่าเรื่องราวใดล้วนกระทำได้ ?"

"มิผิด"

เถ้าแก่ใหญ่ระบายลมหายใจยาว ๆ กล่าวว่า

"ตอนนี้เรานับว่าเข้าใจแล้ว"

อากิกถามว่า

"เข้าใจอะไร ?"

เถ้าแก่ใหญ่กล่าวว่า

"เมื่อครู่มันไม่ฆ่าท่าน เนื่องเพราะมันไม่ต้องการให้ท่านตายเร็วไป มันต้องการให้ท่านถูกเคี่ยวเข็ญทรมานตายไปทีละน้อย"

เม้าตั่วชิงแชพลันชะงักเสียงหัวร่อ ขู่คำรามว่า

"ผายลมของมารดาท่าน !"

เถ้าแก่ใหญ่ตะลึงลานกับที่

เม้าตั่วชิงแชกำหมัดแนบแน่น จับจ้องมองอากิกเขม็งนิ่ง เน้นทีละคำ

"เราต้องการให้ท่านชมดูเรา เพียงเพราะต้องการให้ท่านทราบเรื่องหนึ่ง"

อากิกกำลังฟัง

เม้าตั่วชิงแชกล่าวว่า

"เราไม่ได้แค้นท่าน หากแต่แค้นตัวเอง ดังนั้นกัดกร่อนทรมานตัวเองเป็นเช่นนี้"

อากิกนิ่งเงียบงัน ในที่สุดผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจ"

เม้าตั่วชิงแชถามย้ำว่า

"ท่านเข้าใจจริง ๆ ?"

"เป็นความจริง"

เม้าตั่วชิงแชกล่าวว่า

"ท่านยินยอมให้อภัยเรา ?"

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าให้อภัยท่านแต่แรก"

เม้าตั่วชิงแชระบายลมหายใจยาว ๆ คล้ายปลดแอกที่หนักนับพันชั่งลงจากไหล่ จากนั้นมันคุกเข่าลง คุกเข่าลงที่เบื้องหน้าอากิก พึมพำว่า

"ขอบคุณท่าน ขอบคุณท่าน..."

ชิ้วยี่ชิงแชจับจ้องมองมันอย่างแตกตื่นตลอดเวลายามนั้นอดขู่คำรามว่า

"มันลักพาภรรยาของท่านไป จากนั้นสลัดทอดทิ้งนาง ท่านกลับขอให้มันอภัยให้กับท่าน กลับขอบคุณมัน ท่าน...เมื่อครู่ท่านไยไม่ปล่อยให้เราฆ่ามันในกระบี่เดียว ?"

เมื่อครู่มันดูออกว่า อากิกถูกคำพูดมันแบ่งแยกสมาธิ ความจริงมีโอกาสจู่โจมกระบี่ คิดไม่ถึงสหายของมันกลับสอดมือเข้าช่วยเหลืออากิก จู่โจมต่อมัน

เม้าตั่วชิงแชถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าเมื่อครู่เราช่วยเหลือมันจริง ๆ"

ชิ้วยี่ชิงแชกระชากเสียงว่า

"หรือว่าไม่ใช่ ?"

เม้าตั่วชิงแชกล่าวว่า

"เราไม่ได้ช่วยเหลือมัน หากแต่ช่วยเหลือท่าน เมื่อครู่ท่านหากจู่โจมกระบี่ออก ต้องตายโดยไร้ที่กลบฝังแล้ว"

มันฝืนยิ้มกล่าวสืบต่อ

"ต่อให้เราเป็นคนเนรคุณ ลงมือพร้อมกัน ก็ไม่แน่นักว่าสามารถทำร้ายมันแม้สักขุมขนหนึ่ง"

เพลิงโทสะของชิ้วยี่ชิงแชแปรเปลี่ยนเป็นความตื่นเต้นสงสัย

มันทราบว่าสหายของมันไม่ใช่คนกล่าวโป้ปด แต่อดกล่าวมิได้

"เมื่อครู่พวกเราจู่โจมกระบี่ทั้งหน้าหลัง กอปรเป็นสภาพฟ้าดินสัมพันธ์ มันยังมีวิธีใดคลี่คลายได้ ?"

เม้าตั่วชิงแชกล่าวว่า

"มันมี"

สีหน้ามันปรากฏแววเคารพนับถือ กล่าวว่า

"ในบู๊ลิ้มมีมันเพียงคนเดียว มีเพียงวิธีเดียวที่ทำลายสภาพฟ้าดินสัมพันธ์ได้"

ชิ้วยี่ชิงแชหน้าแปรเปลี่ยนไป โพล่งว่า

"เป็นวิชาทีตี่กู่ฮุ่ง (ฟ้าดินล้วนดับสูญ) ?"

"มิผิด เป็นหลักวิชาตี่พั่วเทียนเกีย ทีตี่กู่ฮุ่ง (ดินทลายฟ้าสะท้าน ฟ้าดิน

ล้วนดับสูญ)"

ชิ้วยี่ชิงแซถามโพล่งว่า

"หรือมันเป็นคนผู้นั้น ?"

เม้าตั่วชิงแซกล่าวว่า

"เป็นคนผู้นั้นเอง !"

ชิ้วยี่ชิงแซชวนเซถอยไปด้านหลัง คล้ายกระทั่งยืนก็ยืนไม่มั่น

เม้าตั่วชิงแซกล่าวว่า

"ในชีวิตเราเพียงกระทำความผิดอุกฤษฏ์ ที่ไม่อาจอภัยให้ได้ประการหนึ่ง หากไม่ใช่คนผู้หนึ่งช่วยปกปิดเป็นความลับให้กับเรา เราคงตกตายโดยไร้ที่กลบฝังแต่แรก"

ชิ้วยี่ชิงแซถามย้ำว่า

"มันก็เป็นคนผู้นั้น ?"

เม้าตั่วชิงแซกล่าวว่า

"มันเป็นคนผู้นั้น"

มันกล่าวต่อช้า ๆ

"เราก็ทราบดีว่า มันไม่ได้ล่อลวงคู่หมั้นหมายเราไป หากแต่เป็นนางติดตามมันไปเอง ดังนั้น..."

ไม่ทันกล่าวจบ พลันปรากฏประกายเย็นยะเยียบสายหนึ่ง ซัดพุ่งมาโดยปราศจากชุ่มเสียงผิดปกติ เสียงฉึกเมื่อปลายดาบซามูไรยาวสามเชียะปักตรึงกับกลางหลังมัน !

เห็นหยาดโลหิตสาดกระจาย เม้าตั่วชิงแซล้มลง

คนลงมือกลับเป็นบุรุษหนุ่ม ที่นำอากิกเข้ามายังห้องโถงจำลอง

ใบหน้าของบุรุษหนุ่มนี้ มักประดับด้วยรอยยิ้มที่น่ารัก แต่ตอนนี้มันไม่ได้ยิ้ม

มันพอลงมือ เถ้าแก่ใหญ่ใจหายวาบ อากิกก็ใจหายวาบ

ชิ้วยี่ชิงแซไม่เพียงแตกตื่น มิหนำซ้ำยังเดือดดาลกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"คนผู้นี้เป็นใคร ?"

บุรุษหนุ่มนั้นกล่าวว่า

"เราเรียกว่าเชี่ยวตี๋ (ตี๋น้อย)"

มันเดินช้า ๆ มา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงเป็นเด็กทารกที่ทั้งไม่มีชื่อ ทั้งใช้ไม่ได้ วีรบุรุษผู้กล้าและจอม

เช่นพวกท่านย่อมไม่ฆ่าเรา"

ชี้วยี่กระซากเสียงว่า

"ผู้ฆ่าคนต้องตาย ไม่ว่าผู้ใดฆ่าคนล้วนเป็นเฉกเช่นกัน"

กล่าวจบ เก็บกระบี่ของมันขึ้นจากพื้น

เชี่ยวตี๋ยังข่มสีหน้าเป็นปกติ กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"มีแต่เราไม่เป็นเฉกเช่นกัน ข้าพเจ้าทราบว่าท่านจะไม่ฆ่าข้าพเจ้าแน่นอน"

ชี้วยี่ชิงแซความจริงคุมกระบี่มั่น พอฟังอดถามมิได้

"เพราะเหตุใด ?"

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"เนื่องเพราะขอเพียงท่านลงมือ จะมีคนฆ่าท่านให้กับเรา"

เอ่ยถึงตอนนี้ กวาดตามายังอากิก แววตาประหลาดพิกลยิ่ง

อากิกก็อดถามมิได้

"ผู้ใดจะฆ่ามันให้กับท่าน ?"

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"ย่อมเป็นท่าน !"

"ข้าพเจ้าไยต้องฆ่าคนให้กับท่าน ?"

เชี่ยวตี๋กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าแม้เป็นเด็กทารกที่ทั้งไม่มีชื่อทั้งใช้ไม่ได้ แต่มีมารดาที่ฤทธิ์เลิศนางหนึ่ง มิหนำซ้ำมารดาข้าพเจ้าสนิทสนมคุ้นเคยกับท่านยิ่ง !"

อากิกหน้าแปรเปลี่ยนไป ฉุกคิดถึงคนผู้หนึ่ง กล่าวว่า

"หรือมารดาท่านคือ...คือ..."

เสียงของตนเปลี่ยนเป็นแหบแห้ง บอกชื่อนั้นไม่ออก นั่นเป็นชื่อที่ตนไม่อาจลืม แต่ลืมไม่ได้

เชี่ยวตี๋กล่าวแทนว่า

"มารดาข้าพเจ้าเป็นตัวเสียวเจี๊ยะ (ธิดาคนโต) ของตระกูลม่อยัง แห่งแคว้นฉู่ มีศักดิ์เป็นเชี่ยวซือม่วยของเม้าตั๋วชิงแซ"

เต็กเฮียะแซรับฟังถึงตอนนี้ เข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด กล่าวเสริมขึ้น

"ตระกูลม่อยังเป็นหนึ่งในสี่ตระกูลใหญ่ของบู๊ลิ้ม ชื่อของตัวเสียวเจี๊ยะนั้นก็คือม่อยังชิวชิว !"

อากิกย่อมรู้จักชื่อของตัวเสียวเจี๊ยะตระกูลม่อยังดี ไม่เพียงรู้จักดี ทั้งยังมี

ความสัมพันธ์กับนางอย่างลึกล้ำ

ยามกะทันหันถึงกับมือเย็นเฉียบ เย็นยะเยียบเสียดกระดูก

เชี่ยวตี๋จับจ้องมองอากิก กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"มารดาข้าพเจ้าพร่ำกำชับข้าพเจ้า หากมีคนกล้ากล่าวเหลวไหลทางเบื้องนอก ทำลายชื่อเสียงของตระกูลม่อยัง ต่อให้ข้าพเจ้าไม่ฆ่ามัน ท่านก็ไม่ยินยอม อย่าว่าแต่เม้าตั๋วชิงแชผู้เป็นศิษย์ของตระกูลม่อยัง เพียงเพื่อรักษาเกียรติภูมิของสำนักมารดาข้าพเจ้า"

อากิกกำหมัดแนบแน่น กล่าวว่า

"มารดาท่านเป็นเจ้าสำนักพิทักษ์กฎตระกูลม่อยังตั้งแต่เมื่อใด ?"

"เพิ่งเป็นไม่นาน"

อากิกถามอีกว่า

"นางไฉนไม่รั้งท่านไว้ข้างกาย"

เชี่ยวตี๋ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเป็นเด็กทารก ที่ไม่อาจพบพานผู้คน ไม่มีศักดิ์ศรีเข้าประตูของตระกูลม่อยังได้แต่อยู่ใต้ชายคาผู้อื่น เป็นคนต่ำต้อยด้อยศักดิ์ศรี"

อากิกหน้าแปรเปลี่ยนอีกครา รำพึงในใจ

"ใช่แล้ว เรากับนางไม่ได้แต่งงานกันตามประเพณี บุตรที่ถือกำเนิดออกมาย่อมไม่มีศักดิ์ศรีเข้าประตูของตระกูลของม่อยัง"

ขบคิดถึงตอนนี้ ดวงตาเปี่ยมแว่วเจ็บปวดรวดร้าวและพลุ่งพล่านรันทด เนิ่นนานให้หลังจึงถามเบา ๆ

"ปีนี้ท่านอายุเท่าใดแล้ว ?"

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"ปีนี้ข้าพเจ้าเพิ่งสิบห้าปี"

เถ้าแก่ใหญ่แตกตื่นตกใจอีกครา ไม่ว่าผู้ใดก็ดูไม่ออกว่า บุรุษหนุ่มผู้นี้เป็นเด็กหนุ่มอายสิบสี่สิบห้าปีเท่านั้น

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าผู้อื่นดูไม่ออกว่า ปีนี้ข้าพเจ้าเพิ่งสิบห้าปี เฉกเช่นกับผู้อื่นก็ดูไม่ออกว่าเม้าตั๋วชิงแชเพิ่งอายุสามสิบห้าปี"

มันพลันแย้มยิ้ม รอยยิ้มก็สลดหดหู่ยิ่งกล่าวว่า

"อาจบางทีเนื่องเพราะวันเวลาของเราผ่านไปอย่างยากเข็ญกว่าเด็กทารกอื่น

ดังนั้นเติบใหญ่เร็วกว่าผู้อื่น"

ประสบการณ์ที่เจ็บปวดรวดร้าว บันดาลให้เหล่าทารกเติบโตเจริญวัยได้โดยง่ายจริง ๆ

ชี้วยี่ชิงแซจับจ้องมองมัน เหลียวมองอากิกพลันกระทืบเท้าโอบอุ้มซากศพเม้าตั่วชิงแซขึ้น สาวเท้าออกจากห้องโถงทันที

เถ้าแก่ใหญ่ทราบว่า พอมันจากไป เกรงว่าตนเองก็ต้องไปด้วย ดังนั้นกล่าวว่า

"ชี้วยี่ชิงแซชะงักเท้า"

เชี่ยวตี๋กล่าวเสียงเย็นชา

"มันทราบดีว่า ในชีวิตนี้ไม่มีวันล้างแค้นได้ อยู่ต่อไปไยมิใช่ไร้รสชาติ ?"

นี่เป็นคำพูดที่เสียดแทงใจยิ่ง ลูกผู้ชายชาตรีหลั่งเลือดเสี่ยงชีวิตเพราะสิบเนื่องจากคำพูดประโยคนี้

แต่ตอนนี้มันคำนวณแน่ว่า ต่อให้ชี้วยี่ชิงแซได้ยิน ได้แต่แสร้งเป็นไม่ได้ยินดังนั้นจงใจกล่าวออกไป

มิคาดชี้วยี่เพิ่งออกพ้นจากประตูห้องโถง ก็ล่าถอยกลับมาทีละก้าว ใบหน้าชีดขาวปรากฏแววประหลาดพิกล แต่ไม่ใช่คับแค้นเดือดดาล หากแต่แตกตื่นลนลาน

มันไม่ใช่บุรุษหนุ่มเลือดร้อน และไม่ใช่คนที่ไม่รู้จักหนักเบา ความจริงไม่บังควรล่าถอยกลับมา นอกจากมันหลงเหลือทางเพียงสายเดียว

เชี่ยวตี๋ทอดถอนใจพึมพำว่า

"มันเป็นคนชาญฉลาดชัด ๆ ไฉนไม่รู้จักดีชั่วปานนี้"

เพิ่งกล่าวจบ นอกประตูบังเกิดเสียงเย็นชาว่า

"เนื่องเพราะมันไม่มีหนทางไป !"

บทที่ 18

ซาเสี่ยวเอ้ย

เสียงนี้ความจริงอยู่ไกลยิ่ง ได้ยินลานตึกบังเกิดเสียงตั๊กคราหนึ่ง ก็มาถึงหน้าประตู

จากนั้นเป็นเสียงตั๊กอีกครา คนที่นอกประตูก็เข้ามาภายในห้อง

เห็นแขนเสื้อข้างซ้ายของมันว่างเปล่า สอดอยู่ในสายรัดเอว ขาขวาถูกฟันขาดเสมอเข่า ติดตั้งเท้าไม้ข้างหนึ่ง ตาซ้ายปรากฏรอยแผลดาบสายหนึ่งพาดลงจากมุมหน้าผาก รอยแผลลึกจนเห็นกระดก กลับเป็นคนพิการแขนเดียวตาเดียวเท้าด้วนผู้หนึ่ง !

คนทุพพลภาพเช่นนี้ ความจริงต้องมีลักษณะทุเรศอัปลักษณ์ แต่คนผู้นี้กลับอยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์

มันไม่เพียงตกแต่งเป็นระเบียบเรียบร้อยสวมเสื้อผ้าหรูหรา มิหนำซ้ำยังเป็นบุรุษที่มีเสน่ห์คนหนึ่ง แม้แต่รอยแผลดาบบนใบหน้า ก็คล้ายเป็นเสน่ห์ที่โหดเหี้ยมอำมหิตชนิดหนึ่ง

เสื้อผ้าของมันทอจากเส้นใยบริสุทธิ์ บนสายรัดหยกที่หว่างเอวยังเสียบกระบี่สั้นเล่มหนึ่ง

ภายในห้องมีทั้งคนเป็นและมีคนตาย แต่มันคล้ายไม่เห็นอยู่สายตา เพียงถามเสียงเย็นชา

"ผู้ใดเป็นเจ้าของสถานที่นี้"

เถ้าแก่ใหญ่มองอากิก เหลียวมองเต็กเฮียะแซฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ตอนนี้เรายังเป็นเจ้าของ"

คนแขนเดียวเหลือกตาข้างเดียว กล่าวอย่างยโสทระนง

"มีอาคันตุกะมาจากแดนไกล กระทั่งที่นั่งสักที่ยังไม่มี จู้ยิ้นไยมิใช่เสียมารยาทไป ?"

เถ้าแก่ใหญ่ยังลังเล เต็กเฮียะแซก็แย้มยิ้มประจบยกเก้าอี้มาตัวหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านที่นับถือแซ่ไร ?"

คนแขนเดียวไม่แยแสสนใจมันแต่ชนิ้วออกสี่นิ้ว

เต็กเฮียะแซยังคงแย้มยิ้มประจบ กล่าวว่า

"ท่านที่นับถือยังมีสหายอีกสามท่าน ?"

คนแขนเดียวส่งเสียงดังอืมม์

เต็กเฮียะแซยกเก้าอี้มาอีกสามตัว เพิ่งตั้งเป็นแถวเดียว ก็ปรากฏผู้คนสองคนพลิ้วละลิ่วลงมาอย่างแผ่วเบา

หนึ่งในสองไม่เพียงมีท่าร่างแผ่วเบาดุจใบไม้ร่วง ใบหน้าก็แห้งกรังดุจใบไม้ร่วงบนสายรัดเอวเสียบไผ่ผุยาวสามเชียะท่อนหนึ่ง รูปร่างดูไปคล้ายไผ่ผุท่อนหนึ่ง

แต่เสื้อผ้าของมันยิ่งทรูทรา สีหน้าท่าทียิ่งหยิ่งยโส คนในห้องไม่ว่าเป็นหรือตาย ในสายตาของมันล้วนยึดถือเป็นคนตาย

อีกผู้หนึ่ง กลับเป็นคนอ้วนที่ยิ้มแย้มตลอดเวลา บนนิ้วมืออวบขาวสวมแหวนทยกสมัยฮั่นที ประเมินค่ามิได้สามวง ไว้เล็บทั้งแหลมทั้งยาว ดูไปคล้ายมือของสตรีสูงศักดิ์

มือเช่นนี้ย่อมไม่เหมาะกับการถือกระบี่ บุคคลเช่นนี้ก็ไม่คล้ายมีตัวเบายอดเยี่ยม

แต่เมื่อครู่ตอนที่มันพลิ้วลงจากกลางอากาศ วิชาตัวเบาหาเป็นรองชายชราที่คล้ายไผ่ผุไม่

ชิ้วยี่ชิงแซพอพบเห็นคนทั้งสาม ถึงกับหน้าซีดเผือด

ยามนั้น เบื้องนอกยังมีคนผู้หนึ่งส่งเสียงไอไม่หยุดยั้ง ไอพลางเดินช้า ๆ เข้ามา กลับเป็นหลวงจีนชราครองจีวรเก่าขาด หลังค่อมงองุ้ม ใบหน้าเต็มไปด้วยแววอมโรครูปหนึ่ง

• ชิ้วยี่ชิงแซพอเห็นหลวงจีนชรา ใบหน้ายิ่งซีดขาวไร้สีเลือด ทัวร่ออย่างโศกสลด กล่าวว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก คิดไม่ถึงแม้แต่ท่านก็รุดมา"

หลวงจีนชราทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราไม่มา ผู้ใดมา เราไม่ลงนรก ผู้ใดยินยอมลงนรก ?"

เสียงของมันอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง ไม่เพียงคล้ายป่วยไข้ มิหนำซ้ำป่วยเป็นเวลานาน และป่วยหนักยิ่ง

แต่ตอนนี้ไม่ว่าผู้ใดก็ดูออกว่า มันต้องมีศักดิ์ศรีสูงส่ง มีความเป็นมาใหญ่หลวง

เถ้าแก่ใหญ่ย่อมมีสายตาเห็นการณ์ไกล มันดูออกว่าหลวงจีนรูปนี้อาจเป็นผู้กอบกู้สถานการณ์ของมัน

ไม่ว่าอย่างไรเพศบรรพชิตย่อมไม่ใจแข็งเกินไป

ดังนั้นเถ้าแก่ใหญ่ผุดลุกขึ้น กล่าวอย่างนอบน้อม

"ดีที่สถานที่นี้ไม่ใช่ขุมนรก ไต้ซือ (คำยกย่องหลวงจีน) เมื่อมาถึงที่นี้ ก็ไม่ต้องออกบิณฑบาตให้ยากลำบากอีกแล้ว"

หลวงจีนชราทอดถอนใจอีกครา กล่าวว่า

"ที่นี้ไม่ใช่ขุมนรก ที่ใดเป็นขุมนรก ? เราไม่มารับความยากลำบาก ผู้ใดยินยอมรับความยากลำบาก ?"

เถ้าแก่ใหญ่ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เมื่อมาถึงที่นี้ ไต้ซือยังต้องรับความยากลำบากอันใด ?"

"หน้าที่ปราบมารยากลำบาก ภาระฆ่าคนก็ยากลำบาก"

เถ้าแก่ใหญ่สูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ กล่าวว่า

"ไต้ซือก็คิดฆ่าคน ?"

หลวงจีนชรากล่าวว่า

"เราไม่ฆ่าคน จะให้ผู้ใดฆ่าคน ? หากไม่ฆ่าคน ไยต้องตกนรก ?"

เถ้าแก่ใหญ่พูดไม่ออกอีก

คนแขนเดียวพลันถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าเราเป็นใคร ?"

เถ้าแก่ใหญ่ส่ายหน้า

ไม่ว่าผู้ใด หลังจากเป็นเถ้าแก่ใหญ่เช่นมันจะมีโอกาสรู้จักคนไม่มากนัก

คนแขนเดียวกล่าวว่า

"ท่านสมควรทราบว่าเราเป็นใคร คนตาเดียว แขนเดียว ขาเดียวเช่นเรา

แต่ใช้กระบี่คู่ เกรงว่ามีไม่กี่คน"

มันไม่ได้คุยโอ่ ในวงนักเลงยากเสาะหาบุคคลเช่นมันได้อีก

มีเพียงคนเดียวคืออี่จื้อซังปวย (นางแอ่นเหินคู่) ตัวเอี่ยปวย ซึ่งจัดอยู่อันดับสามในสิบมือกระบี่แคว้นกังหนำ

เถ้าแก่ใหญ่ย่อมรู้จักคนผู้นี้ ดังนั้นกล่าวว่า

"เป็นตัวไต้เฮียบ (ผู้กล้าหาญแช่ตัว) ?"

คนแขนเดียวกล่าวอย่างทระนง

"มิผิด เราคือตัวเอี่ยปวย เราก็มาฆ่าคน"

ชายชราผอมสูงกว่าเสริมขึ้น

"เราลิ้วโกวเต็ก (ไผ่ผุ) ก็เช่นกัน"

ลิ้วโกวเต็กก็เป็นมือกระบี่แคว้นกังหนำ ในสิบมือกระบี่แคว้นกังหนำ มือยู่เจ็ดคนที่เสียชีวิตใต้คมกระบี่ของชิ้วยี่ชิงแช

ตามเหตุผล ผู้ที่พวกมันคิดใคร่ฆ่า สมควรเป็นชิ้วยี่ชิงแช

ตัวเอี่ยปวยกล่าวเสียงเย็นชา

"วันนี้เรารุดมาฆ่าผู้ใด เราแม้ไม่บอก ท่านคงทราบได้"

เถ้าแก่ใหญ่ระบายลมหายใจยาว ๆ แย้มยิ้มประจบกล่าวว่า

"ผู้ที่ท่านทั้งหลายคิดใคร่ฆ่า ดีที่ไม่ใช่เรา"

ตัวเอี่ยปวยกล่าวว่า

"ย่อมไม่ใช่ท่าน"

ไม่ทันกล่าวจบ ก็ลอยตัวขึ้น ชักกระบี่จากฝัก ประกายกระบี่แลบแปลบแทงใส่ชิ้วยี่ชิงแชอย่างหักโหม

ชิ้วยี่ชิงแชก็เก็บกระบี่ของมันขึ้น ยกกระบี่ต้านปะทะ

เสียงเคร้งเมื่อกระบี่สองเล่มปะทะกัน ประกายกระบี่สองสาย พลันหักเหเปลี่ยนทิศทาง พุ่งวาบเข้าหาเถ้าแก่ใหญ่

รอยยิ้มบนใบหน้าเถ้าแก่ใหญ่ยังไม่สูญหาย กระบี่สองเล่มก็แทงทะลุคอหอยและชั้วหัวใจของมัน !

ไม่มีผู้ใดคาดคำนวณเหตุแปรเปลี่ยนนี้ได้ และไม่มีผู้ใดขัดขวางได้

เนื่องเพราะพริบตาที่กระบี่สองเล่มปะทะกัน เต็กเฮียะแชก็ถูกหลวงจีนชรากระแทกล้มลง

ขณะเดียวกัน ลิ้วโกวเต็กและคนร่างอ้วนที่ยิ้มแย้มตลอดเวลา ก็ถลันถึงข้าง

กายเชี่ยวตี่

กระบี่ของลิ้วโกวเต็กยังไม่ชักจากฝัก ก็ใช้ด้ามกระบี่กระทุ้งใส่ชายโครงข้างซ้ายของเชี่ยวตี่

เชี่ยวตี่คิดพุ่งตัวไปเบื้องหน้าหมายหลบเลี่ยงกระบี่ของชิ้วยี่ชิงแซและตัวเอี่ยปวยก็พุ่งจู่โจมมาจากเบื้องหน้า

เชี่ยวตี่ได้ถลันหลบมาทางขวา ก็เผชิญกับมืออวบขาวราวกับมือของสตรีสูงศักดิ์รออยู่

เห็นเล็บนิ้วที่อ่อนนุ่มพลันดีดขึ้น เล็บทั้งสิบเรียวแหลมดุจกระบี่สั้นสิบเล่มครอบคลุมใส่คิ้ว ดวงตา และคอหอยของมัน

เชี่ยวตี่ไม่มีทนทางถอยอีก ดูท่าต้องตายแน่แล้ว

แต่อากิกไม่อาจปล่อยให้มันตายไป

อากิกเมื่อล่วงรู้ชาติกำเนิดของเชี่ยวตี่ ก็ไม่อาจเบิกตาดูเชี่ยวตี่ถูกฆ่าตายต่อหน้าตา

แต่หากคิดช่วยชีวิตเชี่ยวตี่ตอนนี้ ได้แต่สยบคนของฝ่ายตรงข้าม คุกคามไม่ให้พวกมันลงมือ

อากิกขยับกายวูบ เคลื่อนไหวทันที

ลิ้วโกวเต็กเพิ่งชักกระบี่จากฝัก เบื้องหน้าพลันปรากฏเงาคนไหววูบ กระบี่ในมือก็ถูกช่วงชิงไป ตกไปในเงื้อมมือผู้อื่น

ประกายกระบี่แลบแปลบอีกครา ปลายกระบี่ก็จ่อกับคอหอยมัน

คนลงมือคืออากิก !

แต่อากิกไม่ได้แทงกระบี่ใส่

เพียงแต่อากัปกิริยานี้ ก็เพียงพอแก่การสยบฝ่ายตรงข้าม ดังนั้นชายร่างอ้วนที่ยิ้มแย้มตลอดเวลาพลันหยุดมือแต่กลางคัน ไม่ได้แทงเล็บนิ้วลง

อากัปกิริยาทั้งหมดล้วนชะงักค้าง ทุกผู้คนล้วนจับจ้องมองกระบี่ในมืออากิก

อากิกกลับจับจ้องมองเล็บนิ้วที่แหลมคมดุจกระบี่สั้นทั้งสิบนิ้วเขม็งนิ่ง

พริบตานั้น กาลเวลาคล้ายยาวนานกว่าหนึ่งปี ในที่สุดหลวงจีนชราทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านที่นับถือมีฝีมือรวดเร็วนัก"

อากิกกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ข้าพเจ้าก็ฆ่าคนได้"

หลวงจีนชรากล่าวว่า

"เรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับท่านหรือ ?"

อากิกกล่าวว่า

"ไม่มี"

"อย่างนั้นท่านไยต้องยุ่งเกี่ยวมากความ ?"

อากิกกล่าวว่า

"เนื่องเพราะคนผู้นี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า"

หลวงจีนชรามองดูเชี่ยวตี๋ เหลียวดูมืออวบขาวดุจสตรีสูงศักดิ์ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านหากคิดช่วยชีวิตมัน เกรงว่ายากลำบากยิ่ง"

อากิกกล่าวว่า

"เพราะเหตุใด ?"

หลวงจีนชรากล่าวว่า

"เพราะมือข้างนั้น"

มันกล่าวต่อช้า ๆ

"เนื่องเพราะนั่น เป็นมือปูกุ่ยชิ่งเชียนโชวฮุ้นชิ่ว (มือรุ่มรวยควานวิญญาณ) ที่ชี้ทองคำเป็นเหล็กไหล ชี้เป็นเป็นตาย ต่อให้ท่านฆ่าลิ้วโกวเต็ก ประสกอายุเยาว์ท่านนั้นต้องตายแน่นอน"

อากิกกล่าวว่า

"หรือพวกท่านไม่คำนึงถึงการสละชีวิตลิ้วโกวเต็กแลกกับชีวิตของมัน ?"

"มิผิด"

อากิกหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"มันยังเป็นเด็กทารก พวกท่านไยต้องจัดการมันถึงแก่ชีวิต ?"

หลวงจีนชราพลันแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เด็กทารก ? มันยังเป็นเด็กทารก ? เด็กทารกเช่นนี้ เกรงว่ามีไม่มากนัก"

อากิกกล่าวว่า

"ปีนี้มันยังไม่ถึงสิบห้า ย่อมยังนับเป็นเด็ก"

หลวงจีนชรากล่าวเสียงเย็นชา

"อย่างนั้นพวกเราไม่อาจปล่อยให้มันมีอายุถึงสิบหกปี"

"เพราะเหตุใด ?"

หลวงจีนชรายอนถามว่า

"ท่านได้ยินชื่อเทียนจุน (จอมฟ้า) หรือไม่ ?"

อากิกทวนคำว่า

"จอมฟ้า ?"

หลวงจีนชราระบายลมหายใจ เอื้อนช้า ๆ

"ฟ้าดินไร้ไมตรี
ภูตเทพไร้เนตร
สรรพสิ่งไร้ความสามารถ
ประชาราษฎร์ไร้ปัญญา
เป็นตายไม่แน่นอน
โชคเคราะห์ยากจะหยั่ง
สุดฟากฟ้าสุดบาดาล
มีแต่เราเป็นเอกะ !"

อากิกกล่าวว่า

"คำพูดที่เชื่องโชนัก นี่เป็นผู้ใดกล่าว ?"

หลวงจีนชรากล่าวว่า

"นี่เป็นคำสวดตอนก่อตั้งสำนักของจอมฟ้า แม้แต่ฟ้าดิน ภูตเทพ พวกมันยังไม่เห็นอยู่ในสายตาอย่าว่าแต่คน พฤติการณ์ของพวกมัน ย่อมเป็นที่คาดเดาได้"

ชิ้วยี่ชิงแซกล่าวเสริมขึ้น

"พวกมันมีขุมกำลังกล้าแข็ง แทบครอบคลุมทั่ววงนักเลง น่าเสียดายที่ในวงนักเลงยังมีพวกเราเหล่าผู้ไม่เชื่อเรื่องเหลวไหล คิดเสี่ยงกับพวกมันสักครา"

ตัวเอี่ยปวยกล่าวว่า

"ดังนั้นข้ออริบาดหมางส่วนตัว ระหว่างสิบกระบี่กังหน่ำและชิ้วยี่ชิงแซเปลี่ยนเป็นไม่นับเป็นอย่างไรได้ ขอเพียงสามารถล้มล้างอิทธิพลชั่วร้าย เรายินดีสละแม้ชีวิต อย่าว่าแต่ความแค้นส่วนตัวเพียงนี้"

ชิ้วยี่ชิงแซกล่าวว่า

"สถานที่เพาะความชั่วร้ายแห่งนี้ เป็นสาขาหน่วยหนึ่งในสังกัดจอมฟ้า"

หลวงจีนชรากล่าวว่า

"พวกเรายังไม่สามารถชุดรากถอนโคนของพวกมัน ได้แต่ลงมือต่อหน่วย

เล็ก ๆ ก่อน"

ชิ้วยี่ชิงแชกล่าวว่า

"เด็กทารกที่ท่านคิดช่วยเหลือ เป็นคนที่จอมฟ้าส่งมายังที่นี้"

หลวงจีนชรากล่าวว่า

"มันเป็นคนที่ลอบถ่ายทอดคำสั่งของจอมฟ้า เถ้าแก่ใหญ่และเด็กเฮียะแชเพียงเป็นหุ่นให้มันจับเชิดเท่านั้น"

มันกล่าวต่อช้า ๆ

"ตอนนี้ท่านคงทราบแล้วว่า พวกเราไฉนไม่อาจปล่อยปละละเว้นมันกระมัง ?"

อากิกหน้าซีดเผือด

ด้วยชื่อเสียงเกียรติภูมิของสิบกระบี่กังหน่า ย่อมไม่ทำร้ายเด็กทารกผู้หนึ่งโดยไร้สาเหตุ

แสดงแน่ชัด เชี่ยวตี๋เป็นคนของจอมฟ้าจริง ๆ

หลวงจีนชรากล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านเมื่อเข้าใจแล้ว ยังคิดช่วยเหลือมันอีกหรือ ?"

อากิกกล่าวว่า

"ถูกแล้ว"

หลวงจีนชราก็หน้าแปรเปลี่ยนไป

อากิกไม่รอให้มันเอ่ยปาก ชิงถามว่า

"มันเป็นหัวหน้าของจอมฟ้าหรือไม่ ?"

หลวงจีนชรากล่าวว่า

"ย่อมไม่ใช่"

อากิกกล่าวว่า

"หัวหน้าของจอมฟ้าคือใคร ?"

"หัวหน้าของจอมฟ้าเรียกว่าจอมฟ้า"

อากิกกล่าวว่า

"หากมีคนใช้ชีวิตของจอมฟ้าแลกกับชีวิตของเด็กผู้นี้ พวกท่านยินยอมหรือไม่ ?"

หลวงจีนชรากล่าวว่า

"ย่อมยินยอม น่าเสียดายที่ต่อให้พวกเรายินยอมการค้านี้ก็ไม่แน่นักว่าจะสำเร็จได้"

อากิกถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

หลวงจีนชรากล่าวว่า

"เนื่องเพราะไม่มีผู้ใดฆ่าจอมฟ้าได้ ไม่มีผู้ใดเป็นคู่มือของมัน"

ซุ่มเสียงมันพลันหยุดชะงัก สีหน้าปรากฏแววประหลาดพิกล ความรู้สึกนึกคิดคล้ายล่องลอยไปยังสุดแสนไกล เนิ่นนานจึงกล่าวต่อช้า ๆ

"อาจบางทียังมีคนผู้หนึ่ง สามารถกำจัดจอมฟ้าได้"

อากิกถามว่า

"ผู้ใด ?"

หลวงจีนชรากล่าวว่า

"ซา (สาม)..."

มันกล่าวเพียงคำเดียวก็หยุดชะงัก ทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่คนผู้นี้เสียชีวิตไปแล้ว บอกไปก็ไม่มีประโยชน์"

อากิกกล่าวว่า

"ท่านลองบอกมาจะเป็นไร"

สายตาหลวงจีนชราคล้ายจ้องจับไปยังสุดแสนไกลอีกครา พึมพำว่า

"ในแผ่นดินแผ่นฟ้า มีแต่บุคคลผู้นี้เพียงคนเดียว กระบี่เล่มนี้เพียงเล่มเดียว มีแต่เพียงกระบี่ของมัน จึงไร้ผู้ต่อต้านอย่างแท้จริง"

อากิกกล่าวว่า

"ท่านหมายถึง..."

"เราหมายถึงซาเสียวเอี้ย (นายเล็กคนที่สาม) !"

อากิกถามย้ำว่า

"ซาเสียวเอี้ยใด ?"

หลวงจีนชราเน้นเสียงว่า

"ซาเสียวเอี้ยแห่งหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้า ริมทะเลสาบเล็กจุ้ยโอ้ว (ทะเลสาบวารีเขียว) เชิงเขาจุ่ยฮุ้นฮง (ยอดเขามรกต) นามเจี่ยเฮียวฮง !"

สีหน้าอากิกพลันปรากฏแววประหลาดพิกล หัวใจก็คล้ายล่องลอยไปสุดแสนไกล เนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวทีละคำ

"ข้าพเจ้าคือเจี่ยเฮียวฮง !"

ในแผ่นดินแผ่นฟ้า มีเจี่ยเฮียวฮงคนเดียว

มันไม่เพียงเป็นมือกระบี่ที่ไร้ผู้ต่อต้าน ทั้งยังเป็นอัจฉริยบุรุษ นับแต่ถือกำเนิดออกมา ก็ได้รับความรักและเกียรติยศอย่างที่ไม่เคยมีผู้ใดได้รับมาก่อน

มันชาญฉลาดปราดเปรื่อง คมคายสง่างาม ต่อให้เป็นคนที่ชิงชังมัน ก็มิอาจไม่เลื่อมใสมัน

ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่า วงนักเลงมีเจี่ยเฮียวฮงอยู่คนหนึ่ง แต่มีผู้ใดเข้าใจเจี่ยเฮียวฮงอย่างถ่องแท้ ?

มีคนเข้าใจมันหรือไม่ ล้วนไม่เป็นไร

มีบ้างบางคนไม่ได้ถือกำเนิดมาให้ผู้คนเข้าใจเฉกเช่นกับเทพเจ้า

เนื่องเพราะไม่มีคนเข้าใจเทพเจ้า ดังนั้นเทพเจ้าจึงได้รับความเคารพสักการะจากชนชาวโลก

ในสายตาของชนชาวโลก เจี่ยเฮียวฮงแทบถึงกับเป็นเทพเจ้า

อากิกเล่า ?

อากิกเพียงเป็นคนเสเพล ที่ร่อนเรในวงนักเลง เป็นอากิกที่ใช้ไม่ได้คนหนึ่ง

ชาเสียวเอี้ยเจี่ยเฮียวฮงไฉนตกอับเป็นอากิกได้ ?

แต่ตอนนี้อากิกพาลบอกว่า "ข้าพเจ้าคือเจี่ยเฮียวฮง"

มันคือชาเสียวเอี้ยเจี่ยเฮียวฮงจริง ๆ ?

บทที่ 19

กระบี่ไร้ผู้ต้าน

หลวงจีนชราเปล่งเสียงหัวร่อสนั่นหวั่นไหว กล่าวว่า

"ท่านคือชาเสียวเอี้ยเจี่ยเฮียวฮง ?"

อากิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าใช่"

ตนไม่ได้หัวร่อ นี่เป็นความลับของตน และเป็นความเจ็บปวดรวดร้าวของตน ตนความจริงยินยอมตายไม่ยอมบอกออกไป แต่ตอนนี้ตนกลับบอกออกไป เนื่องเพราะอากิกไม่อาจปล่อยให้เชี่ยวตี่ถูกฆ่าตาย ตอนนี้หากคิดช่วยชีวิตเชี่ยวตี่ มีแต่เปิดเผยศักดิ์ศรีแท้จริงของตัวเอง ในที่สุด หลวงจีนชราชะงักเสียงหัวร่อ กล่าวเสียงเย็นชา

"แต่ชนชาวบู๊ลิ้มล้วนทราบว่า เจี่ยเฮียวฮงตายแล้ว"

อากิกกล่าวว่า

"มันยังไม่ตาย"

ดวงตาของตนเปี่ยมแววรวดร้าวรันทด กล่าวว่า

"อาจบางทีหัวใจของมันตายแล้ว แต่ตัวมันยังไม่ตาย"

หลวงจีนชราจับจ้องมองอากิก กล่าวว่า

"เนื่องเพราะหัวใจของมันตายแล้ว ดังนั้นชาเสียวเอี้ยเจี่ยเฮียวฮงจึงกลับกลายเป็นอากิก ?"

อากิกผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวว่า

"น่าเสียดายที่หัวใจของอากิกยังไม่ตาย ดังนั้นเจี่ยเฮียวฮงมิอาจไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป"

ชิ้วยี่ชิงแซกล่าวว่า

"เราเชื่อคำพูดของมัน"

หลวงจีนชราถามว่า

"ไฉนจึงเชื่อ ?"

ชิ้วยี่ชิงแซกล่าวว่า

"เนื่องเพราะนอกจากซาเสียวเอี้ยเจี่ยเฮียวฮง ไม่มีผู้ใดบันดาลให้ม้าตั่วชิงแซยอมคุกเข่าให้"

ลิ้วโกวเต็กพลันกล่าวว่า

"เราก็เชื่อ"

หลวงจีนชราถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

ลิ้วโกวเต็กกล่าวว่า

"เนื่องเพราะนอกจากซาเสียวเอี้ยเจี่ยเฮียวฮง เรานึกไม่ออกว่า ยังมีผู้ใดสามารถช่วงชิงกระบี่ของเราในกระบวนท่าเดียว"

หลวงจีนชราถามว่า

"ท่านเล่า ?"

ครั้งนี้มันถามมือรุ่มรวยควานวิญญาณ

มือรุ่มรวยควานวิญญาณไม่เอ่ยปาก แต่มืออวบขาวราวมือของสตรีสูงศักดิ์ของมัน ปล่อยท้อยลงช้า ๆ เล็บมือที่แหลมคมดุจกระบี่ก็อ่อนลง

นี่เป็นคำตอบที่ดีที่สุด

ในสายตาของพวกมันไม่ได้เห็นอากิกเป็นอากิกที่ใช้ไม่ได้อีก พวกมันล้วนยินยอมเชื่อว่า อากิกคือเจี่ยเฮียวฮง* ซึ่งถูกยกย่องเป็นซาเสียวเอี้ย (นายเล็กคนที่สาม) แล้ว

เจี่ยเฮียวฮงพลิกมือวูบ สอดกระบี่ไผ่ผุดืนฝัก คืนฝักกระบี่ที่หว่างเอว ลิ้วโกวเต็ก

---

*(นับแต่นี้ชื่ออากิกจะเปลี่ยนเป็นเจี่ยเฮียวฮงแทน...ปล.ผู้เรียบเรียง)

เชี่ยวตี๋พลันหันขวับมายังอากิก จับจ้องมองอากิก ดวงตาก็ทอแววประหลาดพิกลสุดบรรยาย

มือรุ่มรวยควานวิญญาณ ใช้มือที่อวบขาวดุจมือของสตรีสูงศักดิ์ตบไล่ของมัน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านลืมเรื่องหนึ่งหรือไม่ ? ลืมไปขอบคุณเจี่ยซาเสียวเอี้ยที่ช่วยชีวิตท่าน"

เชี่ยวตี๋ก้มศีรษะลง ในที่สุดเดินช้า ๆ มาคุกเข่าลงช้า ๆ คุกเข่าลงที่เบื้องหน้าเจี่ยเฮียวฮง

เจี่ยเฮียวฮงฉุดมือมันไว้ บนใบหน้าที่ซูบซีดอิดโรยคล้ายปรากฏประกายอันแจ่มใส

เชี่ยวตี๋พลันเงยหน้าขึ้น ถามว่า

"ท่าน ท่านไฉนช่วยชีวิตข้าพเจ้า ?"

เจี่ยเฮียวฮงไม่ตอบคำ เพียงแย้มยิ้ม รอยยิ้มคล้ายปลื้มปีติยิ่ง และคล้ายเศร้าเสียใจยิ่ง

รอยยิ้มของเจี่ยเฮียวฮงยังไม่จางหายจากใบหน้า ชีพจรข้อมือขวาก็ถูกคร่ากุมไว้

ถูกเชี่ยวตี๋ใช้เคล็ดวิชาที่ร้ายกาจที่สุดในฉิกจับยี่เชียวคิ้มน่าชิ่ว (เจ็ดสิบสองท่าคว้าจับน้อย) คร่ากุมไว้ !

เจี่ยเฮียวฮงหน้าแปรเปลี่ยนไป ตนช่วยชีวิตเชี่ยวตี๋ เชี่ยวตี๋ไฉนลงมือต่อตน ?

หรือมันเคียดแค้นตน ? ไม่ยอมให้อภัยแก่ตน ?

คนในสิบมือกระบี่กังหนำ ล้วนมีสายตาคมกล้าดูออกว่าเจี่ยเฮียวฮงถูกเชี่ยวตี๋คร่ากุมไว้

พริบตานั้นตัวเอี่ยปวยลอยตัวขึ้น ยกเท้าเตะใส่เจี่ยเฮียวฮง

ได้ยินเสียงควับ ในขาเทียมของมันปรากฏกระบี่เล่มหนึ่งดีดพุ่งออกมา ร่างมันเพิ่งลอยขึ้นกระบี่ก็แทงใส่หัวไหล่เจี่ยเฮียวฮง

มันแขนขาดข้างหนึ่ง แต่ใช้กระบี่คู่ กระบี่ในขาเทียมคือกระบี่ที่สองของมัน !

กระบี่นี้จึงเป็นกระบี่ที่สร้างชื่อแก่มัน

เจี่ยเฮียวฮงไม่ได้หลบเลี่ยงกระบี่นี้

เนื่องเพราะพริบตานั้น เจี่ยเฮียวฮงจับจ้องมองเชี่ยวตี๋ ดวงตาของตนไม่ได้

ทอแววแตกตื่น เดือดดาล มีแต่ความเศร้าเสียใจ ผิดหวัง และเจ็บปวดรวดร้าว

จวบจนกระบี่ในแขนเทียมแทงใส่หัวไหล่เจี่ยเฮียวฮง หยาดโลหิตฉีดกระจาย สายตาเจี่ยเฮียวฮงยังไม่คลาดจากใบหน้าเชี่ยวตี๋

ยามนั้น ชิ้วยี่ชิงแซและลิ้วโกวเต็กพากันเสือกแทงกระบี่มา ยังมีมือรุ่มรวยความานวิญญาณที่มีมืออวบขาวราวมือของสตรีสูงศักดิ์

เจี่ยเฮียวฮงยังไม่เคลื่อนไหว ไม่ถลันหลบหนี

ชีพจรข้อมือขวาของเจี่ยเฮียวฮงแม้ถูกคร่ากุม แต่ยังมีมืออีกข้างหนึ่ง

เจี่ยเฮียวฮงไฉนไม่เคลื่อนไหว

การแว้งกัดของเชี่ยวตี๋ ไฉนสร้างความกระทบกระเทือนใจแก่เจี่ยเฮียวฮงปานนี้ ?

กระบี่ของชิ้วยี่ชิงแซยังรวดเร็วกว่ากระบี่ของลิ้วโกวเต็ก

กระบี่ของมันแทงใส่หัวเข่าซ้ายของเจี่ยเฮียวฮง หัวเข่าซ้ายไม่ใช่จุดชีวิตของผู้คน แต่ทำให้ผู้คนเคลื่อนไหวไม่ได้

มันลงมือด้วยความแม่นยำและอำมหิต หากคิดทำร้ายจุดชีวิตของเจี่ยเฮียวฮงรับรองไม่พลาดเป้า

แต่พวกมันไม่คิดปลิดชีวิตเจี่ยเฮียวฮงทันที

เจี่ยเฮียวฮงก็ไม่ได้หลบรอดจากกระบี่นี้ คมกระบี่พอกรีดผ่าน หยาดโลหิตกระเซ็นต้องใบหน้าเชี่ยวตี๋

จากนั้น กระบี่ของลิ้วโกวเต็กก็เสือกแทงตามติดมา

เชี่ยวตี๋คล้ายไม่อาจตัดใจทนดู พลันขู่คำรามก้องคลายมือจากการคร่ากุมเจี่ยเฮียวฮง ผลักไสเจี่ยเฮียวฮงออกห่าง ใช้แขนตัวเองรับกระบี่ของลิ้วโกวเต็ก

แว่วเสียงดังฉึก คมกระบี่แทงใส่กระดูกข้อต่อบนแขนของเชี่ยวตี๋

ลิ้วโกวเต็กกระชากเสียงว่า

"ท่านเสียสติแล้ว ?"

มันคิดชักกระบี่จากแขนเชี่ยวตี๋ แต่ชักไม่ออก

ตัวเอี่ยปวยตีลังกากลางอากาศ กระบี่ในขาเทียมและกระบี่ในมือแยกย้ายจู่โจมใส่เจี่ยเฮียวฮง

นี่คือหลักวิชาอี่จื้อซังปวย (นางแอ่นเหินคู่)

ชิ้วยี่ชิงแซฟันกระบี่เฉียง ๆ ฟันใส่ใบหน้าเจี่ยเฮียวฮงอีกผู้หนึ่ง

กระบี่สามเล่มแยกย้ายเป็นสามทิศทาง ล้วนรวดเร็วดุจสายฟ้า โหดเหี้ยมดั่ง

อสรพิษ จู่โจมใส่เจี่ยเฮียวฮงเป็นจุดเดียว

พริบตานั้น เจี่ยวเฮียวฮงพลันลงมือตีโต้

เจี่ยเฮียวฮงยกมือปาดวูบ กระบี่ของชิ้วยี่ชิงแซพลันถูกพลังขุมหนึ่งกระแทกเฉียง ๆ ปักฉึกกับขาเทียมของตัวเอี่ยปวย

ตัวเอี่ยปวยเสียหลักการทรงตัว ร่างร่วงหล่นลงจากกลางอากาศ ได้ยินเสียงกร๊อบ เมื่อแขนมันเดาะหัก กระบี่ในมือก็อันตรธานไป

กระบี่ของมันตกไปในเงื้อมมือเจี่ยเฮียวฮง !

เจี่ยเฮียวฮงพอถือกระบี่มั่น ก็เห็นเงาเล็บแลบแปลบ มือรุ่มรวยควานวิญญาณจู่โจมลงมือต่อเชี่ยวตี่

กระบี่ของลิ้วโกวเต็กถูกเชี่ยวตี่คีบไว้ ร่างของเชี่ยวตี่ก็ถูกกระบี่ของลิ้วโกวเต็กตรึงติดกับที่

มือรุ่มรวยควานวิญญาณพุ่งเล็บนิ้วออกคุกคาม ถึงคอหอยและหว่างคิ้วของเชี่ยวตี่

เล็บนิ้วมือมันไม่ทันจู่โจมถึงเป้าหมาย เจี่ยเฮียวฮงก็สะบัดกระบี่จู่โจมถึง

ประกายกระบี่แลบแปลบ นิ้วทั้งสิบของมือรุ่มรวยควานวิญญาณก็ถูกฟันขาดสะบั้น หยาดโลหิตพร่างพรมลงสู่พื้น !

เจี่ยเฮียวฮงวกกระบี่จู่โจมใส่ลิ้วโกวเต็ก

ประกายกระบี่แลบแปลบเป็นคำรบสอง หยาดโลหิตก็สาดกระจายอีกคราลิ้วโกวเต็กแผดร้องพลางล้มลง !

เจี่ยเฮียวฮงผลักมือซ้ายคราหนึ่ง ก็ส่งร่างเชี่ยวตี่ลอยออกนอกประตู

จากนั้นเจี่ยเฮียวฮงพุ่งตามติดไป บดบังขวางประตูไว้

อากัปกิริยาช่วงชิงกระบี่ สะบัดกระบี่ ฟันนิ้วทิ่มแทงคนของเจี่ยเฮียวฮงล้วนกระทำติดต่อตามกัน

คนในห้องแม้เห็นเชี่ยวตี่ถูกส่งออกจากห้อง แต่ไม่มีผู้ใดติดตามออกไป

เนื่องเพราะเจี่ยเฮียวฮงยืนขวางประตูไว้

ในมือเจี่ยเฮียวฮงยังมีกระบี่

ขณะที่ชาเสียวเอี้ยตระกูลเจี่ยถือกระบี่กับมือ ผู้ใดกล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ ?

ต่อให้เจี่ยเฮียวฮงรับบาดเจ็บ ต่อให้ปากแผลของเจี่ยเฮียวฮงยังหลั่งโลหิตก็ไม่มีผู้ใดกล้าเคลื่อนไหว !

เจี่ยเฮียวฮงกวาดตามองคนในห้องแวบหนึ่ง จากนั้นก็ล่าถอยออกจากห้องโถง

จวบจนเจี่ยเฮียวฮงจากไปเนิ่นนาน หลวงจีนชราค่อยทอดถอนใจกล่าวว่า

"เป็นเพลงกระบี่ที่ไร้ผู้ต่อต้านจริง ๆ เป็นเจี่ยเฮียวฮงที่ไร้ผู้ต่อต้านจริง ๆ !"

เด็กเฮียะแชที่เมื่อครู่ถูกกระแทกล้มลง นอนแข็งทื่อบนพื้นตลอดเวลา พลันกล่าวว่า

"เพลงกระบี่ยอดเยี่ยมจริง แต่ไม่แน่นักว่าจะไร้ผู้ต่อต้าน"

มันลุกขึ้นนั่งช้า ๆ ใบหน้ากลับปรากฏรอยยิ้มเล็กน้อย

หลวงจีนชราก็ไม่แตกตื่น เพียงถลึงมองมันแวบหนึ่ง กล่าวเสียงเย็นชา

"เพลงกระบี่ของเด็กชิงแชย่อมดีเลิศ เมื่อครู่ไฉนไม่ชักกระบี่ลุกขึ้น พิสูจน์ผลแพ้ชนะกับมันสักครา ?"

เด็กเฮียะแชยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เนื่องเพราะเราสู้มันไม่ได้"

"ท่านทราบหรือไม่ว่ามีผู้ใดสู้มันได้ ?"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"อย่างน้อยยังมีคนหนึ่ง"

หลวงจีนชราถามว่า

"ฮูหยิน (ท่านผู้หญิง) ?"

เด็กเฮียะแชไม่ตอบคำ ถามว่า

"ท่านเคยเห็นฮูหยินลงมือ ?"

"ไม่เคย"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"เนื่องเพราะฮูหยินแม้ฆ่าคน แต่ไม่ต้องลงมือด้วยตัวเอง"

หลวงจีนชราถามว่า

"มีผู้ใดฆ่าเจี่ยเฮียวฮงแทนนาง ?"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"ยังมีจอมกระบี่อี้จับซา"

หลวงจีนชราเงียบงันเนิ่นนานจึงกล่าว

"มิผิด ยังมีจอมกระบี่อี้จับซา"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"ทอดตาทั้งแผ่นดิน มีแต่มันมีเพลงกระบี่ทัดเทียมกับเจี่ยเฮียวฮง"

ทลวงจีนชรากล่าวว่า

"แต่หลังจากที่เจี่ยเฮียวฮงเสียชีวิต อี้จับชาพลอยทายสาบสูญจากวงนักเลง มันไทนเลยฆ่าเจี่ยเฮี๊ยวฮงให้กับฮูหยิน"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"มันไม่ทำเช่นนั้น"

มันยิ้มเล็กน้อย กล่าวสืบต่อ

"แต่เรารับปประกันว่า พวกมันต้องพบกันโดยไม่ตั้งใจ"

ทลวงจีนชรากล่าวว่า

"ไม่ตั้งใจจริง ๆ ?"

เด็กเฮียะแชโบกแขนเสื้อผุดลุกขึ้น กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ ผู้ใดจำแนกแยกแยะได้"

ลานตีกของฮั่งไทนไน่มืดครึ้มและเงียบสงัด

แต่เจี่ยเฮียวฮงเดินเร็วยิ่ง ตนไม่ต้องอาศัยแสงโคมก็หาทางออกจากที่นี้ได้

กาลก่อนอากิกเคยสวมเสื้อผ้าลุกขึ้นมา ออกมารับน้ำค้าง และสัมผัสกับความเงียบสงัดของรัตติกาล

แต่หมู่ดาวคืนนี้ ไม่ใช่หมู่ดาวเมื่อกาลก่อน เจี่ยเฮียวฮงวันนี้ก็ไม่ใช่อากิกที่ใช้ไม่ได้อีก

เหตุการณ์ในโลกคล้ายกลหมากรุก แปรปรวนสุดหยั่งคาด มีผู้ใดคาดคำนวณชะตากรรมวันพรุ่งนี้ได้

ตอนนี้ผู้ที่อากิกห่วงใยกังวล คือบุรุษหนุ่มที่ข้างกายผู้นี้

คือเชี่ยวตี๋ (ตี๋น้อย)

เชี่ยวตี๋เดินอย่างเงียบงัน ตัดผ่านลานตีกมืดครึ้ม พลันชะงักเท้าลง กล่าวว่า

"ท่านไปเถอะ"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านไม่ไป ?"

เชี่ยวตี๋ส่ายหน้า สีหน้าในความมืดดูไปซีดขาวดุจกระดาษ เนิ่นนานให้หลัง

จึงกล่าวช้า ๆ

"พวกเราความจริงไม่ได้เดินทางสายเดียวกัน ท่านเดินทางของท่าน ข้าพเจ้าเดินทางของข้าพเจ้า"

เจี่ยวเฮียวฮงจับจ้องมองใบหน้าซีดขาวของมัน จิตใจเจ็บแปลบอีกครา คำนึง

"ใช่แล้ว มันความจริงสมควรเดินทางที่ดีกว่านี้ มันที่มีสภาพเช่นนี้ เราเม่อาจหลุดพ้นจากภาระรับผิดชอบ"

ผ่านไปเนิ่นนาน จึงถามเบา ๆ

"ท่านไม่สามารถเปลี่ยนทางสายอื่น ?"

เซี่ยวตี่กำหมัดแนบแน่น ร้องดัง ๆ ว่า

"ไม่สามารถ"

มันพลันหมุนตัวถาโถมออกไป แต่เพิ่งลอยตัวขึ้น ก็ร่วงหล่นจากกลางอากาศ

ใบหน้าซีดขาวของมันปรากฏเหงื่อกาฬไหลรินดุจห่าฝน คิดดิ้นรนลุกขึ้นอีก แต่กระทั่งยืนก็ยืนไม่มั่น

มันความจริงเข้าใจว่า สามารถทนทานรับกระบี่ของลิ้มโกวเต็กได้ แต่ตอนนี้ปากแผลยิ่งมายิ่งปวดแปลบจนไม่อาจทนทานรับได้

เซี่ยวตี่ล้มลงสิ้นสติไป

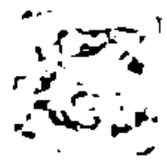

รอจนมันฟื้นคืนสติขึ้นมา ก็อยู่ในห้องคับแคบของโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง

ภายในห้องจุดโคมรำไร เจี่ยเฮียวฮงนั่งอยู่ใต้แสงโคม เพ่งมองปลายกระบี่ยาวประมาณครึ่งนิ้วท่อนหนึ่ง

เป็นปลายกระบี่ของลิ้วโกวเต็ก

ตอนที่ลิ้วโกวเต็กถอนกระบี่ไป กลับทิ้งปลายท่อนนี้อยู่ในระหว่างกระดูกไหล่ของมัน

หากไม่ใช่เจี่ยเฮียวฮงมีมือที่มั่นคง ไหนเลยถอนปลายกระบี่ท่อนนี้ออกมาได้

แต่จนบัดนี้ เสื้อผ้าของเจี่ยเฮียวฮงยังไม่แห้งสนิท ใจกลางฝ่ามือก็ปรากฏเหงื่อกาฬไหลซึม

จนบัดนี้มือของเจี่ยเฮียวฮงเริ่มสั่นระริก

เซี่ยวตี่จับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮง กล่าวว่า

"กระบี่นี้สมควรแทงใส่ร่างท่าน"

เจี่ยเฮียวฮงฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบ"

เชี่ยวตี่กล่าวว่า

"ดังนั้นท่านแม้รักษาบาดเจ็บให้กับข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าไม่ต้องสำนึกในพระคุณของท่าน"

"ท่านไม่ต้องสำนึก"

เชี่ยวตี่กล่าวว่า

"ดังนั้นข้าพเจ้าหากคิดไป ท่านไม่สมควรรั้งข้าพเจ้าไว้"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"ท่านคิดไปเมื่อใด ?"

เชี่ยวตี่กล่าวว่า

"ตอนนี้"

แต่มันไม่ได้จากไป มันยังไม่มีเรี่ยวแรงลุกขึ้น

เจี่ยเฮียวฮงลุกขึ้นช้า ๆ เดินมาถึงหน้าเตียง เพ่งมองจ้องหน้ามัน พลันถามว่า

"กาลก่อนท่านเคยพบเห็นข้าพเจ้ามา"

เชี่ยวตี่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแม้ไม่เคยเห็นท่าน แต่เคยเห็นภาพวาดของท่านที่ผู้อื่นวาดขึ้น"

เจี่ยวเฮียวฮงไม่ได้ถามผู้ใดวาดภาพของตน ตนทราบว่าคนวาดเป็นใคร

เจี่ยเฮียวฮงเพียงถามว่า

"ท่านบอกต่อผู้อื่นหรือไม่ว่า ท่านจดจำข้าพเจ้าออก"

เชี่ยวตี่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงบอกต่อคนผู้หนึ่ง"

"ผู้ใด ?"

เชี่ยวตี่กล่าวว่า

"ท่านจอมฟ้า"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ดังนั้นมันจึงวางแผนฆ่าข้าพเจ้า"

เชี่ยวตี่กล่าวว่า

"มันทราบว่าการคิดฆ่าคน หาใช่เรื่องง่ายดายไม่"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ตัวเอี่ยปวย ลิ้วโกวเต็ก มือรุ่มรวยควานวิญญาณ และหลวงจีนชรานั้นล้วนเป็นคนของจอมฟ้า ?"

"ชิ้วยี่ชิงแซก็เป็นคนของท่านจอมฟ้า"

เจี่ยเฮียวฮงเงียบงันเนิ่นนาน จึงถามเบา ๆ

"จอมฟ้าคือมารดาของท่าน ?"

คำถามนี้ตนคิดถามแต่แรก แต่ไม่กล้าถาม

เชี่ยวตีกลับตอบเรียบง่าย ตอบว่า

"มิผิด จอมฟ้าคือมารดาของข้าพเจ้า ตอนนี้ข้าพเจ้าไม่ต้องปิดบังท่านอีก"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวอย่างสะทกสะท้อน

"ท่านความจริงไม่จำเป็นต้องปิดบังข้าพเจ้า ระหว่างพวกเรา ความจริงไม่บังควรมีความลับต่อกัน"

เชี่ยวตี๋เพ่งตาถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

ดวงตาเจี่ยเฮียวฮงปรากฏแววเจ็บปวดรวดร้าวอีกครา พึมพำว่า

"เพราะเหตุใด ? ท่านไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใดจริง ๆ ?"

เชี่ยวตี๋ส่ายหน้า

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าถามท่าน มารดาท่านเมื่อคิดฆ่าข้าพเจ้า ท่านไฉนคิดฆ่าข้าพเจ้า ?"

เชี่ยวตี๋ยังคงส่ายหน้าไม่หยุดยั้ง สีหน้าก็ปรากฏแววเจ็บปวดรวดร้าวและเลื่อนลอย พลันกระโดดปราดขึ้นใช้ผ้าห่มที่ห่มคลุมร่าง คลุมลงบนศีรษะของเจี่ยเฮียวฮง ตวัดเท้าเตะประตูห้องเปิดออก ถาโถมออกไป

เจี่ยเฮียวฮงก็คิดติดตามไป ต่อให้ใช้ผ้าห่มร้อยผืนพันผืนก็ไม่สามารถขัดขวางตนไว้ได้

แต่เจี่ยเฮียวฮงไม่ได้ติดตามไป

เนื่องเพราะเจี่ยเฮียวฮง พอเลิกผ้าห่มขึ้นก็แลเห็นม่อยังชิวชิว

บทที่ 20

สตรีลึกซึ้งชั่วร้าย

ม่อย้งชิวชิวเป็นธิดาของตระกูลม่อย้งแคว้นกังหนำ หนึ่งในสี่ตระกูลใหญ่ของบู๊ลิ้ม

ตอนนี้เจี่ยเฮียวฮงระแวงสงสัยว่านางคือจอมฟ้า

เหนือสิ่งอื่นใด นางเป็นบุคคลที่มีส่วนสัมพันธ์กับตนอย่างลึกซึ้ง

แสงดาวชืดจาง ม่านวิกาลชืดจาง ในลานตึกชืดจาง มีต้นเอี้ยงสีขาวที่แห้งเหี่ยวต้นหนึ่ง

นางยืนอยู่ใต้ต้นไม้ เงาร่างชืดจาง เสื้อผ้าชืดจาง ประกายตาหรี่ปรือ

ไม่มีผู้ใดทราบว่านางมาจากที่ใด และไม่มีผู้ใดทราบว่านางมาตั้งแต่เมื่อใด

นางคิดมาก็มา หากคิดไป ไม่ว่าผู้ใดก็รั้งไม่ได้

มีคนบอกว่านางเป็นเทพธิดาบนสรวงสวรรค์ มีคนบอกว่านางเป็นวิญญาณใต้ชุมนรก แต่ไม่ว่าอย่างไร นางล้วนไม่สนใจ

ยามนั้น นางไม่ได้เดินเข้ามา เจี่ยเฮียวฮงก็ไม่เดินออกไป เพียงสบตากันอย่างเงียบงัน

ความสัมพันธ์ของทั้งสองมักเป็นเช่นนี้ มาตรแม้นเคยผูกพันรักกันจนมีพยานรักคนหนึ่ง แต่ยังคงคล้ายสนิทสนมคล้ายเหินห่าง ไม่อาจหยั่งคาดคำนวณได้

ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ความรู้สึกที่ตนมีต่อนาง และไม่มีผู้ใดทราบว่าในใจเจี่ยเฮียวฮงครุ่นคิดถึงเรื่องใด

ไม่ว่าในใจเจี่ยเฮียวฮงครุ่นคิดถึงเรื่องใด อย่างน้อยสีหน้าเจี่ยเฮียวฮงไม่มีความรู้สึกใด ๆ

เจี่ยเฮียวฮงเรียนรู้ถึงการซ่อนความรู้สึกขณะอยู่เบื้องหน้าสตรี โดยเฉพาะสตรีนางนี้

สตรีนางนี้เป็นสาเหตุหนึ่ง ที่เจี่ยเฮียวฮงแสร้งตาย เป็นเหตุให้เจี่ยเฮียวฮงถอนตัวจากวงนักเลง

เนื่องเพราะเจี่ยเฮียวฮงไม่ต้องการพบหน้านางอีก

ลมราตรีโชยพัดอย่างแผ่วเบา

ม่อยังชิวชิวยกมือขึ้น ตกแต่งผมเผ้าที่ถูกลมพัดยุ่งเหยิง พลันแย้มยิ้มออกมา

นางน้อยครั้งจะยิ้ม

รอยยิ้มของนางก็เฉกเช่นกับตัวนาง ทั้งงดงาม สูงสง่า เลื่อนลอยเฉกเช่นลมวิกาล ไม่มีผู้ใดไขว่คว้าได้

ซุ่มเสียงของนางก็อ่อนโยนดุจสายลม กล่าวว่า

"พวกเราไม่ได้พบกันนานเท่าใด สิบห้าปีหรือสิบหกปี ?"

เจี่ยเฮียวฮงไม่ตอบคำ เนื่องเพราะตนทราบว่านางต้องจดจำได้แม่นยำกว่าตน อาจบางทีจดจำเหตุการณ์ทุกวันได้

ม่อยังชิวชิวยิ้มอย่างอ่อนโยนกว่าเดิม กล่าวว่า

"ดูท่าท่านยังไม่เปลี่ยน ยังไม่ชมชอบพูดจา"

เจี่ยเฮียวฮงจับจ้องมองนางอย่างเย็นชา ผ่านไปเนิ่นนาน จึงกล่าวเสียงเย็นชา

"พวกเรายังมีคำพูดใดสมควรกล่าว ?"

รอยยิ้มของม่อยังชิวชิวสลายคลาย ก้มศีรษะกล่าวว่า

"ไม่มี...ไม่มีอีก"

ทั้งสองไม่มีคำพูดจะกล่าวอีก ไม่มีความผูกพันต่อกันอีกจริง ๆ ?

ย่อมไม่ใช่

ม่อยังชิวชิวเงยหน้าขึ้น กล่าวว่า

"ระหว่างพวกเราหากไม่มีคำพูดจะกล่าวจริง ๆ เราไฉนมาเสาะหาท่าน ?"

คำถามนี้ความจริงเป็นคำถาม เจี่ยเฮียวฮงคิดถามนาง นางกลับถามออกมาเอง จากนั้นนางตอบต่อตัวเอง

"เารุดมา เนื่องเพราะเราต้องการนำเด็กทารกนั้นไป กาลก่อนท่านไม่ต้องการมัน ตอนนี้ไยต้องยุ่งเกี่ยวกับมัน สร้างความเจ็บปวดรวดร้าวแก่มัน ?"

แก้วตาของเจี่ยเฮียวฮงหดเล็กลง คล้ายถูกเข็มเล่มหนึ่งทิ่มแทงใส่ชั้วหัวใจ

กาลก่อนเจี่ยเฮียวฮงพบว่า ตนกับนางมีพยานรักกัน ตามเหตุผลทั้งสองสมควรผูกพันรักกันกว่าเดิม

แต่นิสัยของทั้งสองขัดแย้งกัน ดังนั้นไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้

ในที่สุดเจี่ยเฮียวฮงจึงผละจากนาง ผละจากวงนักเลง ปล่อยให้ชนชาวโลกเข้าใจว่าตนเสียชีวิตแล้ว

แก้วตาม่อยังชิวชิวก็หดเล็กลง กล่าวว่า

"เารุดมา เพราะต้องการบอกต่อท่านว่าข้าพเจ้าต้องฆ่าท่าน"

ซุ่มเสียงนางเย็นชาลง คล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน กล่าวว่า

"มิหนำซ้ำคราครั้งนี้ เราจะให้ท่านตายในเงื้อมมือเรา"

ซุ่มเสียงนางเปี่ยมความอาฆาตแค้น แค้นเจี่ยเฮียวฮงสลัดทอดทิ้งนาง

เจี่ยเฮียวฮงก็กล่าวเสียงเย็นชา

"จอมฟ้าคิดฆ่าคน ไยต้องลงมือด้วยตนเอง ?"

ม่อยังชิวชิวกล่าวว่า

"หากฆ่าผู้อื่น เราไม่เคยลงมือด้วยตนเอง แต่ท่านอยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์"

ลมหอบหนึ่งโชยพัดมา เรือนผมของนางยุ่งเหยิงกว่าเดิม

ลมยังไม่ได้พัดผ่านไป นางก็ถาโถมมาราวคลุ้มคลั่ง คล้ายเปลี่ยนเป็นอีกคนหนึ่ง

ตอนนี้นางไม่ใช่สตรีสาวที่สูงส่งสง่า แผ่วพลิ้วสวยงามดุจสายลมอีก และไม่ใช่ม่อยังฮูหยินที่เหี้ยมเกรียมชาญฉลาด กุมอำนาจไว้ในกำมืออีก

ตอนนี้นางเป็นเพียงสตรีธรรมดาผู้หนึ่ง ที่ถูกใยรักพัวพัน จนทั้งรักทั้งแค้นไม่สามารถควบคุมตัวเองได้

นางไม่รอให้เจี่ยเฮียวฮงลงมือก่อน และไม่รอให้เจี่ยเฮียวฮงเผยพิรุธออกมา

นางไม่ได้แสดงวิชาฝีมือแม้แต่น้อย

เนื่องเพราะนางรักบุรุษผู้นี้ และแค้นบุรุษผู้นี้ รักจนคลั่งไคล้และแค้นจนแทบตาย

ดังนั้นนางเพียงคิดเสี่ยงชีวิตกับเจี่ยเฮียวฮง เสี่ยงโดยไม่คำนึงถึงผลสุดท้ายใด ๆ

เมื่อเผชิญกับศัตรูเช่นนี้ เจี่ยเฮียวฮงไหนเลยใช้เพลงกระบี่ที่ไร้ผู้ต่อต้านออกมาได้

เจี่ยเฮียวฮงผ่านการต่อสู้นับร้อยครั้ง เผชิญยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มทุกประเภท ผ่านเภทภัยอันตรายนับครั้งไม่ถ้วน

แต่ตอนนี้เจี่ยเฮียวฮงไม่ทราบสมควรทำอย่างไรดี

โคมบนโต๊ะถูกเตะล้มลง

ม่อยังชิวชิวถาโถมมา ดุจสตรีกลางตลาดคลั่งคิดใช้ฟันขบกัดใบหู ขบกัดจมูก ขบกัดเลือดเนื้อต่าง ๆ บนร่างเจี่ยเฮียวฮง และคิดใช้เล็บจิกผมเผ้า ตะกุยใบหน้าเจี่ยเฮียวฮง

เจี่ยเฮียวฮงเพียงต่อยออกหมัดหนึ่ง ก็สามารถต่อยนางปลิวกระเด็น เนื่องเพราะตลอดทั้งร่างนางล้วนเผยช่องโหว่

แต่เจี่ยเฮียวฮงไม่อาจลงมือ และไม่ตัดใจลงมือ

เจี่ยเฮียวฮงจะอย่างไรเป็นบุรุษ ม่อยังชิวชิวจะอย่างไรเป็นสตรีซึ่งเคยมีความสัมพันธ์กับตน

เจี่ยเฮียวฮงได้แต่ถอยร่นไปด้านหลัง

ภายในห้องคับแคบ ความจริงมีหนทางถอยไม่มากนัก เจี่ยเฮียวฮงถดถอยไปไม่กี่ก้าว ก็ไม่มีหนทางถอยอีก

ยามนั้น ในมือม่อยังชิวชิวปรากฏประกายกระบี่แลบแปลบ เสือกแทงมาดุจอสรพิษ !

กระบี่นี้ไม่ใช่กระบี่ของสตรีกลางตลาด หากแต่เป็นกระบี่ฆ่าคน

ที่แท้ม่อยังชิวชิวแสร้งเป็นเคลื่อนไหวดุจสตรีกลางตลาด สะอึกเข้าประชิดใกล้เจี่ยเฮียวฮง จากนั้นค่อยจู่โจมกระบี่ออก

กระบี่นี้ไม่เพียงทั้งรวดเร็ว ทั้งแม่นยำทั้งอำมหิต มิหนำซ้ำลงมือในช่วงเวลาและตำแหน่งที่ฝ่ายตรงข้ามคาดคิดไม่ถึง เป้าหมายที่ทิ่มแทงก็เป็นเป้าที่ฝ่ายตรงข้ามคิดไม่ถึงมาก่อน

กระบี่นี้ไม่เพียงเป็นแก่นแท้ของเพลงกระบี่ ทั้งยังเปล่งคุณค่าของตำรับพิชัยสงครามจนหมดสิ้น

นี่ความจริงเป็นกระบี่ที่ต้องถูกเป้าแน่นอน แต่กระบี่นี้กลับแทงไม่ถูก

นอกจากเจี่ยเฮียวฮงแล้ว ในโลกไม่มีบุคคลที่สองสามารถหลบรอดจากกระบี่นี้ เนื่องเพราะในโลกไม่มีผู้ใดเข้าใจในตัวม่อยังชิวชิวยิ่งกว่าเจี่ยเฮียวฮง

เจี่ยเฮียวฮงที่สามารถหลบรอดจากกระบี่นี้ ไม่ใช่เจี่ยเฮียวฮงคำนวณช่วงเวลาและเป้าหมายของการจู่โจมกระบี่ได้ หากแต่เจี่ยเฮียวฮงคาดคำนวณนิสัยใจคอของม่อยังชิวชิวได้

เจี่ยเฮียวฮงทราบว่า นางมิใช่สตรีกลางตลาด และทราบว่านางไม่มีวันที่ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเอง

เจี่ยเฮียวฮงเอี้ยวกายวูบหนึ่ง คมกระบี่ก็กรีดผ่านซอกแขนของตนไป

เจี่ยเฮียวฮงยื่นมือปราดออก ก็คร่ากุมชีพจรข้อมือของนางไว้ ตนก็คำนวณจังหวะเวลาลงมือเป็นมั่นเหมาะ

ชีพจรข้อมือของม่อยังชิวชิวพอถูกคร่ากุมกระบี่สั้นก็ปล่อยห้อยลง ร่างของนางก็อ่อนระทวยล้มเข้ามายังอ้อมอกเจี่ยเฮียวฮง

ร่างของนางเบาหวิว อบอุ่นและนุ่มนิ่ม

แต่มือของเจี่ยเฮียวฮงกลับเย็นเฉียบ

วิกาลยาวนานใกล้สิ้นสุด แสงสีอรุณพอดีสาดเข้ามาจากนอกหน้าต่าง ส่องต้องใบหน้าม่อยังชิวชิว

ใบหน้านางประดับด้วยคราบน้ำตา ดวงตาที่พร่ามัวเหม่อมองเจี่ยเฮียวฮงอย่างเชื่องช้าเชา

เจี่ยเฮียวฮงแสร้งเป็นมองไม่เห็น

ม่อยังชิวชิวพลันถามว่า

"ท่านยังจำได้หรือไม่ว่า ครั้งแรกที่พวกเราพบกัน เราก็คิดฆ่าท่าน ท่านก็ช่วงชิงกระบี่ของเราโอบอุ้มเราเช่นนี้ ?"

เจี่ยเฮียวฮงแสร้งเป็นไม่ได้ยิน แต่ตนไม่อาจลืมวันนั้นได้...

วันนั้นเป็นฤดูใบไม้ผลิอันแจ่มใส

บนเนินดินที่หญ้าเขียวขจีดุจพรม ปรากฏรุณีนางหนึ่งยืนอยู่ใต้ต้นไม้ที่แผ่กิ่งก้านสาขาหนาทึบต้นหนึ่ง

ม่อยังชิวชิวพบเห็นเจี่ยเฮียวฮง แย้มยิ้มให้กับเจี่ยเฮียวฮง รอยยิ้มสวยงามแผ่วพลิ้วดุจสายลมฤดูใบไม้ผลิ

เจี่ยเฮียวฮงก็ยิ้มให้กับนาง

นางแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวานกว่าเดิม เจี่ยเฮียวฮงจึงเดินเข้าหา เด็ดดอกซาดอกหนึ่งส่งให้กับนาง

นางกลับแทงใส่เจี่ยเฮียวฮงหนึ่งกระบี่

คมกระบี่กรีดผ่านข้างลำคอเจี่ยเฮียวฮงไป เจี่ยเฮียวฮงก็ตะปบข้อมือของนางไว้

นางจับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮงอย่างแตกตื่นถามว่า

"ท่านคือเจี่ยซาเสียวเอี้ย (นายเล็กคนที่สามแซ่เจี่ย) ?"

เจี่ยเฮียวฮงย้อนถามว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าใช่ ?"

"เนื่องเพราะนอกจากเจี่ยซาเสียวเอี้ย ไม่มีผู้ใดสามารถช่วงชิงกระบี่ในมือข้าพเจ้าในกระบวนท่าเดียว"

เจี่ยเฮียวฮงไม่ได้ถามมีคนรับบาดเจ็บใต้คมกระบี่นางมากมายเท่าใด และไม่ได้ถามนางไฉนต้องทำร้ายคน

เนื่องเพราะวันนั้นเป็นช่วงเวลาฤดูใบไม้ผลิ ดอกไม้กำลังบานสะพรั่ง ร่างของนางก็ทั้งเบาหวิว ทั้งนุ่มนิ่มกระไรปานนั้น

เนื่องเพราะตอนนั้นเจี่ยเฮียวฮงยังอยู่ในวัยหนุ่ม

ดังนั้นทั้งสองจึงบังเกิดความสัมพันธ์กัน

ตอนนี้เล่า ?

ช่วงเวลาสิบห้าปีอันยาวนานและยากเข็ญได้ผ่านไปอย่างเงียบงัน

สิบห้าปีที่ยาวนาน ในช่วงเวลาที่ทั้งทวานชื่นทั้งขมขื่น ไม่ทราบมีคนถือกำเนิดมากมายเท่าใด เสียชีวิตมากมายเท่าใด เกิดเหตุแปรเปลี่ยนมากมายเท่าใด

ตอนนี้ในใจเจี่ยเฮียวฮงยังมีความรู้สึกเช่นกาลก่อนหรือ ?

ม่อย้งชิวชิวยังกล่าวว่า

"ไม่ว่าในใจท่านคิดอย่างไร ข้าพเจ้าไม่อาจลืมวันนั้น เนื่องเพราะในวันนั้นข้าพเจ้าได้มอบกายมอบใจแก่ท่าน แต่ท่านกลับจากไปโดยไร้ข่าวคราว"

เจี่ยเฮียวฮงยังคล้ายไม่ได้ยิน

ม่อย้งชิวชิวกล่าวอีกว่า

"รอจนพวกเราพบกันเป็นครั้งที่สอง ข้าพเจ้าก็หมั้นหมายแล้ว ท่านก็มาแสดงความยินดี"

ที่แท้นางเป็นคู่หมั้นของเม้าตั่วชิงแซเอง

เม้าตั่วชิงแซมีนามเม้าอิดเล้ง เป็นศิษย์นอกแซ่เพียงคนเดียวของตระกูลม่อย้ง มีศักดิ์เป็นซือเฮียของนาง

ซือเฮียหมั้นหมายกับซือม่วย ความจริงเหมาะสมยิ่ง หาทราบไม่ว่าก่อนหน้านี้

ผู้เป็นชือม่วยมีความสัมพันธ์กับชายอื่นก่อนแล้ว

ม่อยังชิวชิวกล่าวว่า

"ตอนนั้นในใจเราแม้แค้นท่าน ตัดพ้อท่าน แต่พอพบหน้าท่าน เราก็เปลี่ยนเป็นว้าวุ่นใจ

"ดังนั้นในคืนที่สองที่เราหมั้นหมาย เราก็ติดตามท่านจากมา คิดไม่ถึงท่านสลัดทอดทิ้งเราอีก หายสาบสูญโดยไร้ข่าวคราวอีก

"ตอนนี้ในใจเราแม้ยิ่งแค้นท่าน แต่ทว่า...แต่ทว่าเรายังหวังให้ท่านหลอกลวงเราอีกครั้ง~ นำเราไปอีก ครั้งนี้ต่อให้ท่านฆ่าเรา เราก็ไม่ตำหนิท่าน"

เสียงของนางเศร้าสลด นุ่มนวลดุจเสียงดนตรี เจี่ยเฮียวฮงแสร้งเป็นไม่ได้ยินจริง ๆ ?

เจี่ยเฮียวฮงสลัดทอดทิ้งนางถึงสองครั้ง นางยังรักอาลัยเจี่ยเฮียวฮงปานนี้

เจี่ยเฮียวฮงสามารถตัดใจสิ้นไมตรีจริง ๆ ?

ม่อยังชิวชิวหลั่งน้ำตาเนืองนองหน้า กล่าวว่า

"เราทราบว่าท่านเข้าใจว่าเราตายแล้ว แต่ไม่ว่าเรายามอยู่ต่อหน้าผู้อื่นแปรเปลี่ยนเป็นคนเยี่ยงไร สำหรับท่าน เราไม่แปรเปลี่ยนตลอดกาล"

เจี่ยเฮียวฮงพลันผลักไสนางออก สาวเท้าออกจากห้องทันที

ม่อยังชิวชิวยังไม่ล้มเลิกความตั้งใจ ยังติดตามมา

ที่นอกห้อง แสงอาทิตย์สาดส่องทั่วพสุธาบนเนินดินที่ห่างไป ก็ปรากฏหญ้าเขียวขจีดุจพรม

เจี่ยเฮียวฮงพลันหันขวับมา จับจ้องมองนางอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าฆ่าท่านจริง ๆ ?"

คราบน้ำตาบนใบหน้าม่อยังชิวชิวยังไม่เหือดแห้ง แต่ยังฝืนยิ้ม กล่าวว่า

"ขอเพียงท่านพอใจ ท่านก็ฆ่าเราเถอะ"

เจี่ยเฮียวฮงหันกายไปอีกครั้ง ม่อยังชิวชิวยังติดตามมาโดยไม่ลดละ กล่าวว่า

"แต่ปากแผลของท่านยังหลั่งโลหิต อย่างน้อยท่านสมควรให้เราพันบาดแผลให้กับท่านก่อน"

เจี่ยเฮียวฮงไม่แยแสสนใจ

ม่อยังชิวชิวกล่าวอีกว่า

"มาตรแม้นนี่เป็นเราใช้คนไปทำร้ายท่าน แต่นั่นล้วนเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ขอเพียงท่านเอ่ยปาก เราจะฆ่าคนเหล่านั้นให้กับท่าน"

เจี่ยเฮียวฮงชะลอฝีเท้าลงอีกครา ในที่สุดอดเหลียวมองมิได้ ในดวงตาที่เหี้ยมเกรียมอำมหิตเริ่มปรากฏความรู้สึก

ไม่ว่าเป็นรักหรือแค้น ล้วนเป็นความรู้สึกที่ลึกซึ้งกินใจยากที่จะลืมเลือนได้

ดังนั้นทำนบพังทลายแล้ว ภูเขาน้ำแข็งก็หลอมละลายแล้ว

แม้ทราบว่าทำนบพอพังทลายจะเกิดเภทภัยขึ้น แต่ตอนที่ทำนบพังทลายมีผู้ใดสกัดยับยั้งได้

ม่อยังชิวชิวลัมเข้ามาในอ้อมอกเจี่ยเฮียวฮงอีกครา

เหตุการณ์บนเนินดินที่หญ้าเขียวขจีดุจพรมในวันแห่งฤดูใบไม้ผลิครั้งนั้นอุบัติขึ้นอีกครั้ง

เจี่ยเฮียวฮงลุกขึ้นนั่งบนเนินดินช้า ๆ มองดูสตรีที่นอนทอดกายอยู่ข้างกาย ถามตัวเองในใจ

"ที่แท้เป็นเรารานน้ำใจนาง หรือนางรานน้ำใจเรา ?"

ไม่มีผู้ใดตอบได้ แม้ตนเองก็ตอบไม่ได้

เจี่ยเฮี่ยวฮงเพียงทราบว่า ไม่ว่านางจะดีหรือเลว ไม่ว่าผู้ใดทรยศผู้ใด มีแต่ตอนที่อยู่ร่วมกับนาง ตนจึงสามารถลืมความทุกข์เข็ญและเศร้าสลด จิตใจจึงได้รับความสุขสงบ

เจี่ยเฮี่ยวฮงเองก็ไม่ทราบว่า นี่เป็นความรู้สึกอย่างไร เพียงทราบว่าระหว่างคนต่อคน หากมีความรู้สึกเช่นนี้ ต่อให้มีความทุกข์เข็ญ ต่อให้ถูกหลอกลวงก็ยินยอมพร้อมใจ

แม้ตายก็ไม่เป็นไร

ม่อยังชิวชิวเงยหน้าขึ้น จับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮงอย่างเชื่องชืมเซา กล่าวว่า

"เราทราบว่าในใจท่านคิดอะไร ?"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"ท่านทราบ ?"

"ท่านต้องการให้เราสลายหน่วยงานจอมฟ้า ตามหาบุตรของพวกเรากลับมาใช้ชีวิตอย่างสุขสงบ"

นางบ่งบอกความในใจของเจี่ยเฮียวฮงจริง ๆ

เจี่ยเฮียวฮงแม้เป็นคนเสเพล ในสายเลือดของตนแม้มีสายเลือดของคนเสเพล

แต่ก็มีเวลาเบื่อหน่าย

โดยเฉพาะตอนที่สร่างเมา ตื่นขึ้นมากลางดึก มีผู้ใดไม่คิดหวังมีผู้รู้ใจอยู่ข้างกาย สามารถพร่ำพรรณนาถึงความเจ็บปวดรวดร้าว และความเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวของตน

ม่อยังชิวชิวกุมมือเจี่ยเฮียวฮงเบา ๆ พลันถามอีกว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ในใจเราคิดอะไร ?"

เจี่ยเฮียวฮงไม่ทราบ ความในใจของสตรี ความจริงยากหยั่งคาดได้ อย่าว่าแต่สตรีเช่นนาง

ม่อยังชิวชิวพลันแย้มยิ้ม รอยยิ้มประหลาดพิกลยิ่ง กล่าวว่า

"เรากำลังคิด ท่านเป็นตัวโง่งมจริง ๆ"

เจี่ยเฮียวฮงทวนคำอย่างสงสัยใจ

"ตัวโง่งม ?"

ม่อยังชิวชิวส่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า เราทุ่มเทความพยายามมากมายเท่าใด จึงก่อตั้งหน่วยงานจอมฟ้าสำเร็จ ไหนเลยยุบเลิกได้โดยง่ายดาย ท่านเมื่อไม่ต้องการบุตรของพวกเรา เราไยต้องตามหามันกลับมา !"

เจี่ยเฮียวฮงใจหายวูบ เย็นเฉียบไปตลอดทั้งร่าง

ม่อยังชิวชิวจับจ้องมองสีหน้าเจี่ยเฮียวฮง ส่งเสียงหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งกว่าเดิม กล่าวว่า

"อย่างน้อยท่านสมควรคิด ตอนนี้เรามีฐานะอะไร มีศักดิ์ศรีใด หรือยังจะทุ่งข้าวซักเสื้อผ้าให้กับท่าน"

นางส่งเสียงหัวร่อไม่หยุดยั้ง กล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านกลับมุ่งหวังให้เราทำงานเช่นนี้ ท่านไม่ใช่ตัวโง่งม ผู้ใดเป็นตัวโง่งม ?"

เจี่ยเฮียวฮงเรียนกระบี่เมื่ออายห้าขวบ ตีความคัมภีร์กระบี่ตอนอายหกขวบ พออายุเจ็ดขวบก็ท่องกลอนถังซี (หนังสือรวมบทกลอนของนักกวีเลื่องชื่อสามร้อยบท) ได้อย่างฉาดฉาน เด็กทารกอื่นในวัยนี้ยังสวมกางเกงก้นปะอยู่

แต่ยามอยู่เบื้องหน้าม่อยังชิวชิว เจี่ยเฮียวฮงคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นตัวโง่งมที่สมบูรณ์แบบจริง ๆ

ไม่ว่าผู้ใดอยู่เบื้องหน้าผู้หนึ่งผู้ใด แปรเปลี่ยนเป็นตัวโง่งม คล้ายกับชาติปาง

ก่อนติดค้างหนี้มันก็ปาน

เจี่ยเฮียวฮงลุกขึ้น ๆ กล่าวว่า

"ท่านกล่าวจบแล้วหรือไม่ ?"

ม่อย้งชิวชิวกล่าวว่า

"กล่าวจบแล้วจะเป็นไร หรือท่านคิดฆ่าเรา ?"

เสียงหัวร่อของนาง พลันเปลี่ยนเป็นเสียงร่ำไห้ พลางกล่าว

"ตกลง ท่านฆ่าเราเถอะ ท่านปฏิบัติต่อเราเช่นนี้อย่างไรเราก็ไม่คิดมีชีวิตสืบไป"

นางร่ำไห้ด้วยความเศร้าเสียใจ แต่สีหน้าปราศจากแววเศร้าสลดแม้แต่น้อย พลันลดซุ่มเสียงแผ่วเบาลงกล่าวว่า

"เราทราบว่ามีสตรีชมชอบท่านมากมายยิ่ง ท่านจะค่อย ๆ ลืมเลือนเรา ดังนั้นทุกระยะหลายปี เราจะจัดการกับท่านครั้งหนึ่ง ให้ท่านไม่มีวันลืมเลือนเรา"

พอกล่าวจบ เสียงร่ำไห้ของนางดังขึ้นกว่าเดิมพลันยกมือตบหน้าตนเองอย่างหนักหน่วงสองฉาด ตบจนใบหน้าบวมแดงร้องอีกว่า

"ท่านไฉนไม่พาลฆ่าเรา ไฉนตบตีเราทรมานเราเช่นนี้"

นางยกมือปิดหน้า วิ่งตะบึงลงจากเนินดิน คล้ายกับเจี่ยเฮียวฮงกำลังไล่ตบตีนางจริง ๆ

แต่เจี่ยเฮียวฮงกระทั่งนิ้วยังไม่กระดิก ที่เชิงเนินกลับปรากฏผู้คนหลายคนขึ้น

สตรีสูงศักดิ์ในอาภรณ์หรูหรา บนเรือนผมประดับเต็มไปด้วยมุกมณีนางหนึ่งดาหน้ามาก่อน โอบนางไว้ในอ้อมอก

ด้านหลังติดตามด้วยผู้คนสามคน หนึ่งในสามเป็นชายชราผมหงอกขาว ฝีเท้าหนักแน่นเข้มแข็ง เอวยังตั้งตรง มือถือห่อผ้าสีเหลืองยาวรีใบหนึ่ง

อีกผู้หนึ่งแม้เพิ่งล่วงเลยวัยกลางคน แต่ท่วงท่าชราภาพ ใบหน้าเต็มไปด้วยแววเหนื่อยอ่อน คล้ายเพิ่งเดินทางไกลมา

คนรั้งท้ายสด กลับเป็นดรุณีร่างอ้อนแอ้นแบบบางเดินพลางลอบเช็ดน้ำตาพลาง

เจี่ยเฮียวฮงพอเหลือบเห็นนาง แทบร้องโพล่งออกมา

"อัวอัว (ทาริกา) !"

ดรุณีที่เดินขึ้นเนินดินมาเป็นคนสุดท้าย กลับเป็นน้องสาวของเมี้ยวจี้อนามอัวอัว

อัวอัวความจริงถูกเต็กเฮียะแซคร่ากุมไป เจี่ยเฮียวฮงก็วิตกกังวลความปลอดภัยของนางตลอดเวลา

แต่เจี่ยเฮียวฮงไม่ได้ร้องออกมา เนื่องเพราะตนก็รู้จักผู้คนอีกสามคน มิหน่ำซ้ำรู้จักมานาน

ชายชราผมหงอกขาวที่ยังแข็งแรงเป็นโกวเตี่ย (สามีของอาทญิง) ของตน นามฮั้วเสียวคุน

เมื่อยี่สิบปีก่อน อิ่วเล้งเกียมแซะ (กระบี่มังกรทอง) ฮั้วเสียวคุน ประมือกับศิษย์สำนักบู๊ตึ๊ง และเตียมซัง ไม่เคยพ่ายแพ้แม้สักครั้งเดียว

หลังจากนั้น ตกแต่งน้องสาวของประมุขหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้าเจี่ยอ้วงซุ่นฉายาปวยหงส์นึ่งเกียมแซะ (นางกระบี่มังกรเหิน) เจี่ยหงส์ฮ้วง มังกรหงส์ รวมเป็นทองแผ่นเดียวกัน ชนชาวบู๊ลิ้มล้วนเห็นเป็นคู่ที่เหมาะสมที่สุด

ตอนนั้นฮั้วเสียวคุนมีชื่อรุ่งเรืองถึงขีดสุด เจิดจ้าดุจอาทิตย์ยามเที่ยง คิดไม่ถึงตอนนั้นกลับพ่ายแพ้ใต้คมกระบี่ของเด็กหนุ่มอายุสิบกว่าปีผู้หนึ่ง

เด็กหนุ่มที่โค่นมันพ่ายแพ้ คือเจี่ยเฮียวฮง !

สตรีสูงศักดิ์ที่โอบกอดม่อยังชิวชิวไว้ในอ้อมอกเช็ดคราบน้ำตาให้กับนาง คือโกวโกว (อาทญิง...น้องสาวของบิดา) ของเจี่ยเฮียวฮง นามเจี่ยหงส์ฮ้วง

ชายกลางคนที่ร่างเริ่มอ้วนฉุก็แซ่เจี่ย เป็นญาติห่าง ๆ ของตน เห็นตนเติบใหญ่ตั้งแต่เล็ก

ตอนที่เจี่ยเฮียวฮงยังเด็ก ก็มักลอบไปดื่มสุราที่ร้านสุราซึ่งตั้งอยู่ริมทะเลสาบฝั่งตรงข้าม

ชายกลางคนร่างอ้วนผู้นี้ คือเจ้าของร้านสุรานั้น เรียกว่าเถ้าแก่เจี่ย

พวกมันไฉนมายังที่นี้ ไฉนร่วมทางกับอัวอัว ?

เจี่ยเฮียวฮงขบคิดไม่เข้าใจ และไม่ต้องการขบคิด ตนเพียงคิดจากไปให้ไกลไม่ต้องการให้คนเหล่านี้พบเห็นตน

เจี่ยเฮียวฮงไม่เพียงปิดข่าวของตัวเองต่อชนชาวบู๊ลิ้ม ทั้งยังไม่ต้องการให้เครือญาติของตนทราบว่าตนยังมีชีวิตอยู่

น่าเสียดายที่พวกมันล้วนเห็นเจี่ยเฮียวฮง ฮั้วเสียวคุนจับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮงพลางแค่นหัวร่อ อัวอัวเหม่อมองเจี่ยเฮียวฮงพลางหลั่งน้ำตา

เถ้าแก่เจี่ยหอบหายใจพลางปีนป่ายขึ้นถึงบนเนินดิน น้อมเอวกล่าวว่า

"ซาเสียวเอี้ย (นายเล็กคนที่สาม) ไม่ได้พบกันนานแล้ว ท่านสบายดี ?"

เจี่ยเฮียวฮงไม่ดี อารมณ์ของตนไม่ดี สีหน้าก็ไม่ดี แต่เมื่อเผชิญพบผู้เฒ่าใจดี ซึ่งลอบให้สุราแก่ตนดื่มตั้งแต่อายุแปดเก้าขวบ มิอาจไม่ยิ้ม กล่าวว่า

"ท่านไฉนมาถึงที่นี้ ?"

เถ้าแก่เจี่ยไม่สามารถพูดปด ได้แต่กล่าวตามความสัตย์

"พวกเรามาตามคำเชิญของม่อยังโกวเนี้ย"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"นางเชิญพวกท่านมาทำอะไร ?"

เถ้าแก่เจี่ยลังเลเล็กน้อย ไม่ทราบครั้งนี้สมควรกล่าวตามความสัตย์หรือไม่

เจี่ยทงส์ฮ้วงแค่นหัวร่อสอดคำขึ้น

"มาชมดูเรื่องงดงามของเจ้า"

เจี่ยเฮียวฮงปิดปากลง

เจี่ยเฮียวฮงทราบว่า โกวโกวผู้นี้ไม่เพียงอารมณ์วู่วาม ทั้งยังไม่มีความปรารถนาดีต่อตน ในโลกความจริง ไม่มีสตรีใดชมชอบบุคคลที่โค่นสามีนางพ่ายแพ้ ไม่ว่าคนผู้นั้นจะเป็นทลานชายของนางก็ตาม

น่าเสียดายที่โกวโกวคือโกวโกว ไม่ว่านางมีความปรารถนาดีต่อท่านหรือไม่ ล้วนเป็นโกวโกวของท่าน

เจี่ยเฮียวฮงแม้ปิดปาก เจี่ยทงส์ฮ้วงยังไม่ยอมอภัยละเว้น กล่าวอีกว่า

"คิดไม่ถึง ตระกูลเจี่ยเรากำเนิดบุคคลเช่นเจ้า ไม่เพียงข่มเหงรังแกสตรี กระทั่งบุตรของตัวเองก็ไม่ต้องการ"

นางชี้มือไปยังรอยนิ้วบนใบหน้าม่อยังชิวชิวกล่าวว่า

"เจ้าหลอกลวงนางสองครั้ง สลัดทอดทิ้งนางสองครั้ง นางยังทุ่มเทจิตใจทั้งมวลต่อเจ้า เจ้าไฉนตบตีนางเช่นนี้ ?"

ม่อยังชิวชิวหลั่งน้ำตาพลางสอดคำขึ้น

"เขา...เขาไม่ได้..."

เจี่ยทงส์ฮ้วงกระชากเสียงว่า

"เจ้าอย่าได้เอ่ยปาก เมื่อครู่พวกเราได้ยินคำสนทนาของพวกเจ้าในโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ นั้น มันเองยังไม่ปฏิเสธแม้สักคำเดียว เจ้าไยต้องแก้ต่างให้กับมัน ?"

นางถามอีกว่า

"เถ้าแก่เจี่ยได้ยินคำพูดเหล่านั้นหรือไม่ ?"

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวว่า

"ได้ยิน"

เจี่ยทงส์ฮ้วงกล่าวกับเจี่ยเฮียวฮงว่า

"เจ้ายุ่งเกี่ยวกับสตรีอื่น พวกเราไม่ขอข้องเกี่ยวและคร้านที่จะข้องเกี่ยว แต่ตระกูลม่อยังกับตระกูลเจี่ยต่างอยู่ในทำเนียบสี่ตระกูลใหญ่ ต่อให้เจ้าไม่ต้องการบุตรของเจ้า ตระกูลเจี่ยเรามิอาจไม่ยอมรับหลานผู้นี้ ยิ่งมิอาจไม่ยอมรับสะใภ้ผู้นี้"

เจี่ยเฮียวฮงไม่เอ่ยปาก แต่ริมฝีปากสั่นระริก

ตอนนี้เจี่ยเฮียวฮงนับว่าเข้าใจจุดมุ่งหมายของม่อยังชิวชิวแล้ว

นางจงใจตามหาคนเหล่านั้นมา จัดให้พวกมันหลบซ่อนอยู่ละแวกโรงเตี๊ยมเล็กๆ จงใจกล่าวคำพูดเหล่านั้นให้พวกมันได้ยิน ทำให้ตนไม่มีหนทางโต้แย้งได้

ตอนนี้นางเป็นประมุขตระกูลม่อยัง และจอมฟ้าอันลึกลับ แต่นางยังไม่พอใจ

นางยังคิดครอบครองหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้าอีกแห่งหนึ่ง

ตระกูลเจี่ยหากยอมรับฐานะของนางกับเซี่ยวตี่สองแม่ลูก นางก็จะรับช่วงกิจการของหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้าโดยชอบธรรม

ความลึกซึ้งชั่วร้ายของนาง เป็นที่น่าตระหนกจริงๆ!

บทที่ 21

ทาสูอกครง

เจี่ยหงส์ฮ้วงกล่าวอีกว่า

"เจ้ายังมีคำพูดใดจะกล่าว ?"

เจี่ยเฮียวฮงไม่มีคำพูดใดจะกล่าว ตนแม้คาดคำนวณแผนการของม่อยังชิวชิวได้ แต่ไม่พูดออกแม้สักคำเดียว

เจี่ยหงส์ฮ้วงกล่าวว่า

"เจ้าจำได้หรือไม่ว่า กฎวินัยข้อแรกของตระกูลเจี่ยเป็นอย่างไร ?"

สีหน้าเจี่ยเฮียวฮงยังไม่เปลี่ยนแปร แต่เถ้าแก่เจี่ยกลับหน้าแปรเปลี่ยนไป

มันก็ทราบกฎวินัยของตระกูลเจี่ย กฎข้อแรกคือละเว้นการประพฤติผิดในกาม ผู้ใดสมสู่ภรรยาผู้อื่นต้องถูกตัดสองเท้า !

เจี่ยหงส์ฮ้วงกล่าวว่า

"เจ้าเมื่อละเมิดกฎข้อห้าม ต่อให้ตั่วกอ (พี่ใหญ่) เราปกป้องเจ้า เราก็ไม่อาจอภัยให้กับเจ้า"

นางกวักมือวูบ ที่เชิงเนินปรากฏทารกหนุ่มเกล้าผมสองมวยผู้หนึ่ง ส่งกระบี่มาเล่มหนึ่ง

กระบี่พอชักจากฝัก พลังเย็นยะเยียบคุกคามเสียดผิวกาย

เจี่ยหงส์ฮ้วงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ตอนนี้เราจะสะสางมลทินให้กับตระกูลเจี่ย เจ้ายังไม่คุกเข่ารับการลงโทษ ?"

เจี่ยเฮียวฮงไม่คุกเข่าลง

เจี่ยทงส์ฮ้วงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"พยานหลักฐานอยู่ครบครัน เจ้ายังไม่ยอมรับผิด ? ไม่ยอมรับกฎวินัยของตระกูล ?"

นางทราบว่า ไม่มีผู้ใดกล้าไม่ยอมรับกฎวินัยของตระกูล

ผู้ใดกล้าไม่ยอมรับกฎวินัยของตระกูล ผู้นั้นจะถูกนักสู้ทั้งแผ่นดินทยามเหยียดประณาม ยามนั้นในมือนางไม่เพียงถือกระบี่เล่มหนึ่ง ยังมีเชือกเส้นหนึ่งเป็นเชือกของกฎระเบียบบู๊ลิ้ม ที่ถักสานสืบต่อกันมานับร้อยพันปีผูกมัดเจี่ยเฮียวฮงไว้อย่างแน่นหนา

มิคาด เจี่ยเฮียวฮงพาลไม่ยอมรับกฎวินัยของตระกูล !

เจี่ยทงส์ฮ้วงหน้าแปรเปลี่ยนไป

นางเป็นสตรีที่โชคดี ไม่เพียงมีชาติตระกูลที่ดีเลิศ ทั้งยังมีสามีที่ดี ชนชาวบู๊ลิ้มน้อยคนที่กล้าจ้องมองนางตรง ๆ

ดังนั้นนางทยิ่งยโส ทระนงตัว เจ้าอารมณ์เช่นเสียวเจี๊ยะตลอดมา ไม่เคยเห็นผู้ใดอยู่ในสายตามาก่อน

นางคิดกระทำเรื่องใดก็กระทำทันที ขยับกระบี่หมายลงมือต่อเจี่ยเฮียวฮง

มิคาด เถ้าแก่เจี่ยที่เดินหอบทายใจมาตลอดทางพลันขยับกายวูบ ขวางหน้านางอย่างว่องไว ยิ้มประจบกล่าวว่า

"ฮั้วฮูหยิน (ภรรยาผู้แซ่ฮั้ว) โปรดระงับโทสะ"

เจี่ยทงส์ฮ้วงกล่าวว่า

"ท่านคิดทำอะไร ?"

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยคิดว่า ในใจซาเสียวเอี้ยอาจมีความคับแค้นที่ไม่อาจบอกต่อคนภายนอก ต่อให้ฮั้วฮูหยินคิดใช้กฎวินัยลงโทษมัน สมควรกลับไปพบเล่าเอี้ย (นายผู้เฒ่า) ก่อน แล้วค่อยว่ากล่าวกัน"

เจี่ยทงส์ฮ้วงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านเรียกเราเป็นฮั้วฮูหยินทุกถ้อยคำ หรือคิดเตือนสติเราว่า เราแต่งงานไปแล้ว ไม่ใช่คนของตระกูลเจี่ยอีก ?"

เถ้าแก่เจี่ยย่อมมีเจตนาเช่นนี้ แต่ไม่กล้ายอมรับกล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยไม่กล้า"

เจี่ยหงส์ฮ้วงกล่าวว่า

"ต่อให้เราไม่ใช่คนของตระกูลเจี่ย แต่กระบี่เล่มนี้ยังเป็นกระบี่ของตระกูลเจี่ย"

นางสะบัดกระบี่ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"กระบี่เล่มนี้คือกฎวินัยประจำตระกูล"

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวว่า

"ฮั่วฮูหยินกล่าวมีเหตุผล เพียงแต่ผู้ต่ำต้อยยังมีประการหนึ่งไม่เข้าใจ"

"ประการใด ?"

เถ้าแก่เจี่ยยังคงปั้นรอยยิ้มทั่วใบหน้า กล่าวว่า

"เราไม่เข้าใจว่าวินัยประจำตระกูลเจี่ย ไฉนตกอยู่ในเงื้อมมือตระกูลฮั่ว ?"

เจี่ยหงส์ฮ้วงหน้าแปรเปลี่ยนอีกครา กระชากเสียงว่า

"ท่านบังอาจนัก กลับกล้าก้าวร้าวเรา"

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยไม่กล้า"

คำพูดหลุดจากปาก มือซ้ายมันตะปบมือของเจี่ยหงส์ฮ้วง มือขวาพับศอกกระทุ้งแล้วดันวูบ กระบี่ในมือของเจี่ยหงส์ฮ้วงก็ตกไปในมือมัน !

ร่างมันถอยปราดไปสามวาอย่างว่องไว

กระบวนท่านี้ใช้อย่างรวบรัด หมดจด รวดเร็วแม่นยำ ความพลิกแพลงพิสดารในท่วงท่า ยิ่งไม่อาจบรรยายได้

คราก่อนเจี่ยเฮียวฮงช่วงชิงกระบี่ของลิ้วโกวเต็กก็ใช้กระบวนท่านี้

เจี่ยหงส์ฮ้วงยืนตะลึงลานกับที่ ขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านเรียนกระบวนท่านี้ได้จากที่ใด ?"

เถ้าแก่เจี่ยยิ้มประจบกล่าวว่า

"ฮั่วฮูหยินเมื่อจดจำกระบวนท่านี้ได้ก็ประเสริฐ"

มันกล่าวต่อช้า ๆ

"นี่เป็นกระบวนท่าซึ่งเล่าเอี๊ยถ่ายทอดให้ด้วยตนเอง ท่านผู้เฒ่าสั่งกำชับไว้หลังจากเรียนกระบวนท่านี้ไม่อาจใช้ตามอำเภอใจ แต่หากเห็นกระบี่ของตระกูลเจี่ยตกไปในเงื้อมมือของคนแซ่อื่น ต้องใช้กระบวนท่านี้ช่วงชิงกลับมา"

มันยิ้มอีกครา กล่าวว่า

"คำพูดของเล่าเอี้ย เรายอมไม่กล้าไม่ฟัง"

เจี่ยหงส์ฮ้วงขุ่นแค้นจนพูดไม่ออก แต่มุกมณีทั่วศีรษะสั่นไหวไม่หยุดยั้ง

นางก็ทราบกระบวนท่านี้เป็นไม้ตายประจำตระกูลเจี่ย มิหนำซ้ำเพียงถ่ายทอดแก่บุตร ไม่ถ่ายทอดแก่สะใภ้ ไม่ถ่ายทอดแก่ธิดา

เมื่อครู่กระบี่ของนางถูกเถ้าแก่เจี่ยช่วงชิงไป เนื่องเพราะนางไม่เข้าใจความพลิกแพลงของกระบวนท่านี้

ฮั้วเสียวคุนพลันถามว่า

"ท่านเป็นอะไรกับตระกูลเจี่ย ?"

รูปกายมั้นแม้สูงใหญ่เทียมหาญ แต่ซุ่มเสียงกลับแผ่วเบาเรียบร้อยยิ่ง

มันความจริงไม่มีลักษณะนี้ แต่นับแต่พ่ายแพ้ใต้คมกระบี่ซาเสี้ยวเอี้ยเจี่ย-เฮียวฮง วันเวลาที่ผ่านมาคงฝึกฝนบำเพ็ญตน จนมีตบะแก่กล้า เมื่อครู่จึงสะกดกลั้นใจไว้ได้

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวว่า

"นับตามฐานะ ผู้ต่ำต้อยเพียงเป็นหลานห่าง ๆ คนหนึ่งของเล่าเอี้ย"

ฮั้วเสียวคุนถามอีกว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า กระบี่เล่มนี้เป็นกระบี่อันใด ?"

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวว่า

"นี่เป็นหนึ่งในสี่กระบี่วิเศษของบรรพบุรุษตระกูลเจี่ย ซึ่งตกทอดสืบต่อกันมา"

มันขยับข้อมือวูบประกายกระบี่แลบแปลบ เพลงกระบี่ก็คุกคามถึงหว่างคิ้วผู้คน

ฮั้วเสียวคุนทอดถอนใจกล่าวว่า

"กระบี่ที่ดีเยี่ยม"

"เป็นกระบี่ดีเยี่ยมจริง"

ฮั้วเสียวคุนกล่าวว่า

"ท่านคู่ควรใช้กระบี่เล่มนี้หรือไม่ ?"

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวว่า

"ไม่คู่ควร"

"อย่างนั้นท่านไยไม่ส่งมอบกระบี่เล่มนี้แก่ซาเสียวเอี้ย ?"

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยมีเจตนาเช่นนั้นจริง"

มันความจริงมีเจตนาเช่นนี้แต่แรก เพียงไม่เข้าใจว่าฮั้วเสียวคุนหมายความกระไร

แต่มันดูออกว่าเจี่ยหงส์ฮ้วงเข้าใจ

พวกมันเป็นสามีภรรยาร่วมทุกข์ร่วมสุข ใช้ชีวิตร่วมกันยี่สิบปี ตอนนี้สามีของนางให้คนส่งมอบกระบี่ซึ่งความจริงเป็นของนางแก่ผู้อื่น นางกลับไม่มีท่าทีขุ่นแค้นเคืองใจ กลับแสดงความห่วงใยกังวลอย่างบอกไม่ถูกชนิดหนึ่ง

แสดงแน่ชัด นางทราบว่าสามีของนางคิดทำอย่างไร

เถ้าแก่เจี่ยส่งมอบกระบี่คืนแก่เจี่ยเฮียวฮง

แต่ฮั้วเสียวคุนและเจี่ยหงส์ฮ้วงล้วนไม่เหลือบแลกระบี่อีก เพียงประสานสบตากันอย่างเงียบงัน

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด ฮั้วเสียวคุนพลันกล่าวว่า

"อีกหลายวันจะเป็นวันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนสิบเอ็ดแล้ว"

เจี่ยหงส์ฮ้วงกล่าวว่า

"คล้ายเป็นอีกแปดวัน"

ฮั้วเสียวคุนกล่าวว่า

"เมื่อถึงวันนั้น ท่านนับว่าแต่งงานกับเรายี่สิบปีเต็ม"

"เราจำได้"

ฮั้วเสียวคุนกล่าวอีกว่า

"เราเคยสาบานตั้งแต่เล็ก ต้องรอจนมีชื่อเสียงค่อยแต่งงาน"

"เราทราบ"

ฮั้วเสียวคุนกล่าวว่า

"ตอนที่เรามีชื่อเสียง ก็มีอายุสี่สิบเศษ ตอนที่แต่งงานกับท่าน มีอายุมากกว่าท่านยี่สิบปี"

เจี่ยหงส์ฮ้วงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านยังอายุมากกว่าเรายี่สิบปี"

ที่นี้ไม่เพียงมีพวกมันสองคน แต่พวกมันกลับสนทนาถึงเรื่องส่วนตัวของมันเสมอ

ซุ่มเสียงพวกมันอ่อนโยนนุ่มนวลยิ่ง สีหน้ากลับประหลาดพิกลยิ่ง แม้แต่รอยยิ้มก็ประหลาดพิกล

ฮั่วเสียวคุนกล่าวว่า

"ยี่สิบปีมานี้ มีแต่ท่านทราบว่าเราผ่านวันเวลาเยี่ยงไร"

เจี่ยหงส์ฮ้วงกล่าวว่า

"เราทราบ ท่าน...ท่านรู้สึกเสียใจต่อเราตลอดเวลา"

ฮั่วเสียวคุนกล่าวว่า

"เนื่องเพราะเราสู้แพ้ เราไม่ใช่ฮั่วเสียวคุนตอนที่ตกแต่งท่านเป็นภรรยา ไม่ว่าไปที่ใด ล้วนไม่เป็นดุจเด่น แต่ท่าน..."

มันเดินมากุมมือภรรยาของมัน กล่าวสืบต่อ

"ท่านไม่เคยตัดพ้อตำหนิมาสักคำ ยินยอมกล้ำกลืนรับอารมณ์ประหลาดของเราตลอดเวลา หากไม่มีท่าน เราไม่แน่นักว่าจะมามายจนตกตายในคูน้ำแต่แรกแล้ว"

เจี่ยหงส์ฮ้วงกล่าวว่า

"เราไยต้องตัดพ้อตำหนิท่าน ยี่สิบปีมานี้ทุกเช้าพอตื่นขึ้นมา เราพบว่าท่านล้วนอยู่ข้างกายเรา สำหรับกับสตรีนางหนึ่ง ยังมีเรื่องใดมีความสุขกว่านี้อีก"

"แต่ตอนนี้เราชราแล้ว ไม่แน่นักว่าวันหนึ่งท่านตื่นขึ้นมา จะพบว่าเราไปจากท่านแล้ว"

เจี่ยหงส์ฮ้วงกล่าวว่า

"แต่ว่า..."

ฮั่วเสียวคุนไม่รอให้นางเอ่ยปาก กล่าวว่า

"ทุกผู้คนจะช้าเร็วต้องมีวันเช่นนี้ เราชืดชาต่อเรื่องนี้ยิ่ง แต่เราไม่อาจปล่อยให้ผู้อื่นบอกว่าโกวไหนไน่ (ท่านอาหญิง) ของตระกูลเจี่ย แต่งให้กับสามีที่ใช้ไม่ได้คนหนึ่ง เราต้องกอบกู้ชื่อให้กับท่าน"

เจี่ยฮ้วงหงส์กล่าวว่า

"เราเข้าใจ"

ฮั่วเสียวคุนกุมมือนางแนบแน่น ถามย้ำว่า

"ท่านเข้าใจจริง ๆ ?"

เจี่ยหงส์ฮ้วงผงกศีรษะ น้ำตาไหลรินลงอาบแก้ม

ฮั่วเสียวคุนระบายลมหายใจยาว ๆ กล่าวว่า

"ขอบคุณท่าน"

ขอบคุณท่าน...นี่เป็นคำพูดธรรมดากระไรปานนั้น แต่สามคำนี้พอเปล่งจากปากมันในตอนนี้ ไม่ทราบแฝงความรักมากน้อยเท่าใด ความสำนึกตื้นตันมากมาย

เพียงไหน

อัวอัวหลั่งน้ำตาจนชุ่มไปทั้งแขนเสื้อ

ตอนนี้แม้แต่นางก็เข้าใจว่า ฮั่วเสียวคุนคิดทำอะไร

ฮั่วเสียวคุนเคยพ่ายแพ้ใต้คมกระบี่เจี่ยเฮียวฮงตอนนี้มันคิดแก้มือ กอบกู้ชื่อเสียงคืนมา

มันไม่เพียงคิดกู้ชื่อให้กับตัวเอง ทั้งยังคิดกอบกู้ชื่อให้กับเจี่ยหงส์ฮ้วง

แม้แต่อัวอัวก็อดสำนึกตื้นตัน และเศร้าเสียใจแทนมันไม่ได้

ฮั่วเสียวคุนทรุดลงนั่งบนพื้นหญ้า

ใบหญ้าเหลืองชีดแล้ว...มาตรแม้นในสายตาของหนุ่มสาว หญ้าในนี้ยังเขียวขจีดุจพรม นั่นเนื่องเพราะในความรู้สึกของคนรัก ทุกวันล้วนเป็นวันฤดูใบไม้ผลิ

ฮั่วเสียวคุนทรุดนั่งลง วางห่อผ้าสีเหลืองที่ถือไว้ในมือลงบนหัวเข่า เงยหน้าช้า ๆ หันหน้าหาเจี่ยเฮียวฮง

เจี่ยเฮียวฮงก็เข้าใจเจตนาของมัน เพียงแต่รอให้มันบอกออกมา

ในที่สุด ฮั่วเสียวคุนกล่าวว่า

"ตอนนี้เราไม่ใช้กระบี่แล้ว"

เจี่ยเฮียวฮงส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถามไถ่

ฮั่วเสียวคุนกล่าวว่า

"นับแต่เราพ่ายแพ้ใต้คมกระบี่ของท่าน เราก็ไม่สามารถใช้กระบี่อีก"

มันมองดูห่อผ้าบนหัวเข่า กล่าวว่า

"ยี่สิบปีมานี้ เราฝึกอาวุธอีกชนิดหนึ่ง มุ่งหวังอยู่ทุกเช้าค่ำสามารถต่อสู้กับท่านสักครั้ง"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจ"

ฮั่วเสียวคุนกล่าวต่อ

"แต่เราเป็นขุนพลพ่ายแพ้ใต้คมกระบี่ของท่าน ไม่มีศักดิ์ศรีท้าสู้อีก ท่านหากไม่ยอมลดตัวลงต่อสู้กับเรา เราก็ไม่โทษว่าตำหนิท่าน"

เจี่ยเฮียวฮงจับจ้องมองมัน ดวงตาพลันทอแววเคารพนับถือ แต่สีหน้าปราศจากความรู้สึกใด ๆ กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"เชิญ"

ห่อผ้าเย็บจากผ้าสีเหลือง ร้อยด้ายหนาแน่นยิ่ง เปลือกนอกยังพันสายรัด

ยาวเหยียดเส้นหนึ่ง ขมวดปมไว้อย่างแน่นหนา

เป็นปมที่ยากแก้ออกได้

หากคิดแก้ปมนี้ วิธีเร็วที่สุดคือดึงให้ขาดในครั้งเดียว ฟันขาดในดาบเดียว

แต่ฮั่วเสียวคุนไม่ได้ทำเช่นนั้น ยี่สิบปีนี้มันเรียนรู้ถึงการสะกดกลั้น

มันยินยอมเสียเวลาแก้ปมเหล่านี้ออกทีละเปลาะ

หรือมันทราบว่า มันไม่มีเวลามากนัก ต้องการอยู่ร่วมกับภรรยาของมันอีกครู่หนึ่ง ?

เจี่ยหงส์ฮ้วงจับจ้องมองมัน พลันเช็ดคราบน้ำตา นั่งยอง ๆ ที่ข้างกายฮั้ว-เสียวคุน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะช่วยท่าน"

นางความจริงเป็นคนผูกปม นางย่อมแก้เร็วยิ่ง

นางทราบดีว่า การต่อสู้ของสามีนางครั้งนี้ไม่ทราบเป็นหรือตาย ได้รับเกียรติภูมิหรืออัปยศ ยากที่จะหยั่งคาดได้

นางทราบดีว่า การไปของสามีนางครั้งนี้ ไม่แน่นักว่าจะกลับมาได้ ไยไม่ยืดเวลาอีกครู่หนึ่ง ?

เนื่องเพราะนางไม่ต้องการให้ช่วงเวลานี้บั่นทอนความฮึกหาญและความเชื่อมั่นของมัน

เนื่องเพราะนางมุ่งหวังให้มันได้ชัยชนะจากการต่อสู้ครั้งนี้

ฮั้วเสียวคุนก็เข้าใจเจตนาของภรรยามัน

ความเข้าใจนี้ยากลำบากปานใด ? และมีความสุขเพียงไหน ? ล้ำค่าเพียงไหน ?

ทุกผู้คนล้วนตื้นตันต่อความรักของสามีภรรยาคู่นี้ มีแต่ม่อย้งชิวชิว กระทั่งเหลือบแลก็ไม่ชำเลืองแลพวกมัน เพียงจับจ้องมองห่อผ้าสีเหลืองห่อนั้น คำนึงในใจ

"ที่แท้ในห่อผ้าซุกซ่อนอาวุธใด ? สามารถโค่นเจี่ยเฮียวฮงพ่ายแพ้หรือไม่ ?"

ฮั้วเสียวคุนเมื่อวัยฉกรรจ์ ก็เป็นยอดฝีมือที่ได้รับการยกย่องจากทั้งแผ่นดิน หลังจากถูกเจี่ยเฮียวฮงโค่นพ่ายแพ้ พละกำลังอาจเสื่อมถอย ไม่สามารถทัดเทียบกับตอนที่ไต่เต้าถึงจุดสุดยอดอีก

แต่คนผู้หนึ่ง หลังจากได้รับความพ่ายแพ้ครั้งหนึ่ง ต้องกระทำการด้วยความรอบคอบระวังกว่าเดิม ความคิดอ่านต้องสุขุมเยือกเย็นกว่าเดิม รับรองต้องไม่หุน

ทันว่วามเช่นตอนหนุ่มฉกรรจ์ ไม่กระทำเรื่องที่ไม่มีความมั่นใจ

อย่าว่าแต่มันล่วงรู้ถึงความน่ากลัวของเพลงกระบี่เจี่ยเฮียวฮงเป็นอย่างดี ย่อมต้องเลือกอาวุธใช้จัดการกับกระบี่ของซาเสียวเอี้ยเป็นมั่นเหมาะ

ดูจากท่าทีที่มันรักถนอมห่อผ้าปานนี้ แสดงว่าอาวุธที่มันคัดเลือกมาต้องเป็นอาวุธที่น้อยครั้งจะพบพานในวงนักเลง มิหนำซ้ำต้องเป็นอาวุธที่แหลมคมที่สุดเกรี้ยวกราดที่สุด

มันบำเพ็ญตบะ ฝึกปรือเป็นเวลายี่สิบปี ตอนนี้ไม่คำนึงถึงการเสี่ยงชีวิตไม่คำนึงถึงการลาจากภรรยาที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับมัน ท้าสู้กับเจี่ยเฮียวฮงอีกครั้งแสดงว่ามันมีความมั่นใจต่อการต่อสู้ครั้งนี้อย่างเปี่ยมล้น

ม่อยังชิวชิวระบายลมหายใจเบา ๆ บังเกิดความมั่นใจต่อการสันนิษฐานของตนเองด้วย

ตอนนี้หากมีคนท้าพนันกับมัน นางจะถือหางฮั่วเสียวคุนเป็นต่อขนาดเจ็ดเอาสาม อย่างน้อยก็ต้องหกเอาสี่

นางเชื่อว่าตนเองคาดการณ์ไม่ผิดพลาดเด็ดขาด

ในที่สุดห่อผ้าถูกแก้ออก อาวุธที่ห่อหุ้มอยู่ภายในกลับเป็นไม้พลองด้ามหนึ่ง!

เป็นไม้พลองธรรมดาด้ามหนึ่ง เนื้อไม้แม้แข็งแกร่ง แต่ไม่มีทางเทียบกับกระบี่เหล็กกล้าได้

นี่คืออาวุธที่มันคร่ำเคร่งฝึกปรือมายี่สิบปี?

อาศัยไม้พลองด้ามนี้ สามารถจัดการกับกระบี่ของซาเสียวเอี้ย?

ม่อยังชิวชิวจับจ้องมองไม้พลองด้ามนั้น ในใจไม่ทราบตื่นเต้นสงสัยหรือผิดหวัง?

อาจบางทีทุกผู้คนล้วนแตกตื่นและผิดหวัง แต่เจี่ยเฮียวฮงกลับอยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์

มีแต่เจี่ยเฮียวฮงล่วงรู้ถึงความตั้งใจที่ฮั่วเสียวคุนเลือกอาวุธเช่นนี้ มีแต่เจี่ยเฮียวฮงเห็นว่า ฮั่วเสียวคุนเลือกได้ถูกต้อง

ไม้พลองความจริงเป็นอาวุธชนิดหนึ่งของคนสมัยดึกดำบรรพ์

ครั้งกระโน้นมนุษย์ต้องล่าสัตว์มาเป็นอาหาร จึงใช้อาวุธเช่นนี้เป็นเครื่องป้องกันตัว

เนื่องเพราะมันเป็นอาวุธดึกดำบรรพ์ชนิดหนึ่ง มิหนำซ้ำทุกผู้คนใช้สำหรับตีสุนัข ดังนั้นอดดูแคลนต่อมันมิได้ ลืมเลือนว่าอาวุธประดามีในโลกล้วนดัด

แปลงจากมัน

กระบวนท่าของไม้พลองอาจรวบรัดจำกัด แต่เมื่ออยู่ในมือยอดฝีมือผู้หนึ่ง สามารถดัดแปลงเป็นทวนใช้ต่างกระบี่ ใช้ต่างพู่กันจี้จุด ความพลิกแพลงของอาวุธทุกชนิด สามารถอาศัยไม้พลองด้ามนี้ใช้ออก

ฮั่วเสียวคุนห่อชุกซ่อนไม้พลองธรรมดาด้ามหนึ่งอย่างมิดชิดปานนี้ ไม่ได้จงใจเล่นลวดลาย หากแต่เป็นสงครามจิตวิทยาชนิดหนึ่ง กำลังทำสงครามจิตวิทยากับตน

มันต้องทำให้ตัวเองบังเกิดความเคารพต่อไม้พลองด้ามนี้ จากนั้นจึงบังเกิดความเชื่อมั่นต่อมัน

"ความเชื่อมั่น" ความจริงเป็นอาวุธชนิดหนึ่ง มิหน่ำซ้ำเป็นอาวุธคมกล้าที่สุดได้ผลที่สุด

ม่อยังชิวชิวก็เป็นคนชาญฉลาด ในที่สุดก็เข้าใจเหตุผลเหล่านี้

แต่นางยังมีประการหนึ่งที่ไม่เข้าใจ

นางไม่เข้าใจว่า ฮั่วเสียวคุนไฉนไม่ใช้ไม้พลองเงิน ไม้พลองทอง ไม้พลองเหล็ก พาลเลือกไม้พลองที่สามารถฟันหักได้

ตอนนี้นางไม่มีความมั่นใจในตัวฮั่วเสียวคุนเช่นเมื่อครู่อีก

อาทิตย์ลอยขึ้นสูง คมกระบี่สะท้อนประกายใต้แสงอาทิตย์ ดูไปยังเจิดจ้ากว่าแสงอาทิตย์อีก

ฮั่วเสียวคุนผุดลุกขึ้น เหลือบมองภรรยาของมันเป็นครั้งสุดท้าย จากนั้นก้าวยาว ๆ เข้าหาเจี่ยเฮียวฮง

เจี่ยเฮียวฮงยืนแน่วนิ่งรอมันอย่างเยือกเย็น สีหน้าปราศจากความรู้สึกใด ๆ กับเหตุการณ์เมื่อครู่ มันไม่มีกิริยาใดแม้แต่น้อย

หากคิดเป็นมือกระบี่ที่เด่นล้ำ ต้องมีคุณสมบัติประการแรก คือเหี้ยมเกรียมอำมหิต เยือกเย็นไร้ไมตรี

โดยเฉพาะก่อนการต่อสู้ ยิ่งไม่อาจปล่อยให้เรื่องราวใดเป็นผลกระทบกระเทือนถึงความรู้สึกของตัวเอง

...ต่อให้ภรรยาของท่านหลับนอนกับบุรุษอื่นอยู่ข้างกายท่าน ท่านก็ต้องแสร้งเป็นมองไม่เห็น

นี่เป็นคำพูดที่โจษจันกันในหมู่มือกระบี่ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบเป็นผู้ใดบอกออกมา แต่ทั้งหมดล้วนยอมรับว่ามีเหตุผล ผู้ที่ปฏิบัติตามได้จะมีชีวิตยืนยาวกว่าผู้อื่น

เจี่ยเฮียวฮงคล้ายกระทำข้อนี้ได้

ฮั่วเสียวคุนจับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮง ดวงตาทอแววเคารพนับถือ

เจี่ยเฮียวฮงกลับจับจ้องมองไม้พลองในมือมัน พลันกล่าวว่า

"นี่เป็นอาวุธดีเยี่ยม"

ฮั่วเสียวคุนกล่าวว่า

"ถูกต้อง"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"เชิญ"

ฮั่วเสียวคุนผงกศีรษะ กวาดไม้พลองในมือออก ชั่วพริบตาจู่โจมออกสามท่า

สามกระบวนท่านี้ติดต่อตามกัน พลิกแพลงอย่างว่องไวและพิสดาร แต่ไม่ได้ใช้เพลงกระบี่แม้สักท่าเดียว

ม่อยังชิวชิวลอบทอดถอนใจ นางดูออกว่าเจี่ยเฮียวฮงลงมือเพียงท่าเดียวก็สามารถฟันไม้พลองหักสะบั้น

มิคาดเจี่ยเฮียวฮงไม่ได้ใช้กระบวนท่าที่นางคาดหวังไว้ กลับใช้สันกระบี่ตบใส่มือของฮั่วเสียวคุน

ม่อยังชิวชิวตาเป็นประกาย จนบัดนี้นางเพิ่งทราบว่า ฮั่วเสียวคุนไฉนเลือกใช้ไม้พลอง

เนื่องเพราะฮั่วเสียวคุนทราบว่า เจี่ยเฮียวฮงไม่ใช้กระบี่ฟันไม้พลองของมันซาเสียวเอี้ยตระกูลเจี่ยย่อมไม่เอาเปรียบในด้านอาวุธ

เมื่อไม่ยอมใช้กระบี่ฟันไม้พลอง ตอนลงมือกลับเป็นอุปสรรค

ดังนั้นการเลือกไม้พลองเป็นอาวุธของฮั่วเสียวคุน เป็นการเลือกที่ชาญฉลาดกว่าที่ทุกผู้คนคาดคิดไว้

ม่อยังชิวชิวอดยิ้มมิได้ เดินไปกุมมือเย็นเฉียบของเจี่ยหงส์ฮ้วง กล่าวเบา ๆ

"ท่านวางใจ ครั้งนี้ฮั่วชิงแช (ท่านผู้แซ่ฮั่ว) ไม่พ่ายแพ้แน่นอน"

ยอดฝีมือต่อสู้กัน มักตัดสินผลแพ้ชนะในกระบวนท่าเดียว เพียงแต่กระบวนท่าที่ตัดสินผลแพ้ชนะไม่แน่นักอยู่ที่กระบวนท่าแรก อาจต้องผ่านไปหลายสิบท่าหลายร้อยท่า

ชั่วพริบตา ทั้งสองฝ่ายประมือกันห้าสิบกระบวนท่า ฮั่วเสียวคุนจู่โจมสามสิบเจ็ดกระบวนท่า เจี่ยเฮียวฮงตีโต้เพียงสิบสามท่า

เนื่องเพราะคมกระบี่ของเจี่ยเฮียวฮงต้องคอยหลบเลี่ยงไม้พลองของฮั่วเสียวคุน

ตลอดเวลา

เป้าหมายของมือกระบี่ผู้หนึ่ง คือมุ่งหวังเอาชัยไม่คำนึงถึงวิธีการที่ใช้ ต้องบรรลุถึงเป้าหมายนี้ให้จงได้

เจี่ยเฮียวฮงไม่ได้กระทำในข้อนี้ เนื่องเพราะเจี่ยเฮียวฮงทระนงตนเกินไป

ผู้ทระนงต้องพ่ายแพ้!

ม่อยังชิวชิวขบคิดถึงตอนนี้ ในใจยิ่งปลอดโปร่งสบายกว่าเดิม

ยามนั้นได้ยินเสียงเพียะ ไม้พลองทวดถูกสันกระบี่ กระบี่ในมือเจี่ยเฮียวฮงกลับถูกกระแทกปลิวกระเด็นขึ้นสู่ท้องฟ้า ดุจรุ้งยาวสายหนึ่ง!

เจี่ยเฮียวฮงถอยกายไปหลายก้าว กลับกล่าวคำพูดที่ในชีวิตตนไม่เคยกล่าวออกมา

"เราแพ้แล้ว!"

พอกล่าวจบก็หันกายไป เดินลงจากเนินดินกระทั่งศีรษะก็ไม่เหลียวกลับมาอีก

ฮั่วเสียวคุนไม่ได้สกัดขัดขวาง และไม่ได้ติดตามซ้ำเติม ผู้ที่ติดตามเจี่ยเฮียวฮงไปคือเถ้าแก่เจี่ย

อัวอัวก็คิดติดตามไป แต่ม่อยังชิวชิวฉุดรั้งนางไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวล

"เจ้าตามเราไป อย่าลืมว่าทางเรายังมีคนผู้หนึ่งต้องการความดูแลจากเจ้า"

ยามนั้นกระบี่ที่ปลิวขึ้นสู่ท้องฟ้าเริ่มตกลงมา ตกลงที่ข้างกายเจี่ยหงส์ฮ้วง คมกระบี่จมลงสู่พื้นด้วมกระบี่ชี้ขึ้นฟ้า เจี่ยหงส์ฮ้วงเพียงยื่นมือก็สามารถถอนขึ้นมาคล้ายมีคนส่งคืนมาเป็นพิเศษก็ปาน

เจี่ยเฮียวฮงจากไปไกลแล้ว ฮั่วเสียวคุนยังยืนกับที่ไม่เคลื่อนไหว

การต่อสู้ครั้งนี้ มันสามารถโค่นเจี่ยเฮียวฮงที่ไร้ผู้ต่อต้านพ่ายแพ้ ระบายความคับแค้นที่สุมอกมายี่สิบปี แต่ใบหน้ามันไม่มีประกายแห่งชัยชนะ กลับปรากฏแววท้อแท้อย่างบอกไม่ถก

ผ่านไปเนิ่นนาน ฮั่วเสียวคุนจึงเดินกลับมาช้า ๆ ฝีเท้าหนักอึ้งดุจถูกพันธนาการด้วยโซ่เหล็กที่มองไม่เห็นเส้นหนึ่ง

เจี่ยหงส์ฮ้วงทั้งไม่ได้โห่ร้องให้กับมัน ทั้งไม่ได้ถอนกระบี่ขึ้นจากพื้น เพียงเดินเข้าหาสามีของนางกุมมือมันไว้อย่างเงียบงัน

นางเข้าใจสามีของนางดี และทราบว่ามันหลังจากสู้ชนะไฉนกลับท้อแท้ปานนี้

ฮั่วเสียวคุนพลันถามว่า

"ท่านไม่ต้องการกระบี่เล่มนั้นแล้ว ?"

เจี่ยหงส์ฮ้วงกล่าวว่า

"นั่นเป็นกระบี่ของตระกูลเจี่ย แต่เราไม่ใช่คนของตระกูลเจี่ยแล้ว"

ฮั่วเสียวคุนจับจ้องมองนาง ดวงตาเปี่ยมแววสำนึกขอบคุณ เนิ่นนานให้หลังพลันหันกายไปประสานมือคารวะต่อม่อยังชิวชิว กล่าวว่า

"เราคิดขอร้องฮูหยินประการหนึ่ง"

ม่อยังชิวชิวรับกล่าว

"โปรดสั่งมา"

ฮั่วเสียวคุนกล่าวว่า

"ฮูหยินสามารถปักตั้งหลักหินที่ข้างกระบี่เล่มนี้สักก้อนหรือไม่ ?"

ม่อยังชิวชิวทวนคำอย่างสงสัยใจ

"หลักหิน ? หลักหินเยี่ยงไร ?"

"หลักหินที่สูงใหญ่พอประมาณ จารึกข้อความว่า นี่เป็นกระบี่ของซาเสียวเอี้ย หากมีคนกล้าถอนไปใช้เป็นของตัว ฮั่วเสียวคุนต้องติดตามทวงถามกลับมา ไม่เพียงทวงถามกระบี่เล่มนี้กลับมา ทั้งยังจะทวงถามศีรษะบนบ่ามัน แม้ต้องติดตามถึงสุดขอบฟ้าก็ไม่ย่นย่อท้อถอย !"

มันไฉนกระทำเรื่องเช่นนี้ให้กับศัตรูของมัน ?

ม่อยังชิวชิวไม่ได้ถาม และไม่รู้สึกประหลาดใจ รับคำว่า

"เราจะใช้คนไปสลักหินทันที ประมาณครึ่งวันก็เสร็จเรียบร้อย เพียงแต่..."

ฮั่วเสียวคุนถามว่า

"เป็นอย่างไร ?"

ม่อยังชิวชิวกล่าวว่า

"หากมีเด็กซุกซนหรือชาวนาผ่านมาถอนกระบี่เล่มนี้ไปเล่า พวกมันทั้งไม่รู้จักซาเสียวเอี้ยและไม่รู้จักฮั่วชิงแซ กระทั่งหนังสือก็ไม่รู้จัก จะทำอย่างไร ?"

นางทราบว่าฮั่วเสียวคุนไม่ได้ฉุกคิดถึงความนี้ ดังนั้นเสนอวิธีของตัวเองออกไป

"เราจะสร้างเก๋งกระบี่ในที่นี้หลังหนึ่ง ส่งคนเฝ้าดูแลอยู่ที่นี้ทั้งกลางวันกลางคืน ไม่ทราบฮั่วชิงแซเห็นเป็นอย่างไร ?"

นี่เป็นวิธีที่เหมาะสมรัดกุมที่สุด ฮั่วเสียวคุนนอกจากสำนึกขอบคุณยังกล่าว

กระไรได้อีก

ม่อยังชิวชิวพลันทอดถอนใจ กล่าวอีกว่า

"บางครั้งเราขบคิดไม่เข้าใจจริง ๆ ไม่ว่ามันปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างไร ผู้อื่นล้วนดีต่อมันไม่น้อย"

ฮั่วเสียวคุนขบคิดแล้วกล่าวช้า ๆ

"อาจบางที เนื่องเพราะมันคือซาเสียวเอี้ยเจี่ยเฮียวฮง"

บทที่ 22

แผนของจอมเจ้าเล่ห์

หลังเนินดินเป็นต้นปังแถบหนึ่ง ใบปังแดงฉานปานเปลวไฟ

เจี่ยเฮียวฮงเพิ่งหาหินก้อนหนึ่งทรุดนั่งลง เถ้าแก่เจี่ยก็ติดตามมาถึง ทั้งไม่ได้หอบหายใจและไม่มีเหงื่อกาฬไหลหลั่ง

มันเป็นเถ้าแก่ในร้านสุราทลายสิบปี จนทุกผู้คนเข้าใจว่า มันไม่รู้จักวิชาฝีมือ

หาทราบไม่ว่าอีกด้านหนึ่งของมัน เป็นยอดฝีมือที่ง่าประกายมิดชิด

จนบัดนี้เจี่ยเฮียวฮงเพิ่งพบว่า ตนไม่ได้เข้าใจคนผู้นี้อย่างลึกซึ้งถ่องแท้

เจี่ยเฮียวฮงอดถามตัวเองมิได้

"เราเคยเข้าใจผู้ใดอย่างลึกซึ้งถ่องแท้ ม่อยังชิวชิว ? หรือฮั่วเสียวคุน ?"

เถ้าแก่เจี่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราเห็นท่านเติบใหญ่ตั้งแต่เล็ก แต่จนบัดนี้เราเพิ่งพบว่าเราไม่ทราบว่าท่านเป็นคนเยี่ยงไร เราล้วนไม่เข้าใจการกระทำของท่าน"

เจี่ยเฮียวฮงไม่ได้บอกต่อมันว่า นี่ก็เป็นคำพูดที่มันคิดใคร่กล่าว เพียงถามว่า

"ท่านไม่เข้าใจเรื่องใด ?"

เถ้าแก่เจี่ยเพ่งมองเจี่ยเฮียวฮง ย้อนถามว่า

"ท่านสู้แพ้จริง ๆ"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"แพ้เป็นแพ้ จริงหรือปลอมล้วนเป็นเฉกเช่นกัน"

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวเสริมขึ้น

"โกวโกวคือโกวโกว ไม่ว่านางแต่งกับผู้ใดล้วนเป็นเฉกเช่นกัน"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจก็ดี"

เถ้าแก่เจี่ยทอดถอนใจ ทราบว่าเจี่ยเฮียวฮงแสร้งแพ้แก่ฮั้วเสียวคุน

เจี่ยเฮียวฮงทราบว่า ตนหากโค่นฮั้วเสียวคุนพ่ายแพ้เป็นคำรบสอง มันรับรองไม่อาจมีชีวิตอยู่

หากแม้ฮั้วเสียวคุนฆ่าตัวตาย เจี่ยหงส์ฮ้วงก็ไม่อาจมีชีวิตต่อไป

เพื่อโกวเตี่ย เพื่อโกวโกว เจี่ยเฮียวฮงจึงแสร้งแพ้แก่ฮั้วเสียวคุน

เถ้าแก่เจี่ยฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เข้าใจไปก็ไม่ดี หากคิดเป็นผู้คน ยังคงงมงายเสียบ้าง"

เจี่ยเฮียวฮงแสดงว่า ไม่ต้องการถกเถียงเรื่องนี้ต่อไป หันเหหัวเรื่องว่า

"ท่านที่แท้มาที่นี้ได้อย่างไร ?"

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวว่า

"เราฟังว่าท่านอยู่ที่นี้ ดังนั้นรีบรุดมา แต่ยังไม่ทันเสาะพบท่าน ม่อยังโกวเนี้ยก็เสาะพบเรา"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"จากนั้นเล่า ?"

"จากนั้นนางนำเราไปยังโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ ที่เชิงเนินให้พวกเรารอที่เบื้องนอก ส่วนนางเข้าไปพบท่าน พวกเราย่อมไม่กล้าบุกรุกเข้าไป"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวเสียงเย็นชา

"ไม่กล้าเข้าไปก่อกวนเรื่องดีงามของพวกเราใช่หรือไม่ ?"

เถ้าแก่เจี่ยฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ไม่ว่าอย่างไร พวกท่านมีความสัมพันธ์พิเศษพิสดารกว่าผู้อื่น"

เจี่ยเฮียวฮงแค่นหัวร่อ พลันผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านได้พบเรา สามารถกลับไปแล้ว"

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวว่า

"ท่านไม่กลับไป ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ต่อให้ข้าพเจ้าคิดกลับไป ก็ไม่ต้องให้ท่านนำทาง"

เถ้าแก่เจี่ยจับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮงเขม็งนิ่งกล่าวว่า

"ท่านไฉนไม่กลับไป ? ในใจท่านที่แท้มีความคับแค้นอันใดไม่อาจบอกต่อผู้คน ?"

เจี่ยเฮียวฮงไม่แยแสสนใจมัน คิดหมายจากไป

เถ้าแก้เจี่ยถามว่า

"ท่านคิดไปที่ใด ? คิดออกร่อนเร่พเนจร ทรมานตัวเองเช่นกาลก่อนหรือ ?"

เจี่ยเฮียวฮงไม่แยแสตอบคำ

เถ้าแก่เจี่ยพลันกระโดดปราดขึ้น ร้องดัง ๆ ว่า

"เราไม่คิดยุ่งเกี่ยวเรื่องของท่าน แต่มีเรื่องหนึ่งที่ท่านมิอาจไม่ยุ่งเกี่ยว"

ในที่สุดเจี่ยเฮียวฮงเหลียวหน้ามาถามว่า

"เรื่องอันใด ?"

เถ้าแก่เจี่ยเน้นเสียงว่า

"ท่านไม่อาจให้บุตรชายท่านแต่งงานกับนางคณิกานางหนึ่ง !"

แก้วตาเจี่ยเฮียวฮงหดเล็กลง ทวนคำว่า

"นางคณิกา ?"

"ม่อยังโกวเนี้ยตระเตรียมตกแต่งภรรยาให้กับบุตรของท่านคนหนึ่ง ท่านทราบหรือไม่ว่านางเป็นใคร ?"

เจี่ยเฮียวฮงฉุกคิดถึงคนผู้หนึ่ง ปากกล่าวว่า

"ท่านบอกมา"

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวว่า

"เราทราบว่าเม้ยวจื้อสองเฮียม่วยเป็นสหายของท่าน และทราบว่าพวกมันล้วนเป็นคนดี แต่ทว่า..."

เจี่ยเฮียวฮงตัดบทว่า

"ท่านทราบเรื่องเหล่านี้ได้อย่างไร ?"

เถ้าแก่เจี่ยไม่ทันเอ่ยปาก นอกดงต้นปังบังเกิดเสียงหนึ่งดังว่า

"เป็นเราบอกต่อมัน !"

ซุ่มเสียงพอดัง เจี่ยเฮียวฮงก็พุ่งควับออกไปดุจเกาทัณฑ์ ตะปบคร่ากุมมือของคนผู้นั้นไว้ได้

เป็นมือที่เย็นเฉียบดุจอสรพิษ...เด็กเฮียะแซนับเป็นอสรพิษที่มีพิษร้ายแรงชนิดหนึ่งจริง ๆ

คนผู้นั้นคือเต็กเฮียะแช !
เจี่ยเฮียวฮงแค่นหัวร่อกล่าวว่า
"ท่านยังไม่ตาย ?"
เต็กเฮียะแชยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า
"คนดีจึงไม่มีชีวิตยาวนาน เราไม่ใช่คนดี"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวเสียงเย็นชา
"ท่านคิดตาย ?"
"ไม่คิด"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"อย่างนั้นท่านทางที่ประเสริฐรีบไปให้ไกล อย่าให้ข้าพเจ้าเห็นท่านอีก"
เต็กเฮียะแชกล่าวว่า
"เราความจริงไปแล้ว เราต้องส่งของขวัญสิ่งหนึ่งไปโดยเร็ว"
แก้วตาเจี่ยเฮียวฮงหดเล็กลงอีกครา กล่าวว่า
"ของขวัญอันใด ?"
เต็กเฮียะแชกล่าวว่า
"อัวอัวโกวเนี้ยกำลังจะเข้าพิธีวิวาห์กับเซี่ยวตี๋ โดยมีม่อยังฮูหยินเป็นเจ้าภาพ ฮั้วเสียวคุนฮั้วได้เฮียบสองสามีภรรยาเป็นสักขีพยาน เรายอมมิอาจไม่ส่งของขวัญไป"

มันยิ้มพลางกล่าวว่า
"ซาเสียวเอี้ยก็คิดส่งของขวัญไปสักชิ้นหนึ่งหรือไม่ ?"
มือของเจี่ยเฮียวฮงก็เปลี่ยนเป็นเย็นเฉียบ
เต็กเฮียะแชกล่าวว่า
"ม่อยังฮูหยินสมเพชเวทนาต่อชาติกำเนิดของอัวอัวโกวเนี้ย และทราบว่านางก็เป็นบุคคลที่ซาเสียวเอี้ยชื่นชมและรักเวทนา ดังนั้นตกลงใจยกนางให้กับเซี่ยวตี๋"

มือที่คร่ากมข้อมือเต็กเฮียะแชของเจี่ยเฮียวฮงพลันรวมกระชับเข้า สร้างความเจ็บปวดแก่เต็กเฮียะแชจนกระดูกข้อมือแทบหักสลาย ใบหน้าปรากฏเหงื่อกาฬผุดขึ้น เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"แต่เราทราบว่า ซาเสียวเอี้ยต้องไม่เห็นพ้องกับการแต่งงานครั้งนี้"
มันลดชุ่มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า
"เพียงแต่เซี่ยวตี๋ก็มีนิสัยดื้อรั้นมาแต่กำเนิด หากมีคนไม่อนุญาตมันกระทำ

เรื่องหนึ่ง มันกลับพาลกระทำ ดังนั้นชาเสียวเอี้ยหากคิดแก้ไขปัญหาข้อนี้ วิธีที่ดีที่สุดคือใช้แผนชักฟืนออกจากเตา"

มีคนชนิดหนึ่ง คล้ายถือกำเนิดมาเพื่อแก้ไขปัญหาข้อยุ่งยากของผู้คน เต็กเฮียะแชคือคนชนิดนี้

เจี่ยเฮียวฮงเข้าใจแผนของมันดี

หากไม่มีฟืนไฟ ไม่ว่าบนเตาต้มอาหารใดล้วนต้มไม่สุก หากไม่มีเจ้าสาวย่อมไม่มีการแต่งงาน

เจี่ยเฮียวฮงหากไม่ต้องการให้เชี่ยวตี่แต่งงานกับอัวอัว มีแต่ลักพาตัวอัวอัวจากมา

ขบคิดถึงตอนนี้ มือที่คร่ากุมข้อมือเต็กเฮียะแชเริ่มผ่อนคลาย เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"พวกมันอยู่ที่ใด ?"

เต็กเฮียะแชระบายลมหายใจกล่าวว่า

"ทั้งหมดล้วนทราบว่า เถ้าแก่ใหญ่ครองความยิ่งใหญ่ในเมืองนี้ แต่น้อยคนที่เคยพบเห็นมันผู้ที่ทราบว่ามันมีนิวาสสถานอยู่ที่ใด ยิ่งมีน้อยกว่า"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านทราบ ?"

"โชคดีที่เราทราบ"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"ตอนนี้พวกมันอยู่ในรังของเถ้าแก่ใหญ่?"

เต็กเฮียะแชกล่าวว่า

"ชี้วยี่ชิงแช ตัวเอี่ยปวย ฮั้วเสียวคุนสองสามีภรรยาก็อยู่ที่นั้น พวกมันล้วนสนับสนุนการแต่งงานครั้งนี้ ดังนั้นไม่ยอมให้ผู้คนนำตัวเจ้าสาวไป"

มันยิ้มเล็กน้อย กล่าวสืบต่อ

"ดีที่พวกมันล้วนเหน็ดเหนื่อยยิ่ง คืนนี้ต้องเข้านอนแต่หัวค่ำ หากรอถึงยามค่ำคืน มีคนเช่นเรานำทาง ไม่ว่าชาเสียวเอี้ยคิดนำผู้ใดไป ล้วนสะดวกราบรื่นยิ่ง"

เจี่ยเฮียวฮงจับจ้องมองมัน กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านไฉนกระตือรือร้นต่อเรื่องนี้ปานนี้ ?"

เต็กเฮียะแชแสร้งทอดถอนใจ กล่าวว่า

"อัวอัวโกวเนี้ยย่อมไม่มีความปรารถนาดีต่อเรา แต่เชี่ยวตี่เป็นบุตรโทนของ

ฮูหยิน การแต่งงานครั้งนี้หากสำเร็จลุล่วง นางย่อมต้องกระตุ้นเชี่ยวตี่จัดการกับเรา เกรงว่าเราไม่มีวันมีความสุขได้อีก"

มันจับจ้องมองปากแผลของเจี่ยเฮียวฮงกล่าวสืบต่อ

"แต่ตอนนี้เรายังมีชีวิตไม่เลว ในเมืองนี้มีแพทย์เลื่องชื่ออยู่ที่ใด มีสุราดีเยี่ยมในที่ใด เราล้วนทราบได้"

เจี่ยเฮียวฮงไม่กล่าวมากความ โบกมือเป็นความหมายให้มันนำทาง

วิกาล

ฮั่วเสียวคุนก้าวลงจากเตียงอย่างเงียบงัน สวมใส่เสื้อผ้า ผลักประตูเดินออกไป

เจี่ยหงส์ฮ้วงยังไม่นอน และไม่ได้ร้องเรียกมัน ไม่ถามมันคิดไปที่ใด

นางเข้าใจความรู้สึกของมันดี นางทราบว่ามันต้องออกไปเดินเล่นเพียงลำพัง

หลายปีมานี้ ทั้งสองน้อยครั้งจะหลับนอนร่วมกันเช่นวันนี้ แต่ทุกครั้งมันล้วนให้ความสุขแก่นาง โดยเฉพาะคืนนี้ ฮั่วเสียวคุนปฏิบัติต่อนางด้วยความนุ่มนวลราวเพิ่งแต่งงานกัน

ฮั่วเสียวคุนนับเป็นสามีที่ดีจริง ๆ ได้กระทำหน้าที่ของสามีอย่างเต็มที่ สำหรับกับชายชราอายุหกสิบผู้หนึ่ง ไม่ใช่เรื่องง่ายดายนัก

เจี่ยหงส์ฮ้วงจับจ้องมองเงาหลังล่ำสันสูงใหญ่ของมันออกไป ในใจเปี่ยมไปด้วยความรัก หวังว่านางก็สามารถกระทำหน้าที่ของภรรยา ให้มันมีชีวิตอีกหลายปีอยู่ร่วมกันอย่างสุขสงบ ลืมเลือนบุญคุณความแค้นวงนักเลง ลืมเลือนเจี่ยเฮียวฮง และลืมการต่อสู้ในวันนี้

นางมุ่งหวังว่า ตอนที่มันกลับสามารถลืมเลือน นางเองก็ไม่ต้องการครุ่นคิดมากความ

จากนั้นนางเคลิ้มหลับไป หลับไปเนิ่นนานฮั่วเสียวคุนยังไม่กลับมา

สวนดอกไม้ของเถ้าแก่ใหญ่กว้างใหญ่เงียบสงบและมืดมิด

ฮั่วเสียวคุนนั่งอยู่ในเก๋งหกเหลี่ยมเชิงสะพานเก้าคดเคี้ยวภายในสวน นั่งเป็นเวลานานแล้ว

หลังจากผ่านความสุขที่เริงร่าอย่างเต็มที่ มันยังนอนไม่หลับ

มันไม่อาจลืมเลือนการต่อสู้ในวันนี้ จิตใจมันเปี่ยมความสำนึกเสียใจและเจ็บปวดรวดร้าว

วิกาลเริ่มดึก ขณะจะทวนกลับห้องไป พลันเห็นเงาร่างสายหนึ่งพุ่งผ่านหลังก้อนหินไป

บนหลังเงาร่างนั้นคล้ายยังแบกคนผู้หนึ่ง แต่ไม่เป็นอุปสรรคต่อท่าร่างมันแม้แต่น้อย

ฮั่วเสียวคุนรู้สึกเงาร่างนั้นคุ้นตายิ่ง ขณะจะติดตามไป เงาร่างนั้นก็จากไปจนไร้ร่องรอย

แต่แล้ว ได้ยินหลังภูเขาจำลองบังเกิดเสียงซุบซิบดังว่า

"ตอนนี้ท่านเชื่อแล้วหรือไม่ คนที่มันนำไปคืออัวอัวเอง"

ฟังจากซุ่มเสียงคล้ายเป็นเสียงของเด็กเฮียะแช

เสียงของเด็กเฮียะแชเต็มไปด้วยการกระตุ้นยุแหย่ กล่าวว่า

"คืนที่มารดาท่านหมั้นหมายกับบุรุษอื่น มันก็เอาตัวมารดาท่านไป คืนที่ท่านหมั้นหมาย มันก็ใช้คนมานำตัวคู่หมั้นของท่านไป แม้แต่เราก็ขบคิดไม่เข้าใจ มันไฉนกระทำเรื่องเช่นนี้?"

ซุ่มเสียงของบุรุษหนุ่มอีกเสียงหนึ่งตวาดว่า

"หยุดปาก"

บุรุษหนุ่มผู้นี้ย่อมเป็นเชี่ยวตี๋

ฮั่วเสียวคุนเข้าใจในบัดดล คำนึงขึ้น

"ใช่แล้ว เงาร่างที่แบกดรุณีพุ่งผ่านไป คือเถ้าแก่เจี่ยเอง"

เด็กเฮียะแชกลับไม่ยอมหยุดปาก กล่าวอีกว่า

"ในความคาดคิดของเรา ตอนนี้พวกมันคงกลับไปยังบ้านของอัวอัว สถานที่นั้นแม้ทรุดโทรมแต่เงียบสงบยิ่ง ทั้งไม่มีผู้ใดเยี่ยมกรายไป ท่านทางที่ประเสริฐอย่าได้รุดไป เนื่องเพราะ..."

ไม่ทันกล่าวจบ หลังภูเขาจำลองปรากฏเงาร่างสายหนึ่งพุ่งควับออกไปดุจเกาทัณฑ์

ฮั่วเสียวคุนจดจำออกว่า เงาร่างนั้นคือเชี่ยวตี๋

จากนั้นหลังภูเขาจำลองปรากฏผู้คนอีกคนหนึ่งเดินออกมา คือเด็กเฮียะแชจริงๆ

แต่ฮั่วเสียวคุนไม่คิดเสนอหน้าชั่วคราว เนื่องเพราะมันตกลงใจเปิดโปงแผนการครั้งนี้ออกมา

มันตกลงใจทำงานให้กับเจี่ยเฮียวฮงสักครา

๕

เด็กเฮียะแชมือไพล่หลัง เดินทอดน่องอย่างปลอดโปร่ง เห็นแสงโคมสาดลอดออกจากหน้าต่างห้องนอนของมัน

ที่พักของมันเป็นตึกโดดเดี่ยว ห่างจากภูเขาจำลองไม่ไกลเท่าใด เบื้องนอกปลูกต้นไผ่หลายร้อยต้น ดอกเบญจมาศหลายแปลง

ภายในห้องนอนเมื่อยังจุดโคมไฟ จี่เหล็ง (กระดิ่งม่วง) คงยังรอมันอยู่

แผนการที่มันวางไว้ในวันนี้ ล้วนบรรลุผลที่มุ่งหวังไว้ มันต้องเสพสุขกันคืนนี้ อาจบางทีจะดื่มสุราก่อน

ประตูไม่ได้ลงกลอน

ผู้ที่พักอยู่ที่นี้ไม่ต้องลงกลอนประตู ลงกลอนก็ไม่มีประโยชน์

มันคาดคิดได้ว่า จี่เหล็งคงนอนเปลือยเปล่าอยู่ในผ้าห่มรอคอยมัน แต่คิดไม่ถึงภายในห้องยังมีผู้คนอีกคนหนึ่ง

เด็กเฮียะแชพอผลักประตูเข้าไป ก็เห็นชิ้วยี่ชิงแช

บนโต๊ะวางสุรา สุราดื่มใกล้หมดสิ้น แสดงแน่ชัด ชิ้วยี่ชิงแชดื่มสุราไม่น้อย นั่งรอเป็นเวลานาน

ผู้ที่นั่งรินสุราให้กับมันคือจี่เหล็ง

นางไม่ได้เปลือยเปล่า หากแต่สวมใส่เสื้อผ้า มิหนำซ้ำสวมเสื้อผ้าถึงสองชิ้น

แต่เสื้อผ้าทั้งสองชิ้นรวมกัน ยังคงเบาบางดุจหมอกชั้นหนึ่ง

เด็กเฮียะแชยิ้มออกมา กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงชิ้วยี่ชิงแชก็รู้จักเสพสุข"

ชิ้วยี่ชิงแชวางจอกสุราลง กล่าวว่า

"น่าเสียดายที่นี่เป็นสุราของท่าน สตรีของท่าน ตอนนี้ท่านกลับมาแล้ว สามารถรับกลับไปทกขณะจิต"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"ไม่จำเป็น"

ชิ้วยี่ชิงแชทวนคำว่า

"ไม่จำเป็น ?"

เด็กเฮียะแชยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

อย่างเต็มที่"

ชิ้วยี่ชิงแซถามว่า

"ท่านเล่า ?"

"เราจะไป"

มันบอกไปเป็นไปจริง ๆ

ชิ้วยี่ชิงแซจับจ้องมองมัน ดวงตาเปี่ยมแววตื่นเต้นและคลางแคลงสงสัย จวบจนมันใกล้ออกจากประตู พลันร้องดัง ๆ ว่า

"รอสักครู่"

เด็กเฮียะแซหยุดยั้งลง ถามว่า

"ท่านยังต้องการอะไร ?"

"ยังคิดถามท่านคำหนึ่ง"

เด็กเฮียะแซทันกายมา ทันหน้าหามัน รอให้มันเอ่ยปากถาม

ชิ้วยี่ชิงแซทอดถอนใจกล่าวว่า

"มีคำพูดบางประโยค เราความจริงไม่สมควรถาม แต่เราต้องการทราบว่าท่านที่แท้เป็นคนเยี่ยงไร ในใจมีแผนการอย่างไร ?"

เด็กเฮียะแซยิ้มอีกครากล่าวว่า

"เราเพียงเป็นคนชมชอบคบทาสหาย ต้องการคบทาสหายเช่นท่าน"

ชิ้วยี่ชิงแซก็หัวร่อออกมา

มันแม้หัวร่อ แต่แก้วตาหดเล็กลง ถามอีกว่า

"สหายของท่านยังมีผู้ใดไม่ถูกท่านหักหลัง ?"

เด็กเฮียะแซกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ท่านว่าอะไร เราไม่เข้าใจ"

ชิ้วยี่ชิงแซกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านสมควรเข้าใจ เนื่องเพราะท่านก็แทบหักหลังเรา"

มันไม่รอให้เด็กเฮียะแซเอ่ยปาก กล่าวอีกว่า

"หน่วยทมิฬดำความจริงเป็นสหายของท่าน ท่านกลับยืมมือเม้าตั่วชิงแซฆ่าพวกมัน ตัวเอี่ยปวยลิ้วโกวเด็ก มือรุ่มรวยควานวิญญาณ และหลวงจีนชรานั้น หากรุดมาตามแผน เม้าตั่วชิงแซคงไม่ตาย แต่ท่านจงใจไม่ส่งสัญญาณเรียกพวกมัน เนื่องเพราะท่านคิดยืมมือเจี่ยเฮียวฮงฆ่าเม้าตั่วชิงแซ"

เด็กเฮียะแซทั้งไม่โต้แย้ง และไม่ทุ่มเถียง พาลลากเก้าอี้ตัวหนึ่งนั่งลงฟังอย่างสงบ

ชิ้วยี่ชิงแซกล่าวว่า

"เชี่ยวตี่ก็เป็นสหายของท่าน ท่านกลับกระตุ้นเจี่ยเฮียวฮงช่วงชิงคู่หมั้นของมันให้เชี่ยวตี่เคียดแค้นเจี่ยเฮียวฮง"

มันเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ที่ใต้โต๊ะ กล่าวว่า

"ดังนั้นเรารุดมาถามท่าน ท่านคิดหักหลังเราเมื่อใด ? ขายเราให้กับผู้ใด ?"

เด็กเฮียะแซยิ้มอีกครา ยิ้มพลางผุดลุกขึ้นเบือนหน้าไปยังหน้าต่าง กล่าวว่า

"เบื้องนอกลมรุนแรงน้ำค้างทนาวเหน็บ ฮั้วชิงแซ (ท่านผู้แซ่ฮั้ว) เมื่อมาแล้วไฉนไม่เข้ามาดื่มสุราสักจอก ?"

หน้าต่างไม่ขยับเคลื่อนไหว ประตูกลับเปิดออกโดยปราศจากลมโชย เนิ่นนานให้หลัง ฮั้วเสียวคุนค่อยเดินช้า ๆ เข้ามา

เมื่อสี่สิบปีก่อน มันก็ผ่านการต่อสู้อย่างโชกโชน ถูกลอบทำร้ายนับครั้งไม่ถ้วน จนบัดนี้มันยังมีชีวิตอยู่ เนื่องเพราะมันเป็นคนรอบคอบระมัดระวังตลอดมา

มันจับจ้องมองเด็กเฮียะแซอย่างเย็นชากล่าวว่า

"เราความจริงไม่สมควรมา ตอนนี้กลับมาแล้วมีคำพูดบางคำ เราความจริงไม่สมควรได้ยิน ดังนั้นเราก็คิดถามท่าน ท่านที่แท้เป็นคนเยี่ยงไร ? ในใจมีแผนการอย่างไร ?"

เด็กเฮียะแซยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราทราบว่าคืนนี้ฮั้วชิงแซต้องนอนไม่หลับ ต้องนึกถึงการต่อสู้เช้าวันนี้ ดังนั้นคิดส่งสุราเลิศรสไปให้ฮั้วชิงแซดื่มดับทุกข์อยู่แล้ว"

มันไม่ตอบคำถามฮั้วเสียวคุน คล้ายไม่ได้ยินฮั้วเสียวคุนถามว่ากระไรปานนั้น

ฮั้วเสียวคุนหน้าแปรเปลี่ยนไปจริง ๆ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"เราไฉนนอนไม่หลับ ? ไยต้องดื่มสุราดับทุกข์ ?"

เด็กเฮียะแซกล่าวว่า

"เนื่องเพราะฮั้วชิงแซเป็นสุภาพบุรุษ"

รอยยิ้มของมันเปลี่ยนเป็นเย้ยหยัน กล่าวสืบต่อ

"น่าเสียดายที่ไม่ใช่สุภาพบุรุษที่แท้จริง !"

มือของฮั้วเสียวคุนสั่นระริก แสดงว่าพยายามข่มเพลิงโทสะไว้

เด็กเฮียะแซกล่าวอีกว่า

"การต่อสู้ในวันนี้ ผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ ท่านสมควรทราบกระจ่างกว่าทุกผู้คน"

มือของฮั้วเสียวคุนสั่นระริกกว่าเดิม พลันตะปบสุราที่เหลืออยู่ครึ่งขวดบนโต๊ะขึ้นดื่มรวดเดียวหมดสิ้น

เด็กเฮียะแซกล่าวว่า

"ท่านหากเป็นสุภาพบุรุษจริง ๆ สมควรยอมรับต่อหน้าภรรยาของท่านว่า ท่านแพ้เจี่ยเฮียวฮงอีกครั้งหนึ่ง"

มันแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"แต่ท่านไม่กล้า"

ฮั้วเสียวคุนกำหมัดแนบแน่น กล่าวว่า

"บอกต่อไป"

เด็กเฮียะแซกล่าวว่า

"ท่านหากเป็นเช่นเรา เป็นคนต่ำช้าที่แท้จริงจะไม่นำเรื่องนี้เป็นอารมณ์ น่าเสียดายที่ท่านไม่ใช่คนต่ำช้าที่แท้จริง ดังนั้นในใจท่านจึงรู้สึกละอายและเจ็บปวดรวดร้าว รู้สึกเสียใจต่อเจี่ยเฮียวฮง"

มันกล่าวต่ออย่างเย็นชา

"ดังนั้นตอนนี้หากมีคนถามท่าน ท่านที่แท้เป็นคนเยี่ยงไร ท่านก็บอกต่อมันท่านไม่เพียงแต่เป็นสุภาพบุรุษจอมปลอม ทั้งยังเป็นคนขลาดเขลา !"

ฮั้วเสียวคุนเขม้นมอง สืบเท้าเข้าหาทีละก้าว กล่าวว่า

"มิผิด เราเป็นคนขลาดเขลา แต่เราก็สามารถฆ่าคน"

เสียงของมันเปลี่ยนเป็นแหบแห้งเลือะเลือน แก้วตาที่หดเล็กลงพลันแตกกระจายออก

มันเดินมาไม่กี่ก้าวก็ล้มลงบนพื้น

ชิ้วยี่ชิงแซจับจ้องมองอย่างแตกตื่น คิดขยับเคลื่อนไหว แต่ไม่ได้เคลื่อนไหว

เด็กเฮียะแซกล่าวว่า

"ท่านขบคิดไม่เข้าใจ มันไฉนล้มลงกระมัง ?"

ชิ้วยี่ชิงแซกล่าวว่า

"มันเมามายแล้ว ?"

"มันเป็นชายชราคนหนึ่ง เรี่ยวแรงเริ่มเสื่อมถอย มิหน่าซ้ำดื่มสุราเร็วเกินไป แต่ในสุราหากไม่มียาสลบยังไม่สามารถมอมมันสิ้นสติ"

ชิ้วยี่ชิงแซหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"ยาสลบ ?"

เด็กเฮียะแชกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ยาสลบนี้แม้มีรสทั้งเข้มข้นทั้งขม แต่หากผสมในสุราเด็กเฮียะแชหมักดองก็ยากจำแนกได้ เราทดลองมาหลายครั้ง ค่อยประสบความสำเร็จ"

ชิ้วยี่ชิงแชพลันคำรามด้วยโทสะ คิดถาโถมเข้าหาแต่กลับชนโต๊ะล้มลง

เด็กเฮียะแชยิ้มพลางกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง ท่านสมควรได้คิด คนต่ำช้าเช่นเรา ไหนเลยมอบสุราดีเยี่ยมเช่นนี้ให้ผู้อื่นดื่ม"

ชิ้วยี่ชิงแชล้มลงบนพื้น คิดเกาะเก้าอี้ลุกขึ้น แต่เพิ่งดิ้นรนลุกขึ้น ก็ล้มลงอีกครา

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง เรายังต้องขอบคุณท่าน ฮั้วเสียวคุนความจริงเป็นสุขุมรอบคอบหากไม่ใช่เห็นท่านดื่มสุราขวดนั้น มันก็ไม่ยอมดื่ม หาทราบไม่ว่าท่านดื่มช้าเกินไปยาสลบจึงไม่กำเริบ"

ชิ้วยี่ชิงแชรู้สึกเสียงของมันเริ่มห่างหายไป คนก็ค่อย ๆ ห่างหาย จากนั้นไม่ได้ยินอันใด มองไม่เห็นสิ่งใดอีก

มันสิ้นสติไปอีกผู้หนึ่ง

จี่เหล็งสงบปากคำตลอดเวลา ยามนั้นพลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราความจริงเข้าใจว่า จุดมุ่งหมายของท่านเพียงคิดกำจัดเถ้าแก่ใหญ่ ครอบครองกิจการของมันสืบแทน ตอนนี้...ตอนนี้แม้แต่เราก็ไม่ทราบว่า ท่านที่แท้เป็นคนเยี่ยงไร"

เด็กเฮียะแชยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านไม่มีวันทราบได้"

จี่เหล็งกวาดตาไปยังฮั้วเสียวคุนและชิ้วยี่ชิงแชบนพื้น ถามอีกว่า

"อย่างนั้นท่านคิดจัดการกับพวกมันอย่างไร ?"

เด็กเฮียะแชกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ให้พวกมันพักผ่อนตลอดกาล"

เจี่ยหงส์ฮ้วงพลันสะท้านตื่นจากฝันร้าย แม้แต่ผ้าห่มที่ห่มคลุมร่างก็ชุ่มไป

ด้วยเหงื่อกาฬ

นางฝันเห็นสามีของนางกลับมาแล้ว ยืนอยู่หน้าเตียงในสภาพโลหิตชุ่มโชก ร่างที่ชุ่มโชกด้วยโลหิตล้มทับลงบนร่างนาง กดทับนางจนหายใจไม่ออก

นางพอสะท้านตื่นขึ้นมา เบื้องหน้ามีแต่ความมืดทะมึน โคมไฟที่สามีของนางจุดให้กับนางดับไปแล้ว

นางไม่อาจนอนสืบไป เลิกผ้าห่มลงจากเตียงออกไปเสาะหาสามีนาง

บทที่ 23

เข้าใจผิดบานปลาย

เต็กเฮียะแซคาดเดาไม่ผิด เจี่ยเฮียวฮงนำอัวอัวกลับมายังบ้านเดิมของนางจริง ๆ

ภายในบ้านไม่ได้จุดโคมไฟ เจี่ยเฮียวฮงนั่งอยู่ในความมืดเพียงลำพัง นั่งอยู่บนที่นั่งซึ่งทิ้งไว้สำหรับกงจู้ของเมี้ยวจื้อสองแม่ลูก

ในสายตาของเมี้ยวจื้อสองแม่ลูก อัวอัวสมควรจะเป็นกงจู้อันสูงศักดิ์ พวกมันล้วนภาคภูมิใจในตัวนาง

ไฟในเตาดับไปแต่แรก แม้แต่ขี้เถ้าก็เย็นเฉียบ

ภายในห้องอาหารแคบเล็ก ไม่มีริ้วรอยของความอบอุ่นเมื่อกาลก่อนอีก ไม่สามารถสูดได้กลิ่นหอมของแกงจืด ซึ่งสร้างความอบอุ่นชื้งใจแก่ผู้คนอีก

แต่เจี่ยเฮียวฮงเคยได้รับความปลาบปลื้มประโลมใจ อย่างที่ไม่เคยได้รับจากที่นี้มาแล้ว

...ข้าพเจ้าเรียกว่าอากิก อากิกที่ใช้ไม่ได้

...วันนี้กงจู้พวกเราจะกลับบ้านมารับประทานข้าว ทั้งหมดจะได้มีเนื้อรับประทานแบ่งได้เนื้อชิ้นโต ๆ

ตอนที่ชามเนื้อยกมา ดวงตาทุกผู้คนล้วนเป็นประกาย ประกายเจิดจ้ากว่าประกายกระบี่

ประกายกระบี่แลบแปลบ พลังกระบี่แผ่กระจายหยาดโลหิตกระเซ็นซ่าน ศัตรู

คู่ต่อสู้ล้มลง

...ข้าพเจ้าคือชาเสียวเอี้ยตระกูลเจี่ย ข้าพเจ้าคือเจี่ยเฮียวฮง

...เจี่ยเฮียวฮงที่ไร้ผู้ต่อต้าน

ที่แท้เป็นผู้ใดมีความสุขกว่า ?

เป็นอากิกหรือเป็นเจี่ยเฮียวฮง ?

ยามนั้น ประตูห้องถูกผลักเปิดอย่างแผ่วเบา เงาร่างอ้อนแอ้นแบบบางสายหนึ่งเดินเข้ามาอย่างเงียบงัน

นี่เป็นบ้านของนาง นางคุ้นเคยกับข้าวของทุกชิ้นในที่นี้เป็นอย่างดี ต่อให้มองไม่เห็นก็รู้สึกได้

ตอนนี้นางกลับมาอีกแล้ว

ผู้ที่นำทางกลับมาเป็นชายกลางคนแปลกหน้า ร่างอ้วนฉุ แต่มีท่าร่างปราดเปรียวกว่านางแอ่น ขณะฟุบอยู่บนหลังมัน รู้สึกคล้ายเหาะเหินเดินเวหาก็ปาน

นางไม่รู้จักคนผู้นี้

นางที่ยินยอมติดตามมันมา เนื่องเพราะมันบอกว่าเจี่ยเฮียวฮงรอนางอยู่ที่นี้

เจี่ยเฮียวฮงลุกขึ้นช้า ๆ กล่าวว่า

"นั่ง"

นี่เป็นที่นั่งซึ่งพวกตนเว้นให้กับนาง นางเมื่อกลับมา สมควรคืนแก่นาง

เจี่ยเฮียวฮงยังจำได้ว่า ครั้งแรกที่ตนเห็นนางนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวนี้ ผมดำขลับนุ่มสลวยของนางยาวสยายลง ท่วงทีเรียบร้อยสูงส่า คล้ายกับกงจื้อผู้หนึ่ง

ตอนนั้นเจี่ยเฮียวฮงมุ่งหวังว่า ตนไม่เคยเห็นนางมาก่อน มุ่งหวังว่านางเป็นกงจู้จริง ๆ

แต่เจี่ยเฮียวฮงไม่ลืมเลือนเหตุการณ์ที่นางดึงมือของตนไปวางบนท้องน้อยของนาง ไม่ลืมเลือนภาพที่นางล้มอยู่บนพื้น บิดเอวด้วยอารมณ์ปั่นป่วน

...ท่านไม่อาจให้บุตรชายท่าน แต่งงานกับนางคณิกานางหนึ่ง

นางคณิกา นางคณิกา...

...ไม่มีผู้ใดยินยอมประกอบอาชีพนี้ แต่ทุกผู้คนต้องมีชีวิตต่อไป ต้องรับประทานข้าว

...นางเป็นความหวังของมารดา และกอกอ (พี่ชาย) นาง นางต้องให้พวกมันมีเนื้อรับประทาน

แต่เชี่ยวตี่เพิ่งมีอายุสิบห้าปี เชี่ยวตี่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของตระกูลเจี่ย

เชี่ยวตี่ยังเป็นเด็ก เพียงแต่ดูเผิน ๆ เติบใหญ่กว่าผู้อื่นเท่านั้น
อัวอัวทรุดลงนั่ง นั่งลงราวกงจู้ผู้หนึ่ง ดวงตาเป็นประกายสุกใสในความมืด
เจี่ยเฮียวฮงลังเลเล็กน้อย ในที่สุดกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าพบกับตั่วกอ (พี่ใหญ่) ของท่านแล้ว"
อัวอัวกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าทราบ"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวอีกว่า
"อาการของมันดีขึ้นมากแล้ว ตอนนี้ก็ไม่มีผู้ใดไปเสาะหามันอีก"
"ข้าพเจ้าทราบ"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านจะไม่ได้รับความสะดวก จึงใช้เถ้าแก่เจี่ยไปรับตัวท่านมา"
อัวอัวกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าทราบ"
นางพลันแย้มยิ้ม กล่าวอีกว่า
"ข้าพเจ้าก็ทราบว่าท่านไฉนนำตัวข้าพเจ้ามา"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"ท่านทราบ ?"
"ท่านนำตัวข้าพเจ้า เนื่องเพราะท่านไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าแต่งงานกับเชี่ยวตี่"
นางยังแย้มยิ้ม แต่รอยยิ้มในความมืดของนางดูไปโศกเศร้าสลดอย่างบอกไม่บอก รันทดหดหู่อย่างบอกไม่ถูก
นางกล่าวต่อช้า ๆ
"เนื่องเพราะท่านเห็นว่าข้าพเจ้าไม่คู่ควรกับมัน ?
"ท่านดีต่อข้าพเจ้า ดูแลข้าพเจ้า เพียงเพราะเห็นอกเห็นใจข้าพเจ้า แต่ในใจท่านยังดแคลนข้าพเจ้า ?"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"ข้าพเจ้า..."
อัวอัวตัดบทว่า
"ท่านไม่ต้องอธิบาย ข้าพเจ้าทราบดีว่าผู้ที่ท่านชมชอบอย่างแท้จริงคือม่อยังฮูหยินนั้น เนื่องเพราะนางมีชะตาเป็นฮูหยินมาแต่กำเนิด เนื่องเพราะนางไม่ต้องขายตัวเพื่อเลี้ยงครอบครัว ไม่ต้องเป็นนางคณิกา"

น้ำตาของนางไหลหลั่งลงมา พลันส่งเสียงร่ำไห้กล่าวว่า

"แต่ท่านคิดหรือไม่ นางคณิกาก็เป็นคน ก็มุ่งหวังเป็นฝั่งฝา มุ่งหวังว่ามีคนรักนางอย่างจริงใจ"

เจี่ยเฮียวฮงเจ็บแปลบปลาบใจ คำพูดของนางทุกถ้อยคำคล้ายเข็มแหลมคมทิ่มแทงจิตใจของตน

เจี่ยเฮียวฮงอดเดินไปมิได้ ลูบคลำผมนุ่มสลวยของนาง คิดกล่าวคำพูดสักหลายคำ แต่ไม่ทราบกล่าวอย่างไรดี

อัวอัวร่ำไห้พลางโถมเข้ามาในอ้อมอกเจี่ยเฮียวฮง

สำหรับกับนาง สามารถถูกเจี่ยเฮียวฮงโอบไว้ในอ้อมอก ก็เป็นความปลาบปลื้มประโลมใจต่อนางอย่างใหญ่หลวงแล้ว

เจี่ยเฮียวฮงก็ทราบ เจี่ยเฮียวฮงไหนเลยตัดใจผลักไสนางออกจากอ้อมอกได้

ทันใด ได้ยินเสียงโครม ประตูห้องถูกกระแทกเปิดออก บุรุษหนุ่มใบหน้าซีดขาวผู้หนึ่งพลันปรากฏขึ้นที่หน้าประตู ดวงตาเปี่ยมแววเศร้าเสียใจและเจ็บปวดรวดร้าว เปี่ยมประกายความแค้น !

ผู้ใดทราบความแค้นมีพลังกล้าแข็งปานใด สามารถบันดาลให้ผู้คนกระทำเรื่องน่าสะพรึงกลัวเพียงไหน ?

ผู้ใดทราบความเศร้าเสียใจที่แท้จริง เป็นรสชาติอย่างไร ?

อาจบางทีเชี่ยวตี่ทราบ

อาจบางทีเจี่ยหงส์ฮ้วงก็ทราบ !

ซากศพของฮั่วเสียวคุน ถูกพบเห็นในเกงหกเหลี่ยมเชิงสะพานเก้าคดเคี้ยว

คอหอยมันถูกตัดขาด ตามเสื้อผ้า บนมือบนผมเผ้าหนวดเครา ล้วนแปดเปื้อนไปด้วยโลหิต

ข้างกายมันยังมีกระบี่โลหิตเล่มหนึ่ง

ไม่มีผู้ใดบรรยายความเศร้าเสียใจ ความเจ็บปวดรวดร้าวและความดั่งแค้นของเจี่ยหงส์ฮ้วงตอนที่พบเห็นซากศพของสามีนางได้

พริบตานั้น นางคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นสัตว์ป่าที่คลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนตัวหนึ่ง

นางร่ำไห้ ร่ำร้อง จิกทึ้งผมเผ้าตัวเอง ตะกุยใบหน้าตัวเอง ปรารถนาใคร่ฉีกกระชากตัวเองเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย จากนั้นใช้มีดสับให้เป็นเลือดเนื้อเละเลือน

มือเจ็ดแปดข้างพากันกดร่างนางไว้ จวบจนหนึ่งชั่วยามให้หลัง นางค่อยสงบลง แต่นางยังหลั่งน้ำตาไม่หยุดยั้ง

ทั้งสองเป็นสามีภรรยาที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขมายี่สิบปี บังเกิดความรักผูกพันกันอย่างลึกซึ้งถึงยี่สิบปี

...ตอนนี้ฮั่วเสียวคุนเป็นชายชราแล้ว พวกท่านไฉนยังฆ่ามัน ฆ่าอย่างสยดสยองปานนี้ ?

ความคับแค้นรันทดของเจี่ยหงส์ฮ้วงพลันกลับกลายเป็นความแค้น กล่าวเสียงเย็นชา

"พวกท่านปล่อยเรา ให้เราลุกขึ้นนั่ง"

ม่อยังชิวชิวกล่าวว่า

"ท่านไปนั่งในห้องเถอะ"

ฟ้าแม้ใกล้สว่าง แต่บนโต๊ะยังจุดโคมไฟ แสงโคมส่องต้องใบหน้าม่อยังชิวชิว ใบหน้าของนางก็ซีดขาว

เจี่ยหงส์ฮ้วงนั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับม่อยังชิวชิว น้ำตานางไหลเหือดแห้งในดวงตาหลงเหลือแต่ความแค้น

ความเศร้าเสียใจที่แท้จริง สามารถทำให้ผู้คนคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน แต่ความแค้นที่แท้จริง สามารถทำให้ผู้คนเยือกเย็นลง

เจี่ยหงส์ฮ้วงจับจ้องมองเปลวไฟที่เต้นระริกพลันกล่าวว่า

"เราผิดแล้ว ท่านก็ผิดแล้ว"

ม่อยังชิวชิวกล่าวว่า

"ท่านไฉนผิด ?"

เจี่ยหงส์ฮ้วงกล่าวว่า

"เนื่องเพราะพวกเราล้วนดูออกว่า การต่อสู้เช้าวันนี้ ผู้ที่พ่ายแพ้ไม่ใช่เจี่ยเฮียวฮง หากแต่เป็นฮั่วเสียวคุน แต่พวกเราล้วนไม่ได้บอกออกมา"

ม่อยังชิวชิวไม่อาจปฏิเสธ

กระบี่ของเจี่ยเฮียวฮงหากถูกกระแทกกระเด็นจริง ๆ ไหนเลยตกหล่นลงที่ข้างกายเจี่ยหงส์ฮ้วงพอดี

เจี่ยเฮียวฮงหยิบยืมพลังของผู้อื่น ยังสามารถส่งกระบี่เล่มนั้นถึงข้างกายเจี่ยหงส์ฮ้วง พลังเช่นนี้ใช้ได้อย่างประจวบพิสดารปานใด

เจี่ยหงส์ฮ้วงกล่าวว่า

"เจี๋ยเสี่ยงสาย[illegible] แต่เจี๋ยเสี่ยงสายไปไต่ทำเสียแล้ว ตำรวจสืบสวนไปไต่เจี๋ยเสี่ยงสาย"

ม่อย้งชิวชิวเน้นเสียงว่า

"เจี๋ยเสี่ยงสายสืบสวนไปแล้ว[illegible]"

เจี๋ยหงส์ฮ้วงพลางสะบัดหน้าโดยแรง ร้องดัง ๆ ว่า

"ตำรวจสืบสวนไปแล้วก็ไม่มีผู้ใดสามารถเชื่อมโยงมาถึงเราได้"

ม่อย้งชิวชิวมีเจตนาจะเตือนสติ เพียงแต่ให้สงวนท่าทีไว้บ้าง

"มีเพียงคนเดียว"

"ผู้ใด ?"

ม่อย้งชิวชิวเน้นเสียงว่า

"เป็นมันเอง !"

เจี๋ยหงส์ฮ้วงกำหมัดแนบแน่น ปลายเล็บจิกไปในกลางฝ่ามือ กล่าวว่า

"ท่านหมายความว่ามัน...มันฆ่าตัวตาย ?"

"อืมม์"

เจี๋ยหงส์ฮ้วงพลางสะบัดหน้าโดยแรง ร้องดัง ๆ ว่า

"เป็นไปไม่ได้ เพราะเพื่อเรา มันรับรองไม่ทำเช่นนี้"

ม่อย้งชิวชิวทอดถอนใจกล่าวว่า

"มันทำเช่นนี้ อาจบางทีเพื่อท่าน"

นางกล่าวสืบต่อ

"เนื่องเพราะมันดูออกว่า ท่านก็ทราบว่ามันเป็นผู้แพ้ ท่านไม่อาจตัดใจบอกออกไป มันเองก็ไม่มีกำลังขวัญบอกออกมา ดังนั้นถูกความอับอายและความเจ็บปวดรวดร้าวกัดกร่อนทรมานตลอดเวลา บุคคลที่มีอารมณ์แกร่งกร้าวรุนแรงเช่นมันไหนเลยทนทานรับได้"

เจี๋ยหงส์ฮ้วงก้มศีรษะลง กล่าวอย่างหดหู่

"แต่ทว่า..."

ม่อย้งชิวชิวกล่าวว่า

"แต่หากไม่มีเจี๋ยเฮียวฮง มันก็ไม่ตาย"

นางเองเป็นสตรี ย่อมเข้าใจในตัวเอง

สตรีหากตกอยู่ในความเศร้าเสียใจและคั่งแค้นไม่มีที่ระบายได้ มักระบายโทสะใส่ผู้อื่น

จริงดังคาดหมาย เจี่ยหงส์ฮ้วงเงยหน้าอีกครา กล่าวว่า

"เจี่ยเฮียวฮงก็ล่วงรู้อารมณ์ของมัน อาจบางทีคำนวณได้แต่แรกว่ามันต้องเดินทางสายนี้ ดังนั้นจงใจทำเช่นนี้"

ม่อยังชิวชิวแสร้งถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

"นั่นกลับไม่ใช่เป็นไปไม่ได้"

เจี่ยหงส์ฮ้วงเพ่งตามองนาง กล่าวว่า

"เพลงกระบี่ของเจี่ยเฮียวฮงไร้ผู้ต่อต้านจริง ๆ ?"

ม่อยังชิวชิวทอดถอนใจอีกครา กล่าวว่า

"เจี่ยเฮียวฮงเป็นอัจฉริยะ เพลงกระบี่ของมันเป็นไปตามธรรมชาติ แทบหลุดพ้นจากขอบเขตจำกัดของเพลงกระบี่"

เจี่ยหงส์ฮ้วงถามว่า

"หมายความว่า เพลงกระบี่ของมันไม่มีช่องโหว่ ?"

"มี !"

เจี่ยหงส์ฮ้วงซักถามว่า

"มีจริง ๆ ?"

"มีแน่นอน มีเพียงประการเดียว"

เจี่ยหงส์ฮ้วงกล่าวว่า

"ท่านทราบ ?"

ม่อยังชิวชิวผงกศีรษะกล่าวว่า

"มีแต่เราทราบ"

เจี่ยหงส์ฮ้วงตาเป็นประกาย นางเชื่อว่าม่อยังชิวชิวไม่ได้พูดปด ในโลกหากมีคนล่วงรู้ช่องว่างจุดอ่อนในเพลงกระบี่ของชาเสียวเอี้ยเจี่ยเฮียวฮง คนผู้นั้นต้องเป็นม่อยังชิวชิว

เนื่องเพราะคนทั้งสองเคยรักกัน

อย่างน้อยตอนที่คนทั้งสองกำเนิดบตร จิตใจของทั้งสองได้เชื่อมโยงเข้าด้วยกัน มีแต่ผู้ที่เคยรักกับมันอย่างแท้จริง จึงสามารถล่วงรู้ความลับของมัน

สำหรับกับมือกระบี่ที่ไร้ผู้ต่อต้านผู้หนึ่ง จุดอ่อนในเพลงกระบี่ของมัน คือความลับที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

แต่ม่อยังชิวชิวกลับฝืนยิ้ม กล่าวอีกว่า

"เราแม้ทราบ แต่ทราบจะมีประโยชน์ใด ?"

เจี่ยหงส์ฮ้วงกล่าวว่า

"ไฉนไม่มีประโยชน์ ?"

ม่อยังชิวชิวกล่าวว่า

"เนื่องเพราะพละกำลังของเราไม่เพียงพอตอนลงมือก็ไม่รวดเร็วพอ แม้ทราบดีว่าจุดอ่อนของเจี่ยเฮียวฮงอยู่ที่ใด รอจนเราจู่โจมกระบวนท่าออกก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว"

ทอดถอนใจแล้วกล่าวสืบต่อ

"นี่เฉกเช่นกับเรา แม้เห็นนกกระจอกตัวหนึ่งเกาะอยู่บนต้นไม้ รอจนเราคิดจับมัน นกกระจอกก็บินหนีไป"

เจี่ยหงส์ฮ้วงกล่าวเสริมขึ้น

"แต่อย่างน้อยท่านทราบวิธีจับนกกระจอก"

"อืมม์"

เจี่ยหงส์ฮ้วงถามว่า

"ท่านบอกต่อผู้อื่นหรือไม่"

ม่อยังชิวชิวย้อนถามว่า

"ในความคาดคิดของท่าน เราหากคิดบอกต่อผู้อื่น สมควรบอกต่อผู้ใด ?"

เจี่ยหงส์ฮ้วงกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ย่อมต้องบอกต่อมือกระบี่ ที่มีพลังฝีมือทัดเทียมกับมัน"

ม่อยังชิวชิวถามอีกว่า

"ทอดตาทั้งแผ่นดิน มือกระบี่ใดมีฝีมือทัดเทียมกับมัน ?"

เจี่ยหงส์ฮ้วงฉุกคิดถึงคนผู้หนึ่ง กล่าวว่า

"มีเพียงคนผู้หนึ่ง"

"ผู้ใด ?"

"จอมกระบี่อี้จับซา !"

ม่อยังชิวชิวผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ทอดตาทั้งแผ่นดิน มีแต่จอมกระบี่อี้จับซามีเพลงกระบี่ทัดเทียมกับซาเสียว-เอี้ยเจี่ยเฮียวฮง"

เจี่ยหงส์ฮ้วงถามว่า

"ท่านบอกจุดอ่อนของเจี่ยเฮียวฮงต่ออี้จับซาแล้ว ?"

ม่อยังชิวชิวไม่ตอบคำในบัดดล ถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า อี้จับซาไฉนเรียกว่าอี้จับซา (บุรุษที่สิบสาม) ?"

เจี่ยหงส์ฮ้วงย่อมทราบ กล่าวว่า

"ชื่อเดิมของอี้จับซาไม่ได้เรียกว่าอี้จับซา แต่มันฝึกปรือเพลงกระบี่โต๊ะเมี่ยจับซาเกี่ยม (สิบสามกระบี่คร่าชีวิต) ไม่ทราบคร่าชีวิตผู้คนมากมายเท่าใด ดังนั้นชนชาวบู๊ลิ้มเรียกมันเป็นอี้จับซา"

ม่อยังชิวชิวกล่าวเสริมขึ้น

"แต่ตอนนี้ เพลงกระบี่ของมันเพิ่มเป็นโต๊ะเมี่ยจับสี่เกี่ยม (สิบสี่กระบี่คร่าชีวิต) แล้ว"

"สิบสี่กระบี่คร่าชีวิต ?"

ม่อยังชิวชิวผงกศีรษะกล่าวว่า

"มิผิด กระบี่ที่สิบสี่จะเป็นกระบี่คร่าชีวิตเจี่ยเฮียวฮง !"

เจี่ยหงส์ฮ้วงฉุกใจคิด กล่าวว่า

"ท่านถ่ายทอดบอกจุดอ่อนของเพลงกระบี่เจี่ยเฮียวฮงต่ออี้จับซาแล้ว ?"

"อืมม์"

เจี่ยหงส์ฮ้วงพลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวว่า

"แต่วันเวลาที่ผ่านมา อี้จับซาคล้ายสาบสูญจากวงนักเลง"

ม่อยังชิวชิวถามว่า

"ท่านทราบสาเหตุที่มันหายสาบสูญหรือไม่ ?"

"ไม่ทราบได้"

ม่อยังชิวชิวกล่าวว่า

"ก่อนหน้านี้อี้จับซาเคยสืบเสาะไปยังหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้า คิดประลองฝีมือกับเจี่ยเฮียวฮง แต่ทราบข่าวว่าเจี่ยเฮียวฮงเสียชีวิตแล้ว ดังนั้นมันพลอยหายสาบสูญจากวงนักเลง"

เจี่ยหงส์ฮ้วงเข้าใจในบัดดล ในความนึกคิดของอี้จับซา เจี่ยเฮียวฮงเมื่อเสียชีวิต ในวงนักเลงก็ไม่มีผู้ใดค่ควรกับการให้มันลงมืออีก ดังนั้นมันจึงเร้นกายจากวงนักเลง

ในใจครุ่นคิด กล่าวว่า

"แต่ตอนนี้"

ม่อยังชิวชิวกล่าวว่า

"ตอนนี้ อี้จับซาหากทราบว่าเจี่ยเฮียวฮงยังมีชีวิตอยู่ ย่อมต้องกลับเข้าวง

บทที่ 24

ลวดลายของเซี่ยวตี๋

เซี่ยวตี๋ยืนตระหง่านอยู่หน้าประตู ถลึงจ้องมองเจี่ยเฮียวฮงและอัวอัวอย่างขุ่นแค้น

แต่มันไม่กล่าวกระไรแม้สักคำเดียว ก็หมุนตัวถาโถมออกไป

มันเห็นคนทั้งสองโอบกอดกัน ยังมีอันใดสมควรกล่าวอีก ?

...ต่อให้เป็นเรื่องเห็นกับตา ก็ไม่แน่นักว่าเป็นความจริง

มันยังไม่เข้าใจคำพูดประโยคนี้ และไม่ต้องการฟังผู้คนอธิบาย เพียงคิดไปให้ไกล ยิ่งไกลยิ่งประเสริฐ

เนื่องเพราะมันรู้สึกตัวเองถูกหลอกลวง ถูกทำร้ายจิตใจ มาตรแม้นมันไม่มีความรักต่ออัวอัว แต่นางเมื่อหมั้นหมายกับมัน ก็ไม่สมควรทรยศต่อมัน

เจี่ยเฮียวฮงยิ่งไม่สมควรพรากคู่หมั้นของมัน !

เจี่ยเฮียวฮงเข้าใจความรู้สึกนี้ดี

ตนก็เคยถูกหลอกลวง ถูกทำร้ายจิตใจ และก็เคยเป็นบุรุษหนุ่มเลือดร้อนที่ดื้อรั้นถือทิฐิ

ดังนั้นเจี่ยเฮียวฮงพุ่งตามติดออกไป ตนทราบว่าเถ้าแก่เจี่ยจะดูแลอัวอัวเป็นอย่างดี ตนเองต้องดูแลเซี่ยวตี๋

มีแต่เจี่ยเฮียวฮงทราบว่า บุรุษหนุ่มผู้นี้แม้มีเปลือกนอกดื้อรั้นอำมหิต แต่ส่วนลึกของจิตใจเปราะบางยิ่ง

เจ่ยเฮียวฮงต่อกาไก่ใดคุ่มดวงตามัน ไม่แจ่มใสดังให้มันได้ว่าเห็นดวงใด

เฮียวฮงต่อว่าเจียเฮียวฮงติดตามดูผู้คนเหล่า แต่มันไม่ได้เหลียวหน้ามามอง

ว่าไปเต่งกาวพาหน้าคนผู้นี้อีก แต่มันก็ทราบว่าเจียเฮียวฮงหากต่อสินใจติดตามผู้ใด ไม่ว่าผู้ใดก็ต่อคิดหมายสลัดหลุด

เจียเฮียวฮงไม่ได้เอ่ยปาก

เนื่องเพราะเจียเฮียวฮงก็ทราบว่า บุรุษหนุ่มผู้นี้หากยืนกรานไม่รับฟังคำอธิบายจากผู้คน ไม่ว่าเอ่ยวอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์

ฟ้าสางสว่างแล้ว อาทิตย์ลอยสูงขึ้น

ทั้งสองออกจากตรอกคับแคบเข้าสู่ย่านตลาด จากย่านตลาดสู่ชานเมือง จากชานเมืองสู่ถนนใหญ่

ผู้คนส่วนใหญ่บนถนนล้วนเดินท่างอย่างเร่งร้อน

ตอนนี้ฤดูเก็บเกี่ยวผ่านไปแล้ว เป็นช่วงเวลาที่ผู้คนส่วนใหญ่กำลังคิดบัญชีกำไรขาดทุนในปีนี้

มีบ้างบางคนกำลังนำผลรับของพวกมันกลับแบ่งปันกับครอบครัว

แต่สิ่งที่ผู้คนบางคนนำกลับไป มีแต่ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า และหนี้สินล้นพ้นตัว

เจี่ยเฮียวฮงอดถามตัวเองมิได้

...ในปีนี้เราได้เพียรพยายามหรือไม่? เราได้รับผลรับอันใด ?

...ในปีนี้เราติดค้างผู้อื่น หรือผู้อื่นติดค้างเรา ?

ตนไม่สามารถตอบได้

หนี้ของบุคคลบางคน ความจริงไม่สามารถสะสางได้

ยามเที่ยง

ทั้งสองเข้าสู่ตัวเมืองอีกแห่งหนึ่ง ย่างสู่ท้องถนนที่ครึกครื้นจอแจ

ตัวเมืองที่แตกต่าง แต่ผู้คนล้วนเป็นเฉกเช่นกัน ล้วนต่อสู้ดิ้นรนเพื่อชื่อเสียงและการอยู่รอด ล้วนจมอยู่ในบุญคุณความแค้น

เจี่ยเฮียวฮงลอบทอดถอนใจ พอเงยหน้าขึ้น ค่อยพบว่าเชี่ยวตี่หยุดยั้งลง

จับจ้องมองมาอย่างเย็นชา

เจี่ยเฮียวฮงเดินเข้าหา ยังไม่เอ่ยปาก เชี่ยวตี๋พลันถามว่า

"ท่านติดตามข้าพเจ้าตลอดเวลา เพราะท่านตั้งใจว่าจะดูแลข้าพเจ้าให้ดีใช่หรือไม่ ?"

เจี่ยเฮียวฮงยอมรับ

เจี่ยเฮียวฮงพลันพบว่าเชี่ยวตี๋เข้าใจตน เช่นเดียวกับที่ตนเข้าใจมัน

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเดินทางจนเหน็ดเหนื่อย มิหน่ำซ้ำทิวแทบตาย"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราไปรับประทานข้าว"

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"ดีมาก"

ที่ชิ่งมันหยุดยั้งลง เป็นเหลาสุราจอหงวนเล้า พอหันกายไปก็แลเห็นผู้จัดการร้าน ใบหน้ากลมป้อมน้อมกายแย้มยิ้มให้กับพวกมัน

ทั้งสองขึ้นเหลาไป เลือกที่นั่งทรุดนั่งลง

พอนั่งเรียบร้อย เชี่ยวตี๋ก็สั่งว่า

"นำกับแกล้มสุรามาแปดอย่างก่อน จากนั้นจัดอาหารมาหกชุด กุ้งสด ปลิงทะเล รังนก หูฉลาม ไก่พ่วงพี เป็ดพ่วงพี ไม่อาจขาดแม้สักสิ่งเดียว"

ผู้จัดการร่างอ้วนน้อมกายกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ไม่ใช่ผู้ต่ำต้อยคุยโอ่ สถานที่นี้นอกจากเหลาเราที่อื่นไม่สามารถจัดอาหารเช่นนี้ในเวลาฉุกละหุกจริง ๆ"

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"ขอเพียงปรุงได้อร่อย ส่งมาโดยเร็ว เงินรางวัลรับรองไม่น้อย"

ผู้จัดการอ้วนถามว่า

"ไม่ทราบยังมีแขกเหรื่ออีกกี่คน ? เมื่อใดจึงจะมาถึง ?"

"ไม่มีแขกอื่นแล้ว"

ผู้จัดการอ้วนอดถามมิได้

"มีท่านทั้งสองเพียงสองคน ต้องรับประทานอาหารมากมายปานนี้ ?"

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"ขอเพียงเราพอใจ ต่อให้เรารับประทานไม่หมด เทลงคลองทิ้งก็ไม่มีส่วน

เกี่ยวข้องกับทาน"

ผู้จัดการอ้วนไม่กล้ากล่าวมากความ น้อมกายลำถอยไป แต่ที่โต๊ะข้างเคียงมีคนแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้ไม่ทราบได้ลาภอย่างกะทันหัน หรือหิวจนเสียสติ"

เซี่ยวตี๋คล้ายไม่ได้ยิน พึมพำว่า

"อาหารเหล่านี้ ล้วนเป็นอาหารที่เราชอบรับประทาน น่าเสียดายที่ปกติเรารับประทานไม่ได้"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ขอเพียงท่านพอใจ ต้องการรับประทานอะไรก็สั่งได้อย่างเต็มที่"

ไม่มีผู้ใดรับประทานอาหารได้มากมายปานนี้ เซี่ยวตี๋รับประทานอย่างละคำเดียว ก็วางตะเกียบลงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าอิ่มแล้ว"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านรับประทานไม่มาก"

เซี่ยวตี๋กล่าวว่า

"หากรับประทานคำเดียว ก็ลิ้มชิมรสอาหารได้ ไยต้องรับประทานมากไป ?"

มันระบายลมหายใจ ตบโต๊ะร้องว่า

"คิดบัญชี"

แขกเหรื่อเช่นมันมีไม่มาก ดังนั้นผู้จัดการอ้วนรออยู่ด้านข้างแต่แรก พอฟังรีบดาหน้ามาแย้มยิ้มประจบกล่าวว่า

"อาหารโต๊ะนี้ราคาแปดตำลึงบวกกับสุราทั้งสิ้นสิบตำลึงสี่เหรียญ"

เซี่ยวตี๋กล่าวว่า

"ไม่แพง"

ผู้จัดการอ้วนกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ร้านเราประกอบการค้าโดยเคร่งครัด ไม่คิดบัญชีมากไปแม้สักครึ่งเหรียญ"

เซี่ยวตี๋เหลียวหน้ามายังเจี่ยเฮียวฮง กล่าวว่า

"บวกกับเงินรางวัล พวกเราจ่ายให้กับมันสิบสองตำลึง เป็นอย่างไร ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ไม่มาก"

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"ท่านคิดดูแลข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารับประทานข้าว ท่านสมควรชำระเงิน"

"มิผิด"

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนไม่ชำระ ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่มีเงินแม้สักตำลึงเดียว"

เชี่ยวตี๋หัวร่อออกมา หัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว พลันผุดลุกขึ้น เดินไปยังโต๊ะที่มีคนแค่นหัวร่อต่อมัน

โต๊ะนี้มีผู้ดื่มกินทั้งสิ้นสี่คน นอกจากบุรุษหนุ่มสวมเสื้อเนื้อธรรมดาที่ดื่มสุราน้อยที่สุด พูดน้อยที่สุด ท่าทางคล้ายโง่งมเล็กน้อย ที่หลงเหลืออีกสามคนล้วนเป็นบุรุษหนุ่มรูปงาม ท่วงท่ายโสเชื่องโขมีอายุยี่สิบเศษ

บนโต๊ะ ยังจัดวางกระบี่ลักษณะโบราณสามเล่ม กระบี่แม้ยังไม่ชักจากฝักก็ดูออกว่าเป็นศัสตราวุธคมกล้า

คนที่แค่นหัวร่อเมื่อครู่ สวมเสื้อผ้าหรูหราที่สุด ท่าทีก็หยิ่งยโสที่สุด พอเห็นเชี่ยวตี๋เดินมา ก็แค่นหัวร่ออีกครา

เชี่ยวตี๋กลับจับจ้องกระบี่ที่วางอยู่ข้างมือของมัน พลันกล่าวว่า

"กระบี่ที่ดีเยี่ยม"

บุรุษหนุ่มนั้นแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านก็รู้จักกระบี่ ?"

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"ฟังว่าครั้งกระโน้น มีผู้เชี่ยวชาญนามฉื่อลู่จื้อผู้หนึ่ง ความสามารถในการหลอมกระบี่เป็นเอกในแผ่นดิน เคยตอบรับคำเชิญของเจ้าสำนักบู๊ตึงรุ่นที่เจ็ด ใช้ยอดเหล็กภาคตะวันตก และน้ำของสระโกยเกี๋ยมตี๋ (สระปลดกระบี่) ของบู๊ตึงหลอมเป็นสระบี่คมกล้าเจ็ดเล่มมอบแก่ศิษย์ที่มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยมที่สุดเจ็ดคน คนอยู่กระบี่อยู่ คนหลังจากเสียชีวิต ค่อยส่งคืนให้เจ้าสำนักเก็บรักษา"

มันยิ้มพลางถามว่า

"ไม่ทราบกระบี่เล่มนี้ เป็นหนึ่งในเจ็ดกระบี่นั้นหรือไม่ ?"

บุรุษหนุ่มที่แค่นหัวร่อ ยังแค่นหัวร่อ คนชุดม่วงที่ข้างกายมันผู้หนึ่งกล่าว

เสริมขึ้น

"สายตาที่ดีเลิศ"

เซี่ยวตี๋ถามว่า

"ท่านแซ่ไร ?"

คนชุดม่วงกล่าวว่า

"เราแซ่อ้วง มันแซ่เชา"

เซี่ยวตี๋กล่าวว่า

"หรือเป็นเชาฮั่งเง็ก (หยกเย็น) ที่หนุ่มแน่นที่สุด หล่อเหลาที่สุดในเจ็ดศิษย์สำนักบู๊ตึง"

คนชุดม่วงที่แซ่อ้วงกล่าวอีกครา

"สายตาที่ดีเลิศ"

เซี่ยวตี๋กล่าวอีกว่า

"อย่างนั้นท่านคงเป็นตั่งกงจื้อ (นายเล็กคนโต) ของตระกูลอ้วงเสื้อม่วงแห่งเมืองนานกิงแล้ว"

คนชุดม่วงแซ่อ้วงกล่าวว่า

"เราเป็นเล่ายี่ (อันดับสอง) เรียกว่าอ้วงฉื่อฮุ้น (เมฆรอง) มันเป็นตั่วกอ (พี่ใหญ่) ของเราอ้วงปวยฮุ้น (เมฆบิน)"

อ้วงปวยฮุ้นนั่งอยู่ข้างกายของมัน ไว้หนวดเรียวที่ริมฝีปากเล็กน้อย

เซี่ยวตี๋กล่าวว่า

"ท่านนี้เล่า ?"

มันเพ่งตามองบุรุษหนุ่มสวมเสื้อผ้าเนื้อธรรมดาที่เรียบร้อยที่สุด กล่าวว่า

"หงสาไม่บินคู่กับอีกา ท่านนี้คงเป็นกงจื้อของตระกูลเลื่องชื่อด้วยกระมัง ?"

บุรุษหนุ่มสวมเสื้อผ้าเนื้อธรรมดากล่าวเพียงสามคำ

"เราไม่ใช่"

เซี่ยวตี๋กล่าวว่า

"ประเสริฐมาก"

หลังสามคำนี้ แสดงว่ายังมีข้อความต่อไป บุรุษหนุ่มสวมเสื้อผ้าธรรมดาก็รอให้มันกล่าวต่อ

คนเรียบร้อยมักไม่พูดมาก และไม่ถามมากความ

จริงดังคาดหมาย เซี่ยวตี๋กล่าวสืบต่อ

"ที่นี้นับว่ามีคนเพียงผู้หนึ่ง ที่ไม่มีอริบาดหมางกับมัน"

อ้วงฉื่อฮุ้นกล่าวว่า

"มันเป็นใคร ?"

เซี่ยวตี๋กล่าวว่า

"เป็นคนที่ความจริงสมควรชำระบัญชี แต่กลับไม่ได้พกเงินติดตัวแม้สักตำลึงเดียว"

อ้วงฉื่อฮุ้นกล่าวว่า

"พวกเรามีอริบาดหมางกับมัน ?"

"คล้ายมีอยู่เล็กน้อย"

อ้วงฉื่อฮุ้นถามว่า

"เป็นอริบาดหมางใด ?"

เซี่ยวตี๋ถามว่า

"พวกท่านสองพี่น้องมีเจ่กแป่ (อา) คนหนึ่งฉายาโชยอั้งเกี่ยมแขะ (กระบี่พันแดง) ใช่หรือไม่ ?"

อ้วงฉื่อฮุ้นผงกศีรษะกล่าวว่า

"มิผิด"

เซี่ยวตี๋กล่าวว่า

"เชากงจื้อท่านนี้มีพี่ชายคนหนึ่ง เรียกว่าเชาเปีย (น้ำแข็ง) ใช่หรือไม่ ?"

อ้วงฉื่อฮุ้นตอบแทนว่า

"มิผิด"

"พวกมันทั้งสองเสียชีวิตในหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้าใช่หรือไม่ ?"

อ้วงฉื่อฮุ้นหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"หรือคนที่ท่านกล่าวถึงคือ..."

เซี่ยวตี๋กล่าวเสริมขึ้น

"มันคือชาเสียวเอ๋ย (นายเล็กคนที่สาม) แห่งหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้า ริมทะเลสาบวารีเขียว เชิงเขาเมฆมรกต...เจี่ยเฮียวฮง!"

แสดงแน่ชัด เซี่ยวตี๋ศึกษาชีวประวัติของเจี่ยเฮียวฮงมาอย่างถ่องแท้ ถึงกับทราบว่าเครือญาติของอ้วงฉื่อฮุ้นและพวก เคยเสียชีวิตใต้คมกระบี่ของเจี่ยเฮียวฮง

มันกลับกระตุ้นอ้วงฉื่อฮุ้นและพวกลงมือต่อเจี่ยเฮียวฮง

แว่วเสียงดังเปรื่อง เชาฮั่งเง็กชักกระบี่จากฝัก อ้วงปวยฮุ้น อ้วงฉื่อฮุ้น

สองพี่น้องก็เลื่อนมือแตะด้ามกระบี่

เซายั่งเง็กตวาดว่า

"ท่านคือเจี่ยเฮียวฮง ?"

เจี่ยเฮียวฮงแม้ล่วงรู้แผนการของเชี่ยวตี๋ แต่ยังนั่งแน่วนิ่งกับที่ กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ข้าพเจ้าใช่"

เสียงขาดคำ ประกายกระบี่แลบแปลบ กระบี่สามเล่มรายล้อมเจี่ยเฮียวฮงไว้

สีหน้าเจี่ยเฮียวฮงยังเป็นปกติไม่เปลี่ยนแปร ผู้จัดการร่างอ้วนกลับแตกตื่นจนหน้าซีดเซียว

เชี่ยวตี๋พลันเดินไปกระตุกแขนเสื้อมัน ถามเบา ๆ

"ท่านทราบหรือไม่ว่า วิธีกินฟรีที่ดีที่สุดเป็นอย่างไร ?"

ผู้จัดการร่างอ้วนส่ายหน้าเป็นเชิงไม่ทราบ

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"คือให้ผู้คนหลายคนตะลุมบอนกัน จากนั้นตัวเองหลบลี้หนีหน้า"

มันบอกหนีก็หนี หลบหนีได้รวดเร็วยิ่ง ผู้จัดการร่างอ้วนพอเหลียวหน้ามองมันก็จากไปจนไร้ร่องรอย

มันกลับหลบลี้หนีหน้าโดยไม่แยแสสนใจเจี่ยเฮียวฮง

ผู้จัดการร่างอ้วนได้แต่ฝืนยิ้ม

มันไม่ใช่ไม่ทราบวิธีนี้ กาลก่อนมีคนใช้วิธีนี้จากที่นี้ ภายหลังยังมีคนใช้อีก เนื่องเพราะวิธีกินฟรีวิธีนี้ได้ผลยิ่ง

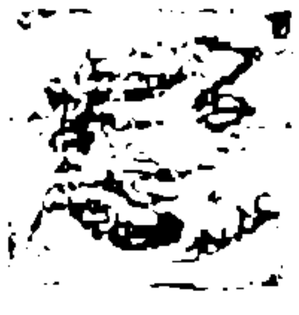

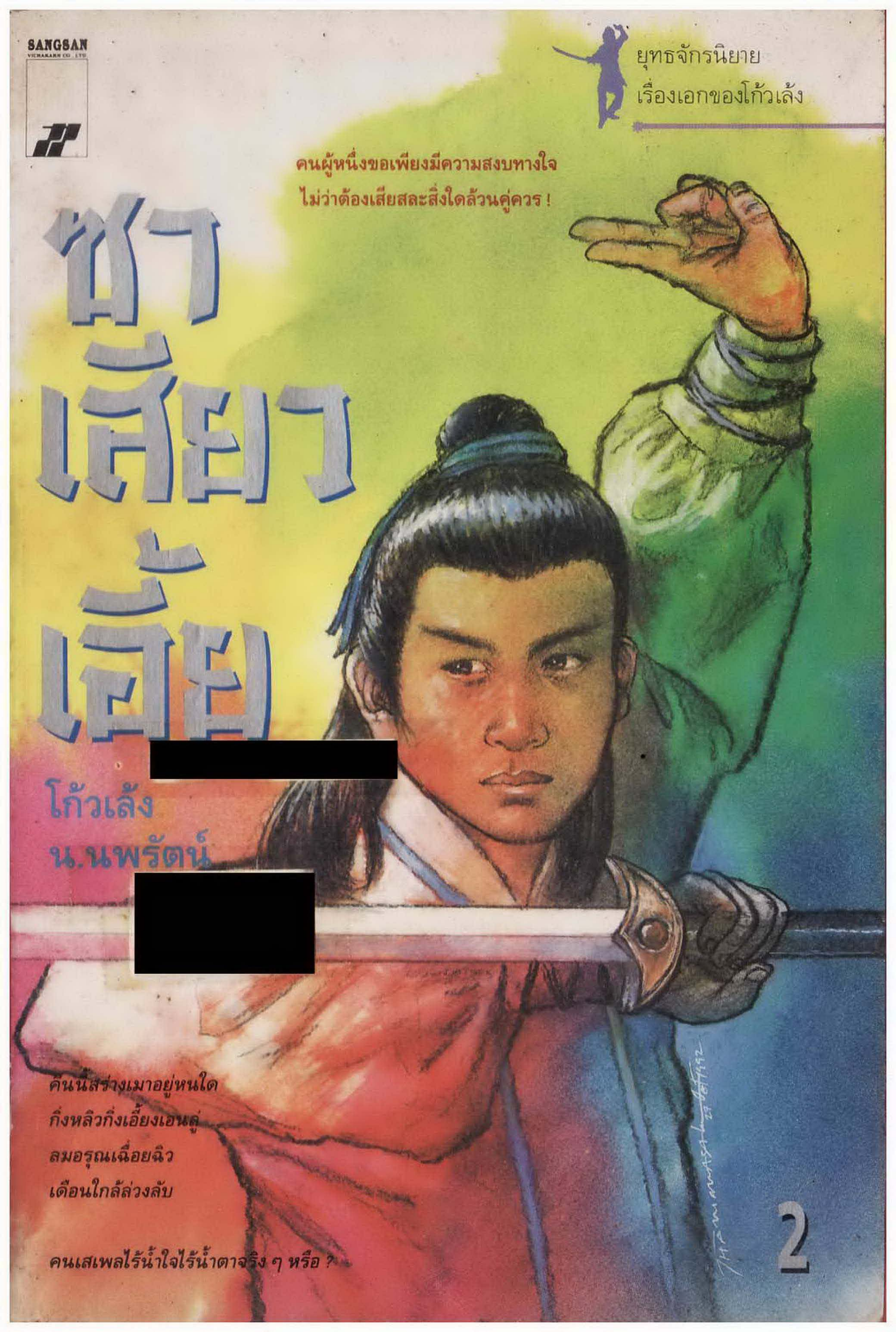
SANGSAN
VICHAKARN CO., LTD.
ยุทธจักรนิยาย
เรื่องเอกของโก้วเล้ง
คนผู้หนึ่งขอเพียงมีความสงบทางใจ
ไม่ว่าต้องเสียสละสิ่งใดล้วนคู่ควร !
ฟ้าเลี้ยงเลี้ยง
[redacted]
โก้วเล้ง
น.นพรัตน์
[redacted]
คืนนี้สร่างเมาอยู่หนใด
กิ่งหลิวกิ่งเอี้ยงเอนลู่
ลมอรุณเฉื่อยฉิว
เดือนใกล้ล่วงลับ
คนเสเพลไร้น้ำใจไร้น้ำตาจริง ๆ หรือ ?
2

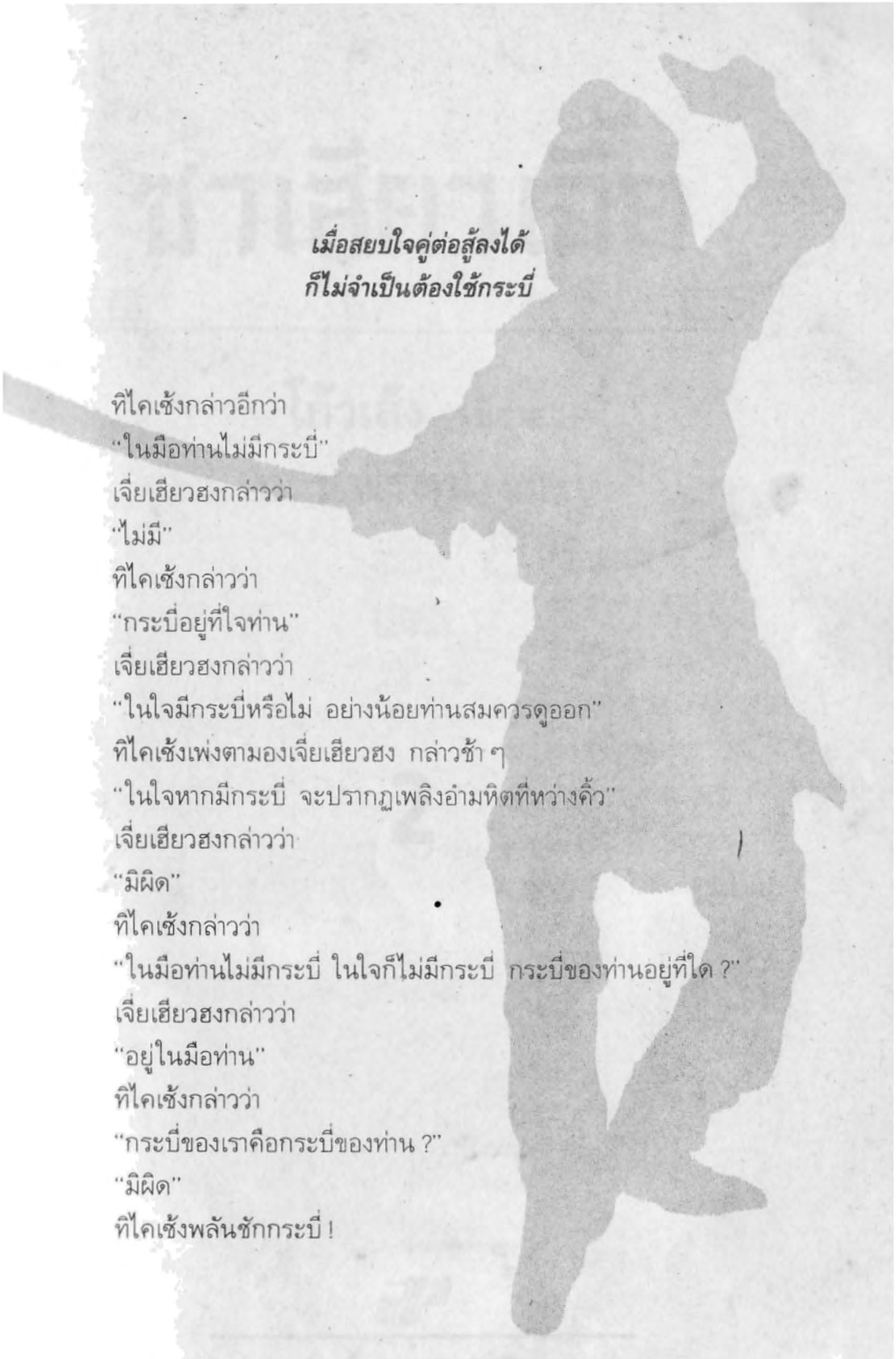

เมื่อสยบใจคู่ต่อสู้ลงได้
ก็ไม่จำเป็นต้องใช้กระบี่

ทิไคเซ้งกล่าวอีกว่า
"ในมือท่านไม่มีกระบี่"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"ไม่มี"
ทิไคเซ้งกล่าวว่า
"กระบี่อยู่ที่ใจท่าน"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"ในใจมีกระบี่หรือไม่ อย่างน้อยท่านสมควรดูออก"
ทิไคเซ้งเพ่งตามองเจี่ยเฮียวฮง กล่าวช้า ๆ
"ในใจหากมีกระบี่ จะปรากฏเพลิงอำมหิตที่หว่างคิ้ว"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"มิผิด"
ทิไคเซ้งกล่าวว่า
"ในมือท่านไม่มีกระบี่ ในใจก็ไม่มีกระบี่ กระบี่ของท่านอยู่ที่ใด ?"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"อยู่ในมือท่าน"
ทิไคเซ้งกล่าวว่า
"กระบี่ของเราคือกระบี่ของท่าน ?"
"มิผิด"
ทิไคเซ้งพลันชักกระบี่ !

ชาเสียวเส้ย

โก้วเล้ง เขียน

น. นพรัตน์ แปล

2

สำนักพิมพ์สร้างสรรค์ - วิชาการ

บทที่ 25

รถม้าหญิงงาม

เที่ยงตรง ถนนยาวเหยียด

เซี่ยวตี๋เดินมุ่งหน้าไปตามเงามืดใต้ชายคาตึก

สามารถสลัดหลุดจากเจี่ยเฮียวฮง ความจริงเป็นเรื่องน่าภาคภูมิยินดี แต่เซี่ยวตี๋ไม่มีความรู้สึกเช่นนั้นแม้แต่น้อย

มันเพียงคิดวิ่งตะบึงเข้าสู่ท้องทุ่งกว้าง ตะเบ็งเสียงร่ำร้องออกมา คิดวิ่งขึ้นบนภูเขาสูง ร่ำไห้สักครั้ง

อาจบางทีมีแต่มันทราบว่า ตนเองไฉนบังเกิดความคิดเช่นนี้ อาจบางทีแม่แต่มันเองยังไม่ทราบ

...เจี่ยเฮียวฮงสามารถจัดการกับเดียรัจฉานน้อยที่มีดวงตางอ์กเงยบนศีรษะ (หมายความว่าหยิ่งยโส) ทั้งสามนั้นหรือไม่ ?

ความคิดพอวูบ ก็บังเกิดความคิดหักล้างขึ้น

...พวกมันผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะเกี่ยวข้องใดกับเรา ? ต่อให้พวกมันตายหมดสิ้น ยังมีบิดามารดาพวกมันร่ำไห้คร่ำครวญให้กับพวกมัน เราหากตายไป จะมีผู้ใดหลั่งน้ำตาให้กับเราแม้สักหยดเดียว ?

เซี่ยวตี๋พลันหัวร่อ หัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว

ผู้คนบนท้องถนนล้วนเหลียวขวับมา จับจ้องมองมันอย่างแตกตื่น ล้วนยึดถือมันเป็นคนเสียสติ

แต่เซี่ยวตี๋ไม่นำพามาปรารมภ์แม้แต่น้อย ผู้อื่นเห็นมันเป็นตัวอะไร มันล้วนไม่นำพามาปรารมภ์

มันเดินไม่หยุดยั้ง ในที่สุดมาถึงชานเมือง

พลันเห็นรถขนาดใหญ่คันหนึ่งแล่นดาหน้ามา เป็นรถใช้ม้าสองตัวลากเทียมตัวรถใหม่เอี่ยม ลงรักสีดำขัดถูจนแวววาวราวกับหยก ริมหน้าต่างยังปักธงเล็ก ๆ สีแดงผืนหนึ่ง

คนขับผูกสายรัดเอวสีแดงเส้นหนึ่ง มือถือแส้ยาวท่วงท่าเขื่องโขยิ่ง

เซี่ยวตี๋พลันถาโถมเข้าหา ขวางอยู่หน้าม้า

ม้าเทียมรถแผดเสียงร้องก้อง ยกขาหน้าขึ้น

คนขับเดือดดาลเป็นการใหญ่ ขู่คำรามว่า

"เจ้าคิดหาที่ตาย ?"

ในเสียงคำราม หวดแส้ม้าใส่

เซี่ยวตี๋ยังไม่คิดตาย และไม่คิดถูกแส้หวดใส่ มือซ้ายคว้าจับปลายแส้ มือขวาฉุดดึงบังเหียน

คนขับถูกกระชากพลัดตกลงมา ร่วงหล่นลงบนพื้น รถม้ากลับหยุดยั้งลง

ปรากฏคนผู้หนึ่งชะโงกศีรษะออกจากหน้าต่างรถ มวยผมมันเกล้าเรียบร้อยใบหน้าอิ่มเอิบแต่ดวงตาดุร้ายยิ่ง

เซี่ยวตี๋เดินเข้าหา สูดลมหายใจลึก ๆ กล่าวว่า

"เรือนผมที่สวยงามนัก หอมหวนนัก"

คนผู้นั้นถลึงจ้องมองมัน กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านคิดทำอะไร ?"

เซี่ยวตี๋กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดตาย"

คนผู้นั้นแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"อย่างนั้นง่ายดายยิ่ง"

เซี่ยวตี๋ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าข้าพเจ้าหาถูกที่ และหาถูกคน"

มันเหลือบเห็นมือคู่ที่เกาะอยู่บนหน้าต่างรถของคนผู้นั้น นิ้วมือมันหยาบสั้นหลังมือปรากฏเส้นเอ็นขึ้นโปน

ทั้งผู้ที่ต่อสู้ดิ้นรนเป็นเวลายาวนาน มิหนำซ้ำเคยฝึกวิชาฝ่ามือกำลังภายนอก

จึงมีมือเช่นนี้ หากคิดให้มือคู่นี้กระทำเรื่องอื่น อาจไม่เหมาะสม หากให้บิดคอผู้หนึ่ง กลับง่ายดายยิ่ง

เชี่ยวตี่ยืดคอขึ้น ดึงประตูรถออก ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เชิญ"

คนผู้นั้นกลับลังเล คนที่เสนอตัวมาหาที่ตายโดยไร้สาเหตุ จะอย่างไรมีไม่มากนัก

ภายในรถยังมีสตรีนางหนึ่ง นอนขดกายราวแมวบ้าน ใช้ดวงตาที่สุกใสดุจจันทร์ข้างขึ้นสำรวจมองเชี่ยวตี่ พลันหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"มันเมื่อคิดตาย ท่านไฉนไม่พาลส่งเสริมมัน โอ้วตั่วเอี้ย (นายใหญ่แซ่โอ้ว) แปรเปลี่ยนเป็นไม่กล้าฆ่าคนตั้งแต่เมื่อใด ?"

ซุ่มเสียงของนางนุ่มนวลสวยงาม เช่นเดียวกับตัวนาง แต่คำพูดกลับแหลมคมดุจเล็บแมว

ดวงตาของโอ้วตั่วเอี้ยทอประกายดุร้ายทันที กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านไหนเลยเคยเห็นเรา โอ้วฮุยฆ่าผู้เยาว์ที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนามเช่นนี้มาก่อน"

ดรุณีที่คล้ายแมวหัวร่อคิกคักอีกครา กล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่ามันเป็นผู้เยาว์ที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนาม ? มันแม้อายุยังเยาว์ แต่ท่านก็พบพานบุรุษหนุ่มที่มีชื่อเสียงไม่น้อย ไม่แน่นักว่ามันเป็นเซาฮั่งเง็กแห่งสำนักบู๊ตึง ไม่แน่นักว่ามันคือตั่วเสียวเอี้ยตระกูลอ้วงเมืองนานกิง ในใจท่านคงกริ่งเกรงพวกมัน ดังนั้นไม่กล้าลงมือ"

โอ้วฮุยหน้าแดงฉาน สตรีนางนี้กล่าวด้วยซุ่มเสียงนุ่มนวล แต่ทุกถ้อยคำล้วนเปิดโปงความในใจของมัน

มันทราบว่าเซาฮั่งเง็กและอ้วงปวยฮุ้น อ้วงฉื่อฮุ้นสองพี่น้องล้วนเดินทางมาที่นี้ บุรุษหนุ่มนี้หากไม่มีความเป็นมา ไหนเลยกล้าก้าวร้าวเสียมารยาทมัน ?

เชี่ยวตี่พลันถามว่า

"โอ้วตั่วเอี้ยท่านนี้เป็นทิเจี้ย (ฝ่ามือเหล็ก) โอ้วฮุยแห่งสำนักอั้งกี้เปียเก๊ก (สำนักคุ้มกันภัยธงแดง) กระมัง ?"

ฝ่ามือเหล็กโอ้วฮุยยืดอกขึ้น ร้องดัง ๆ ว่า

"คิดไม่ถึงท่านยังมีความรอบรู้อยู่บ้าง"

เหล่านักสู้ผู้กล้าพอฟังผู้อื่นรู้จักชื่อของมัน ในใจอดรู้สึกภาคภูมิมิได้ หากแม้นชื่อฉายาของตนสามารถขู่ขวัญฝ่ายตรงข้ามล่าถอยย่อมถึงประโยชน์

เชี่ยวตี๋กลับทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็คิดไม่ถึง"

ฝ่ามือเหล็กโอ้วฮุยกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงอันใด"

"คิดไม่ถึงสำนักคุ้มภัยธงแดงมีอำนาจยิ่งใหญ่ปานนี้ กระทั่งผู้คุ้มกันภัยเล็ก ๆ ในสำนักคนหนึ่ง สามารถวางก้ามปานนี้"

ม้าพ่วงพีรถโอ่อ่า บรรทุกหญิงงามเช่นนี้ ความจริงเป็นเรื่องสุดวิสัยของผู้คุ้มกันภัยคนหนึ่งที่จะกระทำได้

สำนักคุ้มกันภัยธงแดง แม้มีชื่อเสียงเลื่องลือ หัวหน้าสำนักทิเคี้ยไคว่เกียม (ม่านเหล็กกระบี่ไว) ทิตงคี้ อาศัยวิชาตุยฮวงฉิกจับยี่เส็ก (เจ็ดสิบสองท่าไล่ลม) และเกาทัณฑ์ชวงฮุ้นจี่ (เกาทัณฑ์ทะลวงเมฆ) ยี่สิบแปดดอกสร้างชื่อให้กับตนเอง แต่ผู้คุ้มกันภัยในสำนักคนหนึ่ง อย่างมากมีเงินเดือนไม่กี่สิบตำลึงเท่านั้น

ฝ่ามือเหล็กโอ้วฮุยหน้าแดงเข้มกว่าเดิม กระชากเสียงว่า

"เราแม้วางก้ามอย่างไร เกี่ยวข้องใดกับท่าน ?"

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องแม้แต่น้อย"

ฝ่ามือเหล็กโอ้วฮุยกล่าวว่า

"ท่านแซ่อะไร ? เรียกว่าอะไร ? มีความเป็นมาอย่างไร ?"

"ข้าพเจ้าไม่มีชื่อแซ่ และไม่มีความเป็นมา ข้าพเจ้า..."

นี่ความจริงเป็นแผลหัวใจของมัน คำพูดของมันแม้ไม่ทำร้ายคน กลับทำร้ายจิตใจตัวเอง

ทายาทตระกูลสูงศักดิ์เช่นเซาฮั่งเง็ก พอเอ่ยถึงชาติกำเนิดตัวเอง ย่อมไม่มีท่าทีเจ็บปวดรวดร้าวปานนี้

ฝ่ามือเหล็กโอ้วฮุยคลายใจลง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"เราแม้ไม่ฆ่าผู้เยาว์ที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนาม แต่วันนี้จะละเมิดกฎสักครั้ง"

เสียงขาดคำ ร่างพุ่งควับออกจากตัวรถดุจเกาทัณฑ์ ไขว้สลับมือเหล็ก ฟันไปยังเชี่ยวตี๋อย่างดุดัน

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"เราแม้ยินยอมละเมิดกฎ แต่เรากลับเปลี่ยนความตั้งใจ ไม่คิดตายแล้ว"

คำพูดเหล่านี้พอกล่าวจบ ก็หลบเลี่ยงจากท่าจู่โจมของฝ่ามือเหล็กโอ้วฮุย

ยี่สิบกว่ากระบวนท่า พลันหมุนตัวรอบหนึ่ง งอนิ้วกลางต่อดีด ปลายนิ้วจี้ถูกหว่างเอวโอ้วฮุยพอดี

ฝ่ามือเหล็กโอ้วฮุยรู้สึกครึ่งซีกร่างชาด้าน ใต้เอวลงไปเมื่อยล้า ต่องคุกเข่าข้างหนึ่งลง !

สตรีที่คล้ายแมวนางนั้นหัวร่ออีกครา กล่าวว่า

"โอ้วเปียเท้า (ผู้คุ้มกันภัยแซ่โอ้ว) ไฉนเปลี่ยนเป็นมีมารยาทปานนี้ ?"

ฝ่ามือเหล็กโอ้วฮุยขบกรามกรอดกล่าวว่า

"ท่าน...นางแพศยาที่กินในเอาใจออกห่าง..."

"เรากินในเอาใจออกห่าง ? เรากินอะไรของท่าน อาศัยผู้คุ้มกันภัยเล็ก ๆ เช่นท่าน สามารถชุบเลี้ยงเราได้ ?"

นางกวาดตามายังเชี่ยวตี๋ กล่าวสืบต่อ

"เชี่ยวตี่ตี๋ (น้องน้อย) เมื่อครู่ท่านดูผิดเรื่องหนึ่ง"

เชี่ยวตี๋ส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถามไถ่

สตรีที่คล้ายแมวกล่าวว่า

"เราเป็นคนชุบเลี้ยงมัน ไม่ใช่มันชุบเลี้ยงเรา"

ฝ่ามือเหล็กโอ้วฮุยคำรามด้วยโทสะ คิดถาโถมเข้า แต่เสียหลักล้มลงก่อน

สตรีที่คล้ายแมวกล่าวว่า

"ระหว่างนี้ท่านรับประทานจุเกินไป สมควรเดินให้มาก จะได้ลดไขมันภายในกายลงบ้าง"

นางกวาดตาสุกใสดุจจันทร์ข้างขึ้นมายังเชี่ยวตี๋อีกครา กล่าวว่า

"แต่เรานั่งอยู่ในรถลำพังคนเดียว รู้สึกขลาดกลัว ท่านเห็นสมควรทำอย่างไร ?"

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"ท่านคิดหาคนเป็นเพื่อนสักคนหนึ่ง ?"

"เราย่อมคิด แต่เราเป็นคนแปลกหน้าของที่นี้ จะหาผู้ใดเป็นเพื่อนได้ ?"

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"หาข้าพเจ้า"

มันกระโดดขึ้น จากนั้นรถม้าแล่นต่อไป ทอดทิ้งโอ้วฮุยคุกเข่าข้างเดียวอยู่กับพื้น

ภายในรถอบอวลไปด้วยกลิ่นหอม ชวนเคลิบเคลิ้ม

เชี่ยวตี๋นั่งบนที่นั่งนุ่มนิ่ม ยกขาข้างหนึ่งขึ้นไขว่ห้าง จับจ้องมองสตรีที่ขดตัวอยู่มุมรถด้านตรงข้ามดุจแมวตัวหนึ่ง

สตรีนางนี้คิดสลัดบุรุษผู้หนึ่ง ยังง่ายดายกว่าสลัดขี้มูกอีก

สตรีที่คล้ายแมวก็จับจ้องมองมัน พลันกล่าวว่า

"ด้านหลังที่แท้ผู้ใดตามล่าท่าน ท่านจึงหวาดกลัวไปปานนี้ ?"

เชี่ยวตี๋แสร้งเป็นไม่เข้าใจ กล่าวว่า

"ผู้ใดว่าด้านหลังมีคนตามล่าข้าพเจ้า"

สตรีที่คล้ายแมวหัวร่อพลางกล่าว

"ท่านแม้ไม่ใช่คนดี แต่ก็ไม่ช่วงชิงรถม้าผู้คนโดยไร้สาเหตุ ท่านจงใจรังควานหาเรื่องกับโอ้วฮุยเนื่องเพราะท่านเห็นธงแดงบนรถ หากหลบซ่อนกายอยู่ในรถของสำนักคุ้มกันภัยธงแดง ย่อมปลอดภัยกว่าหลบซ่อนในสถานที่อื่น"

สายตาของนางก็แหลมคมดุจแมว มองปราดเดียวก็ดูออกว่าผู้อื่นมีความคิดอย่างไร

เชี่ยวตี๋หัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่า ข้าพเจ้าหมายตาธงแดงบนรถ ไม่ได้หมายตาท่าน ?"

สตรีที่คล้ายแมวก็หัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เด็กที่น่ารัก ปากที่หวานนัก"

นางกะพริบตา ดวงตาเป็นประกายหยาดเยิ้ม กล่าวว่า

"ท่านเมื่อหมายตาเรา ไฉนไม่เข้ามาโอบกอดเรา ?"

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลัว"

สตรีที่คล้ายแมวถามว่า

"กลัวอะไร ?"

"กลัวภายหน้าท่านจะสลัดทอดทิ้งข้าพเจ้าเช่นสลัดขี้มูก"

สตรีที่คล้ายแมวกล่าวเสียงอ่อนหวาน

"เราเพียงสลัดบุรุษที่มีสภาพคล้ายขี้มูก ท่านมีสภาพคล้ายขี้มูกหรือไม่ ?"

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"ไม่คล้าย"

มันพลันกระเถิบกายไป ยื่นมือโอบกอดนางไว้ มิหน่ำซ้ำโอบกระชับแน่นยิ่ง

มันมีชาติกำเนิดอาภัพอัปภาคย์ ในใจเต็มไปด้วยความคั่งแค้น เรื่องราวที่กระทำ ความจริงไม่อาจวัดคำนวณตามเหตุผลธรรมดา

มือของมันก็ไม่เรียบร้อย ชุกชนไปทุกแห่งบนร่างของสตรีที่คล้ายแมว

สตรีที่คล้ายแมว พลันหน้าเคร่งเครียดลงกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านบังอาจนัก"

เชี่ยวตี่กล่าวว่า

"ชวัญของข้าพเจ้าไม่เล็กตลอดมา"

สตรีที่คล้ายแมวกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าเราเป็นใคร ?"

"ท่านเป็นสตรีนางหนึ่ง เป็นสตรีที่สวยงามยิ่ง"

สตรีที่คล้ายแมวกล่าวว่า

"สตรีที่สวยงามล้วนมีเจ้าของ ท่านทราบหรือไม่ว่าเราเป็นสตรีของผู้ใด ?"

เชี่ยวตี่กล่าวว่า

"ไม่ว่ากาลก่อนท่านเป็นของผู้ใด ตอนนี้ท่านเป็นของข้าพเจ้า"

สตรีที่คล้ายแมวกล่าวว่า

"แต่ทว่า...แต่ทว่าเรากระทั่งชื่อของท่านเรายังไม่ทราบ"

เชี่ยวตี่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่มีชื่อ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเป็นลูกสำส่อนที่ไม่มีบิดามารดาคนหนึ่ง"

พอกล่าวถึงเรื่องนี้ ในใจมันปรากฏความคับแค้นอาฆาตขุมหนึ่งพลุ่งขึ้น รู้สึกในโลกไม่มีผู้ใดดีต่อมัน มันไยต้องดีต่อผู้อื่น ?

สตรีที่คล้ายแมวจับจ้องมองสีหน้าของมัน ใบหน้าพลันแดงเข้ม คล้ายอับอาย คล้ายหวาดกลัว กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ในใจท่านคิดอะไร คิดข่มขืนเราหรือ ?"

เชี่ยวตี่กล่าวว่า

"มิผิด"

มันโน้มหน้าไป ควานหาปากของนาง

ทันใดหน้าต่างรถบังเกิดเสียงแกร๊บ คล้ายมีลมโชยพัดผ่าน เชี่ยวตี่พอเงยหน้าขึ้น บนที่นั่งด้านตรงข้ามก็เพิ่มคนผู้หนึ่ง ใบหน้าซีดขาวของมันปรากฏแววเศร้า

เสียใจอย่างบอกไม่ถูก

เชี่ยวตี๋ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านมาอีกแล้ว"

ผู้มาคือเจี่ยเฮียวฮง

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็มาแล้ว"

ภายในรถกว้างยิ่ง ความจริงนั่งได้อย่างน้อยหกคน แต่ตอนนี้นั่งไว้ด้วยผู้คนสามคน ก็รู้สึกแออัดยิ่ง

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเป็นกงจื้อเสเพลตั้งแต่เล็ก มีสตรีมากมายนับไม่ถ้วน"

เจี่ยเฮียวฮงไม่ปฏิเสธ

เชี่ยวตี๋พลันกระโดดปราดขึ้น ร้องดัง ๆ ว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนไม่ให้ข้าพเจ้ามีเพื่อนหญิงบ้าง หรือท่านต้องการให้ข้าพเจ้าเป็นหลวงจีน ?"

สีหน้าของเจี่ยเฮียวฮงประหลาดพิกลยิ่ง ผ่านไปเนิ่นนานจึงกล่าวช้า ๆ

"ท่านไม่ต้องเป็นหลวงจีน แต่ไม่อาจคบค้ากับสตรีนางนี้"

เชี่ยวตี๋ร่ำร้องว่า

"เพราะเหตุใด ?"

สตรีที่คล้ายแมวพลันทอดถอนใจ สอดคำขึ้น

"เนื่องเพราะเราเป็นของเขา"

เจี่ยเฮียวฮงหน้าซีดขาวกว่าเดิม

สตรีที่คล้ายแมวกระเถิบกายมาลูบคลำใบหน้าเจี่ยเฮียวฮงอย่างแผ่วเบา กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ไม่พบกันไม่กี่ปี ท่านชูบผอมไปไม่น้อย เป็นเพราะท่านมีสตรีมากเกินไป ? หรือคร่ำคิดถึงเราจนชูบผอม ?"

เจี่ยเฮียวฮงยังไม่เคลื่อนไหว ไม่ได้เอ่ยปาก

เชี่ยวตี๋กำหมัดแนบแน่น จับจ้องมองคนทั้งสองไม่เคลื่อนไหวและไม่เอ่ยปากด้วย

สตรีที่คล้ายแมวกล่าวว่า

"ท่านไยไม่บอกต่อเชี่ยวตี๋ผู้นี้ว่าเราเป็นใคร มีความสัมพันธ์ใดกับท่าน ?"

เชี่ยวตี๋พลันหัวร่อ หัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว

สตรีที่คล้ายแมวถามว่า

"ท่านหัวร่ออะไร ?"

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหัวร่อท่าน ข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่าท่านเป็นใคร ไยต้องให้ผู้อื่นบอกต่อข้าพเจ้า ?"

สตรีที่คล้ายแมวถามย้ำว่า

"ท่านทราบว่าเราเป็นใครจริง ๆ ?"

เชี่ยวตี๋เน้นเสียงว่า

"ท่านเป็นนางคณิกา !"

มันหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กระแทกประตูรถเปิดออก กระโดดออกไป

บทที่ 26

สตรีอสรพิษ

เจี่ยเฮียวฮงไม่ติดตามไปในบัดดล แต่หันขวับมายังสตรีที่คล้ายแมว กล่าวว่า

"ท่านไยต้องทำเช่นนี้ ?"

สตรีที่คล้ายแมวกล่าวว่า

"ทำอะไร ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านเป็นสตรีของแฮ่โฮ้วแช (ดวงดาว) ไฉนบ่งบอกว่าเป็นของข้าพเจ้า ?"

สตรีที่คล้ายแมว คล้ายบังเกิดความตื่นตระหนก ถามว่า

"ท่านรู้จักข้าพเจ้า ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ในวงนักเลงปัจจุบัน ผู้ที่ไม่รู้จักชิคอนั้งมีไม่มากนัก"

ชิคอนั้งเป็นเชียวไทนไน่ (นายหญิงเล็ก) ของตระกูลแฮ่โฮ้วแห่งหุบเขาอั้งฮุ้นก๊ก (หุบเขาเมฆแดง) ภูเขาฮวยเอี่ยมซัว (ภูเขาเปลวอัคคี)

ตระกูลแฮ่โฮ้วเป็นหนึ่งในสี่ตระกูลใหญ่ของบู๊ลิ้ม มีเกียรติภูมิทัดเทียมกับตระกูลเจี่ยแห่งหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้า และตระกูลม่อยังแห่งแคว้นกังหนำ

นายเล็กของตระกูลแฮ่โฮ้ว นามแฮ่โฮ้วแชภรรยาของแฮ่โฮ้วแชนามชิคอนั้ง เรื่องนี้ชนชาวบู๊ลิ้มล้วนทราบดี

เพลงกระบี่ของแฮ่โฮ้วแชอาจไม่น่ากลัว แต่ชาติตระกูลของพวกมันน่ากลัวยิ่ง

ตระกูลแฮ่โฮ้วแห่งทุบเขาเมฆแดง ไม่เพียงมีชาติตระกูลเลื่องลือ ยอดฝีมือคับคั่ง มิหนำซ้ำยังวางกฎเข้มงวดกวดขัน

คนของตระกูลแฮ่โฮ้วไม่ว่าไปที่ใด ล้วนไม่ถูกผู้คนเหยียดหยามว่งแก

สตรีที่มาจากตระกูลแฮ่โฮ้ว ผู้อื่นกระทั่งเหลือบแลยังไม่กล้าเหลือบแลมากความ

เนื่องเพราะท่านหากเหลือบแลมากความ ลูกตาท่านอาจถูกควักออกมา

เชียวไทนไน่ของตระกูลแฮ่โฮ้วที่มีกฎเข้มงวด ไฉนอยู่ในรถม้าที่ปักสัญลักษณ์ของสำนักคุ้มกันภัยธงแดง ?

เจี่ยเฮียวฮงไม่เข้าใจ และไม่คิดเข้าใจ

เจี่ยเฮียวฮงเพียงคิดติดตามเชี่ยวตี่ไป

มิคาดชิคอนั้งกล่าวว่า

"ท่านรู้จักเรา เราก็รู้จักท่าน"

เจี่ยเฮียวฮงขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ท่านรู้จักข้าพเจ้าได้อย่างไร ?"

"เราหากไม่รู้จักซาเสียวเอี้ยเจี่ยเฮียวฮง ไฉนบอกว่าเราเป็นของท่าน"

เจี่ยเฮียวฮงรู้สึกเหนือความคาดหมาย สตรีนางนี้มีสายตาคมกล้าจริง ๆ

นางเมื่อจดจำตนออก ตนยิ่งไม่อาจอยู่สืบไป

เพิ่งหันกายไปยังประตูรถ ได้ยินชิคอนั้งกล่าวว่า

"ท่านก็คิดไป ?"

เจี่ยเฮียวฮงกระทั่งตอบยังไม่ตอบ ยื่นมือหมายเปิดประตูรถออกไป

ชิคอนั้งกล่าวอีกว่า

"ท่านเป็นต้นเหตุให้เชี่ยวตี่นั้นจากไป จากนั้นท่านก็คิดจากไปอีกผู้หนึ่ง ? ท่านตัดใจทอดทิ้งเราอยู่เพียงลำพัง ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านไม่โดดเดี่ยวลำพัง ท่านยังมีแฮ่โฮ้วแช"

"แต่ตอนนี้นอกจากเราสองแล้ว ไม่มีบุคคลที่สามอยู่ที่นี้อีก"

เจี่ยเฮียวฮงแค่นเสียงดังเฮอะ ตั้งใจว่าจะไม่กล่าวกระไรอีก เพียงคิดไปจากรถม้าคันนี้โดยเร็ว

แต่ชิคอนั้งยังกล่าวว่า

"รับทราบมานานว่า เจี่ยซาเสียวเอี้ยมีเพลงกระบี่ไร้ผู้ต่อต้าน มีสตรีมากมายนับไม่ถ้วน คิดไม่ถึงพอเผชิญหน้ากับเรา กระทั่งเหลือบมองยังไม่กล้าซำเลืองมอง"

เจียเฮียวฮงทราบว่านี่เป็นคำกระตุ้น แต่ยังเหลียวมองนางแวบหนึ่ง

มิคาดพอเหลียวหน้ามอง ต้องพริ้มตาลงคล้ายพบเห็นภูตผีก็ปาน

เจี่ยเฮียวฮงย่อมไม่ได้พบเห็นภูตผี

ไม่ว่าบนสรวงสวรรค์หรือใต้แดนดิน ไม่มีภูตผีที่น่าดูเช่นนี้

ที่ปรากฏแก่สายตาเจี่ยเฮียวฮงตอนนี้ เป็นสตรีเปลือยเปล่านางหนึ่ง ไม่มีเส้นผ้าปกปิดกายแม้สักชิ้นเดียว

ผิวกายตลอดทั้งร่างนางเรียบลื่นงดงามดุจแพรพรรณ

เจี่ยเฮียวฮงเคยรู้จักสตรีมากหลาย มีบ้างสวมใส่เสื้อผ้า มีบ้างไม่สวมใส่เสื้อผ้า

มีบ้างความจริงสวมใส่เสื้อผ้า แต่หลังจากพบพานตน กลับเปลื้องเสื้อผ้าออกมา

มีบ้างบางคนเปลื้องรวดเร็วยิ่ง

แต่ไม่เคยมีสตรีเปลือยเท่าใด สร้างความแตกตื่นแก่ตนปานนี้

เจี่ยเฮียวฮงคิดไม่ถึง เชียวไหนไน่ของตระกูลแย่โฮ้วจะเปลื้องเสื้อผ้าจนเปลือยเปล่า นั่งอยู่ด้านตรงข้ามกับบุรุษที่ไม่ใช่สามีของนาง

นั่งอยู่ด้านตรงข้ามยังดี

ตอนนี้ชิคอนั้งกลับเคลื่อนมานั่งที่ข้างกายเจี่ยเฮียวฮง นั่งใกล้อย่างยิ่ง ใกล้จนเกือบสามารถสัมผัสกับลมหายใจของนาง

ลมหายใจของนางหอมหวนและบรรเจิด

เรือนร่างของนางก็งดงาม เอวนางแบบบางแต่ทรวงอกตูมตั้ง ขาอ่อนเรียวกลมกลึงกลมกลึง

หญิงงามที่เปลือยเปล่านางหนึ่ง •แอบอิงอยู่ข้างกายท่าน พวยพุ่งลมหายใจอยู่ข้างใบหูท่าน

นี่เป็นภาพที่บรรเจิดเพริศแพร้วปานใด ? รสชาติที่อบอุ่นนุ่มนวลเพียงไหน ?

หากบอกว่าเจี่ยเฮียวฮงไม่หวั่นไหวใจแม้แต่น้อย นับเป็นคำพูดหลอกลวงคน

แต่เจี่ยเฮียวฮงทราบว่า สตรีนางนี้อันตรายยิ่ง อันตรายดุจภูเขาไฟที่สามารถระเบิดได้ทุกขณะจิต แต่ก็มิอาจไม่หักห้ามความรู้สึกแล้ว

ข้างหูเจี่ยเฮียวฮงไม่เพียงมีลมหายใจรวยริน ทั้งยังมีเสียงแผ่วเบาดังว่า

"ท่านไม่กล้ามองดูเราจริง ๆ ?"

เจี่ยเฮียวฮงลืมตาขึ้น จับจ้องมองนาง

ชิคอนั่งหัวร่อออกมา กล่าวเสียงอ่อนหวาน

"ท่านนับว่ายังเป็นลูกผู้ชาย นับว่ายังมีกำลังชวัญอยู่"

เจี่ยเฮียวฮงฝืนยิ้มกล่าวว่า

"แต่ต่อให้ข้าพเจ้าชมดูสามวันสามคืนก็ดูไม่ออก"

ชิคอนั้งถามว่า

"ดูอันใดไม่ออก ?"

"ดูไม่ออกว่า ท่านที่แท้เป็นคนหรือไม่ ?"

ชิคอนั้งกล่าวว่า

"ท่านสมควรดูออก"

นางยืดอกขึ้น เหยียดขาทั้งสองออก กล่าวว่า

"เราหากไม่ใช่ผู้คน ท่านเห็นเราคลับคล้ายอะไร ?"

ขอเพียงเป็นคนมีดวงตา สมควรดูออกว่านางไม่เพียงเป็นคน ยังเป็นสตรีนางหนึ่ง เป็นสตรีมีชีวิต มิหนำซ้ำยังเป็นสตรีในสตรี เป็นสตรีทุกตารางนิ้ว

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านคล้ายสตรีนางหนึ่ง แต่การกระทำของท่านไม่คล้าย"

ชิคอนั้งกล่าวว่า

"ท่านขบคิดไม่เข้าใจว่า เราไฉนทำเช่นนี้ ?"

"ข้าพเจ้าหากคิดได้ ก็ไม่ใช่คนแล้ว"

ชิคอนั้งกล่าวว่า

"ท่านคือเจี่ยซาเสียวเอ้ย ในชีวิตของท่านมีสตรีชมชอบท่านหรือไม่ ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"มีอยู่บ้าง"

ชิคอนั้งกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านประหลาดใจอันใด ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านหากเป็นสตรีอื่น ข้าพเจ้ามิเพียงไม่ประหลาดใจ มิหนำซ้ำยังไม่เกรงอกเกรงใจ น่าเสียดายที่ท่าน..."

ชิคอนั้งถามว่า

"เราเป็นอย่างไร ?"

"ท่านมีสามีแล้ว"

ชิคอนั้งกล่าวว่า

"สตรีจะช้าเร็วต้องแต่งงาน หลังจากแต่งงานก็ต้องมีสามี"

นี่คล้ายเป็นคำพูดที่ไร้สาระ แต่ความจริงไม่ใช่

เนื่องเพราะคำพูดต่อมาของนางยิ่งวิเศษ

"หากแม้นคนที่นางแต่งงานด้วยไม่ใช่ผู้คน นางนับว่ามีสามีหรือไม่ ?"

คำถามนี้ถามได้วิเศษ แต่คำพูดหลังจากนี้ยิ่งวิเศษกว่า

"หากแม้นสตรีนางหนึ่ง แต่งงานกับสุกรตัวหนึ่ง สุนัขตัวหนึ่ง ท่อนไม้ท่อนหนึ่ง นางนับว่ามีสามีหรือไม่ ?"

เจี่ยเฮียวฮงไม่ทราบตอบอย่างไรดี ได้แต่ย้อนถามว่า

"แฮ่โฮ้วแชเป็นสุกร ?"

"ไม่ใช่"

เจี่ยเฮียวฮงถามอีกว่า

"หรือเป็นท่อนไม้ ?"

"ก็ไม่ใช่"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"อย่างนั้นมันเป็นสุนัข ?"

ชิคอนั้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"มันหากเป็นสุนัข อาจบางทีกลับดีกว่านี้"

"เพราะเหตุใด ?"

ชิคอนั้งกล่าวว่า

"เนื่องเพราะอย่างน้อย สุนัขยังเป็นสัตว์เลี้ยงของคน ยังเข้าใจเจตนาของคน"

นางขบริมฝีปาก สีหน้าท่าทีทั้งเศร้าสลดทั้งคับแค้นอาฆาต กล่าวอีกว่า

"แฮ่โฮ้วแชยังเกียจคร้านกว่าสุกร ยังชาเย็นกว่าท่อนไม้ รู้จักกัดคนยิ่งกว่าสุนัข แต่ยังวางท่าเชื่องโข เราแต่งงานกับมันสามปี ปรารถนาใคร่หลบลี้หนีหน้ามันทุกวัน"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนไม่หลบหนีแต่แรก ?"

"เนื่องเพราะเราไม่มีโอกาสมาก่อน ปกติมันไม่อนุญาตเราห่างจากมันแม้สักก้าวเดียว"

เจี่ยเฮียวฮงไม่ทราบสมควรกล่าวกระไรดี

ต่อให้เจี่ยเฮียวฮงคิดใคร่กล่าว ก็ไม่สามารถกล่าวได้

เนื่องเพราะปากของตนถูกวัตถุสิ่งนี้ปิดไว้ เป็นวัตถุทั้งหอมกรุ่นทั้งนุ่มนิ่ม
บุรุษทั่วไปหากถูกวัตถุนี้ปิดปากไว้ มักมีปฏิกิริยาเพียงประการเดียว
ปฏิกิริยาดูดรับเช่นทารก
แต่ปฏิกิริยาของเจี่ยเฮียวฮงผิดแผกไป
ปฏิกิริยาของเจี่ยเฮียวฮงคล้ายปรากฏอสรพิษตัวหนึ่งชอนไชเข้าไป เป็นอสรพิษที่มีพิษร้ายแรงยิ่ง
นี่เป็นปฏิกิริยาผิดปกติวิสัย และไม่เป็นที่พึงพอใจของผู้คน
ชิคอนั้งแทบมีโทสะ เชิดปากน้อย ๆ กล่าวว่า
"เรามีพิษ ?"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"คล้ายกับไม่มี"
ชิคอนั้งกล่าวว่า
"หรือท่านมีพิษ ?"
"คาดว่าไม่มีเช่นกัน"
ชิคอนั้งกล่าวว่า
"อย่างนั้นท่านกลัวอะไร ?"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าเพียงต้องการทราบเรื่องหนึ่ง"
"เรื่องอันใด ?"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าเพียงต้องการทราบว่า ท่านที่แท้ต้องการให้ข้าพเจ้าทำอะไร ?"
ชิคอนั้งกล่าวว่า
"ท่านเข้าใจเราปฏิบัติต่อท่านเช่นนี้ เนื่องเพราะเราต้องการให้ท่านกระทำเรื่องราวให้กับเราประการหนึ่ง ?"
เจี่ยเฮียวฮงเพียงยิ้ม
ความหมายของการยิ้มคือการยอมรับ
ชิคอนั้งมีโทสะแล้ว แต่ในที่สุดนางบอกความจริงออกมา กล่าวว่า
"ซึ่งความเป็นจริง นี่มิใช่ครั้งแรกที่เราหลบหนีออกจากบ้าน เราหลบหนีออกมาเจ็ดครั้งแล้ว"
"อ้อ ?"

ชิคอนั้งกล่าวว่า
"ท่านคาดว่าเราถูกจับตัวไปกี่ครั้ง ?"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"เจ็ดครั้ง"
ชิคอนั้งทอดถอนใจกล่าวว่า
"แฮ่โฮ้วแชผู้นี้ไม่มีความสามารถอื่น แต่มีความสามารถเพียงประการเดียว"
"อ้อ ?"
ชิคอนั้งกล่าวว่า
"ไม่ว่าเราหลบหนีถึงที่ใด มันล้วนจับตัวเรากลับไปได้"
เจี่ยเฮียวฮงยิ้มอีกครากล่าวว่า
"นี้เป็นความสามารถประการหนึ่งจริง ๆ"
ชิคอนั้งกล่าวอีกว่า
"ดังนั้นครั้งนี้จะช้าเร็ว มันต้องหาเราพบ ดีที่ครั้งนี้ผิดแผกไป"
"ผิดแผกอย่างไร"
ชิคอนั้งกล่าวว่า
"ครั้งนี้มันพอหาเราพบ เราก็เป็นคนของท่านแล้ว"
นางไม่รอให้เจี่ยเฮียวฮงปฏิเสธ กล่าวอีกว่า
"อย่างน้อยมันต้องเข้าใจว่าเราเป็นของท่านแล้ว"
เจี่ยเฮียวฮงไม่ได้ยิ้ม แต่ก็ไม่สามารถปฏิเสธ
ไม่ว่าผู้ใดพอเห็นสภาพของคนทั้งสองในตอนนี้ จะไม่นึกคิดเป็นอื่นเด็ดขาด
ชิคอนั้งกล่าวว่า
"มันยังมีความสามารถอีกประการหนึ่ง มันรู้จักทึงทวง"
ความสามารถนี้ล้วนบังเกิดแก่บุรุษทุกคน
ชิคอนั้งกล่าวอีกว่า
"ดังนั้นมันพอเห็นสภาพของพวกเรา ต้องฆ่าท่านแน่นอน"
เจี่ยเฮียวฮงได้แต่เห็นพ้องด้วย
ชิคอนั้งกล่าวว่า
"หากแม้นผู้อื่นคิดฆ่าท่านให้จงได้ ท่านจะทำอย่างไร ?"
นางตอบตัวเองว่า
"ท่านย่อมต้องฆ่ามันด้วย"

เจี่ยเฮียวฮงทอดถอนใจ

ตอนนี้ตนนับว่าเข้าใจเจตนาของนางแล้ว

นางกลับคิดยืมมือตนฆ่าแฮ่โฮ้วแช

ชิคอนั้งกล่าวเสียงนุ่มนวล

"แต่ท่านไม่ต้องทอดถอนใจ เนื่องเพราะท่านไม่ได้เสียเปรียบ มีบุรุษจำนวนมากยินยอมฆ่าคนเพื่อสตรีเช่นเรา"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเชื่อว่ามีบุรุษจำนวนมากทำเช่นนั้น แต่ข้าพเจ้า..."

ชิคอนั้งชิงกล่าวว่า

"ท่านก็เช่นกัน"

"ท่านทราบว่าอย่างไรว่า ข้าพเจ้าก็เป็นเช่นกัน ?"

ชิคอนั้งกล่าวว่า

"เนื่องเพราะถึงเวลานั้น ท่านไม่มีหนทางเลือกอื่นอีก"

นางยกมือโอบรอบคอเจี่ยเฮียวฮง กล่าวว่า

"เมื่อถึงเวลานั้น ท่านไม่ฆ่ามัน มันยังจะฆ่าท่าน ดังนั้นตอนนี้ท่านยังคง..."

นางไม่ได้กล่าวต่อ แต่หาใช่มีวัตถุปิดปากของนาง หากแต่ปากของนางปิดปากผู้อื่น

มิคาดยามนั้น ม้าที่ลากเทียมรถพลันส่งเสียงร้องด้วยความแตกตื่น

เจี่ยเฮียวฮงเหลียวชวับไป ก็เห็นล้อรถข้างนั้นกลิ้งผ่านข้างรถม้าไป

เป็นล้อรถม้าพวกตนเอง

ขณะที่เจี่ยเฮียวฮงเห็นล้อรถกลิ้งออกไป รถม้าของพวกตนก็แฉลบลงข้างทางล้มลงกับพื้น

รถม้าพอล้มลง หน้าต่างรถก็เปลี่ยนเป็นอยู่ด้านบน

บุรุษหนุ่มผู้หนึ่งยืนอยู่บนหน้าต่างรถ จับจ้องมองคนทั้งสองอย่างเย็นชา ใบหน้าคมคายสง่า แต่ดวงตาเปี่ยมประกายอาฆาตแค้น

ชิคอนั้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านเห็นว่ามันมีความสามารถจริง ๆ หรือไม่ ?"

เจี่ยเฮียวฮงได้แต่ฝืนยิ้ม กล่าวว่า

"ถูกต้อง"

บุรุษหนุ่มผู้นี้คือแฮ่โฮ้วแช (ดวงดาว)

แฮ่โฮ้วแซเป็นบุตรหลานของตระกูลมีชื่อ

บุตรหลานตระกูลมีชื่อมักมีขันติอดกลั้น น้อยครั้งจะกล่าวคำหยาบ ต่อให้เป็นเวลาเรียกผู้คน "ไสหัวไป" มักจะกล่าวคำ "เชิญ"

แต่ไม่ว่าผู้ใดก็มีเวลาเสียบุคลิก ตอนนี้แฮ่โฮ้วแซอยู่ในช่วงเวลานั้นแล้ว

จนบัดนี้มันไม่ได้กระโดดโลดเต้น ส่งเสียงแผดด่านับว่าไม่ง่ายแล้ว

มันเพียงด่าว่า

"นางแพศยา ไสหัวออกมา"

ชิคอนั้งกลับเชื่อฟังคำพูดยิ่ง มันเรียกนางออกไป นางก็ปรากฏออกไป

ตอนนี้บนร่างนางไม่มีเสื้อผ้าปกปิดกายแม้สักชิ้นเดียว

แฮ่โฮ้วแซร้อนรุ่มใจขึ้นมาอีก ขู่คำรามว่า

"ห้ามไม่ให้ออกมา"

ชิคอนั้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านก็ทราบว่าเราเชื่อฟังคำพูดของท่าน แต่ตอนนี้ท่านเรียกเราไสหัวออกไป แต่แล้วห้ามไม่ให้เราออกไป เราสมควรทำอย่างไร ?"

แฮ่โฮ้วแซขุ่นแค้นจนหน้าหมองคล้ำ ชี้มือไปยังเจี่ยเฮียวฮง กล่าวว่า

"ท่าน...ท่าน..."

มันความจริงไม่ใช่คนไม่สามารถพูดจา แต่ตอนนี้ทั้งร้อนรุ่มทั้งขุ่นแค้นกระทั่งพูดยังพูดไม่ออก

ชิคอนั้งกล่าวว่า

"ดูท่ามันต้องการให้ท่านไสหัวออกไป"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ไม่ใช่เด็ดขาด"

ชิคอนั้งกล่าวว่า

"ไม่ใช่ ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่ใช่นางแพศยา และไสหัวไม่เป็น"

ตนยิ้มพลางกล่าวสืบต่อ

"ข้าพเจ้าทราบ แฮ่โฮ้วกงจื้อเป็นคนที่ขันติอดกลั้น มันหากต้องการให้ข้าพเจ้าออกไป ต้องกล่าวคำ 'เชิญ' อย่างเกรงอกเกรงใจ"

ใบหน้าม่วงคล้ำของแฮ่โฮ้วแซแปรเปลี่ยนเป็นซีดขาว กำหมัดแนบแน่น กล่าวว่า

"เชิญ เชิญ เชิญ..."

มันกล่าวคำ "เชิญ" สิบเจ็ดสิบแปดคำ เจี่ยเฮียวฮงออกจากรถแต่แรก มันยังกล่าวไม่หยุดยั้ง

เจี่ยเฮียวฮงยิ้มอีกครา กล่าวว่า

"ท่านที่แท้คิดเชิญข้าพเจ้าออกมาทำอะไร ?"

แฮ่โฮ้วแชเค้นเสียงว่า

"เราคิดเชิญท่านไปตาย !"

ขาดคำ ชักกระบี่จากฝัก

กระบี่ของมันขนานนามโชยจั้วเกี่ยม (กระบี่พันอสรพิษ)

นี่เป็นกระบี่ประหลาดเล่มหนึ่งจริง ๆ

กระบี่พันอสรพิษแม้มีชื่อเป็นกระบี่ แต่กลับเป็นอาวุธนอกสารบบที่น่ากลัวชนิดหนึ่ง

แต่อาศัยแฮ่โฮ้วแชและกระบี่พันอสรพิษ เจี่ยเฮียวฮงยังไม่เห็นอยู่ในสายตา

เจี่ยเฮียวฮงเพียงรู้สึกเรื่องนี้ไม่ถูกต้อง

เจี่ยเฮียวฮงแม้ไม่มีความปรารถนาดีต่อแฮ่โฮ้วแช แต่หากให้ตนฆ่ามันเพราะสตรีนางหนึ่ง ตนก็ไม่คิดกระทำ

แต่เจี่ยเฮียวฮงไม่มีเวลาขบคิดต่อไป

แฮ่โฮ้วแชสะบัดมือ กระบี่เล่มหนึ่งคล้ายกลับกลายเป็นงูเงินนับร้อยพันตัวจู่โจมใส่เจี่ยเฮียวฮง

กระบี่เล่มนี้คล้ายหักสลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ทุกชิ้นล้วนจู่โจมจุดสำคัญของเจี่ยเฮียวฮง

เจี่ยเฮียวฮงต้องหมุนคว้างตลบหนึ่ง ค่อยหลบรอดจากประกายกระบี่

ได้ยินเสียงฉับ เศษกระบี่หักนับร้อยพันชิ้นพลันบรรจบร่วมกันอีกครา แทงใส่คอหอยเจี่ยเฮียวฮง

กระบี่เล่มนี้กลับติดตั้งกลไกพิเศษพิสดารชนิดหนึ่งรวมได้แยกได้ พอรวมก็เป็นกระบี่เล่มหนึ่ง เมื่อแยกออกก็กลับกลายเป็นอาวุธลับนับร้อยพันสาย โดยใช้ลวดเงินเส้นหนึ่งผูกรวมกัน

ลวดเงินพอดึงตึง ก็กลับกลายเป็นกระบี่อีกเล่มหนึ่ง

เจี่ยเฮียวฮงทอดถอนใจกล่าวว่า

"กระบี่ที่พิสดารนัก"

ไม่ทันขาดคำ ร่างเจี่ยเฮียวฮงก็โผพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ปลายกระบี่พันอสรพิษจึงแทงถูกอากาศธาตุ

เจี่ยเฮียวฮงพอลอยตัวขึ้น ก็ยื่นมือหักกิ่งไม้บนลำต้นข้างทางมาท่อนหนึ่ง

พลันได้ยินเสียงติงติง ดุจฝนสาดชัดใส่หน้าต่าง ไข่มุกร่วงลงบนจานหยก

พริบตานั้น เจี่ยเฮียวฮงทิ่มแทงออกสี่สิบเก้ากระบี่ ทุก "กระบี่" ล้วนแทงถูกเศษกระบี่ที่ปะติดปะต่อบนตัวกระบี่พันอสรพิษ

กระบี่พันอสรพิษคล้ายอสรพิษที่แทงใส่ลำคอเจ็ดนิ้ว ถึงกับตกท้อยลงดุจเส้นยาวสีเงินเส้นหนึ่ง !

แย่โย้วแซหน้าแปรเปลี่ยนไป หมุนตัวรอบหนึ่ง เสียงฉับ เมื่อกระบี่พันอสรพิษรวมเป็นกระบี่เล่มหนึ่งอีกครั้ง

มันตวาดก้อง จู่โจมกระบี่ออกอีกครา

ยามนั้น เจี่ยเฮียวฮงก็สะบัดกิ่งไม้ออก

ท่วงท่าของเจี่ยเฮียวฮงเฉื่อยฉิวดุจสายลม เจิดจ้าสวยงามดั่งอาทิตย์สนธยา

ท่าจู่โจมที่คล้ายอสรพิษของแย่โย้วแซ พลันสาบสูญไปในประกายกระบี่ที่แผ่วพลิ้วดุจสายลมคล้ายหิมะน้ำแข็งถูกแสงอาทิตย์หลอมละลาย

ร่างแย่โย้วแซกลับถูกกระแทกกระเด็น ปลิวกระเด็นไปไกลห้าหกวา ยามกระทันหันไม่อาจลุกขึ้นอีก

ชิคอนั่งตื่นตระหนกยิ่ง นางแม้ทราบว่าบุรุษหนุ่มผู้นี้คือเจี่ยเฮียวฮง แต่คิดไม่ถึงเพลงกระบี่เจี่ยซาเสียวเอี้ยจะร้ายกาจปานนี้

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดบอกต่อแย่โย้วกงจื้อประการหนึ่ง"

ตนไม่รอให้แย่โย้วแซเอ่ยปาก กล่าวสืบต่อ

"เรื่องที่ท่านคาดคิด อาจไม่ได้เกิดขึ้น ยังคงไม่บังควรพลุ่งพล่านใจไป"

กล่าวจบหันกายไป ไม่แยแสสนใจคนทั้งสองอีก

เจี่ยเฮียวฮงเพียงสนใจเรื่องหนึ่ง...ตอนนี้เชี่ยวตี่กำลังก่อกวนเรื่องใดอีก ?

บทที่ 27

หาญหักธงแดง

เซี่ยวตี๋หัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง วิ่งตะบึงอย่างคลุ้มคลั่ง

เจี่ยเฮียวฮงยังติดตามมาหรือไม่ ? คนบนถนนจะยึดถือมันเป็นคนวิกลจริตหรือไม่ ?

มันล้วนไม่สนใจ

เซี่ยวตี๋วิ่งกลับเข้าตัวเมืองเมื่อครู่ ป้ายยี่ห้อ "จอหงวนเล้า" ยังเป็นประกายดังเดิม

เซี่ยวตี๋โถมเข้าไป บุกขึ้นบนเหลา

บนเหลาไม่มีโลหิต ไม่มีคนตาย และไม่มีร่องรอยการต่อสู้ มีแต่ผู้จัดการร่างอ้วนยังยืนอยู่บนบันไดจับจ้องมองมันอย่างแตกตื่น

เมื่อครู่เซาฮั่งเง็กและสองพี่น้องตระกูลอ้วงไม่ได้ลงมือ หรือถูกขับไล่เตลิดหนีไป ?

เซี่ยวตี๋ก็ไม่ถาม เพียงแยกเขี้ยวหัวร่อต่อผู้จัดการร่างอ้วน กล่าวว่า

"คนกินฟรีมาอีกแล้ว จัดสุราอาหารเมื่อครู่มาอีกโต๊ะหนึ่ง หากผิดไปสิ่งหนึ่ง เราจะพังเหลาจอหงวนเล้านี้"

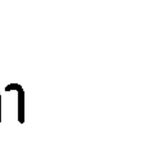

สุราอาหารถูกยกมาอีกครา

ก่อนอื่นเป็นกับแกล้มสุราแปดอย่าง ยังมีอาหารหกชุด กุ้งสด ปลิงทะเล วุ้นกนางแอ่น หูฉลาม ไก่พ่วงพี เป็ดพ่วงพี ไม่ขาดแม้สักสิ่งเดียว

แต่ครั้งนี้เชี่ยวตี๋ไม่ได้รับประทานแม้สักคำเดียว

เชี่ยวตี๋เอาแต่ดื่มสุรา

อึดใจเดียวสุราเต็กเฮียะแชหนักยี่สิบชั่งไหหนึ่งถูกมันดื่มลงไปเกือบครึ่งไห

ตอนนี้มันแทบเมามายแล้ว

เจี่ยเฮียวฮงเล่า ?

เจี่ยเฮียวฮงไฉนยังไม่มา ? หรืออยู่ร่วมกับนางคณิกานั้น ?

เจี่ยเฮียวฮงเมื่อมีสตรีเช่นนั้นนางหนึ่ง ไฉนยังต้องมา ?

เชี่ยวตี๋หัวร่ออีก หัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว

ทันใด นอกเหลาบังเกิดเสียงรถแล่นดังครืนครัน รถสินค้าขบวนหนึ่งแล่นผ่านท้องถนนไป

เมื่อมีรถสินค้า ก็มีธงคุ้มกันภัย

ธงคุ้มกันภัยเป็นยันต์ของการคุ้มกันสินค้า และเป็นเกียรติภูมิของสำนักคุ้มกันภัย รถสินค้าขบวนนี้ปักธงแดงทุกคัน

ธงแดงที่แดงกว่าโลหิตอีก

แสดงแน่ชัด นี่เป็นรถสินค้าของอั้งกี้เปียเก็ก (สำนักคุ้มกันภัยธงแดง)

ธงแดงบนรถสินค้าคันแรก พลิ้วสะบัดต้านลม ด้านหน้าของผืนธงปักคำว่า "ที่" ใหญ่โตมโหฬาร ด้านหลังปักรูปกระบี่สีเงินแวววาวเล่มหนึ่ง และเกาทัณฑ์ทะลวงเมฆยี่สิบแปดดอก

นี่คือธงประกาศิตของหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยธงแดง เมื่อปักตั้งผืนนี้ แสดงว่าสินค้าขบวนนี้เป็นทิเคี้ยไคว่เกี่ยม (ม้าเหล็กกระบี่ไว) ทิตงคี้คุ้มกันด้วยตนเอง

เมื่อมีธงผืนนี้ ชาวมิจฉาชีพทั้งเหนือจดใต้ไม่มีผู้ใดกล้าแตะต้องสินค้าขบวนนี้เด็ดขาด

เนื่องเพราะมีธงผืนนี้ จึงมีสำนักคุ้มกันภัยธงแดงซึ่งมีสาขาทั้งเหนือจรดใต้รวมสิบแปดแห่ง

ดังนั้น นี่ไม่เพียงเป็นชื่อเสียงเกียรติยศของคนคนเดียว ทั้งยังเป็นที่ยึดเหนี่ยว เป็นที่ฝากชีวิตของคนในสำนักภัยทั้งสิบแปดแห่ง

ไม่ว่าผู้ใดลบหลู่ธงคุ้มกันภัยผืนนี้ คนในสำนักคุ้มกันภัยธงแดงทั้งสองพันกว่าชีวิต ล้วนเสี่ยงชีวิตกับมัน

ขบคิดถึงตอนนี้ เชี่ยวตี๋ต้องหัวร่ออีก หัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว คล้ายนึกได้เรื่องตลกขบขันเรื่องหนึ่งก็ปาน

ในเสียงหัวร่อ มันทะลวงผ่านหน้าต่าง กระโดดลงจากเหลาสุรา โถมไปในขบวนรถสินค้า ยกหมัดต่อยผางออก ต่อยผู้คุ้มกันภัยที่คุ้มกันธงร่วงหล่นลงจากหลังม้า

จากนั้นหงายร่างตีลังกา ปลดธงคุ้มกันภัยบนรถลงมา ใช้สองมือจับบิดกลับทำลายธงแดงกระบี่เงินซึ่งมีเกียรติภูมิสะท้านบู๊ลิ้มหักเป็นสองท่อน

พริบตานั้น เสียงล้อรถ เสียงฝีเท้าม้า เสียงตวาดของพนักงานในสำนักคุ้มกันภัยพลันหยุดชะงักลง

เมฆดำกลุ่มหนึ่งเคลื่อนคล้อยเข้าบดบังอาทิตย์ ในเมฆดำปรากฏประกายสายฟ้าแลบแปลบ เสียงอสนีบาตฟาดทลาย สะท้านแก้วหูผู้คนลั่นอื้ออึง

แต่ทุกผู้คนคล้ายไม่ได้ยินเสียงอสนีบาตสะท้านแก้วหู พากันเบิกตาถลึงจ้องมองบุรุษหนุ่มที่ยืนบนหลังคารถ และธงหักสองท่อนในมือมัน

ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าจะเกิดเรื่องเช่นนี้ ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่า ในโลกมีคนวิกลจริตที่ไม่ต้องการมีชีวิตกล้ากระทำเรื่องเช่นนี้

ผู้คุ้มกันธงที่ถูกต่อยลงจากอานม้า ได้ดิ้นรนลุกขึ้นจากพื้น

คนผู้นี้แซ่เตียนามชิก คุ้มกันภัยมายี่สิบปี ทำงานด้วยความสุขุมหนักแน่นยี่สิบปีมานี้ ฟันฝ่าอันตรายนับครั้งไม่ถ้วน พวกพ้องร่วมอาชีพขนานฉายาแก่มันว่าชิกชิมบักเท้านั่ง (คนตอไม้ใจแท้)

นี่ไม่ใช่ความหมายว่ามันโง่เขลางมงาย หากแต่หมายความว่า ไม่ว่ามันเผชิญเรื่องราวใด ล้วนสามารถรักษาความหนักแน่นเยือกเย็น รับเหตุแปรเปลี่ยนด้วยความสุขุม

แต่ตอนนี้แม้แต่คนตอไม้ใจแท้ก็หน้าซีดเผือดร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง

เหตุการณ์ครั้งนี้เหนือความคาดหมายเกินไป น่าแตกตื่นไป ตอนเกิดเหตุทุกผู้คนล้วนมือไม้ปั่นป่วนเมื่อเกิดเรื่องขึ้น ทั้งหมดล้วนจิตใจว้าวุ่น ไม่เช่นนั้นต่อให้เชี่ยวตี๋มีความสามารถสูงล้ำเทียมฟ้า ก็ไม่แน่นักว่าสามารถลงมือประสบผลต่อให้ลงมือสำเร็จด้วยโชคช่วย ตอนนี้ก็ต้องถูกท่าดาบรุมสับเป็นเลือดเนื้อเละเลือน

เชี่ยวตี๋พอเห็นสีหน้าของคนทั้งหมด ก็หัวร่อไม่ออก รู้สึกมีความหนาวเย็นขุมหนึ่งแผ่ซ่านจากส้นเท้าตลอดทั้งร่างแข็งทื่อ

เสียงอสนีบาตฟาดทลายลงอีกครา

ในเสียงอสนีบาต คล้ายได้ยินเสียงคนร้องว่า

"ฆ่า !"

จากนั้นเป็นเสียงเคร้ง ดาบกระบี่หลายสิบเล่มถูกชักจากฝักโดยพร้อมเพรียง เสียงนี้ยังน่ากลัวกว่าเสียงอสนีบาตเมื่อครู่อีก

ประกายดาบพอปรากฏ ทั้งซ้ายขวาหน้าหลังทั่วสี่ทิศแปดทางมีคนวิ่งตะบึงมา เสียงฝีเท้าแม้เร่งร้อนแต่เป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่สับสนวุ่นวายแม้แต่น้อย

เงาคนวิ่งเร่งร้อน ชั่วพริบตารายล้อมรถสินค้าคันที่เกิดเหตุไว้

เพียงสภาพที่ยามคับขันไม่ว่นวาย เป็นที่คาดคิดได้ ชื่อเสียงเกียรติภูมิของสำนักคุ้มกันภัยธงแดงหาใช่ได้มาโดยโชคช่วยไม่

เตียชิกก็ค่อย ๆ เยือกเย็นลง พนักงานที่ติดตามขบวนผู้คุ้มกันภัยจำนวนสี่สิบสามคนล้วนรอคำสั่งมัน ขอเพียงมันออกคำสั่งคำเดียว ทั้งหมดจะจู่โจมดาบรุมสับเชี่ยวตี่เป็นเลือดเนื้อแหลกเหลว

เชี่ยวตี่กลับหัวร่ออกมา

เชี่ยวตี่ไม่กลัวตาย

มันความจริงมาหาที่ตาย มาตรแม้นเมื่อครู่มันรู้สึกตื่นเต้นหวาดหวั่นอยู่บ้าง แต่ตอนนี้กลับรู้สึกปลอดโปร่งใจอย่างบอกไม่ถูก

...ชื่อเสียงและความอัปยศ บุญคุณและความแค้นประดามีในโลก กำลังจะผ่านพ้นล่วงเลยไป

...ต่อให้เราเป็นคนวิกลจริตก็ดี เป็นลูกสำส่อนที่ไม่มีบิดาก็ดี ล้วนไม่มีความสำคัญแล้ว

เชี่ยวตี่พาลทรุดนั่งลงบนหลังคารถ เปล่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"ดาบของพวกท่านชักจากฝักแล้ว ไฉนยังไม่เข้ามาฆ่าเรา ?"

นี่เป็นคำถามที่ทุกคนคิดถามเตียชิก ในสำนักคุ้มกันภัยธงแดง มันมีวัยวุฒิสูงสุด ประสบการณ์ช่ำชองที่สุด ตอนที่หัวหน้าสำนักไม่อยู่ เหล่าผู้คุ้มกันภัยล้วนยึดถือมันเป็นผู้นำ

เตียชิกยังลังเล กล่าวช้า ๆ

"คิดฆ่าท่านไม่ยากนัก พวกเราพอยกมือ ก็สามารถบดขยี้ท่านเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน เพียงแต่..."

ผู้คุ้มกันภัยที่ถือกระบี่เขี้ยวขยักที่ข้างกายมันผู้หนึ่งชิงถามว่า

"เพียงแต่อะไร ?"

เตียชิกกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ในความเห็นของเรา คนผู้นี้คล้ายจงใจมาหาที่ตาย"

คนถือกระบี่เชี้ยวชยักถามว่า

"แล้วจะเป็นไร ?"

เตียชิกกล่าวว่า

"ผู้ที่จงใจมาหาที่ตาย ย่อมมีเบื้องหลังความนัยเคลือบแฝง มิอาจไม่ถามให้กระจ่างชัด อย่าว่าแต่หลังฉากมันอาจยังมีคนบงการอื่นอีก"

คนถือกระบี่เชี้ยวชยักแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"อย่างนั้น พวกเราทำลายสองมือสองเท้าของมันก่อน แล้วค่อยว่ากล่าวกัน"

มันขยับกระบี่ ถาโถมเข้าหาก่อน แทงใส่จุดฮ้วงเถียวที่หัวเข่าเซี่ยวตี๋อย่างทักโหม

เซี่ยวตี๋ไม่กลัวตาย แต่ก่อนตายไม่อาจรับการหยามหยันจากผู้คน พลันตวัดเท้าเตะใส่กระบี่เชี้ยวชยักของมัน

เท้านี้เตะออกอย่างกะทันหัน ไม่มีวี่แววล่วงหน้า เป็นวิชาปวยทักลิ้วแชคา (เท้าเตะดาวตก) ซึ่งเป็นหนึ่งในเจ็ดไม้ตายประจำตระกูลม่อยังแคว้นกังหน่า แม้แต่ดาวตกยังเตะถูก ระดับความเร็วย่อมเป็นที่ทราบได้

แต่นอกจากกระบี่เชี้ยวชยักเล่มนี้ ยังมีดาบไวยี่สิบเจ็ดเล่ม อาวุธคมกล้าสิบห้าเล่มดักรอมันอยู่

กระบี่เชี้ยวชยักพอถูกเตะปลิวเฉียง ๆ ขึ้น ปรากฏดาบสามเล่ม กระบี่สองเล่มทะลวงแทงมาล้วนแทงใส่จุดสำคัญตามกระดูกข้อต่อของมัน

ประกายดาบกวัดแกว่ง ประกายกระบี่เจิดจ้าดุจสายคาด กอปรเป็นสภาพจู่โจมอันเกรี้ยวกราด

พลันได้ยินเสียงดังตึง ดาบทั้งสามเล่ม กระบี่ทั้งสองเล่มล้วนหักสะบั้นเป็นสองท่อน ปลายดาบปลายกระบี่ร่วงหล่นลงจากกลางอากาศ พร้อมกับปรากฏวัตถุกลมเกลี้ยงตกหล่นลงมาบนพื้น กลับเป็นมุกเล็ก ๆ สามสี่ลูก !

บนหลังคารถพลันเพิ่มคนผู้หนึ่ง ใบหน้าซีดขาว มือคีบดอกไม้มุกที่ใช้เสียบมวยผมของสตรีดอกหนึ่ง

ขอเพียงเป็นคนตาแหลมคม จะดูออกว่ามุกดอกไม้ประดิษฐ์ขาดไปห้าลูก

อาวุธทั้งห้าเล่มถูกกระแทกหักสะบั้น กลับบังเกิดเสียงดังเพียงครั้งเดียว คนผู้นี้กลับใช้มุกเล็ก ๆ ห้าลูกกระแทกดาบกระบี่เหล็กกล้าห้าเล่มหักสะบั้นในคราเดียว !

คนหากินในสำนักคุ้มกันภัยล้วนเป็นนักเลงเก่าที่มีประสบการณ์รอบรู้กว้างขวาง แต่วิชาฝีมือเช่นนี้ทั้งหมดไม่เพียงไม่เคยได้ยินได้เห็นมา กระทั่งคิดยังคาดคิดไม่ถึงมาก่อน

เสียงอสนีบาตฟาดทลายอีกครา ฝนเทกระหน่ำลงมา

แต่คนผู้นั้นยืนแน่วนิ่งบนหลังคารถไม่เคลื่อนไหว สีหน้าปราศจากความรู้สึกใดๆ

เชี่ยวตี่จับจ้องมองมันอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ท่านมาอีกแล้ว"

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"เรามาอีกแล้ว"

เม็ดฝนแน่นหนาดุจไข่มุก ชัดต้องศีรษะคนทั้งสอง ไหลรินลงมาตามร่องแก้ม สีหน้าของทั้งสองเป็นความลิงโลดหรือรันทด ? เดือดดาลหรืออาฆาต ? ไม่ว่าผู้ใดก็ดูไม่ออก

ทุกผู้คนเพียงดูออกว่า คนผู้นี้ต้องเป็นยอดฝีมือที่มีพลังฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งคาด ต้องมีความสัมพันธ์กับบุรุษหนุ่มที่หักธงคุ้มกันภัย

เตียชิกสะกดพวกพ้องของมันก่อน แม้แต่ถือกระบี่เชี้ยวขยักที่เต็มไปด้วยความอาฆาตแค้น ก็คนไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ จากนั้นถามว่า

"สหายแซ่ไร ?"

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่เจี่ย"

เตียชิกหน้าแปรเปลี่ยนไป ยอดฝีมือแซ่เจี่ยมีเพียงตระกูลเดียว หรือคนผู้นี้คือ...

เตียชิกไม่กล้าครุ่นคิดต่อไป เพียงถามว่า

"ท่านที่นับถือ หรือมาจากหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้าริมทะเลสาบเล็กจุ้ยโอ้ว (วารีเขียว) เชิงเขาจุ่ยฮุ้นฮง (ยอดเขาเมฆมรกต) ?"

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"ถูกแล้ว"

เสียงของเตียชิกถึงกับสั่นสะท้าน กล่าวว่า

"ท่านที่นับถือหรือเป็นเจี่ยซาเสียวเอี้ย (นายเล็กคนที่สามแซ่เจี่ย) ?"

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคือเจี่ยเฮียวฮง !"

เจี่ยเฮียวฮง

สามคำนี้คล้ายเป็นมนต์ขลังประหลาดชนิดหนึ่ง คนของสำนักคุ้มกันภัยธงแดงพอฟังสามคำนี้ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าขยับเคลื่อนไหวอีก

พลันปรากฏคนผู้หนึ่งวิ่งฝ่าสายฝนมา ร่ำร้องว่า

-"จงเปียเท้า (หัวหน้าสำนัก) มาแล้ว จงเปียเท้ามาแล้ว..."

เมื่อสามสิบปีก่อน หมู่โจรบนภูเขาเลี้ยงชัวทั้งสิบแปดสำนักก่อหวอดสร้างเภทภัย พลันปรากฏคนผู้หนึ่งบุกขึ้นภูเขาเลี้ยงชัวเพียงลำพัง อาศัยกระบี่เงินเล่มเดียว เกาทัณฑ์ทะลวงเมฆยี่สิบแปดดอก กวาดล้างค่ายโจรทั้งสิบแปดแห่ง ตัวเองก็ได้รับบาดเจ็บทั้งสาหัสและเบาทั้งสิ้นสิบเก้าแห่ง

แต่มันยังไม่ตาย ยังมีเรี่ยวแรงไล่ล่าฆ่าปาเทียนป่า ซึ่งเป็นหัวหน้าโจรของฝูงโจรภูเขาเลี้ยงชัว ควบม้าหนึ่งวันหนึ่งคืน เป็นระยะทางแปดร้อยลี้ตัดศีรษะปาเทียนป่าสำเร็จ

คนผู้นี้คือหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยธงแดงฉายาทิเคี้ยไคว่เกี่ยม (ม้าเหล็กกระบี่ไว) ทิตงคี้ และเป็นเจ้าของธงแดงกระบี่เงินผืนนี้

ผู้คุ้มกันภัยและพนักงานทั้งสี่สิบกว่าคน พอฟังว่าจงเปียเท้ามาแล้ว พากันคลายใจลง

พวกมันเชื่อว่า จงเปียเท้าพวกมันต้องคลี่คลายเรื่องนี้ได้แน่นอน

เจี่ยเฮียวฮงกลับทอดถอนใจ

เจี่ยเฮียวฮงทราบว่า เรื่องนี้เชี่ยวตี๋เป็นฝ่ายผิด แต่ตนไม่อาจบอกออกไป ตนไม่ต้องการยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่มิอาจไม่ยุ่งเกี่ยว

เจี่ยเฮียวฮงไม่อาจเบิกตาดูเด็กหนุ่มผู้นี้เสียชีวิตในเงื้อมมือผู้อื่น เนื่องเพราะเด็กหนุ่มนี่เป็นบุคคลเดียวที่ตนบังเกิดความเสียใจต่อมัน

หยาดฝนแน่นหนาดุจสายลมธรรมชาติ

ผู้คนสี่คนกางร่มกระดาษน้ำมันเดินช้า ๆ มาในสายฝน คนนำหน้าสวมเสื้อเนื้อธรรมดาสีเขียวใส่ถุงเท้าผ้าสีขาว รองเท้าผ้าสีดำ กลับเป็นบุรุษที่เรียบร้อยที่สุดซึ่งร่วมโต๊ะกับเซาฮั่งเง็กและสองพี่น้องตระกูลอ้วงเมื่อครู่

ทิตงคี้ไฉนไม่มา ? บุรุษหนุ่มผู้นี้ไฉนมาแทน ?

ผู้คุ้มกันภัยและพนักงานในสำนักคุ้มกันภัยธงแดงพอพบเห็นบุรุษหนุ่มผู้นี้ พากันเน้อมกายคารวะ ทุกผู้คนล้วนมีสีหน้าเคารพนอบน้อม ทุกผู้คนล้วนเก่งกาจ

ทุกผู้คนกล่าวอย่างนอบน้อม

"จงเปียเท้า (หัวหน้าสำนัก)"

หรือหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยธงแดงกลับเปลี่ยนเป็นบุรุษหนุ่มท่วงท่าสัตย์ซื่อ งามเด่นข้างโง่งมผู้นี้ ?

คนในสำนักคุ้มกันภัยธงแดงสองพันกว่าคน ส่วนใหญ่เป็นมือดีในวงนักเลง และเคยมีชื่อเสียงกระเดื่องดัง อาศัยบุรุษหนุ่มเรียบ ๆ ร้อย ๆ ผู้นี้ ไหนเลยปกครองนักผู้ที่เหี้ยมหาญเหล่านี้ได้ ?

นี่ย่อมมีสาเหตุ

ธงคุ้มกันภัยถูกทำลาย ผู้คุ้มกันภัยได้รับความอัปยศ ต่อให้เป็นนักเลงเก่าเท่าเตียซิก พอเผชิญเหตุการณ์เช่นนี้ ยังอดแตกตื่นลนลานมิได้

แต่บุรุษหนุ่มผู้นี้กลับก้าวเนิบนาบมาอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็น ใบหน้าสี่เหลี่ยมนั้นไม่มีแววแตกตื่นเดือดดาลแม้แต่น้อย

ขันติและความเยือกเย็นเช่นนี้ ความจริงสุดวิสัยที่บุรุษหนุ่มอายุยี่สิบเศษผู้หนึ่งจะกระทำได้

ฝนเทกระหน่ำดุจฟ้ารั่ว น้ำโคลนเจิ่งนองทั่วถนน

บุรุษหนุ่มเดินช้า ๆ มา บนรองเท้าสีดำพื้นขาวเพียงเปื้อนน้ำโคลนที่ส้นรองเท้าเล็กน้อย หากไม่มีวิชาตัวเบาสูงสุดยอด และตบะที่หนักแน่นลึกล้ำ ไหนเลยจะกระทำได้ ?

เจี่ยเฮียวฮงใจหายวูบ

เจี่ยเฮียวฮงพบว่าบุรุษหนุ่มผู้นี้อาจจัดการยากเย็นกว่าที่ตงคี้ คิดคลี่คลายเรื่องนี้ไม่ง่ายดายนัก

บรุษหนุ่มผู้นี้กลับไม่ได้เหลือบแลเจี่ยเฮียวฮงและเชี่ยวตี๋แม้สักแวบเดียว

มันทราบดีว่าธงคุ้มกันภัยถูกทำลาย ทราบดีว่าคนหักธงคุ้มกันภัยอยู่เบื้องหน้า หลับคล้ายไม่ทราบคล้ายมองไม่เห็น ถือร่มกระดาษเดินมาช้า ๆ ถามอย่างเฉื่อยชา

"ผู้คุ้มกันภัยที่คุ้มกันธงในวันนี้เป็นท่านใด ?"

เตียซิกถลันออกมาทันที น้อมกายกล่าวว่า

"เป็นเรา"

บุรุษหนุ่มนั้นกล่าวว่า

"ปีนี้ท่านอายุเท่าใด ?"

เตียซิกกล่าวว่า

"เราเกิดปีฉลู ปีนี้อายุห้าสิบปีบริบูรณ์"

บุรุษหนุ่มนั้นถามอีกว่า

"ท่านทำงานในสำนักคุ้มกันภัยกี่ปี ?"

เตียซิกกล่าวว่า

"นับแต่จงเปียเท้าเฒ่าก่อตั้งสำนักคุ้มกันภัยขึ้นเราก็เข้าทำงาน"

บุรุษหนุ่มนั้นกล่าวว่า

"หมายความว่ายี่สิบหกปีแล้ว ?"

"ถูกแล้ว ยี่สิบหกปี"

บุรุษหนุ่มนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"บิดาผู้ล่วงลับอารมณ์ร้อนแรง ท่านสามารถทำงานกับมันยี่สิบหกปี นับว่าไม่ง่ายนัก"

เตียซิกก้มศีรษะลง สีหน้าปรากฏแววเศร้าสลด ไม่อาจกล่าวอะไรได้

เชียวตี๋รับฟังถึงตอนนี้ ฟังออกว่าจงเปียเท้าเฒ่าที่พวกมันกล่าวถึง คือม้าเหล็กกระบี่ไวทิตงคี้ที่ก่อตั้งสำนักคุ้มกันภัยธงแดง บุรุษหนุ่มผู้นี้เรียกเป็น "บิดาผู้ล่วงลับ" ย่อมเป็นบุตรของมัน

บิดาเสียชีวิต บุตรสืบตำแหน่งแทน ดังนั้นบุรุษหนุ่มผู้นี้แม้อายุยังเยาว์แต่ก็รับตำแหน่งหัวหน้าคุ้มกันภัยธงแดง

อำนาจบารมีของทิจงเปียเท้ายังมีอยู่ ทั้งหมดมิอาจไม่ยอมรับนับถือมัน

ที่น่าประหลาดคือ ในเวลาขณะนี้พวกมันไฉนสนทนาถึงเรื่องภายในครอบครัว ? กับเรื่องที่ธงคุ้มกันภัยถูกทำลาย ผู้คุ้มกันภัยได้รับความอัปยศ กลับไม่กล่าวถึงแม้สักคำเดียว ?

แต่เจี่ยเฮียวฮงฟังออกว่า ในคำถามเกี่ยวกับเรื่องภายในครอบครัวของบุรุษหนุ่มผู้นี้ มีเจตนาลึกล้ำเคลือบแฝง

ความเศร้าเสียใจของเตียซิก ไม่ใช่เป็นการหวนรำลึกถึงพระคุณของทิจงเปียหากแต่ละอายเสียใจต่อความบกพร่องในหน้าที่ของมัน

บุรุษหนุ่มผู้นั้นทอดถอนใจ ถามอีกว่า

"ท่านแต่งงานเมื่ออายุสามสิบเก้า ใช่หรือไม่ ?"

เตียชิกกล่าวว่า

"ถูกแล้ว"

บุรุษหนุ่มนั้นกล่าวอีกว่า

"ฟังว่าภรรยาของท่านเรียบร้อยนุ่มนวล ยังมีความสามารถในการปรุงอาหาร"

เตียชิกกล่าวว่า

"หากเป็นอาหารธรรมดาภายในครอบครัว นางกลับปรุงได้หลายชนิด"

บุรุษหนุ่มนั้นถามว่า

"นางกำเนิดบุตรให้กับท่านกี่คน ?"

"สามคน เป็นชายสองหญิงหนึ่ง"

บุรุษหนุ่มนั้นกล่าวว่า

"มีมารดาเช่นนี้คอยอบรมสั่งสอน ภายหน้าบุตรของท่านย่อมอยู่ในศีลธรรมอันดี"

เตียชิกกล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน"

บุรุษหนุ่มนั้นกล่าวอีกว่า

"หลังจากที่บิดาผู้ล่วงลับลาโลกไป มารดาเรารู้สึกขาดผู้ช่วยอยู่เป็นเพื่อน ท่านหากไม่มีความเห็นเป็นอื่น ก็ให้ภรรยาท่านโยกย้ายเข้าตึกในไปเป็นเพื่อนกับท่านผู้เฒ่า"

เตียชิกพลันคุกเข่าลง โขกศีรษะโครมโครมสามครั้ง คล้ายสำนึกตื้นตันต่อข้อเสนอของเตียชิกยิ่ง

บุรุษหนุ่มนั้นก็ไม่ขัดขวางห้ามปราม รอจนมันโขกศีรษะคำนับเสร็จ จึงเอ่ยถามว่า

"ท่านยังมีความในใจใดอีก ?"

เตียชิกตอบว่า

"ไม่มีแล้ว"

บุรุษหนุ่มนั้นจับจ้องมองมัน โบกมือกล่าวว่า

"ท่านไปเถอะ"

เตียชิกรับคำ พอสิ้นเสียงมัน พลันปรากฏหยาดโลหิตฉีดกระจาย ร่างมันล้มลงบนพื้น กระบี่ในมือกลับเชือดคอหอยตนเองขาดสะบั้น!

เชี่ยวตี๋ชมดูจนมือเท้าเย็นเฉียบ

จนบัดนี้มันค่อยเข้าใจว่า บุรุษหนุ่มไฉนถามถึงเรื่องภายในครอบครัวของเตียชิก

ชนชาวโลกล้วนทราบสำนักคุ้มกันภัยธงแดงตรากฎเข้มงวด เตียชิกรับหน้าที่คุ้มกันธงแต่บกพร่องต่อหน้าที่ ความจริงต้องลงทัณฑ์สถานหนัก

แต่บุรุษหนุ่มผู้นี้ว่ากล่าวไม่กี่ประโยค กลับบันดาลให้ชายชราที่ทำงานในสำนักคุ้มกันภัยเป็นเวลายี่สิบหกปี ยินยอมขวางกระบี่เชือดคอตายโดยเปี่ยมความสำนึกตื้นตัน

ความลึกซึ้งของจิตใจ ความสูงส่งของวิธีการ ความอำมหิตของฝีมือบุรุษหนุ่มนี้ สุดที่ผู้คนจะคาดคิดคำนวณจริง ๆ

ชั่วพริบตาโลหิตบนพื้นถูกน้ำฝนชะล้างหมดสิ้น แต่แววประหวั่นพรั่นพรึงบนสีหน้าผู้คุ้มกันภัยทั้งหลายไม่ว่าเป็นฝนหนาหนักปานใดก็ไม่อาจชะล้างได้

แสดงแน่ชัด ทุกผู้คนบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงต่อจงเปียเท้าอายุเยาว์ผู้นี้ยิ่ง

สีหน้าบุรุษหนุ่มผู้นี้ยังไม่มีความรู้สึกใด ๆ กล่าวอีกว่า

"โอ้วเปียเท้า (ผู้คุ้มกันภัยแซ่โอ้ว) อยู่ที่ใด ?"

คนที่ด้านหลังผู้หนึ่งยืนก้มศีรษะ ใช้ร่มกระดาษน้ำมันปิดบังใบหน้าตลอดเวลา พอฟังบุรุษหนุ่มเรียกหาก็คุกเข่าลงกล่าวว่า

"โอ้วฮุยอยู่"

ที่แท้มันคือฝ่ามือเหล็กโอ้วฮุย ซึ่งถูกชิคอนั้งสลุดทิ้งดุจสลัดขี้มูกคำหนึ่ง

บุรุษหนุ่มนั้นก็ไม่เหลียวมองมัน ถามว่า

"ท่านทำงานในสำนักคุ้มกันภัยนานเท่าใด ?"

ฝ่ามือเหล็กโอ้วฮุยตอบว่า

"ยังไม่ถึงสิบปี"

บุรุษหนุ่มนั้นกล่าวว่า

"ท่านได้รับเงินเดือนมากน้อยเท่าใด ?"

"ตามกฎของสำนัก สมควรได้ยี่สิบสี่ตำลึง แต่ได้รับความเมตตาจากจงเปียเท้าเฒ่า เพิ่มให้อีกเดือนละหกตำลึง"

บุรุษหนุ่มนั้นถามอีกว่า

"เสื้อผ้าชุดที่ท่านสวมใส่ บวกกับหมวก รองเท้า สายรัดเอว มีราคามากน้อยเท่าใด ?"

ฝ่ามือเหล็กโอ้วฮุยอึ้งไปวูบจึงกล่าว

"สิบ...สิบสองตำลึง"

บุรุษหนุ่มนั้นกล่าวอีกว่า

"ตึกที่ตัวเมืองตะวันตกของท่าน ต้องเสียค่าใช้จ่ายเดือนละเท่าใด ?"

ฝ่ามือเหล็กโอ้วฮุยหน้าแปรเปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยว น้ำฝนและเหงื่อเย็นยะเยียบเม็ดหลุดลิ้งลงจากใบหน้าโดยพร้อมเพรียง แม้แต่ซุ่มเสียงก็แปรเปลี่ยนเป็นแหบแห้ง

บุรุษหนุ่มนั้นกล่าวว่า

"เราทราบว่าท่านเป็นคนพิถีพิถันอาหารการกิน แม้แต่พ่อครัวประจำบ้านก็ทุ่มเงินแย่งจากเหลาจอหงวนเล้า ในเดือนหนึ่งอย่างน้อยต้องใช้จ่ายเงินสองสามร้อยตำลึง"

ฝ่ามือเหล็กโอ้วฮุยตะกุกตะกักว่า

"นั่น...นั่นเป็นผู้อื่นจ่ายให้ เราไม่ต้องรับภาระแม้สักตำลึงเดียว"

บุรุษหนุ่มนั้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ดูท่าท่านมีความสามารถไม่น้อย กลับทำให้ผู้อื่นจ่ายเงินเดือนละหลายร้อยตำลึงให้ท่านเสพสุข เพียงแต่..."

รอยยิ้มมันค่อย ๆ สลายคลาย กล่าวว่า

"สหายชายบู๊ลิ้มไหนเลยทราบว่า ท่านมีความสามารถใหญ่หลวงปานนี้ เมื่อเห็นผู้คุ้มกันภัยของสำนักคุ้มกันภัยธงแดงผู้หนึ่ง มีความเป็นอยู่ภูมิฐานปานนี้ ในใจย่อมต้องประหลาดใจ สำนักคุ้มกันภัยธงแดงไฉนมือเติบปานนี้ หรือลอบติดต่อกับชาวมิจฉาชีพ กำไรเงินทองที่ไม่บริสุทธิ์ ?"

ฝ่ามือเหล็กโอ้วฮุยรับฟังจนร่างสั่นระริก ใช้ศีรษะโขกพื้นกล่าวว่า

"นับแต่นี้ไม่มีเรื่องเช่นนี้อีกแล้ว"

บุรุษหนุ่มนั้นถามทันทีว่า

"เพราะเหตุใด ? เนื่องเพราะคนช่วยจ่ายเงินให้กับท่าน ถูกผู้อื่นช่วงชิงไปแล้ว ?"

ฝ่ามือเหล็กโอ้วฮุยโขกศีรษะจนหน้าผากแตกโลหิตหลั่งไหล ทั้งไม่กล้ายอมรับแต่ไม่กล้าปฏิเสธ

ฟังจากปากคำบุรุษหนุ่ม แสดงว่าทราบเรื่องที่มันมีความสัมพันธ์กับชิดอนั้ง

บุรุษหนุ่มนั้นกล่าวว่า

"มีคนช่วยออกเงินให้ท่านเสพสุข ความจริงเป็นเรื่องดีงาม ทางสำนักคุ้ม

ันภัยก็ไม่ยุ่งเกี่ยวกับท่าน แต่ท่านกลับเบิ่งตาดูคนของท่านถูกช่วงชิงไป กระทั่งความแค้นยังไม่กล้าล้าง ไยมิใช่เสริมอานุภาพของผู้อื่น ทอนอำนาจสำนักคุ้มกันภัยเรา ?"

ฝ่ามือเหล็กโอ้วฮุยตาเป็นประกาย ร้องดัง ๆ ว่า

"เด็กน้อยนั้นก็เป็นคนทำลายธงคุ้มกันภัยของพวกเรา ?"

บรุษหนุ่มส่งเสียงดังอึมม์กล่าวว่า

"ท่านไฉนยังไม่เข้าไปฆ่ามัน ?"

ฝ่ามือเหล็กโอ้วฮุยคิดทวงถามความแค้นนี้แต่แรก ตอนนี้มีจงเป๋ยเท้าหนุนหลังมัน มันยังกลัวอะไรอีก

มันส่งเสียงรับคำ ชักดาบจากหว่างเอวกระโดดปราดขึ้น

พลันปรากฏประกายกระบี่แลบแปลบ กระบี่เล่มหนึ่งแทงเฉียง ๆ มา สภาวะกระบี่คล้ายไม่เร็วเท่าใด

แต่รอจนฝ่ามือเหล็กโอ้วฮุยคิดหลบหลีกกระบี่เล่มนี้ก็แทงเข้าโครงด้านซ้ายทะลุออกคอหอย โลหิตสด ๆ สาดกระจาย กลับกลายเป็นฝนโลหิตเต็มท้องฟ้า !

มันจวบจนตายยังดูไม่ออกว่า กระบี่เล่มนี้เป็นผู้ใดแทงใส่มัน !

แต่บุคคลอื่นล้วนแลเห็น

ฝ่ามือเหล็กโอ้วฮุยเพิ่งกระโดดปราดขึ้น บุรุษหนุ่มนั้นก็ไขว้มือดึงกระบี่สะพายอยู่หว่างเอวของคนที่ด้านหลัง เสือกแทงกระบี่ใส่โดยไม่เหลียวหน้าดูแม้สักแวบเดียว

กระบี่นี้คำนวณจังหวะเวลาพอดีเป็นที่สุด เป้าหมายที่จู่โจมยิ่งพิสดารเป็นที่สุด

แต่ที่น่ากลัวอย่างแท้จริง ไม่ใช่กระบี่นี้ หากแต่เป็นความเหี้ยมเกรียมอำมหิตของมัน !

บทที่ 28

บรษหน่มที่น่ากลัว

เชี่ยวตี๋พลันหัวร่อออกมา หัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว กล่าวว่า

"ท่านฆ่าบริวารของท่านเอง เข้าใจว่าจะสร้างความหวาดหวั่นแก่เราหรือ ต่อให้ท่านฆ่าคนในสำนักธงแดงจนหมดสิ้น ก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเราแม้แต่น้อย"

บุรุษหนุ่มนั้นไม่ได้แยแสมัน จนบัดนี้ยังไม่ได้เหลือบมองมันสักแวบเดียว คล้ายไม่ทราบว่าเชี่ยวตี๋เป็นคนหักธงคุ้มกันภัย ถามอีกว่า

"เจี่ยเฮียวฮงเจี่ยไต้เฮียบก็รุดมา ใช่หรือไม่ ?"

ผู้คุ้มกันภัยที่ยืนอยู่ด้านหลัง •กางร่มกระดาษน้ำมันให้กับมันตอบว่า

"ถูกแล้ว"

บุรุษหนุ่มนั้นถามว่า

"ท่านใดเป็นเจี่ยไต้เฮียบ ?"

ผู้คุ้มกันภัยกล่าวว่า

"เป็นท่านที่ยืนอยู่บนหลังคารถ"

บุรุษหนุ่มนั้นกล่าวว่า

"ไม่ถูกต้อง"

ผู้คุ้มกันภัยทวนคำว่า

"ไม่ถกต้อง ?"

บุรุษหนุ่มนั้นกล่าวว่า

"ด้วยศักดิ์ศรีของเจี่ยไต้เฮียบ หากมาถึงที่นี้ ประสบพบเหตุเช่นนี้ สมควรตัดสินความผิดถูกด้วยความเที่ยงธรรมแต่แรก ไฉนยืนอยู่ที่นั้นโดยไม่ส่งเสียง? เจี่ยไต้เฮียบไหนเลยเป็นคนนั่งดูเพลิงไหม้อยู่ฝั่งตรงข้าม ชื่นชมกับเคราะห์กรรมของผู้อื่นได้?"

เจี่ยเฮียวฮงยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ด่าได้ประเสริฐ"

รถคุ้มกันภัยอยู่ห่างจากที่เกิดเหตุสี่ห้าวา กางกั้นด้วยผู้คนสิบเจ็ดสิบแปดคน แต่เจี่ยเฮียวฮงพอกล่าวจบก็มาถึงเบื้องหน้าบุรุษหนุ่มนั้น พอยื่นมือก็สามารถตบไหล่มัน

บุรุษหนุ่มนั้นหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย แต่แล้วข่มเป็นปกติ กลับไม่ถดถอยแม้สักครึ่งก้าว

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"จงเปียเท้าก็แซ่ทิ"

บุรุษหนุ่มนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทิไคเซ้ง (แปลว่าบริสุทธิ์ใจ)"

"ข้าพเจ้าคือเจี่ยเฮียวฮง"

เหล่าผู้คุ้มกันภัยแม้ทราบว่า คนผู้นี้มีพลังฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งคาด แม้ทราบว่าเจี่ยเฮียวฮงก็มาถึงที่นี้ แต่พอฟังเจี่ยเฮียวฮงบอกออกมาด้วยตนเองยังอดหวั่นไหวใจมิได้

ทิไคเซ้งน้อมกาย กล่าวว่า

"ตอนที่บิดาผู้ล่วงลับยังมีชีวิต ผู้เยาว์ได้ยินท่านผู้เฒ่าบอกว่า เจี่ยไต้เฮียบมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยมโดยไร้ผู้ต่อต้าน"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"เพลงกระบี่ของท่านก็ไม่เลว"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"ไม่กล้ารับ"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"เพลงกระบี่ที่สามารถฆ่าคน ก็เป็นเพลงกระบี่ดีเยี่ยม

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"แต่ผู้เยาว์ฆ่าคน ไม่ได้ฆ่าคนเพื่อสร้างอำนาจ ยิ่งไม่ได้ฆ่าคนตามใจปรารถนา"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"ท่านฆ่าคนด้วยสาเหตุใด ?"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"ตอนที่บิดาผู้ล่วงลับก่อตั้งสำนักคุ้มกันภัยได้สอนพวกเราทั้งหมด ให้จดจ่ำคำพูดสามประโยคให้มั่น"

"สามประโยคใด ?"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"เพื่อหน้าที่ เพื่อวินัย เพื่อเกียรติภูมิ"

เจี่ยเฮียวฮงชมเชยว่า

"อุดมการณ์อันประเสริฐ มิน่าเล่าสำนักคุ้มกันภัยธงแดงจึงรักษาชื่อเสียงไว้ได้สิบหกปี โดยไม่เสื่อมสลาย"

ทิไคเซ้งน้อมกายกล่าวขอบคุณ จากนั้นจึงกล่าวอย่างสำรวม

"บิดาผู้ล่วงลับมักสั่งสอนพวกเรา หากคิดรักษาชื่อเสียงของสำนัก ต้องจดจำคำพูดทั้งสามคำนี้ให้มั่น ไม่เช่นนั้นมีอันใดผิดแผกจากโจรมิจฉาชีพ"

สีหน้ามันเคร่งขรึมสำรวมกว่าเดิม กล่าวว่า.

"ดังนั้นไม่ว่าผู้ใดประพฤติผิดจากคำพูดทั้งสามประโยค ต้องถูกฆ่าโดยไม่ละเว้น !"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"คำ 'ฆ่าโดยไม่ละเว้น' อันร้ายกาจ"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"เตียเซ้งประมาทเลินเล่อ บกพร่องต่อหน้าที่คุ้มกันธง โอ้วฮุยยินยอมใฝ่ต่ำและเลยกฎระเบียบวินัย ดังนั้นพวกมันแม้เป็นคนเก่าแก่ของบิดาผู้ล่วงลับ ผู้เยาว์ก็ไม่อาจผ่อนผันละเว้น"

มันเพ่งตาวาวจับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮง กล่าวว่า

"หมู่บ้านกระบี่เทพเจ้า มีเกียรติภูมิเลื่องลือ ย่อมมีกฎประจำตระกูลเช่นกัน"

เจี่ยเฮียวฮงไม่อาจปฏิเสธ

ทิไคเซ้งกล่าวอีกว่า

"คนของหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้า หากละเมิดกฎประจำตระกูล ต้องมีโทษหรือไม่ ?"

เจี่ยเฮียวฮงยิ่งไม่อาจปฏิเสธ

ทิไคเช้งกล่าวว่า

"ไม่ว่ากฎของตระกูลใด คงไม่ปล่อยให้คนในครอบครัวละเลยคุณธรรมบู๊ลิ้ม ทำลายกฎระเบียบของวงนักเลง ใช่หรือไม่!"

สายตาของมันคมวาวราวกับดาบ แต่คำพูดยังแหลมคมยิ่งกว่า

"เมาสุราอาละวาดกลางชุมชน ก่อกวนหาเรื่องไร้สาเหตุ ไม่เพียงทำร้ายคน ยังหักธงคุ้มกันภัยที่เป็นแหล่งรวมชื่อเสียงและชีวิตของคนในสำนักคุ้มกันภัย นี่นับเป็นการทำลายกฎระเบียบของวงนักเลงหรือไม่?"

คำตอบของเจี่ยเฮียวฮงรวบรัดยิ่ง

"นับ"

ดวงตาทิไคเช้งทอแววตื่นเต้นสงสัย ในมือมันถือบ่วงบาศอันหนึ่ง ตระเตรียมคล้องลงบนลำคอของเชี่ยวตี๋ เจี่ยเฮียวฮงสมควรเข้าใจเจตนาของมันดี ไฉนไม่ป้องกันเชี่ยวตี๋ไว้?

ไม่ว่าอย่างไร มันไม่อาจปล่อยปละละเว้นโอกาสนี้ ซักถามว่า

"ผู้ที่ไม่คำนึงถึงคุณธรรมบู๊ลิ้ม ทำลายกฎระเบียบวงนักเลงโดยไร้สาเหตุ สมควรรับโทษสถานใด?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"โทษประหาร!"

ทิไคเช้งปิดปากทันที

ตอนนี้บ่วงบาศคล้องลงบนคอเชี่ยวตี๋แล้ว มันเข้าใจเจตนาของเจี่ยเฮียวฮงแล้ว

ชีวิตของเชี่ยวตี๋แม้สำคัญ แต่เกียรติภูมิของหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้าสำคัญกว่า หากแม้นสองสิ่งนี้เลือกได้เพียงสิ่งเดียว มันได้แต่เสียสละเชี่ยวตี๋

ตอนนี้เตียชิกและฝ่ามือเหล็กโอ้วฮุยล้วนต้องโทษเสียชีวิต เชี่ยวตี๋ย่อมต้องตายโดยไม่มีข้อละเว้น

ผู้คุ้มกันภัยของสำนักคุ้มกันภัยธงแดงล้วนเป็นนักเลงเก่าสายตาคมกล้า ย่อมสังเกตประการนี้ออก ทุกผู้คนกุมด้ามดาบแนบแน่น ตระเตรียมถาโถมเข้าหา

ทิไคเช้งกลับโบกมือกล่าวว่า

"ล่าถอยไป ล้วนล่าถอยไป"

ไม่มีผู้ใดเข้าใจว่า มันไฉนสั่งเช่นนี้ แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าขัดขืนคำสั่ง พากันล่าถอยไป

ทิไคเช้งกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"พวกเรายังคงให้เจี่ยไต้เฮียบกำหนดความผิดเอง มีเจี่ยไต้เฮียบอยู่ที่นี้ ยังต้องให้พวกท่านลงมือ ?"

เซี่ยวตี๋ร้องดัง ๆ ว่า

"ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ต้องลงมือ"

มันจับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮง พลันเปล่งเสียงหัวร่อ กล่าวว่า

"เจี่ยเฮียวฮงไม่เสียทีที่เป็นเจี่ยเฮียวฮง ดูแลเราเป็นอย่างดีจริง ๆ ในใจเราสำนึกตื้นตันยิ่ง"

มันหัวร่อพลางกระโดดลงจากหลังคารถ โถมไปในกลุ่มคน ได้ยินเสียงดังกร๊อบ ผู้คุ้มกันภัยคนหนึ่งถูกบิดแขนหัก กระบี่ในมือตกไปในเงื้อมมือมัน

เซี่ยวตี๋กระทั่งเหลือบแลยังไม่เหลือบแล เจี่ยเฮียวฮงพลิกคมกระบี่ปาดใส่คอหอยตัวเอง

ใบหน้าซีดขาวของเจี่ยเฮียวฮงไม่มีความรู้สึกใด ๆ ตลอดทั้งร่างคล้ายไม่ได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว ทุกผู้คนเพียงได้ยินเสียงดังควับ จากนั้นเป็นเสียงกร๊อบคราหนึ่ง

เห็นในมือเซี่ยวตี๋หลงเหลือแต่ด้ามกระบี่ คมกระบี่ยาวสามเชียะหักสะบั้นกลางอากาศ ปรากฏของสิ่งหนึ่งร่วงหล่นพร้อมกับประกายกระบี่ กลับเป็นมุกเล็ก ๆ ลูกหนึ่ง !

มุกบนดอกไม้มุกในมือเจี่ยเฮียวฮงขาดหายไปอีกลูกหนึ่ง

เซี่ยวตี๋แม้ถือด้ามกระบี่กับมือ แต่ร่างถูกกระแทกถอยไปสองก้าว กระแสพลังที่แฝงมากับมุกดอกไม้เป็นที่คาดคำนวณได้ .

ผู้คุ้มกันภัยที่ด้านหลังมันสามคนสบตากันวูบดาบสองเล่ม กระบี่หนึ่งเล่มจู่โจมออกโดยพร้อมเพรียง

คนทั้งสามมีไมตรี คบหากับผู้คุ้มกันภัยที่แขนหักอย่างลึกซึ้ง ความจริงมีเป้าหมายศัตรูเดียวกัน ยามนี้เจี่ยเฮียวฮงเมื่อลงมือ พวกมันย่อมสามารถลงมือเคยไม่เป็นการขัดขืนคำสั่งจงเปียเท้าอีก

ทั้งสามเมื่อลงมือ ย่อมใช้ออกด้วยท่าไม้ตายล่าชีวิต

เห็นเจี่ยเฮียวฮงกระดิกนิ้ว บังเกิดเสียงควับอีกครา จากนั้นเป็นเสียงกร๊อบดาบสองเล่ม กระบี่หนึ่งเล่มล้วนหักสะบั้นโดยพร้อมเพรียง !

ผู้คุ้มกันภัยทั้งสามถูกกระแทกถอยไปห้าก้าว กระทั่งด้ามดาบยังกุมไม่มั่น

ที่ไคเซ้งหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวเสียงเย็นชา

"พลังที่กล้าแข็ง ฝีมืออันยอดเยี่ยม"

เจี่ยเฮียวฮงนิ่งเงียบงันไม่กล่าววาจา

ทิไคเช้งแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ความสูงส่งของฝีมือเจี่ยไต้เฮียบ ความจริงเป็นที่ยอมรับของชนชาวบู๊ลิ้ม แต่การตระบัดสัตย์ของเจี่ยไต้เฮียบ เกรงว่าในวงนักเลงน้อยคนที่ทราบได้"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าตระบัดสัตย์ ?"

ทิไคเช้งถามว่า

"เมื่อครู่เป็นผู้ใด กำหนดโทษของบุคคลที่ทำลายธงคุ้มกันภัยของสำนักเรา ?"

เจี่ยเฮียวฮงตอบว่า

"เป็นข้าพเจ้า"

ทิไคเช้งถามอีกว่า

"กำหนดโทษอะไร ?"

"โทษประหาร"

ทิไคเช้งกล่าวว่า

"ท่านเมื่อกำหนดโทษประหาร ไฉนลงมือช่วยเหลือมัน ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงกำหนดโทษประหารของคนผู้หนึ่ง แต่ผู้ที่ต้องโทษไม่ใช่มัน"

"ไม่ใช่มันเป็นผู้ใด ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"เป็นข้าพเจ้า !"

ดวงตาทิไคเช้งทอแววตื่นเต้นสงสัยเป็นครั้งที่สอง ถามว่า

"ไฉนเป็นท่าน ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"เนื่องเพราะเรื่องราวที่ไม่คำนึงถึงคุณธรรมบู๊ลิ้มทำลายกฎระเบียบวงนักเลง ล้วนเป็นข้าพเจ้าเสี้ยมสอนมัน"

ดวงตาของตนทอแววเจ็บปวดรวดร้าว และเศร้าเสียใจอย่างบอกไม่ถูก กล่าวต่อช้า ๆ

"หากไม่ใช่ข้าพเจ้า มันรับรองไม่กระทำเรื่องเช่นนี้ ข้าพเจ้าสมควรรับโทษประหาร ไม่อาจปล่อยให้มันเสียชีวิตเพราะข้าพเจ้า"

ทิไคเซ้งจับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮง พลันแหงนหน้าทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"ตอนอยู่บนเหลาจอหงวนเล้า ท่านใช้ตะเกียบข้างหนึ่งทำลายเพลงกระบี่บู๊ตึงของเซาฮังเง็ก ความสูงส่งของเพลงกระบี่ท่านนับว่าไร้ผู้ต้านทานเปรียบติด"

จนบัดนี้เซี่ยวตี๋เพิ่งทราบว่า การต่อสู้บนเหลาจอหงวนเล้า ผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ

มันแม้ยังไม่เหลียวมองเจี่ยเฮียวฮง แต่ในใจอดสำนึกเสียใจมิได้ แค้นที่ตนเองไม่ได้รั้งอยู่ในที่เกิดเหตุชมดูเจี่ยซาเสียวเอี้ยใช้ตะเกียบทำลายกระบี่

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"ตอนนั้นสองพี่น้องตระกูลอ้วงก็ดูออกว่าต่อให้พวกมันผนึกรวมกระบี่คู่ ก็ไม่ใช่คู่มือของท่าน ดังนั้นสำนึกตัวล่าถอย เราก็ตาไม่บอด ย่อมดูออกด้วย หากไม่ถึงคราจำเป็น เราไม่ต้องการประมือกับท่าน"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"แต่ตอนนี้ท่านเมื่อกล่าวเช่นนี้ คงตระเตรียมใช้เพลงกระบี่พิสูจน์ความเป็นตายแล้ว"

มันแค่นหัวร่อกล่าวสืบต่อ

"ชนชาวบู๊ลิ้มความจริงอาศัยคมดาบคมกระบี่ยืนยันเหตุผลของตนเอง ผู้มีฝีมือสูงเยี่ยมแม้ไม่มีเหตุผลก็เปลี่ยนเป็นมีเหตุผล ความจริงไม่นับเป็นอย่างไรได้"

เจี่ยเฮียวฮงเพ่งตามองมัน พลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านผิดแล้ว"

"ผิดที่ใด ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเมื่อยอมรับโทษ ก็ไม่ต้องให้ท่านลงมือ"

ทิไคเซ้งเคยทระนงตนว่า มันสามารถข่มความรู้สึกลิงโลดเดือดดาลโดยไม่แสดงออกทางสีหน้า แต่ตอนนี้สีหน้าอดปรากฏแววตื่นเต้นสงสัยมิได้

ชนชาวบู๊ลิ้มยินยอมรับโทษแทนผู้อื่น ยอมตายเพื่อสหาย มันมิใช่ไม่เคยเห็นมา แต่ด้วยศักดิ์ศรีและพลังฝีมือของเจี่ยเฮียวฮง ไฉนหยามเหยียดชีวิตตนเองปานนี้ ?

ยามนั้น เจี่ยเฮียวฮงเดินไปตบไหล่เซี่ยวตี๋กล่าวว่า

"ที่นี้ไม่มีเรื่องของท่านแล้ว ท่านไปเถอะ"

เชี่ยวตี๋ไม่ขยับเคลื่อนไหว และไม่เหลียวหน้ามา

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้ดูแลท่าน คาดว่าตอนที่ท่านยังเล็กต้องถูกผู้อื่นหยามเหยียดรังแก เพียงหวังว่านับแต่นี้ท่านสามารถประพฤติเป็นคนดี เรื่องสุรานารี ทางที่ประเสริฐ..."

เชี่ยวตี๋ไม่ได้รับฟังคำพูดหลังจากนี้อีก

มันหวนนึกถึงชะตาชีวิตเมื่อวัยเด็ก หวนนึกถึงภาพที่อัวอัวโอบกอดเจี่ยเฮียวฮงถึงกับบังเกิดโทสะพุ่งขึ้น ร้องดัง ๆ ว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าไป ครั้งนี้ท่านติดตามข้าพเจ้ามาเอง ข้าพเจ้าไม่ได้ติดตามท่านอันใด"

มันบอกไปเป็นไป พุ่งปราดจากไปโดยไม่เหลียวหน้ามา

ไม่มีผู้ใดขัดขวางมัน สายตาของทั้งหมดล้วนจับจ้องที่เจี่ยเฮียวฮง

ฝนเทกระหน่ำไม่หยุดยั้ง ไหลรินลงมาตามผมเผ้าที่เปียกชุ่มโชก ไหลผ่านดวงตาเจี่ยเฮียวฮง ดังนั้นจำแนกไม่ออกว่า ที่แท้เป็นน้ำฝนหรือน้ำตา

เจี่ยเฮียวฮงยืนแน่นิ่งไม่เคลื่อนไหว คล้ายกับทั้งแผ่นดินแผ่นฟ้า เพียงหลงเหลือตนแต่ผู้เดียว

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด เจี่ยเฮียวฮงค่อยหันกายมา หันหน้าหาทิไคเซ้ง

ทิไคเซ้งไม่เอ่ยปาก และไม่จำเป็นต้องเอ่ยปาก

เจี่ยซาเสียวเอ้ยเมื่อยินยอมรับโทษเอง คนของสำนักคุ้มกันภัยธงแดงยังจะกล่าวกระไรอีก

แต่เจี่ยเฮียวฮงกลับถามคำถามประหลาดพิกลออกมาคำหนึ่ง

"ฟังว่าระหว่างนี้ทิเล่าเปียเท้าน้อยครั้งจะท่องเที่ยววงนักเลง คาดว่าคงต้องการอบรมสั่งสอนท่าน"

ทิไคเซ้งผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวอย่างหดหู่

"โชคร้ายที่ท่านผู้เฒ่าเสียชีวิตเมื่อสองเดือนก่อน"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวเสริมขึ้น

"แต่ท่านนับว่าประสบความสำเร็จแล้ว"

"นั่นเนื่องเพราะเราไม่กล้าลืมเลือนคำสั่งสอนของผู้เฒ่า"

เจี่ยเฮียวฮงผงกศีรษะช้า ๆ พึมพำว่า

"ประเสริฐมาก ประเสริฐมาก"

ตนไม่ทราบกล่าวคำพูดนี้กี่เที่ยว ซุ่มเสียงยิ่งมายิ่งแผ่วเบา ศีรษะยิ่งมายิ่งก้มต่ำลง

แต่มือของเจี่ยเฮียวฮงกุมแนบแน่น

บนท้องถนนเต็มไปด้วยผู้คน บ้างเป็นคนของสำนักคุ้มกันภัยธงแดง มีบ้างไม่ใช่ ทุกผู้คนล้วนดูออกว่า วีรบุรุษที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องลือแผ่นดินผู้นี้บังเกิดความเศร้าและเสียใจอย่างเปี่ยมล้น ตระเตรียมใช้โลหิตตัวเองเป็นเครื่องชำระล้าง

ยามนั้น ในกลุ่มคนพลันบังเกิดเสียงร้องว่า

"เจี่ยเฮียวฮง ท่านผิดแล้ว ผู้ที่สมควรตายไม่ใช่ท่าน หากแต่เป็นทิไคเซ้ง เพราะเพราะ..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ซุ่มเสียงพลันชะงักขาดหายคล้ายถูกคนใช้ดาบไวตัดขาด

เห็นคนผู้หนึ่งถาโถมออกจากกลุ่มคน เบิกตาถลึงจ้องมองทิไคเซ้ง คล้ายกำลังกล่าวกระไร

แต่มันไม่ได้บอกออกมาแม้สักคำเดียวก็ล้มตายลง กลางหลังปักตรึงไว้ด้วยกำลังภายในเล่มหนึ่ง คมมีดจมลึกเสมอด้าม !

แสดงแน่ชัด มันเป็นคนเอ่ยปาก แต่ถูกฆ่าปิดปากไปก่อน

มีคาดในกลุ่มคนอีกด้านหนึ่ง มีคนกล่าวต่อให้กับมัน

"เป็นเพราะธงประกาศิตของสำนักคุ้มกันภัยธงแดง ถูกมันลบหลู่ทำลายเสียหาย แปรเปลี่ยนเป็นไม่มีราคาค่างวด แต่แล้ว มัน..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ซุ่มเสียงมันถูกตัดขาดอีก ปรากฏผู้คนอีกคนหนึ่งถาโถมออกมา ล้มคว่ำลงสิ้นใจตาย

แต่ในโลกกลับมีคนไม่กลัวตาย ความตายไม่สามารถปิดปากพวกมันไว้

ที่ด้านหน้ามีคนร่ำร้องอีกว่า

"มันเปลือกนอกสัตย์ซื่อดีงาม ในใจกลอกกลิ้งชั่วร้าย ไม่เพียงแต่ทิเล่าเปียเท้าหลอกอย่างลึกลับ มิหนำซ้ำ..."

คนผู้นี้ร่ำร้องพลางวิ่งออกจากกลุ่มคนพลาง มิคาดปรากฏประกายมีดแลบแปลบ มีดสั้นเล่มหนึ่งชัดต้องคอหอยมัน

แต่ด้านทิศเหนือมีคนกล่าวต่อให้กับมัน

"มิหนำซ้ำห้องหอซ่อนนางงามที่ตัวเมืองตะวันตกก็เป็นมันซื้อไว้ เพียงแต่ทิเล่าเปียเท้าเพิ่งเสียชีวิต เพื่อป้องกันข้อครหา ระหว่างนี้มันน้อยครั้งจะเยี่ยมกรายไป ไต้ยฮุยจึงฉกฉวยโอกาสเข้าไปแทนที่"

ชั่วพริบตา ปรากฏผู้คนสี่คนหลั่งโลหิตชโลมท้องถนน ความจริงเป็นเรื่องสั่นขวัญสะท้านวิญญาณอยู่แล้ว อย่าว่าแต่พวกมันตายอย่างอนาจหาญตายอย่างสยดสยองกระไรปานนั้น

ทิไคเซ้งยังข่มสีหน้าเป็นปกติไม่เปลี่ยนแปลง กล่าวเสียงเย็นชา

"ทิหงี"

ผู้คุ้มกันภัยร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่งฝ่ากลุ่มคนออกมา น้อมกายกล่าวว่า

"บริวารอยู่"

ทิไคเซ้งสั่งว่า

"ไปตรวจดูว่า คนทั้งสี่นี้ถูกผู้ใดใช้สอยมากลับกล้าเป็นเรื่องมดเท็จใส่ไคล้ปรักปรำคนในที่นี้ ?"

ทิหงีรับคำว่า

"ทราบแล้ว"

เจี่ยเฮียวฮงพลันกล่าวว่า

"พวกมันหากใส่ไคล้ปรักปรำคนจริง ๆ ท่านไยต้องฆ่าปิดปากพวกมัน ?"

ทิไคเซ้งแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านทราบว่าฆาตกรฆ่าคนเป็นใคร ?"

เจี่ยเฮียวฮงไม่ตอบคำ พลันลอยตัวขึ้น พุ่งฝ่าไปในกลุ่มคน

เห็นเงาร่างเจี่ยเฮียวฮงพุ่งปราดไปมาสี่ครั้ง ก็ปรากฏผู้คนสี่คนลอยละลิ่วออกจากกลุ่มคน เสียงโครมเมื่อร่างฟาดลงยังกลางท้องถนนดังหนักหน่วง

คนทั้งสี่ล้วนสวมเครื่องแบบของผู้คุ้มกันภัยสำนักคุ้มกันภัยธงแดง !

คนทั้งสี่หากเป็นผู้คุ้มกันภัยในสำนักคุ้มกันภัยธงแดง ไฉนฆ่าพวกพ้องเดียวกัน ?

พวกมันหากไม่ใช่ผู้คุ้มกันภัยในสำนัก ไฉนสวมเครื่องแบบของผู้คุ้มกันภัยสำนักคุ้มกันภัยธงแดง ?

ทิไคเซ้งยังมีสีหน้าเป็นปกติไม่เปลี่ยนแปร ร้องเรียกว่า

"ทิหงี"

ทิหงีกล่าวว่า

"บริวารอยู่"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"ท่านไปตรวจดูอีกครา คนทั้งสี่นี้มีความเป็นมาอย่างไร ? เสื้อผ้าที่สวมใส่ได้จากที่ใด ?"

เสื้อผ้าชุดรัดรูปที่พวกมันสวมใส่อยู่ไม่ใช่ของมีค่าใด ผู้คุ้มกันภัยของสำนักคุ้มกันภัยสวมใส่ได้ ผู้อื่นก็สวมได้

ทิหงีรับคำ แต่กระทั่งเคลื่อนไหวก็ไม่ขยับเคลื่อนไหว

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"ท่านไฉนยังไม่ไป ?"

สีหน้าทิหงีพลันปรากฏแววประหลาดพิกล พลันขบกรามร้องดัง ๆ ว่า

"เราไม่ต้องไปตรวจดู เนื่องเพราะเสื้อผ้าเหล่านี้เป็นเราซื้อมา ดอกไม้มุกในมือเจี่ยเฮียวฮงก็เป็นเราซื้อมา !"

ทิไคเซ้งหน้าแปรเปลี่ยนไป มันย่อมทราบว่าดอกไม้มุกในมือเจี่ยเฮียวฮงได้จากที่ใด

เจี่ยเฮียวฮงก็ทราบ

ดอกไม้นี้เป็นเจี่ยเฮียวฮงปลดจากศีรษะซิคอนั้ง ใช้เป็นอาวุธลับช่วยคน

คนซื้อดอกไม้มุกนี้ ไฉนเป็นทิไค้เซ้ง ?

ทิหงีร้องว่า

"จงเปียเท้าให้ตั๋วแลกเงินแก่เราสามร้อยตำลึง ให้เราไปซื้อดอกไม้มุกดอกนี้และกำไลคู่หนึ่งจากร้านเทียนป้อ (ของวิเศษจากฟ้า) เงินทอนที่เหลือยี่สิบตำลึงยังให้แก่เรา"

เจี่ยเฮียวฮงรับฟังถึงตอนนี้ พลันคว้าคอเสื้อทิหงีหิ้วมันลอยขึ้นดุจหิ้วมนุษย์กระดาษตนหนึ่ง พลิ้วเฉียง ๆ ไปสี่วา ทะยานขึ้นบนหลังคาตึก

ได้ยินเสียงควันเดือยเร่งรัดแน่ ประกายเกือบเกือบเห็นเงาสีเทาเงาพุ่งผ่านใต้เท้าไป เจี่ยเฮียวฮงหาเลงมีคชักชักก้าวหนึ่ง ทิหงีก็ต้องถูกเขาเปิดาไกต่วย

แต่หลังคาตีกานี้ก็ไม่ปลดตัย เจี่ยเฮียวฮงไม่ทันกินเหมัดมัน เสียงหลังคาตีกปรากฏประกายกระบี่สีเทาสายหนึ่งพุ่งวาบออกมาแทงใส่คอหอยเจี่ยเฮียวฮง

ประกายกระบี่คล้ายสายรุ้งเฉกเช่นสายคาด ผู้เสือกแทงกระบี่นี้ย่อมเป็นยอดฝีมือผู้หนึ่ง อาวุธที่ใช้ก็เป็นกระบี่ดีเยี่ยมเล่มหนึ่ง

ตอนนี้บุคคลที่พวกมันคิดใคร่ฆ่าไม่ใช่ทิหงี หากแต่เป็นเจี่ยเฮียวฮง

มือซ้ายเจี่ยเฮียวฮงหนีบร่างคนผู้หนึ่ง มือขวาถือดอกไม้มุก เห็นแน่ชัดว่ากระบี่นี้กำลังจะทิ่มแทงใส่คอหอย เจี่ยเฮียวฮงพลันตวัดมือขวา ใช้ด้ามของดอกไม้มุกดันคมกระบี่ขึ้น

ได้ยินเสียงพึ่บ มุกเล็ก ๆ ลูกหนึ่งดีดกระดอนขึ้นพุ่งขึ้นสองเชี่ยะ จากนั้นปรากฏมุกอีกลูกหนึ่งดีดพุ่งขึ้นด้วยสภาวะรวดเร็วยิ่งกว่า

มุกทั้งสองลูกปะทะชนกันกลางอากาศ มุกลูกแรกพุ่งแฉลบไปด้านข้าง ชัดใส่แก้มขวาของคนชุดดำที่ถือกระบี่

คนผู้นั้นเบี่ยงศีรษะเล็กน้อยก็หลบรอดได้ มิคาดมุกลูกที่สองกลับตกหล่นลงมา ชัดถูกจุดเด็กตี้ที่ศอกขวามันอย่างแม่นยำ !

แขนขวาข้างที่ถือกระบี่ของมันถึงกับชาด้าน คลายมือปล่อยกระบี่ร่วงหล่นลง

ขณะเดียวกันเจี่ยเฮียวฮงหนีบร่างทิหงีโลดแล่นไปไกลโข

ละฮองฝนคล้ายฝนที่ห้อยย้อยลง ชั่วพริบตาร่างเจี่ยเฮียวฮงก็สาบสูญจนไร้ร่องรอย

ทิไคเซ้งยืนอยู่ใต้ร่มกระดาษน้ำมัน มิเพียงไม่มีท่าทีแตกตื่น กระทั่งร่างก็ไม่ขยับเคลื่อนไหว

ผู้คุ้มกันภัยที่ยืนอยู่ด้านหลังมัน กางร่มให้กับมันตลอดเวลา พลันกล่าวเบา ๆ

"ไล่ตามหรือไม่ ?"

ทิไคเซ้งกล่าวเสียงเย็นชา

"เมื่อตามไม่ทัน ไยต้องไล่ตามไป ?"

ผู้คุ้มกันภัยนั้นกล่าวว่า

"แต่เรื่องนี้หากไม่อธิบายให้กระจ่างชัดเกรงว่าไม่อาจปกครองผู้คนต่อไป"

ทิไคเซ้งแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"หากมีคนไม่ยอมอยู่ใต้การปกครอง ให้ฆ่าโดยไม่ละเว้น !"

บทที่ 29

ผู้ผดุงธรรม

ฝนยังไม่หยุดตก ท้องฟ้าเริ่มมืดสลัวลง

ภายในศาลเจ้าพระภูมิเล็ก ๆ ที่นอกเมืองบรรยากาศเยือกเย็นและอับชื้น ทิหงีฟุบกายอยู่บนพื้น ส่งเสียงอาเจียนไม่หยุดยั้ง

เจี่ยเฮียวฮงยืนอยู่ด้านข้าง ปล่อยให้มันอาเจียนอย่างเต็มที่

รอจนทิหงีสามารถเอ่ยปาก ก็บอกเรื่องราวที่ทราบออกมา

"ผู้คนที่ถูกลอบทำร้ายทั้งสี่ ล้วนเป็นคนเก่าแก่ของเล่าเปียเท้า ผู้ที่ถูกลอบสังหารบนหลังตึกเป็นผู้คุ้มกันภัยที่หลงเหลืออีกสามคนล้วนเป็นคนสนิทของเล่า-เปียเท้า

"เมื่อสองเดือนกว่า มีอยู่วันหนึ่งเกิดฟ้าแลบฟ้าร้องฝนตกหนักกว่าวันนี้อีก

"คืนนั้นเล่าเปียเท้าคล้ายมีความในใจ ตอนรับประทานข้าว ดื่มสุรามากไปหลายจอก จากนั้นเข้านอนแต่หัวค่ำ เช้าวันรุ่งขึ้นเราก็ทราบข่าวเล่าเปียเท้าเสียชีวิตอย่างกะทันหัน

"ผู้สูงอายุดื่มสุรามากไป กระตุ้นโรคภัยกำเริบ ความจริงไม่ใช่เรื่องประหลาดอันใด แต่คืนนั้นคนเฝ้าเวรที่ตึกหลังได้ยินภายในห้องเล่าเปียเท้ามีคนทุ่มเถียงกันหนึ่งในจำนวนนั้นเป็นเสียงของทิไคเซ้ง

"ทิไคเซ้งเป็นบุตรบุญธรรมที่เล่าเปียเท้านำมาชุบเลี้ยง แต่เล่าเปียเท้าให้ความรักเอ็นดูมันยิ่งกว่าบุตรในไส้ ปกติมันแสดงความกตัญญูกตเวที วันนั้นกลับบังอาจ

ทุ่มเถียงกับเล่าเปียเท้า นับเป็นเรื่องประหลาดประการหนึ่ง

"อย่าว่าแต่เล่าเปียเท้าหากเสียชีวิตเพราะดื่มสุราจนโรคกำเริบ ก่อนตายไหนเลยมีเรี่ยวแรงทุ่มเถียงวิวาทกับผู้คน

"ที่น่าประหลาดยิ่งกว่าคือ นับแต่คืนนั้นถึงวันบรรจุศพ ทิไคเซ้งไม่อนุญาตผู้อื่นเข้าใกล้ซากศพของเล่าเปียเท้า กระทั่งเสื้อผู้ตายก็เป็นทิไคเซ้งสวมให้กับท่านผู้เฒ่าด้วยตนเอง

"ดังนั้นทุกผู้คนล้วนเข้าใจว่า ความนี้ต้องมีเบื้องหลังเคลือบแฝง แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าบอกออกมา"

เจี่ยเฮียวฮงฟังถึงตอนนี้ จึงถามว่า

"คืนนั้นผู้ที่เฝ้าเวรที่ตึกหลัง เป็นผู้คนที่ถูกลอบสังหารทั้งสี่ ?"

ทิหงีกล่าวว่า

"เป็นพวกมัน"

เจี่ยเฮียวฮงซักถามว่า

"ฮูหยิน (ภรรยา) ของเล่าเปียเท้าเล่า ?"

"พวกท่านทั้งสองแยกห้องนอนตั้งแต่หลายปีก่อนแล้ว"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ผู้อื่นล้วนไม่ได้ยินเสียงทุ่มเถียงของพวกมัน ?"

ทิหงีกล่าวว่า

"คืนนั้นลมฝนรุนแรงยิ่ง นอกจากคนเฝ้าเวรทั้งสี่ไม่กล้าละเลยหน้าที่ บุคคลอื่นล้วนดื่มสุราเข้าไป มิหนำซ้ำเข้านอนแต่หัวค่ำ"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวอีกว่า

"หลังจากเกิดเรื่อง ในสำนักคุ้มกันภัยเกิดคำวิพากษ์วิจารณ์ต่าง ๆ นานา ทิไคเซ้งย่อมได้ยินระแคะระคาย ย่อมทราบว่าคำโจษจันเหล่านั้นแพร่จากที่ใด"

"ย่อมแน่นอน"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"หรือมันไม่มีท่าทีต่อผู้คนทั้งสี่แม้แต่น้อย"

ทิหงีกล่าวว่า

"เรื่องนี้ความจริงไม่มีหลักฐาน มันหากแสดงท่าทีต่อพวกมันทั้งสี่ ไยมิใช่กระตุ้นความสนใจแก่ผู้คนยิ่งกว่า ทิไคเซ้งแม้อายุยังเยาว์ แต่ความคิดอ่านลึกซึ้งยิ่ง ย่อมไม่เคลื่อนไหวโดยพลการ แต่หลังจากพิธีบรรจุศพไม่มีท่าทีต่อมัน มันก็หาข้ออ้าง

"ทิไคเช้งทั้งสี่ออกจากสำนักคุ้มกันภัย"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"มันหาข้ออ้างอะไร ?"

"ในระหว่างงานศพ พวกมันทั้งสี่เมาสุราอาละวาด"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"มีเรื่องเช่นนั้นจริงหรือไม่ ?"

ทิหงีกล่าวว่า

"พวกมันได้รับพระคุณยิ่งใหญ่จากเล่าเปียเท้า ในใจก็บังเกิดความคับแค้นยากระบาย ดังนั้นดื่มสุรามากไปบ้าง"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ทิไคเช้งไฉนไม่อาศัยข้ออ้างนี้ฆ่าปิดปากพวกมันให้สิ้นเรื่องราว ?"

"เนื่องเพราะมันไม่ต้องการลงมือด้วยตนเอง รอจนพวกมันออกจากสำนักคุ้มกันภัย ค่อยส่งคนผู้หนึ่งออกลอบสังหารพวกมัน"

"คนที่มันส่งไปเป็นใคร ?"

ทิหงีกล่าวว่า

"เราเอง"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวเสริมขึ้น

"แต่ท่านไม่อาจตัดสินใจสังหารพวกมัน"

ทิหงีกล่าวอย่างทดหู่

"เราไม่อาจตัดใจจริง เพียงนำเสื้อโลหิตของพวกมันสี่ชุดกลับมารายงาน"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวอีกว่า

"ทิไคเช้งให้ท่านไปซื้อดอกไม้มาส่งให้กับภรรยาลับ ๆ ของมัน ทั้งส่งท่านไปพบคนปิดปากให้กับมัน ย่อมยึดถือท่านเป็นคนสนิทของมัน"

ทิหงีกล่าวว่า

"เราความจริงเป็นเด็กรับใช้ของมัน เติบใหญ่ขึ้นมาพร้อมกับมัน แต่ทว่า..."

ใบหน้ามันบิดเบี้ยวปั้นยาก กล่าวว่า

"แต่เล่าเปียเท้ามีคุณค่าล้ำเลิศ ก็ดีต่อเราไม่น้อย เรา...เราไม่อาจตัดใจทนเห็นท่านผู้เฒ่ากล้ำกลืนความคับแค้นอยู่ในปรภพ เราความจริงก็ไม่กล้าทรยศต่อทิไคเช้ง หากมิใช่เห็นพวกมันทั้งสี่เสียชีวิตอย่างเหี้ยมหาญและสยดสยองเช่นนั้น เรา...เรา"

ชุ่มเสียงมันสั่นเครือ พลันคุกเข่าลงโขกศีรษะสามครั้ง กล่าวว่า

"วันนี้พวกมันกล้าทะยานออกมาเปิดโปงความชั่วร้ายของทิไคเช้ง เนื่องเพราะพวกมันพบเห็นเจี่ยไต้เฮียบ ทราบว่าเจี่ยไต้เฮียบรับรองไม่ปล่อยให้พวกมันตายอย่างมืดมน ขอเพียงเจี่ยไต้เฮียบยินยอมช่วยด้วยคุณธรรม เรา...เราแม้ตายก็ไม่อาลัย"

มันใช้ศีรษะโขกพื้น โขกจนโลหิตไหลหลั่งทั่วใบหน้า พลันชักมีดปลายแหลมจากขากางเกงเล่มหนึ่ง พลิกมือแทงใส่ขั้วหัวใจตนเอง

มิคาดปรากฏมือข้างหนึ่งยื่นปราดเข้ามา มีดเล่มนั้นก็ตกไปในเงื้อมมือเจี่ย-เฮียวฮง

เจี่ยเฮียวฮงเพ่งตามองมัน กล่าวว่า

"ไม่ว่าข้าพเจ้ารับปากท่านหรือไม่ ท่านไม่จำเป็นต้องตาย"

ทิหงีกล่าวว่า

"เรา...เราเกรงว่า เจี่ยไต้เฮียบไม่เชื่อคำพูดของเรา มีแต่ใช้การตายแสดงความบริสุทธิ์ใจ"

"ข้าพเจ้าเชื่อท่าน"

ภายในศาลเจ้าเย็นยะเยียบ ประดิษฐานรูปปั้นเทพเจ้า แต่ไม่ว่าเป็นเรื่องเศร้าสลดปานใด เทพเจ้าล้วนไม่เอ่ยปาก

แต่บนสรวงสวรรค์มีทิพยเนตรคู่หนึ่ง คอยสอดส่องดูความชั่วร้าย ความจริงใจ และความจอมปลอมในโลกมนุษย์ เทพเจ้าแม้ไม่เอ่ยปากและไม่ลงมือ แต่ยืมมือคนผู้หนึ่งดำเนินการพิทักษ์ความเที่ยงธรรม

คนผู้นั้นย่อมเป็นคนเที่ยงธรรมและชาญฉลาด มือคู่นั้นย่อมเป็นมือที่กล้าแข็งมีพลัง

ทิหงีพลันกล่าวอีกว่า

"แต่เจี่ยไต้เฮียบก็ต้องระวัง ทิไคเช้งไม่ใช่คนจัดการได้โดยง่าย กระบี่ของมันยังรวดเร็วกว่าน่ากลัวกว่าตอนที่เล่าเปียเท้ามีชื่อเสียงเลื่องลือถึงขีดสุด"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"หรือพลังฝีมือของมันไม่ได้รับการถ่ายทอดจากเล่าเปียเท้า ?"

ทิหงีกล่าวว่า

"ส่วนใหญ่ใช่ เพียงแต่มันเรียนเพลงกระบี่มาก มากกว่าเล่าเปียเท้าอีกสิบสามท่า"

ดวงตามันทอแววประหวั่นพรั่นพรึง กล่าวว่า

"ฟังว่าเพลงกระบี่ทั้งสิบสามท่า ทั้งคมกล้า ทั้งล้ำเลิศ จนบัดนี้ยังไม่มีผู้ใด

ต้านรับได้"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า เพลงกระบี่สิบสามท่าเป็นผู้ใดถ่ายทอดแก่มัน ?"

"เราทราบ"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"เป็นผู้ใด ?"

"อี้จับซา !"

เจี่ยเฮียวฮงอดหวั่นไหวใจมิได้ ถามย้ำว่า

"จอมกระบี่อี้จับซา ?"

ทิหงีเน้นเสียงว่า

"มิผิด เป็นมัน"

ยามสนธยา ฝนซาขาดเม็ด

ใต้อาทิตย์สนธยา ปรากฏรุ้งหลากสีขึ้นเส้นหนึ่ง หลังฝนคลุ้มคลั่ง โลกกว้างรู้สึกเงียบสงบและสวยงามอย่างบอกไม่ถูก

ตามความเชื่อถือของคนโบราณ รุ้งหลากสีจะนำความสันติสุขมาสู่ชนชาวโลก

แต่อาทิตย์สนธยาวันนี้ไฉนแดงฉานปานโลหิต ?

ธงคุ้มกันภัยยังคงแดงฉานปานโลหิต

ธงคุ้มกันภัยสิบสามผืน ปักประจำรถสินค้าสิบสามคัน รถได้จอดสนิทจอดอยู่ในตึกหลังของโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง

ทิไคเช้งยืนอยู่ใต้ชายคาห้องพัก มองดูธงคุ้มกันภัยบนรถ พลันสั่งว่า

"ปลดธงลงมา"

เหล่าผู้คุ้มกันภัยพากันลังเล ไม่มีผู้ใดกล้าลงมือ

ทิไคเช้งกล่าวว่า

"มีคนทำลายธงคุ้มกันภัยของพวกเราผืนหนึ่ง เท่ากับทำลายธงคุ้มกันภัยของพวกเรานับร้อยนับพันผืน ความอัปยศครั้งนี้หากไม่ชำระล้าง ในวงนักเลงจะไม่ปรากฏธงคุ้มกันภัยของพวกเราอีก"

สีหน้ามันยังปราศจากความรู้สึก แต่ชุ่มเสียงกลับเต็มไปด้วยความเชื่อมั่น

คำพูดของมันยังเป็นคำสั่ง

ตนที่มีบุคลิกภาพพิเศษพิสดาร ผิดแผกจากบุคคลอื่น ตอนที่ท่านคิดไม่ถึงว่ามันจะหลุดมา มันกลับปรากฏกายขึ้น

เรือนผมของมันยุ่งเหยิง เสื้อผ้าที่ถูกฝนสาดชุ่มโชกยังไม่แห้งสนิท ดูไปทั้งทุลักทุเล ทั้งเหน็ดเหนื่อยอิดโรย

แต่ไม่มีผู้ใดสังเกตเรือนผมและเสื้อผ้าของมัน และไม่มีผู้ใดพบเห็นสภาพทุลักทุเลของมัน

เนื่องเพราะคนผู้นี้คือเจี่ยเฮียวฮง

ทีหงีเป็นบุรุษหนุ่มรูปกายกำยำ คิ้วดกดำหนาตาโต ท่วงทีคึกคักเข้มแข็ง แต่พอยืนอยู่ด้านหลังคนผู้นี้ คล้ายแสงหิ่งห้อยได้แสงจันทร์ เฉกเช่นเปลวเทียนใต้ดวงอาทิตย์ก็ปาน

เนื่องเพราะคนผู้นี้คือเจี่ยเฮียวฮง

ทิไคเซ้งมองดูเจี่ยเฮียวฮงเดินมา เดินถึงเบื้องหน้ามัน จึงกล่าว

"ท่านมาอีกแล้ว"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านสมควรทราบว่าข้าพเจ้าต้องรุดมา"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"เนื่องเพราะท่านได้ยินเรื่องราวมากหลาย"

"อืมม์"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"ท่านคงจำแนกความผิดถูกชั่วดีจนกระจ่างชัดแล้ว"

"มิผิด"

ทิไคเซ้งกล่าวอีกว่า

"ในมือท่านไม่มีกระบี่"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ไม่มี"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"กระบี่อยู่ที่ใจท่าน ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ในใจมีกระบี่หรือไม่ อย่างน้อยท่านสมควรดูออก"

ทิไคเซ้งเพ่งตามองเจี่ยเฮียวฮง กล่าวช้า ๆ

"ในใจหากมีกระบี่ จะปรากฏเพลิงอำมหิตที่หว่างคิ้ว"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"มิผิด"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"ในมือท่านไม่มีกระบี่ ในใจก็ไม่มีกระบี่ กระบี่ของท่านอยู่ที่ใด ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"อยู่ในมือท่าน"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"กระบี่ของเราคือกระบี่ของท่าน ?"

"มิผิด"

ทิไคเซ้งพลันชักกระบี่

มันเองไม่ได้สะพายกระบี่ บุตรกตัญญูที่เพิ่งสูญเสียบิดา ไม่อาจพกอาวุธมีคมติดตัว

แต่ผู้ที่ติดสอยห้อยตามมันล้วนพกกระบี่ ลักษณะของกระบี่แม้พื้นเพธรรมดา แต่ผู้ที่มีประสบการณ์มองปราดเดียวก็ดูออกว่า กระบี่ทุกเล่มล้วนเป็นอาวุธแหลมคม

กระบี่เล่มนี้ไม่ได้แทงใส่เจี่ยเฮียวฮง

ทุกผู้คนเห็นประกายกระบี่แลบแปลบ คล้ายซัดออกจากมือ แท้ที่จริงกระบี่ยังอยู่ในมือทิไคเซ้ง เพียงแต่หันปลายกระบี่เข้าหาตัวเอง

มันใช้นิ้วมือสองนิ้วคีบจับปลายกระบี่ ยื่นส่งด้ามกระบี่ต่อเจี่ยเฮียวฮงช้า ๆ

ทุกผู้คนใจเขม็งตึงเครียดขึ้น ใจกลางฝ่ามือปรากฏเหงื่อเย็นยะเยียบไหลซึม

มันทำเช่นนี้เท่ากับฆ่าตัวตายชัด ๆ !

เจี่ยเฮียวฮงขอเพียงกุมดาบกระบี่ไว้ เสือกส่งไปเบื้องหน้า ยังมีผู้ใดหลบรอดได้ ? มีผู้ใดสามารถต้านรับได้ ?

เจี่ยเฮียวฮงจับจ้องมองมัน ในที่สุดยื่นมือช้า ๆ ยึดกุมด้ามกระบี่ไว้

ทิไคเซ้งคลายนิ้วมือ ปล่อยมือห้อยลง

คนทั้งสองสบตากันเขม็งนิ่ง ในดวงตาทอแววประหลาดพิกลชนิดหนึ่ง

ทันใด ประกายกระบี่แลบแปลบอีกครา สภาวะกระบี่แผ่วพลิ้วดุจสายลมโชยพัดผ่าน แต่รวดเร็วดุจสายฟ้าฟาดลงจากกลางอากาศ

ไม่มีผู้ใดสามารถหลบรอดจากกระบี่นี้ ทิไคเซ้งก็ไม่ได้หลบหลีก

แต่กระบี่นี้ไม่ได้แทงใส่มัน ประกายกระบี่แลบแปลบก็บรรลุถึงคอหอยทิหงี !

ทิหงีหน้าแปรเปลี่ยนไป ทุกผู้คนล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

มีแต่ทิไคเซ้งยังข่มสีหน้าเป็นปกติ เหตุแปรเปลี่ยนที่น่าแตกตื่นนี้คล้ายอยู่ในความคาดคิดมันแต่แรก

ลูกกระเดือกของทิหงีเต้นขึ้นลง ผ่านไปเนิ่นนานจึงสามารถส่งเสียงออก ซุ่มเสียงก็แหบแห้งและสั่นสะท้าน

"เจี่ยไต้เฮียบ ท่าน...ท่านหมายความกระไร ?"

เจี่ยเฮียวฮงย้อนถามว่า

"ท่านไม่เข้าใจ ?"

"เราไม่เข้าใจ"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านออกจะโง่งมไปบ้าง"

ทิหงีกล่าวว่า

"เราความจริงเป็นคนโง่งม"

เจี่ยเฮียวฮงสอดคำขึ้น

"คนโง่งมไฉนพาลพูดปด ?"

"ผู้ใด...ผู้ใดพูดปด ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านปั้นเรื่องราวดีเยี่ยม และแสดงละครได้ประทับใจ บทบาทต่าง ๆ ในละครเล่นได้เหมาะสมยิ่ง น่าเสียดายที่ความนี้มีข้อบกพร่องบางประการ"

"ข้อบกพร่อง ? ข้อบกพร่องอันใด ?"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"ทิเล่าเปียเท้าพอเสียชีวิต บรรจุฝังเสร็จเรียบร้อยสามวันให้หลัง ทิไคเซ้งก็ขับไล่สี่คนนั้นออกจากสำนัก จากนั้นใช้ท่านไปสอบสังหาร ?"

"มิผิด"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวสืบต่อ

"แต่ท่านไม่อาจตัดใจลงมือ เพียงนำเสื้อโลหิตของพวกมันสี่ชุดกลับไปรายงาน"

"มิผิด"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ทิไคเซ้งก็เชื่อถือท่าน ?"

"มันเชื่อถือเราตลอดมา"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"แต่ผู้ที่ถูกท่านฆ่าทิ้งทั้งสี่ วันนี้กลับฟื้นคืนชีพ ทิไคเซ้งเห็นพวกมันปรากฏกายขึ้น ยังให้ความเชื่อถือท่าน ให้ท่านไปสืบสาวความเป็นมาของพวกมัน หรือมันเป็นตัวโง่งมคนหนึ่ง ?"

ทิหงีถึงกับพูดไม่ออก เหงื่อกาฬพรั่งพรูดุจห่าฝน

นี่เป็นข้อบกพร่องที่มันคาดคิดไม่ถึงจริง ๆ

เจี่ยเฮียวฮงทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านหากต้องการให้ข้าพเจ้ากำจัดทิไคเซ้งให้กับท่าน ต้องการให้พวกเราปะทะหักล้างกัน เพื่อท่านจะได้หาผลประโยชน์ ท่านก็สมควรปั้นเรื่องราวแนบเนียนกว่านี้ อย่างน้อยสมควรสืบสาวให้กระจ่างชัด ดอกไม้มุกเช่นนี้ ไม่อาจซื้อได้ด้วยเงินเพียงสามร้อยตำลึง"

ตนพลันพลิกกระบี่ ใช้นิ้วสองนิ้วคีบจับปลายกระบี่ส่งกระบี่ให้กับทิหงี

จากนั้นเจี่ยเฮียวฮงหันกายมายังทิไคเซ้ง กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ตอนนี้คนผู้นี้เป็นของท่านแล้ว"

ตนไม่เหลือบแลทิหงีอีก ทิหงีกลับจับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮง จ้องจับศีรษะด้านหลังและต้นคอของเจี่ยเฮียวฮง ดวงตาพลันทอประกายอำมหิต เสือกกระบี่แทงใส่ต้นคอเจี่ยเฮียวฮงอย่างกะทันหัน !

เจี่ยเฮียวฮงทั้งไม่เหลียวหน้ากลับ และไม่ถลันหลบ เห็นเบื้องหน้าปรากฏประกายกระบี่แลบแปลบพุ่งผ่านข้างลำคอของตน แทงใส่คอหอยของทิหงี

พลังกระบี่ที่หลงเหลือยังไม่สิ้นสุด กระชากร่างทิหงีปลิวไปเจ็ดแปดเชียะตรึงมันติดกับรถสินค้าคันหนึ่งทั้งเป็น

คนลงมือคือทิไคเซ้ง !

ธงแดงบนรถสินค้ายังสะบัดพลิ้วตามลม

แต่ยามนั้นอาทิตย์อัสดงอ่อนจางลง รุ้งหลายสีสายนั้นก็สูญสลายจากขอบฟ้า

ในลานตึกมีคนจุดโคมขึ้น เป็นโคมแดง แสงโคมสาดส่องใบหน้าทิไคเซ้งจนแดงฉาน

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าต้องได้ยินเรื่องราวมากหลาย ท่านเชื่อว่าข้าพเจ้าต้องจำแนกข้อแตกต่างจากเรื่องราวเหล่านั้นได้"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"เนื่องเพราะท่านคือเจี่ยเฮียวฮง"

สีหน้ามันยังปราศจากความรู้สึก แต่พอกล่าวคำ "เจี่ยเฮียวฮง" ชุ่มเสียงเต็มไปด้วยความเคารพนับถือ

ในดวงตาเจี่ยเฮียวฮงปรากฏรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า

"ท่านคิดเลี้ยงสุราข้าพเจ้าสักสองจอกใช่หรือไม่ ?"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"เราไม่เคยดื่มสุรามาก่อน"

เจี่ยเฮียวฮงทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากให้ข้าพเจ้าดื่มสุราเพียงลำพัง นับว่าไร้รสชาติยิ่ง ดูท่าข้าพเจ้าได้แต่ไปแล้ว"

ทิไคเซ้งสอดคำขึ้น

"ตอนนี้ท่านยังไปไม่ได้"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

"ท่านยังต้องทิ้งของสองสิ่งไว้"

เจี่ยเฮียวฮงถามอีกว่า

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทิ้งอะไร ?"

"ทิ้งดอกไม้มุกนั้นไว้ !"

เจี่ยเฮียวฮงทวนคำว่า

"ดอกไม้มุก ?"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"นั่นเป็นของซึ่งเราใช้เงินสามร้อยตำลึงซื้อมาเพื่อมอบแก่ผู้อื่น ไม่อาจมอบให้แก่ท่าน"

แก้วตาเจี่ยเฮียวฮงหดเล็กลง กล่าวว่า

"เป็นท่านซื้อจริง ๆ ? เป็นท่านใช้ทิหงีซื้อมาจริง ๆ ?"

"ไม่แปลกปลอมแม้แต่น้อย"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"แต่ดอกไม้มุกเช่นนี้ อย่างน้อยมีราคาแปดร้อยตำลึงขึ้นไป เงินสามร้อยตำลึงไฉนซื้อได้ ?"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"ผู้จัดการร้านเทียนป้อเคยเป็นเสมียนของสำนักคุ้มกันภัยธงแดง ดังนั้นคิดราคาถูกเป็นพิเศษ อย่าว่าแต่อาชีพเพชรนิลจินดาได้กำไรมากที่สุด มันขายให้กับเราในราคานี้ ก็หาได้ขาดทุนไม่"

เจี่ยเฮียวฮงใจหายวูบ แต่ปรากฏความเย็นยะเยียบขุมหนึ่งแผ่ซ่านขึ้นจากฝ่าเท้า

...หรือเราเข้าใจทิหงีผิดไป ?

...ทิไคเซ้งใช้ทิหงีไปสืบสาวความเป็นมาของคนทั้งสี่ หรือเป็นหลุมพรางประการหนึ่ง ?

เจี่ยเฮียวฮงพลันพบว่า ข้อสันนิษฐานของตนขาดหลักฐานที่หนักแน่นมีพลัง

พริบตานั้นเหงื่อเย็นยะเยียบไหลซึมออกมาจนชุ่มไปทั้งแผ่นหลัง

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"นอกจากดอกไม้มุกแล้ว ท่านยังต้องทิ้งโลหิตของท่านเพื่อชะล้างธงคุ้มกันภัยของเรา !"

มันเน้นเสียงทีละคำ

"ธงคุ้มกันภัยถูกทำลาย ความอัปยศนี้มีแต่ใช้โลหิตจึงชำระล้างได้ ไม่ใช่โลหิตของท่าน ก็เป็นโลหิตของเรา"

บทที่ 30
กระบี่คร่าชีวิต

ลมยะเยียบโชยพัด ในแผ่นดินแผ่นฟ้า พลันปกคลุมด้วยอาถรรณ์การฆ่าฟัน อันอำมหิต

ในที่สุดเจี่ยเฮียวฮงทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านเป็นคนชาญฉลาด ชาญฉลาดจริง ๆ"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"คนชาญฉลาดใช้เงินหนึ่งหุน ก็ซื้อรถคันหนึ่งได้"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงไม่ต้องการฆ่าท่าน"

ทิไคเซ้งสอดคำขึ้น

"แต่เรามิอาจไม่ฆ่าท่าน"

เจี่ยเฮียวฮงจับจ้องมองมัน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็มีเรื่องหนึ่ง มิอาจไม่ถามให้กระจ่างชัด"

"เรื่องอันใด ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ทิตงคี้ทิเล่าเปียเท้า เป็นบิดาผู้ให้กำเนิดของท่านหรือไม่"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"ไม่ใช่"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"มันที่แท้เสียชีวิตอย่างไร ?"

ใบหน้าที่คล้ายหินผาของทิไคเช้งพลันบิดเบี้ยวปั้นยาก กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ไม่ว่าท่านผู้เฒ่าจะเสียชีวิตอย่างไร ล้วนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับท่าน"

มันพลันชักกระบี่ ชักกระบี่ออกมาสองเล่มปักฉึกลงบนพื้น คมกระบี่จมลึกเข้าไปในดิน จมลึกเสมอด้าม

ด้ามกระบี่พันด้วยแพรดำ แบบกระบี่พื้นเพธรรมดา

ทิไคเช้งกล่าวว่า

"กระบี่ทั้งสองเล่มนี้ แม้หลอมออกจากเตาเดียวกัน แต่มีการแบ่งหนักเบา"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวถามว่า

"ท่านถนัดในการใช้ด้ามใด ?"

"กระบี่ที่หลอมจากเตานี้ มีทั้งสิ้นเจ็ดเล่ม กระบี่ทั้งเจ็ดเล่มเราล้วนใช้ได้ดังถนัดมือ สำหรับข้อนี้เราชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ไม่เป็นไร"

ทิไคเช้งกล่าวว่า

"เพลงกระบี่ของเรา แม้อาศัยความรวดเร็วเข้าชิงชัย แต่ยอดฝีมือต่อสู้กันดังอาศัยน้ำหนักเข้าเอาชนะ"

เจี่ยเฮียวฮงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจ"

เจี่ยเฮียวฮงย่อมเข้าใจ

ด้วยพลังฝีมือของทั้งสอง ต่อให้เป็นกระบี่หนักกว่านี้ พออยู่ในมือของทั้งสองก็สามารถสะบัดกวัดแกว่งไปตามใจนึก

แต่กระบี่ที่มีความยาวสั้นเท่ากันสองเล่ม หากมีเล่มหนึ่งหนักกว่า เนื้อกระบี่ของกระบี่เล่มนั้นย่อมดีกว่า

หากแม้นเนื้อกระบี่หนักกว่าหนึ่ง จะเพิ่มพลังฝีมืออีกส่วนหนึ่ง ยอดฝีมือต่อสู้กัน ไม่อาจผิดพลาดแม้สักครึ่งทุน

ทิไคเช้งกล่าวว่า

"เราทั้งไม่ต้องการมอบกระบี่เล่มที่หนักกว่าแก่ท่าน และไม่ต้องการเอาเปรียบท่านอีก ดังนั้นทั้งหมดได้แต่เสี่ยงโชคดู"

เจี่ยเฮียวฮงจับจ้องมองมัน ในใจถามไถ่ตัวเอง

"บุรุษผู้นี้ที่แท้เป็นคนเยี่ยงไร ? ยามอยู่เบื้องหน้าเรา ยังไม่ยอมเอาเปรียบแม้สักครึ่งหุน คนยโสทระนงเช่นนี้ ไฉนกระทำเรื่องลึกซึ้งชั่วร้ายได้"

ทิไคเซ้งกล่าวอีกว่า

"เจี่ยไต้เฮียบเชิญเลือกก่อนเล่มหนึ่ง"

ด้ามกระบี่ทั้งสองเล่มล้วนเป็นเฉกเช่นกัน

คมกระบี่ล้วนจมลึกไปในดิน

ที่แท้เนื้อกระบี่ของกระบี่เล่มใดดีกว่าหนักกว่า ไม่ว่าผู้ใดก็ดูไม่ออก

ดูไม่ออกแล้วจะเป็นไร ?

มีกระบี่แล้วจะเป็นไร ? ไม่มีกระบี่แล้วจะเป็นไร ?

เจี่ยเฮียวฮงก้มกายลงช้า ๆ ยึดกุมด้ามของกระบี่เล่มหนึ่ง แต่ไม่ได้ชักออกมา

เจี่ยเฮียวฮงกำลังรอทิไคเซ้ง

คมกระบี่แม้ยังอยู่ในดิน แต่มือของเจี่ยเฮียวฮงพอกุมด้ามกระบี่ไว้ พลังกระบี่คล้ายทลายดินออกมา

มาตรแม้นเจี่ยเฮียวฮงก้มเอวลง แต่ท่วงท่าของเจี่ยเฮียวฮงสวยงามประทับใจปราศจากช่องว่างจุดอ่อนให้จู่โจม

ทิไคเซ้งจับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮง เบื้องหน้าสายตาคล้ายปรากฏเงาร่างของคนอีกผู้หนึ่ง คนที่คู่ควรกับการให้เคารพนับถือเช่นกัน

ภูเขารกร้างวังเวง บางครั้งจันทร์สุกสกาว บางคราลมโชยฝนสาดซัด คนผู้นั้นไม่เพียงถ่ายทอดเพลงกระบี่คร่าชีวิตให้กับมัน ทั้งยังบอกเล่าตำนานเรื่องราวของเจี่ยเฮียวฮงต่อมัน

คนผู้นั้นแม้ไม่เคยพบเจี่ยเฮียวฮงมาก่อน แต่เข้าใจในตัวเจี่ยเฮียวฮงลึกซึ้งกว่าผู้ใดทั้งหมดในต่ำใต้

เนื่องเพราะเป้าหมายยิ่งใหญ่ที่สุดของมัน คือโค่นเจี่ยเฮียวฮงพ่ายแพ้

ทิไคเซ้งไม่ลืมเลือนคำพูดของมันมาก่อน

...มีแต่บุคคลที่มีความจริงใจ มีสมาธิแน่วแน่ จึงสามารถฝึกปรือเพลงกระบี่ที่ไร้ผู้ต่อต้านได้

...เจี่ยเฮียวฮงคือคนเช่นนั้น

...เจี่ยเฮียวฮงไม่เคยประมาทคู่ของมัน ดังนั้นตอนลงมือต้องทุ่มเทอย่างสุดกำลัง

...อาศัยประการนี้ ผู้ที่ฝึกกระบี่สมควรเลียนเยี่ยงอย่างของมัน

มือของทิไคเช้งแม้เย็นเฉียบ แต่โลหิตกลับร้อนระอุ

สามารถประมือกับเจี่ยเฮียวฮง เป็นเรื่องที่มันเห็นว่าคู่ควรกับการภาคภูมิใจที่สุด

ทิไคเช้งหวังว่าสามารถต่อสู้ได้ชัย สร้างชื่อเลื่องระบือ ใช้โลหิตของเจี่ยเฮียวฮงชะล้างความอัปยศของสำนักคุ้มกันภัยธงแดง

แต่ส่วนลึกในหัวใจมัน ไฉนบังเกิดความเคารพนับถือคนผู้นี้ปานนี้ ?

ทิไคเช้งกล่าวว่า

"เชิญ !"

คำพูดเปล่งจากปาก ทิไคเช้งก็ชักกระบี่จากฝักแทงใส่ดุจสายฟ้า

มันย่อมยิ่งไม่กล้าประมาทคู่มือของมัน พอลงมือก็จู่โจมอย่างสุดกำลัง

ม้าเหล็กกระบี่ไวทิตงคี้ มีชื่อกระเดื่องเลื่องลือ เพลงกระบี่ไวทั้งหนึ่งร้อยกว่าสิบสองท่า ยิ่งใช้ยิ่งรวดเร็ว ยิ่งจู่โจมยิ่งอำมหิต

มันพอลงมือก็แทงออกยี่สิบเอ็ดกระบี่ เป็นกระบวนท่าล่วงฮี้เส็ก (ท่าห่าเกาทัณฑ์) ซึ่งเป็นเพลงกระบี่ชุดแรกในเพลงกระบี่ไวสัมพันธ์

ปกติม้าเหล็กกระบี่ไวทิตงคี้ พอใช้ยี่สิบเอ็ดกระบี่นี้ออก ฝ่ายตรงข้ามต้องกระบี่ปิดป้องปะทะ

กระบี่สองเล่มพอปะทะ บังเกิดเสียงสับสนวุ่นวายดุจห่าเกาทัณฑ์ระดมยิง ดังนั้นกระบี่ไวชุดนี้เรียกว่าท่าห่าเกาทัณฑ์

แต่ตอนนี้ทิไคเช้งพอทิ่มแทงกระบี่ทั้งยี่สิบเอ็ดกระบี่ออก กลับไม่บังเกิดเสียงปะทะแม้แต่น้อย

เนื่องเพราะในมือเจี่ยเฮียวฮงไม่มีกระบี่ มีแต่แพรดำมะเมื่อมเป็นประกายเส้นหนึ่ง

แพรดำนี้ความจริงพันอยู่บนด้ามกระบี่

เจี่ยเฮียวฮงไม่ได้ชักกระบี่ออก เพียงแก้สายแพรที่พันอยู่บนด้ามกระบี่ออก

ไม่ว่าเป็นกระบี่ก็ดี เป็นผ้าแพรก็ดี เมื่อตกอยู่ในมือเจี่ยเฮียวฮง ล้วนมีอานุภาพพิสดารล้ำ

ท่าเกาทัณฑ์ใช้ออกไปแล้ว การต่อสู้ได้เริ่มขึ้น ทิไคเช้งไม่มีหนทางเลือกอื่นอีก

แต่ผ้าแพรคล้ายมีอานุภาพประหลาดชนิดหนึ่งคอยชักนำกระบี่ของมัน

ทิไคเช้งไม่สามารถหยุดมือได้อีก แทงออกอีกยี่สิบเอ็ดกระบี่

กระบวนท่าที่ใช้กลับเป็นท่ากระบี่ชุดสุดท้ายในเพลงกระบี่ไวสัมพันธ์นามต่วนฮี้เส็ก (ท่าสายเกาทัณฑ์สะบั้น)

นี่เป็นแก่นแท้ของเพลงกระบี่ไวสัมพันธ์ ท่ามกลางกระบี่ไวแปลบปลาบ แฝงเสียงให้ร้องฆ่าฟันอย่างเลือนราง

ม้าเหล็กกระบี่ไวทิตงคี้เมื่อวัยฉกรรจ์ มีอาถรรพณ์การฆ่าฟันรุนแรง ผ่านการต่อสู้อย่างโชกโชน เพลงกระบี่ไวทั้งร้อยสามสิบสองเท่า มักใช้เพียงแปดเก้าสิบท่า ฝ่ายตรงข้ามก็เสียชีวิตใต้คมกระบี่มัน

หากใช้ถึงจุดสุดท้าย แสดงว่าฝ่ายตรงข้ามมีพลังฝีมือกล้าแข็ง ดังนั้นจึงใช้เพลงกระบี่ชุดนี้ออก ทุกกระบวนท่าล้วนเป็นท่าไม้ตาย ที่คิดตกตายพร้อมกับศัตรู

ดังนั้นทุกกระบี่ทิ่มแทงออก ล้วนไม่ยั้งมือไว้ไมตรี ล้วนไม่อดออมกำลัง

เนื่องเพราะยี่สิบเอ็ดกระบี่ พอทิ่มแทงออกสายเกาทัณฑ์ก็ขาดสะบั้น คนก็ล้มหายตายสิ้น !

เห็นพลังกระบี่ฉวัดเฉวียน ชั่วพริบตาแทงออกยี่สิบเอ็ดกระบี่ ทุกกระบี่คล้ายผู้เหี้ยมหาญฆ่าศัตรูปราศจากข้อกริ่งเกรงใด ๆ ความเหี้ยมหาญของท่วงท่าไม่มีเพลงกระบี่ใดทัดเทียบได้

แต่ยี่สิบเอ็ดกระบี่นี้พอทิ่มแทงออกมา คล้ายก้อนกรวดถมลงสู่ทะเลลึกสาบสูญโดยไร้ร่องรอยใด ๆ

เจี่ยเฮียวฮงยังคงหลบรอดจากเพลงกระบี่ชุดสุดท้ายนี้

แต่การต่อสู้ดำเนินถึงขั้นนี้ คนแม้ยังไม่ตายท่ากระบี่กลับใช้หมดสิ้น คนที่ไม่ตายก็มิอาจไม่ตาย

บริวารเก่าแก่ที่ติดสอยห้อยตามม้าเหล็กกระบี่ไวทิตงคี้ พอเห็นทิไคเซ้งใช้ท่าสุดท้ายออก อดทอดถอนใจมิได้

มิคาดทิไคเซ้ง พอใช้ท่ากระบี่ท่าสุดท้ายออก ท่ากระบี่พลันเปลี่ยนแปรแทงออกอย่างละลิ่วแผ่วพลิ้ว

เมื่อครู่พลังกระบี่และอาถรรพณ์การฆ่าฟันแผ่ปกคลุม คล้ายเมฆดำบดบังทั่วท้องฟ้า กระบี่นี้พอทิ่มแทงคล้ายขจัดปัดเป่าเมฆดำทั่วท้องฟ้าจนหมดสิ้น ปรากฏแสงอาทิตย์ขึ้น

นี่ไม่ใช่แสงอาทิตย์ที่อบอุ่นอ่อนโยน หากแต่เป็นอาทิตย์แรงกล้าที่สามารถหลอมละลายศิลาเป็นน้ำ เป็นอาทิตย์สนธยาที่แตงฉานปานเปลวเพลิง

เมื่อครู่ทิไคเซ้งร่ายรำเพลงกระบี่เหี้ยมหาญระดมรุก เจี่ยเฮียวฮงกลับคล้าย

ไม่เห็นอยู่ในสายตา

แต่มันพอสะบัดกระบี่นี้ออก เจี่ยเฮียวฮงถึงกับร้องโพล่งว่า

"เพลงกระบี่อันยอดเยี่ยม !"

คำพูดพอหลุดจากปาก ทิไคเช้งก็เสือกแทงออกอีกสี่กระบี่

สี่กระบี่นี้คล้ายพลิกแพลงกลับกลายไม่สิ้นสุด แต่ก็ไม่มีข้อพลิกแพลง คล้ายแต่ล้วแผ่วพลิ้ว แท้ที่จริงหนักแน่นมั่นคง คล้ายแผ่วเบาปราดเปรียว แท้ที่จริงเผ็ดร้อนอำมหิต

เจี่ยเฮียวฮงเพียงแต่ชมดู

คล้ายกับบุรุษหนุ่มผู้หนึ่ง เห็นสตรีเปลือยเปล่าเป็นครั้งแรก คล้ายชมดูจนตะลึงลาน

แต่สี่กระบี่นี้ก็ไม่ได้ทำร้ายถูกเจี่ยเฮียวฮงแม้สักขุมขนหนึ่ง

ทิไคเช้งจู่โจมติดต่อกันหลายกระบี่ อดตื่นเต้นสงสัยมิได้

เห็นแน่ชัดว่ากระบี่นี้กำลังจะทิ่มแทงใส่ทรวงอกเจี่ยเฮียวฮง กลับเฉียดผ่านทรวงอกไปอย่างหวุดหวิด เห็นกระบี่นี้กำลังจะแทงทะลุคอหอยเจี่ยเฮียวฮง กลับแทงถูกอากาศธาตุ

เป้าหมายและท่าพลิกแพลงของแต่ละกระบี่ คล้ายอยู่ในความคิดคำนวณของเจี่ยเฮียวฮงแต่แรก

ทันใด สภาวะกระบี่ของทิไคเช้งเชื่องช้าลงเปลี่ยนเป็นเชื่องช้ายิ่ง

กระบี่ที่สะบัดออก ปราศจากระเบียบแบบแผนไม่มีขอบเขตจำกัด

แต่กระบี่นี้คล้ายดวงตาของมังกร แม้กลวงว่างเปล่า แต่เป็นศูนย์รวมความเปลี่ยนแปลงทั้งมวล

ไม่ว่าฝ่ายตรงข้ามเคลื่อนไหวอย่างไร ขอเพียงขยับเคลื่อนไหว กระบี่ตามหลังจะปลิดชีวิตมัน

เจี่ยเฮียวฮงไม่ได้เคลื่อนไหว

พริบตานั้น อากัปกิริยาทั้งหมดของเจี่ยเฮียวฮงชะงักค้าง

เห็นกระบี่ที่เฉื่อยชาเชื่องช้า พลันกลับกลายเป็นดอกไม้ฝนกลุ่มหนึ่งครอบคลุมใส่

ดอกไม้กระบี่เต็มท้องฟ้า ฝนกระบี่เต็มท้องฟ้า พลันกลับกลายอีกครั้ง กลับกลายเป็นรุ้งกระบี่สายหนึ่งพุ่งวาบมาดุจสายฟ้า

รุ้งกระบี่ยังแตกกระจายออก กระจายเป็นเจ็ดสายพลิกแพลงกลับกลายสุด

หยั่งคาด

มิคาดเมฆดำม้วนปราด ม้วนเอารุ้งกระบี่ไว้

เจี่ยเฮียวฮงกลับใช้แพรดำม้วนกระบี่ของทิไคเซ้งไว้

ถากัปกิริยาทิไคเซ้งพลันชะงักค้าง เหงื่อเย็นยะเยียบไหลรินลงมาดุจห่าฝน

ความเคลื่อนไหวของเจี่ยเฮียวฮงก็หยุดชะงัก ถามทีละคำ

"นี่คือโต๊ะเมี่ยจับซาเกี่ยม (สิบสามกระบี่คร่าชีวิต) ของอี้จับซา ?"

ทิไคเซ้งนิ่งเงียบงัน

การนิ่งเงียบงันคือการยอมรับ

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวอีกว่า

"เพลงกระบี่อันยอดเยี่ยม"

พลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"น่าเสียดาย น่าเสียดายนัก"

ทิไคเซ้งอดถามมิได้

"น่าเสียดาย ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่มีเพียงสิบสามกระบี่ หากมีกระบี่ที่สิบสี่ ข้าพเจ้าก็ต้องพ่ายแพ้แล้ว"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"ยังมีกระบี่ที่สิบสี่ ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวอย่างมั่นใจ

"ต้องมีแน่นอน"

ตนครุ่นคิดเนิ่นนาน จึงกล่าวต่อช้า ๆ

"กระบี่ที่สิบสี่จึงเป็นแก่นแท้ของเพลงกระบี่ชุดนี้"

แก่นแท้ของกระบี่ วิญญาณของคนล้วนเวิ้งว้างเลื่อนลอย มาตรแม้นมองไม่เห็น แต่ไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธได้

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ความพลิกแพลงทั้งหมด และอานุภาพของสิบสามกระบี่คร่าชีวิต มีแต่กระบี่ที่สิบสี่ จึงเปล่งออกได้อย่างสิ้นเชิง หากสามารถพลิกแพลงถึงท่าที่สิบห้าจะไม่มีผู้ใดทัดเทียบเปรียบติด"

ตนสะบัดมือ ผ้าแพรสีดำพลันเหยียดตรงจุดกระบี่เล่มหนึ่ง

ระบี่พอสะบัด คล้ายอาทิตย์สนธยา เฉกเช่นอาทิตย์ร้อนแรง คล้ายรุ้ง และคล้ายเมฆดำ คล้ายเคลื่อนไหว คล้ายสงบ คล้ายเลื่อนลอย คล้าย คล้ายรวดเร็ว คล้ายเชื่องช้า คล้ายอยู่ทางซ้ายและคล้ายอยู่ทางขวา คล้าย หน้า และคล้ายอยู่ด้านหลัง

าตรแม้นนี่เพียงเป็นผ้าแพรเส้นหนึ่ง แต่พริบตานั้นยังเหนือล้ำกว่าอาวุธ มทั้งมวลในต่ำใต้อีก

ริบตานั้น ทิไคเซ้งถึงกับแตกตื่นจนเหงื่อเย็นยะเยียบโชมกาย

มันล้วนไม่อาจคลี่คลายกระบี่นี้ ไม่สามารถปิดป้อง ไม่สามารถต้านปะทะ สามารถหลบรอดได้

จี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

'นี่คือกระบี่ที่สิบสี่ !"

ทิไคเซ้งไม่สามารถเอ่ยปาก

จี่ยเฮียวฮงกล่าวอีกว่า

'ท่านหากใช้กระบี่นี้ ก็สามารถปิดสกัดหนทางถอยทั้งมวลของข้าพเจ้าได้"

ทิไคเซ้งลอบแค้นใจ แค้นที่ตัวเองไฉนครุ่นคิดท่วงท่าพลิกแพลงนี้ไม่ได้

มันเรียนรู้สิบสามกระบี่คร่าชีวิตจากอี้จับชาใช้จู่โจมต่อเจี่ยเฮียวฮง แต่ ฮงกลับครุ่นคิดท่าพลิกแพลงของกระบี่ที่สิบสี่ได้

ได้ยินเจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ตอนนี้ ท่านเห็นกระบี่นี้โดยชัดตาแล้วหรือไม่ ?"

ทิไคเซ้งเห็นชัดตา

มันฝึกกระบี่ตั้งแต่เล็ก ความจริงมีพรสวรรค์ทางด้านนี้อยู่แล้ว มิหน่ำซ้ำ ลั่งเหงื่อกาฬและหลั่งโลหิตมา

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านชมดูอีกเที่ยวหนึ่ง"

ตนแสดงท่วงท่าและข้อพลิกแพลงของกระบี่นี้อีกเที่ยวหนึ่ง จากนั้นถามว่า

"ตอนนี้ท่านจำได้แล้วหรือไม่ ?"

ทิไคเซ้งผงกศีรษะรับ

เจี่ยเฮียวฮงจึงกล่าว

"อย่างนั้นท่านทดลองใช้ดู"

ทิไคเซ้งจับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮง ยังไม่เข้าใจเจตนาของเจี่ยเฮียวฮงกระจ่างชัด

เจี่ยเฮียวฮงอธิบายว่า

"ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านใช้กระบี่ต่อข้าพเจ้า ดูว่าท่านสามารถใช้ได้หรือไม่"

ทิไคเซ้งตาเป็นประกาย แต่แล้วสลายคลายกล่าวว่า

"เราไม่อาจทำเช่นนี้"

เจี่ยเฮียวฮงสอดคำขึ้น

"ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านทำเช่นนี้"

ทิไคเซ้งถามโพล่งว่า

"เพราะเหตุใด ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าก็ต้องการทดสอบดูว่า สามารถทำลายกระบี่นี้หรือไม่"

เนื่องเพราะกระบี่นี้ แม้เป็นเจี่ยเฮียวฮงคิดค้นขึ้น แต่แก่นแท้และข้อพลิกแพลงของกระบี่นี้ สืบเนื่องมาจากสิบสามกระบี่ครำชีวิต

วิญญาณของกระบี่นี้ ก็เป็นของอี้จับซา

ทิไคเซ้งเข้าใจเจตนาเจี่ยเฮียวฮง ดวงตาทอแววเคารพนับถืออีกครา กล่าวว่า

"ท่านเป็นคนทระนงผู้หนึ่ง"

"ข้าพเจ้าใช่"

ทิไคเซ้งกล่าวต่อ

"แต่ท่านก็มีที่ควรคู่กับการทระนง"

มันสะบัดกระบี่ ใช้กระบี่ที่สิบสี่ออก

กระบี่พอสะบัดออก ปรากฏพลังกระบี่เย็นยะเยือกคุกคามมา แม้แต่แสงโคมก็สิ้นแสง

เจี่ยเฮียวฮงต้องถอยกายไปด้านหลัง

กระบี่นี้ปิดสกัดสภาวะจู่โจมทั้งหมดของตน เจี่ยเฮียวฮงได้แต่ล่าถอยไปด้านหลัง

การล่าถอยไม่ใช่พ่ายแพ้

เจี่ยเฮียวฮงแม้ล่าถอย แต่ยังไม่ปรากฏการแพ้

ร่างของเจี่ยเฮียวฮงถูกพลังของกระบี่นี้กดคุกคามจนงอโค้งไปด้านหลัง งอโค้งดุจเกาทัณฑ์

แต่สายเกาทัณฑ์ก็ถูกดึงตึง สามารถต้านทานคุกคามไปทุกขณะจิต พลังกดดันยิ่งกล้าแข็งพลังต้านทานก็ยิ่งรุนแรง

รอจนวินาทีนั้นมาถึง จะตัดสินผลแพ้ชนะและความเป็นตายของทั้งสอง

มิคาดขณะที่เจี่ยเฮียวฮงเกร็งพลังเปี่ยมล้นใกล้แผ่พุ่งออก หลังรถสินค้า ข้าง[illegible]ระเบียง ในกลุ่มคนพลันปรากฏประกายกระบี่สี่สายพุ่งวาบออกมา !

เจี่ยเฮียวฮงทุ่มเทสมาธิทั้งมวลกับกระบี่ในมือทิไคเซ้ง พลังทั้งมวลตระเตรียม[illegible]ต่อกรประทะกับกระบี่นี้ ไม่ได้พะวักพะวนถึงเรื่องอื่นอีก

ประกายกระบี่แลบแปลบปลาบ กระบี่สามเล่มแยกย้ายแทงใส่หัวไหล่[illegible]ระโพกซ้าย กลางหลังเจี่ยเฮียวฮงโดยพร้อมเพรียง !

พลังทั้งมวลของเจี่ยเฮียวฮงเสื่อมสลายสิ้น

ขณะเดียวกัน กระบี่ของทิไคเซ้งแทงปราดมาจากด้านหน้า ปลายกระบี่พุ่ง[illegible]จุดสำคัญบริเวณคอหอยเจี่ยเฮียวฮง

เจี่ยเฮียวฮงทราบว่า ตนไม่สามารถหลบหลีกปิดป้องได้อีก ในที่สุดตนลิ้มชิม[illegible]รสชาติของความตายแล้ว

...นั่นเป็นรสชาติเยี่ยงไร ?

...พริบตาที่คนผู้หนึ่งเผชิญกับความตาย สามารถหวนรำลึกถึงเรื่องราวที่ได้[illegible]กระทำมาทั้งหมดจริง ๆ ?

...ในชีวิตของตน มีความสุขหฤหรรษ์มากน้อยเท่าใด ? เจ็บปวดรวดร้าว[illegible]มากมายเพียงไหน ? ที่แท้เป็นผู้อื่นทรยศตน หรือตนทรยศผู้อื่น ?

ปัญหาเหล่านี้นอกจากเจี่ยเฮียวฮงเอง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถตอบได้

เจี่ยเฮียวฮงเองก็ไม่สามารถตอบได้

ปลายกระบี่ที่เย็นเฉียบแทงใส่คอหอยของตนแล้ว

เจี่ยเฮียวฮงถึงกับรู้สึกถึงความเย็นยะเยียบที่เสียดกระดูก ในที่สุดต้องล้มลง[illegible]นอนอยู่ใต้กระบี่ของทิไคเซ้ง ล้มลงจมกองเลือดของตัวเอง !

เจี่ยเฮียวฮงยังไม่เห็นเหล่าผู้คนที่ลอบทำร้ายตนทางด้านหลังเป็นใคร

บทที่ 31

ในห้วงคับขัน

แต่ทิไคเซ้งแลเห็น

ผู้คนที่ลอบทำร้ายเจี่ยเฮียวฮงทางด้านหลังเป็นศิษย์สำนักบู๊ตึงเซาฮั่งเง็ก และอ้วงปวยฮุ้น อ้วงฉื่อฮุ้นสองพี่น้อง

อีกผู้หนึ่งเป็นคนแปลกหน้า รูปกายสูงโปร่ง สวมเสื้อผ้าหรูหรา แต่ดูไปทั้งเศร้าสลดทั้งอิดโรย ทั้งเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย

คนผู้นี้เป็นใคร ไฉนลอบทำร้ายเจี่ยเฮียวฮงด้วย ?

อ้วงฉื่อฮุ้นยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ขอแสดงความยินดี จงเปียเท้าลงมือประสบผลกระบี่นี้ ต้องสร้างชื่อจงเปียเท้าเลื่องระบือไปทั่วแผ่นดินแน่นอน"

สีหน้าทิไคเซ้งยังไม่มีความรู้สึกใด ๆ แต่กระบี่ในมือปล่อยห้อยลง

อ้วงฉื่อฮุ้นกล่าวว่า

"ครั้งนี้พวกเราแม้ช่วยรับใช้เล็กน้อย แต่ผู้ที่ลงมือประสบผลอย่างแท้จริงยังคงเป็นจงเปียเท้า"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"พวกท่านจู่โจมสี่กระบี่โดยพร้อมเพรียง ล้วนไม่ได้ทำร้ายจุดสำคัญของมันเพราะต้องการให้เราฆ่ามันด้วยตนเอง ?"

อ้วงฉื่อฮุ้นไม่ปฏิเสธ

ทิไคเซ้งทอดถอนใจยาวพึมพำว่า

"สหายท่านนี้คือ..."

อ้วงฉื่อฮุ้นแนะนำว่า

"ท่านนี้คือกงจื้อของตระกูลแฮ่โฮ้ว...แฮ่โฮ้วแซ"

คนผู้นี้กลับเป็นแฮ่โฮ้วแซ ผู้เป็นสามีของชิคอนั่ง !

ทิไคเซ้งทอดถอนใจยาวพึมพำว่า

"ขอบคุณพวกท่าน ขอบคุณพวกท่าน..."

เสียงของมันยิ่งมายิ่งแผ่วเบา คล้ายเหน็ดเหนื่อยยิ่ง เป็นความเหน็ดเหนื่อยหลังชัยชนะ

อ้วงฉื่อฮุ้นกล่าวว่า

"ตอนนี้โลหิตของมันยังไม่เย็น จงเปียเท้าไยไม่ใช้โลหิตของมันเพิ่มสีสันให้ท่าชงแดงของสำนักท่าน ?"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"เรากำลังคิดทำเช่นนั้น"

คำพูดสุดท้ายหลุดจากปาก กระบี่ที่ปล่อยห้อยลงพลันตวัดขึ้น แทงใส่อ้วงฉื่อฮุ้น

อ้วงฉื่อฮุ้นใจหายวาบ ขยับกระบี่ปิดป้องปะทะ

กระบี่สองเล่มพอปะทะ บังเกิดเสียงดังถี่ยิบ

ทิไคเซ้งร้องดัง ๆ ว่า

"เรื่องนี้ไม่ใช่เราเป็นคนวางแผน ทิไคเซ้งรับรองไม่ใช่คนต่ำช้าไร้ยางอายเช่นนี้ ความอัปยศนี้ก็มีแต่ใช้โลหิตชำระล้างได้ ไม่ใช่โลหิตของพวกมันก็เป็นของเรา"

คำพูดเหล่านี้คล้ายกล่าวกับเจี่ยเฮียวฮง แต่คนตายไหนเลยได้ยินคำพูดของมัน

แฮ่โฮ้วแซจับตามองเจี่ยเฮียวฮงบนพื้นตลอดเวลา ดวงตาเปี่ยมแววคับแค้นดุดัน พลันแทงออกอีกกระบี่ใส่ท้องน้อยเจี่ยเฮียวฮง

มิคาดเจี่ยเฮียวฮงพลันกระโดดขึ้นจากกองเลือดพุ่งควับไปด้านข้าง

แฮ่โฮ้วแซร้องดัง ๆ ว่า

"มันยังไม่ตาย มันยังไม่ตาย..."

น้ำเสียงพลุ่งพล่านจนแทบคลุ้มคลั่ง เพลงกระบี่ก็เปลี่ยนเป็นแทบคลุ้มคลั่งไล่ล่าฆ่าเจี่ยเฮียวฮงราวคลุ้มคลั่ง ทุกกระบี่ล้วนแทงใส่จุดสำคัญของเจี่ยเฮียวฮง

แต่เจี่ยเฮียวฮงชักกระบี่ที่ปักอยู่บนพื้นขึ้นตวัดมือปัดกระบี่ไปด้านหลัง

ความงามที่บาดตากระไรปานนั้น น่าสะพรึงกลัวกระไรปานนั้น

แฮโฮ้วแชกล่าวว่า

"ขอเพียงเราคาดกระบี่ล้อมลำคอท่านอีกสามครั้ง ศีรษะของท่านจะร่วงหลุดลงมา"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบ"

แฮโฮ้วแชกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านสมควรทราบว่า นางไฉนกระทำความชั่วร้ายเช่นนั้น"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

แฮโฮ้วแชขู่คำรามว่า

"นางกระทำไปเพราะท่าน"

เสียงของมันสั่นสะท้านกว่าเดิม แม้แต่มือก็สั่นระริก กล่าวว่า

"นางแม้แต่งงานกับเรา แต่ในใจกลับครุ่นคิดถึงท่าน ท่านทราบหรือไม่ว่าในชีวิตท่านทำลายสตรีมากน้อยเท่าใด พรากสามีภรรยาจากกันมากน้อยเท่าใด ?"

ใบหน้าเจี่ยเฮียวฮงพลันบิดเบี้ยว บิดเบี้ยวเพราะความเจ็บปวดรวดร้าว

...บุรุษผู้หนึ่งหากตกเป็นเป้าหลงรักของสตรีนางหนึ่ง นับเป็นความผิดของมันหรือไม่ ?

...สตรีนางหนึ่งหากรักบุรุษที่คู่ควรกับการให้นางรัก นับเป็นความผิดหรือไม่ ?

...ทั้งสองหากไม่ผิด ผู้ใดเป็นฝ่ายผิด ?

เจี่ยเฮียวฮงไม่สามารถตอบได้ และไม่สามารถอธิบายได้

อ้วงปวยฮุ้น อ้วงฉื่อฮุ้นสองพี่น้องผนึกกระบี่คู่สะกดทิโคเซ้งไว้

ตระกูลอ้วงเสื่อมถอยตกทอดมาสิบกว่าชั่วอายุคน วิทยายุทธ์ไม่เสื่อมโทรม เพลงกระบี่ประจำตระกูลพวกมันย่อมผ่านการกลั่นกรองมา ไม่ว่าผู้ใดคิดทำลายกระบี่คู่ผนึกพลังของพวกมัน ล้วนไม่ง่ายดาย

แต่มีอยู่หลายครั้งที่ทิโคเซ้งแทบลงมือสำเร็จ

สิบสามกระบี่คร่าชีวิตของมัน คล้ายเป็นดาวข่มเพลงกระบี่ตระกูลอ้วง ขอเพียงใช้กระบี่ที่สิบสี่ออกไป กระบี่คู่ของสองพี่น้องตระกูลอ้วงก็ต้องถูกทำลายแน่

แต่ทิไคเซ้งไม่ได้ใช้กระบี่นี้

ทิไคเซ้งทระนงตนเกินไป

กระบวนท่านี้จะอย่างไรเป็นเจี่ยเฮียวฮงบัญญัติขึ้น ระหว่างมันกับเจี่ยเฮียวฮงที่ไม่ได้สะสางบัญชีเรียบร้อย

มันแม้ไม่อาจเบิกตาดูเจี่ยเฮียวฮงถูกกลุ้มรุมทำร้าย แต่ก็ไม่ต้องการใช้กระบวนท่านี้ทำร้ายคน

ทิไคเซ้งเป็นคนยึดมั่นในหลักการตลอดกาล

น่าเสียดายที่สิบสามกระบี่คร่าชีวิต ขาดกระบี่ที่สิบสี่ คล้ายวาดมังกรยังไม่ได้แต้มนัยน์ตา แม้มีชีวิตชีวาแต่ยังไม่สามารถโบยบินขึ้นฟ้า

ตอนที่มันปะมือกับเจี่ยเฮียวฮง ได้ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง ตอนนี้เรี่ยวแรงเริ่มไม่ปะติดปะต่อ กระบวนท่าเริ่มถูกสองพี่น้องตระกูลอ้วงปิดสกัดไว้

เซาฮั่งเง็กแค่นหัวเ่อ ชมการต่อสู้อยู่ด้านข้างไม่ยอมลดตัวลงมือ

ที่น่าประหลาดคือ บรรดาผู้คุ้มกันภัยของสำนักคุ้มกันภัยธงแดงพากันนิ่งดูดาย ไม่มีผู้ใดยื่นมือช่วยจงเปียเท้าพวกมันอีกแรงหนึ่ง

อีกด้านหนึ่ง ประกายกระบี่แลบแปลบปลาบ ลำคอเจี่ยเฮียวฮงเพิ่มบาดแผลกระบี่อีกสายหนึ่ง

ครั้งนี้คมกระบี่บาดลึกกว่าเดิม โลหิตไหลซึมออกมา ชโลมปกเสื้อเจี่ยเฮียวฮงเป็นสีแดงฉาน

แฮ่โฮ้วแชเขม้นมองเจี่ยเฮียวฮง กล่าวว่า

"ท่านจะบอกหรือไม่ ?"

เจี่ยเฮียวฮงย้อนถามว่า

"บอกอะไร ?"

แฮ่โฮ้วแชกล่าวว่า

"ขอเพียงท่านบอกว่ามีความสัมพันธ์กับนางหรือไม่ เราจะละเว้นชีวิตท่านสักครั้ง" ..

เจี่ยเฮียวฮงเพ่งมองไปที่ไกลตา คล้ายมองไม่เห็นคนเบื้องหน้า และกระบี่เบื้องหน้า ผ่านไปเนิ่นนาน จึงกล่าวช้า ๆ

"ในใจนางเมื่อไม่มีท่าน ท่านไยต้องสืบสาวว่านางมีความสัมพันธ์ใดกับผู้อื่น ?"

เส้นเอ็นบนหน้าผากแฮ่โฮ้วแชโปนโตขึ้น เหงื่อเย็นยะเยียบไหลรินลงมา

เจียเฮียวฮงไม่ได้เหลียวหน้ามอง แต่คำนวณจุดช่องว่างออกทุกแห่งในเพลงกระบี่ของแฮ่โฮ้วแชได้ พอสะบัดกระบี่กลับไป ก็จู่โจมใส่ช่องโหว่ในเพลงกระบี่ของแฮ่โฮ้วแชสามแห่ง ไม่ว่ากระบวนท่าแฮ่โฮ้วแชพลิกแพลงอย่างไร ล้วนต้องถูกทำลายไป

แต่แผลเก่าของเจี่ยเฮียวฮงยังไม่ทุเลา ก็ได้รับแผลใหม่ พอสะบัดกระบี่กลับบริเวณหัวไหล่ก็บังเกิดอาการเจ็บแปลบ คล้ายถูกฉีกกระชากจากว่าง

กระบี่นี้ใช้ในสภาวะที่ถูกต้อง แต่เรี่ยวแรงไม่อำนวย

เสียงเคร้งเมื่อกระบี่สองเล่มปะทะกัน กระบี่ของเจียเฮียวฮงถูกกระแทกหลุดจากมืออีกครา

ประกายกระบี่พุ่งวาบดุจดาวตก พุ่งออกนอกกำแพงโรงเตี๊ยมไป

เห็นกระบี่ของตนหลุดลอยไป เจี่ยเฮียวฮงรู้สึกกระเพาะปั่นป่วน คล้ายพบเห็นคนรักของตนพลัดพรากจากไป และคล้ายเหยียบเท้าข้างหนึ่งกับอากาศธาตุพลัดตกลงสู่ทุบเหวลึกล้ำหมื่นวา

เจี่ยเฮียวฮงไม่เคยมีประสบการณ์เช่นนี้มาก่อน

นี่ความจริงเป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้

คมกระบี่เย็นเฉียบกระทบถูกลำคอเจี่ยเฮียวฮง แทบกรีดเข้าเส้นเลือดใหญ่ที่ต้นคอเจี่ยเฮียวฮง

แต่มือของแฮ่โฮ้วแชพลันชะงักค้าง กล่าวว่า

"พวกเราพบกันอีกแล้ว"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแทบไม่เชื่อว่านี่เป็นความจริง"

แฮ่โฮ้วแชถามว่า

"ไม่เชื่ออะไร ?"

"ไม่เชื่อว่าท่านจะลอบทำร้ายคนทางเบื้องหลัง"

แฮ่โฮ้วแชหมุนตัวรอบหนึ่ง มาถึงเบื้องหน้าเจี่ยเฮียวฮง คมกระบี่ก็กรีดอ้อมผ่านลำคอเจี่ยเฮียวฮงทิ้งบาดแผลโลหิตเส้นหนึ่ง คล้ายเด็กทารกผูกด้ายแดงบนคอเส้นหนึ่ง

ตำแหน่งที่เจี่ยเฮียวฮงถูกทิไคเช้งแทงใส่เมื่อครู่ โลหิตได้แข็งตัว ดูไปคล้ายปะการังลูกหนึ่งร้อยอยู่บนด้ายแดง

แต่เจี่ยเฮียวฮงกระทั่งขมวดคิ้วยังไม่ขมวด กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"กระบี่ที่คมกล้า"

แฮ่โฮ้วแชพลันลดซุ่มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"นางไม่มีความสัมพันธ์กับท่านจริง ๆ ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"นางเป็นใคร ?"

แฮ่โฮ้วแชกล่าวว่า

"ท่านสมควรทราบเราถามถึงผู้ใด"

เจี่ยเฮียวฮงย่อมทราบ แฮ่โฮ้วแชถามถึงชิคอนั้งผู้เป็นภรรยามัน แต่ปากยังว่า

"ข้าพเจ้าไยต้องทราบ ?"

แฮ่โฮ้วแชขบกรามกรอด กล่าวอย่างอาฆาตแค้น

"นับแต่วันที่นางแต่งงานกับเรา เราก็ทุ่มเทจิตใจทั้งมวลต่อนาง หวังว่าสามารถอยู่กับนางชั่วชีวิต ไม่แยกจากกันแม้สักครึ่งก้าว แต่นาง...นาง..."

เอ่ยถึงตอนนี้เสียงของมันพลันสั่นสะท้าน ชั่วครู่ให้หลังจึงสามารถกล่าวต่อ

"ขอเพียงนางมีโอกาส จะหาทางหลบหนีจากข้างกายเรา ไปเล่นพนัน ไปดื่มสุรา ถึงกับไปเป็นนางคณิกา คล้ายกับขอเพียงสามารถแยกจากเรา ไม่ว่านางทำเรื่องใด นางล้วนยินยอม"

เจี่ยเฮียวฮงจับจ้องมัน ดวงตาเริ่มปรากฏแววสมเพชเห็นใจ กล่าวว่า

"นั่นคาดว่าท่านต้องกระทำเรื่องผิดพลาด"

แฮ่โฮ้วแชร่ำร้องว่า

"เราไม่ผิด คนผิดคือนาง คือท่าน!"

เจี่ยเฮียวฮงทวนคำว่า

"คือข้าพเจ้า ?"

แฮ่โฮ้วแชกล่าวว่า

"จนบัดนี้ เราเพิ่งเข้าใจว่านางไฉนกระทำเรื่องเช่นนี้"

"เพราะเหตุใด ?"

แฮ่โฮ้วแชกล่าวว่า

"เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะ..."

มันขบกรามกรอด พลันหมุนตัวรอบกายเจี่ยเฮียวฮงรอบหนึ่ง คมกระบี่จึงปรากฏแผลกระบี่บนลำคอเจี่ยเฮียวฮงอีกเส้นหนึ่ง ดูไปยิ่งสวยงามกว่า แต่เป็น

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องการให้ท่านละเว้นชีวิตข้าพเจ้า ท่านยังไม่คู่ควรกับการฆ่าข้าพเจ้า"

แฮ่โฮ้วแชคำรามด้วยโทสะ พลันเสือกแทงกระบี่ใส่คอหอยเจี่ยเฮียวฮง

แต่เพิ่งขยับกระบี่ ได้ยินเสียงดังเพียะ คมกระบี่ถูกฝ่ามือทั้งสองของเจี่ยเฮียวฮงประกบไว้

แฮ่โฮ้วแชคิดชักกระบี่ แต่ชักไม่ออก

ก่อนหน้านี้มันคงพ่ายแพ้ใต้คมกระบี่เจี่ยเฮียวฮง

ตอนนี้เจี่ยเฮียวฮงรับบาดเจ็บสาหัส มันยังสู้ไม่ได้!

มันพบว่า ตัวเองไม่มีทางสู้เจี่ยเฮียวฮงตลอดกาล ไม่ว่าด้านใดล้วนสู้ไม่ได้

หากให้ผู้หนึ่งยอมรับการพ่ายแพ้ ไม่ใช่เรื่องง่ายดาย เมื่อถึงเวลาที่มิอาจไม่ยอมรับ ความรู้สึกนั้นไม่เพียงเป็นความอับอายอัปยศ ทั้งยังเป็นความเศร้าเสียใจ ความเศร้าเสียใจที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว และท้อแท้สิ้นหวัง

ใบหน้าแฮ่โฮ้วแชไม่เพียงหลั่งเหงื่อกาฬ ทั้งยังหลั่งน้ำตา

ยามนั้น บังเกิดเสียงทอดถอนใจดังขึ้นที่ด้านข้าง

ในเสียงทอดถอนใจ เซาฮั่งเง็กเดินทอดน่องมากล่าวว่า

"หากไม่มีคนเสเพลไร้น้ำใจผู้นี้ ซ้อฮูหยิน (คำยกย่องภรรยาผู้อื่น) คงอยู่ในกรอบประเพณี แฮ่โฮ้วเฮียก็ไม่ขุ่นแค้นจนทอดทิ้งวิชาฝีมือ ด้วยความเฉลียวฉลาดและเพลงกระบี่ประจำตระกูลของแฮ่โฮ้วเฮีย ไม่แน่นักว่าสู้เจี่ยเฮียวฮงแห่งหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้าไม่ได้"

คำพูดของมันเป็นความจริง

บุรุษผู้หนึ่งตกแต่งภรรยา ภรรยาของมันเป็นบุคคลสตรีหรือไม่ จะมีความสำคัญในการกำหนดโชคชะตาในชีวิตของมัน

แฮ่โฮ้วแชขบกรามกรอด คำพูดเหล่านี้พอดีจี้ถูกใจดำของมัน

เซาฮั่งเง็กยิ้มอีกครา กล่าวว่า

"ดีที่คนเสเพลที่ไร้น้ำใจผู้นี้ ก็เฉกเช่นกับผู้คนทั่วไป ที่มีมือเพียงสองมือ"

มันยกกระบี่ในมือขึ้น จ่อปลายกระบี่ที่คอหอยเจี่ยเฮียวฮง กล่าวว่า

"เจี่ยซาเสียวเอี้ย ท่านยังมีคำพูดใดจะกล่าว?"

เจี่ยเฮียวฮงยังสามารถกล่าวกระไรได้

เซาฮั่งเง็กกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนยังไม่คลายมือ ?"

เจี่ยเฮียวฮงทราบว่า ตนขอเพียงคลายมือ กระบี่ของแฮ่โฮ้วแชจะแทงใส่เทคนิคของตน

แต่ตนไม่คลายมือจะเป็นไร ?

คนผู้หนึ่งเมื่อถึงเวลาสมควรวางมือ ยังไม่ยอมวางมือ นั่นเป็นการแส่หาความเดือดร้อนใส่ตัว

มีแต่คนโง่เขลาจึงกระทำเรื่องเช่นนั้น

เจี่ยเฮียวฮงไม่ใช่คนโง่เขลา ตอนนี้ถึงเวลาที่ตนสมควรวางมือแล้ว

เมื่อถึงเวลานั้น บุคคลที่ตนลืมไม่ลงเป็นใคร ?

เป็นบิดามารดาของตน ? เป็นม่อยังชิวชิว ? หรือเป็นเซี่ยวตี๋ ?

ทันใด กระบี่ในมือทิไคเช้งแผ่กระจายจ้า สองพี่น้องตระกูลอ้วงถึงกับถูกความคมกล้าถอยไป

ในที่สุดมันก็ใช้กระบี่นี้ออกมา

กระบี่นี้เป็นกระบี่ที่สิบสี่ ซึ่งสืบต่อจากสิบสามกระบี่ครร่าชีวิต

สองกระบี่ตระกูลอ้วงแม้ถูกคุกคามล่าถอย แต่ประกายกระบี่ยังไม่หยุดยั้ง พุ่งวาบมายังทิศทางด้านนี้ดุจสายรุ้งจากขอบฟ้า

รู้สึกมีพลังกระบี่เย็นยะเยียบเสียดกระดูก แผ่พุ่งถึงหว่างคิ้วเซาฮั่งเง็กและแฮ่งแช

ไม่มีผู้ใดต้านรับกระบี่นี้ได้

เซาฮั่งเง็กและแฮ่โฮ้วแชได้แต่ล่าถอยล่าถอยรัวดเร็วยิ่ง แฮ่โฮ้วแชถึงกับคลายเคล็ดการถือกระบี่

ทิไคเช้งพุ่งตัวมาพร้อมกับประกายกระบี่แฮ่โฮ้วแช ทั้งสองพอถดถอย มันก็อยู่ข้างกายเจี่ยเฮียวฮงแทนที่

มันจับตามองแฮ่โฮ้วแชทั้งสอง ปากกลับถามเจี่ยเฮียวฮงว่า

"ท่านยังสามารถลงมือ ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังไม่ตาย"

ทิไคเช้งกล่าวว่า

"ท่ากระบี่เมื่อครู่เป็นท่านบัญญัติขึ้น เราใช้กระบี่นั้น เพียงเพื่อช่วยชีวิตของ

เจี่ยเฮียวฮงเข้าใจเจตนาของมัน

หากไม่ใช่เพื่อช่วยชีวิตเจี่ยเฮียวฮง ทิไคเซ้งยินยอมตาย ไม่ยอมใช้กระบี่นี้

ทิไคเซ้งกล่าวสืบต่อ

"ดังนั้นท่านก็ไม่ต้องขอบคุณเรา สิ่งที่ช่วยชีวิตท่านคือเพลงกระบี่ของท่าน ไม่ใช่เรา"

เซาฮั่งเง็กพลันแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านช่วยชีวิตมัน รอสักครู่จะให้ผู้ใดช่วยชีวิตท่าน ?"

ทิไคเซ้งเบือนหน้าไปยังผู้คุ้มกันภัยในสังกัดของมัน

ในผู้คุ้มกันภัยเหล่านี้ มีอยู่มากหลายเป็นพวกพ้องที่เคยร่วมเป็นร่วมตายกับมัน มีอยู่มากหลายเป็นมือดีที่ผ่านการต่อสู้อย่างโชกโชน

แต่ตอนนี้มันพอกวาดตาผ่านหน้าคนเหล่านั้น ใบหน้าทั้งหมดล้วนไม่มีความรู้สึกใด ๆ

ทุกผู้คนคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นมนุษย์ตอไม้ไป

ทิไคเซ้งใจหายวูบ ในใจพลันบังเกิดความเดือดดาลและประหวั่นพรั่นพรึง !

ในที่สุดมันเข้าใจเรื่องหนึ่ง ผู้คุ้มกันภัยในสังกัดของมันล้วนถูกคนซื้อตัวไป

สำนักคุ้มกันภัยธงแดงของมันมีแต่ชื่อ แท้ที่จริงล่มสลายแล้ว !

เซาฮั่งเง็กพอเห็นสีหน้ามัน ต้องส่งเสียงหัวร่อสนั่นหวั่นไหว ชี้กระบี่ไปที่มันบงการว่า

"ฆ่า !"

"ผู้ใดฆ่าพวกมันได้ จะได้รับบำเหน็จรางวัลอย่างงาม"

"ศีรษะของทิไคเซ้งมีราคาห้าพันตำลึง ศีรษะของเจี่ยเฮียวฮงหนึ่งหมื่นตำลึง !"

เหล่าผู้คุ้มกันภัยชักดาบออก

โคมแดงส่องต้องประกายดาบ ประกายดาบแดงฉานราวโลหิต

เจี่ยเฮียวฮง ทิไคเซ้งยืนเคียงบ่าเคียงไหล่ จับจ้องมองประกายดาบกวัดแกว่งห้อมล้อมเข้ามาอย่างเย็นชา

หากเป็นยามปกติ ทั้งสองไม่เห็นคนเหล่านี้อยู่ในสายตา แต่ตอนนี้ทั้งสองหนึ่งรับบาดเจ็บสาหัส หนึ่งเสื่อมสูญสิ้นเรี่ยวแรง ต่อให้ทั้งสองฆ่าคนทรยศเหล่านี้ให้สิ้นซาก ก็ไม่สามารถรับมือเซาฮั่งเง็กและสองพี่น้องตระกูลอ้วงทั้งสามกระบี่อีก

...คนผู้หนึ่งเมื่อถึงเวลาที่ใกล้จะต้องตาย ในใจครุ่นคิดถึงเรื่องใด ?

เจี่ยเฮียวฮงพลันถามว่า

"ท่านครุ่นคิดอย่างไร"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"เราไม่ยินยอมพร้อมใจ ศีรษะของท่านไฉนแพงกว่าของเราเท่าตัว"

เจี่ยเฮียวฮงเปล่งเสียงหัวร่อออกมา

ในเสียงหัวร่อ นอกกำแพงโรงเตี๊ยมพลันปรากฏคนผู้หนึ่งทะยานเข้ามา โถมทะลวงไปในประกายดาบชูหัวนิ้วแม่มือสองนิ้วขึ้น นิ้วหนึ่งชี้ขึ้นฟ้า นิ้วหนึ่งชี้ลงดินดังดัง ๆ ว่า

"สุดฟากฟ้าใต้บาดาล มีแต่เราเป็นเอกะ"

สุดฟากฟ้าใต้บาดาล มีแต่เราเป็นเอกะ สองประโยคนี้คล้ายเวทมนตร์ลึกลับ ดวงตานั้นประกายดาบที่สะบัดกวัดแกว่งล้วนชะงักค้าง

คนผู้นี้เป็นใคร ? ไฉนเอื้อนเอ่ยคำสาบดของท่านจอมฟ้า ?

ผู้คนทั้งหลายสิบคน สายตาทั้งหลายสิบคู่ล้วนจับจ้องมองมันอย่างแตกตื่น

ใบหน้ามันก็เฉกเช่นกับเจี่ยเฮียวฮง ทั้งซีดขาวทั้งอิดโรย ทั้งอ่อนเพลีย แต่เปี่ยมปณิธานและความตั้งใจที่เด็ดเดี่ยวดุจเหล็กไหล

"เป็นท่าน !"

เจี่ยเฮียวฮง ทิไคเซ้ง เซาฮั่งเง็ก สองพี่น้องตระกูลอ้วงพากันร้องโพล่งออกมา แต่น้ำเสียงผิดแผกแตกต่างไป

ซุ่มเสียงของทิไคเซ้งเต็มไปด้วยความตื่นเต้นสงสัย

เซาฮั่งเง็กและสองพี่น้องตระกูลอ้วง ไม่เพียงตื่นเต้นสงสัย ทั้งยังเดือดดาล

เจี่ยเฮียวฮงเล่า ?

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถบรรยายว่า ตอนที่เจี่ยเฮียวฮงเปล่งคำพูดนี้ ในใจมีรสชาติอย่างไร ? มีความรู้สึกอย่างไร ?

เนื่องเพราะคนผู้นี้คือเซี่ยวตี๋ (ตี๋น้อย) !

มีผู้ใดทราบว่า ในใจเซี่ยวตี๋บังเกิดเป็นรสชาติอย่างไร มีความรู้สึกอย่างไร ?

เซาฮั่งเง็กร้องถามว่า

"ท่านมาทำอะไร ?"

เซี่ยวตี๋กล่าวว่า

"มาให้พวกท่านปล่อยคน"

เซาฮั่งเง็กถามว่า

"ปล่อยผู้ใด ? เป็นทิไคเซ้งหรือเจี่ยเฮียวฮง ?"

เชี่ยวตี่กล่าวว่า

"เป็นพวกมันทั้งสองคน"

เซาฮั่งเง็กแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านอาศัยอะไรให้พวกเราปลดปล่อยคน ท่านทราบหรือไม่ว่า พวกเราได้รับคำสั่งของผู้ใด ?"

เชี่ยวตี่ก็แค่นหัวร่อ พลันล้วงด้ายห้าสีจากอกเสื้อเส้นหนึ่ง บนด้านผูกป้ายมรกตสีเขียวสดใสก้อนหนึ่ง

เซาฮั่งเง็กหน้าแปรเปลี่ยนไป

เชี่ยวตี่ถามว่า

"ท่านรู้จักหรือไม่ว่า นี่เป็นของใด ?"

เซาฮั่งเง็กย่อมรู้จัก ขอเพียงเห็นสีหน้ามันก็ทราบว่ามันรู้จักแน่นอน

สีหน้าของผู้อื่นก็เป็นเฉกเช่นกับมัน ในความตื่นเต้นสังสัยแฝงแววหวาดหวั่นพรั่นพรึง

เชี่ยวตี่ไม่เหลือบแลพวกมันอีก ถอยกายไปช้า ๆ ส่งถอยถึงข้างกายเจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"พวกเราไป"

เจี่ยเฮียวฮงเบือนหน้าไปยังทิไคเซ้ง ถามว่า

"ท่านจะไปด้วยหรือไม่ ?"

ทิไคเซ้งเงียบงันชั่วขณะ ในที่สุดผงกศีรษะ

มันได้แต่จากไป

พริบตานั้น หากให้คนผู้หนึ่งทอดทิ้งผลงานที่บากบั่นสร้างขึ้นเป็นเวลานานปียอมรับการปราชัยอย่างสิ้นเชิง ไม่เพียงแต่ความยากลำบาก ยังเป็นความเจ็บปวดรวดร้าว

แต่มันทราบว่า ตนเองไม่มีหนทางเลือกอื่นอีก

ดังนั้นทิไคเซ้งจึงติดตามเจี่ยเฮียวฮงและเชี่ยวตี่จากไป

แลเห็นปลาใหญ่ที่ติดเบ็ดตัวหนึ่ง หลุดจากมือไป ก็เป็นเรื่องเจ็บปวดรวดร้าวประการหนึ่ง

แต่เซาฮั่งเง็กและพวกไม่กล้าขัดขวางพวกมัน ไม่มีผู้ใดกล้าเคลื่อนไหว

เนื่องเพราะป้ายหยกร้อยด้ายห้าสีก้อนนั้น เป็นสัญลักษณ์สูงสุดของจอมฟ้า

บทที่ 32
ความลับคลี่คลาย

นอกประตูโรงเตี๊ยมจอดรถคันหนึ่ง

เป็นรถใหม่เอี่ยม ลากเทียมด้วยม้าเร็ว

นี่ย่อมเป็นรถม้าที่เชี่ยวตี๋จัดเตรียมไว้แต่แรก ตอนที่มันตัดสินใจกระทำเรื่องหนึ่ง ก่อนหน้านี้ต้องเตรียมการโดยรอบคอบ

รถม้าแล่นอย่างรวดเร็ว แต่ภายในตัวรถสงบราบเรียบยิ่ง

เจี่ยเฮียวฮงเอนกายเฉียง ๆ อยู่มุมรถ เนื่องเพราะเสียโลหิตมากเกินไป ใบหน้าซีดขาวจึงอิดโรยกว่าเดิม อ่อนเพลียกว่าเดิม

แต่ดวงตาเจี่ยเฮียวฮงกลับเป็นประกาย

เจี่ยเฮียวฮงไม่ใช่ปีติยินดีที่มีชีวิตได้ หากแต่ตนบังเกิดความเชื่อมั่นต่อบุคคลที่ตนกังวลสนใจที่สุดอีกครั้ง

เนื่องเพราะตนฝากความหวังทั้งหมดไว้กับคนผู้นี้

แต่เชี่ยวตี๋กลับจ้องมองทิไคเซ้ง พลันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงไม่ได้ช่วยเหลือท่าน และไม่ช่วยเหลือท่าน"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"เราทราบ"

เชี่ยวตี๋กล่าวสืบต่อ

"ข้าพเจ้าช่วยเหลือท่าน เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบว่า มันไม่ยอมทิ้งท่านอยู่

...เพียงลำพัง เนื่องเพราะพวกท่าน ไม่เพียงเดียงบ่าเคียงไหล่สู้ศัตรูมา มิหนำซ้ำ
...เคยช่วยชีวิตมัน"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"เราบอกเล่าว่าสิ่งที่ช่วยชีวิตมันไม่ใช่เรา"

เซี่ยวตี๋กล่าวว่า

"ไม่ว่าอย่างไร นั่นเป็นเรื่องของพวกท่าน ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า"

"เราเข้าใจดี"

เซี่ยวตี๋กล่าวอีกว่า

"ดังนั้นท่านสามารถทวงถามหนี้บัญชีกับเรา ทุกขณะจิต"

ทิไคเซ้งถามว่า

"หนี้บัญชีอะไร ?"

"หนี้บัญชีทำลายธงคุ้มกันภัย..."

ทิไคเซ้งตัดบทของมันว่า

"สำนักคุ้มกันภัยธงแดงถูกทำลายแต่แรก ไหนเลยยังมีธงคุ้มกันภัย ?"

มันพลันแย้มยิ้ม แต่รอยยิ้มเต็มไปด้วยความรวดร้าวรันทดและเศร้าสลด

...ต่อไป

"เมื่อไม่มีธงคุ้มกันภัยแต่แรก ยังมีหนี้บัญชีอันใด"

เจี่ยเฮียวฮงพลันสอดคำขึ้น

"ยังมีหนี้บัญชีอีกรายหนึ่ง"

ทิไคเซ้งถามว่า

"หนี้บัญชีอะไร ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"หนี้บัญชีดอกไม้มุก"

ตนเพ่งตามองทิไคเซ้งอีกผู้หนึ่ง กล่าวว่า

"ดอกไม้มุกดอกนั้น เป็นท่านใช้คนไปซื้อมาจริง ๆ"

ทิไคเซ้งกล่าวโดยไม่ขบคิด

"มิผิด"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ทิหงีเล่า มันพูดปดหรือไม่ ?"

ทิไคเซ้งปิดปากสนิท

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"หรือสตรีนางนั้นเป็นสตรีของท่านจริง ๆ ? หรือคำพูดของทิหงีล้วนเป็นความจริง ?"

สตรีที่ว่าย่อมเป็นซิคอนั่ง

ทิไคเซ้งยังปฏิเสธการตอบคำถาม

เซี่ยวตี๋พลันสอดคำขึ้น

"ข้าพเจ้าพบเห็นสตรีนางนั้นอีก"

เจี่ยเฮียวฮงส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถามไถ่

เซี่ยวตี๋กล่าวว่า

"นางเสาะพบข้าพเจ้า มอบจดหมายแก่ข้าพเจ้าฉบับหนึ่งให้ข้าพเจ้าส่งแก่ท่าน มิหนำซ้ำต้องส่งมอบแก่ท่านกับมือ เนื่องเพราะใจความในจดหมายเป็นความลับสำคัญประการหนึ่ง"

มันเน้นเสียงทีละคำ

"เป็นความลับของสำนักคุ้มกันภัยธงแดง"

เจี่ยเฮียวฮงคึกคักอักโข ถามว่า

"จดหมายเล่า ?"

เซี่ยวตี๋กล่าวว่า

"อยู่ที่นี้"

กล่าวจบ ล้วงจดหมายออกมาฉบับหนึ่งจริง ๆ

จดหมายปิดผนึกแนบแน่น แสดงแน่ชัดความลับที่กล่าวอ้างในจดหมาย ต้องเป็นเรื่องราวน่าแตกตื่น

มิคาดเซี่ยวตี๋พอล้วงจดหมายออกมา ทิไคเซ้งก็ยื่นมือปราดดุจสายฟ้า ช่วงชิงจดหมายไป ประกบสองมือเข้าด้วยกัน จดหมายฉบับนั้นก็ถูกกำลังภายในทำลายเป็นผุยผง ปลิวเวียนว่อนออกนอกหน้าต่างคล้ายผีเสื้อปลิวเวียนว่อนทั่วท้องฟ้า

เจี่ยเฮียวฮงหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"นี่ไม่ใช่เรื่องที่สุภาพบุรุษพึงกระทำ"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"เราความจริงไม่ใช่สุภาพบุรุษ"

เซี่ยวตี๋สอดคำขึ้น

"ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่"

ทิไคเช้งโพล่งว่า

"ท่าน..."

เซี่ยวตี๋กล่าวว่า

"สุภาพบุรุษไม่ช่วงชิงจดหมายของผู้อื่น และไม่ขโมยดูจดหมายของผู้อื่น ...ไม่ใช่สุภาพบุรุษ ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่"

ทิไคเช้งหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"ท่านอ่านจดหมายฉบับนั้นแล้ว ?"

เซี่ยวตี๋ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่เพียงอ่านแล้ว มิหนำซ้ำยังจำได้ทุกตัวอักษร"

ทิไคเช้งหน้าบิดเบี้ยว คล้ายถูกคนต่อยหมัดใส่ท้องน้อยอย่างหนักหน่วง ...เจ็บจนตลอดทั้งร่างมันพังทลาย

จดหมายฉบับนั้น ที่แท้กล่าวถึงความลับอันใด ? ไฉนสร้างความหวาดหวั่น ...แก่เพรึงแก่ทิไคเช้งปานนี้ ?

เจี่ยเฮียวฮงเพ่งตาถามเซี่ยวตี๋ว่า

"ท่านจำได้จริง ๆ ?"

เซี่ยวตี๋ไม่ตอบคำ แต่ท่องข้อความในจดหมายออกมา

"เราไม่ใช่สตรีของทิไคเช้ง

"เราความจริงคิดยั่วยวนมัน ครอบครองตัวมัน แต่มันเข้มแข็งเกินไป เรา ...ไม่มีโอกาสใกล้ชิดมันแม้แต่น้อย

"ดีที่ทิตงคี้ชราแล้ว ไม่มีความฮึกหาญเด็ดเดี่ยวเช่นเมื่อตอนหนุ่มฉกรรจ์อีก ...มิฉะนั้งเกิดความคิดเสพสุขในสิ่งฟุ่มเฟือย และมุ่งความสนใจมายังสตรีที่สวยสะคราญ

"เราเป็นสตรีที่สวยสะคราญ ดังนั้นแปรเปลี่ยนเป็นสตรีของมัน

"ขอเพียงสามารถหลบรอดจากแฮ่โฮ้วแช ต่อให้เป็นบุรุษที่อัปลักษณ์กว่า ...ทิตงภาพกว่าทิตงคี้ เรายังยินยอม

"บรุษที่สร้างความสะอิดสะเอียนแก่เราที่สด คือแฮ่โฮ้วแช

"เมื่อมีหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยธงแดงรับเลี้ยงดูเรา แฮ่โฮ้วแชย่อมหาเราไม่พบ ...ว่าแต่ทิตงคี้แม้ชรา แต่ยังดีต่อเราไม่น้อย ไม่เคยสอบถามประวัติความเป็นมา ...ของเรามาก่อน

"ทิไคเช้งไม่เพียงเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง ทั้งยังเป็นบุตรกตัญญู ขอเพียง ...สามารถสร้างความพอใจแก่บิดามัน ไม่ว่าเรื่องใดมันล้วนยินยอมกระทำ ในวัน

คล้ายวันเกิดของเรา มันถึงกับมอบดอกไม้มุกดอกหนึ่ง และกำไลคู่หนึ่งเป็นของขวัญแก่เรา

"น่าเสียดายที่วันเวลาดีงามไม่ยาวนาน แฮ่โฮ้วแซแม้ยังหาเราไม่พบ ม้อย้ง-ชิวชิวกลับเสาะพบเรา

"นางล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างเรากับทิตงคี้ ดังนั้นใช้เป็นเครื่องข่มเรา ให้เราทำงานให้กับมัน

"เรามิอาจไม่รับปาก และไม่กล้าไม่รับปาก

"งานที่ม่อย้งชิวชิวต้องการให้เรากระทำ คือยึดครองกิจการของสำนักคุ้มกันภัยธงแดง

"เราเริ่มซื้อตัวผู้คุ้มกันภัยสำนักคุ้มกันภัยธงแดง สืบเสาะความลับในสำนักคุ้มกันภัยให้กับนาง นางยังไม่พอใจ ยังให้เรากระตุ้นมันสองพ่อลูกแตกแยกกันให้กำจัดทิไคเซ้งให้กับนาง

"ทิตงคี้คล้อยตามเราทุกประการ มีแต่เรื่องนี้ที่ไม่ยินยอม ไม่ว่าเราว่ากล่าวอย่างไรล้วนไร้ผล

"ดังนั้นม่อย้งชิวชิวจึงให้เราแพร่พิษในสุรากำจัดทิตงคี้แทน

"คืนนั้นฝนตกหนัก ลมกรรโชกแรง เราเห็นทิตงคี้ดื่มสุราพิษของเราลงไปในใจอดลำบากใจมิได้ แต่เราทราบว่าความลับนี้รับรองไม่รั่วไหลออกไป เนื่องเพราะคืนนั้นผู้ที่เฝ้าเวรในตึกหลัง ล้วนถูกท่านจอมฟ้าซื้อไว้

"หลังจากนั้น ทิไคเซ้งแม้ระแวงสงสัยต่อการตายของบิดามัน แต่ก็หาหลักฐานไม่พบ

"เพื่อรักษาชื่อเสียงเกียรติภูมิของบิดามัน มันย่อมไม่แพร่งพรายเรื่องเช่นนี้ออกไป

"แต่ตอนนี้เรากลับบอกออกไป

"เนื่องเพราะเราต้องการให้ท่านทราบถึงความโหดเหี้ยมอำมหิต และความน่าสะพรึงกลัวของจอมฟ้า เราแม้ไม่ใช่สตรีดีงาม แต่ก็เป็นบุคคลหนึ่งที่รักท่าน เพราะเพื่อท่าน ไม่ว่าเรื่องใดเราล้วนยินยอมกระทำ

"ขอเพียงท่านสามารถจดจำข้อนี้ เรื่องอื่นเราล้วนไม่นำพาปรารมภ์"

จดหมายฉบับนี้ยาวยิ่ง แต่เซี่ยวตี๋สามารถท่องออกมาโดยไม่ขาดตกบกพร่องแม้สักตัวเดียว

มันมีความทรงจำดีเยี่ยมตลอดมา

ทั้งหมดพอฟังจบ ทิไคเซ้งถึงกับหลั่งน้ำตาด้วยความรวดร้าวรันทด เจี่ยเฮียวฮง และเซี่ยวตี๋ก็บังเกิดความลำบากใจ

เหตุการณ์ทั้งมวลนับว่ากระจ่างชัดแล้ว

ซีคอนั้งไม่พอใจในการอยู่ร่วมกับแฮ่โฮ้วแซถึงกับหลบหนีออกจากตระกูลแฮ่โฮ้ว ยอมอยู่ร่วมกับทิตงคี้แทน

แต่ความลับของนางถูกม่อย้งชิวชิวล่วงรู้ กลับบีบบังคับนางทำงานให้กับหน่วยจอมฟ้า

ตอนนี้ค่อยพิสูจน์ทราบชัดว่า ทิไคเซ้งเป็นคนบริสุทธิ์

แต่ทิหงีและพวกกลับเป็นผู้คนที่จอมฟ้าใช้มากำจัดทิไคเซ้ง

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด เจี่ยเฮียวฮงค่อยถามเบา ๆ

"นางเล่า ?"

เซี่ยวตี๋กล่าวว่า

"นางไปแล้ว"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านไม่ได้ถามนางว่าคิดไปที่ใด ?"

"ไม่ได้ถาม"

ทิไคเซ้งพลันกล่าวว่า

"เราก็ต้องไป ท่านไม่ต้องถามเราคิดไปที่ใด เนื่องเพราะต่อให้ท่านถาม เราก็ไม่ยอมบอก"

มันย่อมต้องไป

มันต้องมีเรื่องมากมายต้องกระทำ เรื่องที่มิอาจไม่ไปกระทำ

เจี่ยเฮียวฮงเข้าใจสภาวะแวดล้อมของมันและเข้าใจความรู้สึกของมัน ดังนั้นไม่ได้กล่าวว่ากระไร

มิคาดทิไคเซ้งกลับถามคำถามที่เหนือความคาดหมายของเจี่ยเฮียวฮงว่า

"ท่านคิดดื่มสุราหรือไม่ ?"

เจี่ยเฮียวฮงยิ้มออกมา

เป็นรอยยิ้มที่เต็มฝืน แต่ก็ยิ้มอย่างปลอดโปร่งกล่าวว่า

"ท่านก็คิดดื่มสุรา ?"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"เราสามารถดื่มสุราหรือไม่ ?"

เจี่ยเฮียวฮงตอบโดยไม่ขบคิด

"สามารถ"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราไฉนไม่ไปดื่มสักสองจอก ?"

"ในเวลานี้ไหนเลยซื้อสุราได้ ?"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"หากซื้อไม่ได้ สามารถขโมยหรือไม่ ?"

"สามารถ"

ทิไคเซ้งก็ยิ้มออกมา

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบเป็นการยิ้มเยี่ยงไร ได้ยินมันกล่าวต่อ

"สุภาพบุรุษไม่ขโมยสุราของผู้อื่น และไม่ดื่มสุราที่ขโมยมา ดีที่เราไม่ใช่สุภาพบุรุษ ท่านก็ไม่ใช่"

ทั้งสองลงจากรถม้าจริง ๆ ปล่อยให้เชี่ยวตี่ดูแลรถม้าเพียงลำพัง

วิกาลดึกสงัด ผู้คนเงียบสงบ อย่างน้อยผู้คนส่วนใหญ่ล้วนเข้าสู่สภาวะเงียบสงบ

ในวิกาลดึกสงัดเช่นนี้ ผู้ที่ไม่ยอมอยู่สงบมีเพียงคนสองคน...

เป็นคนที่พนันจนแปรเปลี่ยนเป็นผีพนัน และคนที่ดื่มสุราจนกลับกลายเป็นปิศาจสุรา

แม้แต่แผงลอยโต้รุ่งที่ผู้คนสองชนิดนี้มักแวะกรายไป ตอนนี้ก็เก็บแผงหมดสิ้น

ดังนั้นคนทั้งสองหากคิดดื่มสุรา มีแต่ไปขโมย

ไปขโมยจริง ๆ

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"ท่านเคยขโมยสราหรือไม่ ?"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"เราไม่เคยขโมยอะไรมาก่อน"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเคยขโมย"

ตนคล้ายภาคภูมิใจยิ่ง กล่าวสืบต่อ

"ข้าพเจ้าอายุไม่ถึงสิบขวบ ก็ขโมยสุราดื่ม"

ทิไคเซ้งถามว่า

"ขโมยของผู้ใด ?"

"ขโมยของบิดาข้าพเจ้า เล่าเอี้ยจื้อ (นายผู้เฒ่า) ของบ้านพวกเรา แม้ไม่ใคร่ดื่มสุรา แต่เก็บสะสมสุราดีเยี่ยมไว้ อาจบางทียังดีเลิศกว่ากระบี่ที่บ้านของพวกเราเก็บสะสมไว้"

ทิไคเซ้งยิ้มออกมา กล่าวว่า

"อย่างนั้น บ้านของพวกท่านไฉนไม่เรียกว่าซิ้งจิ้วซัวจึง (หมู่บ้านสุราเทพเจ้า) ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"เนื่องเพราะคนในบ้านของพวกเรา นอกจากข้าพเจ้าแล้ว ล้วนเป็นสุภาพบุรุษไม่ได้เป็นปิศาจสุรา"

"ดีที่ท่านไม่ใช่"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวเสริมขึ้น

"ดีที่ท่านก็ไม่ใช่"

ในวิกาลดึกสงัด บนท้องถนนเงียบสงัด แต่คนทั้งสองกลับไม่เงียบสงบ

เนื่องเพราะจิตใจของทั้งสองล้วนไม่เงียบสงบ

ทั้งสองเดินพลางสนทนาพลาง ห่างจากรถม้ามาไกลโข

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"สุราที่เก็บสะสมในบ้านข้าพเจ้า แม้ดีเยี่ยม น่าเสียดายที่ข้าพเจ้าขโมยเพียงครั้งเดียวก็ถูกจับได้"

ตนเล่าอย่างยิ้มแย้ม คล้ายผู้คนบางคนประโคมโอ่ประวัติศาสตร์อันน่าภาคภูมิของตน

"ดังนั้น ภายหลังข้าพเจ้าได้แต่ขโมยสุราของผู้อื่น"

ทิไคเซ้งถามว่า

"ขโมยของผู้ใด ?"

"ฝั่งตรงข้ามกับทะเลสาบวารีเขียว มีร้านสุราแห่งหนึ่ง เถ้าแก่ก็แซ่เจี่ย ข้าพเจ้าจดจำได้แต่แรกว่ามันเป็นคนดี"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"ดังนั้นท่านขโมยสุราของมัน ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"จอมขโมยและปรมาจารย์ของขโมยมีคำสอนไว้ ให้ขโมยลมไม่ขโมยจันทร์ ขโมยฝนไม่ขโมยหิมะ ขโมยคนดีไม่ขโมยคนชั่วร้าย"

ตนกล่าวอย่างคล่องแคล่วไม่ติดขัด ราวกับครูสอนหนังสือก็ปาน

ทิไคเซ้งกล่าวเสริมขึ้น

"เนื่องเพราะต่อให้ถูกคนดีจับได้ ก็ไม่นับเป็นอย่างไรได้ หากถูกคนชั่วร้ายจับได้ ก็ย่ำแย่แล้ว"

"ไม่เพียงย่ำแย่ ทั้งยังย่ำแย่สาหัส"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"แต่คนดีก็จับขโมยได้"

เจี่ยเฮียวฮงทอดถอนใจกล่าวว่า

"ดังนั้นข้าพเจ้าถูกจับได้อีก มาตรแม้นถูกคนดีจับได้ ไม่นับเป็นอย่างไรได้ แต่ข้าพเจ้าก็ได้รับบทเรียนประการหนึ่ง"

"บทเรียนอะไร ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"หากคิดขโมยสุราดื่ม ทางที่ประเสริฐให้ผู้อื่นไปขโมย ตัวเองอย่างมากเพียงดูลาดเลาอยู่ทางเบื้องนอก"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"ตกลงครั้งนี้เราจะไปขโมย ท่านคอยดูลาดเลา"

ทิไคเซ้งไม่เคยขโมยสุรามาก่อนจริง ๆ ไม่ว่าของใดก็ไม่เคยขโมย แต่ไม่ว่าให้มันไปขโมยอะไร รับรองไม่ยากเย็นนัก

วิชาตัวเบาของทิไคเซ้งอาจไม่ใช่ประเสริฐเลิศที่สุด แต่ท่านหากซ่อนสุราอยู่ใต้เตียงสักสองร้อยไห ต่อให้มันขโมยสุราไปจนหมดสิ้น ท่านก็ไม่ทราบ

อย่าว่าแต่น้อยคนที่ซ่อนสราไว้ใต้เตียง

มีแต่ครอบครัวใหญ่โตจึงสะสมสุราดีเยี่ยม ครอบครัวใหญ่โตมักมีคลังสุราโดยเฉพาะ

คิดขโมยสุราจากคลังสุรา ย่อมง่ายดายกว่าขโมยสุราจากใต้เตียง

ดังนั้นทิไคเซ้งสามารถขโมยสุรามาไหหนึ่ง

ความสามารถในการขโมยสุราของทิไคเซ้ง แม้ไม่เป็นรองเจี่ยเฮียวฮงเท่าใด แต่

ท่านเมสามารถในการดื่มสุราเป็นรองมากนัก

ดังนั้นผู้ที่เมามายก่อนย่อมเป็นมัน

ไม่ว่าเมามายจริงหรือแสร้งเมามาย เมาจนครองสติไม่อยู่หรือเมามายเล็กน้อย

ก็พูดมากกว่าปกติ มิหน่ำซ้ำมักกล่าวคำพูดที่ปกติคิดใคร่กล่าวแต่ไม่ได้กล่าวออกมา

ทิไคเซ้งพลันกล่าวว่า

"เชี่ยวตี่นั้นเรียกว่าเชี่ยวตี่ (ตี่น้อย) จริง ๆ?"

เจี่ยเฮียวฮงไม่อาจตอบ และไม่ต้องการตอบ

เชี่ยวตี่สมควรแช่ใด ? เรียกว่าอะไร ? ท่านจะให้เจี่ยเฮียวฮงตอบอย่างไรดี ?

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"ไม่ว่ามันเรียกว่าเชี่ยวตี่หรือไม่ มันรับรองไม่ใช่เชี่ยวตี่คนหนึ่ง"

"ไม่ใช่ ?"

ทิไคเซ้งผงกศีรษะกล่าวว่า

"มันนับเป็นลูกผู้ชายคนหนึ่งแล้ว"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่ามันเป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง ?"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"เราเพียงทราบว่า เราหากเป็นมัน อาจไม่บอกข้อความในจดหมายออกมา"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"เนื่องเพราะเราทราบว่า มันเป็นคนของจอมฟ้า มารดาของมันคือม่อยังชิวชิว"

เจี่ยเฮียวฮงนิ่งเงียบงัน ในที่สุดทอดถอนใจกล่าวว่า

"มันเป็นลูกผู้ชายคนหนึ่งแล้วจริง ๆ"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"เรายังทราบอีกเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด ?"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"มันรุดมาช่วยเหลือท่าน ท่านปีติยินดียิ่ง นี่ไม่ใช่สืบเนื่องจากมันช่วยเหลือ

ท่าน หากแต่มันรุดมา"

เจี่ยเฮียวฮงฝืนยิ้ม ยกสุราขึ้นดื่ม

สุราแม้เย็นเฉียบ แม้ขมเล็กน้อย แต่ในใจกลับเต็มไปด้วยความอบอุ่นและสำนึกตื้นตัน

สำนึกตื้นตันในตัวสทายผู้รู้ใจ

ทิไคเช้งกล่าวอีกว่า

"มีเรื่องหนึ่งที่ท่านสามารถวางใจ เรารับรองไม่ไปเสาะหาชิคอนั้งอีก"

ชิคอนั้งแพร่พิษในสุรา ลอบทำร้ายม้าเหล็กกระบี่ไวทิตงดี้ ทิไคเช้งย่อมต้องอาฆาตแค้นนาง

ทิไคเช้งกล่าวสืบต่อ

"เนื่องเพราะนางแม้กระทำผิด แต่ถูกคุกคามบังคับ มิหน่ำซ้ำนางได้ไถ่ถอนโทษทัณฑ์แล้ว"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"แต่ทว่า..."

ทิไคเช้งกล่าวว่า

"แต่ทว่าท่านคิดเสาะหานาง ?"

มันกล่าวเน้นว่า

"เราแม้ไม่เสาะหานาง แต่ท่านต้องเสาะหานางแน่นอน"

เจี่ยเฮียวฮงเข้าใจเจตนาของมัน

ทิไคเช้งแม้ปล่อยปละละเว้นนาง แต่ม่อยังชิวชิวรับรองไม่ยอมปลดปล่อยนาง

นางเปิดโปงแผนการของม่อยังชิวชิว ม่อยังชิวชิวย่อมต้องกำจัดนางให้จงได้

เซาฮั่งเง็ก สองพี่น้องตระกูลอ้วง สำนักคุ้มกันภัยธงแดง ล้วนตกอยู่ภายใต้การควบคุมของจอมฟ้าม่อยังชิวชิว หากมีคำสั่งไล่ล่าฆ่านาง เกรงว่านางไม่อาจรอดพ้น

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าต้องเสาะหานางแน่นอน"

ทิไคเช้งเสริมขึ้น

"ยังมีอีกคนหนึ่ง ที่ท่านมิอาจไม่เสาะหา"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"ผู้ใด ?"

"จอมกระบี่อี้จับซา !"

ม่านวิกาลมืดมิดดุจสาดหมึกใส่ เป็นช่วงเวลามืดมิดที่สุดก่อนอรุณจะรุ่ง

เจี่ยเฮียวฮงเพ่งมองไปที่ไกลตา อี้จับซาคล้ายยืนอยู่ในความมืดที่ไกลตา คล้าย

[illegible]รวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับรัตติกาล

เจี่ยเฮียวฮงไม่เคยเห็นอี้จับชามาก่อน แต่ตนคาดคิดสันนิษฐานได้ว่า อี้จับชาเป็นบุคคลเยี่ยงไร

เป็นบุคคลโดดเดี่ยวเดียวดายและเยือกเย็นอำมหิต

เป็นบุคคลที่ตกอยู่ในห้วงเย็นชากระด้าง และเหนื่อยหน่าย

อี้จับชาเหนื่อยหน่าย เนื่องเพราะมันฆ่าคนมากเกินไป มีบ้างบางคนถึงกับเป็นคนที่ไม่สมควรฆ่า

มันฆ่าคน เนื่องเพราะมันไม่มีหนทางเลือกอื่นอีก

เจี่ยเฮียวฮงลอบทอดถอนใจ

เจี่ยเฮียวฮงเข้าใจความรู้สึกนี้ มีแต่ตนเข้าใจลึกซึ้งที่สุด

เนื่องเพราะเจี่ยเฮียวฮงก็ฆ่าคน ก็บังเกิดความเหนื่อยหน่ายเช่นกัน กระบี่[illegible]และชื่อเสียงของตนคล้ายทึบห่อที่ไม่มีวันสลัดหลุด กดทับอยู่บนไหล่ของตน[illegible]จนหายใจไม่ออก

ผู้ที่ฆ่าคนจะมีผลสุดท้ายอย่างไร ? จะต้องตายในเงื้อมมือผู้อื่นหรือไม่ ?

เจี่ยเฮียวฮงพลันหวนนึกถึงความรู้สึกตอนที่สำนึกทราบว่าต้องตายเมื่อครู่...

อี้จับชา...

ที่ไคเซ้งพอเอ่ยถึงชื่อนี้ คล้ายสร่างเมาทันที

สายตาของมันก็จ้องไปยังที่ไกลตา เนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ

"ในชีวิตของท่าน บุคคลที่น่ากลัวที่สุดเท่าที่ท่านเคยพบพานมาเป็นใคร ?"

เจี่ยเฮียวฮงตอบว่า

"เป็นคนแปลกหน้าที่ข้าพเจ้าไม่เคยพบมาก่อน"

ที่ไคเซ้งไม่เห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"คนแปลกหน้าไม่น่ากลัว"

เนื่องเพราะคนแปลกหน้าทั้งไม่เข้าใจความรู้สึกของท่าน และไม่ล่วงรู้จุดอ่อน[illegible]

มีแต่สหายที่สนิทสนมที่สุดของท่านจึงทราบได้ รอจนมันหักหลังท่าน จึง[illegible]ผู้ใจมถึงแก่ชีวิต

ที่ไคเซ้งไม่ได้บอกคำพูดเหล่านี้ออกไป มันทราบว่าเจี่ยเฮียวฮงต้องเข้าใจแน่นอน

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

แต่คนแปลกหน้านี้ แตกต่างจากคนแปลกหน้าอื่น"

ทิไคเช้งถามว่า

"แตกต่างอย่างไร ?"

เจี่ยเฮียวฮงบอกไม่ถูก

เนื่องเพราะบอกไม่ถูก จึงน่าสะพรึงกลัว !

ทิไคเช้งพลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"ในชีวิตของเรา บุคคลที่น่ากลัวที่สุดเท่าที่เราเคยพบพานมาก็เป็นมัน ไม่ใช่ท่าน"

เจี่ยเฮียวฮงทวนคำว่า

"ไม่ใช่ข้าพเจ้า ?"

ทิไคเช้งกล่าวว่า

"เนื่องเพราะจะอย่างไรท่านยังเป็นผู้คน"

เจี่ยเฮียวฮงส่งเสียงดังอ้อ

...อาจบางทีเนื่องเพราะตอนนี้เราเปลี่ยนแปลงไปแล้ว

เจี่ยเฮียวฮงไม่ได้บอกคำพูดนี้ออกไป เนื่องเพราะแม้แต่ตนก็ไม่ทราบตนเองเปลี่ยนไปได้อย่างไร

ทิไคเช้งกล่าวว่า

"แต่อี้จับซาไม่ใช่"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"มันไม่ใช่คน ?"

ทิไคเช้งตอบทันทีว่า

"ไม่ใช่เด็ดขาด"

ขบคิดแล้วกล่าวต่อช้า ๆ

"มันไม่มีสทาย ไม่มีญาติ มันแม้ดีต่อเรา ถ่ายทอดเพลงกระบี่ต่อเรา แต่ไม่อนุญาตเราใกล้ชิดกับมัน และไม่ยอมให้เราทราบว่า มันมาจากที่ใด คิดไปที่ใด"

...เนื่องเพราะอี้จับซาเกรงว่า ตนเองจะบังเกิดความรู้สึกผูกพันกับผู้อื่น

...หากคิดเป็นมือกระบี่ฆ่าคน ต้องเหี้ยมเกรียมไร้น้ำใจ !

ทิไคเช้งก็ไม่ได้บอกคำพูดเหล่านี้ออกมา มันเชื่อว่าเจี่ยเฮียวฮงต้องเข้าใจเช่นกัน

ทั้งสองเงียบงันเนิ่นนาน ทิไคเช้งพลันกล่าวว่า

"ท่วงท่าพลิกแพลงที่สิบสี่ ซึ่งสืบต่อจากสิบสามกระบี่คร่าชีวิต ไม่ใช่ท่านคิดค้นขึ้น"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"เป็นมันคิดค้นขึ้น ?"

ทิไคเซ้งผงกศีรษะกล่าวว่า

"มันค้นพบกระบี่ที่สิบสี่นี้แต่แรก มิหนำซ้ำทราบแต่แรกว่า ในเพลงกระบี่ [illegible]มีช่องโหว่แห่งหนึ่ง"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"แต่มันไม่ได้ถ่ายทอดแก่ท่าน ?"

"ไม่ได้ถ่ายทอด"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่ามันชุกง่าฝีมือไว้ ?"

"เราทราบว่ามันไม่ได้ทำเช่นนั้น"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านทราบสาเหตุที่มันไม่ได้ถ่ายทอดแก่ท่าน ?"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"เนื่องเพราะมันเกรงว่า เราหลังจากเรียนรู้ท่ากระบี่นี้ จะไปเสาะหาท่าน"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"เนื่องเพราะมันเองก็ไม่มีความมั่นใจต่อกระบี่นี้"

ทิไคเซ้งกล่าวเสริมขึ้น

"แต่ท่านก็ไม่มีความมั่นใจว่า สามารถทำลายกระบี่นี้"

เจี่ยเฮียวฮงนิ่งเงียบงัน ไม่มีปฏิกิริยาใด •

ทิไคเซ้งจับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮง กล่าวอีกว่า

"เราทราบว่าท่านไม่มีความมั่นใจ เนื่องเพราะตอนที่เราใช้กระบี่นี้ ท่านหาก [illegible]มีความมั่นใจ ก็ลงมือแต่แรก ไม่ถูกผู้อื่นลอบทำร้ายทางด้านหลังแล้ว"

เจี่ยเฮียวฮงยังไม่มีปฏิกิริยา

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"เราน้อมเตือนท่านอย่าได้ไปเสาะหามัน เนื่องเพราะพวกท่านล้วนไม่มีความ [illegible]แข่ง เราไม่ต้องการเห็นพวกท่านประหัตประหารกันเอง จนบาดเจ็บล้มตายทั้งสอง [illegible]ฝ่าย"

เจี่ยเฮียวฮงเงียบงันเนิ่นนาน พลันถามว่า

"พริบตาที่คนผู้หนึ่งใกล้ตกตาย ไม่ทราบนึกถึงเรื่องใด ?"

ทิไคเช้งกล่าวว่า

"นึกถึงญาติมิตรทั้งหมด และความหลังที่ผ่านมาทั้งมวลใช่หรือไม่ ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ไม่ใช่"

ตนกล่าวเสริมขึ้น

"ข้าพเจ้าความจริงเข้าใจว่าเป็นเช่นนั้น แต่พริบตาที่ข้าพเจ้าสำนึกทราบว่าต้องตาย กลับไม่ได้ครุ่นคิดถึงเรื่องเหล่านั้น"

ทิไคเช้งถามว่า

"ท่านครุ่นคิดถึงเรื่องใด ?"

"ครุ่นคิดถึงท่ากระบี่นั้น...กระบี่ที่สิบสี่ !"

ทิไคเช้งนิ่งเงียบงัน ในที่สุดทอดถอนใจยาว พริบตาที่มันเผชิญกับความตายก็ครุ่นคิดถึงกระบี่นั้น

คนผู้หนึ่งหากสละชีวิตของตนเองเพื่อกระบี่ ก่อนตายไหนเลยครุ่นคิดถึงเรื่องอื่นได้ ?

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงไม่มีความมั่นใจว่า สามารถทำลายกระบี่นั้น ในใจข้าพเจ้าคล้ายปรากฏประกายสายฟ้าแลบแปลบ กระบี่นั้นความจริงแกร่งกร้าวไร้ช่องโหว่ แต่ประกายสายฟ้าพอแลบผ่าน ก็แปรเปลี่ยนไป"

ทิไคเช้งถามว่า

"เปลี่ยนเป็นอย่างไร ?"

"เปลี่ยนเป็นน่าหัวร่อยิ่ง"

ความจริงเป็นเพลงกระบี่ที่น่ากลัว แต่แล้วเปลี่ยนเป็นน่าหัวร่อ การเปลี่ยนแปลงนี้จึงน่ากลัวอย่างแท้จริง

ทิไคเช้งไม่กล่าวกระไรอีก เริ่มดื่มสุราสืบต่อ

เจี่ยเฮียวฮงดื่มมากกว่า ดื่มเร็วกว่าอีก

ทิไคเช้งกล่าวว่า

"สุราดีเยี่ยม"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"สุราที่ขโมยมา มักเป็นสุราดีเยี่ยม"

ทิไคเช้งกล่าวว่า

"หลังจากแยกจากกันวันนี้ ไม่ทราบเมื่อใดจึงเมามายได้อีก ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ขอเพียงท่านคิดเมามาย เวลาใดที่ไม่อาจเมามายอีก ?"

ทิไคเซ้งพลันหัวร่อสนั่นหวั่นไหว หัวร่อพลางผุดลุกขึ้น หันกายจากไปโดยมิกล่าวกระไรอีก

เจี่ยเฮียวฮงก็ไม่กล่าวกระไร เพียงจับจ้องมองมันส่งเสียงหัวร่อ จับจ้องมองมันจากไป

...ม้าเหล็กกระบี่ไวทิตงคี้แม้ไม่ใช่บิดาผู้ให้กำเนิดมัน แต่เพื่อรักษาเกียรติภูมิของทิตงคี้ มันยินยอมตายยินยอมรับข้อกล่าวหาทั้งมวล เนื่องเพราะพวกมันมีความผูกพันฉันพ่อลูก

เจี่ยเฮียวฮงไม่ได้หัวร่อ

พอขบคิดถึงข้อนี้ เจี่ยเฮียวฮงไหนเลยหัวร่อได้

เจี่ยเฮียวฮงดื่มสุราอีกสุดท้ายเข้าไป แต่จำแนกไม่ออกว่ารสชาติของสุราเป็นหวานหรือรสขม ?

ไม่ว่าหวานหรือขม นับว่าเป็นสุรา ทั้งไม่ใช่น้ำและไม่ใช่โลหิต ไม่มีผู้ใดสามารถแยกแยะได้

นี่ไยมิใช่เฉกเช่นกับความสัมพันธ์ฉันพ่อลูก ?

ความสัมพันธ์ฉันพ่อลูก ก็เป็นสิ่งที่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถโต้แย้งได้

บทที่ 33

บาดแผลปลิดชีวิต

ฟ้าสางสว่างแล้ว

รถม้ายังจอดอยู่ที่เดิม เซี่ยวตี่ยังอยู่ในรถ

เจี่ยเฮียวฮงกลับมาในสภาพเมามาย แต่กลิ่นคาวโลหิตบนร่างยังฉุนเฉียวกว่ากลิ่นสุรา

เซี่ยวตี่จับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮงขึ้นรถ จ้องมองเจี่ยเฮียวฮงล้มลง ไม่กล่าวว่ากระไรแม้สักคำเดียว

เจี่ยเฮียวฮงพลันกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่ท่านไม่ได้ไปดื่มสุรากับพวกเรา นั่นเป็นสุราดีเยี่ยมจริง ๆ"

เซี่ยวตี่กล่าวว่า

"สุราที่ขโมยมา มักเป็นสุราที่ดีเยี่ยม"

นี่เป็นคำพูดที่เจี่ยเฮียวฮงเพิ่งกล่าวเอง

เจี่ยเฮียวฮงรับฟังจนส่งเสียงหัวร่อออกมา

เซี่ยวตี่กล่าวอีกว่า

"น่าเสียดายที่ไม่ว่าเป็นสุราดีเยี่ยมปานใด ก็ไม่อาจรักษาอาการบาดเจ็บของท่าน"

ไม่ว่าเป็นอาการบาดเจ็บบนร่างกาย หรือเป็นบาดแผลในจิตใจ ล้วนไม่อาจรักษาได้

เจี่ยเฮียวฮงยังแย้มยิ้ม กล่าวว่า

"ดีที่มีอาการบาดเจ็บบางชนิด ไม่จำเป็นต้องรักษา"

เชี่ยวตี๋ถามว่า

"อาการบาดเจ็บอันใด ?"

"อาการบาดเจ็บที่ไม่มีวันรักษาได้"

เชี่ยวตี๋จับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮง เนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ

"ท่านเมามายแล้ว"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านก็เมามายแล้ว"

"อ้อ ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านสมควรทราบแล้ว บุคคลที่สลัดหลุดได้โดยง่ายเป็นคนเยี่ยงไร ?"

เชี่ยวตี๋ตอบว่า

"ย่อมเป็นคนตาย"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว ท่านคิดสลัดหลุดจากข้าพเจ้าตลอดเวลา หากไม่เมามาย ไฉน [illegible]ช่วยเหลือข้าพเจ้า ?"

เชี่ยวตี๋ปิดปากลงอีกครา แต่แล้วพลันลงมือจี้สกัดจุดของเจี่ยเฮียวฮงสิบเอ็ด [illegible]

สิ่งที่เจี่ยเฮียวฮงได้เห็นเป็นครั้งสุดท้าย คือดวงตาของเชี่ยวตี๋ เป็นแววตาที่ [illegible]ผู้ใดก็ไม่อาจเข้าใจได้

จากนั้นเจี่ยเฮียวฮงสิ้นสติไป

เจี่ยเฮียวฮงพอฟื้นคืนสติมา สิ่งที่เจี่ยเฮียวฮงได้เห็นเป็นอันดับแรก ก็เป็น [illegible]ตาของคน แต่ไม่ใช่ดวงตาของเชี่ยวตี๋

หากแต่เป็นดวงตาสิบกว่าคู่

นี่เป็นห้องทับกว้างใหญ่ยิ่ง เจี่ยเฮียวฮงก็นอนอยู่บนเตียงกว้างใหญ่เตียงหนึ่ง

ผู้คนสิบกว่าคนล้อมอยู่ข้างเตียง จับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮง มีบ้างผอมสูง มี [illegible]อ้วนฉุ บางคนชราภาพ บางคนยังหนุ่มแน่น ล้วนแต่งกายอย่างพิถีพิถัน ใบ

หน้าก็แดงเปล่งปลั่ง แสดงว่ามีชีวิตอย่างสมบูรณ์พูนสุข บำรุงร่างกายตลอดมา

สายตาสิบกว่าคู่ บ้างใหญ่บ้างเล็ก สายตาล้วนคมกล้า สายตาทุกคู่ล้วนทอแววประหลาดพิกล คล้ายนักฆ่าสัตว์ฝูงหนึ่งกำลังสำรวจดูแพะแกะที่ตระเตรียมเชือดเฉือน แต่ไม่ทราบสมควรลงมือจากส่วนใดดี

เจี่ยเฮียวฮงใจหายวูบ

เจี่ยเฮียวฮงพลันพบว่า พละกำลังของตนเสื่อมสูญสิ้น กระทั่งลุกยังลุกไม่ขึ้น

ต่อให้สามารถลุกขึ้น ผู้คนสิบกว่าคนนี้ขอเพียงยื่นนิ้วผลักเบา ๆ เจี่ยเฮียวฮงก็ต้องล้มลง

พวกมันที่แท้เป็นคนเยี่ยงไร ? ไยต้องใช้สายตาเช่นนี้จับจ้องมองตน ?

ผู้คนสิบกว่าคนพลันแยกย้ายกระจายออก ล่าถอยถึงมุมห้องที่ไกลตา จากนั้นสุมหัวรวมกัน ซุบซิบหารือเบา ๆ

เจี่ยเฮียวฮงแม้ไม่ได้ยินพวกมันกล่าวว่ากระไร แต่ดูออกว่าพวกมันต้องหารือเรื่องสำคัญประการหนึ่ง เรื่องนี้ต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับตนอย่างลึกซึ้ง

เนื่องเพราะพวกมันสนทนาพลาง เหลียวหน้ามาพลางใช้ทางตาสำรวจมองตน

พวกมันกำลังครุ่นคิดหาวิธีจัดการตน เดี่ยวเข็ญทรมานตนหรือ ?

เชี่ยวตี่เล่า ?

ในที่สุดเชี่ยวตี่ปรากฏกายขึ้น

วันเวลาที่ผ่านมา เชี่ยวตี่ซูบซีดอิดโรยยิ่ง ซอมซ่อยากไร้ยิ่ง

แต่ตอนนี้ มันกลับผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่เอี่ยมงดงาม แม้แต่ผมเผ้าก็หวีสางเกล้าเรียบร้อย

มันคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน

...เป็นเรื่องใดทำให้กระเตื้องขึ้นมาอย่างกะทันหัน ?

...หรือมันได้คิด ในที่สุดขายเจี่ยเฮียวฮงให้กับจอมฟ้า ประกอบความดีความชอบใหญ่หลวง

ผู้คนทั้งสิบกว่าคนพอพบเห็นเชี่ยวตี่พากันห้อมล้อมเข้าหา เต็มไปด้วยท่าทีประจบสอพลอ

แต่เชี่ยวตี่หน้าเคร่งขรึมสำรวม กล่าวเสียงเย็นชา

"เป็นอย่างไร ?"

ผู้คนสิบกว่าคนตอบโดยพร้อมเพรียง

"ทำไม่ได้"

เชี่ยวตี๋ถามอีกว่า

"ไม่มีทนทาง ?"

"ไม่มี"

เชี่ยวตี๋หน้าเคร่งเครียดลง ดวงตาทอประกายขุ่นแค้น พลันยื่นมือตะปบเข้าคอเสื้อของคนผู้หนึ่ง

คนผู้นี้อายุมากที่สุด วางท่าเขื่องโขที่สุด มือถือกล้องยานัตถุ์อันหนึ่ง อย่างไรก็มีค่าพันตำลึงทอง

แต่ยามอยู่เบื้องหน้าเชี่ยวตี๋ มันคล้ายมสิกถูกแมวจับได้ตัวหนึ่ง

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"ท่านคือกังฮกแช ?"

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"ถูกแล้ว"

เชี่ยวตี๋กล่าวอีกว่า

"ฟังว่าผู้อื่นยกย่องท่านเป็นคีชี่ฮกแช (ชุบชีวิตจากความตาย) กังชิงแช (แพทย์เช่นกัง) ?"

กังฮกแชกล่าวว่า

"นั่นเป็นผู้อื่นประโคมโอ่วุ่นวาย เล่าฮิว (คำถ่อมตนของชายชรา) ไม่กล้ารับหนัง ๆ"

เชี่ยวตี๋สำรวจมันขึ้น ๆ ลง ๆ พลันยิ้มออกมากล่าวว่า

"กล้องยานัตถุ์ของท่านไม่เลว"

กังฮกแชแม้ยังหวั่นพรั่นพรึง แต่ดวงตาอดทอแววภาคภูมิมิได้

กล้องยานัตถุ์นี้แกะสลักจากหยกมรกตทั้งก้อน มันมักพกติดตัวตลอดเวลา แม้ทั้งเวลานอนยังซุกไว้ใต้หมอน

หากมีผู้คนชมเชยกล้องยานัตถุ์ของมัน มันยังภาคภูมิใจกว่าผู้อื่มชมเชยวิชาแพทย์ของมัน

เชี่ยวตี๋ยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่คล้ายแกะสลักจากมรกตทั้งก้อน เกรงว่าอย่างน้อยมีราคาพันตำลึง"

กังฮกแชอดยิ้มมิได้ กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงเสียวเอี้ย (นายเล็ก) ก็เป็นคนรู้จักสิ่งของ"

เชี่ยวตี๋ถามว่า

"ท่านมีเงินทองมากมายปานนี้ได้อย่างไร ?"

"นี่ล้วนได้จากค่ารักษาที่คนไข้มอบให้"

เชี่ยวตี๋ส่งเสียงดังอืมม์กล่าวว่า

"ดูท่าท่านคิดค่ารักษาไม่น้อย"

กังฮกแซเริ่มฟังออกว่าผิดท่า เริ่มยิ้มไม่ออกแล้ว

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"ท่านสามารถหยิบยืมให้เราชมดูหรือไม่ ?"

กังฮกแซแม้ไม่ยินยอม แต่ไม่กล้าไม่ส่งกล้องยานัตถุ์ให้

เชี่ยวตี๋ถือกล้องยานัตถุ์ คล้ายชื่นชมจริง ๆ พึมพำว่า

"เป็นของดีเลิศจริง ๆ น่าเสียดายที่คนเยี่ยงท่านยังไม่คู่ควรกับการใช้ของดีเลิศเช่นนี้"

เพิ่งกล่าวจบ ได้ยินเสียงฉาด กล้องยานัตถุ์ที่มีค่าควรเมือง กลับถูกเหวี่ยงลงบนพื้น แตกสลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย!

กังฮกแซหน้าแปรเปลี่ยนไป แปรเปลี่ยนจนปั้นยากกว่าบุตรกตัญญูที่สูญเสียบิดามารดา ถึงกับแทบร่ำไห้ออกมา

เชี่ยวตี๋แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านเสียทีที่เป็นแพทย์เลื่องชื่อ คิดค่ารักษาแพงกว่าผู้อื่น แต่กระทั่งอาการบาดเจ็บเล็กน้อยเพียงนี้ยังรักษาไม่ได้ มารดาท่านที่แท้เป็นตัวอะไร ?"

กังฮกแซร่างสั่นระริก เหงื่อเย็นยะเยียบผุดขึ้นทั่วใบหน้า ในลำคอบังเกิดเสียงกุกกุกกักกัก ไม่ทราบกล่าวว่าอะไร

ที่ด้านข้างปรากฏบุรุษหนุ่มอาภรณ์หรูหราผู้หนึ่ง สะอึกออกมาทุ่มเถียงว่า

"นี่ไม่ใช่อาการบาดเจ็บเล็กน้อย อาการบาดเจ็บท่านผู้นี้ หนักหนาสาหัสอย่างที่ข้าพเจ้าไม่เคยพบพานมา"

เชี่ยวตี๋ถลึงตาใส่มัน กล่าวว่า

"ท่านเป็นตัวอะไร ?"

บุรุษหนุ่มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ใช่เป็นตัว ข้าพเจ้าเป็นคน เรียกว่ากังท้วงฮัก (ถ่ายทอดวิชา)"

เชี่ยวตี๋ถามว่า

"ท่านเป็นบุตรของกังฮกแซ ?"

กังท้วงฮักตอบว่า

"ถูกแล้ว"

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"ท่านเรียกว่ากังท้วงฮัก คงรับถ่ายทอดวิชาแพทย์จากมัน มีความรู้ไม่น้อย"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแม้ด้อยวิชาความรู้ แต่กลับล่วงรู้หลักการแพทย์ด้านศัลยกรรมบาดแผลบ้าง"

มันชี้มือไปยังผู้คนที่ด้านหลัง กล่าวสืบต่อ

"เจ่กเจ่ก (อา) แป๊ะแปะ (ลุง) เหล่านี้ ก็เป็นแพทย์ผู้ชำนาญ พวกเราหากรักษาบาดแผลบาดเจ็บนี้ไม่ได้ ผู้อื่นก็รักษาไม่ได้"

เชี่ยวตี๋กระซากเสียงว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่า ผู้อื่นก็รักษาไม่ได้"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"ท่านผู้นี้ได้รับบาดเจ็บทั้งสิ้นห้าแห่ง สองแห่งเป็นแผลเก่า สามแห่งเพิ่งถูกกระบี่กรีดทำร้ายเมื่อสองวันนี้ แม้ไม่ทำร้ายถูกจุดสำคัญ แต่ทุกกระบี่ล้วนลึกยิ่งกระทบกระเทือนถึงกระดูกเส้นเอ็น"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"คนไข้หลังจากรับบาดเจ็บ หากรับการรักษาทันที พักฟื้นอย่างสงบ อาจไม่ถึงกับพิการ น่าเสียดายที่มันหลังจากรับบาดเจ็บ ยังเคลื่อนไหวเกินขอบเขต ยังซ้ำยังดื่มสุรา ดื่มเข้าไปมากมาย ปากแผลจึงเริ่มเน่าเปื่อย"

คำพูดของมันทุกถ้อยคำล้วนจี้ถูกจุดสำคัญ เชี่ยวตี๋ได้แต่รับฟัง

กังท้วงฮักกล่าวอีกว่า

"ที่หนักหนาสาหัสที่สุด ยังคงเป็นแผลเก่าทั้งสองแห่ง ต่อให้พวกเราสามารถรักษาแผลใหม่ มันก็มีชีวิตได้อีกเพียงเจ็ดวัน !"

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"แต่แผลเก่าทั้งสองแห่ง มิใช่สมานตัวแล้วหรือ ?"

"เนื่องเพราะรอยแผลสมานตัว อย่างมากมีชีวิตได้อีกเพียงเจ็ดวัน"

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"เราไม่เข้าใจ"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"ท่านย่อมไม่เข้าใจ ผู้ที่เข้าใจเรื่องนี้ความจริงมีไม่มาก มิคาดมันกลับรู้จัก

คนหนึ่ง มิหนำซ้ำยังเป็นสหายของมัน"

เชี่ยวตี๋ยิ่งไม่เข้าใจ ทวนคำว่า

"สหายของมัน ?"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"มันหลังจากรับบาดเจ็บ ประจวบพบพานสหายท่านนี้ สหายท่านนี้ประจวบพกยาสมานแผลที่ดีที่สุดและผงฮ่วยกุกชั่ว (ผงละลายกระดูก) ที่ชั่วร้ายที่สุด"

มันทอดถอนใจกล่าวว่า

"ยาสมานแผลกำเนิดผิว ผงละลายกระดูกกัดกร่อนกระดูก ขณะที่รอยแผลสมานตัว พิษร้ายได้แทรกซึมเข้ากระดูก ภายในเจ็ดวันกระดูกทั่วทั้งร่างมันจำนวนหนึ่งร้อยสามสิบเจ็ดท่อน จะละลายเป็นน้ำเลือดน้ำหนองจนหมดสิ้น !"

เชี่ยวตี๋ใจหายวูบ ในโลกกลับมีผงชั่วร้ายปานนี้ ?

เป็นผู้ใดโรยยาสมานแผลและผงละลายกระดูกให้กับเจี่ยเฮียวฮง ?

เชี่ยวตี๋พลันคว้ากุมมือของมัน กุมไว้แนบแน่น กล่าวว่า

"ไม่มียาใดขจัดพิษชนิดนี้ ?"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"ไม่มี"

เชี่ยวตี๋ถามอีกว่า

"และไม่มีผู้ใดสามารถขจัดพิษชนิดนี้ ?"

"ไม่มี"

คำตอบของมันรวบรัด ชัดเจน มั่นใจ จนผู้คนไม่อาจเคลือบแคลงสงสัย ยิ่งมิอาจไม่เชื่อ

แต่หากให้เชี่ยวตี๋ยินยอมเชื่อเรื่องเช่นนี้ เป็นเรื่องเจ็บปวดรวดร้าวปานใด โหดเหี้ยมอำมหิตเพียงไหน ?

เนื่องเพราะมันทราบว่า สหายที่กังท้วงฮักกล่าวถึงเป็นใคร

เนื่องเพราะมันทราบ จึงเจ็บปวดรวดร้าวกว่าเดิม

มีแต่ความเจ็บปวดรวดร้าว ไม่มีสิ่งอื่น

เนื่องเพราะมันกระทั่งแค้นยังไม่อาจแค้น

หากไม่อาจรักในสิ่งที่ตนรัก ไม่อาจแค้นในสิ่งที่สมควรแค้น สำหรับกับบุรุษหนุ่มที่ยังไม่เลือดเย็นผู้หนึ่ง ความเจ็บปวดรวดร้าวนี่ไหนเลยทนทานรับได้ ?

เชี่ยวตี๋พลันได้ยินเจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"อย่างมากข้าพเจ้ามีชีวิตเจ็ดวัน อย่างน้อยกี่วัน ?"

เซี่ยวตี๋ไม่กล้าหันหน้าหาเจี่ยเฮียวฮง และไม่ต้องการได้ยินคำตอบของกังท้วงฮัก แต่ก็ได้ยิน

"สามวัน !"

คำตอบของกังท้วงฮักยังคงชัดเจนและมั่นใจ แต่น้ำเสียงได้แฝงความเศร้าอย่างอับจนปัญญา

"อย่างน้อยมีชีวิตอีกเพียงสามวัน"

บทที่ 34

ซาเสียวเอ้ยผ้ล้ำเลิศ

คนผู้หนึ่งหากพบว่าตนเองมีชีวิตอีกเพียงสามวัน จะมีปฏิกิริยาอย่างไร ?

ปฏิกิริยาของเจี่ยเฮียวฮงพิเศษพิสดารยิ่ง

เจี่ยเฮียวฮงยิ้มออกมา

ความตายหาใช่เรื่องน่ากลัวไม่ ไม่ใช่เด็ดขาด

เจี่ยเฮียวฮงไฉนแย้มยิ้ม ? เพราะเย้ยหยันต่อชีวิต ? หรือเห็นเป็นการปลดเปลื้องภายใต้ความคิดปลงตก ?

เชี่ยวตี๋พลันทันขวับมา ร้องดัง ๆ ว่า

"ท่านไฉนยิ้ม ? ท่านยังยิ้มออก ?"

เจี่ยเฮียวฮงคล้ายไม่ได้ยิน กลับกล่าวว่า

"ทั้งหมดเดินทางมาจากแดนไกล จู้ยิ้น (เจ้าของบ้าน) ไฉนกระทั่งสุรายังไม่ยกมา ?"

มือของกังฮกแซสั่นระริกตลอดเวลา ยามนี้ค่อยระบายลมหายใจยาว ๆ กล่าวว่า

"เราคิดว่าทุกผู้คนในที่นี้ ล้วนต้องการดื่มสุราสักจอก"

ปากแม้กล่าวคำ "ดื่มสักจอก" แต่มันไม่ใช่ดื่มเพียงจอกเดียว

สุราพอยกมา กังฮกแซดื่มติดต่อกันสามจอก มือของมันค่อยกลับคืนสู่ความมั่นคง

สุราความจริงสามารถผ่อนคลายประสาท ความรู้สึกของผู้คน ทำให้อารมณ์เกิดมันคง

แพทย์ศัลยกรรมจับมีดดาบชั่วนาตาปี ความจริงไม่สมควรมีมือที่สั่นระริก

เจี่ยเฮียวฮงจับจ้องมองมือของมันตลอดเวลา พลันถามว่า

"ท่านมักดื่มสุรา ?"

กังฮกแซลังเลเล็กน้อย ในที่สุดยอมรับว่า

"มักดื่ม แต่ดื่มไม่มาก"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"คนผู้หนึ่งหากดื่มสุราเสมอ แสดงว่ามันชมชอบดื่มสุราใช่หรือไม่ ?"

"คาดว่าคงใช่"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านเมื่อชมชอบดื่มสุรา ไฉนไม่ดื่มให้มาก ?"

กังฮกแซกล่าวว่า

"เนื่องเพราะหากดื่มมากไป จะเป็นผลร้ายต่อสุขภาพ ดังนั้น..."

เจี่ยเฮียวฮงชิงกล่าวว่า

"ดังนั้นในใจท่านแม้คิดดื่ม แต่มิอาจไม่สะกดควบคุมตนเอง"

กังฮกแซยอมรับ

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวอีกว่า

"เนื่องเพราะท่านมีชีวิตต่อไป คิดมีชีวิตอีกหลายปี ยังมีชีวิตยืนยาวยิ่งดี"

กังฮกแซยิ่งมิอาจไม่ปฏิเสธ ชีวิตมีค่าปานนี้ •ผู้ใดรักถนอมชีวิต ?

เจี่ยเฮียวฮงยกดื่มสุราจนหมดสิ้นกล่าวว่า

"ขณะที่ทุกผู้คนมีชีวิต ต้องมีเรื่องมากหลายที่คิดกระทำ แต่ไม่กล้ากระทำเนื่องเพราะคนผู้หนึ่งหากคิดมีชีวิตต่อไป ต้องมีข้อผูกมัดมากหลาย มีข้อกริ่งเกรงมากหลาย"

กังฮกแซฝืนยิ้มกล่าวว่า

"มวลมนุษย์ในแดนดิน มีผู้ใดสามารถกระทำการตามใจปรารถนา โดยไม่มีข้อผูกมัด ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"มีคนชนิดหนึ่ง"

"ชนิดใด ?"

เจี่ยเฮียวฮงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"คนที่ทราบตนเอง อย่างมากมีชีวิตอีกเพียงไม่กี่วัน"

ตนแย้มยิ้ม แต่นอกจากเจี่ยเฮียวฮง ยังมีผู้ใดยิ้มได้ มีผู้ใดยิ้มออก? ในบรรดาโศกนาฏกรรมของชนชาวโลก ยังมีเรื่องใดเศร้าสลดกว่าความตาย?

ความตายเป็นเรื่องเศร้าสลดตลอดเวลา

สุราดื่มใกล้พอแล้ว แต่ยังไม่พอ

เจี่ยเฮียวฮงพลันถามว่า

"ท่านหากทราบว่า ท่านเองอย่างมากมีชีวิตอีกเพียงไม่กี่วัน ในเวลาไม่กี่วันนี้ท่านจะกระทำเรื่องราวใด? จะกำหนดวันเวลากระชั้นสั้นนี้อย่างไร?"

นี่เป็นคำถามที่พิสดารยิ่ง พิสดารและน่าสนใจ แต่แฝงความหมายเย้ยหยันอย่างอำมหิต อาจบางทีมีคนจำนวนมากนอนลืมตาค้างตลอดทั้งคืน ถามไถ่ตัวเองในใจ

...หากแม้นเราอย่างมากมีชีวิตอีกเพียงสามวัน ในสามวันนี้เราจะกระทำเรื่องใดบ้าง?

แต่ผู้ที่ถามคำถามนี้ต่อผู้อื่น รับรองมีไม่มากนัก

แต่เจี่ยเฮียวฮงกลับถามออกมา ตนไม่ได้ถามผู้หนึ่งผู้ใด หากแต่ถามทุกผู้คนภายในห้อง

ในกลุ่มคนพลันปรากฏคนผู้หนึ่งผุดลุกขึ้นร้องดัง ๆ ว่า

"หากแม้นเรามีชีวิตอีกเพียงไม่กี่วัน เราจะไปฆ่าคน!"

คนผู้นี้เรียกว่าซีเก็งบัก ตระกูลซีนับเป็นชาติตระกูลที่มีชื่อเสียงยิ่ง บรรพบุรุษของมันล้วนเป็นแพทย์ที่มีชื่อเสียงตกทอดถึงมันนับเป็นรุ่นที่เก้า ทุกรุ่นล้วนเป็นสุภาพบุรุษที่อยู่ในกรอบระเบียบโดยเคร่งครัด

ซีเก็งบักก็เป็นสุภาพบุรุษคนหนึ่ง ปกติเงียบขรึม มีมารยาทนอบน้อม ตอนนี้กลับกล่าวคำพูดเช่นนี้ออกมา ผู้ที่รู้จักมันล้วนตื่นตระหนกยิ่ง

เจี่ยเฮียวฮงกลับยิ้มออกมา ถามว่า

"ท่านคิดไปฆ่าคน? ฆ่าคนมากน้อยเท่าใด?"

ซีเก็งบักคล้ายถูกคำถามนี้สร้างความแตกตื่น พึมพำว่า

"ฆ่าคนมากน้อยเท่าใด? เราสามารถฆ่าคนมากน้อยเท่าใด?"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"ท่านคิดฆ่าคนมากน้อยเท่าใด?"

"เราความจริงเพียงคิดฆ่าคนเดียว ตอนนี้ครุ่นคิดดู ยังมีอีกสองคนที่สมควร

ตาย"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"พวกมันล้วนคุกคามทำร้ายท่าน ?"

ซีเก็งบักขบกรามกรอด ตาทอประกายขุ่นแค้นคล้ายกับศัตรูอยู่เบื้องหน้า มัน
ไม่มารถปลิดชีวิตศีรษะพวกมันทุกขณะจิต

เจี่ยเฮียวฮงทอดถอนใจกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่ท่านยังมีชีวิตอีกนานวัน ดังนั้นได้แต่เบิ่งตาดูพวกมันมีชีวิตอยู่
ไปยนวลต่อไป อาจบางทีมีชีวิตอย่างสุขสำราญกว่าท่านอีก"

ซีเก็งบักเชื่องซึมเซาเป็นเวลานาน หมัดที่กำแนบแน่นค่อย ๆ คลายออก แวว
ตาในดวงตาก็ค่อย ๆ สลายคลาย กล่าวอย่างสะทกสะท้อน

"มิผิด เนื่องเพราะเรายังมีชีวิตต่อไป ดังนั้นได้แต่เบิ่งตาดูพวกมันมีชีวิตต่อ
ไป"

ซุ่มเสียงของมันเปี่ยมความเศร้าสลดที่อับจนปัญญา สำหรับกับมัน การมีชีวิต
ต่อไปแปรเปลี่ยนเป็นภาระชนิดหนึ่ง อดถามไถ่ตัวเองมิได้

...คนผู้หนึ่งมีชีวิตต่อไป นับเป็นโชควาสนาหรือเคราะห์กรรม ?

เจี่ยเฮียวฮงพลันหันขวับมายังกังท้วงฮักกล่าวว่า

"ท่านเล่า ?"

กังท้วงฮักความจริงนิ่งครุ่นคิด พอถูกถามถึงกับสะท้านเฮือก ทวนคำว่า

"เรา ?"

"ท่านเป็นคนมีความสามารถ ถือกำเนิดในครอบครัวที่ดี ความรู้ดีเยี่ยม มิหนำ
ซ้ำยังเข้มแข็งเที่ยงตรง ได้รับความเคารพยกย่องจากผู้คน ท่านเองย่อมไม่กล้ากระทำ
สิ่งผิดมารยาทธรรมเนียม"

กังท้วงฮักไม่ปฏิเสธ

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"แต่ท่านหากมีชีวิตเพียงสามวัน ท่านคิดทำอะไร ?"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"เรา...เราจะจัดการเรื่องหลัง จากนั้นรอความตายอย่างสงบ"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"เป็นความจริง ?"

สายตาของตนคมวาวราวอาวุธ คล้ายกับทิ่มแทงไปในจิตใจมัน ถามย้ำว่า

"คำพูดของท่านล้วนเป็นความจริง ?"

กังท้วงฮักก้มศีรษะลง แต่แล้วเงยขึ้น ร้องดัง ๆ ว่า

"ไม่ใช่ความจริง ล้วนไม่ใช่"

มันดื่มสุราในอึดใจเดียวสามจอก ร้องอีกว่า

"เราหากมีชีวิตอีกเพียงสามวัน จะดื่มกินเป็นการใหญ่ เที่ยวสตรีเล่นพนันกวาดต้อนนางคณิกาทั่วทั้งเมืองมาเปลื้องเสื้อผ้าเล่นซ่อนหากับพวกนาง !"

กังฮกแซจ้องมองมันอย่างแตกตื่น กล่าวว่า

"เจ้า...เจ้าไฉนคิดกระทำเรื่องเช่นนี้ ?"

เจี่ยเฮียวฮงชิงกล่าวว่า

"เรื่องนี้ความจริงสนุกสนานน่าสนใจ ท่านหากมีชีวิตอีกเพียงสามวัน ไม่แน่นักว่าจะกระทำเช่นนั้นด้วย"

กังฮกแซกล่าวว่า

"เรา...เรา..."

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวสืบต่อ

"น่าเสียดาย ที่พวกท่านยังต้องมีชีวิตอีกเนิ่นนาน ดังนั้นพวกท่านแม้คิดแทบตาย ก็ได้แต่ลอบนึกในใจ"

ในที่สุดกังฮกแซทอดถอนใจ ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ขอบอกตามความสัตย์ เรากระทั่งยังนึกไม่กล้านึก"

ยามนั้น แม่บ้านสาวอายุยี่สิบแปดยี่สิบเก้านางหนึ่ง ประคองเป็ดตุ๋นร้อนกรุ่นชามใหญ่เดินเข้ามา

เจี่ยเฮียวฮงพลันถามว่า

"ท่านหากมีชีวิตอีกเพียงสามวัน ท่านคิดทำอะไร ?"

แม่บ้านสาวนั้นก็ถูกถามจนใจหายวาบ ไม่อาจตอบอย่างไรได้

เชี่ยวตี๋กล่าวเสียงทุ้มหนัก

"เจี่ยชิงแซถามท่าน ท่านก็ตอบ ตอบตามความสัตย์"

แม่บ้านสาวทั้งเอียงอายทั้งหวาดหวั่น ในที่สุดกล่าวด้วยใบหน้าแดงฉาน

"ข้าพเจ้าคิดแต่งงาน"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านไม่ได้แต่งงาน ?"

"ไม่ได้แต่ง"

จี่ยเฮียวฮงถามว่า
ไฉนไม่แต่ง ?"
เม่บ้านสาวก้มศีรษะกล่าวว่า
'ข้าพเจ้าถูกขายเป็นหญิงรับใช้ให้กับผู้คนตั้งแต่เล็ก สามารถแต่งงานกับบุรุษ
บุรุษใดยินยอมตกแต่งกับข้าพเจ้า ?"
จี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
'แต่ท่านหากมีชีวิตอีกเพียงสามวัน ไม่ว่าเป็นคนเยี่ยงไรก็ยินยอมแต่งด้วย ?"
เม่บ้านสาวนั้นกล่าวว่า
'ขอเพียงเป็นบุรุษก็ใช้ได้ ขอเพียงเป็นบุรุษมีชีวิตก็ใช้ได้"
บหน้านางปรากฏแววกระตือรือร้นจนคึกคัก ร้องอีกว่า
จากนั้นข้าพเจ้าจะฆ่ามัน !"
สตรีสาวอายุยี่สิบแปดยี่สิบเก้าคิดแต่งงาน หาใช่เรื่องประหลาดไม่ แต่คำพูด
ยชวนให้ผู้คนขบคิดไม่เข้าใจ
ุกผู้คนใจหายวาบ กล่าวว่า
ท่านเมื่อแต่งงานกับมัน ไฉนคิดฆ่ามัน ?"
เม่บ้านกล่าวว่า
เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่เคยเป็นหญิงม่าย ข้าพเจ้าต้องการทดสอบดูว่า การเป็น
ยมีรสชาติอย่างไร ?"
ุกผู้คนหันมามองหน้ากัน คิดหัวร่อ แต่หัวร่อไม่ออก ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึง
งนี้จะมีความคิดเหลวไหลปานนี้ พิสดารปานนี้
เม่บ้านสาวกล่าวว่า
น่าเสียดายที่ข้าพเจ้ายังไม่ตาย ดังนั้นข้าพเจ้าไม่เพียงเป็นหญิงม่ายไม่ได้ อาจ
ะทั่งแต่งยังแต่งไม่ออก"
นางถอนใจเบา ๆ วางชามอาหารในมือลง เดินก้มศีรษะออกจากห้อง
ม่านไปเนิ่นนาน ข้างเตียงพลันมีคนผู้หนึ่งพึมพำว่า
เราหากมีชีวิตอีกเพียงสามวัน เราจะตกแต่งนางเป็นภรรยา"
เนผู้นี้เรียกว่าอูจุ่งใช้ เป็นแพทย์เลื่องชื่อผู้หนึ่งเช่นกัน แต่มีสารรูปประหลาด
ม่เพียงหลังค่อม มิหนำซ้ำใบหน้ายังเป็นฝีดาษ
ังนั้นไม่เพียงมีชื่อเสียงทางการแพทย์ ทั้งยังมีชื่อในด้านอัปลักษณ์ มาตรแม้น
แม่ชักครุ่นคิดหาทางสู่ขอสตรีให้กับมัน แต่ฝ่ายหญิงพอได้ยินชื่อ "แพทย์ฝี

ดาษ" กับปฏิเสธเป็นพัลวัน

มีอยู่ครั้งหนึ่ง แม่สื่อแก่หน้าเถิกท่านหนึ่งเกิดอาฝาหญิงใช้ไม้กวาดขับไล่ออกไป

เจี่ยเฮียวฮงเอามว่า

"ท่านคิดตกแต่งนางจริง ๆ ?"

อูจุ่งใช้กล่าวว่า

"สตรีนางนี้ทั้งสะอาดสะอ้าน ทั้งงามผุดผาด สามารถแต่งภรรยาเช่นนี้ นับเป็นบุญวาสนา น่าเสียดาย..."

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวเสริมขึ้น

"น่าเสียดายที่ท่านเมื่อยังไม่ตาย ก็ต้องคำนึงถึงเกียรติของตระกูล ไม่อาจรับตัวหญิงรับใช้นางหนึ่งขึ้นเกี้ยวแปดคนหาม ตกแต่งกลับไป"

อูจุ่งใช้ได้แต่ผงกศีรษะ ฝืนยิ้มพลางดื่มสุรา

เจี่ยเฮียวฮงเปล่งเสียงหัวร่ออีก ทุกผู้คนพากันเบิกตาดูเจี่ยเฮียวฮงหัวร่อ

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"เมื่อครู่พวกท่านคิดถามข้าพเจ้า คนผู้หนึ่งสำนึกทราบว่าตนเองเป็นคนใกล้ตาย ไฉนยังยิ้มออก ตอนนี้พวกท่านไฉนไม่ถาม ?"

ไม่มีผู้ใดตอบคำ ไม่มีผู้ใดสามารถตอบได้

เจี่ยเฮียวฮงตอบแทนพวกมันว่า

"เนื่องเพราะตอนนี้ในใจพวกท่าน ต่างเลื่อมใสข้าพเจ้า เนื่องเพราะข้าพเจ้าสามารถกระทำเรื่องราวที่ในใจพวกท่านคิดกระทำ แต่ไม่กล้ากระทำ"

คนผู้หนึ่งหากสามารถมีชีวิตอย่างสบอารมณ์ กระทำการตามใจปรารถนาสักหลายวัน เราเชื่อว่าต้องมีผู้คนมากหลายลอบอิจฉาเลื่อมใสในใจ

อูจุ่งใช้ดื่มสุราลงไปสองจอก พลันถามว่า

"ท่านเล่า ในสามวันนี้ท่านคิดทำอะไร ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านตกแต่งนาง"

อูจุ่งใช้ใจหายวาบอีกครา ถามโพล่งว่า

"ตกแต่งผู้ใด ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"งี่ม่วย (น้องสาวบุญธรรม) ของข้าพเจ้า"

"น้องสาวบุญธรรมของท่าน ผู้ใดเป็นน้องสาวบุญธรรมของท่าน ?"

เจี่ยเฮียวฮงพลันถาโถมออกจากห้อง จากนั้นกลับมาพร้อมกับสตรีนางหนึ่ง กลับเป็นแม่บ้านสาวนั้น

ที่แท้แม่บ้านสาวหลบซ่อนอยู่หลังประตู ลอบชโมยฟัง ถูกเจี่ยเฮียวฮงฉุดลากเข้ามา

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"นางเป็นน้องสาวบุญธรรมของข้าพเจ้า"

อูจุ่งใช้ตะลึงลานกับที่ แม่บ้านสาวก็ตะลึงลานกับที่

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"ท่านแซ่ไร ? เรียกว่าอะไร ?"

แม่บ้านสาวก้มศีรษะกล่าวว่า

"ผู้เป็นหญิงรับใช้ ไหนเลยมีชื่อแซ่ จู้ยิ้นตั้งชื่อข้าพเจ้าว่าฮวงบ๊วย (เหมยหอมหวน) ข้าพเจ้าจึงเรียกว่าฮวงบ๊วย"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านมีแซ่แล้ว...แซ่เจี่ย"

ฮวงบ๊วยทวนคำว่า

"แซ่เจี่ย ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านเป็นน้องสาวบุญธรรมข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแซ่เจี่ย ท่านไม่แซ่เจี่ยจะแซ่อะไร ?"

ฮวงบ๊วยตะกุกตะกักว่า

"แต่ท่าน...ท่าน..."

เจี่ยเฮียวฮงชิงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นชาเสียวเอี้ย (นายเล็กคนที่สาม) แห่งหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้า ริมทะเลสาบวารีเขียวเชิงเขาเมฆมรกต...เจี่ยเฮียวฮง"

ฮวงบ๊วยคล้ายเคยได้ยินชื่อนี้ กล่าวว่า

"ชาเสียวเอี้ยเจี่ยเฮียวฮง ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ไม่ว่าผู้ใดเป็นน้องสาวบุญธรรมของเจี่ยชาเสียวเอี้ย จะไม่มีผู้ใดกล้าดูแคลนแม้แต่น้อย ไม่ว่าผู้ใดตกแต่งน้องสาวบุญธรรมของเจี่ยชาเสียวเอี้ยเป็นภรรยา รับรองไม่ใช่เรื่องเสื่อมเสียหน้า"

ตนชี้มือไปยังอูจุ่งใช้ กล่าวว่า

"คนผู้นี้แม้ไม่ใช่บุรุษรูปงามผู้หนึ่ง แต่ก็เป็นสามีที่ดีคนหนึ่ง"

ฮวงบ๊วยก้มศีรษะต่ำกว่าเดิม

เจี่ยเฮียวฮงดึงมือของนางวางไว้ในมืออูจุ่งใช้ กล่าวเสียงกังวาน

"ข้าพเจ้าขอประกาศว่า พวกท่านทั้งสองเป็นสามีภรรยาแล้ว มีผู้ใดคัดค้านหรือไม่ ?"

ไม่มี ย่อมไม่มีคนคัดค้าน

นี่เป็นเรื่องวิวาห์ เรื่องวิวาห์ที่ผิดปกติธรรมดา ผิดธรรมเนียมประเพณีอย่างสิ้นเชิง ถึงกับเหลวไหลอยู่บ้าง แต่ไม่ว่าเป็นเรื่องวิวาห์เยี่ยงไร ล้วนสร้างความคึกคักกระตือรือร้นแก่ผู้คน

มีแต่ชีเก็งบักยังท้อแท้ทอดอาลัย

เจี่ยเฮียวฮงเดินช้า ๆ เข้าหา พลันถามว่า

"ฟังว่าคนผู้นั้นเป็นสหายของท่าน"

ชีเก็งบักถามว่า

"ผู้ใด ?"

"ผู้ที่สร้างความคับแค้นแก่ท่าน"

ชีเก็งบักกำหมัดแนบแน่น กล่าวว่า

"เรา...เรายึดถือมันเป็นสหาย แต่มัน..."

เจี่ยเฮียวฮงสอดคำขึ้น

"มันกระทำเรื่องใดสร้างความคับแค้นแก่ท่าน ?"

ชีเก็งบักปิดปากสนิท ไม่ยอมบอกแม้สักคำเดียว แต่ดวงตากลับเอ่อคลอด้วยน้ำตา

เรื่องนี้มันไม่อาจตัดใจบอก และไม่อาจบอก

ไม่ว่าเป็นความแค้นลึกล้ำปานใด ความเจ็บปวดรวดร้าวลึกซึ้งเพียงไหน มันสามารถขบกรามกล้ำกลืน แต่ไม่สามารถกล้ำกลืนรับความอับอายอัปยศครั้งนี้ได้

เจี่ยเฮียวฮงจับจ้องมองมัน ดวงตาเต็มไปด้วยแววเห็นอกเห็นใจ

"ข้าพเจ้าดูออกว่าท่านเป็นคนซื่อตรง"

ชีเก็งบักก้มศีรษะกล่าวว่า

"เราเพียงเป็นคนไม่มีประโยชน์คนหนึ่ง"

ความหมายของคนซื่อตรง มักเป็นคนไม่มีประโยชน์

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"แต่อย่างน้อยท่านเคยเรียนหนังสือมา"

ซีเก็งบักกล่าวว่า

"อาจบางทีเนื่องเพราะเราเคยเรียนหนังสือ จึงเปลี่ยนเป็นไม่มีประโยชน์ปาน

"มีประโยชน์"

ซีเก็งบักยิ้มออกมา รอยยิ้มเต็มไปด้วยแววเย้ยหยันและดูแคลนตนเอง กล่าว

"มีประโยชน์ ? มีประโยชน์อะไร ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"บางครั้งพู่กันก็สามารถฆ่าคน"

"พู่กันก็สามารถฆ่าคน ?"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"ท่านไม่เชื่อ ?"

"เรา..."

เจี่ยเฮียวฮงสอดคำขึ้น

"บนโต๊ะทางด้านนั้นมีกระดาษพู่กัน ท่านไยไม่ไปทดสอบดู ?"

ซีเก็งบักถามว่า

"ทดสอบอย่างไร ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ขอเพียงท่านเขียนตัวหนังสือสามตัว ก็สามารถปลิดชีวิตคนคนหนึ่ง"

"ตัวหนังสือสามตัวใด ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ชื่อแซ่ของคนผู้นั้น !"

ซีเก็งบักเงยหน้าขึ้น จับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮงอย่างแตกตื่น

จนบัดนี้มันเพิ่งพบว่า คนคราใกล้ตายที่ยืนอยู่เบื้องหน้า แฝงอำนาจที่ลี้ลับและน่ากลัวชนิดหนึ่ง สามารถกระทำเรื่องที่ผู้อื่นทำไม่ได้ตลอดเวลา

เจี่ยเฮียวฮงเร่งรัดว่า

"รีบเขียน เขียนเสร็จก็ใส่ซองปิดผนึก จากนั้นค่อยมอบต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอประกันว่า คนในที่นี้ไม่มีผู้ใดแพร่งพรายความลับของท่านออกไปได้"

ในที่สุดชีเก็งบักผุดลุกขึ้น เดินถึงหน้าโต๊ะถือพู่กันจรดลงบนกระดาษ

พลังของคนผู้นี้ ทำให้มันไม่อาจต่อต้านขัดขืน และไม่กล้าขัดขืน คำพูดของคนผู้นี้ มันก็ไม่กล้าไม่เชื่อ

จดหมายปิดผนึกถูกส่งเข้ามาในมือเจี่ยเฮียวฮง ในซองจดหมายมีกระดาษเพียงแผ่นเดียว ชื่อคนคนเดียว

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"นอกจากท่านเอง ข้าพเจ้ารับประกันว่าตอนนี้ไม่มีผู้ใดทราบว่า ในจดหมายเขียนชื่อของผู้ใด"

ชีเก็งบักผงกศีรษะ ความตื่นเต้นตึงเครียดทำให้ใบหน้าซีดขาวของมันแปรเปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยว อดถามมิได้

"ภายหลังเล่า ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ภายหลังก็มีเพียงคนผู้หนึ่งเห็นชื่อนี้"

"ผู้ใด ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ผู้ที่ปกปิดความลับให้กับท่าน"

ตนทันชวับมายังเชี่ยวตี๋ กล่าวว่า

"ท่านย่อมคาดเดาออกว่าคนผู้นั้นเป็นท่าน"

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"มิผิด"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวอีกว่า

"ท่านหลังจากเห็นชื่อคนผู้นั้น คนผู้นั้นรับรองไม่มีชีวิตสืบไป"

เชี่ยวตี๋กล่าวว่า

"มิผิด"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"มันย่อมต้องเสียชีวิตโดยไม่คาดหมาย"

"มิผิด"

มันยื่นมือออก รับจดหมายจากมือเจี่ยเฮียวฮง มือของมันก็มั่นคงเช่นเดียว

กับมือของเจี่ยเฮียวฮง

ทุกผู้คนจับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮงและเชี่ยวตี๋ สีหน้าไม่ทราบเป็นความเคารพยำเกรง หรือประหวั่นพรั่นพรึง

จดหมายฉบับหนึ่ง กระดาษแผ่นหนึ่ง ชื่อคนคนหนึ่ง ก็พิพากษาความตายของคนผู้หนึ่ง คนทั้งสองนี้ที่แท้มีความเป็นมาอย่างไร ? ไฉนมีอำนาจเช่นนี้ ?

หน้าผากชีเก็งบักปรากฏเหงื่อเม็ดโป้ง ๆ ผุดขึ้น พลันถาโถมเข้าหาตะปบช่วงชิงจดหมายจากมือเชี่ยวตี๋ขยำเป็นก้อนกลม ยัดเข้าปาก ขบเคี้ยวจนแหลกละเอียดกลืนกินลงไป จากนั้นเริ่มอาเจียนไม่หยุดยั้ง

เจี่ยเฮียวฮงจับจ้องมองมันอย่างเย็นชา ไม่ขัดขวางห้ามปรามแต่อย่างไร

สีหน้าเชี่ยวตี๋ยิ่งไม่มีความรู้สึกใด ๆ

จวบจนชีเก็งบักอาเจียนเสร็จสิ้น เจี่ยเฮียวฮงจึงถามอย่างเฉื่อยชา

"ท่านไม่อาจตัดใจฆ่ามัน ?"

ชีเก็งบักสั่นศีรษะอย่างไม่คิดชีวิต น้ำตาและเหงื่อเย็นยะเยียบพากันไหลรินลงมา

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านเมื่อคิดแค้นมันจนจับจิต ไฉนไม่อาจตัดใจฆ่ามัน ?"

ชีเก็งบักกล่าวว่า

"เรา...เรา..."

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวอีกว่า

"ทางด้านนั้นยังมีกระดาษ ข้าพเจ้าจะเปิดโอกาสให้ท่านอีกครั้ง"

ชีเก็งบักสั่นศีรษะอย่างไม่คิดชีวิตอีกครั้ง กล่าวว่า

"เราไม่ต้องการให้มันตาย ไม่ต้องการจริง ๆ"

เจี่ยเฮียวฮงยิ้มออกมากล่าวว่า

"ที่แท้ความแค้นที่ท่านมีต่อมัน ไม่ได้ลึกล้ำเฉกเช่นที่ท่านคาดคิดไว้"

ตนยิ้มพลางฉุดดึงชีเก็งบักที่แทบอ่อนระทวยขึ้นจากพื้น กล่าวสืบต่อ

"ไม่ว่าอย่างไร ท่านนับว่ามีโอกาสฆ่ามัน แต่กลับปล่อยปละละเว้นมัน ขอพียงฉุกคิดถึงความนี้ ท่านจะปลอดโปร่งใจขึ้นมากนัก"

ภายในห้องมืดครึ้มยิ่ง ใบหน้าเจี่ยเฮียวฮงคล้ายเป็นประกาย

คนในห้องจับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮงอย่างลืมตัว สีหน้ามีแต่ความเคารพยำเกรง ไม่มีความหวาดหวั่นพรั่นพรึงอีก

...จดหมายฉบับหนึ่ง กระดาษแผ่นหนึ่ง ชื่อคนคนหนึ่ง สามารถคลี่คลายความอาฆาตแค้นในจิตใจของคนผู้หนึ่ง

...ท่านที่แท้มีความเป็นมาอย่างไร ไฉนมีพลังลี้ลับพิสดารปานนี้ ?

สุรารินลงในจอก ทุกผู้คนพากันยกจอกอย่างเงียบงัน ดื่มรวดเดียวหมดสิ้น

ทุกผู้คนล้วนดื่มสุราจอกนี้ให้กับเจี่ยเฮียวฮง

...เจี่ยเฮียวฮงอาจมีชีวิตอีกเพียงสามวัน ในสามวันนี้มันยังจะกระทำเรื่องราวใด ?

เจี่ยเฮียวฮงระบายลมหายใจยาว ๆ ตนชมชอบดื่มสุรา และชมชอบผู้อื่นแสดงความเคารพต่อตน มาตรแม้นเรื่องสองประการนี้ตัดขาดจากตนเป็นเวลานาน แต่ตอนนี้ยังสร้างความอบอุ่นใจแก่ตน

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ที่สมควรไป จะช้าเร็วต้องจากไป"

ตนกวาดตามองในห้องกล่าวว่า

"ตอนนี้ พวกท่านมีผู้ใดคิดรั้งข้าพเจ้าไว้ที่นี่หรือไม่ ?"

เชี่ยวตี่ยกจอกอีกครา ดื่มรวดเดียวหมดสิ้น จากนั้นเน้นเสียงทีละคำ

"ไม่มี ย่อมไม่มี"

ทุกผู้คนล้วนยกจอกอีกครา ดื่มสุราจนหมดสิ้น ทุกผู้คนล้วนจับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮง

มีแต่กังท้วงฮักก้มศีรษะตลอดเวลา พลันถามว่า

"ตอนนี้ท่านเห็นว่าสมควรไปแล้ว ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"มิผิด"

ตนสาวเท้าไป กุมแขนของกังท้วงฮัก กล่าวว่า

"พวกเราไปด้วยกัน"

ในที่สุดกังท้วงฮักเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"ไปด้วยกัน ? ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าไปที่ใด ?"

"ไปดื่มกินเป็นการใหญ่ เที่ยวสตรี เล่นพนัน"

นี่เป็นความตั้งใจของกังท้วงฮัก ดังนั้นเจี่ยเฮียวฮงจึงเอ่ยปากชักชวนมัน

กังท้วงฮักถามว่า

"จากนั้นเล่า ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"จากนั้นข้าพเจ้าไปตาย ท่านกลับมาเป็นสุภาพบุรุษของท่าน"

กังท้วงฮักไม่ขบคิดใคร่ครวญ ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ตกลง พวกเราไป"

คนในห้องจับจ้องมองทั้งสองเดินเคียงบ่าเคียงไหล่ไป ทุกผู้คนทราบว่า การไปของเจี่ยเฮียวฮงครั้งนี้ต้องตายแน่นอน

แต่กังท้วงฮักเล่า ? มันยังจะกลายมาเป็นสุภาพบุรุษหรือไม่ ?

พอเดินออกจากประตห้อง กังท้วงฮักพลันหยดยั้งลง กล่าวว่า

"ตอนนี้พวกเรายังไปไม่ได้"

"เพราะเหตุใด ?"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"เนื่องเพราะท่านคือซาเสียวเอี้ยเจี่ยเฮียวฮง"

นี่ไม่ใช่เหตุผล ดังนั้นกังท้วงฮักกล่าวเสริมขึ้น

"ทุกผู้คนในที่นี้ล้วนทราบว่า เพลงกระบี่ของซาเสียวเอี้ยเป็นเพลงกระบี่ที่ไร้ผู้ต่อต้าน แต่ไม่มีผู้ใดเคยเห็นมา"

เจี่ยเฮียวฮงยอมรับ ชื่อเสียงของตนเลื่องลือไปทั่วแผ่นดิน แต่ผู้ที่เห็นเพลงกระบี่ของตนกับตามีไม่มากนัก

กังท้วงฮักกล่าวอีกว่า

"ซาเสียวเอี้ยหากเสียชีวิต ยังมีผู้ใดสามารถเห็นเพลงกระบี่ของซาเสียวเอี้ย ?"

ไม่มี ย่อมไม่มีผู้ใดเห็นได้

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"ทั้งหมดดั้นด้นเดินทางมา อาจบางทีไม่ได้มาดูอาการของซาเสียวเอี้ย หากแต่ต้องการดูเพลงกระบี่ของซาเสียวเอี้ย ซาเสียวเอี้ยย่อมไม่อาจให้ทั้งหมดกลับไปด้วยความผิดหวัง"

นี่เป็นความสัตย์จริง อาการของซาเสียวเอี้ยไม่น่าดู ที่น่าดูคือเพลงกระบี่ของซาเสียวเอี้ย

เจี่ยเฮียวฮงยิ้มออกมา ยิ้มพลางหันกายมากล่าวว่า

"ที่นี้มีกระบี่ ?"

ที่นี้มีกระบี่ ? ย่อมมี

มีกระบี่ ไม่ใช่กระบี่โบราณ และไม่ใช่กระบี่เลื่องชื่อ แต่เป็นกระบี่ดีเยี่ยม

เล่มหนึ่ง เป็นกระบี่ที่หลอมจากเหล็กกล้า

กระบี่ที่ดีเยี่ยมสามารถเป็นกระบี่โบราณ เป็นกระบี่เลื่องชื่อหรือไม่ มักขึ้นอยู่กับผู้ใช้เป็นคนเยี่ยงไร กระบี่ได้เจ้าของที่เหมาะสม กระบี่ได้ชัย กระบี่มีชื่อเลื่องลือ กระบี่ได้เจ้าของไม่เหมาะสม กระบี่หัก กระบี่ถูกทำลาย ทั้งไม่อาจทิ้งชื่อไว้ในประวัติศาสตร์ และไม่อาจรักษาสภาพคงอยู่

ชะตาชีวิตของคนผู้หนึ่ง ไยมิใช่เป็นเช่นนี้ ?

กระบี่นำมาแล้ว

เจี่ยเฮียวฮงชักกระบี่จากฝัก

กระบี่พอชักจากฝัก ก็กระจายเป็นรูปวงโค้งเปล่งแสงเจิดจ้าเรืองรอง งดงามแพรวพราย

ประกายเจิดจ้าสะท้อนวูบวาบ พลิกแพลงกลับกลาย ละลิ่วแผ่วพลิ้ว ทุกผู้คนรู้สึกประกายเจิดจ้าคล้ายคุกคามถึงหว่างคิ้ว แต่ไม่มีผู้ใดทราบชัดว่าอยู่ที่ใด

ความพลิกแพลงของประกาย แทบเหนือขอบเขตความสามารถของมนุษยชาติจนผู้คนแทบไม่ยอมเชื่อถือ

แต่มันปรากฏอยู่เบื้องหน้าจริง ๆ มิหนำซ้ำแผ่ปกคลุมไปทุกแห่งหน

รอจนทุกผู้คนแน่ใจถึงการดำรงคงอยู่ของมัน ประกายกระบี่ก็สลายหายวับ

มันปรากฏขึ้นราวปาฏิหาริย์ และหายสาบสูญราวปาฏิหาริย์

พริบตานั้น ความเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลงทั้งมวล ล้วนสิ้นสุดยุติลง คล้ายดาวตกและคล้ายสายฟ้า แต่ปาฏิหาริย์กว่าดาวตกและสายฟ้าอีก

เนื่องเพราะพลังที่ชักนำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนี้ เกิดจากน้ำมือของคนผู้หนึ่ง

เป็นคนธรรมดาสามัญ มีชีวิตเลือดเนื้อเฉกเช่นคนธรรมดาคนหนึ่ง

รอจนประกายกระบี่สลายวับ กระบี่ยังอยู่ คนผู้นี้กลับอันตรธานไป

กระบี่ปักตรึงบนคานขวาง

แต่เจี่ยเฮียวฮงและกังท้วงฮักล้วนอันตรธานไป !

ทกผู้คนเหม่อมองกระบี่เล่มนี้อย่างเชื่องช้มเชา ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด จึงมีคนระบายลมหายใจยาว ๆ กล่าวว่า

"มันต้องไม่ตาย"

มีคนถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะในโลกความจริง มีคนชนิดหนึ่งไม่มีวันตาย"

บทที่ 35

ประมวลความพิสดาร

วิกาล ขามไต้เข้าไฟ

แสงโคมไฟสว่างไสวดุจกลางวัน

เจี่ยเฮียวฮงและกังท้วงฮักล้วนบังเกิดความเมามายอยู่หลายส่วน

อาการเมามายของกังท้วงฮักยิ่งเข้มข้น พึมพำว่า

"คนเหล่านั้นคงประหลาดใจยิ่ง ข้าพเจ้าไฉนคิดกระทำเรื่องเหล่านี้ ข้าพเจ้าความจริงเป็นเด็กดีงามคนหนึ่ง"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านเป็นผู้คนหรือไม่ ?"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"ย่อมใช่"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ขอเพียงเป็นผู้คน ไม่ว่าเป็นคนเยี่ยงไร คิดหัดประพฤติชั่ว ล้วนง่ายกว่าประพฤติดีงาม โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับอบายมุขกระทั่งเรียนก็ไม่ต้องเรียน"

กังท้วงฮักเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"คล้ายกับทุกผู้คนล้วนมีความสามารถเช่นนี้มาแต่กำเนิด"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"แต่หากคิดศึกษาเรื่องเหล่านี้ให้แตกฉาน ก็ไม่ง่ายดายแล้ว"

กังท้วงฮักถามว่า

"ท่านเล่า ?"

เจี่ยเฮียวฮงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นผู้เชี่ยวชาญ"

"ผู้เชี่ยวชาญคิดนำข้าพเจ้าไปที่ใด ?"

เจี่ยเฮียวฮงตอบว่า

"ไปหาเงิน"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"ผู้เชี่ยวชาญกระทำเรื่องเช่นนี้ก็ต้องใช้เงิน ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเป็นผู้เชี่ยวชาญ จึงต้องใช้เงิน มิหน่ำซ้ำใช้จ่ายมากกว่าผู้อื่น"

กังท้วงฮักถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"เนื่องเพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องใช้เงิน หากไม่อาจตัดใจใช้จ่าย มิสู้กลับบ้านไปอุ้มเด็กจะประเสริฐกว่า"

นี่เป็นคำพูดของผู้เชี่ยวชาญจริง ๆ มีแต่ผู้เชี่ยวชาญที่แท้จริงจึงจะเข้าใจเหตุผลนี้ได้

หากคิดสนุกสนานอย่างเต็มที่ ไยต้องถือสามากความ ผู้ที่ตระหนี่ถี่เหนียวจึงเป็นตัวรังเกียจของผู้ประกอบอาชีพนี้ เนื่องเพราะต่อให้พวกมันประหยัดเงินได้นับหลายทุน ในสายตาของผู้อื่น ก็เปลี่ยนเป็นไม่มีราคาค่างวดแม้สักทุนเดียว

แต่ผู้เชี่ยวชาญก็มีปัญหาของผู้เชี่ยวชาญ ปัญหาประการสำคัญที่สุดมักมีเพียงอย่างเดียว...ปัญหาเรื่องเงิน

เนื่องเพราะการใช้จ่ายเงิน ง่ายกว่าการหาเงินมากนัก แต่ประการนี้คล้ายไม่มีปัญหาสำหรับเจี่ยเฮียวฮง

เจี่ยเฮียวฮงนำกังท้วงฮักเดินเตร็ดเตร่ไปตามท้องถนน พลันเตร็ดเตร่เข้าร้านขายของชำ ที่หน้าร้านชอมซ่อแห่งหนึ่ง

ไม่ว่าดูอย่างไร สถานที่นี้ไม่คล้ายเป็นที่หาเงินได้

ภายในร้านขายของชำ มีชายชราตาฝ้าฟาง หูใกล้หนวกเพียงคนเดียว

ไม่ว่าดูอย่างไร คนผู้นี้ไม่คล้ายเป็นคนมีเงิน

กังท้วงฮักสงสัยใจยิ่ง

...พวกเราทั้งไม่คิดซื้อน้ำมัน และไม่ต้องการซื้อน้ำส้มสายชู มาที่นี้ไยกัน ?

เจี่ยเฮียวฮงเดินเข้าหา กระซิบเบา ๆ ที่ข้างหูชายชราหลายคำ

สีหน้าของชายชราแปรเปลี่ยนเป็นคล้ายมุสิกที่ถูกแมวแปดตัวล้อมไว้

จากนั้นมันนำเจี่ยเฮียวฮงเดินเข้าประตูเล็ก ๆ ที่ขึงผ้าม่านขาด ๆ ทางด้านหลังบ้านบานหนึ่ง

กังท้วงฮักได้แต่รออยู่เบื้องนอก

ดีที่เจี่ยเฮียวฮงกลับออกมาโดยเร็ว พอออกมาก็ถามว่า

"เงินสามหมื่นตำลึง เพียงพอกับการให้พวกเราใช้จ่ายหรือไม่ ?"

เงินสามหมื่นตำลึง ได้เงินสามหมื่นตำลึงจากที่ใด? ในร้านขายของชำเล็ก ๆ และเก่าคร่ำคร่านี้ ยามกะทันหันไหนเลยหาเงินสามหมื่นตำลึงได้ ?

กังท้วงฮักแทบไม่อาจเชื่อถือจริง ๆ

แต่เจี่ยเฮียวฮงได้เงินมาสามหมื่นตำลึงจริง ๆ

ชายชราเจ้าของร้านยังไม่ได้ติดตามออกมา กังท้วงฮักอดถามเบา ๆ มิได้

"นี่ที่แท้เป็นสถานที่ใด ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ย่อมเป็นสถานที่ดีงาม"

ยิ้มพลางกล่าวเสริมว่า

"สถานที่มีเงิน มักเป็นสถานที่ดีงาม"

กังท้วงฮักกล่าวอย่างสงสัยใจ

"สถานที่เยี่ยงนี้ไฉนมีเงิน ?"

"ไส้ของชาละเปาไม่ได้อยู่บนผิวนอก คนผู้หนึ่งมีเงินหรือไม่ ดูจากเปลือกนอกดูไม่ออก"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"ชายชรานั้นมีเงิน ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ไม่เพียงมีเงิน มิหนำซ้ำอาจมีเงินมากที่สุดในละแวกรัศมีแปดร้อยลี้นี้"

"อย่างนั้นมันไฉนยังใช้ชีวิตเช่นนี้ ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"เนื่องเพราะมันยินยอมใช้ชีวิตเช่นนี้ ดังนั้นจึงมีเงิน"

กังท้วงฮักกล่าวอีกว่า

"มันเมื่อไม่อาจตัดใจใช้จ่ายเงินเพื่อตัวเอง ไฉนยินยอมจ่ายเงินสามหมื่นตำลึงให้กับท่าน ?"

เจี่ยเฮียวฮงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าย่อมมีวิธี"

กังท้วงฮักกะพริบตา พลันลดชุ่มเสียงแผ่วเบาลงถามว่า

"วิธีใด ? เป็นวิธีดำกินดำ (หมายถึงโจรปล้นโจร) หรือ ?"

เจี่ยเฮียวฮงยิ้มออกมา เพียงแย้มยิ้ม ไม่กล่าวว่ากระไร

กังท้วงฮักสงสัยอยากรู้กว่าเดิม อดถามอีกมิได้

"หรือชายชรานั้น เป็นมหาโจรที่ได้แบ่งปันผลประโยชน์โดยไม่ต้องลงทุน ?"

เจี่ยเฮียวฮงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านไม่บังควรถามเรื่องเหล่านี้"

"ตอนนี้ข้าพเจ้าสมควรถามอะไร ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ถามข้าพเจ้าตระเตรียมนำท่านไปใช้เงินที่ใด"

กังท้วงฮักก็ยิ้มออกมา

ไม่ว่าอย่างไร การใช้เงินนับเป็นเรื่องที่สร้างความปลอดโปร่งใจแก่ผู้คน

มันถามว่า

"พวกเราตระเตรียมไปใช้จ่ายเงินที่ใด ?"

เจี่ยเฮียวฮงไม่ทันตอบคำ ชายชรานั้นก็ชะโงกศีรษะออกจากผ้าม่านเก่าขาดกล่าวว่า

"ที่นี้"

ที่นี้เป็นร้านขายของชำเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ต่อให้ซื้อสินค้าทั้งหมด ก็ใช้ไม่ถึงสามหมื่นตำลึง

กังท้วงฮักย่อมต้องถาม

"ที่นี้ก็มีที่ใช้จ่ายเงิน ?"

ชายชราหรี่ตาสำรวจมองกังท้วงฮักตลบหนึ่ง จากนั้นหดศีรษะกลับไป คล้ายกับไม่แม้แต่จะสนทนากับมัน

เจี่ยเฮียวฮงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ที่นี้หากไม่มีที่ใช้เงิน เงินสามหมื่นตำลึงนั้นได้จากที่ใด ?"

คำพูดนี้มีเหตุผล แต่กังท้วงฮักยังอดเคลือบแคลงสงสัยมิได้ กล่าวว่า
"ที่นี้มีสตรี ?"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"ไม่เพียงมีสตรี สตรีที่สวยงามที่สุดในรัศมีแปดร้อยลี้ล้วนอยู่ที่นี้"
กังท้วงฮักกล่าวเสริมขึ้น
"สุราเลิศรสที่สุดในรัศมีแปดร้อยลี้ก็อยู่ที่นี้ ?"
"อยู่ที่นี้"
กังท้วงฮักถามว่า
"ท่านทราบได้อย่างไร ?"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเป็นผู้เชี่ยวชาญ"
หลังร้านขายของชำมีประตูเพียงบานเดียว
ประตูทั้งแคบทั้งเล็ก แขวนผ้าม่านทั้งขาดทั้งเก่าคร่ำคร่า
สุราอยู่ที่ใด ? สตรีอยู่ที่ใด ?
หรืออยู่ที่หลังประตูเล็ก ๆ ที่แขวนผ้าม่านเก่าคร่ำคร่านี้ ?
กังท้วงฮักคิดเลิกม่านชมดู ผ้าม่านไม่ทันเลิกขึ้น ศีรษะยังไม่ทันยื่นเข้าไป
ก็สูดได้กลิ่นหอมชนิดหนึ่ง
เป็นกลิ่นหอมที่คร่าชีวิต
จากนั้นกังท้วงฮักก็สิ้นสติไป

๕

มันพอฟื้นคืนสติมา เจี่ยเฮียวฮงกำลังดื่มสุรา ไม่ใช่ดื่มสุราเพียงลำพัง หาก แต่มีสตรีมากมายหลายนางนั่งดื่มเป็นเพื่อน

สุรายังไม่ทราบเป็นสุราเลิศรสที่สุดหรือไม่ แต่สตรีทุกนวลนางล้วนงามสะคราญ ไม่น้อย

กังท้วงฮักส่ายโงนเงนลุกขึ้น เดินส่ายโงนเงนไปชิงสุราจอกหนึ่ง ดื่มรวดเดียว หมดสิ้น

เป็นสุราเลิศรสจริง ๆ
เหล่าสตรีจับจ้องมองมันแย้มยิ้มให้ พอแย้มยิ้มยิ่งงามสะคราญ
กังท้วงฮักจับจ้องมองพวกนาง เหลียวมองเจี่ยเฮียวฮง กล่าวว่า

"ท่านสูดได้กลิ่นหอมนั้นหรือไม่ ?"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"สูดไม่ได้"
กังท้วงฮักกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าสูดได้ ท่านไฉนสูดไม่ได้ ?"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าอุดจมูกไว้"
"ไฉนต้องอุดจมูก ?"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่า นั่นเป็นกลิ่นหอมเยี่ยงไร"
กังท้วงฮักถามว่า
"นั่นเป็นกลิ่นหอมเยี่ยงไร ?"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"กลิ่นหอมมอมประสาท"
กังท้วงฮักกล่าวว่า
ไฉนใช้กลิ่นหอมมอมประสาทมอมเมาข้าพเจ้า ?"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"เนื่องเพราะเยี่ยงนี้จึงลึกลับ"
ตนยิ้มพลางกล่าวว่า
"เรื่องราวยิ่งลึกลับ ไยมิใช่ยิ่งสนุกสนาน?"
กังท้วงฮักจับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮง เหลียวดูสตรีเหล่านั้น อดทอดถอนใจมิได้
กล่าวว่า
"ดูท่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญจริง ๆ เป็นผู้เชี่ยวชาญที่สมบูรณ์แบบ"
กล่าวจบ ทรุดนั่งลงร่วมโต๊ะด้วย
เจี่ยเฮียวฮงพลันกล่าวว่า
"ผู้คนไฉนจัดลำดับอบายมุขเป็น 'กิน ดื่ม เที่ยว สตรี พนัน' ไฉนไม่จัด
เป็น 'พนัน เที่ยว สตรี ดื่ม กิน'"
กังท้วงฮักกล่าวว่า
"ไม่ทราบ"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบ"

"ท่านลองบอกมาว่าเป็นเพราะเหตุใด ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"เนื่องเพราะการพนันร้ายกาจที่สุด ไม่ว่าท่านรับประทานอย่างไร ดื่มอย่างไร เที่ยวสตรีอย่างไร ไม่ผลาญเงินทองหมดสิ้นในคราเดียว แต่หากเล่นพนันอาจเสียหมดในคราเดียว"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"หากเล่นเสียหมดสิ้น คิดรับประทานก็รับประทานไม่ได้ คิดดื่มก็ดื่มไม่ได้ คิดเที่ยวสตรีก็เที่ยวไม่ได้"

"มิผิดแม้แต่น้อย"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"ดังนั้นจึงจัดอันดับพนันไว้ท้ายสุด ?"

"มิผิดแม้แต่น้อย"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"ตอนนี้พวกเราสมควรเล่นพนัน ใช่หรือไม่ ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"คล้ายกับใช่"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"ท่านตระเตรียมนำข้าพเจ้าไปพนันในที่ใด ?"

เจี่ยเฮียวฮงยังไม่เอ่ยปาก ชายชรานั้นพลันชะโงกศีรษะจากหลังประตูอีกครา กล่าวว่า

"ที่นี้ ที่นี้ไม่ว่าสิ่งใดล้วนมีครบถ้วน"

สถานที่นี้ย่อมไม่ใช่ร้านขายของชำเล็ก ๆ อีก

ที่นี้เป็นห้องหับงดงาม ออกแบบตกแต่งอย่างงดงาม สตรีงดงามสะคราญทั้งยังมีอาหารโอชะ และสราเลิศรส

ที่นี้แทบมีทุกสรรพสิ่ง

แต่ที่นี้ไม่มีโต๊ะพนัน

หากคิดพนัน ต้องพนันให้เต็มที่ ท่านหากหาความสำราญกับสตรีนางหนึ่งอย่างเต็มที่ ท่านยังสามารถเล่นพนันกับนางอย่างเต็มที่หรือไม่

นอกจากสตรีประเภทนี้แล้ว ที่นี้มีแต่เจี่ยเฮียวฮงคนเดียว

กังท้วงฮักย่อมไม่อาจเล่นพนันกับเจี่ยเฮียวฮง

นี่ไม่เพียงเพราะเจี่ยเฮียวฮงเป็นสหายของมัน หากเพียงเป็นสหาย ยังสามารถพนันเงิน

ระหว่างสหายกับสหาย มักพันตูอย่างเอาเป็นเอาตาย แปรพักตร์เป็นศัตรูกัน

แต่ทุนพนันของท่านหากได้จากสหาย ท่านจะพนันกับมันได้อย่างไร ?

ชายชราพอกล่าวจบ ก็หดศีรษะกลับไป ดังนั้นกังท้วงฮักได้แต่ถามเจียเฮียวฮง

"พวกเราจะพนันอย่างไร ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ไม่ว่าพนันอย่างไร ขอเพียงมีการพนันก็ใช้ได้"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"หรือพวกเราพนันกันเพียงสองคน ?"

"ย่อมยังมีผู้อื่น"

กังท้วงฮักถามว่า

"คนเล่า ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"คนจะมาโดยเร็ว"

กังท้วงฮักถามว่า

"เป็นคนเยี่ยงไร ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ไม่ทราบ"

ยิ้มพลางกล่าวสืบต่อ

"แต่ข้าพเจ้าทราบว่า ผู้ที่ชายชรานั้นเสาะหามาต้องเป็นขาดี"

กังท้วงฮักถามว่า

"ขาดีหมายความกระไร ?"

"ความหมายของขาดีคือมือดี และหมายความว่าไม่ว่าพวกเราพนันอย่างไร ไม่ว่าพวกเราพนันอะไร พวกมันล้วนพนันได้"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"ความหมายของพนันได้คือแพ้ได้"

เจี่ยเฮียวฮงยิ้มพลางกล่าวว่า

"อาจบางทีพวกมันไม่แพ้ อาจบางทีผู้ทีเล่นแพ้คือพวกเรา"

ความหมายของพนันคือพนัน ขอเพียงไม่คดโกง ไม่ว่าผู้ใดก็มั่นใจว่าจะได้ชนะแน่นอน

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"วันนี้พวกเราจะพนันอะไร ?"

เจี่ยเฮียวฮงยังไม่เอ่ยปาก เนื่องเพราะชายชรานั้นยื่นศีรษะมาจากหลังประตูอีกครา กล่าวว่า

"วันนี้พวกเราจะพนันกระบี่ !"

มันหรี่ตาดูเจี่ยเฮียวฮง กล่าวว่า

"เรารับประกันว่า ผู้ที่เชิญมาในวันนี้ล้วนเป็นขาดี"

บทที่ 36

พนันกระบี่

ในที่สุดขาพนันทยอยปรากฏกายขึ้น

ขาพนันกลับเป็นศิษย์ของสำนักกระบี่มาตรฐาน

วงนักเลง มีสำนักกระบี่มาตรฐานเจ็ดสำนัก กอปรด้วยสำนักบู๊ตึง เตียมชัง ตั๋วชัว คุนลุ้น ไฮ้น้ำ ง่อไบ๊และคงท้ง

ศิษย์สำนักเสียวลิ้มไม่ใช้กระบี่ ดังนั้นสำนักเสียวลิ้มไม่อยู่ในจำนวนนั้น

นับแต่ปรมาจารย์เตียซำฮงตีความถึงแก่นแท้ของลัทธิเต๋า (พรต) และเพลงกระบี่ ก่อตั้งสำนักขึ้น สำนักบู๊ตึงก็ถูกผู้ร่ำเรียนเพลงกระบี่ ยกย่องเป็นต้นตำรับของเพลงกระบี่มาตรฐาน หลังจากนั้นปรากฏยอดฝีมือขึ้นทุกยุคสมัย รักษาชื่อเสียงไม่เสื่อมคลาย

ในกลุ่มยอดฝีมือรุ่นหลังของบู๊ตึงถึงยุคปัจจุบัน มีศิษย์หกคน ยกย่องเป็นเบ้เล้งซังเง็ก (สี่ปราดเปรียวสองหยก)

หัวหน้าของสี่ปราดเปรียว นามอาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะ (กระเรียนเมฆ) นับแต่ออกท่องยุทธจักรเที่ยว ผ่านการต่อสู้ใหญ่น้อยสามสิบหกครั้ง เพียงพ่ายแพ้ในเงื้อมมือผู้อาวุโสบู๊ลิ้มฉายากู่เต้าหยิน ที่เร้นกายแถบภูเขาปาชัวครึ่งกระบวนท่า

อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะรูปกายสูงโปร่ง ท่วงท่างามสง่า ไม่เพียงสนิทสนมกลมเกลียวกับพี่น้องร่วมสำนัก ทั้งมีมนุษย์สัมพันธ์กับชนชาวบู๊ลิ้ม หลังการต่อสู้ที่ภูเขาปาชัวครั้งนั้นถูกยกย่องเป็นทายาทรับช่วงฝีมือของบู๊ตึง

มันเองก็ประพฤติตัวอยู่ในกรอบของศีลธรรม รักษาเนื้อรักษาตัวตลอดมา

แต่วันนี้มันกลับปรากฏกายขึ้นในที่นี้ เจี่ยเฮียวฮงมองปราดเดียวก็พบเห็นมันเป็นบุคคลแรก

ดูท่าทางชายชรานั้นไม่ได้โป้ปด เนื่องเพราะอาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะเป็นมือดีจริง ๆ

เพลงกระบี่ของคงทัง ความจริงกำเนิดจากต้นตอเดียวกับบู๊ตึง เพียงแต่ชมชอบดำเนินในด้านข้าง

การจู่โจมในด้านข้างไม่ใช่ไม่ดี บางครั้งกลับคมกล้าอำมหิตยิ่งกว่า

กระบี่เกิดจากใจ จิตใจของมือกระบี่มักเปลี่ยนแปรไปตามเพลงกระบี่ที่ฝึกปรือ

ดังนั้นศิษย์สำนักคงทัง มักมีนิสัยเยือกเย็นอำมหิต

ดังนั้นเพลงกระบี่ของคงทัง แม้เป็นวิชาฝีมือ แนวทางเที่ยงแท้มาตรฐานแต่น้อยครั้งที่ยอมรับว่า สำนักคงทังเป็นค่ายสำนักมาตรฐาน

เพราะเหตุนี้ศิษย์ของคงทังยิ่งเจ้าอารมณ์ ยิ่งไม่ต้องการคบค้าทาสู่กับชนชาวบู๊ลิ้ม

แต่ชนชาวบู๊ลิ้มไม่ได้ดูแคลนพวกมัน เนื่องเพราะทั้งหมดทราบว่า ระหว่างนี้พวกมันบัญญัติเพลงกระบี่ที่น่ากลัวอีกชนิดหนึ่ง

ตามคำร่ำลือ เพลงกระบี่ชุดนี้มีกระบวนท่าไม่มากนัก แต่ทุกกระบวนท่าล้วนเป็นท่าไม้ตายล่าชีวิต

ผู้ที่สามารถฝึกปรือเพลงกระบี่ชนิดนี้ ย่อมมีไม่มากนัก นอกจากเจ้าสำนักและผู้อาวุโสทั้งสี่ ฟังว่าในศิษย์สำนักคงทังมีเพียงคนเดียว ที่ฝึกปรือท่าไม้ตายเหล่านั้นได้

คนผู้นั้นคือฉิ้งต๊กชิ่ว (โดดเด่น)

ผู้ที่เดินตามอาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะเข้ามา คือฉิ้งต๊กชิ่ว

ฉิ้งต๊กชิ่วย่อมเป็นมือดีด้วย

ภูเขาฮั้วซัว มีธรรมชาติหวาดเสียวอันตราย เพลงกระบี่ก็หวาดเสียวอันตราย

ศิษย์สำนักฮั้วซัวมีไม่มาก เนื่องเพราะผู้ทีคิดเข้าสังกัดฮั้วซัวต้องมีความตั้งใจต่อสู้กับความลำบากยากเข็ญ โดยไม่ย่นย่อท้อถอย

เจ้าสำนักฮั้วซัวรุ่นปัจจุบัน มีนิสัยโดดเดี่ยวทระนงและหยิ่งยโส เข้มงวด

ต่อศิษย์ในสำนักที่สุด ไม่เคยอนุญาตศิษย์ของมันลงจากเขาโดยพลการ

บ๊วยเชี่ยงฮั้วเป็นเพียงบุคคลเดียว ที่สามารถท่องเที่ยวในวงนักเลง ไปมาอย่างอิสระ

เนื่องเพราะเจ้าสำนักฮั้วซัวบังเกิดความมั่นใจในตัวบ๊วยเชี่ยงฮั้ว

บ๊วยเชี่ยงฮั้วย่อมเป็นมือดีด้วย

สำนักคุนลุ้นอาศัยวิชาปวยเลงเกาเส็ก (เก้ากระบวนท่ามังกรบิน) สร้างชื่อเสียงลือทั่วบู๊ลิ้ม แต่ในศิษย์ทั้งหลายมีมังกรเพียงตัวเดียว

ชั้งต่อเล้ง (มังกร) คือมังกรที่ว่านั้น

ชั้งต่อเล้งย่อมเป็นมือดีเช่นกัน

เตียมชังมีภูเขาสวยตระการ อากาศอบอุ่นทุกฤดูกาล ศิษย์ในสำนักกราบกรานอาจารย์ตั้งแต่เล็ก ผู้ที่เติบใหญ่ในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ มักเป็นสุภาพบุรุษที่มีมารยาทร้อยอ่อนโยน ชืดชาต่อชื่อเสียงลาภยศ

เพลงกระบี่ของเตียมชัง แม้คล่องแคล่วแผ่วพลิ้ว แต่มีท่าไม้ตายปลิดชีวิตน่าอยยิ่ง

แต่ทว่าในวงนักเลง ไม่มีใครกล้าดูแคลนคนของเตียมชัง เนื่องเพราะสำนักเตียมชังมีเพลงกระบี่พิทักษ์สำนักชุดหนึ่ง ไม่อาจอนุญาตผู้ใดล่วงละเมิดแม้สักก้าวเดียว

เพียงแต่เพลงกระบี่ชุดนี้ ต้องใช้ผู้คนเจ็ดคนผนึกรวมกำลัง จึงเปล่งอานุภาพน่ากลัว

ดังนั้นศิษย์สำนักเตียมชังทุกรุ่นล้วนมีศิษย์เจ็ดคน ชนชาวบู๊ลิ้มยกย่องพวกนี้เป็นเตียมชังฉิกเกี่ยม (เจ็ดกระบี่เตียมชัง)

สามร้อยปีมานี้ เจ็ดกระบี่เตียมชังทุกรุ่นล้วนเป็นมือดีที่มีเพลงกระบี่เลิศล้ำ

ในเจ็ดกระบี่รุ่นนี้ โง้วทิ้วเป็นผู้ที่เด่นล้ำที่สุด

โง้วทิ้วย่อมเป็นมือดีด้วย

ในทะเลน่ำไฮ้ สำนักไฮ้น้ำอยู่โดดเดี่ยวกลางโพ้นทะเล ตัดขาดจากโลกภายนอก หากไม่มีความมั่นใจเปี่ยมล้น รับรองไม่ข้ามน้ำข้ามทะเลมา

เกือบสิบปีนี้ มือกระบี่สำนักไฮ้น้ำแทบสาบสูญจากแผ่นดินตงง้วน แต่ในช่วงเวลานี้ ลู่เพ่งจื้อกลับปรากฏกายขึ้น

คนผู้นี้อายุไม่ถึงสามสิบ หลงเหลือแขนเดียวขาเป๋ใบหน้าชี้ริ้วอัปลักษณ์ แต่เพลงกระบี่ของมันหมดจดสมบูรณ์ ขอเพียงมันลงมือ จะทำให้ผู้คนลืมเลือนแขนขาที่พิการของมัน ลืมความอัปลักษณ์ของมัน

บุคคลเช่นนี้ย่อมเป็นมือดี

คนทั้งหกย่อมเป็นบุคคลเด่นล้ำในกลุ่มยอดฝีมือรุ่นหลัง ทุกผู้คนล้วนมีบุคลิกโดดเด่น ผิดแผกจากผู้คนธรรมดาสามัญ

แต่ผู้ที่พิเศษพิสดารที่สุดไม่ใช่พวกมัน หากแต่เป็นลี้จินจิน

เป็นลี้จินจินแห่งสำนักง่อไบ๊ เป็นลี้จินจินที่ยูเกซนชาวบู๊ลิ้มยกย่องเป็นล้อซัวะ-เซียนจื้อ (เทพธิดาอสุรี) !

ภูเขาง่อไบ๊มีทิวทัศน์งดงามเลื่องชื่อ

นับแต่แม่ชีเมี่ยวอิงชือไถ่รับตำแหน่งเจ้าสำนักธาตุ ความงามของภูเขาง่อไบ๊คล้ายสะสมรวมอยู่ที่ศิษย์สตรี

ลี้จินจินย่อมเป็นสตรี

นับแต่เมี่ยวอิงชือไถ่รับตำแหน่งเจ้าสำนัก ศิษย์สตรีของง่อไบ๊ก็ปลงผมบวชเป็นแม่ชี

ลี้จินจินเป็นบุคคลเดียวที่นอกเหนือกฎเกณฑ์

เมี่ยวอิงชือไถ่เป็นเจ้าสำนักที่อายุมากที่สุด ในเจ็ดเจ้าสำนักกระบี่แห่งยุคตอนที่เข้าสังกัดสำนักง่อไบ๊ปลงผมบวชเป็นชี ก็มีอายุสามสิบเศษ

ไม่มีผู้ใดทราบว่าก่อนหน้านี้นางประกอบอาชีพใด ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ชาติกำเนิดความเป็นมาของนาง ยิ่งไม่มีผู้ใดคาดคิดว่า ขณะที่นางอายุหกสิบสามปียังรับตำแหน่งเจ้าสำนักง่อไบ๊

เนื่องเพราะตอนนั้น วงนักแลงโจษจันว่าลือต่าง ๆ นานา ถึงกับมีคนบอกว่านางเคยเป็นนางคณิกาเมืองเอี้ยงจิว

ไม่ว่าก่อนหน้านี้นางเคยเป็นคนเยี่ยงไร นับแต่นางสังกัดสำนักง่อไบ๊ เรื่องที่นางกระทำเป็นเรื่องที่ไม่ว่าสตรีเยี่ยงไรล้วนทำไม่ได้

นับแต่วันที่นางปลงผมบวชเป็นชี ก็ไม่ได้ยิ้มมาก่อน อย่างน้อยไม่เคยมีคน

เห็นนางยิ้มมาก่อน

นางถือศีลภาวนา รับประทานอาหารเพียงวันละมื้อ อาหารเพียงเป็นข้าวบาตรเล็ก ๆ และน้ำสะอาดบาตรเล็ก ๆ

ก่อนหน้าซึ่งนางจะออกบวช ความจริงมีรูปกายสมบูรณ์ แต่สามปีให้หลัง ก็ซูบผอมดุจต้นหญ้าฤดูใบไม้ร่วง ตอนที่รับตำแหน่งเจ้าสำนักง่อไบ๊ มีน้ำหนักตัวเพียงสามสิบเก้าชั่ง

ผู้ที่เคยพบเห็นนาง ไม่มีผู้ใดยินยอมเชื่อว่า ในเรือนร่างซูบผอมอ่อนแอเช่นนี้กลับซุกซ่อนพลังกล้าแข็งปานนี้ และความตั้งใจที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยวเพียงนี้

นางต้องการให้ศิษย์ในสำนักถือศีลภาวนาเช่นเดียวกับนาง ให้หักห้ามกิเลสตัณหา ไม่แตะต้องสุราอาหารคาว

นางเห็นว่าสตรีสาวทุกนาง ล้วนมีความต้องการที่ปกติและไม่ปกติ แต่หากตกอยู่ในสภาพกึ่งหิวโหยตลอดกาล จะไม่ครุ่นคิดถึงเรื่องอื่นแล้ว

แต่นางกลับมีข้อยกเว้นสำหรับลี้จินจิน

ลี้จินจินแทบสามารถกระทำเรื่องที่ตนเองคิดกระทำ ไม่เคยมีผู้ใดควบคุมบังคับนาง

เนื่องเพราะลี้จินจิน แม้พิถีพิถันอาหารการกิน พิถีพิถันการแต่งกาย แม้มีอารมณ์ทุนทันวู่วาม ชมชอบกระโดดโลดเต้น แต่ไม่เคยกระทำเรื่องผิดพลาดมาก่อน

วงนักเลงความจริงเป็นโลกของบุรุษ จิตใจของบุรุษก็แข็งกระด้างกว่าสตรี พละกำลังก็กล้าแข็งกว่าสตรี ในทำเนียบนักสู้ของบู๊ลิ้ม น้อยครั้งจะมีสตรี

ลี้จินจินกลับอยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์

ระหว่างนี้ชื่อเสียงและเกียรติยศที่นางนำมาให้กับสำนักง่อไบ๊ แทบมากกว่าศิษย์ของค่ายสำนักอื่นรวมกัน

ลี้จินจินยังเป็นหญิงงามนางหนึ่ง

วันนี้นางสวมกระโปรงยาวแพรขาวสีเขียว ไม่ว่าเนื้อผ้าแบบกระโปรง ฝีมือการตัดเย็บล้วนยอดเยี่ยม เนื้อผ้าแม้ไม่โปร่งใส แต่หากอยู่ในสถานที่สว่างไสวสามารถเห็นเอวอ้อนแอ้น และขาที่เหยียดตรงของนางรำไร

สถานที่นี้สว่างไสวยิ่ง มาตรแม้นแสงอาทิตย์ไม่สามารถสาดส่องเข้ามา แต่แสงโคมไฟสว่างไสวยิ่ง

ภายใต้แสงโคมไฟสาดส่อง เสื้อผ้าของนางดูไปคล้ายหมอกชั้นหนึ่ง

แต่นางไม่สนใจ นางชมชอบสวมอะไรก็สวมสิ่งนั้น

เนื่องเพราะนางคือลี้จินจิน ไม่ว่านางสวมอะไรไม่มีผู้ใดกล้าดูแคลนนาง

นางพอเดินเข้ามา ก็เดินถึงเบื้องหน้าเจี่ยเฮียวฮง จับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮงเขม็งนิ่ง

เจี่ยเฮียวฮงก็จับจ้องมองนาง

ลี้จินจินพลันแย้มยิ้ม กล่าวว่า

"เราทราบว่าในใจท่านคิดอะไร"

นางกล่าวต่อ

"ท่านคงคิดว่า เรามักขึ้นเตียงกับบรษใช่หรือไม่ ?"

นี่คือคำพูดประโยคแรกของนาง

มีบ้างบางคนคล้ายแตกต่างจากผู้อื่นมาแต่กำเนิด ไม่ว่าเวลาใด ไม่ว่าอยู่ที่ใด มักกล่าวคำพูดน่าแตกตื่น กระทำเรื่องราวน่าแตกตื่น

ลี้จินจินคือคนชนิดนั้น

เจี่ยเฮียวฮงเข้าใจคนชนิดนี้ เนื่องเพราะกาลก่อนตนก็เคยเป็นคนชนิดนี้ ชมชอบให้ผู้อื่นแตกตื่น

เจี่ยเฮียวฮงทราบว่า ลี้จินจินต้องการให้ตนแตกตื่น ต้องการดูว่าตอนที่ตนแตกตื่น มีท่าทีอย่างไร

ดังนั้น เจี่ยเฮียวฮงไม่มีท่าทีแตกตื่นแม้แต่น้อย เพียงถามอย่างเฉื่อยชา

"ท่านต้องการได้ยินข้าพเจ้ากล่าวความจริงใช่หรือไม่ ?"

ลี้จินจินกล่าวว่า

"เรายอ่มต้องการ"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าบอกต่อท่าน ข้าพเจ้าเพียงต้องการทราบว่า มีวิธีใดทำให้ท่านยินยอมขึ้นเตียงกับข้าพเจ้า ?"

ลี้จินจินกล่าวว่า

"ท่านมีเพียงวิธีเดียว"

"วิธีใด ?"

ลี้จินจินกล่าวว่า

"พนัน !"

เจี่ยเฮียวฮงทวนคำว่า

"พนัน ?"

ลี้จินจินกล่าวว่า

"ขอเพียงท่านสามารถพนันชนะเรา ไม่ว่าท่านต้องการให้เราทำอะไรก็ได้"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวเสริมขึ้น

"ข้าพเจ้าหากพนันแพ้ ไม่ว่าท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทำอะไร ข้าพเจ้าล้วนต้องรับปาก ?"

"ถูกต้อง"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"เดิมพันครั้งนี้ไม่น้อยจริง ๆ"

ลี้จินจินกล่าวว่า

"หากคิดพนัน ก็ต้องพนันให้มาก ยิ่งมากยิ่งน่าสนใจ"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"ท่านคิดพนันอะไร ?"

ลี้จินจินกล่าวโดยไม่ขบคิด

"พนันกระบี่"

เจี่ยเฮียวฮงยิ้มออกมากล่าวว่า

"ท่านคิดพนันกระบี่กับข้าพเจ้าจริง ๆ ?"

ลี้จินจินกล่าวว่า

"ท่านคือซาเสียวเอี้ยเจี่ยเฮียวฮง ที่มีเพลงกระบี่ไร้ผู้ต่อต้าน เราไม่พนันกระบี่กับท่าน จะพนันอันใด ? หรือให้เรานั่งเล่นหมากเก็บกับท่านเช่นเด็กทารก ?"

นางเงยหน้าขึ้น กล่าวว่า

"คิดพนันกับปิศาจสุรา สมควรพนันสุรา คิดพนันกับเจี่ยเฮียวฮง ก็ต้องพนันกระบี่ หากพนันประการอื่น แม้ชนะก็ไม่มีประโยชน์"

เจี่ยเฮียวฮงส่งเสียงหัวร่อดังกังวาน กล่าวว่า

"ประเสริฐ ลี้จินจินไม่เสียทีที่เป็นลี้จินจิน"

ลี้จินจินยิ้มอีกครา กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงซาเสียวเอี้ยที่มีชื่อเลื่องลือทั้งแผ่นดินก็รู้จักเรา"

ครั้งนี้นางแย้มยิ้มอย่างแท้จริง ทั้งไม่ได้ยิ้มอย่างเย้ยหยันเช่นเมื่อครู่ และไม่ยิ้มเยี่ยงวีรสตรี

รอยยิ้มของนางครั้งนี้ เป็นรอยยิ้มของสตรีที่แท้จริง

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ต่อให้เป็นคนที่ไม่เคยเห็นไข่มุก ขณะที่เหลือบเห็นไข่มุกเป็นครั้งแรก ก็ต้องดูคุณค่าของมันออก"

ตนเพ่งตานางอย่างยิ้มแย้ม กล่าวสืบต่อ

"มีบ้างบางคนก็เฉกเช่นกับไข่มุก แม้ไม่เคยเห็นนางมาก่อน แต่เพียงปรากแรกที่เหลือบเห็นนางก็ต้องจดจำนางออก"

รอยยิ้มของลี้จินจินหยาดเยิ้มกว่าเดิม กล่าวว่า

"มิน่าเล่า ผู้อื่นล้วนบอกว่าเจี่ยซาเสียวเอ้ยไม่เพียงมีกระบี่ที่คร่าชวัญบุรุษ ทั้งยังมีปากที่สามารถสร้างความหวั่นไหวแก่สตรี"

นางทอดถอนใจแล้วกล่าวต่อ

"น่าเสียดายที่สตรีทั้งหลาย หลังจากบังเกิดความหวั่นไหวใจ ก็ต้องเศร้าเสียใจ"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ผู้ที่มักสร้างความเศร้าเสียใจแก่ผู้อื่น ตนเองก็มีเวลาเศร้าเสียใจ"

ซุ่มเสียงของตนแม้ยังราบเรียบ แต่แฝงความโศกเศร้าอาดูรอย่างบอกไม่ถูก

ลี้จินจินก้มศีรษะลงกล่าวว่า

"ผู้ที่มักสร้างความเศร้าเสียใจแก่ผู้อื่น ตนเองก็มีเวลาเศร้าเสียใจ"

นางทวนคำของเจี่ยเฮียวฮงเบา ๆ เที่ยวหนึ่ง พลันเงยหน้าขึ้นจับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะจดจำคำพูดนี้ไว้ตลอดกาล"

เจี่ยเฮียวฮงส่งเสียงหัวร่ออีกครา กล่าวว่า

"ประเสริฐ ท่านลองบอกมาว่าพวกเราจะพนันอย่างไร ?"

ลี้จินจินกล่าวว่า

"เราได้ยินผู้คนบอกว่า ซาเสียวเอ้ยชักกระบี่ครานใด ไม่เคยยั้งมือไว้ไมตรีให้ผู้อื่นมาก่อน"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"กระบี่ยาวสามเชียะ ความหมายเป็นกระบี่ไว้ไมตรี หากยั้งกระบี่ไว้ไมตรี ไม่ต้องชักกระบี่ ?"

ลี้จินจินกล่าวเสริมขึ้น

"ดังนั้นขอเพียงท่านชักกระบี่ ฝ่ายตรงข้ามต้องเสียชีวิตใต้คมกระบี่ของท่าน

จนบัดนี้ยังไม่มีผู้ใดสามารถต้านรับท่านสามกระบวนท่า"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"อาจบางที เนื่องเพราะภายในสามกระบวนท่า ข้าพเจ้าได้ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง"

ลี้จินจินถามว่า

"ภายในสามกระบวนท่า ท่านหากไม่สามารถได้ชัย ก็ต้องพ่ายแพ้แล้ว ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"อาจเป็นไปได้"

ตนกลาวต่ออย่างเฉื่อยชา

"ดีที่สภาพเช่นนั้นยังไม่เกิดแก่ข้าพเจ้า"

ลี้จินจินกล่าวว่า

"อาจบางทีวันนี้จะเกิดแก่ท่านแล้ว"

"อ้อ ?"

ลี้จินจินเบือนหน้าไป อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะแห่งบู๊ตึง ฉิ้งต๊กซิ่วแห่งบู๊ตึง บ๊วยเซี่ยงฮั้วแห่งฮั้วซัว ซั้งต่อเล้งแห่งคุนลุ้น โง้วทิ้วแห่งเตียมซัง ลู่เพ่งจื้อแห่งไฮ้น้ำ ล้วนยืนอยู่ด้านหลังนางอย่างเงียบงัน

ลี้จินจินกวาดมองพวกมันแว่บหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านรู้จักคนเหล่านี้ ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"มาตรแม้นไม่เคยพบเห็นมา ก็สมควรจดจำออก"

ลี้จินจินส่งเสียงดังอึมม์ กล่าวว่า

"เราพนันว่า พวกมันทุกคนสามารถรับการจู่โจมของท่านสามกระบวนท่า"

เจี่ยเฮียวฮงเน้นว่า

"พวกมันทุกคน ?"

ลี้จินจินผงกศีรษะกล่าวว่า

"ทุกคน ขอเพียงมีผู้หนึ่งผู้ใดรับไม่ได้ นับว่าเราเป็นฝ่ายแพ้"

นางยิ้มเล็กน้อยกล่าวสืบต่อ

"การพนันเช่นนี้อาจไม่ยุติธรรม ท่านสามารถปฏิเสธไม่ยอมรับ เนื่องเพราะระหว่างที่ท่านจู่โจมสามกระบวนท่า ต้องทุ่มเทอย่างสุดกำลัง เมื่อต่อสู้ถึงตอนท้ายแรงว่าเรี่ยวแรงไม่ปะติดปะต่อ"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ยอดฝีมือต่อสู้กัน ไม่ใช่ชนวัว ใช้แต่ฝีมือไม่ใช้กำลัง"

ลี้จินจินตาเป็นประกาย ถามว่า

"หมายความว่าท่านยินยอมพนัน "

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"วันนี้ข้าพเจ้าตั้งใจพนันอย่างเต็มที่สักครา ยังมีการพนันอันใด สร้างความสบอารมณ์กว่าการพนันเช่นนี้อีก ?"

ตนแหงนหน้าหัวร่อ กล่าวสืบต่อ

"สามารถประมือกับศิษย์ของเจ็ดสำนักกระบี่มาตรฐานในวันเดียว ไม่ว่าสู้แพ้หรือชนะ ล้วนเพียงพอกับการปลาบปลื้มประโลมใจแล้ว"

ลี้จินจินกล่าวว่า

"ประเสริฐ เจี่ยเฮียวฮงไม่เสียทีที่เป็นเจี่ยเฮียวฮง"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"ท่านตระเตรียมลงมือเป็นบุคคลแรกหรือไม่"

ลี้จินจินกล่าวว่า

"เราทราบว่าซาเสียวเอี้ยไม่ลดตัวลงประมือกับสตรีตลอดมา ไหนเลยชิงลงมือได้ อย่าว่าแต่..."

ยิ้มพลางกล่าวสืบต่อ

"ยอดฝีมือต่อสู้กัน แม้สู้ด้วยฝีมือ ไม่ใช้กำลัง แต่ผู้ที่ลงมือเป็นบุคคลแรกยังอดเสียเปรียบมิได้ ซือเฮียเหล่านี้ไหนเลยยินยอมให้เราเสียเปรียบ"

เจี่ยเฮียวฮงผงกศีรษะกล่าวว่า

"กล่าวมีเหตุผล"

ลี้จินจินกล่าวเสียงอ่อนหวาน

"สตรีอยู่เบื้องหน้าบุรุษ จะมากจะน้อยไม่คำนึงถึงเหตุผลอยู่บ้าง ดังนั้นต่อให้เรากล่าวผิดทั้งหมดก็ไม่เคียดขึ้งเรา"

อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะ ฉิ้งต๊กชิ่ว บ๊วยเชี่ยงฮั้ว ซั้งต่อเล้ง โง้วทิ้ว ลู่เพ่งจื้อยังยืนนิ่งเงียบงัน ไม่ทราบเป็นเพราะคำพูดที่พวกมันคิดใคร่กล่าว ล้วนถูกลี้จินจินกล่าวออกมาแล้วใช่หรือไม่

เจี่ยเฮียวฮงจับจ้องมองพวกมัน ถามว่า

"ผู้ที่คิดลงมือเป็นบุคคลแรกเป็นใคร ?"

บทที่ 37

ฝีมือเลิศพิสดาร

เสียงขาดคำ ปรากฏคนผู้หนึ่งเดินช้า ๆ ออกมา กล่าวว่า

"เป็นเรา"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าต้องเป็นท่าน"

คนผู้นี้คืออาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะแห่งบู๊ตึง

สำนักบู๊ตึง จะอย่างไรเป็นค่ายสำนักมาตรฐานในสภาพการณ์เช่นนี้ อาวเอี้ยง-ฮุ้นเฮาะไหนเลยล่าถอยด้วยจิตขลาดเขลาได้ •

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ผู้ที่คิดลงมือเป็นบุคคลแรกหากไม่ใช่ท่านข้าพเจ้าอาจผิดหวังยิ่ง ผู้ที่ออกมาเป็นบุคคลแรกคือท่าน ข้าพเจ้าก็รู้สึกผิดหวังยิ่ง"

อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะทวนคำว่า

"ผิดหวัง ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ฟังว่าระหว่างนี้สำนักคงทั้งคิดค้นเพลงกระบี่ขึ้นใหม่อีกชุดหนึ่ง ทั้งลี้ลับทั้งเฉียบขาดเสียว ข้าพเจ้าความจริงเข้าใจว่า ศิษย์สำนักคงทั้งจะชิงลงมือก่อนท่าน"

ไม่ว่าผู้ใดล้วนฟังออกว่า คำพูดเจี่ยเฮียวฮงแฝงความหมายเหน็บแนม มีแต่เจ้าตัวแห่งคงทั้งคล้ายฟังไม่ออก

อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะกล่าวว่า

"บู๊ตึงและคงทัง ความจริงกำเนิดจากต้นตอเดียวกัน ผู้ใดลงมือก่อนล้วนเป็นเฉกเช่นกัน"

เจี่ยเฮียวฮงผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวช้า ๆ

"มิผิด ผู้ใดลงมือก่อน ล้วนเป็นเฉกเช่นกัน"

กล่าวถึงคำ "ลงมือ" ตนก็ลงมือก่อน !

โง้วทิ้วแห่งเตียมชังความจริงยืนอยู่ไกลที่สุด แต่เจี่ยเฮียวฮงขยับกายวูบ ก็ชักกระบี่จากหว่างเอวโง้วทิ้วออกมา

พอกล่าวถึงคำสุดท้าย เจี่ยเฮียวฮงก็มาถึงเบื้องหน้าฉิ้งต๊กชิ่ว พลันพลิกคมกระบี่ ยื่นส่งด้ามกระบี่แก่ฉิ้งต๊กชิ่ว

ฉิ้งต๊กชิ่วงงงันวูบ ได้แต่ยื่นมือรับกระบี่

มิคาดเจี่ยเฮียวฮงยื่นมือปราดดุจสายฟ้า ชักกระบี่ของมันออกมา

ประกายกระบี่แลบแปลบก็บรรลุถึงหว่างคิ้วฉิ้งต๊กชิ่ว

ฉิ้งต๊กชิ่วยามคับขันไม่ลนลาน สะบัดกระบี่เข้าปะทะ

ได้ยินเสียงเคร้งดังกระหึ่ม กระบี่เล่มหนึ่งถูกกระแทกหลุดจากมือ ปลิวกระเด็นไปด้านข้าง

ประกายกระบี่เป็นสีเขียวอมคราม กลับเป็นแซฮุ้นเกี่ยม (กระบี่เมฆเขียว) ซึ่งสร้างจากยอดของเหล็กพม่า

กระบี่ชนิดนี้มีทั้งสิ้นเจ็ดเล่ม เป็นอาวุธคู่มือของเจ็ดกระบี่เตียมชัง เพียงแต่ตอนนี้ตกอยู่ในมือฉิ้งต๊กชิ่วแห่งคงทัง และถูกกระแทกหลุดจากมือฉิ้งต๊กชิ่ว

รอจนประกายกระบี่หายวับ กระบี่เล่มนี้กลับตกอยู่ในมือเจี่ยเฮียวฮงอีกครั้ง กระบี่ของฉิ้งต๊กชิ่วถูกสอดกลับคืนฝักกระบี่ที่หว่างเอวฉิ้งต๊กชิ่วดังเดิม !

ทุกผู้คนชมดูจนตะลึงลาน

ฉิ้งต๊กชิ่วเองถึงกับหน้าซีดเผือด

สำหรับกับมัน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อครู่คล้ายฝันร้ายตื่นหนึ่ง

แต่ฝันร้ายนี้กลับเป็นความจริง

เจี่ยเฮียวฮงไม่เหลือบแลมันอีก เดินถึงเบื้องหน้าโง้วทิ้วแห่งเตียมชัง ถามว่า "นี่เป็นกระบี่ของท่าน"

พลางประคองส่งกระบี่คืนให้

โง้วทิ้วได้แต่รับไว้ มือที่รับกระบี่สั่นระริกพลันทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"ไม่ต้องลงมือ เราก็แพ้แล้ว"

ลี้จินจินกล่าวว่า

"ท่านยอมรับการพ่ายแพ้จริง ๆ ?"

โง้วทิ้วผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวว่า

"ท่านวางใจ เราไม่ลืมข้อตกลงของพวกเราเด็ดขาด"

ลี้จินจินกล่าวว่า

"เราเชื่อ"

โง้วทิ้วหันหน้ามายังเจี่ยเฮียวฮง คล้ายคิดกล่าวกระไร แต่ไม่ได้กล่าวแม้สักคำเดียว เดินออกจากห้องไปโดยไม่เหลียวหน้ากลับมาอีก

เจี่ยเฮียวฮงพลันกล่าวว่า

"ประเสริฐ ชนะเป็นชนะ แพ้เป็นแพ้ ศิษย์ของสำนักเตียมชังเป็นสุภาพบุรุษจริง ๆ"

ลู่เพ่งจื้อแห่งไฮ้น้ำพลันกล่าวเสียงเย็นชา

"ดีที่เราไม่ใช่สุภาพบุรุษ"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ไม่ใช่สุภาพบุรุษมีอันใดดี ?"

ลู่เพ่งจื้อกล่าวว่า

"เนื่องเพราะเราไม่ใช่สุภาพบุรุษ ดังนั้นจะไม่ชิงลงมือ"

ตาข้างเดียวของมันเป็นประกาย ใบหน้าอัปลักษณ์ปรากฏรอยยิ้มลี้ลับกล่าวสืบต่อ

"ผู้ที่ลงมือเป็นคนสุดท้าย ไม่เพียงไม่ต้องเคลื่อนไหว มิหนำซ้ำคำนวณเพลงกระบี่ของท่านจนกระจ่างชัด แม้ไม่สามารถปลิดชีวิตท่านใต้คมกระบี่ อย่างน้อยก็ต้านรับท่านได้สามร้อยกระบวนท่า"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านไม่ใช่สุภาพบุรุษจริง ๆ ท่านเป็นคนต่ำช้าคนหนึ่ง"

ตนยังแย้มยิ้ม กล่าวว่า

"แต่อย่างน้อยคนต่ำช้าดีกว่าสุภาพบุรุษจอมปลอม อย่างน้อยคนต่ำช้ายังกล้ายอมพูดความจริง"

บ๊วยเชี่ยงฮั้วแห่งฮั้วซัวพลันแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"อย่างนั้นผู้ที่เสียเปรียบที่สุดคือคนประเภทเรา"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

บ๊วยเชี่ยงฮั้วกล่าวว่า

"เนื่องเพราะเราทั้งไม่ใช่สุภาพบุรุษ และไม่ใช่คนต่ำช้า แม้ไม่ต้องการชิงลงมือ แต่ก็ไม่คิดอยู่ล้าหลัง"

มันเดินช้า ๆ ออกมา เพ่งตาถามว่า

"ครั้งนี้ท่านคิดหยิบยืมกระบี่ของผู้ใด ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวโดยไม่ขบคิด

"ของท่าน !"

สำหรับกับคนบางคน กระบี่เพียงเป็นกระบี่เล่มหนึ่ง เป็นอาวุธมีคมที่หลอมจากเหล็กกล้าสามารถป้องกันตัว และสามารถฆ่าคน

สำหรับกับผู้คนบางคน ความหมายของกระบี่ก็ผิดแผกไป

เนื่องเพราะพวกมันทุ่มเทชีวิตทั้งหมดกับกระบี่ของพวกมัน ชีวิตพวกมันได้หลอมรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกระบี่

เนื่องเพราะมีแต่กระบี่ จึงนำมาซึ่งชื่อเสียงทรัพย์ศฤงคารและเกียรติยศให้กับพวกมัน และมีแต่กระบี่ จึงนำความอัปยศและความตายให้กับพวกมัน

...กระบี่อยู่คนอยู่ กระบี่หักคนตกตาย !

สำหรับกับพวกมัน กระบี่ไม่เพียงเป็นกระบี่เล่มหนึ่ง ทั้งยังเป็นเพื่อนที่ไว้วางใจได้ ตัวของกระบี่มีทั้งชีวิตและวิญญาณ

หากบอกว่าพวกมันยินยอมเสียภรรยา ไม่ยินยอมสูญเสียกระบี่ รับรองไม่ใช่คำพูดประโคมโอ่และไม่เกินเลยไป

โง้วทิ้วแห่งเตียมซังคือคนประเภทนี้

มันเห็นว่าไม่ว่าสูญเสียกระบี่คู่มือ ในสภาพอย่างไร ล้วนเป็นความผิดพลาดที่ไม่อาจอภัยให้ได้ เป็นความอัปยศที่ไม่อาจชะล้างได้

ดังนั้นมันหลังจากสูญเสียกระบี่ ก็ไม่อาจแบกหน้าอยู่สืบไป

บ๊วยเชี่ยงฮั้วแห่งฮั้วซัวก็เป็นคนประเภทนี้

เมื่อมีบทเรียนจากโง้วทิ้ว มันย่อมต้องระมัดระวังกระบี่ของตัวเองเป็นพิเศษ

ตอนนี้เจี่ยเฮียวฮงกลับบ่งบอกต่อหน้ามันว่าจะหยิบยืมกระบี่ของมัน

บ๊วยเชี่ยงฮั้วหัวร่อแล้ว หัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว

มันกุมด้ามกระบี่แนบแน่น กุมจนเส้นเอ็นบนหลังมือเบ่งโปนขึ้น

ไม่มีผู้ใดช่วงชิงกระบี่เล่มนี้จากมือมันได้ นอกจากฟันมือของมันไปด้วย

มันบังเกิดความมั่นใจต่อตัวเอง แต่มันประเมินระดับฝีมือของเจี่ยเฮียวฮงต่ำทรามไป !

ขณะที่มันเริ่มหัวร่อ เจี่ยเฮียวฮงก็ลงมือ

ไม่มีผู้ใดบรรยายระดับความเร็วของท่าจู่โจมครั้งนี้ได้ และไม่มีผู้ใดสามารถบรรยายความพลิกแพลงพิสดารของท่วงท่านี้ได้

แต่เป้าหมายของเจี่ยเฮียวฮงไม่ได้อยู่ที่กระบี่ของบ๊วยเชี่ยงฮั้ว หากแต่เป็นดวงตาของบ๊วยเชี่ยงฮั้ว

บ๊วยเชี่ยงฮั้วถอยปราดไปด้านหลัง ชักกระบี่ออก

การชักกระบี่ก็เป็นขั้นตอนสำคัญที่สุดในเพลงกระบี่ ศิษย์สำนักฮั้วซัวไม่เคยทะลำเลินเล่อต่อประการนี้มาก่อน

บ๊วยเชี่ยงฮั้วชักกระบี่เร็ว ลงมือยิ่งรวดเร็ว ประกายกระบี่แลบแปลบ ทับวรลุมังชายโครงด้านซ้ายของเจี่ยเฮียวฮง

มิคาดยามนั้น ข้อศอกของมันถูกดันเบา ๆ ตลอดทั้งร่างพลันลอยขึ้น ราวเหาะเหินบนก้อนเมฆ

รอจนมันทิ้งตัวลงยืนหยัดมั่น กระบี่ของมันก็ตกไปในมือเจี่ยเฮียวฮง !

นี่ไม่ใช่ปาฏิหาริย์ และไม่ใช่เวทมนตร์คาถา

นี่คือ ไม้ตายประจำตัวของเจี่ยซาเสียวเอี้ยนามเทาเทียนอั่วยิกโต๊ะเกี๋ยมเส็ก (ท่าช่วงชิงกระบี่ขโมยอาทิตย์)

ดูไปกระบวนท่วงท่าของเจี่ยเฮียวฮงไม่สลับซับซ้อน แต่ขอเพียงเจี่ยเฮียวฮงใช้ออก ไม่เคยประสบความล้มเหลวมาก่อน

รอยยิ้มของบ๊วยเชี่ยงฮั้วชะงักค้าง ผนึกเป็นสีหน้าอันลี้ลับประหลาดพิกลชนิดหนึ่ง

ทันใด แว่วเสียงกระหึ่มดุจมังกรคำราม คล้ายดังมาจากสุดขอบฟ้า

ประกายกระบี่สายหนึ่งพุ่งวาบ ฉวัดเฉวียนอยู่กลางอากาศ จากนั้นฟาดฟันลงมาดุจสายฟ้า

นี่เป็นวิชาปวยเลงเกาเส็ก (เก้าท่ามังกรบิน) ที่มีชื่อเลื่องลือของคุนลุ้น กระบี่คล้ายมังกรเทพยดาพุ่งลงจากฟ้า จู่โจมลงมาด้วยอานุภาพที่ไม่มีเพลงกระบี่ของสำนักใดเทียมได้

ที่แท้ชั้งต่อเล้งแห่งคุนลุ้นลงมือแล้ว

น่าเสียดายที่เบาหมายของชั้งต่อเล้งคือเจี่ยเฮียวฮง

เจี่ยเฮียวฮงสะบัดข้อมือวูบ ใช้กระบี่ที่ช่วงชิงมาจากบ๊วยเซี่ยงฮั้ว คลี่คลายกระบวนท่ามังกรบินของชั้งต่อเล้ง

กระบี่ของเจี่ยเฮียวฮงคล้ายลมหอบหนึ่ง ไม่ว่าเป็นพลังจู่โจมกล้าแข็งปานใดภายใต้สายลมโชยพัดต้องสูญสลายไป

รอจนพลังของกระบี่สลายคลาย รู้สึกมีลมหอบหนึ่งโชยต้องร่างชั้งต่อเล้งอย่างแผ่วเบา

ลมแม้แผ่วเบา แต่เย็นยะเยียบเสียดกระดูก

โลหิตทั่วทั้งกายชั้งต่อเล้งคล้ายแข็งตัว ร่างที่ลอยอยู่กลางอากาศร่วงละลิ่วลงมาอย่างหนักหน่วง !

ลมหยุดพัดแล้ว

ลมหายใจของคนก็คล้ายชะงักขาดห้วง

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะแห่งบู๊ตึงค่อยทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"เป็นเพลงกระบี่ที่ไร้ผู้ต่อต้านจริง ๆ"

ลี้จินจินสอดคำเสียงเย็นชา

"น่าเสียดายที่วิธีลงมือไม่เที่ยงธรรม ด้วยศักดิ์ศรีของเจี่ยซาเสียวเอี้ย ความจริงไม่บังควรใช้วิธีฉาบฉวยเช่นนี้"

กังท้วงฮักนั่งดูการต่อสู้อยู่ด้านข้างตลอดเวลา ยามนั้นพลันกล่าวว่า

"เจี่ยซาเสียวเอี้ยได้รับบาดเจ็บ ตกอยู่ในวงล้อมของพวกท่านเจ็ดยอดฝีมือย่อมต้องยุติการต่อสู้โดยรีบด่วน เอาชนะด้วยฝีมือพิสดาร"

ลี้จินจินกล่าวว่า

"ท่านก็รู้จักใช้กระบี่ ?"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่รู้จักใช้กระบี่ แต่ข้าพเจ้าเข้าใจเหตุผลนี้"

มันทอดถอนใจกล่าวต่อช้า ๆ

"ซึ่งความจริง มันความจริงไม่จำเป็นต้องเอาชนะ น่าเสียดายที่มันคือเจี่ยเฮียวฮง ตราบใดที่มันมีชีวิตอยู่ ต้องชนะโดยไม่อาจพ่ายแพ้ เนื่องเพราะมันไม่อาจปล่อยให้ชื่อเสียงเกียรติภูมิของหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้า ถูกทำลายในเงื้อมมือมัน"

ลี้จินจินพลันหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"มีเหตุผล กล่าวมีเหตุผล เจี่ยซาเสียวเอี้ยความจริงแพ้ไม่ได้"
กังท้วงฮักกล่าวว่า
"มันหากไม่แพ้ ท่านก็ต้องพ่ายแพ้ ท่านลิงโลดยินดีอันใด ?"
ลี้จินจินถามว่า
"ท่านไม่เข้าใจ ?"
"เราไม่เข้าใจ ?"
ลี้จินจินกล่าวเสียงอ่อนหวาน
"คิดไม่ถึงในโลกนี้ยังมีเรื่องที่ท่านไม่เข้าใจ"

สีหน้าของนางคล้ายอากาศในฤดูวิปริตแปรปรวนสุดหยั่งคาด รอยยิ้มเพิ่งปรากฏขึ้นก็ปั้นหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"ท่านเมื่อไม่เข้าใจ เราไยต้องบอกต่อท่าน ?"

ลู่เพ่งจื้อแห่งไฮ้น้ำพลันร้องดัง ๆ ว่า

"เราบอกต่อท่านเอง"

ลี้จินจินหน้าแปรเปลี่ยนอีกครา กล่าวว่า

"คำพูดที่พวกท่านกล่าวไว้ นับเป็นสัจจะหรือไม่ ?"

ลู่เพ่งจื้อกล่าวว่า

"พวกเรากล่าวคำพูดใด เราลืมเลือนแต่แรกแล้ว"

อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะสอดคำขึ้น

"เราไม่ลืมเลือน"

สีหน้ามันเคร่งขรึม กล่าวอย่างสำรวม

"พวกเรารับปากนางว่า ก่อนที่จะพิสูจน์ผลแพ้ชนะ รับรองไม่บอกความลับครั้งนี้ออกไป"

ลี้จินจินคลายใจลง กล่าวว่า

"ดีที่ท่านเป็นสุภาพบุรุษที่รักษาสัจจะ และเคารพข้อตกลง"

ลู่เพ่งจื้อกล่าวเสียงเย็นชา

"มันเป็นสุภาพบุรุษ มันรักษาสัจจะเคารพข้อตกลง เป็นเรื่องของมัน แต่เราเพียงเป็นคนต่ำช้า คำพูดที่เปล่งจากปากคนต่ำช้า สามารถยึดถือเป็นลมที่ผายผ่านมา"

มันกุมด้ามกระบี่แนบแน่น กล่าวสืบต่อ

"ขณะที่เรามีลมคิดผายออกมา ไม่รู้ว่าผู้ใดก็ขัดขวางมิได้"

เจี่ยเฮียวฮงตาเป็นประกายแวววาว ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"การผายลม ก็เป็นเรื่องสำคัญประการหนึ่งของมนุษย์ ข้าพเจ้ารับประกันไม่มีผู้ใดขัดขวางท่าน"

ลู่เพ่งจื้อกล่าวว่า

"อย่างนั้นประเสริฐมาก"

ตาข้างเดียวเป็นประกาย กล่าวสืบต่อ

"ครั้งนี้พวกเรามาพนันกระบี่กับท่าน ล้วนเป็นนางชักชวนมา"

เจี่ยเฮียวฮงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสามารถคาดคิดได้"

ลู่เพ่งจื้อกล่าวว่า

"แต่ท่านรับรองคิดไม่ถึง นางยังพนันกับพวกเราทุกคน"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"พนันอะไร ?"

"นางพนันว่า พวกเราทั้งหกล้วนไม่อาจรับมือท่านครบสามกระบวนท่า"

เจี่ยเฮียวฮงส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

"ดังนั้นนางหากพ่ายแพ้ข้าพเจ้า กลับชนะพนันพวกท่าน"

ลู่เพ่งจื้อกล่าวว่า

"นางเพียงแพ้พนันแก่ท่านคนเดียว กลับชนะพวกเราทั้งหก นางได้มากกว่าเสียมากนัก"

ลี้จินจินพลันหัวร่อออกมา กล่าวเสียงอ่อนหวาน

"ซึ่งความจริง พวกท่านสมควรทราบแต่แรกว่า เราไม่ยอมทำเรื่องเสียเปรียบมาก่อน"

เจี่ยเฮียวฮงเพ่งตาถามลู่เพ่งจื้อว่า

"นางพนันอันใดกับพวกท่าน"

ลู่เพ่งจื้อกล่าวว่า

"ท่านรู้จักจอมฟ้าหรือไม่ ?"

เจี่ยเฮียวฮงฝืนยิ้ม

เจี่ยเฮียวฮงย่อมรู้จักจอมฟ้า เนื่องเพราะจอมฟ้าที่ว่าคือม้อยังชิวชิว

ดังนั้นเจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารู้จัก"

ลู่เพ่งจื้อกล่าวว่า

"ระหว่างนี้อิทธิพลของจอมฟ้ากล้าแข็งขึ้น เจ็ดสำนักกระบี่ไม่อาจนิ่งดูดายสืบไป มาตรแม้นชนชั้นผู้อาวุโสส่วนใหญ่กักตัวเองบำเพ็ญตน แต่พวกเราเหล่าศิษย์รุ่นนี้ กำหนดชุมนุมกันบนภูเขาไท้ชัวก่อตั้งเป็นฉิกไผ่เลี่ยงเม้ง (สหพันธ์เจ็ดสำนัก)"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ความคิดอันประเสริฐ"

ลู่เพ่งจื้อกล่าวว่า

"เมื่อถึงวันนั้น พวกท่านยังต้องแต่งตั้งผู้นำสหพันธ์ผู้หนึ่ง"

เจี่ยเฮียวฮงเข้าใจด้วยปัญญาไว กล่าวว่า

"พวกท่านหากแพ้พนันแก่นาง ก็ต้องแต่งตั้งนางเป็นผู้นำสหพันธ์ ?"

"มิผิดแม้แต่น้อย"

ลี้จินจินกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ต่อให้พวกท่านยกย่องเราเป็นผู้นำสหพันธ์ มีอันใดไม่ดี ?"

ลู่เพ่งจื้อกล่าวว่า

"มีข้อไม่ดีเพียงประการเดียว"

"ประการใด ?"

ลู่เพ่งจื้อกล่าวว่า

"ท่านชาญฉลาดเกินไป พวกเราหากยกย่องท่านเป็นผู้นำ เกรงว่าจะก่อเกิดจอมฟ้าคนที่สองขึ้น !"

ลี้จินจินกล่าวว่า

"ตอนนี้ศิษย์ของคงทัง เตียมชัง ฮั้วชัว คุนลุ้น ล้วนพ่ายแพ้ใต้คมกระบี่ท่านเสียวเอ้ย หรือท่านมั่นใจว่าสามารถต้านรับมันสามกระบวนท่า ?"

ลู่เพ่งจื้อกล่าวว่า

"เราไม่มีความมั่นใจ"

มันแค่นหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะเราไม่มีความมั่นใจ ดังนั้นตระเตรียมยึดถือการพนันครานี้ เฉกเช่นลมที่ผายออกมา (หมายความว่าไม่ยอมรับ)"

ลี้จินจินทอดถอนใจกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง เราก็ทราบแต่แรกว่าท่านเป็นคนต่ำช้าที่ตระบัดสัตย์ ดีที่ผู้อื่นไม่ใช่คนต่ำช้าด้วย"

อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะแห่งบู๊ตึง พลันกล่าวว่า

"เราก็ใช่!"

ครั้งนี้ลี้จินจินแตกตื่นตกใจจริง ๆ โพล่งว่า

"ท่านก็ใช่? ท่านก็เป็นเช่นเดียวกับมัน?"

อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะหน้าเคร่งขรึมจริงจัง กล่าวว่า

"เรามิอาจไม่ทำเช่นนี้ วงนักเลงไม่อาจปรากฏจอมฟ้าคนที่สองขึ้น"

มันหันกายช้า ๆ เดินถึงข้างกายลู่เพ่งจื้อ

ลู่เพ่งจื้อส่งเสียงหัวร่อ ตบไหล่ของมันกล่าวว่า

"ตอนนี้ ท่านแม้ไม่อาจนับเป็นสุภาพบุรุษที่แท้จริงอีก แต่ก็เป็นลูกผู้ชายที่แท้จริงคนหนึ่ง"

อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะพึมพำว่า

"อาจบางทีเราความจริงไม่ใช่สุภาพบุรุษ"

คำพูดไม่ทันกล่าวจบ มันก็ลงมือ กระทุ้งศอกใส่ชายโครงชวาของลู่เพ่งจื้อ

เสียงกระดูกหักพลันดัง ลู่เพ่งจื้อเจ็บปวดจนตัวงอ

พริบตานั้น อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะชักกระบี่จากฝักแทงใส่ทรวงอกลู่เพ่งจื้อ

ประกายกระบี่แลบแปลบ หยาดโลหิตสาดกระจาย ตัวกระบี่แทงใส่ทรวงอกลู่เพ่งจื้อ ทะลุออกกลางหลัง!

ตาข้างเดียวของลู่เพ่งจื้อเบิกโปน ถลึงจ้องมองอาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะ

จนบัดนี้มันเพิ่งทราบว่า อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะยืนอยู่ฝ่ายเดียวกับลี้จินจิน

จนบัดนี้มันเพิ่งทราบว่า ผู้ใดเป็นคนต่ำช้าที่แท้จริง!

แต่ทราบตอนนี้สายเกินไปแล้ว

อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะถอนกระบี่ ร่างลู่เพ่งจื้อก็ล้มลง

ปลายกระบี่ยังปรากฏโลหิตหยดหยาดลงมา

ฉิ้งต๊กชิ่วแห่งคงทัง บ๊วยเซียงฮั่วแห่งฮั่วซัว ซั้งต่อเล้งแห่งคุนลุ้น ล้วนหน้าซีดขาวไร้สีเลือด

อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะจับจ้องมองพวกมันอย่างเย็นชา กล่าวช้า ๆ

"ผู้ที่เราอาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะชิงชังที่สุด คือคนต่ำช้าที่ไร้สัจจะเช่นนี้ ปรารถนาใคร่สังหารพวกมันใต้คมกระบี่เราจนหมดสิ้น พวกท่านหากเห็นว่าเราฆ่าผิด เรายินดีใช้ความตายเท่ายทอด"

ลี้จินจินกล่าวอย่างนุ่มนวล

"พวกมันล้วนทราบความประพฤติของท่าน รับรองไม่คิดเช่นนั้น"

อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะกล่าวว่า

"ชนะเป็นชนะ แพ้เป็นแพ้ พวกท่านหากเป็นสุภาพบุรุษ ย่อมไม่ตระบัดสัตย์คืนคำ"

ชั้งต่อเล้งพลันร้องดัง ๆ

"เราไม่ใช่สุภาพบุรุษ ตอนนี้ขอเพียงเราได้ยินคำนี้ จะสะอิดสะเอียนอย่างบอกไม่ถูก"

อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะหน้าเครียดลง กล่าวว่า

"อย่างนั้นเจตนาของชั้งซือเฮียคือ..."

ชั้งต่อเล้งกล่าวว่า

"เราไม่มีเจตนาใด เพียงแต่ไม่คิดไปร่วมการชุมนุมบนภูเขาไท้ซัวอีก พวกท่านไม่ว่าแต่งตั้งผู้ใดเป็นผู้นำ ล้วนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรา"

ฉิ้งต๊กชิ่วพลันกล่าวว่า

"ท่านไม่ไป เราก็ไม่ไป"

บ๊วยเชี่ยงฮั้วกล่าวเสริมขึ้น

"เรายิ่งไม่ไป"

ชั้งต่อเล้งคึกคักอักโข กล่าวว่า

"ตกลง พวกเราไปด้วยกัน ดูว่าผู้ใดสามารถขัดขวางพวกเรา"

ทั้งสามเดินเคียงบ่าเคียงไหล่ ก้าวยาว ๆ ออกไป

ชั้งต่อเล้งเดินอยู่กลาง ฉิ้งต๊กชิ่ว บ๊วยเชี่ยงฮั้วอยู่ทางซ้ายขวา

ทันใด ฉิ้งต๊กชิ่วและบ๊วยเชี่ยงฮั้วพากันกระหนาบมายังหว่างกลาง

รอจนพวกมันแยกย้ายผละจากกัน ชายโครงซ้ายขวาของชั้งต่อเล้งปรากฏโลหิตเม็ดพุ่งออกมาสองลำ

มันถูกฉิ้งต๊กชิ่วและบ๊วยเชี่ยงฮั้วลอบแทงใส่คนละกระบี่ !

ชั้งต่อเล้งขยับดิ้นรน คิดชักกระบี่ออก

กระบี่ไม่ทันชักจากฝัก ร่างของมันก็ล้มลง

มันเค้นเสียงว่า

"พวกท่านอำมหิตนัก"

นี่เป็นคำพูดประโยคสุดท้ายของมัน

บทที่ 38

ไส้ศึกของจอมฟ้า

ภายในห้องเงียบสงัดนั้น เนิ่นนานยังปราศจากซุ่มเสียงใด

ทุกผู้คนล้วนจับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮง ล้วนรอดูปฏิกิริยาของเจี่ยเฮียวฮง

เจี่ยเฮียวฮงกลับมองดูกระบี่ในมือตัวเอง

เป็นกระบี่ที่ช่วงชิงจากบ๊วยเชี่ยงฮั้ว

บ๊วยเชี่ยงฮั้วพลันกล่าวว่า

"นี่เป็นกระบี่ดีเลิศเล่มหนึ่ง"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"เป็นกระบี่ดีเลิศ ?"

บ๊วยเชี่ยงฮั้วกล่าวว่า

"กระบี่เล่มนี้ตกทอดแก่ศิษย์สำนักยั่วซัวทุกยุคสมัย มีประวัติศาสตร์ร่วมสามร้อยปี ไม่เคยตกไปในเงื้อมมือบุคคลภายนอกมาก่อน"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเชื่อ"

บ๊วยเชี่ยงฮั้วกล่าวว่า

"ท่านหากเห็นว่า เมื่อครู่เราไม่สมควรฆ่าซั่งต่อเล้ง ก็ใช้กระบี่เล่มนี้ฆ่าเรา เรา แม้ตายก็ไม่อาลัยชีวิต"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"มันความจริงสมควรตาย ข้าพเจ้ายิ่งสมควรตาย เนื่องเพราะพวกเราล้วนดูคนผิดไป"

ตนลูบคลำคมกระบี่เบา ๆ เงยหน้าช้า ๆ กล่าวต่อ

"ตอนนี้ โง้วทิ้วแห่งเตียมชังสะบัดหน้าจากไป ลู่เพ่งจื้อแห่งไฮ้น้ำถูกฆ่าปิดปากชั้งต่อเล้งพอเสียชีวิตอีกผู้หนึ่ง สำนักคุนลุ้นเท่ากับตกอยู่ในเงื้อมมือพวกท่าน การชุมนุมบนภูเขาไท้ชัว ย่อมอยู่ใต้อำนาจของพวกท่านแล้ว"

อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"ผลสุดท้ายเช่นนี้ ความจริงเป็นแผนของพวกเราเอง"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวอีกว่า

"พวกท่านย่อมทราบแต่แรกว่า ข้าพเจ้าเป็นคนคราใกล้ตาย"

อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะกล่าวว่า

"พวกเราทราบชัดว่า ท่านอย่างมากมีชีวิตอีกสามวัน"

ลี้จินจินทอดถอนใจกล่าวเสริมขึ้น

"ข่าวคราวในวงนักเลง ความจริงแพร่กระจายรวดเร็วยิ่ง อย่าว่าแต่ข่าวของท่าน"

เจี่ยเฮียวฮงส่งเสียงดังอึมม์ กล่าวว่า

"พวกท่านย่อมดูออกว่า เมื่อครู่ข้าพเจ้าพอลงมือปากแผลก็ปริแตกออก"

ลี้จินจินกล่าวว่า

"ต่อให้พวกเราดูไม่ออก ก็คาดคิดได้"

เจี่ยเฮียวฮงเข้าใจเจตนาของพวกนาง กล่าวว่า

"ดังนั้นพวกท่านเห็นว่า บุคคลเยี่ยงข้าพเจ้า ความจริงไม่สมควรยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของผู้อื่นอีก"

อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะกล่าวว่า

"แต่พวกเราคงให้ความเคารพท่าน ไม่ว่าท่านจะเป็นหรือตาย นับว่าได้รักษาชื่อเสียงเกียรติภูมิของหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้าไว้"

ลี้จินจินกล่าวว่า

"อย่างน้อยพวกเราล้วนยอมรับการพ่ายแพ้ ยอมรับว่าพ่ายแพ้ในเงื้อมมือท่าน"

เจี่ยเฮียวฮงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบ ประการนี้ข้าพเจ้าก็ตื้นตันยิ่ง น่าเสียดายที่พวกท่านลืมเลือนประการหนึ่ง"

ลี้จินจินถามว่า

"ประการใด ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ลู่เพ่งจื้อและชั้งต่อเล้งความจริงไม่สมควรเสียชีวิต"

ลี้จินจินกล่าวว่า

"เนื่องเพราะท่านเห็นว่า ท่านสมควรช่วยพวกมันได้ ?"

"มิผิด"

ลี้จินจินกล่าวอีกว่า

"ดังนั้นท่านเห็นว่า ท่านแม้ไม่ได้ฆ่าพวกมัน แต่ก็เป็นต้นเหตุทำให้พวกมันเสียชีวิต ?"

"ถูกต้อง"

ลี้จินจินกล่าวถามว่า

"ดังนั้นท่านคิดล้างแค้นให้กับพวกมัน?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"อาจบางทีข้าพเจ้าไม่ได้คิดล้างแค้นให้กับพวกมัน เพียงกระทำเพื่อความสบายใจของตัวเอง"

ลี้จินจินกล่าวว่า

"เราเข้าใจเจตนาของท่าน"

เจี่ยเฮียวฮงทวนคำว่า

"ท่านเข้าใจ ?"

ลี้จินจินผงกศีรษะกล่าวว่า

"จะอย่างไรท่านเป็นคนคราใกล้ตาย ต่อให้ตายใต้คมกระบี่พวกเรา ก็ตายด้วยความสบายใจโดยไม่ละอายแก่ใจ"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อช้าๆ

"น่าเสียดายที่ท่านยังมีเรื่องมากมายที่ไม่ทราบ"

เจี่ยเฮียวฮงส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถามไถ่

ลี้จินจินกล่าวว่า

"ท่านเพียงเห็นผิวนอกของเรื่องนี้ ก็ด่วนตัดสินใจโดยไม่ทราบข้อเท็จจริง กระทั่งถามก็ไม่ถาม"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"ข้าพเจ้าสมควรถามอะไร ?"

"อย่างน้อยท่านสมควรถามลู่เพ่งจื้อ และชั่งต่อเล้งมีเหตุผลสมควร ควรตายหรือไม่ ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"พวกมันสมควรตาย ?"

ลี้จินจินกล่าวว่า

"ย่อมสมควรตาย"

อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะกล่าวเสริมขึ้น

"สมควรตายเด็ดขาด"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะพวกมันหากไม่ตาย สหพันธ์เจ็ดสำนักของพวกเราก็ไม่สามารถก่อตั้งขึ้น"

อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะกล่าวอีกว่า

"เนื่องเพราะพวกมันหากไม่ตาย ต้องมีคนตายมากกว่านี้"

ลี้จินจินกล่าวว่า

"ลู่เพ่งจื้อทุนหันเจ้าอารมณ์ ความจริงเป็นคนไม่สามารถสำเร็จกิจการงานใหญ่ มีแต่ทำงานล้มเหลว"

อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะกล่าวว่า

"พวกเราหากคิดสำเร็จกิจการใหญ่ ก็มิอาจไม่เสียสละบุคคลเช่นนี้"

ลี้จินจินกล่าวว่า

"กับการตายของมัน เรารู้สึกเสียใจอยู่บ้าง แต่ชั่งต่อเล้ง..."

อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะสอดคำขึ้น

"ชั่งต่อเล้งต่อให้ต้องตายสิบครั้ง ก็มีความผิดสาสม"

เจี่ยเฮียวฮงรับฟังถึงตอนนี้ ค่อยถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

ลี้จินจินชิงกล่าวว่า

"เนื่องเพราะชั่งต่อเล้งเป็นไส้ศึกคนหนึ่ง"

เจี่ยเฮียวฮงทวนคำว่า

"ไส้ศึก ?"

ลี้จินจินยิ้มออกมา

นางแย้มยิ้ม แต่ยังเคร่งขรึมสำรวมกว่าตอนไม่ยิ้มอีก กล่าวว่า

"ท่านไม่เข้าใจความหมายของไส้ศึก ? ไส้ศึกคือผู้คนที่ขายคน"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"มันขายผู้ใด ?"

"มันขายพวกเรา และขายตัวเอง"

เจี่ยเฮียวฮงถามอีกว่า

"ผู้ซื้อเป็นใคร ?"

ลี้จินจินกล่าวว่า

"เป็นจอมฟ้า"

เจี่ยเฮียวฮงส่งเสียงดังอ้อ

ลี้จินจินกล่าวว่า

"ท่านสมควรได้คิด มีแต่จอมฟ้าจึงมีศักดิ์ศรีซื้อตัวชั้งต่อเล้ง"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านมีหลักฐาน ?"

ลี้จินจินย้อนถามว่า

"ท่านต้องการดูหลักฐาน ?"

"ข้าพเจ้าต้องการดู"

ลี้จินจินกล่าวว่า

"หลักฐานอยู่ที่นี้"

นางพลันหมุนตัวไป ชี้นิ้วออกนิ้วหนึ่ง

นิ้วมือของนางเรียวงาม แต่ดูในตอนนี้กลับคล้ายกระบี่เล่มหนึ่ง คล้ายเข็มเล่มหนึ่ง

คนที่นางชี้กลับเป็นกังท้วงฮัก !

กังท้วงฮักที่เป็นบตรชายของกังฮกแซ ที่เป็นจอมแพทย์

ลี้จินจินเน้นเสียงว่า

"คนผู้นี้คือหลักฐาน"

กังท้วงฮักยังรักษาความเยือกเย็นไว้ได้ แต่สีหน้าเริ่มแปรเปลี่ยนไป

ลี้จินจินกล่าวว่า

"ท่านเป็นเจี่ยซาเสียวเอี้ย เป็นจอมกระบี่ที่ไร้ผู้ต่อต้าน ย่อมไม่ใช่ตัวโง่งม"

เจี่ยเฮียวฮงย่อมไม่ยอมรับว่า ตนเป็นตัวโง่งมและไม่อาจยอมรับ

ลี้จินจินกล่าวสืบต่อ

"อย่างนั้นท่านไยไม่ครุ่นคิดดู พวกเราไฉนทราบว่าท่านอย่างมากมีชีวิตอีกเพียงสามวัน ?"

เจี่ยเฮียวฮงไม่ต้องคิด

...เรื่องนี้จะช้าเร็วต้องมีคนล่วงรู้ ผู้คนทั้งแผ่นดินล้วนล่วงรู้

...แต่จนบัดนี้ ผู้ที่ทราบเรื่องนี้มีไม่มากนัก

...ผู้ใดทราบเรื่องนี้ได้กระจ่างชัดที่สุด ? ผู้ใดล่วงรู้ว่าสองวันนี้ตนคิดไปที่ใด ?

เจี่ยเฮียวฮงยิ้มออกมา

เจี่ยเฮียวฮงแย้มยิ้ม แต่ไม่ว่าผู้ใดล้วนไม่เห็นว่าเจี่ยเฮียวฮงกำลังยิ้มจริง ๆ

เจี่ยเฮียวฮงจับตามองกังท้วงฮัก

กังท้วงฮักก้มศีรษะลง

...เป็นเรา เราเป็นคนบอกออกไป

...เราเป็นคนของจอมฟ้า ซั้งต่อเล้งก็ใช่

...เราเป็นคนบอกต่อซั้งต่อเล้ง ดังนั้นพวกมันจึงทราบได้

มันไม่ได้บอกคำพูดเหล่านี้ออกมา และไม่จำเป็นต้องบอก

...เราดูท่านผิดไป

...เรายึดถือท่านเป็นสหาย นับว่าดูผิดไป

เจี่ยเฮียวฮงก็ไม่ได้บอกคำพูดเหล่านี้ออกมา ตนยิ่งไม่จำเป็นต้องบอก

เจี่ยเฮียวฮงเพียงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ตำหนิท่าน"

กังท้วงฮักก็ถามเพียงคำเดียว

"ท่านไม่ตำหนิข้าพเจ้าจริง ๆ ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ตำหนิท่าน เนื่องเพราะท่านไม่รู้จักข้าพเจ้ามาก่อน"

กังท้วงฮักนิ่งเงียบงันเนิ่นนาน จึงกล่าวช้า ๆ

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าไม่รู้จักท่านมาก่อน ไม่รู้จักแม้แต่น้อย"

นี่เป็นคำพูดกระชับสั้น แต่แฝงความหมายสลับซับซ้อน

ความหมายของไม่รู้จักคือไม่รู้จัก

ความหมายของไม่รู้จักคือ ไม่ทราบมาก่อนว่าท่านเป็นคนเยี่ยงไร ?

เจี่ยเฮียวฮงเข้าใจเจตนาของมัน และเข้าใจความรู้สึกของมัน
ดังนั้นเจี่ยเฮียวฮงกล่าวเพียงสามคำ
"ท่านไปเถอะ"
กังท้วงฮักไปแล้ว เดินก้มศีรษะไป
มันจากไปเนิ่นนาน อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะค่อยทอดถอนใจยาว กล่าวว่า
"เจี่ยเฮียวฮงไม่เสียทีที่เป็นเจี่ยเฮียวฮง"
นี่ก็เป็นคำพูดกระชับสั้น มิหนำซ้ำธรรมดายิ่ง
แต่ความหมายที่เคลือบแฝง ทั้งไม่กระชับสั้นและไม่ธรรมดา
ลี้จินจินก็ถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า
"เราหากเป็นท่าน รับรองไม่ปลดปล่อยมันไป"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"ท่านไม่ใช่ข้าพเจ้า"
ลี้จินจินกล่าวว่า
"ท่านก็ไม่ใช่เรา และไม่ใช่อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะ ไม่ใช่บ๊วยเซี่ยงฮั้ว ไม่ใช่ฉิ้งต๊กชี่ว"
เจี่ยเฮียวฮงย่อมไม่ใช่
ลี้จินจินกล่าวว่า
"เนื่องเพราะท่านไม่ใช่ ดังนั้นท่านจึงไม่เข้าใจพวกเรา"
อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะกล่าวเสริมขึ้น
"ดังนั้นท่านจึงเห็นว่า พวกเราไม่สมควรฆ่าสู่เพ่งจื้อและชั้งต่อเล้ง"
ลี้จินจินกล่าวว่า
"พวกเราตกลงใจแต่แรก ขอเพียงสามารถบรรลุถึงเป้าหมาย ไม่คำนึงถึงวิธีที่ใช้"
อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะกล่าวว่า
"เป้าหมายของพวกเรามีเพียงแปดคำ"
เจี่ยเฮียวฮงยังไม่ถาม ลี้จินจินก็บอกออกมาเอง
"เป้าหมายของพวกเราคือ *'ต่อต้านจอมฟ้า ธำรงคุณธรรม'*"
นางกล่าวสืบต่อ
"อาจบางทีวิธีการที่พวกเราใช้ไม่ถูกต้อง แต่เรื่องที่พวกเราคิดกระทำรับรองไม่ผิดพลาด"

บ๊วยเชี่ยงฮั้วกล่าวย้ำว่า

"ท่านหากเห็นว่าพวกเราฆ่าคนผิด ก็ใช้กระบี่เล่มนี้ฆ่าพวกเรา"

อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะกล่าวเสริมขึ้น

"พวกเรามิเพียงไม่ดีโต้ มิหนำซ้ำแม้ตายก็ไม่อาลัย"

ลี้จินจินก็กล่าวว่า

"เราเป็นสตรี สตรีมักค่อนข้างกลัวตาย แต่เราแม้ตายก็ไม่อาลัย"

เจี่ยเฮียวฮงถือกระบี่ในมือ

ไม่ว่าเป็นกระบี่ของผู้ใด ไม่ว่าเป็นกระบี่ชนิดใด พออยู่ในมือเจี่ยซาเสียวเอี้ยล้วนเป็นกระบี่ฆ่าคน !

ไม่ว่าคนเยี่ยงไรล้วนฆ่าได้ ปัญหาเพียงอยู่ที่คนผู้นี้สมควรฆ่าหรือไม่ ?

เจี่ยเฮียวฮงเงียบงันเนิ่นนาน จึงกล่าว

"พวกท่านเข้าใจว่ากระทำถูกจริง ๆ ?"

ลีจินจินกล่าวว่า

"พวกเราล้วนเป็นชนชาวบู๊ลิ้ม ท่านสมควรทราบว่าพวกเราไฉนทำเช่นนี้"

เจี่ยเฮียวฮงเงียบงันอีกชั่วขณะ ก็กวาดตามายังอาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะถามว่า

"พวกท่านคิดสนับสนุนลี้จินจินเป็นผู้นำสหพันธ์เจ็ดสำนักจริง ๆ ?"

อาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะกล่าวว่า

"พวกเราสนับสนุนลี้จินจินเป็นผู้นำ เนื่องเพราะเห็นว่ามีแต่นางจึงสามารถจัดการกับจอมฟ้า"

เจี่ยเฮียวฮงนิ่งเงียบงัน ไม่กล่าวกระไรอีก

บทที่ 39

มือแพทย์สารภาพ

ยามสนธยา หมอกลอยคลอเคล้า

ช่วงเวลาสนธยา ความจริงไม่สมควรมีหมอกแต่กลับมีหมอก

หมอกที่คล้ายความฝัน

ชีวิตคนความจริงไม่สมควรมีความฝัน แต่กลับมีความฝัน

เจี่ยเฮียวฮงเดินไปในกลุ่มหมอก เดินเข้าสู่ความฝัน.

เป็นหมอกที่คล้ายความฝัน หรือเป็นความฝันที่คล้ายหมอก ?

หากบอกว่าชีวิตคนเฉกเช่นกับหมอก เป็นเช่นความฝัน คำพูดนี้ออกจะพื้นเพธรรมดาเกินไป หรือเป็นจริงเกินไป ?

"...พวกเราล้วนเป็นชนชาวบู๊ลิ้ม ท่านสมควรทราบพวกเราไฉนทำเช่นนี้..."

นี่เป็นคำพูดของลี้จินจิน

ดังนั้นเจี่ยเฮียวฮงไม่ได้ฆ่าลี้จินจิน ไม่ได้ฆ่าอาวเอี๊ยงฮุ้นเฮาะ ฉิ้งตักซิ่ว และบ๊วยเซี่ยงฮั้ว

เนื่องเพราะเจี่ยเฮียวฮงทราบว่า นี่เป็นคำพูดสัตย์จริง

ในวงนักเลง ความจริงไม่มีความผิดถูกที่ถูกต้องอย่างแน่นอน ชนชาวบู๊ลิ้มเพื่อบรรลุถึงจุดหมายความจริงไม่คำนึงวิธีที่ใช้

ขณะที่พวกมันคิดกระทำเรื่องหนึ่ง มักไม่มีหนทางเลือกอื่นอีก

ไม่มีผู้ใดยอมรับข้อนี้ ยิ่งไม่มีผู้ใดปฏิเสธได้

นี่เป็นชะตาของชนชาวบู๊ลิ้ม และเป็นโศกนาฏกรรมของชนชาวบู๊ลิ้ม

ในวงนักเลงมีบุคคลเช่นนี้ ลี้จินจินดำรงอยู่ตลอดกาล เจี่ยเฮียวฮงฆ่าลี้จินจิน
นหนึ่งแล้วจะเป็นไร? ตนจะเปลี่ยนแปลงอันใดได้?

"...พวกเราสนับสนุนลี้จินจินเป็นผู้นำ เนื่องเพราะเห็นว่ามีแต่นางจึงสามารถ
จัดการกับจอมฟ้า..."

นี่เป็นคำพูดของอาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะ

นี่ก็เป็นความจริง

เจี่ยเฮียวฮงพลันพบว่า ลี้จินจินเป็นบุคคลประเภทเดียวกับม่อยังชิวชิว

บุคคลประเภทนี้คล้ายเป็นผู้ชนะมาแต่กำเนิด ไม่ว่ากระทำเรื่องใด ล้วนประสบ
ความสำเร็จ

ยังมีคนบางคน คล้ายเป็นผู้แพ้มาแต่กำเนิด ไม่ว่าพวกมันชนะมากน้อยเท่าใด
สุดท้ายยังคงแพ้จนหมดตัว

เจี่ยเฮียวฮงอดถามตนเองมิได้

"เราเล่า? เราเป็นบุคคลประเภทใด?"

ตนไม่ได้ตอบแก่ตัวเอง ตนไม่ต้องการทราบคำตอบ

หมอกทั้งเย็นเฉียบทั้งหนาทึบ หนาทึบจนคล้ายแยกเจี่ยเฮียวฮงออกจากชน
ทั้งโลกอย่างสิ้นเชิง

อากาศเช่นนี้ พอดีสอดคล้องกับความรู้สึกเจี่ยเฮียวฮงตอนนี้ เจี่ยเฮียวฮงความ
จริงไม่ต้องการพบอื่นอีก

แต่ช่วงเวลานี้ ในหมอกหนากลับปรากฏคนผู้หนึ่งขึ้น

เป็นกังท้วงฮัก

ยามดูจากหมอกหนาทึบ สีหน้าของกังท้วงฮักคล้ายวิญญาณที่หลบหนีออก
จากขุมนรก

เจี่ยเฮียวฮงระบายลมหายใจกล่าวว่า

"เป็นท่าน"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"เป็นเรา"

ซุ่มเสียงมันแหบแห้งและเศร้าสลด กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านไม่ต้องการพบเราอีก แต่ข้าพเจ้ามิอาจไม่มา"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"เนื่องเพราะในใจข้าพเจ้ามีคำพูดบางประการคิดใคร่กล่าว ไม่ว่าท่านต้องการฟังหรือไม่ข้าพเจ้ามิอาจไม่บอกออกไป"

เจี่ยเฮียวฮงจับจ้องมองใบหน้าชีดขาวของมัน ในที่สุดผงกศีรษะกล่าวว่า

"ท่านหากคิดใคร่กล่าว ข้าพเจ้าจะฟัง"

กังท้วงฮักจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าเป็นคนของจอมฟ้าจริง ๆ เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่สามารถปฏิเสธพวกมัน เนื่องเพราะข้าพเจ้ายังไม่คิดตาย"

เจี่ยเฮียวฮงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจ แม้แต่ชั้งต่อเล้งแห่งคุนลุ้น ยังไม่สามารถปฏิเสธพวกมัน อย่าว่าแต่ท่าน"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแตกต่างกับมัน มันฝึกเพลงกระบี่ ข้าพเจ้าเรียนวิชาแพทย์ จรรยาแพทย์มุ่งช่วยชีวิต เห็นชีวิตคนมีความสำคัญกว่าสิ่งใดทั้งหมด"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจ"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าสังกัดจอมฟ้าเพียงไม่กี่เดือน แต่เรียนวิชาแพทย์มากหลายสิบปี ความคิดเห็นเกี่ยวกับชีวิตคนได้ฝังรากไว้ในจิตใจข้าพเจ้าอย่างลึกล้ำ"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเชื่อ"

กังท้วงฮักกล่าวเสริมว่า

"ดังนั้นไม่ว่าจอมฟ้าต้องการให้ข้าพเจ้าทำอย่างไร ข้าพเจ้าล้วนไม่ยึดถือชีวิตคนเป็นเช่นเครื่องเล่น ขอเพียงเป็นคนไข้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะให้การรักษามันอย่างสุดความสามารถ ไม่ว่ามันเป็นผู้ใดก็ตาม"

มันเพ่งตามองเจี่ยเฮียวฮง เน้นเสียงว่า

"แม้แต่ท่านก็ตาม"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่อาการของข้าพเจ้าไม่มีหนทางรักษาแล้ว"

กังท้วงฮักกล่าวอย่างสะทกสะท้อน

"ขอเพียงข้าพเจ้าเห็นว่า ยังมีความหวังหนึ่งส่วน ข้าพเจ้าจะไม่ยอมเลิกรามือเด็ดขาด"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่า ท่านพยายามอย่างสุดความสามารถ ข้าพเจ้าไม่ตำหนิท่าน"

กังท้วงฮักกล่าวอีกว่า

"ชั้งต่อเล้งก็เป็นคนของจอมฟ้าจริง ๆ พวกมันความจริงให้ข้าพเจ้าวางแผนให้มันฆ่าท่าน"

เจี่ยเฮียวฮงยิ้มออกมา กล่าวว่า

"เรื่องเช่นนี้ก็วางแผนได้ ?"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"ผู้อื่นไม่สามารถ แต่ข้าพเจ้าสามารถ"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"ท่านวางแผนอย่างไร ?"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"ขอเพียงข้าพเจ้า เพิ่มยากร่อนกระดูกบนปากแผลท่านอีกเล็กน้อย ตอนที่ท่านเผชิญพบชั้งต่อเล้ง กระทั่งเรี่ยวแรงตีโต้ก็ไม่มี ขอเพียงข้าพเจ้าบอกใบ้ต่อมันมันจะชิงลงมือ"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"ไม่ว่าผู้ใดสามารถโค่นเจี่ยซาเสียวเอี้ยพ่ายแพ้ต้องสะท้านบู๊ลิ้ม มีชื่อเลื่องลือทั้งแผ่นดิน อย่าว่าแต่ระหว่างพวกมันยังมีเดิมพันกัน"

เจี่ยเฮียวฮงส่งเสียงอืมม์ กล่าวว่า

"ในพวกมันทั้งเจ็ด ผู้ใดฆ่าเจี่ยเฮียวฮงได้ผู้นั้นจะเป็นผู้นำสหพันธ์เจ็ดสำนัก"

"มิผิด"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวสืบต่อ

"ชั้งต่อเล้งหากสามารถฆ่าข้าพเจ้า ต่อหน้าศิษย์ของเจ็ดสำนักกระบี่ ลี้จินจินได้แต่ยกตำแหน่งผู้นำแก่มัน อย่างนั้นสหพันธ์เจ็ดสำนักจะกลับกลายเป็นส่วนหนึ่งของจอมฟ้า"

กังท้วงฮักผงกศีรษะกล่าวว่า

"มิผิด"

เจี่ยเฮียวฮงถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า
"น่าเสียดายที่ท่านไม่ได้ทำเช่นนั้น"
กังท้วงฮักกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าไม่อาจทำเช่นนั้น ข้าพเจ้าทำไม่ได้"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"เนื่องเพราะเมตตาธรรมในจรรยาแพทย์ ได้ฝังรากอยู่ในจิตใจของท่าน"
"มิผิด"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"ตอนนี้ข้าพเจ้ามีเพียงประการเดียว ที่ขบคิดไม่เข้าใจ"
กังท้วงฮักถามว่า
"ประการใด ?"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"ลี้จินจินและพวกไฉนทราบว่า ข้าพเจ้าอย่างมากมีชีวิตอีกเพียงสามวัน เรื่องนี้ความจริงมีแต่คนของจอมฟ้าจึงทราบได้"
กังท้วงฮักหน้าแปรเปลี่ยนไป โพล่งว่า
"หรือลี้จินจินก็เป็นคนของจอมฟ้า ?"
เจี่ยเฮียวฮงจับจ้องมองมัน สีหน้าเลิ่กเยือกเย็นยิ่ง เพียงถามอย่างเฉื่อยชา
"ท่านไม่ทราบว่า นางก็เป็นคนของจอมฟ้า ?"
"ข้าพเจ้า..."
เจี่ยเฮียวฮงชิงกล่าวว่า
"ซึ่งความจริง ท่านสมควรได้คิด ยอดฝีมือวางหมาก ต้องซุกซ่อนไม้ตายร้ายกาจไว้ จอมฟ้าความจริงไม่มีความมั่นใจในตัวซั้งต่อเล้ง ในหมากกระดานไม้ตายที่แท้จริงของนางคือลี้จินจิน"
กังท้วงฮักถามโพล่งว่า
"ท่านฉกคิดถึงความนี้แต่แรก ?"
เจี่ยเฮียวฮงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า
"ข้าพเจ้าความจริงไม่ไว่งมนัก"
กังท้วงฮักระบายลมหายใจกล่าวว่า
"อย่างนั้นท่านคงฆ่าลี้จินจินแล้ว ?"
"ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำ"

กังท้วงฮักหน้าแปรเปลี่ยนอีกครา ถามโพล่งว่า

"ท่านไฉนปล่อยปละละเว้นนาง ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"เนื่องเพราะมีแต่นาง จึงสามารถจัดการกับจอมฟ้า"

"แต่นาง..."

เจี่ยเฮียวฮงสอดคำขึ้น

"ตอนนี้ลี้จินจินแม้ยังเป็นคนจอมฟ้า แต่นางจะไม่อยู่ใต้อำนาจของจอมฟ้าตลอดไป การชุมนุมบนภูเขาไท้ชัวนับเป็นโอกาสของนาง นางจะอาศัยชุมกำลังที่มีอยู่จัดการกับจอมฟ้า"

ตนกล่าวสืบต่อ

"ข้าพเจ้าเข้าใจคนประเภทนาง นางรับรองไม่ปล่อยปละละเว้นโอกาสเช่นนี้เด็ดขาด"

ใจกลางฝ่ามือกังท้วงฮักปรากฏเหงื่อกาฬไหลซึม

มันก็ไม่โง่งมเกินไป แต่เรื่องเช่นนี้มันคิดไม่ถึงมาก่อน

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"จอมฟ้าใช้นางเป็นประโยชน์ตลอดมา หาทราบไม่ว่านางก็ใช้จอมฟ้าเป็นเครื่องมือ นางที่เข้าสังกัดจอมฟ้า อาจบางทีคิดหยิบยืมชุมกำลังของจอมฟ้าไต่เต้าไปอีกขั้นหนึ่ง"

ตนทอดถอนใจ กล่าวสืบต่อ

"จอมฟ้าวางหมากตานี้ คล้ายอสรพิษตัวหนึ่ง อสรพิษแม้สามารถทำร้ายคนถึงแก่ชีวิต แต่ก็อาจหันหัวกลับไปแว้งกัดเจ้าของ"

กังท้วงฮักถามว่า

"การแว้งกัดนี้สามารถทำร้ายคนถึงแก่ชีวิต ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวคำ

"นางสามารถสร้างความเชื่อถือแก่จอมฟ้า ย่อมสามารถสืบทราบว่า จุดชีวิตของจอมฟ้าอยู่ที่ใด หากฉกกัดใส่จุดชีวิตของจอมฟ้า ย่อมกัดไม่เบา"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"แต่ทนอนร้อยชาแม้ตายไม่แข็งทื่อ ลี้จินจินหากคิดฉกกัดจอมฟ้าตายในคำเดียว เกรงว่าไม่ง่ายนัก"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ดังนั้นพวกเราใช้พิษจู่โจมพิษ ปล่อยให้พวกมันเข่นฆ่ากันเอง รอจนพวกมันสิ้นเรี่ยวแรงผู้อื่นจะสอดแทรกเข้ามา"

กังท้วงฮักถามว่า

"ผู้อื่นเป็นใคร ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"วงนักเลงกำเนิดวีรบุรุษผู้กล้าทุกยุคสมัย ที่แท้เป็นใคร ไม่ว่าผู้ใดล้วนไม่ทราบ"

ตนกล่าวช้า ๆ

"นี่เป็นชะตาของชนชาวบู๊ลิ้ม ผู้มีชีวิตอยู่ในสังคมบู๊ลิ้ม คล้ายใบไม้ร่วงในสายลม จอกแหนในสายน้ำ ล้วนไม่เป็นตัวของตัวเอง พวกเราเพียงทราบว่า สหพันธ์เจ็ดสำนักกับจอมฟ้าต้องล่มสลายก็พอแล้ว ไยต้องถามมากความ"

กังท้วงฮักไม่ได้ถามต่อ

มันไม่ใช่ชนชาวบู๊ลิ้ม ไม่เข้าใจชนชาวบู๊ลิ้มดีพอ ยิ่งไม่เข้าใจในตัวเจี่ยเฮียวฮง

มันพลันพบว่าคนผู้นี้ไม่เพียงคล้ายจอกแหนเฉกเช่นใบไม้ร่วงพลิ้วไม่แน่นอน มิหนำซ้ำยังคล้ายหมอกราตรีที่มาก่อนกำหนดนี้ ทั้งเลื่อนลอยทั้งแผ่วพลิ้ว ไม่อาจไขว่คว้าสัมผัสได้

คนผู้นี้บางครั้งลึกซึ้งเยือกเย็น บางคราเปิดเผยหมดจด บางครั้งหม่นหมองตรมตรอม บางคราปีติยินดี บางครั้งเมตตาการุณย์ แต่บางคราแปรเปลี่ยนเป็นเหี้ยมเกรียมไร้ไมตรี

กังท้วงฮักไม่เคยพบพานคนที่มีอุปนิสัยสลับซับซ้อนเช่นนี้มาก่อน

อาจบางที เจี่ยเฮียวฮงมีนิสัยสับสนซับซ้อนจึงเป็นซาเสียวเอี้ยเจี่ยเฮียวฮง

กังท้วงฮักจับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮง พลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารุดมาครั้งนี้ ความจริงยังมีเรื่องประการหนึ่งคิดบอกต่อท่าน"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"เรื่องอันใด ?"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแม้ไม่สามารถรักษาอาการบาดเจ็บของท่าน แต่อาการของท่านมิใช่ไม่มีทางรักษา"

ใบหน้าเจี่ยเฮียวฮงเป็นประกายทันที

คนผู้หนึ่งหากสามารถมีชีวิตต่อไป ผู้ใดไม่คิดมีชีวิตสืบต่อ ?

เจี่ยเฮียวฮงอดถามมิได้

"ยังมีผู้ใดสามารถช่วยชีวิตข้าพเจ้า ?"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"มีเพียงคนเดียว"

"ผู้ใด ?"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"มันก็เป็นคนประหลาดพิกลเช่นเดียวกับท่าน มักแปรเปลี่ยนไม่แน่นอน สุดที่จะหยั่งคาดคำนวณได้ บางครั้งถึงกับเหี้ยมเกรียมไร้ไมตรีเช่นท่าน"

เจี่ยเฮียวฮงนิ่งเงียบงันไม่กล่าววาจา

ผู้ทีมากไมตรี มักเป็นคนไร้ไมตรี ที่แท้มากไมตรีหรือไร้ไมตรี แม้แต่เจี่ยเฮียว-ฮงเองก็จำแนกไม่ออก

กังท้วงฮักจับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮง พลันกล่าวอีกว่า

"ไม่ว่าคนผู้นี้เป็นใคร ตอนนี้ท่านไม่มีทางหามันพบ"

มันเน้นเสียงทีละคำ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าจะไม่บอกต่อท่าน ว่าคนผู้นี้เป็นใคร"

เจี่ยเฮียวฮงไม่กลัวตาย

ทุกผู้คนขณะอยู่ในวัยเด็ก ล้วนไม่กลัวตาย เนื่องเพราะช่วงเวลานั้น ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ถึงความน่ากลัวของความตาย

โดยเฉพาะเจี่ยเฮียวฮง

เจี่ยเฮียวฮงเมื่อวัยเด็ก ได้ยินตำนานเรื่องราวของวีรบุรุษผู้กล้ามากหลาย เหล่าวีรบุรุษผู้กล้าไม่กลัวตาย

วีรบุรุษไม่กลัวตาย ผู้ที่กลัวตายไม่ใช่วีรบุรุษ

ต่อให้ศีรษะถูกตัดหลุดจากบ่าจะเป็นไร ? จะอย่างไรยี่สิบปีให้หลังก็ถือกำเนิดใหม่

ทัศนคติฝังรกรากในจิตใจเจี่ยเฮียวฮงอย่างลึกซึ้ง

รอจนเจี่ยเฮียวฮงมีชื่อเสียง เจี่ยเฮียวฮงยิ่งไม่กลัวตาย เนื่องเพราะผู้ตายมักเป็นผู้อื่น ไม่ใช่ตน

ขอเพียงเจี่ยเฮียวฮงกำกระบี่อยู่ในมือ ความเป็นตายก็อยู่ในเงื้อมมือของตน

เจี่ยเฮียวฮงไม่ใช่เทพเจ้า แต่สามารถกำหนดความเป็นตาย การดำรงหรือล่มสลายของผู้อื่น

เจี่ยเฮียวฮงไยต้องกลัวตาย ?

บางครั้ง เจี่ยเฮียวฮงถึงกับคิดลิ้มชิมรสชาติเช่นนั้นมาก่อน

แต่เจี่ยเฮียวฮงก็ไม่คิดใคร่ตาย

เจี่ยเฮียวฮงมีชาติตระกูลอันรุ่งโรจน์ ชื่อเสียงที่กระเดื่องเลื่องลือ ไม่ว่าไปถึงที่ใด ล้วนได้รับความเคารพยกย่องจากผู้คน

เจี่ยเฮียวฮงรับรู้ถึงข้อนี้ตั้งแต่เล็ก

เนื่องเพราะเจี่ยเฮียวฮงชาญฉลาดปราดเปรื่อง

ขณะที่เจี่ยเฮียวฮงอายุได้สี่ขวบ ก็ถูกยกย่องเป็นทารกอัจฉริยะ

เจี่ยเฮียวฮงยังน่ารัก

ในสายตาของสตรี เจี่ยเฮียวฮงเป็นเทพบุตรที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสา ไม่ว่าเป็นสตรีสูงศักดิ์ หรือสตรีที่ซักเสื้อผ้า ล้วนคิดเห็นเฉกเช่นกัน

เจี่ยเฮียวฮงยังมีพรสวรรค์ในการฝึกวิชาฝีมือ

เพลงกระบี่ที่ผู้อื่นคร่ำเคร่งฝึกปรือ ถึงสิบปียังไม่อาจร่ำเรียนสำเร็จ เจี่ยเฮียวฮงใช้เวลาสิบวัน ก็ร่ำเรียนแตกฉาน

ในชีวิตเจี่ยเฮียวฮงไม่เคยพ่ายแพ้มาก่อน

ผู้ที่ประมือกับเจี่ยเฮียวฮง มีทั้งมือกระบี่ที่น่ากลัวที่สุด และมีนักพนันที่ปราดเปรียวที่สุด

แต่เจี่ยเฮียวฮงไม่เคยสู้แพ้มาก่อน

ไม่ว่าพนันกระบี่ พนันสุรา พนันลูกเต๋า พนันอันใดก็ตาม เจี่ยเฮียวฮงไม่เคยแพ้มาก่อน

จวบจนภายหลัง เจี่ยเฮียวฮงคิดหลบเลี่ยงจากม่อยังชิวชิว จึงถอนตัวจากวงนักเลง ปล่อยให้ชนชาวบู๊ลิ้มเข้าใจว่าตนเสียชีวิตแล้ว

แต่บุคคลเช่นเจี่ยเฮียวฮง ไหนเลยตายได้

เจี่ยเฮียวฮงไม่กลัวตาย อาจบางทีเนื่องเพราะเจี่ยเฮียวฮงไม่เคยเผชิญการคุกคามจากความตายมาก่อน

จวบจนเมื่อวันก่อน เจี่ยเฮียวฮงได้ยินผู้คนบอกว่า มันอย่างมากมีชีวิตอีกเพียงสามวัน

พริบตานั้นเจี่ยเฮียวฮงจึงล่วงรู้ถึงความน่าสะพรึงกลัวของความตาย

มาตรแม้นเจี่ยเฮียวฮงยังไม่คิดตาย แต่ไม่สามารถทำอย่างไรได้

ความเป็นตายของคนผู้หนึ่ง ความจริงไม่ใช่เจี่ยเฮียวฮงกำหนดเอง ไม่ว่าผู้ใด

ล้วนไม่สามารถกำหนดได้

เจี่ยเฮียวฮงเข้าใจข้อนี้ดี

ดังนั้นเจี่ยเฮียวฮง แม้สำนึกทราบว่าตนเองต้องตาย ได้แต่รามือรอความตาย

แต่ตอนนี้สภาพการณ์ผิดแผกแตกต่างไป

คนผู้หนึ่งหากสำนึกทราบว่าต้องตาย พลันบังเกิดความหวังมีชีวิตต่อไป แต่แล้วความหวังนี้ถูกตัดขาดไปอีก ช่วงเวลาแห่งความลิงโลดยินดีถึงขีดสุด ถูกเวลาแห่งความท้อแท้ทอดอาลัย ล้วนเกิดขึ้นในชั่วพริบตา

ความกระทบกระเทือนใจนี้ มีผู้ใดกล้ำกลืนรับได้ ?

กังท้วงฮักยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว คล้ายรอให้เจี่ยเฮียวฮงบีบเค้นคอหอยมัน

...ท่านไม่ให้เรามีชีวิตต่อไป เรายอมไม่ให้ท่านมีชีวิตสืบไป

นี่ความจริงเป็นหลักการของชนชาวบู๊ลิ้ม กังท้วงฮักก็ตระเตรียมรับผลสุดท้ายนี้

คิดไม่ถึงเจี่ยเฮียวฮงไม่ขยับเคลื่อนไหว เพียงยืนแน่วนิ่งมองมันอย่างเย็นชา

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"ท่านสามารถฆ่าข้าพเจ้า แต่ต่อให้ท่านฆ่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่บอกชื่อคนผู้นั้น"

ซุ่มเสียงของมันสั่นระริก เพราะความตื่นเต้นตึงเครียด กล่าวสืบต่อ

"เนื่องเพราะตอนนี้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่าท่านที่แท้เป็นคนเยี่ยงไร"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"ข้าพเจ้าเป็นคนเยี่ยงไร ?"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"ท่านเป็นคนไร้ไมตรีกว่าที่ทุกคนคาดคิดไว้"

"อ้อ ?"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"ท่านกระทั่งชีวิตตนเองยังไม่แยแสสนใจ ย่อมไม่คำนึงถึงชีวิตของผู้อื่น"

เจี่ยเฮียวฮงส่งเสียงดังอ้ออีกครา

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"ขอเพียงท่านเห็นว่ามีความจำเป็น ท่านสามารถเสียสละชีวิตผู้อื่น ไม่ว่าคนผู้นั้นเป็นใครก็ตาม"

เจี่ยเฮียวฮงพลันยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ดังนั้น ข้าพเจ้าอยู่ไปมิสู้ตกตายจะประเสริฐกว่า"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการเห็นท่านตาย ข้าพเจ้าที่ไม่ยอมบอก เนื่องเพราะข้าพเจ้าต้องปกป้องคนผู้นั้น"

เจี่ยเฮียวฮงไม่เข้าใจ ทวนคำว่า

"เพราะปกป้องมัน ?"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่ามันต้องช่วยชีวิตท่าน แต่ท่านหากไม่ตาย มันต้องเสียชีวิตในเงื้อมมือท่าน"

เจี่ยเฮียวฮงยังไม่เข้าใจ ถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

กังท้วงฮักกล่าวว่า

"เนื่องเพราะพวกท่านทั้งสอง ขอเพียงเผชิญหน้ากัน ต้องมีคนผู้หนึ่งเสียชีวิตใต้คมกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม ผู้ที่ตายใต้คมกระบี่ต้องไม่ใช่ท่าน"

มันกล่าวต่อช้า ๆ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบว่า ไม่ว่าท่านอยู่ในสภาพการณ์อย่างไร รับรองไม่พ่ายแพ้ เนื่องเพราะตราบใดที่ชาเสียวเอี้ยมีชีวิตอยู่ รับรองไม่พ่ายแพ้ใต้คมกระบี่ผู้อื่น"

เจี่ยเฮียวฮงนิ่งครุ่นคิด ในที่สุดผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวว่า

"ท่านกล่าวมิผิด ข้าพจ้าสามารถตายได้ แต่ไม่อาจพ่ายแพ้ใต้คมกระบี่ผู้อื่นเด็ดขาด"

ตนเพ่งมองไปที่ไกลตา ระบายลมหายใจยาว ๆ กล่าวว่า

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าคือเจี่ยเฮียวฮง"

คำพูดนี้ อาจเป็นคำพูดประโยคสุดท้ายของตน เนื่องเพราะวันนี้อาจเป็นวันสุดท้ายของเจี่ยเฮียวฮง

เจี่ยเฮียวฮงอาจลืมลงทุกขณะจิต

เจี่ยเฮียวฮงพอกล่าวจบ กัหันกายจากไป

มาตรแม้นเจี่ยเฮียวฮงทราบดีว่า การไปครั้งนี้อาจจะไม่มีโอกาสมีชีวิตรอดสืบไป

แต่เจี่ยเฮียวฮงทั้งไม่บังคับแข็งขืน กังท้วงฮักยิ่งไม่วิงวอนขอร้องมัน

นี่คล้ายกับปัดก้อนเมฆพ้นห่างไป ทั้งไม่เศร้าเสียใจ และไม่อาลัยอาวรณ์แต่

อย่างไร

เนื่องเพราะเจี่ยเฮียวฮงแม้แพ้ไม่ได้ แต่สามารถตายได้!

วิกาลเริ่มดึก หมอกยิ่งหนาทึบ

กังท้วงฮักจับจ้องมองเงาหลังผอมซูบของเจี่ยเฮียวฮง ค่อย ๆ หายลับไปในหมอกหนาทึบ

เจี่ยเฮียวฮงกลับไม่เหลียวหน้ากลับมาอีกแม้สักคราเดียว

...คนผู้หนึ่งไร้ไมตรีต่อตัวเองปานนี้ อย่าว่าแต่กับผู้อื่น

กังท้วงฮักกำหมัดแนบแน่น ขบกรามกล่าวว่า

"เราไม่อาจบอก ไม่อาจบอกเด็ดขาด"

น้ำเสียงมันเด็ดเดี่ยวยิ่ง แต่ร่างกลับถาโถมออกไป ร้องดัง ๆ ว่า

"เจี่ยเฮียวฮง รอสักครู่"

ม่านหมอกเลือนรางสลัว ทั้งมองไม่เห็นผู้คนและไม่ได้ยินเสียงขานรับแต่อย่างไร

กังท้วงฮักวิ่งตะบึงไม่หยุดยั้ง ร่ำร้องตลอดทางในที่สุดเสียหลักล้มลง

พื้นดินที่มันนอนอยู่เปียกชื้น และแฝงความเค็มที่คล้ายน้ำตา

มันพอล้มลง ก็เหลือบเห็นเท้าคู่หนึ่ง

เป็นเท้าของเจี่ยเฮียวฮง

เจี่ยเฮียวฮงยืนอยู่เบื้องหน้ามัน ก้มศีรษะลงจับจ้องมองมัน

กังท้วงฮักไม่ได้ลุกขึ้น หลั่งน้ำตาพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่อาจบอก เนื่องเพราะข้าพเจ้าหากบอกออกไป เท่ากับทรยศต่อมัน"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจ"

กังท้วงฮักกล่าวอีกว่า

"แต่ข้าพเจ้าหากไม่บอก ไหนเลยแบกหน้าพบท่านได้"

มันไม่อาจเบิกตาดูเจี่ยเฮียวฮงเสียชีวิต ไม่อาจเห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือ

เนื่องเพราะมันเป็นแพทย์

ขอเพียงเป็นแพทย์ที่มีจรรยาบรรณ หากแม้นคนไข้ยังมีหนทางรอด สมควรชี้แนะต่อคนไข้จึงถูกต้อง

มันหากไม่บอก ไม่เพียงฝืนมโนธรรมประจำใจ ทั้งยังขัดกับจรรยาแพทย์ที่มันยึดมั่นตลอดมา

ตลอดทั้งร่างกังท้วงฮักสั่นระริก เพราะความเจ็บปวดรวดร้าวใจกล่าวว่า

"ดีที่ข้าพเจ้านึกได้วิธีหนึ่ง"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"วิธีใด ?"

กังท้วงฮักไม่ตอบคำโดยตรง เพียงกล่าวว่า

"มีแต่วิธีนี้ จึงสร้างความสบายใจแก่ข้าพเจ้า และมีแต่วิธีนี้ จึงช่วยปกปิดความลับแก่ข้าพเจ้าได้ตลอดกาล"

มันชักมีดสั้นจากอกเสื้อเล่มหนึ่ง

ในหมอกหนาทึบ ประกายมีดอ่อนจางแปลบปลาบเข้าสู่คลองจักษุเจี่ยเฮียวฮงแวบหนึ่ง

มีดสั้นที่เบาบางแต่คมกริบ มีความยาวเจ็ดนิ้ว ล้วนจมลึกไปในขั้วหัวใจมัน!

จากนั้นกังท้วงฮักล้มลง

คนผู้หนึ่งหากยังมีมโนธรรม มันยินยอมตายโดยไม่กระทำเรื่องฝืนมโนธรรม

กังท้วงฮักยังมีมโนธรรม

ดังนั้นมันยินยอมฆ่าตัวตาย

บทที่ 40

วันคนสุดท้าย

หมอกหนาทึบ น้ำรี่ไหล

ดอกไม้ป่าริมฝั่งแม่น้ำชูช่อไสว

สายน้ำหลั่งไหลในความมืด หมอกบนผิวน้ำหนาทึบดุจม่าน สายน้ำละห้อยหวน
ถึงกาศละห้อยหดหู่

เจี่ยเฮียวฮงนั่งอยู่ท่ามกลางดอกไม้ป่าริมฝั่ง เสียงน้ำไหลแผ่วเบาราวเสียงลม
หายใจของคนครใกล้ตาย

เจี่ยเฮียวฮงฟังเสียงน้ำไหล และฟังเสียงลมหายใจของตัวเอง

สายน้ำไม่มีวันหยุดไหล แต่ลมหายใจของตนอาจชะงักขาดห้วงทุกขณะจิต

นี่เป็นการประชดประชันที่สลดหดหู่กระไรปานนั้น

มีผู้ใดคาดคิดว่า ซาเสียวเอี้ยเจี่ยเฮียวฮงที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน กลับ
นั่งโดดเดี่ยวเดียวดายอยู่ริมฝั่ง รอคอยความตายอย่างเงียบงัน

ความตายไม่ใช่เรื่องที่น่าเศร้าเสียใจ

ที่ควรแก่การเศร้าเสียใจ คือวิธีตายของเจี่ยเฮียวฮงนี้

เจี่ยเฮียวฮงที่เลือกวิธีตายเช่นนี้ เนื่องเพราะตนเหนื่อยหน่ายเกินไป ตอนนี้
พลังที่ต่อสู้ดิ้นรนเพื่อชีวิตทั้งมวล ล้วนสาบสูญสลายไป

ฟังว่าคนผู้หนึ่งขณะใกล้ตาย มันทวนรำลึกถึงเรื่องราวที่ผ่านห้วงความทรงจำ
แต่เจี่ยเฮียวฮงกระทั่งนึกคิด ยังไม่กล้านึกคิด

ตอนนี้เจี่ยเฮียวฮงเพียงต้องการหาคนผู้หนึ่งเป็นเพื่อนคุย ไม่ว่าเป็นคนเยี่ยงไรก็ตาม

เจี่ยเฮียวฮงพลันบังเกิดความเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวอย่างยิ่งยวด

...บางครั้งความเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยว ยังคับแค้นทรมานกว่าความตาย ไม่เช่นนั้น ในโลกไหนเลยมีคนเสียชีวิต เพราะความเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยว

ลมหอบหนึ่งโชยพัดผ่าน

บนผิวน้ำที่ปกคลุมด้วยหมอกหนาทึบ พลันปรากฏแสงไฟริบหรี่ขึ้นจุดหนึ่ง

ไม่ใช่แสงโคมไฟ แต่เป็นแสงจากเตาไฟ

แสงไฟมาจากเรือน้อยลำหนึ่ง

เรือน้อยลอยลำอยู่กลางน้ำ เตาดินเผาใบเล็ก ๆ สาดแสงวูบวาบ ส่องต้องชายชราที่นั่งขัดสมาธิบนหัวเรือผู้หนึ่ง

ชายชราสวมหมวกกุ๊ยเล้ย ใส่เสื้อฟางกันน้ำ ผมขาวโพลงทั่วศีรษะ

ในสายลมหอบเอากลิ่นหอมชาบช่านและขมขื่นโชยมากระทบจมูก

กลิ่นหอมนั้น ย่อมโชยมาจากเตาเล็ก ๆ ใบนั้น เพียงไม่ทราบบนเตากำลังต้มน้ำชาหรือต้มยา ?

เรือน้อยโดดเดี่ยว เตาไฟริบหรี่ ชายชราที่เดียวดาย...

สำหรับกับมัน ความสุขหฤหรรษ์ทั้งมวลในชีวิตมนุษย์ ล้วนผ่านพ้นล่วงเลยไป

มันก็กำลังรอความตายหรือไม่ ?

เจี่ยเฮียวฮงจับจ้องมองชายชรา พลันบังเกิดความสะทกสะท้อนอย่างบอกไม่ถูก ผุดลุกขึ้นโบกมือกล่าวว่า

"ผู้เฒ่าบนเรือสามารถแจวเรือมาทางนี้หรือไม่ ?"

ชายชราคล้ายไม่ได้ยิน แต่กลับได้ยิน ร้องถามว่า

"ท่านคิดทำอะไร ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านนั่งเชื่องชืมบนเรือเพียงลำพัง ข้าพเจ้านั่งเชื่องชืมเซาที่ริมฝั่งเพียงลำพัง พวกเราไยไม่นั่งสนทนาด้วยกัน จะได้ฆ่าเวลายามวิกาลอันยาวนาน"

ชายชราไม่เอ่ยปากอีก แต่จ้วงพายเรือ เรือน้อยแล่นล่องมาช้า ๆ

เจี่ยเฮียวฮงยิ้มออกมา

ในหมอกหนาที่ทั้งเย็นยะเยียบทั้งเปียกชื้น จิตใจเจี่ยเฮียวฮงกลับรู้สึกอบอุ่น

อย่างบอกไม่ถูก

เรือน้อยแล่นถึงริมฝั่ง จอดสนิทลง

เจี่ยเฮียวฮงก้าวขึ้นเรือน้อย ทรุดนั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับชายชรา

ยามนั้นจึงเห็นชัดตาว่า บนเตาดินเผาเล็ก ๆ ตั้งกาน้ำทองเหลืองเล็ก ๆ ใบหนึ่ง

น้ำในกาเดือดแล้ว กลิ่นหอมที่ทั้งชาบช่านทั้งขมยิ่งรุนแรง

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"นี่เป็นน้ำชาหรือยา ?"

ชายชรากล่าวว่า

"เป็นน้ำชา...เป็นชาขม"

มันจับจ้องมองไฟในเตาที่ริบหรี่ใกล้ดับ ใบหน้าที่ชราภาพปรากฏแววประหลาดพิกล กล่าวต่อช้า ๆ

"ท่านยังหนุ่มฉกรรจ์ ยังไม่ลิ้มรสชาติของชาขมมาก่อน"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"แต่ข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่า ต้องขมแล้วค่อยหวานชื่นภายหลัง"

ชายชราเหลียวหน้ามาจับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮงพลันยิ้มออกมา รอยย่นทุกเส้นบนใบหน้าล้วนปรากฏรอยยิ้มขึ้น

จากนั้นมันหิ้วกาทองเหลืองขึ้นจากเตากล่าวว่า

"ประเสริฐ ท่านดื่มสักถ้วยหนึ่ง"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"ท่านเล่า ?"

ชายชรากล่าวว่า

"เราไม่ดื่ม"

"เพราะเหตุใด ?"

ชายชราหรี่ตาลง กล่าวช้า ๆ

"เนื่องเพราะรสความขมทั้งมวลในโลก เราล้วนลิ้มชิมรสมาแล้ว"

นี่ความจริงเป็นคำพูดเศร้าสลด แต่ยามเมื่อมันกล่าวด้วยน้ำเสียงเฉื่อยชาแฝงลับมีรสชาติอีกแบบหนึ่ง

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านเมื่อไม่ดื่ม ไฉนจึงต้มน้ำชา ?"

ชายชรากล่าวว่า

"คนต้มน้ำชา ไม่แน่นักว่าต้องเป็นคนดื่มชา"

ในดวงตาหรี่เล็กของมัน คล้ายปรากฏประกายวูบ กล่าวต่อช้า ๆ

"ในโลกมีเรื่องมากหลายเป็นเช่นนี้ ท่านยังหนุ่มฉกรรจ์ ย่อมยังไม่เข้าใจ"

มันรินน้ำชาขมในกาลงในถ้วย ยื่นส่งถ้วยชาให้

เจี่ยเฮียวฮงรับถ้วยชามา แทบคิดใคร่หัวร่อออกมา

แต่เจี่ยเฮียวฮงไม่ได้หัวร่อ และไม่คิดโต้แย้ง

การถูกผู้อื่นยึดถือเป็นหนุ่มฉกรรจ์ ก็ไม่มีใดไม่ดี ที่ไม่ดีคือบุรุษหนุ่มนี้ใกล้ตายแล้ว

น้ำชายังร้อนกรุ่น ถ้วยที่บรรจุน้ำชาเล็กยิ่ง เจี่ยเฮียวฮงดื่มรวดเดียวก็หมดถ้วย

ไม่ว่าดื่มน้ำชาหรือดื่มสุรา เจี่ยเฮียวฮงล้วนดื่มได้เร็วยิ่ง ไม่ว่าทำอะไร ตนล้วนกระทำได้เร็วยิ่ง

หรือเจี่ยเฮียวฮงสำนึกได้แต่แรกว่า ชีวิตของตนจะสิ้นสุดโดยเร็ว ?

ในที่สุดเจี่ยเฮียวฮงอดหัวร่อมิได้ "ข้าพเจ้าหากบอกออกไปท่านต้องแตกตื่นแน่นอน"

ชายชราจับจ้องมองรอยยิ้มที่เปี่ยมแวว เย้ยหยันของเจี่ยเฮียวฮง รอให้เจี่ยเฮียวฮงกล่าวต่อ

เจี่ยเฮียวฮงจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าเป็นคนใกล้ตายแล้ว"

ชายชราไม่ได้แตกตื่นตกใจ อย่างน้อยกระทั่งท่าทีแตกตื่นตกใจก็ไม่แสดงออกมา

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวย้ำว่า

"คำพูดของข้าพเจ้าเป็นความจริง"

ชายชรากล่าวว่า

"เราดูออก"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านไม่คิดขับไล่ข้าพเจ้าจากเรือ ?"

ชายชราส่ายหน้า

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"แต่ข้าพเจ้าอาจเสียชีวิตในที่นี้ เสียชีวิตอยู่เบื้องหน้าท่าน"

ชายชรากล่าวอย่างเฉื่อยชา

"เราเคยเห็นคนตายมา"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหากเป็นท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยให้คนแปลกหน้าคนหนึ่งตายบนเรือของข้าพเจ้า"

ชายชรากล่าวว่า

"ท่านไม่ใช่เรา ท่านก็จะไม่ตายบนเรือเรา"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะท่านพบพานเรา !"

เจี่ยเฮียวฮงฉุกใจคิด ถามว่า

"เมื่อพบพานท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ตาย ?"

ชายชรากล่าวว่า

"มิผิด"

น้ำเสียงของมันเฉื่อยชา แต่ถ้อยคำหนักแน่นยิ่ง กล่าวเสริมว่า

"ท่านเมื่อพบพานเรา ต่อให้คิดตายก็ทำไม่ได้"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะเราไม่ต้องการให้คนแปลกหน้าคนหนึ่งตายบนเรือเรา"

เจี่ยเฮียวฮงหัวร่ออีกครา

ชายชรากล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าเราไม่สามารถช่วยชีวิตท่าน ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านเพียงเห็นบาดแผลของข้าพเจ้า แต่ไม่ได้เห็นพิษที่แทรกซึมทำร้ายข้าพเจ้า ดังนั้นเข้าใจว่าสามารถช่วยชีวิตข้าพเจ้า ?"

"อ้อ"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแม้รับบาดแผลทางผิวนอก แต่พิษร้ายแทรกซึมถึงกระดูก"

ชายชราส่งเสียงดังอ้ออีกครา

เจี่ยเฮียวฮงสรุปว่า

"ไม่มีผู้ใดขจัดพิษของข้าพเจ้าได้"

ชายชราถามย้ำว่า

"ไม่มีแม้สักคนเดียว ?"

เจี่ยเฮียวฮงพลันหวนนึกถึงคำพูดของกังท้วงฮัก

...อาการบาดเจ็บของท่าน มิใช่ไม่มีหนทางรักษา

...มีคนผู้หนึ่งสามารถช่วยชีวิตท่าน

ดังนั้นเจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"อาจบางทียังมีคนหนึ่ง"

ตนตบเสื้อผ้าผุดลุกขึ้น กล่าวต่อช้า ๆ

"แต่คนผู้นั้นไม่ใช่ท่านแน่นอน"

ชายชรากล่าวว่า

"ดังนั้นท่านคิดใครไป ?"

"ข้าพเจ้าได้แต่ไป"

ชายชราสอดคำขึ้น

"ท่านไปไม่ได้"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"หรือข้าพเจ้าพอพบพานท่าน แม้คิดใครไปก็ไปไม่ได้ ?"

ชายชราส่งเสียงดังอึมม์ กล่าวว่า

"ไม่ได้"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

เนื่องเพราะ ท่านดื่มน้ำชาขมของเราลงไปถ้วยหนึ่ง"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"หรือต้องการให้ข้าพเจ้าชดใช้ ?"

ชายชรากล่าวว่า

"ท่านชดใช้ไม่ได้"

เจี่ยเฮียวฮงคิดหัวร่ออีก แต่หัวร่อไม่ออก

เจี่ยเฮียวฮงพลันพบว่า นิ้วมือและปลายเท้าของตนล้วนชาด้าน มิหนำซ้ำค่อย ๆ แผ่ลุกลามขึ้นมา

แสดงแน่ชัด ภายในร่างกายตนเกิดอาการผิดปกติขึ้น

ชายชราพลันถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า น้ำชาที่ท่านดื่มเป็นน้ำชาอะไร ?"

เจี่ยเฮียวฮงส่ายหน้า

ชายชราจึงกล่าว

"นั่นเป็นโหงวมั้งชั่ว (ผงท้าชาด้าน) !"

เจี่ยเฮียวฮงส่งเสียงดังอ้อ ที่แท้น้ำขมที่ตนดื่มไม่ใช่น้ำชา หากแต่เป็นตัวยา ยาม่นั้นทวนคำว่า

"โหงวมั้งชั่ว (ผงท้าชาด้าน) ?"

ชายชรากล่าวว่า

"นั่นเป็นตำรับลับของฮูโต๋ (แพทย์เลื่องชื่อสมัยสามก๊ก) หลังจากที่ฮูโต๋เสียชีวิต ตำรับยานี้ก็สาบสูญไปนานปี"

มันกล่าวต่อช้า ๆ

"แต่มีคนผู้หนึ่งตั้งใจค้นหาตำรายานี้ให้จงได้ ใช้เวลาถึงสิบเจ็ดปีค่อยหาพบ จากนั้นรวบรวมสมุนไพรตัวยาจากทั่วทั้งแผ่นดิน สุดท้ายถึงกับนำบุตรภรรยามันเป็นเครื่องทดลองประสิทธิภาพของตัวยา"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"มันทดลองสำเร็จ ?"

ชายชราผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวว่า

"มิผิด มันทดลองสำเร็จ แต่บุตรีของมันกลับแปรเปลี่ยนเป็นคนตาบอด ภรรยาของมันก็กลายเป็นวิกลจริต"

เจี่ยเฮียวฮงจับจ้องมองมันอย่างแตกตื่น กล่าวว่า

"คนผู้นั้นคือท่าน ?"

ชายชรากล่าวว่า

"คนผู้นั้นไม่ใช่เรา เพียงแต่ก่อนที่มันจะกระโดดน้ำตาย ได้ถ่ายทอดตำรับลับนั้นแก่เรา"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"มันกระโดดน้ำตาย ?"

ชายชรากล่าวว่า

"หากแม้นบุตรภรรยาของท่าน แปรเปลี่ยนเป็นคนพิการเช่นนั้นเพราะท่าน ท่านก็จะกระโดดน้ำตาย"

มันจับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮงอย่างเย็นชา ถามเสียงเย็นชา

"น้ำชาเช่นนี้ท่านชดใช้ได้หรือไม่ ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าชดใช้ไม่ได้"

ฝีนยิ้มพลางกล่าวต่อ

"เพียงแต่ข้าพเจ้าหากทราบแต่แรกว่า นี่เป็นน้ำชาเยี่ยงไร รับรองไม่ดื่มลงไป"

ชายชรากล่าวสอดขึ้น

"น่าเสียดายที่ท่านดื่มลงไปแล้ว"

เจี่ยเฮียวฮงได้แต่ฝืนยิ้ม

ชายชรากล่าวอีกว่า

"ตอนนี้แขนขาของท่านต้องเริ่มชาด้าน ไม่มีความรู้สึกใด ๆ ต่อให้กรีดท่านมีดหนึ่ง ท่านก็ไม่รู้สึกเจ็บปวดแต่อย่างไร"

เจี่ยเฮียวฮงฉุกใจคิด ชายชรากล่าวเช่นนี้แสดงว่าคิดจัดการอย่างไรกับตน

อาจบางที จุดประสงค์ที่มันให้ตนดื่มยาผงห้าชาด้านลงไป เพราะเพื่อกรีดมีดใส่ตนจริง ๆ

ดังนั้นเจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"จากนั้นเล่า ?"

ชายชราไม่ตอบคำ แต่หยิบฉวยกล่องหนังสีดำออกมาใบหนึ่ง

กล่องหนังแบนราบ มาตรแม้นเก่าแก่ยิ่ง แต่ถูกมือคนขัดถูจนเป็นประกายพิสดารชนิดหนึ่ง

ชายชราเปิดกล่องหนังออก ภายในปรากฏประกายสีเขียวจาง ๆ ชนิดหนึ่งสะท้อนออกมา

เป็นประกายคมมีด

ภายในกล่องหนังมีมีดทั้งสิ้นสิบสามเล่ม

มีลักษณะประหลาดยิ่ง บ้างคล้ายคมเดียว บ้างคล้ายฟันเลื่อย บางเล่มเรียวยาว บางเล่มคดงอ

มีดทั้งสิบสามเล่มมีจุดเด่นสอดคล้องต้องกันเพียงประการเดียว...คมมีดเบาบางยิ่ง เบาบางและคมกริบ

ชายชราจับจ้องมองมีดทั้งสิบสามเล่ม ในดวงตาที่ชราภาพ พลันปรากฏประกายคมกล้ากว่าคมมีดขึ้น กล่าวว่า

"จากนั้นเราจะได้ใช้มีดเหล่านั้นจัดการกับท่าน"

มันกล่าวเสริมว่า

"ใช้มีดทั้งสิบสามเล่มนี้ !"

เจี่ยเฮียวฮงพลันกระแทกนั่งลงอีกครา

ยามนี้อาการชาด้านแทบลุกลามไปทั่วร่าง ไม่สามารถยืนอยู่สืบไป

ดีที่ดวงตาเจี่ยเฮียวฮงยังมองเห็นได้

เจี่ยเฮียวฮงก็จ้องมองมีดทั้งสิบสามเล่มนั้น

สายน้ำไหลเอื่อยอึ่ง ไฟในเตาค่อย ๆ อ่อนลง

ชายชราหยิบฉวยมีดมาเล่มหนึ่ง เป็นมีดยาวเก้านิ้ว แต่กว้างเพียงเจ็ดหุน

มันกล่าวว่า

"ก่อนอื่น เราจะใช้มีดเล่มนี้แล่เนื้อของท่าน... แล่เนื้อที่เน่าเปื่อยในร่างของท่าน"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"จากนั้นเล่า ?"

ชายชรากล่าวว่า

"จากนั้นเราจะใช้มีดเล่มนี้จัดการกับท่าน"

มันหยิบมีดที่คล้ายคมเดียวขึ้น กล่าวสืบต่อ

"ใช้มีดเล่มนี้คว้านเลือดเนื้อของท่าน"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"จากนั้นเล่า ?"

ชายชราเลือกมีดอีกเล่มหนึ่ง กล่าวว่า

"จากนั้นเราจะใช้มีดเล่มนี้ ขูดกระดูกของท่าน ขุดคว้านพิษบนกระดูกของท่านออกมาให้หมดสิ้น !"

หากมีคนบอกว่าจะแล่เนื้อ คว้านเลือดเนื้อ และขูดกระดูกของท่าน ท่านจะมีความรู้สึกอย่างไร ?

เจี่ยเฮียวฮงกลับไม่มีความรู้สึกใด กระทั่งหนังตายังไม่กะพริบ

ชายชราจับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮง กล่าวอีกว่า

"แต่เรารับประกันว่า ตอนนั้นท่านจะไม่รู้สึกเจ็บปวดแม้แต่น้อย"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าดื่มยาผงห้าชาด้านชามนั้นลงไป ?"

"มิผิด นี่คือประสิทธิภาพของผงห้าชาด้าน"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"มีแต่วิธีนี้จึงสามารถขจัดพิษของข้าพเจ้า ?"

ชายชรากล่าวว่า

"จนบัดนี้คล้ายมีแต่วิธีนี้"

วิธีรักษาเช่นนี้ไม่เพียงแปลกใหม่ ทั้งยังสร้างความสยองขวัญแก่ผู้รับฟัง เจี่ยเฮียวฮงกลับไม่รู้สึกสยองขวัญ เพียงขบคิดไม่เข้าใจ ถามว่า

"ท่านทราบแต่แรกว่า ข้าพเจ้าถูกพิษชนิดหนึ่ง ดังนั้นตระเตรียมใช้วิธีนี้รักษาข้าพเจ้า ?"

ชายชรากล่าวว่า

"มิผิด"

เจี่ยเฮียวฮงถามอีกว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าถูกพิษ ?"

ชายชรากล่าวว่า

"เราสะกดรอยท่านตลอดเวลา"

เจี่ยเฮียวฮงขบคิดไม่เข้าใจว่า มันไยต้องทำเช่นนี้ ดังนั้นถามเป็นคำรบสาม

"เพราะเหตุใด ?"

ชายชรากล่าวว่า

เนื่องเพราะเราคิดใช้ชีวิตท่าน ไปแลกกับชีวิตอีกชีวิตหนึ่ง

"แลกอย่างไร ?"

ชายชรากล่าวว่า

"เราต้องการให้ท่านฆ่าคนผู้หนึ่งให้กับเรา"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"ฆ่าผู้ใด ?"

"ฆ่าผู้ที่เคยฆ่าคน ?"

เจี่ยเฮียวฮงซักถามว่า

"มันเคยฆ่าผู้ใด ?"

"มีบ้างเป็นคนสมควรฆ่า และมีบ้างบางคนไม่สมควรฆ่า"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ดังนั้นมันสมควรถูกฆ่า ?"

ชายชรากล่าวว่า

"หากเป็นคนไม่สมควรฆ่า เรารับรองไม่ใช้ให้ท่านไปฆ่า ท่านก็ไม่ลงมือฆ่าเด็ดขาด"

ดวงตามันทอแววประหลาดพิกลชนิดหนึ่ง กล่าวสืบต่อ

"เรารับประกันว่าท่านหลังจากฆ่ามัน รับรองไม่สำนึกเสียใจ"

เจี่ยเฮียวฮงไม่กล่าวกระไรอีก

เจี่ยเฮียวฮงพลันพบว่า อาการชาด้านที่น่ากลัวแผ่ลกลามถึงสมอง แผ่ถึงหัวใจของตน

เจี่ยเฮียวฮงได้ยินชายชราถามว่า

"ท่านคิดตายหรือไม่ ?"

เจี่ยเฮียวฮงก็ได้ยินตนเองตอบว่า

"ข้าพเจ้าไม่คิด"

จากนั้นตนรู้สึกคล้ายถูกแล่เนื้อ คล้ายถูกคว้านเลือดเนื้อบนร่าง

แต่เจี่ยเฮียวฮงไม่รู้สึกเจ็บปวดแต่อย่างไรจริง ๆ

สติสัมปชัญญะเจี่ยเฮียวฮงเริ่มเลอะเลือน

เสียงที่เจี่ยเฮียวฮงได้ยินเป็นครั้งสุดท้าย เป็นเสียงคมมีดกำลังขูดกระดูกเป็นกระดูกของตนเอง !

แต่เจี่ยเฮียวฮงยังไม่มีความรู้สึกแต่อย่างไร

ในที่สุดเจี่ยเฮียวฮงสิ้นสติไป

บทที่ 41

ชุบชีวิตใหม่

ฟ้าสางสว่างแล้ว

แสงอุทัยสาดส่องหล้าพสุธาเจิดจ้าเรืองรอง

ฟ้ามืดค่ำแล้ว

แสงจันทร์สุกสกาวดาวรายประดับทั่วเวหา

ไม่ว่าฟ้ามืดค่ำหรือฟ้าสางสว่าง ชีวิตคนต้องมีส่วนที่สวยงาม คนผู้หนึ่งหาก สามารถมีชีวิต ไฉนต้องตาย ?

มีผู้ใดคิดใคร่ตายจริง ๆ ?

เจี่ยเฮียวฮงไม่ได้ตาย

ความรู้สึกประการแรกของเจี่ยเฮียวฮงคือ ปรากฏมือคู่หนึ่งนวดเฟ้นบริเวณหัวใจของตนช้า ๆ

มือคู่ที่แห้งกรัง มั่นคง ใจกลางฝ่ามือปรากฏรอยสากหยาบกร้าน

จากนั้น เจี่ยเฮียวฮงได้ยินเสียงเต้นของหัวใจตนเอง จากอ่อนล้าเปลี่ยนเป็นมั่นคงขึ้น

เจี่ยเฮียวฮงทราบว่า มือคู่นี้ได้ช่วยชีวิตของตน

เจี่ยเฮียวฮงลืมตาขึ้น พอดีสบตากับชายชรา

ชายชรากำลังจับจ้องมองตน ดวงตาที่ชราภาพอิดโรย กลับแปรเปลี่ยนเป็นเจิดจ้าสุกใสอย่างบอกไม่ถูก เจิดจ้าดุจประกายดาวบนท้องฟ้า คืนฤดูใบไม้ร่วง

เจี่ยเฮียวฮงพลันพบว่า ชายชราอายุเยาว์กว่าที่ตนคาดคิดไว้มากนัก

ในที่สุดชายชราระบายลมหายใจยาว ๆ กล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านสามารถมีชีวิตต่อไป ขอเพียงท่านยินยอม ท่านต้องมีชีวิตยาวนานกว่าผู้ใดทั้งสิ้น ตอนนี้กระดูกของท่านเปลี่ยนเป็นสดใหม่ ดุจข้าวโพดที่เพิ่งแทงจากลำต้นก็ปาน"

เจี่ยเฮียวฮงไม่ได้เอ่ยปาก

เจี่ยเฮียวฮงพลันหวนนึกถึงคำพูดของกังท้วงฮัก

...ในโลกนี้มีเพียงคนผู้หนึ่งสามารถช่วยชีวิตท่าน

...แต่มันหากช่วยชีวิตท่าน ต้องเสียชีวิตในเงื้อมมือท่าน

กังท้วงฮักกล่าวผิดแล้ว

เจี่ยเฮียวฮงไม่มีเหตุผลต้องสังหารชายชราผู้นี้ ต่อให้มีเหตุผล เจี่ยเฮียวฮงก็ไม่ลงมือเด็ดขาด

บุคคลที่กังท้วงฮักกล่าวถึง คงเป็นอีกคนหนึ่ง อาจบางทีมันไม่ทราบว่า ในโลกยังมีชายชราเช่นนี้อยู่ผู้หนึ่ง ยิ่งไม่ทราบว่า ตำรับลับของฮูโต๋สามารถตกทอดมาถึงอนุชนรุ่นหลัง

เจี่ยเฮียวฮงลอบระบายลมหายใจ รู้สึกพอใจต่อคำอธิบายนี้ยิ่ง

ได้ยินชายชรากล่าวว่า

"มีคนประเภทหนึ่งคล้ายโชคดีกว่าผู้อื่น แม้แต่เทพยดาฟ้าดินก็ให้การดูแลมันเป็นพิเศษ"

มันจับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮง กล่าวสืบต่อ•

"ท่านคือคนประเภทนั้น ท่านทุเลาเร็วกว่าที่เราคาดคิดไว้มากนัก"

เจี่ยเฮียวฮงไม่ปฏิเสธ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ปฏิเสธ พ้ละกำลังของเจี่ยเฮียวฮงเข้มแข็งกว่าผู้อื่นจริง ๆ

มีเรื่องบางประการหากเกิดแก่ผู้อื่น จะเป็นปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์ แต่สามารถเกิดแก่เจี่ยเฮียวฮงทุกขณะจิต

ชายชรากล่าวอีกว่า

"ผ่านไปอีกสองสามวัน ท่านจะทุเลาเป็นปกติทุกประการ"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวเสริมขึ้น

"จากนั้นข้าพเจ้าต้องฆ่าคนผู้นั้นให้กับท่าน ?"

ชายชรากล่าวว่า

"นี่เป็นเงื่อนไขที่เราชุบชีวิตท่านคืนมา"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"ดังนั้นข้าพเจ้าต้องทำงานครั้งนี้แน่นอน ?"
"แน่นอน"
เจี่ยเฮียวฮงฝืนยิ้ม ปากยังกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าเคยฆ่าคน ดังนั้นไม่นำพาปรารมภ์กับการฆ่าคนเพิ่มอีกคนหนึ่ง"
ชายชรากล่าวว่า
"เราทราบ"
"แต่คนผู้นั้นเป็นใคร ข้าพเจ้ากระทั่งพบหน้ายังไม่เคยพบพานมา"
ชายชรากล่าวว่า
"เราจะให้ท่านได้พบมัน"
มันพลันแย้มยิ้ม รอยยิ้มลึ้ลับยิ่ง กล่าวว่า
"ขอเพียงท่านพบมัน ท่านก็มิอาจไม่ฆ่ามัน"
"เพราะเหตุใด ?"
ชายชราเน้นเสียงว่า
"เนื่องเพราะมันสมควรตาย !"
รอยยิ้มของมันสลายคลายจากใบหน้า ในดวงตาทอแววเศร้าสลดและอาฆาตแค้นอีกครา
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"ท่านแค้นมันปานนี้จริง ?"
ชายชรากล่าวว่า
"เราแค้นมัน แค้นยิ่งกว่าที่ทุกผู้คนคาดคิดไว้"
มันกำหมัดแนบแน่น กล่าวต่อช้า ๆ
"เนื่องเพราะชีวิตเราถูกมันทำร้าย เป็นเช่นนี้ หากไม่ใช่มันเราต้องมีความสุขกว่าปัจจุบันนี้มากนัก"
เจี่ยเฮียวฮงไม่ได้ถามอีก
เจี่ยเฮียวฮงพลันหวนนึกถึงชีวิตของตน ชีวิตของตนนี้โชคดีโชคร้ายกันแน่ ?
เจี่ยเฮียวฮงอดถามตนเองมิได้
"ชีวิตของเราไฉนกลับกลายเป็นเช่นนี้ ?"
ตนอยู่ในห้องท้องเรือแคบเล็ก แต่หน้าต่างเรือเปิดอ้ากว้าง

แสงจันทร์บนผิวน้ำเบื้องนอกสกาวสดใส

ชายชราก้าวดมองแสงจันทร์นอกหน้าต่างแว่บหนึ่ง กล่าวว่า

"วันนี้เป็นวันขึ้นสิบสามค่ำ"

เจี่ยเฮียวฮงโพล่งว่า

"สิบสามค่ำ ?"

น้ำเสียงตื่นเต้นสงสัยยิ่ง เนื่องเพราะจนบัดนี้ตนเพิ่งทราบว่า ตนเองสิ้นสติไปสองวัน

สองวันนี้ตนล้วนอยู่บนเรือ ชายชราต้องใช้เวลาสองวันเต็ม ๆ ค่อยขูดพิษบนกระดูกภายในกายของตนจนหมดสิ้น

ชายชรากล่าวอีกว่า

"ในคืนเดือนเพ็ญ (สิบห้าค่ำ) ท่านจะได้พบมัน"

"มัน" ที่ว่า ย่อมเป็นบุคคลที่ชายชราต้องการให้เจี่ยเฮียวฮงลงมือฆ่า

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"มันจะมายังที่นี้ ?"

ชายชรากล่าวว่า

"มันไม่มา แต่ท่านจะรุดไป ท่านต้องรุดไป"

"ไปที่ใด ?"

ชายชราชี้มือไปนอกหน้าต่าง กล่าวว่า

"ไปตามทางสายนี้"

ยามนั้นเรือน้อยจอดเทียบฝั่ง ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นบนฝั่งปรากฏทางน้อยสายหนึ่งทอดตรงไป

ทางน้อยคล้ายไม่ใคร่มีคนสัญจร เริ่มปรากฏต้นหญ้าท่วมบดบัง

ชายชรากล่าวว่า

"ท่านเดินมุ่งหน้าไป จะแลเห็นป่าต้นปังแถบหนึ่ง นอกป่าต้นปังมีร้านสุราเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ท่านหยุดพักที่นั้น นอนหลับพักผ่อนให้เต็มที่สักสองวัน"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"จากนั้นเล่า ?"

ชายชรากล่าวว่า

"รอถึงคืนเดือนเพ็ญ ยามเมื่อดวงจันทร์ลอยขึ้น ท่านก็อาศัยทางน้อยนอกประตูหลังของร้านสุราเข้าสู่ป่าต้นปัง จะได้พบพานผู้ที่เราต้องการให้ท่านฆ่า"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะจำแนกได้อย่างไรว่า มันเป็นคนที่ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าฆ่า ?"

ชายชรากล่าวว่า

"ขอเพียงท่านพบเห็นมัน ต้องจดจำออกแน่นอน"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะมันก็รอฆ่าคนในที่นั้น ท่านสามารถรับรู้ถึงอาถรรพณ์การฆ่าฟันของมันแน่นอน"

เจี่ยเฮียวฮงไม่ปฏิเสธ

อาถรรพณ์การฆ่าฟัน แม้เป็นวัตถุที่มองไม่เห็นและไม่อาจสัมผัสถูก แต่บุคคลเช่นเจี่ยเฮียวฮงต้องรับรู้ได้แน่นอน

และมีแต่บุคคลเช่นเจี่ยเฮียวฮงจึงรับรู้ได้

ชายชรากล่าวว่า

"ขณะที่มันพบเห็นท่าน ก็ต้องรับรู้ถึงอาถรรพณ์การฆ่าฟันของท่าน ดังนั้นต่อให้ท่านไม่ลงมือ มันก็จะฆ่าท่าน"

คำพูดนี้ก็ไม่ผิด

เจี่ยเฮียวฮงไม่เพียงสามารถรับอาถรรพณ์การฆ่าฟันของผู้อื่น ตนเองก็มีอาถรรพณ์การฆ่าฟันคุกคามคน

บุคคลที่มีอาถรรพณ์การฆ่าฟันสองคน เผชิญพบกัน ย่อมต้องต่อสู้จนตายไปฝ่ายหนึ่ง !

เจี่ยเฮียวฮงฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ดูท่าข้าพเจ้าคล้ายไม่มีหนทางเลือกอื่นอีก"

ชายชรากล่าวว่า

"ท่านความจริงไม่มี"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"แต่ท่านทราบได้อย่างไรว่ามันอยู่ที่นั้น ?"

ชายชรากล่าวช้า ๆ

"พวกเราความจริงนัดพบกันในที่นั้น มันหากไม่ตาย เราก็ต้องตายในเงื้อมมือมัน ความนี้ไม่มีหนทางเลือกได้"

เสียงของมันแผ่วทุ้มพิสดาร ดวงตาทอแววเศร้าสลดอีกครา

เนิ่นนานให้หลัง มันจึงกล่าวต่อช้า ๆ

"นี่เป็นชะตาของพวกเรา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถหลบรอดได้"

เจี่ยเฮียวฮงเข้าใจเจตนาของมัน

สำหรับกับคนบางคน ชะตาชีวิตความจริงเป็นเรื่องโหดเหี้ยมอำมหิต แต่ชายชราผู้นี้ไม่คล้ายเป็นคนเช่นนั้น

...หรือชายชรานี้ ก็มีความหลังอันโศกเศร้ารันทดและรวดร้าวใจ ?

...กาลก่อนมันที่แท้เป็นคนเยี่ยงไร ? ตอนนี้เป็นคนเยี่ยงไร ?

เจี่ยเฮียวฮงคิดใคร่ถาม แต่ไม่ได้ถาม

เจี่ยเฮียวฮงทราบว่า ชายชราต้องไม่ยอมบอกออกมา เจี่ยเฮียวฮงกระทั่งชื่อแซ่ของชายชราก็ไม่ได้ถาม

ชื่อแซ่ของคนไม่สำคัญ ประการสำคัญคือ ชายชราผู้นี้มีพระคุณช่วยชีวิตตน

สำหรับกับเจี่ยเฮียวฮง ขอเพียงทราบประการนี้ก็เพียงพอแล้ว

ชายชราจับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮงตลอดเวลา พลันกล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านไปได้แล้ว"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าไปในตอนนี้ ?"

"เราต้องการให้ท่านไปในตอนนี้"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

ชายชรากล่าวว่า

"เนื่องเพราะการค้าของพวกเราเสร็จสิ้นแล้ว"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"หรือพวกเราไม่สามารถคบหาเป็นสหาย ?"

ชายชรากล่าวโดยไม่ขบคิด

"ไม่สามารถ"

"เพราะเหตุใด ?"

ชายชรากล่าวว่า

"เนื่องเพราะมีคนประเภทหนึ่งไม่อาจมีสหายได้"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"ท่านเป็นคนประเภทนั้น ?"

"ไม่ว่าเป็นคนประเภทนั้นหรือไม่ ? ล้วนเป็นเฉกเช่นกัน เนื่องเพราะท่านเป็นคนประเภทนั้น"

เจี่ยเฮียวฮงก็เข้าใจเจตนาของมัน

มีคนประเภทหนึ่ง คล้ายโดดเดี่ยวเดียวดายมาแต่กำเนิด เนื่องเพราะนี่เป็นชะตาของพวกมัน

ชายชรากล่าวต่อช้า ๆ

"ไม่มีผู้ใดสามารถแก้ไขชะตาของตัวเอง ท่านหากคิดแก้ไขมัน สุดท้ายต้องโชคร้ายยิ่งกว่า"

ดวงตามันทอประกายเจิดจ้าดุจพลุไฟ เน้นเสียงว่า

"ท่านต้องจดจำคำพูดนี้ไว้ นี่เป็นบทเรียนที่เราได้จากประสบการณ์อันรวดร้าวรันทดจำนวนนับครั้งไม่ถ้วน"

วิกาลไม่ใช่ดำสนิท แต่เป็นสีครามทึบที่ใกล้เคียงกับสีดำ

เจี่ยเฮียวฮงเดินตามไม้กระดานเรือที่คับแคบขึ้นฝั่งที่เปียกชื้น พบว่าเท้าของตนยังอ่อนล้า

ชายชรากล่าวไม่ผิด ตนยังไม่ทุเลาเป็นปกติ ต้องผ่านไปอีกสองสามวัน ค่อยทุเลาดังเดิม

ได้ยินชายชรากล่าวไล่หลังว่า

"ท่านต้องจดจำอีกประการหนึ่งไว้ ต้องนอนหลับพักผ่อนอย่างเต็มที่สองวัน"

น้ำเสียงคล้ายเปี่ยมความห่วงใยกังวลกล่าวว่า

"เนื่องเพราะคนผู้นั้นไม่ใช่จัดการได้โดยง่าย ท่านต้องฟื้นฟูเรี่ยวแรงสู่สภาพเดิม"

ความห่วงใยกังวลจากใจจริง มักสร้างความซึ้งใจแก่ผู้พเนจรคนหนึ่ง

เจี่ยเฮียวฮงไม่เหลียวหน้ากลับ แต่อดถามมิได้

"ข้าพเจ้ายังต้องการอันใด ?"

ชายชรากล่าวว่า

"ยังต้องการโชค และกระบี่เล่มหนึ่ง กระบี่ที่รวดเร็วเล่มหนึ่ง !"

เสียงมันห่างหายออกไป ที่แท้เรือน้อยแล่นออกจากฝั่งแล้ว

สายน้ำสีครามทึบ วิกาลสีครามทึบ

ในที่สุดเรือน้อยหายลับกับม่านวิกาล และสายน้ำสีครามทึบ

เจี่ยเฮียวฮงก็ก้าวย่างสู่ทางน้อยที่ปรากฏหญ้าท่วมรกร้าง เดินตรงไปเบื้องหน้า

เจี่ยเฮียวฮงไม่ครุ่นคิดถึงเรื่องใดอีก เพียงคิดไปยังร้านสุราเล็ก ๆ นั้นโดยเร็ว มุ่งหวังให้จันทร์เพ็ญลอยขึ้นโดยเร็ว

ภายใต้แสงจันทร์เพ็ญ ที่หน้าป่าต้นปัง ผู้ที่รอพบตนเป็นคนเยี่ยงไร ?

เจี่ยเฮียวฮงจะโชคดี และได้กระบี่ไวดังที่ตนต้องการหรือไม่ ?

เจี่ยเฮียวฮงไม่มีความมั่นใจ

ต่อให้เจี่ยเฮียวฮงคือซาเสียวเอี้ย ที่มีเพลงกระบี่ไร้ผู้ต่อต้าน เจี่ยเฮียวฮงก็ไม่มีความมั่นใจ

เจี่ยเฮียวฮงสังหรณ์ใจว่า คนผู้นั้นเป็นใครแล้ว

มีแต่พยัคฆ์เสือดาว จึงสามารถสืบทราบร่องรอยของพยัคฆ์เสือดาวอีกตัวหนึ่ง

และมีแต่พยัคฆ์เสือดาว จึงรับรู้ถึงการดำรงคงอยู่ของพยัคฆ์เสือดาวอีกตัวหนึ่ง

เนื่องเพราะพวกมันเป็นเผ่าพันธุ์เดียวกัน

นอกจากพวกมันเอง ในโลกไม่มีสัตว์ประเภทอื่นสามารถตะปบกลืนกินพวกมัน

ในโลกไม่มีสัตว์ประเภทอื่นกล้าเข้าใกล้พวกมัน แม้แต่กระต่ายเปรียวและสุนัขจิ้งจอกก็ไม่กล้า

ดังนั้นพวกมันมักเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยว

เจี่ยเฮียวฮงต้องถามไถ่ตนเองในใจ

"ในชีวิตเรามีสหายมากน้อยเท่าใด มีสตรีมากน้อยเท่าใด ?"

ตนย่อมมีสหายและมีสตรี

แต่มีสหายสักกี่คน สัตย์ซื่อจริงใจต่อตน มีสตรีกี่นางเป็นของตนอย่างแท้จริง ?

เจี่ยเฮียวฮงหวนนึกถึงเมี้ยวจื้อ (ลูกชาวแม้ว) นึกถึงทิไคเซ้งแห่งสำนักคุ้มกันภัยธงแดง นึกถึงบุตรชายของจอมแพทย์นามกังท้วงฮัก

เจี่ยเฮียวฮงยังนึกถึงม่อยังชิวชิวและอัวอัว (ทาริกา)

...เป็นผู้อื่นทรยศต่อตน หรือตนทรยศต่อผู้อื่น ?

เจี่ยเฮียวฮงไม่กล้าขบคิดสืบต่อ

เจี่ยเฮียวฮงรู้สึกเจ็บปวดใจ จนอมน้ำขมทั่วทั้งปาก

จากนั้นเจี่ยเฮียวฮงถามตนเองอีกว่า

"ในชีวิตของเรา มีศัตรูมากน้อยเท่าใด ?"

ครั้งนี้ตนตอบได้อย่างมั่นใจกว่าที่แล้วมา

ตนมีศัตรูไม่น้อย และมีคนเกรงกลัวตนไม่น้อย

มีบ้างบางคนเกรงกลัวตน กลัวโดยไม่มีสาเหตุ เพียงแต่ตนคือซาเสียวเอี้ยเจี่ยเฮียวฮง

ผู้ที่แค้นตนก็มีไม่น้อย แต่เจี่ยเฮียวฮงไม่เคยนำพาปรารมภ์มาก่อน

อาจบางทีเจี่ยเฮียวฮงเพียงนำพาปรารมภ์คนคนเดียว

คนผู้นี้เป็นเงาทะมึนในจิตใจของตน โดยไม่อาจขจัดลบล้างได้

เจี่ยเฮียวฮงมุ่งหวังต้องการพบคนผู้นี้ คนผู้นี้ก็คงต้องการพบตน

เจี่ยเฮียวฮงทราบว่า ทั้งสองจะช้าเร็วต้องพบกัน

...วงนักเลงเมื่อมีซาเสียวเอี้ยเจี่ยเฮียวฮง และมีจอมกระบี่อี้จับซา ทั้งสองจะช้าเร็วต้องพบกันแน่นอน

...ตอนที่ทั้งสองเผชิญหน้ากัน ต้องมีโลหิตของคนผู้หนึ่ง ชโลมคมกระบี่ของอีกคนหนึ่ง

นี่คือชะตาของคนทั้งสอง !

บัดนี้ วันเวลานั้นใกล้กรายมาแล้ว

เจี่ยเฮียวฮงสังหรณ์ใจว่า ผู้ที่รอตนอยู่หน้าป่าต้นปังในคืนเดือนเพ็ญ คืออี้จับซา !

บทที่ 42
ราตรีในโรงเตี๊ยม

เป่าต้นปัง ใบปังแดงฉานปานเปลวอัคคี

นอกป่าต้นปังมีโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ แห่งหนึ่งทั้งยังจำหน่ายสุรา

ผู้ที่ออกเดินทางมักเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยว ขอเพียงผู้เดินทางบังเกิดความเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยว ในโรงเตี๊ยมจำหน่ายสุรา ไม่ว่าโรงเตี๊ยมใหญ่เล็กอย่างไร ล้วนเป็นเฉกเช่นกัน

ในโลกยังมีสิ่งใดขับไล่ความเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวได้ง่ายกว่าสุรา ?

เจ้าของโรงเตี๊ยมเป็นชายชราร่างอ้วนฉุและเฉื่อยช้า กลับมีภรรยาสาวนางหนึ่งในดวงตากลมโตของภรรยาเจ้าของโรงเตี๊ยม มักทอแววเลื่อนลอยและเหนื่อยหน่ายอย่างบอกไม่ถูก

ยามสนธยา นางมักนั่งเชื่องซึมเซาอยู่หลังคอกเสมียน เหม่อมองทางเดินเบื้องนอก คล้ายมุ่งหวังให้ปรากฏเทพบุตรขี่ม้าขาวผู้หนึ่งผ่านมา นำนางสลัดหลุดจากชีวิตที่จืดชืดไร้รสชาตินี้

ชีวิตความเป็นอยู่เช่นนี้ ความจริงไม่เหมาะสำหรับบุรุษหนุ่มที่คึกคักกระปรี้กระเปร่า แต่ที่นี่กลับมีผู้รับใช้หนุ่มฉกรรจ์ ที่คึกคักกระปรี้กระเปร่าถึงสองคน

พวกมันดูแลโรงเตี๊ยมนี้ ดุจมารดาที่เมตตาการุณย์เฝ้าดูแลบุตรของนาง ไม่ว่าลำบากยากเข็ญอย่างไรล้วนยินยอม ทั้งไม่คำนึงถึงว่าจะได้รับค่าตอบแทนอย่างไร

ขณะที่พวกมันจับจ้องมองเถ้าแก่เนี้ยที่สาวสะคราญ ดวงตาพลันทอประกาย

กระตือรือร้นทันที

อาจบางทีเพราะความกระตือรือร้นนี้ ทำให้พวกมันรั้งอยู่ที่นี้

ก่อนยามสนธยา เจี่ยเฮียวฮงมาถึงโรงเตี๊ยมนี้จับจองห้องพักพำนัก

ก้าวแรกที่เจี่ยเฮียวฮงเหยียบย่างเข้าสู่โรงเตี๊ยมก็พบว่า ในดวงตาโตและเลื่อนลอยของเถ้าแก่เนี้ยสาวแฝงการยั่วยวนอย่างบอกไม่ถูก

เจี่ยเฮียวฮงย่อมยังพบเห็นเรื่องอื่นอีก

ยามสนธยา เถ้าแก่เนี้ยกลับยกข้าวต้มร้อนกรุ่นหม้อหนึ่ง และผักต่าง ๆ สี่จานส่งมายังห้องพักเจี่ยเฮียวฮงด้วยตนเอง

ปกตินางไม่เคยกระทำเรื่องเช่นนี้มาก่อน ไม่ทราบเพราะเหตุใด วันนี้กลับนอกเหนือกฎเกณฑ์

เจี่ยเฮียวฮงจับจ้องมองนางวางอาหารลงบนโต๊ะทีละจาน

มาตรแม้นนางนั่งอยู่หลังคอกเสมียนชั่วนาตาปี แต่เอวของนางยังอ้อนแอ้นเสื้อผ้าที่นุ่มนิ่ม เผยเห็นกล้ามเนื้อใต้ช่วงเอวลงไปเต่งตึงแน่นหนา ขับนูนต่อสายตาเจี่ยเฮียวฮง แม้แต่ส่วนที่ลี้ลับที่สุดของสตรีก็ไม่นอกเหนือกฎเกณฑ์

นางหันหลังให้กับเจี่ยเฮียวฮง คล้ายจงใจให้เจี่ยเฮียวฮงสามารถเห็นสิ่งเหล่านี้โดยปราศจากข้อกริ่งเกรง

นางจงใจกระทำ หรือไม่มีเจตนา ?

ไม่ว่าอย่างไร หัวใจเจี่ยเฮียวฮงเริ่มเต้นเร็วขึ้น

เจี่ยเฮียวฮงไม่ได้ใกล้ชิดสตรีเป็นเวลานาน โดยเฉพาะสตรีเยี่ยงนี้

ตอนแรกเจี่ยเฮียวฮงยังไม่สนใจ จนบัดนี้ยังไม่ใคร่เชื่อถือ

แต่สตรีที่ธรรมดาสามัญ ทั้งค่อนข้างเกียจคร้านดูไปยังสกปรกเล็กน้อย กลับเป็นสตรีที่แท้จริงทุกสัดส่วน บนร่างกายล้วนเปล่งเสน่ห์อันร้อนแรงตามธรรมชาติเพียงพอกับการให้ผู้คนกระทำผิด

เจี่ยเฮียวฮงยังจำได้ว่า สามีของนางเคยเรียกชื่อของนาง เรียกนางว่า "แชแช" (เขียวสดใส)

ที่แท้เป็น "แชแช" (เขียวสดใส) หรือ "ชิงชิง" (ที่รัก) ?

หวนนึกถึงชายชราอ้วนฉุเฉื่อยช้านั้น กดทับบนเรือนร่างสดสาวของนาง พร่ำเรียก "ชิงชิง" (ที่รัก) ไม่ขาดปาก เจี่ยเฮียวฮงพลันบังเกิดความอึดอัดใจเล็กน้อย

นางไม่ทราบเหลียวหน้ามาตั้งแต่เมื่อใด ใช้ดวงตากลมโตและเลื่อนลอยคู่นั้นจับจ้องมองตน

เจี่ยเฮียวฮงไม่ใช่เด็กหนุ่มที่ไม่เคยผ่านโลกมา ดังนั้นไม่ได้หลบสายตาของนาง

บุรุษเช่นเจี่ยเฮียวฮงมักไม่ปกปิดความต้องการของตนเองที่มีต่อสตรีนางหนึ่ง

เจี่ยเฮียวฮงเพียงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ครั้งหน้าตอนที่ท่านเข้าห้องพักของผู้อื่น ทางที่ประเสริฐให้สวมเสื้อผ้าหนากว่านี้"

แซแซไม่ได้ยิ้ม และไม่หน้าแดง

นางเลื่อนสายตาลงมา หยุดนิ่งที่ตำแหน่งซึ่งเกิดการเปลี่ยนแปลงบนเรือนร่างของเจี่ยเฮียวฮง พลันกล่าวว่า

"ท่านไม่ใช่คนดีงาม"

"ข้าพเจ้าความจริงไม่ใช่"

แซแซกล่าวว่า

"ท่านความจริงไม่ต้องการให้เราผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าหนากว่านี้ ท่านเพียงต้องการให้เราเปลื้องเสื้อผ้าชุดนี้ออกมาด้วย"

นางเป็นสตรีหยาบกร้านธรรมดาคนหนึ่งจริง ๆ แต่คำพูดของนางก็เป็นถ้อยคำที่ผู้คนไม่อาจปฏิเสธได้

แซแซกล่าวอีกว่า

"ในใจท่านแม้คิดเช่นนั้น แต่ปากไม่กล้ากล่าวออกมา เนื่องเพราะเราเป็นภรรยาของผู้อื่นแล้ว"

เจี่ยเฮียวฮงรับฟังถึงตอนนี้ จึงกล่าว

"หรือว่าท่านไม่ใช่ ?"

แซ่แซกล่าวว่า

"เราเป็นภรรยาของผู้อื่นหรือไม่ ล้วนเป็นเช่นเดียวกัน"

เจี่ยเฮียวฮงทวนคำว่า

"เป็นเช่นเดียวกัน ?"

แซแซส่งเสียงดังอึมม์ กล่าวว่า

"เราความจริงมาเพื่อยั่วยวนท่าน"

เจี่ยเฮียวฮงตะลึงลานกับที่

เจี่ยเฮียวฮงคิดไม่ถึงนางจะกล่าวคำพูดนี้ออกมา

แชแชกล่าวว่า

"เนื่องเพราะท่านไม่ใช่คนดีงาม แต่มีรูปลักษณะไม่เลว เนื่องเพราะท่านไม่คล้ายคนยากไร้ เราก็ต้องการหาเงินทอง ดังนั้นได้แต่หาเงินทองด้วยวิธีนี้ เราไม่ยั่วยวนท่านจะยั่วยวนผู้ใด ?"

เจี่ยเฮียวฮงคิดหัวร่อ แต่หัวร่อไม่ออก

กาลก่อนเจี่ยเฮียวฮงก็เคยได้ยินสตรีกล่าวคำพูดเช่นนี้ แต่คิดไม่ถึงสตรีนางหนึ่งจะกล่าวคำพูดเหล่านี้ด้วยท่าทีเช่นนี้

ท่าทีของนางเคร่งขรึมจริงจัง คล้ายพ่อค้าที่เอาจริงเอาจัง กำลังตกลงการค้าที่เป็นจริงเป็นจังประการหนึ่ง

แชแชกล่าวว่า

"สามีเราก็ทราบเรื่องนี้ เงินที่ได้จากการเปิดโรงเตี๊ยม ยังไม่พอแม้กระทั่งเลี้ยงมันคนเดียว มันมีแต่ให้เราหาเงินทองด้วยวิธีนี้ แม้แต่ค่าแรงงานของคนใช้ทั้งสองก็เป็นเราใช้วิธีนี้จ่ายให้กับพวกมัน"

สตรีอื่นหากกล่าวคำพูดเหล่านี้ออกมา ต้องสร้างความสะอิดสะเอียนแก่ผู้รับฟังยิ่ง

แต่สตรีนางนี้แตกต่างไป

เนื่องเพราะนางเป็นสตรีประเภทนี้มาแต่กำเนิด คล้ายถือกำเนิดมาเพื่อกระทำเรื่องเช่นนี้โดยเฉพาะ

นี่เฉกเช่นกับเนื้อสุกรคือเนื้อสุกร ไม่ว่าปิ้งย่างหรือหุงต้ม ล้วนเป็นเนื้อสุกร ล้วนสามารถสร้างความอยากแก่ผู้ที่หิวโหยจนน้ำลายสอแทบหยดหยาด

ในที่สุดเจี่ยเฮียวฮงยิ้มออกมา

ในสภาพการณ์เช่นนี้ บุรุษหนึ่งหากยิ้มออก มักแสดงว่าการค้ารายนี้ตกลงสำเร็จแล้ว

แชแชพลันเดินเข้าหา ใช้เรือนร่างที่อบอุ่นและอวบอัดสมบูรณ์เสียดสีกับเจี่ยเฮียวฮง เอวอ้อนแอ้นบิดไหวไปมา

แต่เจี่ยเฮียวฮงพลันยื่นมือออก นางก็ถลันหลบอย่างสวยงาม

ตอนนี้นางเพียงแสดงตัวอย่างต่อเจี่ยเฮียวฮงเท่านั้น

แชแชกล่าวเสียงหยาดเยิ้ม

"คืนนี้เราค่อยมาใหม่ ท่านเปิดประตูทิ้งไว้ ดับโคมไฟของท่านด้วย"

กล่าวจบ ก็หันกายจากไป

ยามวิกาล

เจี่ยเฮียวฮงเป่าลมหายใจดับโคมไฟ

บนร่างเจี่ยเฮียวฮงคล้ายยังหลงเหลือกลิ่นหอมของแป้งประทินผิวราคาถูกของนาง แต่ในใจเจี่ยเฮียวฮงไม่มีความรู้สึกประพฤติผิดศีลธรรมแม้แต่น้อย

เจี่ยเฮียวฮงความจริงไม่ใช่คนธรรมดาสามัญ ทัศนคติที่มีต่อเรื่องราวต่าง ๆ ความจริงผิดแผกจากคนธรรมดาสามัญอยู่แล้ว

อย่าว่าแต่เจี่ยเฮียวฮงเห็นว่า นี่เป็นอาชีพเก่าที่สด และสัตย์ซื่อที่สด

สตรีนางนี้ต้องการมีชีวิตอยู่รอด

ตนเองต้องการสตรี

ชนชาวบู๊ลิ้มส่วนใหญ่เห็นว่า ก่อนที่จะต่อสู้ชิงชัยไม่อาจชิดใกล้กับเพศตรงข้าม

สตรีมักบั่นทอนพละกำลังของผู้คน

แต่เจี่ยเฮียวฮงคิดเห็นแตกต่างไป

เจี่ยเฮียวฮงเห็นว่านั่นไม่ใช่การบั่นทอนกำลัง หากแต่เป็นการหลอมรวม

สุราความจริงไม่อาจผสมน้ำ แต่หากเป็นสุรานึ่งเจ็ง ต้องผสมน้ำก่อนเล็กน้อย จึงสะกิดความหอมของสุราขึ้น

สภาพของเจี่ยเฮียวฮงก็เช่นกัน

การต่อสู้ครั้งนี้ อาจเป็นการต่อสู้ครั้งสุดท้ายของเจี่ยเฮียวฮง

คู่ต่อสู้ที่เจี่ยเฮียวฮงกำลังจะพบพานนี้ อาจเป็นคู่มือที่เข้มแข็งที่สุด เท่าที่เจี่ยเฮียวฮงเคยพบพานมา

ก่อนการต่อสู้ เจี่ยเฮียวฮงต้องผ่อนคลายอารมณ์ของตนเอง

มีแต่สตรีจึงสามารถผ่อนคลายอารมณ์ของตน

...ตนคือเจี่ยเฮียวฮง

...เจี่ยเฮียวฮงไม่อาจสู้แพ้เด็ดขาด !

ขอเพียงสามารถได้ชัย เจี่ยเฮียวฮงไม่คำนึงถึงเรื่องอื่นมากความ

หน้าต่างห้องพักของเจี่ยเฮียวฮงปิดสนิท

หน้าต่างกระดาษหนาและหยาบ แม้แต่แสงจันทร์ยังไม่อาจสาดลอดเข้ามา

คืนนี้จันทร์ใกล้เต็มดวง แต่ภายในห้องมืดมิดยิ่ง เจี่ยเฮียวฮงนอนอยู่ในความมืดเพียงลำพัง

เจี่ยเฮียวฮงกำลังรอคอยการมาของนาง

เจี่ยเฮียวฮงไม่ได้รอนาน

ในที่สุด ประตูห้องพักที่ปิดแง้มไว้ถูกผลักเปิดออก แสงจันทร์จึงสาดส่องเข้ามา

เห็นเงาร่างอ้อนแอ้นในชุดหลวมกว้างสายหนึ่งไหววูบ จากนั้นประตูถูกปิดลง เงาร่างนั้นก็ถูกกลืนหายไปในความมืด

เจี่ยเฮียวฮงไม่ได้เอ่ยปาก นางก็ไม่ได้เอ่ยปาก

วิกาลเงียบสงัด นางกลับไม่ก้าวย่างจนบังเกิดเสียงดัง คล้ายหิ้วรองเท้า เดินเท้าเปล่าเข้ามา

แต่เจี่ยเฮียวฮงรู้สึกได้ว่า นางเดินช้า ๆ มาถึงหัวเตียง รู้สึกได้ว่าเสื้อผ้าหลวมกว้างนั้นลื่นหลุดจากร่างนาง หล่นกองอยู่แทบเท้า

ใต้ชุดหลวมกว้าง ไม่มีอันใดปกปิดกายอีก

นางไม่ใช่สตรีที่เพิ่มความยุ่งยากให้กับผู้อื่น นางก็ไม่ชมชอบสร้างความยุ่งยากให้กับตนเอง

เรือนร่างของนางเป็นประกายขาวโพลงในความมืด

ส่วนสัดของนางอ้อนแอ้น แต่อวบอัดสมบูรณ์

ทั้งสองยังไม่เอ่ยปาก

ตอนนี้ถ้อยร้อยวาจาเป็นสิ่งเกินความจำเป็น ทั้งสองใช้วิธีที่เก่าแก่ที่สุด โบราณที่สุดกลืนกันและกันเข้าไป

เรือนร่างนางอบอุ่นผะผ่าว และนุ่มนิ่มละมุนมือ

การสนองตอบของนางรุนแรงกว่าที่เจี่ยเฮียวฮงคาดคิดไว้

เจี่ยเฮียวฮงชมชอบการสนองตอบเช่นนี้ มาตรแม้นตนพบว่านางไม่ใช่สตรีที่เรียกว่า "แชแช" ก็ตาม !

ทั้งสองพอแรกสัมผัส เจี่ยเฮียวฮงก็พบว่านางไม่ใช่แชแช

แต่นางเป็นสตรีจริง ๆ เป็นสตรีที่แท้จริง เป็นสตรีในมวลหมู่สตรี !

นางที่แท้เป็นใคร ?

ไฉนสวมรอยเป็นแชแชมาหาตน ?

เตียงไม้มักบังเกิดเสียงที่น่ารำคาญ ดังนั้นทั้งสองจึงเคลื่อนย้ายมาบนพื้น
พื้นห้องที่ไร้เสียง ทั้งเย็นทั้งแข็งกระด้าง
เจี่ยเฮียวฮงได้รับมากกว่าตนคาดหวังไว้ และจ่ายไปมากกว่าที่ตนคาดคิดไว้
เจี่ยเฮียวฮงถึงกับหอบหายใจ
รอจนเสียงหอบหายใจของเจี่ยเฮียวฮงสงบลง เจี่ยเฮียวฮงค่อยถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า
"เป็นท่าน"
นางขยับกายลุกขึ้นนั่งช้า ๆ น้ำเสียงแฝงแววเย้ยหยันอย่างประหลาด ไม่ทราบเย้ยหยันเจี่ยเฮียวฮงหรือเย้ยหยันต่อตัวเอง
"เป็นเรา"
นางกล่าวว่า
"เราทราบว่าท่านคิดไม่ถึงว่าเป็นเรา"
นางผลักหน้าต่างเล็ก ๆ ที่ข้างเตียงออก
จันทร์ใกล้เต็มดวงแล้ว
ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง ผมดำขลับของนางสยายลงมาประไหล่ที่เปลือยเปล่าใต้แสงจันทร์ลูบไล้ นางดูไปคล้ายดรุณีสาวที่เพิ่งเรียนรู้ถึงความรัก
นางย่อมไม่ใช่ดรุณีสาวอีก
นางกล่าวว่า
"เราทราบว่าท่านต้องการสตรีนางหนึ่ง ทุกครั้งที่ท่านบังเกิดความตึงเครียดล้วนเป็นเช่นนี้"
นางกลับเข้าใจในตัวเจี่ยเฮียวฮงยิ่ง
นางเป็นใคร ?
ได้ยินนางกล่าวต่อ
"แต่เราทราบว่าท่านไม่ต้องการเราแน่นอน"
ถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าว
"นอกจากเราแล้ว ไม่ว่าเป็นสตรีเยี่ยงไร ท่านล้วนไม่ปฏิเสธ แต่ท่านต้องปฏิเสธเราแน่นอน"
เจี่ยเฮียวฮงรับฟังถึงตอนนี้ จึงกล่าว

"ดังนั้นท่านจึงทำเช่นนี้ ?"

"มีแต่ใช้วิธีนี้ เราจึงสามารถให้ท่านต้องการเรา"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

นางกล่าวโดยไม่ขบคิด

"เนื่องเพราะเรายังชมชอบท่าน"

นางหันขวับมายังเจี่ยเฮียวฮง สายตาของนางสุกใสกว่าแสงจันทร์ และอ่อนละมุนกว่าแสงจันทร์

เจี่ยเฮียวฮงทราบว่านางกล่าวความจริง

ระหว่างตนกับนาง มีความเข้าใจลึกซึ้ง ไม่มีความจำเป็นต้องกล่าวโป้ปด

อาจบางทีเนื่องเพราะนางรักเจี่ยเฮียวฮง จึงคิดฆ่าเจี่ยเฮียวฮง !

รักลึกซึ้ง แค้นย่อมลึกล้ำ เนื่องเพราะนางไม่อาจครอบครองสิ่งที่นางรัก จึงบังเกิดความคิดทำลาย

เนื่องเพราะนางคือม่อยังชิวชิว !

นางไม่ใช่ดอกไม้ที่เปราะบางในสายลมฤดูใบไม้ร่วง หากแต่เป็นดอกเหมยในหิมะฤดูหนาว เป็นดอกฝิ่นในหุบเขาอบอุ่น เป็นกุหลาบอันสดใส ทั้งเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ทั้งมีพิษ มิหน่ำซ้ำมีหนามแหลมคม

ผู้ที่ใกล้ชิดกับนาง อาจถูกหนามแหลมทำร้ายถึงแก่ชีวิตได้ทุกขณะจิต !

บทที่ 43

ทั้งรักทั้งแค้น

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านดูออกว่า ข้าพเจ้าบังเกิดความตึงเครียด ?"

ม่อย้งชิวชิวกล่าวว่า

"เราดูไม่ออก แต่เราทราบ ท่านหากไม่ตึงเตรียด ไฉนแยแสเหลือบแลสตรีที่มีดวงตาคล้ายตาปลาตายนั้น ?"

นางทรุดนั่งที่ข้างกายเจี่ยเฮียวฮงอีกคราก่ล่าวสืบต่อ

"แต่เราขบคิดไม่เข้าใจว่า ท่านไฉนบังเกิดความตึงเครียดปานนี้ ?"

เจียเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านก็มีเรื่องขบคิดไม่เข้าใจ ?"

ม่อย้งชิวชิวถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

"อาจบางทีเราได้คิด เพียงแต่ไม่ยอมเชื่อเท่านั้น"

"อ้อ ?"

ม่อย้งชิวชิวกล่าวว่า

"เราเข้าใจตัวท่านตลอดมา มีแต่ความกลัว จึงบันดาลให้ท่านบังเกิดความตึงเครียด"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลัวอะไร ?"

ม่อย้งชิวชิวกล่าวว่า

"ท่านกลัวพ่ายแพ้ใต้คมกระบี่ผู้อื่น !"

เสียงของนางแฝงแววเย้ยหยัน กล่าวสืบต่อ

"เนื่องเพราะเจี่ยซาเสียวเอี้ยต้องไม่แพ้ตลอดกาล"

มาตรแม้นพื้นท้องปูผ้าปูที่นอน แต่ยังทั้งเย็นทั้งแข็งกระด้าง นางต้องขยับท่านั่ง ทิ้งน้ำหนักตัวทั้งหมดกับขาของเจี่ยเฮียวฮง จากนั้นจึงกล่าว

"แต่ในโลกนี้ผู้ที่สามารถคุกคามท่านมีไม่มากนัก อาจบางทีมีเพียงคนเดียว"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"ผู้ใด ?"

ม่อย้งชิวชิวเน้นเสียงว่า

"จอมกระบี่อี้จับซา !"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่า คู่มือของข้าพเจ้าครั้งนี้เป็นมัน ?"

ม่อย้งชิวชิวกล่าวว่า

"เราย่อมทราบ เนื่องเพราะท่านคือเจี่ยเฮียวฮง มันคืออี้จับซา พวกท่านทั้งสองต้องมีวันหนึ่งที่เผชิญพบกัน จะช้าเร็วต้องมีคนผู้หนึ่งเสียชีวิตใต้คมกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม"

นางทอดถอนใจกล่าวสืบต่อ

"นี่เป็นลิขิตของพวกท่าน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถแก้ไขกลับกลาย แม้แต่เราก็ไม่สามารถ"

เจี่ยเฮียวฮงเพ่งตาถามว่า

"ท่าน ?"

ม่อย้งชิวชิวกล่าวว่า

"เราความจริงต้องการให้ท่านตายในเงื้อมมือเรา ตายด้วยผงพิษละลายกระดูกของเรา คิดไม่ถึงยังมีคนช่วยชีวิตท่าน"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านทราบว่าคนผู้นั้นเป็นใคร ?"

ม่อย้งชิวชิวกล่าวว่า

"เราหากทราบว่ามีคนเช่นมันอยู่ในโลก คงปลิดชีวิตมันแต่แรกแล้ว"

นางฝืนยิ้มกล่าวสืบต่อ

"ตอนนี้เราแม้ทราบ แต่ก็สายเกินไปแล้ว"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านทราบแล้วว่ามันเป็นใคร ?"

ม่อยังชิวชิวกล่าวว่า

"มันเรียกว่าตวนจับชา (สิบสาม) มีมีดสิบสามเล่ม แต่เป็นมีดช่วยชีวิต"

ตวนจับชาย่อมเป็นชายชรานั้น

ที่แท้วงนักเลงไม่เพียงมีอี้จับชา ยังมีตวนจับชา

เจี่ยเฮียวฮงขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไฉนไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน ?"

ม่อยังชิวชิวกล่าวว่า

"เนื่องเพราะอี้จับชาคิดฆ่ามัน มันจึงไม่กล้าเสนอหน้า ตราบใดที่อี้จับชามีชีวิตอยู่ มันไม่กล้าปรากฏขึ้นในวงนักเลง"

เจี่ยเฮียวฮงพลันระบายลมหายใจยาว ๆ คล้ายปลดภาระอันหนักอึ้งลงจากไหล่ กล่าวว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้านับว่าคลายใจแล้ว"

ม่อยังชิวชิวถามว่า

"ท่านคลายใจอะไร ?"

เจี่ยเฮียวฮงบอกความในใจของตนออกไป

"ข้าพเจ้าระแวงสงสัยว่า ผู้ที่ช่วยชีวิตข้าพเจ้าคืออี้จับชา มันที่ช่วยชีวิตข้าพเจ้าเพียงเพราะต้องการพิสูจน์ความเลื่อมล้ำต่ำสูงกับข้าพเจ้า"

ม่อยังชิวชิวกล่าวเสริมขึ้น

"แต่มันกลับช่วยชีวิตท่าน ท่านไหนเลยปลิดชีวิตมันได้"

"มิผิด"

ม่อยังชิวชิวกล่าวว่า

"ท่านหากวิตกกังวลข้อนี้ตอนนี้ ท่านสามารถวางใจได้แล้ว ตวนจับชารับรองไม่ใช่อี้จับชา"

นางลูบคลำแผ่นอกเจี่ยเฮียวฮงเบา ๆ กล่าวสืบต่อ

"เราทราบว่า อี้จับชาไม่ใช่คู่มือของท่านเด็ดขาด ท่านต้องฆ่ามันได้แน่นอน"

เจี่ยเฮียวฮงจับจ้องมองนาง ถามว่า

"ท่านมาที่นี้ เพียงเพื่อให้ข้าพเจ้าวางใจ ?"

ม่อย้งชิวชิวกล่าวเสียงนุ่มนวล

"เรามาที่นี้ เพียงเพราะเรายังชมชอบท่าน"

น้ำเสียงของนางแสดงออกซึ่งความรัก กล่าวสืบต่อ

"บางครั้งเราก็แค้นท่าน แค้นจนปรารถนาให้ท่านตกตายตำตา แต่ผู้อื่นหากคิดกระทบถูกท่านเราก็มีโทสะ ต่อให้ท่านต้องตาย ก็ต้องตายในเงื้อมมือเรา"

คำพูดของนางนี้ก็เป็นความจริง

ในชีวิตของนาง อาจบางทีมีชีวิตอยู่ท่ามกลางความคิดขัดแย้งและเจ็บปวดรวดร้าว

นางก็คิดแสวงหาความสุข ทุกผู้คนล้วนมีสิทธิ์แสวงหาความสุข เพียงแต่นางใช้ผิดวิธี

เจี่ยเฮียวฮงทอดถอนใจ ผลักมือนางออกเบา ๆ

อาจบางทีพวกตนล้วนผิดไป แต่ตนไม่ต้องการครุ่นคิดต่อไป ตนพลันรู้สึกเหนื่อยหน่ายยิ่ง

ได้ยินม่อย้งชิวชิวถามว่า

"ท่านกำลังคิดอะไร ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงคิดหาสถานที่หนึ่ง นอนหลับให้เต็มตาสักครั้ง"

ม่อย้งชิวชิวกล่าวว่า

"ท่านไม่หลับในที่นี้ ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"มีท่านอยู่ข้างกาย ข้าพเจ้านอนไม่หลับ"

ม่อย้งชิวชิวถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ายังไม่คิดตายในเงื้อมมือท่าน อย่างน้อยตอนนี้ยังไม่คิด"

กล่าวจบ ผุดลุกขึ้นตระเตรียมจากไป

ม่อย้งชิวชิวความจริงไม่รั้งตัวเจี่ยเฮียวฮงไว้

นางล่วงรู้นิสัยใจคอเจี่ยเฮียวฮงเป็นอย่างไร เจี่ยเฮียวฮงหากคิดไป ไม่ว่าผู้ใดก็ฉุดรั้งไว้ไม่ได้

ท่านหากฉุดดึงมือมันไว้ ต่อให้เจี่ยเฮียวฮงต้องฟันมือตัวเองก็ต้องไปให้จงได้ หากท่านฟันเท้าของมัน เจี่ยเฮียวฮงแม้ต้องคืบคลาน ก็ขอคืบคลานไป

แต่ครั้งนี้นางกลับฉุดรั้งเจี่ยเฮียวฮงไว้ กล่าวว่า

"วันนี้ท่านสามารถนอนหลับในที่นี้อย่างวางใจ"

นางอธิบายว่า

"ต่อให้กาลก่อนเราปรารถนาใคร่ฆ่าท่าน แต่ตอนนี้เราไม่คิด อย่างน้อยตอนนี้เราไม่คิดกระทำ"

เจี่ยเฮียวฮงยิ้มออกมา กล่าวว่า

"หรือวันนี้เป็นวันพิเศษอันใด ?"

"วันนี้ไม่ใช่วันพิเศษอันใด แต่มีบุคคลพิเศษมาคนหนึ่ง"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"ผู้ใด ?"

ม่อยังชิวชิวลุกขึ้นนั่งช้า ๆ เกล้าผมยาวสยายเป็นมวยบนศีรษะ จากนั้นจึงกล่าวเบา ๆ

"ท่านสมควรจำได้ว่า พวกเรายังมีบุตรชายคนหนึ่ง"

เจี่ยเฮียวฮงย่อมจำได้

วันเวลาที่ผ่านมา เจี่ยเฮียวฮงรู้จักลืมเลือนเรื่องไม่บังควรนึกถึงได้

แต่เรื่องนี้ตนไม่คิดลืมเลือน และลืมไม่ได้

เชี่ยวตี๋เป็นบุคคลที่ตนไม่อาจลืมได้

เจี่ยเฮียวฮงแทบกระโดดปราดขึ้น โพล่งขึ้น

"มันก็มาแล้ว ?"

ม่อยังชิวชิวผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวว่า

"เราเป็นคนนำพามันมา"

เจี่ยเฮียวฮงบีบมือนางแนบแน่น กล่าวว่า

"ตอนนี้มันอยู่ที่ใด ?"

ม่อยังชิวชิวกล่าวว่า

"มันไม่ทราบท่านอยู่ที่นี้ ท่านก็ไม่มีวันหามันพบ"

นางถอนใจเบา ๆ กล่าวสืบต่อ

"ต่อให้หาพบ จะมีประโยชน์ใด ? หรือท่านไม่ทราบว่ามันแค้นท่าน แค้นที่ท่านไม่ยอมรับมันเป็นบุตรในสายเลือด ไม่ได้ทำหน้าที่ของบิดาอย่างเต็มกำลัง ?"

นางเพ่งตามองเจี่ยเฮียวฮง กล่าวว่า

"หรือตอนนี้ ท่านมีกำลังขวัญบอกต่อมันว่าท่านเป็นบิดาของมัน ?"

เจี่ยเฮียวฮงคลายมือจากการยึดกุมมือนาง

มือของเจี่ยเฮียวฮงเย็นเฉียบ หัวใจเจี่ยเฮียวฮงยิ่งเย็นยะเยียบ

ม่อย้งชิวชิวกล่าวอีกว่า

"แต่ท่านหากสามารถโค่นอี้จับชาพ่ายแพ้ เราจะนำมันมาพบท่าน มิหนำซ้ำบอกต่อมันว่าท่านเป็นบิดาของมัน"

ดวงตาของนางพลันทอแววเจ็บปวดรวดร้าว กล่าวว่า

"เด็กผู้หนึ่งหากไม่ทราบว่า บิดาของตัวเองเป็นใคร ไม่เพียงมันเจ็บปวดรวดร้าวใจ มารดาของมันก็บังเกิดความเจ็บปวดรวดร้าว"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ดังนั้นท่านก็ไม่ได้บอกต่อมันว่า ท่านเป็นมารดาผู้บังเกิดเกล้าของมัน ?"

ม่อย้งชิวชิวยอมรับว่า

"เราไม่ได้บอก"

สีหน้านางเจ็บปวดรวดร้าวกว่าเดิม กล่าวว่า

"แต่ตอนนี้เราอายุมากขึ้น สิ่งที่เราต้องการส่วนใหญ่ล้วนได้มา ตอนนี้เพียงต้องการมีบุตรชายคนหนึ่ง ต้องการได้บุตรชายเยี่ยงมันคนหนึ่ง"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"หรือท่านตัดสินใจบอกเรื่องทั้งหมดต่อมัน ?"

ม่อย้งชิวชิวส่งเสียงดังอึมม์ กล่าวว่า

"เรายังจะบอกต่อมันว่า ท่านไม่ได้เป็นฝ่ายผิด คนผิดคือเรา"

เจี่ยเฮียวฮงแทบไม่เชื่อว่า ม่อย้งชิวชิวยอมรับผิด ต้องจับจ้องมองนางอย่างสงสัย อดถามมิได้

"ท่านเมื่อตกลงใจ ไฉนต้องรอจนข้าพเจ้าโค่นอี้จับชาพ่ายแพ้ ค่อยบอกต่อมัน ?"

"เนื่องเพราะท่านหากไม่เอาชัยอี้จับชา มีแต่ตาย !"

เจี่ยเฮียวฮงไม่อาจปฏิเสธ

เจี่ยเฮียวฮงหากต่อสู้กับศัตรู มีแต่สู้จนตกตาย ไม่อาจพ่ายแพ้เด็ดขาด

ม่อย้งชิวชิวกล่าวสืบต่อ

"หากท่านเสียชีวิตใต้คมกระบี่อี้จับชา เราไยต้องให้มันทราบว่ามันมีบิดาเยี่ยงนี้คนหนึ่ง ไยต้องเพิ่มความกลัดกลุ้มและเจ็บปวดรวดร้าวแก่มัน ?"

นางเน้นเสียงทีละคำ

"เราไยต้องปล่อยให้มันไปตายอีก ?"

เจี่ยเฮียวฮงทวนคำว่า

"ไปตาย ?"

"มิผิด มันหากทราบว่าบิดาของตนเองเสียชีวิตใต้คมกระบี่ของอี้จับชา ย่อมต้องให้ล้างแค้นให้กับมัน แต่มันไหนเลยเป็นคู่มือของอี้จับชา ไม่ใช่ไปตายเป็นอะไร ?"

เจี่ยเฮียวฮงนิ่งเงียบงันไป

เจี่ยเฮียวฮงมิอาจไม่ยอมรับว่า คำพูดของนางมีเหตุผล ตนย่อมไม่มุ่งหวังให้บุตรของตนไปตาย

ม่อย้งชิวชิวยิ้มอีกครา กล่าวเสียงนุ่มนวล

"แต่เราเชื่อว่าท่านต้องไม่พ่ายแพ้ ท่านเองก็สมควรมีความมั่นใจ"

เจี่ยเฮียวฮงนิ่งเงียบงัน เนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ

"ครั้งนี้ข้าพเจ้าไม่มีความมั่นใจ"

ม่อย้งชิวชิวคล้ายตื่นเต้นสงสัยยิ่ง กล่าวว่า

"หรือแม้แต่ท่าน ก็ไม่สามารถทำลายสิบสามกระบี่ครำชีวิตของมัน ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"สิบสามกระบี่ครำชีวิตไม่น่ากลัว ที่น่ากลัวคือกระบี่ที่สิบสี่"

"ยังมีกระบี่ที่สิบสี่อีก ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวอย่างมั่นใจ

"มี"

ม่อย้งชิวชิวกล่าวย้ำว่า

"ท่านหมายความว่า สิบสามกระบี่ครำชีวิตของมัน ยังมีท่วงท่าพลิกแพลงที่สิบสี่ ?"

"มิผิด"

ม่อย้งชิวชิวกล่าวว่า

"ต่อให้มีจริง ๆ เกรงว่าแม้แต่มันเองก็ไม่ทราบ"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ต่อให้กาลก่อนมันไม่ทราบ ตอนนี้คงทราบแล้ว"

ม่อย้งชิวชิวกล่าวว่า

"แต่เราเชื่อว่า กระบี่ที่สิบสี่ของมันไม่แน่นักว่าสามารถเอาชนะท่าน"

นางคล้ายบังเกิดความเชื่อมั่นต่อเจี่ยเฮียวฮงตลอดกาล

เจี่ยเฮียวฮงนิ่งเงียบงัน ผ่านไปอีกเนิ่นนานจึงกล่าว .

"มิผิด มันไม่แน่นักว่าสามารถเอาชนะข้าพเจ้า"

ม่อยังชิวชิวลิงโลดขึ้นมาอีกครา กล่าวว่า

"เราคาดว่าท่านไม่แน่นักว่า มีวิธีทำลายกระบี่นี้ได้"

เจี่ยเฮียวฮงไม่ตอบคำ

เจี่ยเฮียวฮงครุ่นคิดถึงท่าจู่โจมดุจสายฟ้านั้นอีกครา

...ทิไคเซ้งแห่งสำนักคุ้มกันภัยธงแดง ร่ำเรียนสิบสามกระบี่คร่าชีวิตจากอี้จับซา ใช้จู่โจมต่อเจี่ยเฮียวฮง เป็นเหตุให้เจี่ยเฮียวฮงครุ่นคิดกระบี่สิบสี่ได้

...กระบี่ที่สิบสี่ของอี้จับซาความจริงแกร่งกร้าวไร้ผู้ต่อต้าน ไม่มีช่องโหว่ให้จู่โจมทำลาย แต่พอเผชิญกับท่าจู่โจมดุจสายฟ้าก็แปรเปลี่ยนไป เปลี่ยนเป็นน่าหัวร่อยิ่ง

นี่คือคำพูดที่เจี่ยเฮียวฮงกล่าวกับทิไคเซ้งในวันนั้น ตนไม่ได้คุยโอ่ และไม่ได้ประโคมโหม

...พริบตาที่คนผู้หนึ่งใกล้ตาย ที่แท้ครุ่นคิดเรื่องใด ?

...ครุ่นคิดถึงญาติสหายทั้งหมดในชีวิตของตน คิดถึงความหฤหรรษ์และเจ็บปวดรวดร้าวทั้งมวลหรือไม่ ?

...เราไม่ได้คร่นคิดถึงวิธีนี้

พริบตาที่เจี่ยเฮียวฮงเผชิญความตายคุกคาม ยังครุ่นคิดถึงกระบี่ที่สิบสี่ของอี้จับซา

ในชีวิตเจี่ยเฮียวฮงยอมสละเพื่อกระบี่ ก่อนตายไหนเลยครุ่นคิดถึงเรื่องอื่นได้ ?

...พริบตานั้น ในใจเราคล้ายปรากฏประกายสายฟ้าวูบผ่าน

ประกายสายฟ้าที่ว่าคือปฏิภาณวูบ

ขณะที่นักกวีทั้งหลาย เอื้อนกลอนที่เป็นอมตะบทหนึ่ง ในใจก็คงบังเกิดประกายสายฟ้าวูบผ่าน

เพียงแต่ปฏิภาณนั้น ไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ ท่านต้องตระเตรียมมอบชีวิตจิตใจทั้งมวลออกไปก่อน ในใจจึงปรากฏไหวพริบปฏิภาณวูบขึ้นดุจประกายสายฟ้า

ม่อยังชิวชิวจับจ้องมองสีหน้าเจี่ยเฮียวฮง สีหน้าท่าทียิ่งปลอดโปร่งกว่าเดิม กล่าวว่า

"เราคาดว่า ตอนนี้ท่านคงมีวิธีทำลายกระบี่ที่สิบสี่ของมันแล้ว"

นางยิ้มพลางกล่าวสืบต่อ

"ท่านไม่ต้องปิดบังเรา ท่านปิดบังเราไม่ได้"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวช้า ๆ

"มิผิด ข้าพเจ้าสามารถทำลายกระบี่ที่สิบสี่ของอี้จับซา น่าเสียดาย..."

"น่าเสียดายอันใด ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"น่าเสียดาย ที่กระบี่ที่สิบสี่ยังไม่ใช่แก่นแท้ของเพลงกระบี่มัน !"

ม่อยังชิวชิวมองดูสีหน้าอันหนักอึ้งจริงจังของเจี่ยเฮียวฮง อดหวั่นไหวใจมิได้กล่าวว่า

"กระบี่ที่สิบสี่ยังไม่ใช่ ?"

"ไม่ใช่เด็ดขาด !"

ม่อยังชิวชิวถามว่า

"อย่างนั้นแก่นแท้ของเพลงกระบี่มันอยู่ที่ใด ?"

เจี่ยเฮียวฮงเน้นเสียงว่า

"อยู่ที่กระบี่ที่สิบห้า !"

ม่อยังชิวชิวกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ไม้ตายประจำตัวของอี้จับซา คือสิบสามกระบี่ครำชีวิตชัด ๆ ไฉนยังมีกระบี่ที่สิบห้า ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"เพลงกระบี่ของอี้จับซาชุดนี้ลึกลับพิสดาร สมควรต้องมีท่าพลิกแพลงที่สิบห้าแน่นอน นี่คล้ายกับ..."

"คล้ายกับอะไร ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"คล้ายดอกไม้ต้นหนึ่ง"

ดวงตาของตนเป็นประกาย เนื่องเพราะตนนึกหาคำสมมติที่เหมาะสมได้ดังนั้นกล่าวต่อโดยเร็ว

"สิบสามกระบี่แรก เพียงเป็นรากฐานของดอกไม้ กระบี่ที่สิบสี่ก็เพียงเป็นบรรดากึ่งใบ ต้องรอจนเกิดท่าพลิกแพลงที่สิบห้า ดอกไม้จึงเริ่มเบ่งบาน กระบี่ที่สิบห้าจึงเป็นดอกที่แท้จริง"

ดอกไม้ที่งดงามต้องมีใบเขียวขจีขับเน้น ต้องมีรากจึงเจริญงอกงาม แต่ดอกไม้หากไม่ออกดอก ดอกไม้ต้นนี้ก็ไม่อาจนับเป็นดอกไม้ได้

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวสรุปว่า

"สิบสามกระบี่คร่าชีวิตก็เช่นกัน หากไม่มีกระบี่ที่สิบห้า เพลงกระบี่ชุดนี้ก็ไม่มีคุณค่าอันใด"

ม่อยังชิวชิวกล่าวว่า

"หากแม้นมีกระบี่ที่สิบห้า แล้วจะเป็นไร ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"เมื่อถึงเวลานั้น ไม่เพียงข้าพเจ้าไม่ใช่คู่มือของมัน ทอดตาทั้งแผ่นดิน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ใช่คู่มือของมัน !"

ม่อยังชิวชิวกล่าวเสริมขึ้น

"เมื่อถึงเวลานั้น ท่านต้องตายใต้คมกระบี่ของมัน !"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ขอเพียงสามารถเห็นกระบี่เช่นนั้นปรากฏขึ้นในบู๊ลิ้ม ข้าพเจ้าแม้ต้องตายใต้คมกระบี่ของมันก็ไม่อาลัยชีวิต"

ใบหน้าของตนเป็นประกายด้วยความกระตือรือร้น

มีแต่กระบี่ จึงเป็นเป้าหมายที่แท้จริงในชีวิตของตน จึงเป็นชีวิตจิตใจที่แท้จริงของตน !

ขอเพียงมรรคากระบี่ สามารถดำรงคงอยู่สืบไป ชีวิตของตนสามารถคงอยู่สืบไปหรือไม่ หามีความสำคัญไม่

ม่อยังชิวชิวเข้าใจในตัวเจี่ยเฮียวฮง แต่ไม่มีวันเข้าใจข้อนี้

นางก็ไม่คิดทำความเข้าใจ

...หากคิดเข้าใจข้อนี้ ออกจะเจ็บปวดรวดร้าวไป ลำบากยากเย็นไปแล้ว

ตอนนี้นางเพียงกังวลสนใจในเรื่องหนึ่ง ดังนั้นถามว่า

"ตอนนี้ อี้จับซาคิดค้นกระบี่นั้นได้แล้วหรือไม่ ?"

เจี่ยเฮียวฮงไม่ตอบคำ

ปัญหาข้อนี้ไม่มีผู้ใดตอบได้ และไม่มีผู้ใดทราบได้

บทที่ 44
กระบี่ที่สิบห้า

วิกาสเริ่มดึก จันทร์ใกล้เต็มดวง

มาตรแม้นไม่ใช่สถานที่เดียวกัน แต่ก็เป็นจันทราดวงเดียวกัน มาตรแม้นไม่ใช่คนคนเดียวกัน บางครั้งก็มีความรู้สึกเฉกเช่นกัน

ใต้แสงจันทร์ มีแม่น้ำสายหนึ่ง บนสายน้ำมีเรือน้อยลำหนึ่ง

ที่หัวเรือมีเตาไฟหม้อหนึ่ง น้ำชาป้านหนึ่ง และชายชราที่โดดเดี่ยวเดียวดายผู้หนึ่ง

ในมือชายชรามีท่อนไม้ท่อนหนึ่ง และมีดเล่มหนึ่ง

ท่อนไม้ยาวสี่เชียะ มีดยาวเจ็ดนิ้ว

ชายชรากำลังใช้มีดเล่มนั้น ฟันท่อนไม้ช้า ๆ

...มันคิดฟันท่อนไม้ท่อนนี้เป็นอะไร หรือคิดฟันเป็นกระบี่เล่มหนึ่ง ?

คมมีดเคลื่อนไหวรวดเร็วยิ่ง มือของมันก็มั่นคงยิ่ง

ไม่ว่าผู้ใดล้วนคิดไม่ถึงว่า ชายชราที่สูงอายุเช่นนี้จะมีมือที่มั่นคงปานนี้

ท่อนไม้ค่อย ๆ ปรากฏเป็นรูปร่างขึ้น เป็นลักษณะของกระบี่จริง ๆ

ท่อนไม้ที่ยาวสี่เชียะ ในที่สุดถูกฟันเป็นกระบี่ยาวสามเชียะเจ็ดนิ้วเล่มหนึ่ง มีทั้งโกร่งกระบี่ และมีคมกระบี่

ชายชราลูบคลำคมกระบี่เบา ๆ แสงไฟในเตาส่องต้องใบหน้ามัน สีหน้ามันปรากฏแววประหลาดพิสดารชนิดหนึ่ง

ไม่ว่าผู้ใดก็ดูไม่ออกว่า นั่นเป็นแววกระตือรือร้นหรือเศร้าเสียใจ หรือสะทกสะท้อน ?

แต่ท่านหากสังเกตดวงตาของมัน จะดูออกว่ามันเพียงกำลังหวนรำลึกถึง

หวนรำลึกถึงวันเวลาที่เต็มไปด้วยความกระตือรือร้นคึกคัก และเต็มไปด้วยความเจ็บปวดรวดร้าวและเศร้าสลด

ชายชรากุมด้ามกระบี่ ทรงกายขึ้นช้า ๆ

ปลายกระบี่ไม้ปล่อยห้อยลง แต่ร่างที่งองุ้มของมันพลันตั้งตรง

มันลุกขึ้นยืนเต็มตัว พริบตานั้น ตลอดทั้งร่างล้วนแปรเปลี่ยนไป

การเปลี่ยนแปลงนี้ คล้ายกระบี่คมกล้าที่ถูกสอดในฝักหนังเก่า ๆ เล่มหนึ่ง พอถูกชักออกมาก็เปล่งประกายทันที

ตัวมันก็เช่นเดียวกัน

พริบตานั้น ตัวมันคล้ายเปล่งประกายจนเจิดจ้า

ประกายนี้ทำให้มันเปลี่ยนเป็นมีชีวิตชีวา ทำให้มันคล้ายอ่อนเยาว์กว่าที่เป็นอยู่ยี่สิบปี

...คนผู้หนึ่งพอจับกระบี่ ไฉนแปรเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ?

...หรือว่ามันความจริงเป็นคนที่เปล่งประกายผู้หนึ่ง ?

มีแต่มันเองจึงทราบได้

มันความจริงจับกระบี่ตลอดมา ผู้ที่เสียชีวิตใต้คมกระบี่มันมีจำนวนมากมายสุดคณานับ

แต่นับแต่มันทราบข่าวการตายของเจี่ยเฮียวฮง มันก็ทิ้งกระบี่คู่มือลงในทะเลสาบวารีเขียว อันเป็นถิ่นกำเนิดของเจี่ยเฮียวฮง

นับแต่นั้นมันไม่ได้จับกระบี่อีก

สายน้ำไหลเอื่อยอื่ง เรือน้อยลอยล่องบนผิวน้ำ

แต่ชายชราคล้ายตะปูตัวหนึ่ง ตอกตรึงติดกับหัวเรือ เพ่งมองคมกระบี่ในมือแทงออกอย่างละลิ่วแผ่วพลิ้ว

กระบี่สลักจากไม้ท้อ หมองมัวและเทอะทะ

แต่กระบี่นี้พอแทงออก กระบี่เล่มนี้คล้ายแปรเปลี่ยนไป เปลี่ยนเป็นเปล่งประกาย เป็นมีชีวิต !

เนื่องเพราะมันได้ทุ่มเทพลังชีวิตของมัน เข้าสู่กระบี่ไม้เล่มนี้

กระบี่แทงออกอย่างแผ่วพลิ้ว ความจริงไม่มีข้อพลิกแพลงใด ๆ

แต่แล้วข้อพลิกแพลงพลันบังเกิดขึ้น เกิดขึ้นตามกฎวิถีชาติเช่นสายน้ำ

กระบี่ตกอยู่ในเงื้อมมือมัน คล้ายขวานในมือลู่ปัง* พู่กันในมือเฮ้งฮีจือ** ไม่เพียงมีชีวิต ทั้งยังมีวิญญาณ

มันร่ายรำอย่างปลอดโปร่งเฉื่อยชา ใช้ตามใจปรารถนา ชั่วพริบตาแทงออกสิบสามกระบี่

เพลงกระบี่ความจริงคล่องแคล่วแผ่วพลิ้วดุจสายน้ำ แต่พอทิ่มแทงกระบี่ที่สิบสามออก ผิวน้ำคล้ายปรากฏรังสีการฆ่าฟันขึ้น แผ่นดินแผ่นฟ้าคล้ายปกคลุมด้วยรังสีการฆ่าฟัน !

กระบี่ที่สิบสามพอทิ่มแทงออก ความพลิกแพลงทั้งมวลคล้ายถึงที่สุด คล้ายกับสายน้ำไหลถึงสุดทาง

สภาวะกระบี่ของมันเชื่องช้าลง เปลี่ยนเป็นเชื่องช้ายิ่ง

มาตรแม้นเชื่องช้า แต่ยังพลิกแพลง พลันสะบัดกระบี่ออก ใช้ออกโดยไร้ระเบียบแบบแผน ไร้ขอบเขตจำกัด

แต่กระบี่นี้คล้ายดวงตาของมังกร แม้กลางว่างเปล่า แต่เป็นศูนย์รวมความพลิกแพลงทั้งมวล

นี่คือกระบี่ที่สิบสี่ของมัน !

พลังกระบี่และรังสีการฆ่าฟันบนผิวน้ำล้วนเข้มข้นยิ่ง คล้ายเมฆดำปกคลุมทั่วท้องฟ้า

แต่กระบี่นี้พอทิ่มแทงออก เมฆดำบนท้องฟ้าคล้ายถูกขจัดปัดเป่าไป ปรากฏแสงอาทิตย์ขึ้น

แต่นี่ไม่ใช่แสงอาทิตย์อันอบอุ่น หากแต่เป็นอาทิตย์ร้อนแรงประหนึ่งละลายทองคำ เป็นอาทิตย์สนธยาที่แดงฉานปานโลหิต

กระบี่นี้พอทิ่มแทงออก ท่าพลิกแพลงทั้งมวลล้วนสิ้นสุด สายน้ำที่ไหลหลั่งถึงสุดทาง ตอนนี้คล้ายแห้งขอดอย่างสิ้นเชิง

---

*ลู่ปังเป็นช่างไม้สมัยเลียดก๊ก ภายหลังถูกยกย่องเป็นบรมครูของสถาปนิก

**เฮ้งฮีจือเป็นนักเขียนพู่กันสมัยจิ้น ทั้งยังเป็นจิตรกร ลายพู่กันของเฮ้งฮีจือ ได้รับยกย่องว่าวิจิตรงดงามที่สุด...ปล.ผู้เรียบเรียง

พละกำลังของมันก็ใกล้สิ้นสุด

มิคาดยามนั้น ปลายกระบี่พลันเกิดการสั่นพลิ้วอย่างประหลาดพิสดาร

ปลายกระบี่ความจริงชี้เฉียงไปยังเตาไฟ พอเกิดการสั่นพลิ้ว ไฟในเตาพลันดับวูบไป !

คมกระบี่แม้สั่นพลิ้ว แต่การเคลื่อนไหวที่มือยู่กลับหยุดยั้งยุติลง

ยุติลงโดยเด็ดขาด !

แม้แต่เรือน้อยที่ส่ายโคลงเคลงบนผิวน้ำตลอดเวลาก็หยุดชะงักลง

ไม่มีคำพูดใด สามารถบรรยายสภาพการณ์ตอนนี้ได้ มีแต่คำจำกัดความเพียงคำเดียว...ตาย...!

ไม่มีการพลิกแพลง และไม่มีชีวิต

สิ่งที่มาพร้อมกับกระบี่นี้ มีแต่ความตาย !

มีแต่ "ความตาย" จึงเป็นข้อยุติของทุกสรรพสิ่ง เป็นข้อยุติที่แท้จริง

...สายน้ำแห้งขอด การพลิกแพลงหยุดยั้งยุติ ชีวิตดับสูญสิ้นสุด ทุกอินทรีย์มอดมลายสลายสิ้น

นี่จึงเป็นแก่นแท้ของสิบสามกระบี่คร่าชีวิต !

นี่จึงเป็นกระบี่คร่าชีวิตที่แท้จริง

กระบี่นี้กลับเป็นกระบี่ที่สิบห้า !

แว่วเสียงดังเพียะ กระบี่ไม้หักสะบั้นเป็นสองท่อน

สายน้ำหลั่งไหลอีกครา เรือน้อยก็ลอยล่องอีกครา

แต่ชายชรายังยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว เหงื่อกาฬไหลพรั่งพรูดุจห่าฝน ชโลมเสื้อผ้าจนชุ่มโชก

สีหน้าชายชราปรากฏแววประหลาดพิกล ไม่ทราบเป็นความแตกตื่นหรือลิงโลดหรือหวาดหวั่นพรั่นพรึง ?

เป็นความหวาดหวั่นพรั่นพรึงต่อสิ่งที่มนุษยชาติไม่สามารถหยั่งคาดคำนวณและต่อพลังที่ไม่สามารถควบคุมบังคับได้ !

มีแต่มันเองจึงทราบว่า กระบี่นี้ไม่ใช่มันเป็นคนบัญญัติขึ้น

ไม่มีผู้ใดสามารถบัญญัติกระบี่นี้ ไม่มีผู้ใดเข้าใจความพลิกแพลงของกระบี่นี้ได้

การปรากฏขึ้นของท่าพลิกแพลงนี้ คล้ายเฉกเช่นกับ "ความตาย" ไม่มีผู้ใดเข้าใจ และไม่มีผู้ใดหยั่งคำนวณได้

พลังของท่าพลิกแพลงนี้ ก็ไม่มีผู้ใดควบคุมบังคับได้

พสุธาอันไพศาลมืดทะมึนทั้งแถบ

ชายชรายืนเซี่ยงซึมเซาในความมืด ตลอดทั้งร่างคล้ายสั่นระริก หวาดกลัวจนสั่นระริก

มันไฉนต้องกลัว ?

หรือมันทราบว่า แม้แต่มันเองก็ไม่สามารถควบคุมบังคับกระบี่ท่านี้ ?

ทันใด บนสายน้ำบังเกิดเสียงทอดถอนใจยาว คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ภูตผีไฉนยังไม่ร่ำไห้ เทพเจ้าไฉนยังไม่หลั่งน้ำตา ?"

พร้อมกับเสียงดัง บนสายน้ำปรากฏเรืออีกลำหนึ่ง คล้ายเรือน่าเที่ยวตามทะเลสาบต่าง ๆ

บนเรือจุดโคมไฟสว่างไสว มีกระดานหมากรุกกระดานหนึ่ง สุราป้านหนึ่ง พิณเครื่องหนึ่ง หนังสือม้วนหนึ่ง ใต้โคมไฟยังมีหินดำก้อนหนึ่ง

เป็นหินฝนกระบี่ !

คนผู้หนึ่งยืนอยู่หัวเรือ จับจ้องมองมายังชายชรา จ้องมองกระบี่หักในมือชายชรา ดวงตาก็ทอแววเศร้าเสียใจและหวาดหวั่นพรั่นพรึงอย่างบอกไม่ถูก

ชายชราเงยหน้าช้า ๆ จับจ้องมองคนผู้นั้น

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"ท่านยังจำเราได้หรือไม่ ?"

ชายชรากล่าวว่า

"เราย่อมจำได้"

คนผู้นี้เป็นผู้ทำหน้าที่แจวเรือส่งคนข้ามทะเลสาบวารีเขียวไปยังหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้า

ชายชราพลันประหวัดนึกถึงความหลังที่ผ่านมา ภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ ผุดขึ้นในห้วงสมองอย่างชัดแจ้ง คล้ายเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานนี้ก็ปาน...

หมู่บ้านกระบี่เทพเจ้าปลูกอิงเชิงเขาเมฆมรกต หันหน้าหาทะเลสาบวารีเขียว โครงสร้างเก่าแก่โบราณและโอ่อ่าโอฬาร

อีกฟากหนึ่งของทะเลสาบ เป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง คนในหมู่บ้านส่วนใ

ใหญ่แซ่เจี่ย

ในหมู่บ้านเปิดร้านสุราแห่งหนึ่ง ผู้ที่จะไปยังหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้า ล้วนขอให้เถ้าแก่ร้านสุรานำทาง

ชายชราพอเดินทางถึงหมูบ้านเล็ก ๆ นั้น ก็สืบเสาะหาร้านสุรานั้นจนพบ

ภายในร้านสุรามีคนคนหนึ่ง นั่งอยู่หลังดอกเสมียน

ชายชราถามว่า

"ท่านคือเถ้าแก่เจี่ย ?"

คนผู้นั้นผงกศีรษะ

ชายชราถามว่า

"ตอนนี้ชาเสียวเอี้ยอยู่ในหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้าหรือไม่ ?"

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวว่า

"ไม่ทราบ"

ชายชรากล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านทราบอะไร ?"

เถ้าแก่เจี่ยยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เราเพียงทราบว่า ท่านคิดไปยังหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้า"

"อืมม์ ท่านสามารถนำเราไปหรือไม่"

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวว่า

"สามารถ"

มันนำชายชราถึงริมทะเลสาบ ขึ้นเรือที่จอดเทียบอยู่ริมฝั่ง

บนเรือไม่เพียงมีสุราอาหาร ยังมีพิณเครื่องหนึ่ง กระดานหมากรุกกระดานหนึ่ง หนังสือม้วนหนึ่ง ก้อนหินเรียบลื่นแข็งแกร่งก้อนหนึ่ง

ชายชราถามว่า

"นี่เป็นอะไร ?"

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวว่า

"นี่คือหินฝนกระบี่"

มันอธิบายว่า

"เราเห็นผู้ที่คิดไปยังหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้ามามากหลาย ทุกผู้คนพอขึ้นเรือล้วนกระทำเรื่องราวแตกต่างกัน มีบ้างบางคนพอขึ้นเรือก็ดื่มสุราอย่างไม่คิดชีวิต"

ชายชรากล่าวว่า

"การดื่มสุราสามารถเพิ่มกำลังขวัญ"
มันรินสุราจอกหนึ่ง ดื่มรวดเดียวหมดสิ้น กล่าวสืบต่อ
"เพียงแต่การดื่มสุราไม่แน่นักว่าดื่มเพื่อกำลังขวัญ"
เถ้าแก่เจี่ยเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า
"มีบ้างบางคนดื่มสุราเพราะชมชอบดื่มสุราเท่านั้น"
หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ
"และมีคนชมชอบดีดพิณอ่านหนังสือ ถึงกับมีคนเล่นหมากรุกเพียงลำพัง"

เหล่านี้ล้วนเป็นวิธีผ่อนคลายอารมณ์ของคนรักษาความหนักแน่นเยือกเย็นไว้

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวว่า

"แต่ผู้คนส่วนใหญ่พอขึ้นเรือ ล้วนชมชอบฝนกระบี่"

การฝนกระบี่ ก็เป็นวิธีรักษาความหนักแน่นเยือกเย็น มิหนำซ้ำไม่ต้องเปลืองเรี่ยวแรงสมองแม้แต่น้อย

เถ้าแก่เจี่ยเพิ่งมองกระบี่หว่างเอวชายชรา กล่าวว่า

"นี่เป็นหินฝนกระบี่ที่ดีเยี่ยมก้อนหนึ่ง"

ชายชรายิ้มพลางกล่าวว่า

"กระบี่ของเราเล่มนี้ไม่ต้องใช้หินฝน"

"ไม่ใช้ก้อนหินใช้อะไร ?"

"ใช้ลำคอ...ลำคอของคู่ต่อสู้"

ยามสนธยา เรือนำเที่ยวแล่นถึงฝั่งตรงข้าม

ชายชราลงจากเรือ เข้าสู่หมู่บ้านกระบี่เทพเจ้า

มันดั้นด้นมายังหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้า เพียงต้องการพบคนคนเดียว...ต้องการพบเจี่ยเฮียวฮง

แต่มันพอเข้าสู่หมู่บ้านกระบี่เทพเจ้า เพียงพบเห็นโลงใบหนึ่ง

โลงไม้ใหม่เอี่ยมลออ คล้ายมีอักษรแปดเก้าคำ แต่ชายชราเห็นเพียงสามคำ

"เจี่ยเฮียวฮง"

จากปากคำของคนในหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้า เจี่ยเฮียวฮงเสียชีวิตไปสิบเจ็ดวันแล้ว

เจี่ยเฮียวฮงเสียชีวิตอย่างกะทันหัน แต่ตายอย่างสงบ

ดังนั้นชายชราพกพาความท้อแท้รันทด ผิดหวังเสียใจ ออกจากหมู่บ้านกระบี่

เทพเจ้าอย่างเงียบงัน

ชายชราขึ้นเรือ ทรุดนั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับมัน รินสุราจอกหนึ่ง

เถ้าแก่เจี่ยจับจ้องมองชายชรา ดวงตาปรากฏรอยยิ้มขึ้น แต่ไม่กล่าวกระไร นำเรือแล่นออกจากฝั่ง

ชายชราดื่มสุราสามจอก เรือก็แล่นถึงกลางทะเลสาบ

ชายชราพลันผุดลุกขึ้น ปลดกระบี่ที่หว่างเอวออก เดินออกจากห้องท้องเรือ หยุดยั้งยืนหยัดที่หัวเรือ

มันพลันชักกระบี่ สลักรูปกากบาทที่หัวเรือ จากนั้นทิ้งกระบี่ที่ติดตามมันยี่สิบปีลงสู่กลางทะเลสาบ

สะเก็ดน้ำกระเซ็นซ่าน กระบี่จมหายไป

เถ้าแก่เจี่ยจับจ้องมองมันอย่างแตกตื่น อดถามมิได้

"ท่านไฉนไม่ต้องการกระบี่เล่มนี้ ?"

ชายชรากล่าวว่า

"อาจบางทีเรายังต้องการ เมื่อถึงเวลาเราค่อยกลับมาใหม่"

"ดังนั้นท่านสลักรูปกากบาทที่หัวเรือเป็นสัญลักษณ์ ?"

"นี่เรียกว่าสลักเรือขอกระบี่"

เถ้าแก่เจี่ยถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า นี่เป็นเรื่องโง่เขลาเพียงไหน ?"

"ท่านเมื่อทราบ ไฉนยังกระทำ ?"

ชายชรายิ้มพลางกล่าวว่า

"เนื่องเพราะเราพลันพบว่า ในชีวิตของคนผู้หนึ่ง จะมากจะน้อยสมควรกระทำเรื่องโง่เขลาสักหลายประการอย่าว่าแต่..."

รอยยิ้มของมันแฝงความหมายลึกซึ้ง กล่าวสืบต่อ

"มีเรื่องบางประการที่แท้เป็นความโง่เขลา หรือชาญฉลาด มักไม่มีผู้ใดตัดสินชี้ขาดได้"

เถ้าแก่เจี่ยถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า นี่เป็นเรื่องโง่เขลาเพียงไหน ?"

"ท่านเมื่อทราบ ไฉนยังกระทำ ?"

ชายชรายิ้มพลางกล่าวว่า

"เนื่องเพราะเราพลันพบว่า ในชีวิตของคนผู้หนึ่ง จะมากจะน้อยสมควรกระทำเรื่องโง่เขลาสักหลายประการอย่าว่าแต่..."

รอยยิ้มของมันแฝงความหมายลึกซึ้ง กล่าวสืบต่อ

"มีเรื่องบางประการที่แท้เป็นความโง่เขลา หรือชาญฉลาด มักไม่มีผู้ใดตัดสินชี้ขาดได้"

บัดนี้ ผู้ที่เคยบ่งบอกความโง่เขลาของมัน และเคยนับถือเลื่อมใสสติปัญญาของมัน ได้ปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าอีกครา

ชายชราเรียกหาว่า

"เถ้าแก่เจี่ย"

เถ้าแก่เจี่ยก็กล่าวว่า

"อี้จับซา !"

ทั้งสองสบตากันแน่วนิ่ง พากันทอดถอนใจออกมา

ชายชรากล่าวว่า

"คิดไม่ถึงพวกเรายังมีวันพบหน้ากันอีก"

เสียงทอดถอนใจของชายชราหนักหน่วงยิ่งกว่า กล่าวว่า

"ท่านบัญญัติท่ากระบี่นี้ แม้แต่ภูตผีเทพเจ้าก็สมควรว่าให้หลั่งน้ำตา"

ชายชราเข้าใจเจตนาของมัน

ท่ากระบี่นี้ได้แพร่งพรายความลับของฟ้า แต่ฝืนหลักมุทิตาของฟ้า

เมื่อบัญญัติท่ากระบี่นี้ขึ้น นับแต่นี้ไม่ทราบมีผู้คนมากน้อยเท่าใด ต้องเสีย ชีวิตใต้กระบี่นี้

ชายชราเงียบงันเนิ่นนาน จึงกล่าวช้า ๆ

"กระบี่นี้ไม่ใช่เราบัญญัติขึ้น"

เถ้าแก่เจี่ยทวนคำว่า

"ไม่ใช่ ?"

"เราบัญญัติสิบสามกระบี่คร่าชีวิต ก็ค้นพบท่าพลิกแพลงที่สิบสี่ แต่เวลาไม่พอใจตลอดมา เนื่องเพราะเราทราบว่า มันยังมีท่าพลิกแพลงอีกประการหนึ่ง"

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวว่า

"ท่านค้นหาตลอดเวลา ?"

"มิผิด เราค้นหาตลอดเวลา เนื่องเพราะเราทราบว่ามีแต่ค้นพบท่าพลิกแพลงนั้น จึงสามารถโค่นเจี่ยเฮียวฮงพ่ายแพ้"

"ท่านไม่ได้หาพบ ?"

ชายชรากล่าวว่า

"เราท่มเทแรงใจทั้งมวลยังหาไม่พบ เจี่ยเฮียวฮงกลับเสียชีวิต"

มันกล่าวอย่างสะทกสะท้อน

"เจี่ยเฮียวฮงเมื่อเสียชีวิต ในบู๊ลิ้มยังมีผู้ใดเป็นคู่มือของเรา เราไยต้องค้นหาอีก ?"

ทอดถอนใจยาวแล้วกล่าวต่อ

"ดังนั้นเราไม่เพียงลบชื่อตัวเอง ทิ้งกระบี่จมลงสู่ทะเลสาบ พร้อมกันนั้นก็

ล้มเลิกความคิดแสวงหาท่าพลิกแพลงท่าสุดท้ายนั้น กระทั่งครุ่นคิดก็ไม่ได้ครุ่นคิดถึง"

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวอย่างครุ่นคิด

"อาจบางทีท่านไม่ได้ครุ่นคิดถึง ตอนนี้จึงหาพบ"

กระบี่นี้เป็น "เทพเจ้า" ในเพลงกระบี่

"เทพเจ้า" เป็นสิ่งที่มองไม่เห็น และหาไม่พบ ขณะที่มันจะปรากฏขึ้น ก็ปรากฏขึ้นอย่างกะทันหัน

แต่ตัวท่านต้องบรรลถึงขั้น "ไร้ตัวตน ไร้ตัวตน ไร้สำนึก" ก่อน มันจึงจะกรายมา

เหตุผลนี้เป็นเช่นกับการ "ตรัสรู้" ของสถาบันสงฆ์

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวอีกว่า

"ตอนนี้ท่านย่อมทราบว่า เจี่ยซาเสียวเอี้ยยังไม่ตาย"

ชายชราผงกศีรษะ

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านมีความมั่นใจว่า สามารถโค่นมันพ่ายแพ้หรือไม่ ?"

ชายชราเพ่งมองกระบี่หักในมือ กล่าวว่า

"หากแม้นเรามีกระบี่ที่ดีเยี่ยมสักเล่มหนึ่ง เราก็มีความมั่นใจ"

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวว่า

"ท่านต้องการหากระบี่ของท่านกลับคืน ?"

ชายชรากล่าวว่า

"เรายังหาพบได้ ?"

"ขอเพียงท่านค้นหา จะสามารถหาพบ"

ชายชราถามว่า

"หาจากที่ใด ?"

"จากที่นี้"

นี่เป็นเรือลำเดียวกับที่บรรทุกชายชราไปยังหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้า

รอยสลักที่กราบเรือยังคงอยู่

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวว่า

"ท่านสมควรจำได้ว่า นี่เป็นรอยซึ่งท่านใช้กระบี่ของท่านแกะสลักกับมือเอง"

...เรายอมจำได้ หลังจากที่เราสลักรูปกากบาทที่หัวเรือ ก็ทิ้งกระบี่ลงยังกลาง

ทะเลสาบ ?

กระบี่จมหายไปแล้ว คนเล่า ?

ตอนนี้คนอยู่ที่นี้

มีบ้างบางคนเฉกเช่นกับอาวุธมีคมอันแข็งแกร่ง มาตรแม้นจมอยู่ แต่ยังดำรงคงอยู่

ชายชรากลับทอดถอนใจกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่สถานที่นี้ไม่ใช่ที่ซึ่งเราทิ้งกระบี่"

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวว่า

"สลักเรือขอกระบี่ ความจริงเป็นการกระทำของคนโง่เขลา"

"มิผิด"

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวว่า

"แต่ท่านไม่ใช่คนโง่เขลา ท่านสลักเรือขอกระบี่ ความจริงไม่ได้คิดกลับมาค้นหากระบี่อีก"

"เราไม่คิด"

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวว่า

"ท่านทำเช่นนั้น ความจริงไม่มีเจตนา การกระทำโดยไร้เจตนา กลับสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของฟ้า"

มันกล่าวต่อช้า ๆ

"ท่านเมื่อค้นพบแก่นแท้ของเพลงกระบี่โดยไร้เจตนา ไฉนไม่อาจหาพบกระบี่ของท่านโดยไร้เจตนา ?"

ชายชราไม่ตอบคำอีก เนื่องเพราะมันเห็นกระบี่ของมันแล้ว

ในสายน้ำสีดำสนิท ปรากฏกระบี่ด้ามหนึ่งลอยขึ้นมาช้า ๆ สามารถเห็นไข่มุกสิบสามลูกที่ฝังเรียงรายบนฝักกระบี่

นี่เป็นกระบี่คู่มือของอี้จับซา !

กระบี่ย่อมไม่สามารถลอยขึ้นเอง และไม่สามารถกลับมาหาอี้จับซาผู้เป็นเจ้าของดั้งเดิมของมัน

ตัวของกระบี่ความจริงไม่มีวิญญาณ

กระบี่หากมีวิญญาณ เพียงเพราะเกิดจากผู้ถือกระบี่

กระบี่เล่มนี้ที่สามารถลอยขึ้นมา เพียงเพราะเถ้าแก่เจี่ยกระตุกมันขึ้นจากน้ำ

อี้จับซาไม่ได้แตกตื่นแต่อย่างไร

มันเห็นโกร่งกระบี่ผูกเส้นด้าย และเห็นอีกปลายุหนึ่งของเส้นด้ายอยู่ในมือเถ้าแก่เจี่ย

ในโลกมีเรื่องที่สุดคาดคิดคำนวณ สุดที่จะอธิบายได้เกิดขึ้นมากหลาย เนื่องเพราะทุกเรืองราวล้วนมีสายใยเส้นด้ายเช่นนี้คอยชักใยอยู่ เพียงแต่ชนชาวโลกมองไม่เห็นเท่านั้น

หลังจากได้รับบทเรียนที่เจ็บปวดรวดร้าวมามากครั้ง อี้จับชาค่อยเข้าใจเหตุผลข้อนี้ .

ดังนั้นอี้จับชาจึงไม่แตกตื่นแต่อย่างไร

แต่เถ้าแก่เจี่ยยังอธิบายว่า

"วันนั้นท่านหลังจากจากไป เราก็งมกระบี่เล่มนั้นขึ้นมาให้กับท่าน มิหน่ำซ้ำเก็บรักษาให้กับท่านตลอดเวลา"

มันไยต้องทำเช่นนั้น ?

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวว่า

"เนื่องเพราะเราทราบว่า ท่านกับซาเสียวเอี้ยจะช้าเร็วต้องมีวันพบหน้ากัน"

อี้จับชาพลันทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เราก็ทราบ นี่ความจริงเป็นชะตากรรมของพวกเรา"

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวว่า

"ไม่ว่าอย่างไร ตอนนี้ท่านนับว่าหากระบี่ของท่านพบแล้ว"

กระบี่ตกเข้ามาในมืออี้จับชา ไข่มุกทั้งสิบสามลูกบนฝักกระบี่ยังเป็นประกาย

เถ้าแก่เจี่ยถามอีกว่า

"ตอนนี้ท่านมีความมั่นใจ สามารถโค่นมันพ่ายแพ้หรือไม่ ?"

อี้จับชาไม่ตอบคำ

ตอนนี้กระบี่กลับคืนสู่มือของมัน คมกระบี่ยังคงคมกล้าเช่นกาลก่อน

มันอาศัยกระบี่เล่มนี้พิชิตไปทั่วแผ่นดิน ต่อสู้คราใดล้วนได้ชัย ทั้งไร้ไมตรีทั้งไม่พรั่นพรึงตลอดมา

อย่าว่าแต่ตอนนี้มันค้นพบแก่นแท้ของเพลงกระบี่ ย่อมสามารถพิชิตชัยโดยไร้ผู้ต่อต้าน

แต่ในใจมันกลับบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงอย่างบอกไม่ถูก มันเองแม้ไม่บอกออกมา แต่ผู้อื่นสามารถดูออก

แม้แต่เถ้าแก่เจี่ยก็ดูออก อดกล่าวมิได้

"ท่านหวาดกลัวหรือ กลัวอะไร ?"

อี้จับชากล่าวว่า

"สิบสามกระบี่คร่าชีวิต คล้ายอสรพิษที่เราเลี้ยงไว้ตัวหนึ่ง แม้สามารถจู่โจมผู้คนถึงแก่ชีวิตเรายังสยบมันได้ แต่ตอนนี้..."

"ตอนนี้เป็นอย่างไร ?"

อี้จับชากล่าวว่า

"ตอนนี้อสรพิษตัวนี้ กลับกลายเป็นมังกรพิษ มีอิทธิฤทธิ์ในการเปลี่ยนแปลงตัวมันเองได้"

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวว่า

"ตอนนี้แม้แต่ท่านก็ไม่สามารถสยบมัน ?"

อี้จับชาเงียบงันเนิ่นนาน จึงกล่าวช้า ๆ

"เราไม่ทราบ ไม่ว่าผู้ใดล้วนไม่ทราบ..."

เนื่องเพราะไม่ทราบ จึงบังเกิดความกลัว

เถ้าแก่เจี่ยคล้ายเข้าใจเจตนาของมัน

ทั้งสองพากันเพ่งมองไปที่ไกลตา ดวงตาต่างทอแววประหลาดพิกลชนิดหนึ่ง

ผ่านไปอีกเนิ่นนาน อี้จับชาจึงถามว่า

"ท่านส่งกระบี่มาให้กับเราโดยเฉพาะ เพราะมุ่งหวังให้เราสามารถโค่นมันพ่ายแพ้หรือไม่ ?"

เถ้าแก่เจี่ยกลับยอมรับ กล่าวว่า

"มิผิด"

อี้จับชากล่าวว่า

"ท่านไม่ใช่สหายของมัน ?"

"เราใช่"

อี้จับชาถามอีกว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนมุ่งหวังให้เราโค่นมันพ่ายแพ้ ?"

"เนื่องเพราะมันไม่เคยพ่ายแพ้มาก่อน"

อี้จับชาถามว่า

"ท่านไฉนต้องการให้มันพ่ายแพ้ ?"

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวว่า

"เนื่องเพราะมันหลังจากพ่ายแพ้สักครั้ง จึงทราบว่าตนเองไม่ใช่เทพเจ้า ไม่ใช่

ไม่อาจพ่ายแพ้เด็ดขาด มันต้องได้รับบทเรียนเช่นนั้นสักครั้ง จึงสามารถเติบใหญ่อย่างแท้จริง"

อี้จับซาพลันสอดคำขึ้น

"ท่านผิดแล้ว"

"ผิดในที่ใด ?"

อี้จับซาถามว่า

"เหตุผลนี้ไม่ผิด เพียงแต่ผิดที่ใช้กับตัวมัน"

"เพราะเหตใด ?"

อี้จับซากล่าวว่า

"เนื่องเพราะมันไม่ใช่ผู้อื่น มันคือเจี่ยเฮียวฮง เจี่ยเฮียวฮงมีแต่ตายได้ ไม่อาจพ่ายแพ้เด็ดขาด !"

เถ้าแก่เจี่ยถามว่า

"อี้จับซาเล่า ?"

อี้จับซากล่าวว่า

"อี้จับซาก็เช่นกัน"

ในที่สุด อี้จับซากลับคืนสู่เรือน้อยของมัน เรือน้อยแล่นห่างจากไป

เถ้าแก่เจี่ยยืนอยู่ที่หัวเรืออย่างเงียบงัน จับตามองเรือน้อยห่างหายไป ในใจพลันบังเกิดความหวาดกลัวและเศร้าเสียใจอย่างบอกไม่ถูก

ในโลกมีบุคคลสองชนิด ชนิดหนึ่งไม่ใช่มีชีวิตอยู่เพื่อการอยู่รอด หากแต่อยู่เพื่อเผาผลาญทำลาย

มีแต่ต้องเผาผลาญ จึงเจิดจ้าสว่างไสว

แม้สว่างไสวเพียงชั่วพริบตาก็ตาม

มีคนอีกชนิดหนึ่ง กลับได้แต่เบิกตาดูผู้อื่นเผาผลาญ อาศัยแสงสว่างของผู้อื่นสาดส่องตัวเอง

คนชนิดใดจึงเป็นคนชาญฉลาด

เถ้าแก่เจี่ยไม่ทราบ

มันเพียงทราบว่า มันไม่ได้เศร้าเสียใจแทนพวกมัน หากแต่เศร้าเสียใจให้กับตัวเอง

บทที่ 45

การต่อสู้สะท้านโลก

ยังไม่ถึงยามสนธยา อาทิตย์สนธยาก็แดงฉาน แดงจนคล้ายลุกไหม้

ต้นปังใต้อาทิตย์สนธยา ก็คล้ายกำลังลุกไหม้

เจี่ยเฮียวฮงนั่งอยู่หน้าดงต้นปังที่กำลังลุกไหม้ อยู่ใต้อาทิตย์สนธยาที่กำลังลุกไหม้

ในมือเจี่ยเฮียวฮงไม่มีกระบี่ กระทั่งกระบี่ที่ตกแต่งจากท่อนไม้ก็ไม่มี

เจี่ยเฮียวฮงกำลังรอคอย

...กำลังรอคน หรือรอถูกเผาผลาญ?

ม่อยังชิวชิวจับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮงแต่ไกล มองดูเป็นเวลานาน ตอนนี้ค่อยเดินเข้ามา

ท่าเดินของนางสวยงามยิ่ง

ต่อให้ท่านทราบว่า นางเดินมาหมายฆ่าท่าน ท่านก็รู้สึกสวยงามยิ่ง

...สตรีนางหนึ่ง ความจริงถือกำเนิดมาให้ผู้อื่นชมดู

ไม่ว่าเวลาใด นางล้วนไม่ลืมคำพูดนี้ ขอเพียงนางรู้สึกคำพูดมีเหตุผล นางล้วนไม่ลืมเลือนตลอดกาล

ม่อยังชิวชิวเดินถึงเบื้องหน้าเจี่ยเฮียวฮง พลันถามว่า

"เป็นวันนี้?"

เจี่ยเฮียวฮงผงกศีรษะกล่าวว่า

"เป็นวันนี้"
ม่อย้งชิวชิวถามอีกว่า
"เป็นตอนนี้ ?"
"ตอนนี้"
ตอนนี้ผู้ที่ตนรอคอย สามารถปรากฏกายขึ้นทุกขณะจิต
ม่อย้งชิวชิวกล่าวว่า
"อย่างนั้นในมือของท่านสมควรมีกระบี่สักเล่ม"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าไม่มีกระบี่"
ม่อย้งชิวชิวกล่าวว่า
"เนื่องเพราะในใจท่านมีกระบี่ ดังนั้นไม่จำเป็นต้องมีกระบี่อยู่ในมือ ใช่หรือไม่ ?"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"ผู้ที่เรียนกระบี่ ในใจย่อมมีกระบี่"
หากแม้นในใจไม่มีกระบี่ ไหนเลยเรียนกระบี่ได้ ?
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวอีกว่า
"น่าเสียดายที่กระบี่ในใจไม่สามารถฆ่าอี๋จับซาได้"
ม่อย้งชิวชิวกล่าวว่า
"อย่างนั้น ท่านไฉนไม่เสาะหากระบี่มาสักเล่มหนึ่ง ?"
"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบว่า ท่านต้องส่งมาให้กับข้าพเจ้า"
ม่อย้งชิวชิวถามว่า
"ท่านต้องการกระบี่เยี่ยงไร ?"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวโดยไม่ขบคิด
"แล้วแต่"
"ไม่อาจแล้วแต่"
เจี่ยเฮียวฮงถามว่า
"เพราะเหตุใด ?"
ม่อย้งชิวชิวกล่าวว่า
"เนื่องเพราะกระบี่ก็เช่นเดียวกับคน มีมากมายหลายชนิด แบบลักษณะน้ำหนัก ความยาวสั้นกว้างแคบของกระบี่แต่ละเล่มล้วนผิดแผกแตกต่าง กระบี่

แต่ละเล่มล้วนมีจุดเด่นเป็นพิเศษ"

นางทอดถอนใจแล้วกล่าวต่อ

"ดังนั้นทุกผู้คนต้องเลือกกระบี่เล่มหนึ่ง เฉกเช่นกับคัดเลือกสหายผู้หนึ่ง ไม่อาจคลุมเครือ ยิ่งไม่อาจกระทำตามอำเภอใจ"

เจี่ยเฮียวฮงย่อมเข้าใจเจตนาของนาง

ยอดฝีมือชิงชัย ไม่อาจผิดพลาดแม้แต่น้อย กระบี่ที่ใช้มักเป็นองค์ประกอบในการตัดสินผลแพ้ชนะ

ม่อย้งชิวชิวยิ้มออกมา ยิ้มด้วยความภาคภูมิกล่าวว่า

"ดีที่ท่านแม้ไม่บอก เราก็ทราบว่าในใจท่านต้องการได้กระบี่เล่มใด"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"ท่านทราบ ?"

"ไม่เพียงทราบ มิหนำซ้ำยังนำมาให้กับท่านแล้ว"

นางนำมาให้กับเจี่ยเฮียวฮงจริง ๆ

ฝักกระบี่เป็นสีดำเก่าแก่ โกร่งกระบี่ลักษณะโบราณ แม้แต่แพรดำที่พันบนด้ามกระบี่ ใช้สำหรับซับเหงื่อบนฝ่ามือ ล้วนติดตาตรึงใจเจี่ยเฮียวฮงตลอดมา

สำหรับกับเจี่ยเฮียวฮง กระบี่เล่มนี้คล้ายสหายที่เคยร่วมเป็นร่วมตาย ร่วมทุกข์ร่วมสุข แต่แล้วต้องพลัดพรากจากไปผู้หนึ่ง

มาตรแม้นเจี่ยเฮียวฮงไม่มีวันลืมเลือนตลอดกาล แต่คิดไม่ถึงตนยังมีโอกาสพบมันอีก

ผู้รับใช้หนุ่มโรงเตี๊ยมวางกระบี่เล่มนี้ลงบนหินเขียวก้อนหนึ่งอย่างแผ่วเบา จากนั้นล่าถอยไปอย่างเงียบงัน

เจี่ยเฮียวฮงอดยื่นมือแตะฝักกระบี่มิได้

มือของเจี่ยเฮียวฮง ความจริงสั่นระริกตลอดเวลา แต่พอกระทบถูกตัวกระบี่ก็กลับคืนสู่ความมั่งคง

เจี่ยเฮียวฮงกุมกระบี่แนบแน่น คล้ายบุรุษหนุ่มที่มากไมตรีโอบกอดคนรักที่แรกรักไว้อย่างแนบแน่น

ม่อย้งชิวชิวกล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องถาม กระบี่เล่มนี้ไฉนตกอยู่ในมือเรา ต่อให้ท่านถาม เราก็ไม่

"เป็นวันนี้"
ม่อยังชิวชิวถามอีกว่า
"เป็นตอนนี้ ?"
"ตอนนี้"
ตอนนี้ผู้ที่ตนรอคอย สามารถปรากฏกายขึ้นทุกขณะจิต
ม่อยังชิวชิวกล่าวว่า
"อย่างนั้นในมือของท่านสมควรมีกระบี่สักเล่ม"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าไม่มีกระบี่"
ม่อยังชิวชิวกล่าวว่า
"เนื่องเพราะในใจท่านมีกระบี่ ดังนั้นไม่จำเป็นต้องมีกระบี่อยู่ในมือ ใช่หรือ
ไม่ ?"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า
"ผู้ที่เรียนกระบี่ ในใจย่อมมีกระบี่"
หากแม้นในใจไม่มีกระบี่ ไหนเลยเรียนกระบี่ได้ ?
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวอีกว่า
"น่าเสียดายที่กระบี่ในใจไม่สามารถฆ่าอี้จับชาได้"
ม่อยังชิวชิวกล่าวว่า
"อย่างนั้น ท่านไฉนไม่เสาะหากระบี่มาสักเล่มหนึ่ง ?"
"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบว่า ท่านต้องส่งมาให้กับข้าพเจ้า"
ม่อยังชิวชิวถามว่า
"ท่านต้องการกระบี่เยี่ยงไร ?"
เจี่ยเฮียวฮงกล่าวโดยไม่ขบคิด
"แล้วแต่"
"ไม่อาจแล้วแต่"
เจี่ยเฮียวฮงถามว่า
"เพราะเหตุใด ?"
ม่อยังชิวชิวกล่าวว่า
"เนื่องเพราะกระบี่ก็เช่นเดียวกับคน มีมากมายหลายชนิด แบบลักษณะ น้ำหนัก ความยาวสั้นกว้างแคบของกระบี่แต่ละเล่มล้วนผิดแผกแตกต่าง กระ

แต่ละเล่มล้วนมีจุดเด่นเป็นพิเศษ"

นางทอดถอนใจแล้วกล่าวต่อ

"ดังนั้นทุกผู้คนต้องเลือกกระบี่เล่มหนึ่ง [illegible] ไม่อาจคลุมเครือ ยิ่งไม่อาจกระทำตามอำเภอใจ"

เจี่ยเฮียวฮงย่อมเข้าใจเจตนาของนาง

ยอดฝีมือชิงชัย ไม่อาจผิดพลาดแม้แต่น้อย [illegible] ในการตัดสินผลแพ้ชนะ

ม่อยังชิวชิวยิ้มออกมา ยิ้มด้วยความภาคภูมิกล่าวว่า

"ดีที่ท่านแม้ไม่บอก เราก็ทราบว่าในใจท่านต้องการได้กระบี่เล่มใด"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"ท่านทราบ ?"

"ไม่เพียงทราบ มิหนำซ้ำยังนำมาให้กับท่านแล้ว"

นางนำมาให้กับเจี่ยเฮียวฮงจริง ๆ

ฝักกระบี่เป็นสีดำเก่าแก่ โกร่งกระบี่ลักษณะโบราณ แม้แต่แพวด่าที่พันเกลียวด้ามกระบี่ ใช้สำหรับซับเหงื่อบนฝ่ามือ ล้วนติดตาตรึงใจเจี่ยเฮียวฮงตลอดมา

สำหรับกับเจี่ยเฮียวฮง กระบี่เล่มนี้คล้ายสหายที่เคยร่วมเป็นร่วมตาย ร่วมทุกข์ร่วมสุข แต่แล้วต้องพลัดพรากจากไปผู้หนึ่ง

มาตรแม้นเจี่ยเฮียวฮงไม่มีวันลืมเลือนตลอดกาล แต่คิดไม่ถึงตนยังมีโอกาสพบมันอีก

ผู้รับใช้หนุ่มโรงเตี๊ยมวางกระบี่เล่มนี้ลงบนหินเขียวก้อนหนึ่งอย่างแผ่วเบา จากนั้นล่าถอยไปอย่างเงียบงัน

เจี่ยเฮียวฮงอดยื่นมือแตะฝักกระบี่มิได้

มือของเจี่ยเฮียวฮง ความจริงสั่นระริกตลอดเวลา แต่พอกระทบถูกด้ามกระบี่ก็กลับคืนสู่ความมั่งคง

เจี่ยเฮียวฮงกุมกระบี่แนบแน่น คล้ายบุรุษหนุ่มที่มากไมตรีโอบกอดคนรักที่เรารักไว้อย่างแนบแน่น

ม่อยังชิวชิวกล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องถาม กระบี่เล่มนี้ไฉนตกอยู่ในมือเรา ต่อให้ท่านเอ่ย [illegible]

อกต่อท่าน เนื่องเพราะเราไม่ต้องการสร้างความว้าวุ่นใจแก่ท่าน"

เจี่ยเฮียวฮงไม่ได้ถาม

ม่อย้งชิวชิวกล่าวสืบต่อ

"เราก็ทราบว่าเราหากรั้งอยู่ที่นี้ ท่านก็ต้องว้าวุ่นใจ ดังนั้นเราจะปลีกตัวไป"

นางกุมมือเจี่ยเฮียวฮงเบา ๆ กล่าวเสียงนุ่มนวล

"แต่เราจะรอท่านอยู่ในโรงเตี๊ยม เราเชื่อว่าท่านต้องกลับมาโดยเร็ว"

นางจากไปจริง ๆ ท่าเดินของนางยังคงสวยงามกระไรปานนั้น

เจี่ยเฮียวฮงจับจ้องมองเงาหลังอ้อนแอ้นของนาง อดถามไถ่ตนเองมิได้

"นี่เป็นการพบนางครั้งสุดท้ายของเราหรือไม่ ?"

พริบตานั้น เจี่ยเฮียวฮงพลันบังเกิดความอาลัยอาวรณ์อย่างบอกไม่ถูก แทบดร้องเรียกนางกลับมา

เจี่ยเฮียวฮงไม่ได้ทำเช่นนั้น

เนื่องเพราะพริบตานั้น เจี่ยเฮียวฮงรู้สึกมีรังสีการฆ่าฟันชนิดหนึ่ง โชยพัดออกากป่าต้นปังดุจลมเย็นหอบหนึ่ง !

มือที่เกาะกุมกระบี่ของเจี่ยเฮียวฮงปรากฏเส้นเอ็นโปนขึ้น

เจี่ยเฮียวฮงไม่ได้เหลียวหน้ามอง และไม่ต้องเหลียวมอง ก็ทราบว่าผู้ที่ตนอคอยมาแล้ว !

คนผู้นี้ย่อมเป็นอี้จับซา !

อาทิตย์สนธยาแดงฉานปานโลหิต ต้นปังก็แดงฉานราวโลหิต แผ่นดินแผ่นฟ้าวามจริงปกคลุมด้วยรังสีการฆ่าฟัน

อย่าว่าในแผ่นดินแผ่นฟ้า ยังมีบุคคลผู้นี้สองคน

ท่ามกลางใบปังสีแดง พลันปรากฏเงาร่างสีดำขึ้นสายหนึ่ง

สีดำเป็นสัญลักษณ์ของความโศกเศร้า อัปมงคล และความตาย สีดำก็เป็นญลักษณ์ของความโดดเดี่ยวทระนง และสูงส่ง่า

ความหมายของมัน เท่ากับชีวิตของมือกระบี่ผู้หนึ่ง

อี้จับซาก็เช่นเดียวกับมือกระบี่ส่วนใหญ่ ที่ชมชอบสีดำ และเทิดทูนสีดำ

นับแต่มันเข้าสู่วงนักเลง ไม่ได้สวมเสื้อผ้าสีอื่นมาก่อน

ตอนนี้ มันกลับคืนสู่ลักษณะการแต่งกายเช่นนี้ แม้แต่ใบหน้าก็ใช้ผ้าดำผืน (

หนึ่งปิดคลุมไว้

มันไม่ต้องการให้เจี่ยเฮียวฮงจดจำออกว่า มันคือชายชราร่างงองุ้มแก่เฒ่าที่อยู่ข้างเตาต้มยาผู้หนึ่ง

มันไม่ต้องการให้เจี่ยเฮียวฮงบังเกิดความกริ่งเกรง ไม่กล้าลงมืออย่างเต็มที่

เนื่องเพราะความหวังยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของมัน คือ ต้องการพิสูจน์ความเป็นตายกับเจี่ยเฮียวฮงสักครั้ง

ขอเพียงความหวังนี้สามารถสัมฤทธิ์ผล แม้พ่ายแพ้จะเป็นไร ? ต่อให้ต้องตายจะเป็นไร ?

ตอนนี้มันเชื่อว่า เจี่ยเฮียวฮงรับรองดูไม่ออกว่ามือกระบี่เสื้อดำที่ร่างตั้งตรงดุจปลายทวน คือชายชราแก่เฒ่าที่ตัวงองุ้มดุจกุ้งเผานั้น

แต่เจี่ยเฮียวฮงต้องยึดถือมันเป็นอี้จับซา เป็นศัตรูเข้มแข็งที่สุดในชีวิต

เนื่องเพราะในมือมันกำกระบี่มั่น บนฝักกระบี่สีดำสนิท ฝังเรียงรายด้วยไข่มุกสุกใสสิบสามลูก

กระบี่นี้ แม้ไม่ใช่อาวุธพิเศษที่ฟันเหล็กดุจฟันหยวก แต่มีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดินมานาน

ในสายตาของชนชาวบู๊ลิ้ม กระบี่เล่มนี้เป็นสัญลักษณ์ของความอัปมงคลและความตายจริง ๆ !

เจี่ยเฮียวฮงพอหมุนตัวมา สายตาก็ถูกกระบี่เล่มนี้ดึงดูดไว้ คล้ายปลายเข็มกระทบถูกแม่เหล็กก็ปาน

เจี่ยเฮียวฮงย่อมทราบว่า กระบี่เล่มนี้เป็นสัญลักษณ์ประจำตัวของอี้จับซา

ในมือเจี่ยเฮียวฮงก็มีกระบี่

กระบี่ทั้งสองเล่มแม้ไม่ได้ชักจากฝัก แต่คล้ายปรากฏพลังกระบี่พลุ่งพล่านปั่นป่วนแล้ว

อี้จับซาพลันกล่าวว่า

"เรารู้จักท่าน"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านเคยเห็นข้าพเจ้ามา ?"

อี้จับซากล่าวว่า

"ไม่เคย"

ดวงตาที่ปรากฏออกนอกผ้าดำคลุมหน้าคมวาวราวอาวุธ กล่าวเสริมขึ้น

"แต่เรารู้จักท่าน ท่านต้องเป็นเจียเฮียวฮง"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"เนื่องเพราะท่านรู้จักกระบี่เล่มนี้ ?"

อี้จับซากล่าวว่า

"กระบี่เล่มนี้ไม่นับเป็นอย่างไรได้ มันหากอยู่ในมือผู้อื่น เพียงเป็นเหล็กธรรมดาเท่านั้น"

ในที่สุดเจี่ยเฮียวฮงทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"อี้จับซาไม่เสียทีที่เป็นอี้จับซา คิดไม่ถึงพวกเราสามารถพบกัน"

อี้จับซากล่าวว่า

"ซึ่งความจริง ท่านสมควรได้คิดจึงถูกต้อง"

"อ้อ ?"

อี้จับซากล่าวว่า

"ในแผ่นดินแผ่นฟ้า เมื่อมีบุคคลเช่นพวกเราสองคน จะช้าเร็วต้องมีวันพบหน้ากัน"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ตอนที่พวกเราพบหน้ากัน ต้องมีคนผู้หนึ่งเสียชีวิตใต้คมกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม ใช่หรือไม่ ?"

"มิผิด"

มันกุมกระบี่แนบแน่น กล่าวสืบต่อ

"อี้จับซาที่มีชีวิตถึงตอนนี้ เพราะเพื่อรอคอยวันนี้ หากไม่สามารถต่อสู้กับเจี่ยเฮียวฮงที่ไร้ผู้ต่อต้านสักครั้ง อี้จับซาแม้ตายก็ไม่อาจตายตาหลับ"

เจี่ยเฮียวฮงเพ่งมองดวงตาที่ปรากฏออกนอกผ้าดำคลุมหน้า กล่าวว่า

"อย่างนั้น ท่านอย่างน้อยสมควรให้ข้าพเจ้าเห็นโฉมหน้าแท้จริงของท่าน"

อี้จับซากล่าวว่า

"ท่านไยต้องเห็นโฉมหน้าแท้จริงของเรา ท่านไหนเลย เคยให้ผู้อื่นเห็นโฉมหน้าแท้จริงของท่านมาก่อน ?"

มันแค่นหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"เจี่ยเฮียวฮงที่แท้เป็นคนเยี่ยงไร ในวงนักเลงไม่มีผู้ใดทราบได้"

เจี่ยเฮียวฮงปิดปากลง

เจี่ยเฮียวฮงมิอาจไม่ยอมรับว่า โฉมหน้าแท้จริงของตนที่แท้เป็นอย่างไร แม้

แต่ตัวเองก็แทบลืมเลือน

อี้จับซากล่าวอีกว่า

"ไม่ว่าท่านเป็นคนเยี่ยงไรล้วนไม่สำคัญ เนื่องเพราะเราทราบแล้วว่าท่านคือซาเสียวเอี้ยเจี่ยเฮียวฮง"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ดังนั้น..."

"ดังนั้น ขอเพียงท่านทราบว่าเราคืออี้จับซาก็พอแล้ว"

เจี่ยเฮียวฮงเพ่งมองดวงตามนอกเนินนาน พลันยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ซึ่งความจริง ขอเพียงข้าพเจ้าสามารถเห็นกระบี่ของท่านก็พอแล้ว"

ตนเคยเห็นสิบสามกระบี่คร่าชีวิตมา

กับท่วงท่าพลิกแพลงและข้อปลีกย่อยต่าง ๆ ของเพลงกระบี่ชุดนี้ เจี่ยเฮียวฮงแทบเข้าใจโดยถ่องแท้แล้ว

แต่นี่ไม่เป็นผลสะท้อนต่อการแพ้ชนะในการต่อสู้ครั้งนี้

เนื่องเพราะเพลงกระบี่ชุดนี้หากใช้โดยอี้จับซา ไม่ว่าบุคลิกภาพ พลังและระดับความเร็ว ต้องผิดแผกแตกต่างแน่นอน

ดังนั้น เจี่ยเฮียวฮงมุ่งหวังเห็นอี้จับซาใช้สิบสามกระบี่คร่าชีวิตออกมา

แต่เจี่ยเฮียวฮงก็ทราบว่า ตนไม่มีวันเห็นกระบี่สำคัญที่สุดได้

กระบี่ที่สำคัญที่สุด ต้องเป็นกระบี่พิสูจน์ความเป็นตาย และตัดสินผลแพ้ชนะและเป็นกระบี่คร่าชีวิต

หากแม้นสิบสามกระบี่คร่าชีวิตพลิกแพลงถึงท่วงท่าที่สิบห้า กระบี่ที่สิบห้าคือกระบี่คร่าชีวิต เจี่ยเฮียวฮงมองไม่เห็น

เนื่องเพราะกระบี่นี้พอใช้ออก เจี่ยเฮียวฮงก็ตกตายแล้ว

ขอเพียงมีกระบี่นี้ เจี่ยเฮียวฮงก็ต้องตายแน่นอน

ดังนั้นท่ากระบี่ที่เจี่ยเฮียวฮงมุ่งหวังต้องการเห็น ที่กลับเป็นกระบี่ที่ในชีวิตของตนไม่อาจเห็นได้

...หรือนี่เป็นชะตาของตน ?

โชคชะตากลั่นแกล้งคน ไฉนมักไร้ไมตรีปานนี้ ?

เจี่ยเฮียวฮงไม่ต้องการครุ่นคิดต่อไป กล่าวว่า

"ตอนนี้ในมือพวกเราล้วนมีกระบี่ สามารถลงมือทุกขณะจิต"

อี้จับซากล่าวว่า

"มิผิด"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวอีกว่า

"แต่ท่านต้องไม่ลงมือโดยง่ายดาย"

"อ้อ ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"เนื่องเพราะท่านต้องรอคอย รอจนข้าพเจ้าชะล่าใจ รอคอยโอกาสของท่าน"

อี้จับซายย้อนถามว่า

"ท่านกำลังรอคอย ใช่หรือไม่ ?"

"มิผิด"

ตนทอดถอนใจ กล่าวอีกว่า

"น่าเสียดายที่โอกาสเช่นนี้ไม่อาจรอได้โดยเร็ว"

อี้จับซายอมรับ

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ดังนั้นพวกเราต้องรอคอยเป็นเวลานาน ไม่แน่นักว่ารอจนต่างฝ่ายต่างเหน็ดเหนื่อยสิ้นเรี่ยวแรง จึงมีโอกาสเช่นนั้น ข้าพเจ้าเชื่อว่าพวกเราต่างสะกดกลั้นใจได้"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวว่า

"แต่พวกเรา ไยต้องยืนรอราวตัวโง่งมสองคนเล่า ?"

อี้จับซากล่าวถามว่า

"ท่านคิดทำอย่างไร ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"อย่างน้อยพวกเราสามารถไปเดินดู สามารถท่องเดินไปทุกแห่งหน"

ดวงตาของตนปรากฏรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า

"อากาศดีปานนี้ ทิวทัศน์งดงามปานนี้ ก่อนที่พวกเราจะตกตาย อย่างน้อยสมควรเสพสุขสักครา"

ดังนั้นทั้งสองเริ่มเคลื่อนไหว แทบก้าวเท้าออกโดยพร้อมเพรียง

ทั้งสองไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมเอาเปรียบฝ่ายตรงข้าม

เนื่องเพราะการต่อสู้ของทั้งสองครั้งนี้ ไม่ได้ช่วงชิงผลแพ้ชนะ ไม่ได้พิสูจน์ความเป็นตาย หากแต่ต้องการมีคำว่ากล่าวกับตัวเอง

ดังนั้น ทั้งสองทั้งไม่ต้องการหลอกลวงฝ่ายตรงข้าม ยิ่งไม่ต้องการหลอกลวงตัวเอง

ใบปังยิ่งแดง อาทิตย์สนธยายิ่งเจิดจ้า

ก่อนที่ความมืดจะปกคลุมพสุธา เทพยดามักประทานแสงสีแก่โลกมนุษย์เป็นพิเศษ เช่นเดียวกับคนผู้หนึ่ง ก่อนตายมักแสดงออกซึ่งเมตตาธรรม แสดงออกซึ่งสติปัญญาเป็นพิเศษ

นี่คือชีวิตคน

ท่านหากเข้าใจชีวิตของคนอย่างถ่องแท้ ความเศร้าเสียใจของท่านจะลดน้อยลง และมีความสุขมากยิ่งขึ้น

ทั้งสองเดินเข้าดงต้นปัง เหยียบย่ำใบไม้ร่วงในดงต้นปังเข้าไป

ทั้งสองยิ่งก้าวเท้ายิ่งก้าวไกล แต่เสียงฝีเท้ายิ่งมายิ่งแผ่วเบา เนื่องเพราะสมาธิและพละกำลังของทั้งสองค่อย ๆ บรรลุถึงจุดสุดยอด

รอจนทั้งสองบรรลุถึงจุดสุดยอดจริง ๆ ทั้งสองจะลงมือ

ผู้ใดบรรลุถึงจุดสุดยอดก่อน ผู้นั้นจะลงมือก่อน

ทั้งสองล้วนไม่คิดรอโอกาสอีก เนื่องเพราะทั้งสองล้วนทราบว่า ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เปิดโอกาสแก่ฝ่ายตรงข้าม

ทั้งสองแทบลงมือโดยพร้อมเพรียง !

ไม่มีผู้ใดสามารถเห็นอากัปกิริยาชักกระบี่ทั้งสองได้ กระบี่ของทั้งสองพากันจู่โจมออกดุจสายฟ้า

พริบตานั้น น้ำหนักตัวของทั้งสองคล้ายสูญสลาย เปลี่ยนเป็นสามารถลอยล่องอยู่กลางอากาศอย่างอิสระ

เนื่องเพราะทั้งสองล้วนก้าวสู่ขอบเขตไร้ตน สมาธิของทั้งสองอยู่เหนือทุกสรรพสิ่ง ควบคุมทุกสรรพสิ่ง

ประกายกระบี่แปลบปลาบ พลังกระบี่กระจัดกระจาย ใบปังแหลกละเอียดร่วงพรูลงมาดุจฝนโลหิต

แต่ทั้งสองมองไม่เห็น

ในสายตาของทั้งสอง ทุกสรรพสิ่งในโลกล้วนไม่ดำรงอยู่ แม้แต่เรือนร่างสังขารของทั้งสองก็ไม่คงอยู่

สิ่งที่คงอยู่ในโลกเพียงหนึ่งเดียว คือกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม

ใบปังที่เหนียวแน่น พอถูกคมกระบี่ทั้งสองกรีดเบา ๆ ก็ขาดเป็นสองท่อน

เนื่องเพราะในสายตาทั้งสอง ไม่แลเห็นต้นไม้เหล่านี้

ในสายตาของทั้งสอง ดงต้นปังที่แน่นหนาเพียงเป็นพื้นที่ราบ กระบี่ของทั้งสองถึงที่ใด ก็ถึงที่นั้น

ในโลกไม่มีวัตถุใดขัดขวางคมกระบี่ของทั้งสองได้

ต้นปังโค่นล้มลงทีละต้น ใบปังร่วงพรั่งพรูลงมาดุจฝนโลหิต

ทันใด ประกายกระบี่ที่ฉวัดเฉวียนพร่าพรายเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างประหลาด เปลี่ยนจนหนักอึ้งและเทอะทะ

แว่วเสียงดังติง ประกายไฟแลบกระจาย

ประกายกระบี่พลันสลายวับ ท่ากระบี่พลันชะงักค้าง

อี้จับชาเพ่งมองกระบี่ในมือตัวเอง ในดวงตาคล้ายปรากฏเปลวไฟลุกไหม้ และคล้ายเป็นน้ำแข็งผนึกแข็งตัว

กระบี่ของอี้จับชายังอยู่ในมือมัน แต่ท่าพลิกแพลงทั้งมวลคล้ายถึงตาจน

ตอนนี้มันใช้กระบี่ที่สิบสีออก แต่สภาวะกระบี่กลับถูกปิดตาย

ปลายกระบี่เจี่ยเฮียวฮง พอดีจ่อกับปลายกระบี่ของมัน

กระบี่ของมันหากเป็นอสรพิษตัวหนึ่ง กระบี่ของเจี่ยเฮียวฮงก็เป็นตะปู ตอกตรึงกับลำคอเจ็ดนิ้วของอสรพิษตัวนี้จนตายทั้งเป็น

การต่อสู้ครั้งนี้ความจริงยุติลงแล้ว

แต่ยามนั้น กระบี่ที่ความจริงถูกตรึงตาย พลันเกิดการสั่นพลิ้วอย่างประหลาด!

ใบไม้ร่วงที่ลอยพลิ้วเต็มท้องฟ้าพลันแตกกระจายออก สิ่งที่กำลังเคลื่อนไหวล้วนหยุดชะงักลง

หยุดชะงักอย่างสิ้นเชิง

นอกจากกระบี่ของอี้จับชาเกิดการสั่นพลิ้วไม่หยุดยั้ง ในแผ่นดินแผ่นฟ้าไม่มีชีวิตอื่นอีก

สีหน้าเจี่ยเฮียวฮงพลันปรากฏแววประหวั่นพรั่นพรึงขึ้น

เจี่ยเฮียวฮงพบว่า กระบี่ของตนแม้ยังอยู่ในมือ แต่เปลี่ยนเป็นของตาย

ขณะที่กระบี่ในมือฝ่ายตรงข้ามมีชีวิต กระบี่ของเจี่ยเฮียวฮงเปลี่ยนเป็นของตาย ไม่สามารถพลิกแพลงกลับกลายใด ๆ เนื่องเพราะท่าพลิกแพลงทั้งหมดล้วนตกอยู่ภายใต้การควบคุมของฝ่ายตรงข้าม

ชีวิตและพลังทั้งมวล ล้วนถูกกระบี่นี้ช่วงชิงไป

ตอนนี้กระบี่นี้สามารถแทงทะลุทรวงอก และคอหอยของตน ในโลกไม่มี

พลังอันใดยับยั้งได้!

เนื่องเพราะกระบี่นี้ เป็นสัญลักษณ์แห่งความตาย ขณะที่ความตายกรายมา ในโลกมีพลังอันใดขัดขวางได้?

นี่คือกระบี่ที่สิบห้า!

กระบี่นี้สามารถปลิดชีวิตเจี่ยเฮียวฮงจริง ๆ

แต่อี้จับซาไม่ได้แทงกระบี่นี้ออก

ดวงตาของอี้จับซาก็ทอแววประหวั่นพรั่นพรึงชนิดหนึ่ง ยังประหวั่นพรั่นพรึงกว่าเจี่ยเฮียวฮงอีก

จากนั้น อี้จับซากระทำเรื่องที่ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ได้คาดคิดมาก่อน

มันพลันวกคมกระบี่ ปาดใส่ลำคอตัวเอง!

มันไม่ได้ฆ่าเจี่ยเฮียวฮง กลับฆ่าตัวเอง!

พริบตาที่คมกระบี่ตัดคอหอยมันขาดสะบั้น ดวงตาของมันไม่ทอแววประหวั่นพรั่นพรึงอีก

พริบตานั้น ประกายตาของมันเปลี่ยนเป็นกระจ่างสุกใส สงบและเป็นสุข

จากนั้นอี้จับซาล้มลง

จวบจนมันล้มลง กระบี่ในมือมันยังสั่นระริกไม่หยุดยั้ง

บทที่ 46

เบื้องหลังการตาย

อาทิตย์สนธยาลาลับฟ้า ใบปังร่วงหล่นหมดสิ้น

แต่เจี่ยเฮียวฮงยังไม่จากไป กระทั่งขยับเคลื่อนไหวยังไม่ขยับเคลื่อนไหว

เจี่ยเฮียวฮงไม่เข้าใจ ทั้งขบคิดไม่เข้าใจ ทั้งไม่เชื่อว่าคนผู้หนึ่งไฉนฆ่าตัวเอง ขณะที่กำลังจะได้รับชัยชนะ ?

แต่เจี่ยเฮียวฮงมิอาจไม่เชื่อ

อี้จับซาตายแล้ว ลมหายใจและชีพจรล้วนหยุดเต้น มือเท้าแข็งทื่อเย็นเฉียบ

ผู้ตายความจริงสมควรเป็นเจี่ยเฮียวฮง หาใช่อี้จับซาไม่

แต่อี้จับซาก่อนตาย กลับไม่มีความเคียดขึ้งอาฆาตหรือหวาดหวั่นพรั่นพรึง มีแต่ความสงบและเป็นสุข

อี้จับซาไม่ได้เสียสติ เมื่อครู่มันสามารถเป็นมือกระบี่ที่ไร้ผู้ต่อต้าน ไม่มีผู้ใดบีบบังคับมันฆ่าตัวตายเลย

อย่างนั้นมันไฉนทำตัวเช่นนี้ ?

เพราะเหตุใด ? เพราะเหตุใด ?...

วิกาลดึกสงัด ดึกมากแล้ว

เจี่ยเฮียวฮงยังยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

เจี่ยเฮียวฮงยังไม่เข้าใจ ยังคิดไม่ตก

ขณะที่อี้จับซาล้มลง ผ้าดำคลุมหน้าเลิกขึ้น เจี่ยเฮียวฮงเห็นใบหน้าของมัน

คนผู้นี้คือชายชราที่แก่เฒ่า นั่งอยู่ข้างเตาต้มยาในเรือน้อย กลับเป็นผู้ที่เคยช่วยชีวิตตน

...หากไม่สามารถต่อสู้กับเจี่ยเฮียวฮงที่ไร้ผู้ต่อต้านสักครั้ง อี้จับซาแม้ตายก็ไม่อาจตายตาหลับ

นี่คือคำพูดที่อี้จับซากล่าวไว้

...คนผู้นั้นหากช่วยชีวิตท่าน ต้องเสียชีวิตในเงื้อมมือท่านแน่นอน

และนี่เป็นคำพูดของกังท้วงฮัก

คิดไม่ถึงคำพูดของกังท้วงฮักกลับเป็นความจริง

ในที่สุด วิกาลอันยาวนานผ่านไปแล้ว

แสงอุทัยจากขอบฟ้าบูรพาลำแรกสาดลอดกิ่งใบที่หักชำรุดในป่าต้นปังเข้ามาพอดีส่องต้องใบหน้าเจี่ยเฮียวฮง ดั่งราวกับเป็นกระบี่ทองเล่มหนึ่ง

ลมพัดต้องใบไม้ แสงอุทัยเต้นระริกไม่หยุดยั้ง คล้ายกับการสั่นพลิ้วอย่างประหลาดของท่ากระบี่นั้น

ทันใด ในดวงตาที่แตกซ่านของเจี่ยเฮียวฮงพลันเปล่งประกาย ระบายลมหายใจยาว ๆ พึมพำว่า

"เราเข้าใจแล้ว เราเข้าใจแล้ว..."

ยามนั้น ด้านหลังบังเกิดเสียงทอดถอนใจดังว่า

"แต่เรายังไม่เข้าใจ"

เจี่ยเฮียวฮงหันขวับไป ก็พบเห็นคนผู้หนึ่งคุกเข่าอยู่ด้านหลัง ก้มศีรษะต่ำมวยผมและเสื้อผ้าถูกน้ำค้างพรมจนชุ่มโชก แสดงว่าคุกเข่าเป็นเวลานาน

เจี่ยเฮียวฮงเหน็ดเหนื่อยทั้งกายและใจ กลับไม่รู้สึกตัวว่าคนผู้นี้มาตั้งแต่เมื่อใด

คนผู้นั้นเงยหน้าช้า ๆ ดวงตามันแดงฉานด้วยสายเลือด ปรากฏแววเหน็ดเหนื่อยอิดโรยและเศร้าเสียใจอย่างบอกไม่ถูก

เจี่ยเฮียวฮงพลันบีบหัวไหล่มัน กล่าวว่า

"เป็นท่าน ? ท่านก็มาแล้ว ?"

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"เป็นเรา เรามาแต่แรก แต่เราขบคิดไม่เข้าใจ"

มันหันกายไปยังซากศพของอี้จับซา กล่าวอย่างหดหู่

"ท่านสมควรทราบ เรามุ่งหวังต้องการพบหน้ามันสักครั้ง"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบ ข้าพเจ้าย่อมทราบ"

คนผู้นี้คือทิไคเซ้งแห่งสำนักคุ้มกันภัยธงแดง เคยร่ำเรียนสิบสามกระบี่ครำชีวิตจากอี้จับซา

เจี่ยเฮียวฮงยังจำคำพูดของทิไคเซ้งที่กล่าวถึงอี้จับซาได้

...มันไม่มีสหาย และไม่มีญาติ มันแม้ดีต่อเรา ถ่ายทอดเพลงกระบี่แก่เรา แต่ไม่ยินยอมให้เราใกล้ชิดมัน และไม่เคยบอกต่อเราว่า มันมาจากที่ใด ? คิดไปที่ใด ?

...เนื่องเพราะมันเกรงว่า ตนเองจะบังเกิดความรู้สึกผูกพันกับคนผู้หนึ่ง

...เนื่องเพราะคนผู้หนึ่ง หากคิดเป็นมือกระบี่ต้องเทียมเกรียมไร้ไมตรี

แม้แต่เจี่ยเฮียวฮงทราบว่า ทั้งสองมีความผูกพันอย่างลึกซึ้งพิสดาร เนื่องเพราะเจี่ยเฮียวฮงทราบว่า อี้จับซาไม่ได้ไร้ไมตรีจริง ๆ

เจี่ยเฮียวฮงทอดถอนใจกล่าวอีกว่า

"มันก็คงต้องการพบท่าน เนื่องเพราะท่าน แม้ไม่ใช่ศิษย์ของมัน แต่ก็เป็นทายาทรับช่วงเพลงกระบี่ของมัน มันคงมุ่งหวังให้ท่านเห็นกระบี่สุดท้ายของมัน"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"กระบี่นั้นเป็นแก่นแท้ของเพลงกระบี่มัน ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"มิผิด นั่นเป็นท่าพลิกแพลงที่สิบห้าของสิบสามกระบี่ครำชีวิต ทอดตาทั้งแผ่นดิน ไม่มีผู้ใดปิดป้องหลบเลี่ยงได้ !"

ทิไคเซ้งถามว่า

"แม้แต่ท่านก็ไม่สามารถ ?"

เจี่ยเฮียวฮงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถ"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"แต่มันไม่ได้ใช้กระบี่นั้นฆ่าท่าน ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"กระบี่นั้นหากใช้จู่โจมออกจริง ๆ ข้าพเจ้าต้องตายแน่นอน น่าเสียดายที่ในวินาทีสุดท้าย มันกลับไม่ได้จู่โจมออก"

ทิไคเซ้งถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะในใจมันไม่มีเพลิงอำมหิต"

ทิไคเซ้งถามอีกครา

"เพราะเหตุใด ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"เนื่องเพราะมันเคยช่วยชีวิตข้าพเจ้า"

ตนทราบว่าทิไคเซ้งไม่เข้าใจ ดังนั้นกล่าวต่อ

"หากแม้นท่านช่วยชีวิตคนผู้หนึ่ง ก็ยากที่จะลงมือฆ่ามันได้อีก เนื่องเพราะท่านเพาะน้ำใจกับคนผู้นั้นแล้ว"

นี่เป็นน้ำใจที่ยากอธิบายได้ มีแต่มนุษยชาติ จึงมีน้ำใจเช่นนี้

เนื่องเพราะมนุษยชาติมีน้ำใจ มนุษย์จึงเป็นมนุษย์

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"ต่อให้มันไม่อาจตัดใจฆ่าท่าน ก็ไม่จำเป็นต้องตาย"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงขบคิดไม่เข้าใจว่ามันไฉนต้องตาย"

ทิไคเซ้งถามว่า

"ตอนนี้ท่านได้คิดแล้ว ?"

เจี่ยเฮียวฮงผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวอย่างหม่นหมอง

"ตอนนี้ข้าพเจ้าค่อยทราบว่า มันมิอาจไม่ตาย"

ทิไคเซ้งยิ่งไม่เข้าใจกว่าเดิม

เจี่ยเฮียวฮงอธิบายว่า

"เนื่องเพราะพริบตานั้น ในใจมันแม้ไม่คิดฆ่าข้าพเจ้า ไม่อาจตัดใจฆ่าข้าพเจ้า แต่ไม่สามารถควบคุมกระบี่ในมือมัน เนื่องเพราะพลังของกระบี่นั้นความจริงสุดที่เรี่ยวแรงมนุษย์จะควบคุมได้ ขอเพียงใช้ออก ต้องมีคนตายใต้คมกระบี่"

ทุกผู้คนอดเผชิญเรื่องราวที่ตนเองไม่สามารถควบคุมบังคับ และไม่สามารถอธิบายมิได้

ในโลกนี้ความจริงมีพลังลี้ลับไม่สามารถควบคุมบังคับอยู่ชนิดหนึ่ง

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"เรายังขบคิดไม่เข้าใจว่า มันไยต้องทำลายตัวเอง ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"สิ่งที่มันคิดทำลาย ไม่ใช่ตัวเอง หากแต่เป็นกระบี่นั้น"

ทิไคเช้งกล่าวว่า

"กระบี่นั้นเมื่อเป็นเพลงกระบี่ที่ก้าวสู่จุดสุดยอดพิชิตไปโดยไร้ผู้ต่อต้าน มันไยต้องทำลายทิ้ง ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"เนื่องเพราะมันพลันพบว่า กระบี่นั้นเพียงนำมาซึ่งความตาย และการทำลายล้าง มันไม่อาจทิ้งให้เพลงกระบี่เช่นนี้อยู่ในโลก มันไม่ต้องการเป็นคนบาปของประวัติศาสตร์บู๊ลิ้ม"

ตนกล่าวด้วยสีหน้าสำรวมและเศร้าสลด

"แต่พลังและท่าพลิกแพลงของกระบี่นี้ สุดที่มันจะควบคุมบังคับได้ คล้ายคนผู้หนึ่งพบว่าอสรพิษที่ตัวเองเลี้ยงไว้ กลับกลายเป็นมังกรพิษตัวหนึ่ง มาตรแม้นอยู่ข้างกายมัน แต่ไม่อยู่ใต้คำสั่งของมัน มันคิดสลัดก็สลัดไม่หลุด ได้รอให้มังกรพิษตัวนี้ ดูดโลหิตและไขกระดูกของมันจนเหือดแห้ง"

ดวงตาทิไคเช้งก็ทอแววประหวั่นพรั่นพรึง กล่าวว่า

"ดังนั้นมันได้แต่ทำลายตัวเอง"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวอย่างสะทกสะท้อน

"เนื่องเพราะชีวิตและเลือดเนื้อของมันหลอมรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับมังกรพิษตัวนี้ เนื่องเพราะมังกรพิษตัวนี้เป็นแก่นแท้ของตัวมัน ดังนั้นมันหากคิดทำลายมังกรพิษตัวนี้ ต้องทำลายตัวเองก่อน"

นี่เป็นเรื่องราวที่เศร้าสลดและน่าสะพรึงกลัว เต็มไปด้วยความน่าสะพรึงกลัวที่ลี้ลับพิสดาร และเต็มไปด้วยหลักปรัชญาอันลึกซึ้ง

เรื่องราวนี้ฟังดูแม้เหลวไหล แต่ก็เป็นความสัตย์จริง ไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธการดำรงคงอยู่ของมัน

บัดนี้ ชีวิตของจอมกระบี่แห่งยุค ถูกมันทำลายไปเอง เพลงกระบี่ที่ไร้ผู้ต่อต้านซึ่งมันบัญญัติขึ้น ก็สาบสูญสลายไปด้วย

เจี่ยเฮียวฮงจับจ้องมองซากศพของอี้จับชา กล่าวช้า ๆ

"แต่พริบตานั้น เพลงกระบี่ของมันได้ก้าวสู่จุดสุดยอดที่ไม่เคยมีมาแต่โบราณกาล ตลอดจนอนาคตกาล มันแม้ตายก็ไม่อาลัย"

ทิไคเช้งเพ่งตามองเจี่ยเฮียวฮง ถามว่า

"ท่านยินยอมเป็นผู้ตายเองหรือไม่ ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวโดยไม่ขบคิด

"ยินยอม"

ดวงตาของตนปรากฏแววเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวและเศร้าเสียใจอย่างบอกไม่ถูก กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายินยอมเป็นผู้ตายเอง"

นี่คือชีวิตของคน

ในชีวิตของคน ความจริงเต็มไปด้วยการขัดแย้ง ระหว่างผลได้ผลเสีย ยิ่งยากจำแนกโดยชัดแจ้ง

ทิไคเช้งเปลื้องชุดยาวที่ถูกน้ำค้างพร่างพรมจนชุ่มโชกของตัวเอง คลุมลงบนซากศพของอี้จับซา ถามตนเองในใจ

"หากแม้นผู้ตายมีความรู้สึก ตอนนี้มันมุ่งหวังมีชีวิตอยู่ ให้ผู้ตายเป็นเจี่ยเฮียวฮงหรือไม่ ?"

มันไม่สามารถตอบได้

ทิไคเช้งค่อย ๆ แกะมือที่กำกระบี่ของอี้จับซาออก สอดกระบี่กลับคืนฝักที่ฝังไว้ด้วยไข่มุกสิบสามลูก

ตอนนี้กระบี่ยังคงอยู่

แต่คนเล่า ?

อรุโณทัยลอยเด่น แสงอุทัยเรืองรองทั่วท้องฟ้า

เจี่ยเฮียวฮงเดินตามทางน้อยดินเหลืองกลับโรงเตี๊ยมที่ไม่มีชื่อนั้น

เมื่อวานขณะที่เจี่ยเฮียวฮงเดินตามทางน้อยนี้ออกไป ไม่ได้ครุ่นคิดว่าตนยังสามารถกลับมาหรือไม่

ทิไคเช้งเดินตามหลังเจี่ยเฮียวฮง ฝีเท้าก็หนักแน่นเชื่องช้าเช่นเดียวกับเจี่ยเฮียวฮง

ทิไคเช้งจับจ้องมองเงาหลังเจี่ยเฮียวฮง อดถามตัวเองอีกมิได้

"ตอนนี้มันยังคงเป็นเจี่ยเฮียวฮง เป็นเจี่ยเฮียวฮงที่ไร้ผู้ต่อต้าน ไฉนดูไปมันคล้ายเปลี่ยนไปมากนัก ?"

เถ้าแก่เนี้ยของโรงเตี๊ยมยังไม่เปลี่ยน

ในดวงตากลมโตและเลื่อนลอยของนางยังแฝงแววเหนื่อยหน่ายอย่างบอกไม่ถูก

นางยังนั่งเชื่องซึมเซาหลังคอกเสมียน เหม่อมองทางเดินเบื้องนอก คล้ายยังมุ่งหวังมีเทพบุตรขี่ม้าขาวผู้หนึ่งผ่านมา นำทางหลุดพ้นจากชีวิตที่จืดชืดไร้รสชาติ

นางไม่พบเห็นเทพบุตรขี่ม้าขาว กลับเห็นเจี่ยเฮียวฮงกลับมา

ในดวงตากลมโตเลื่อนลอยของนาง พลันปรากฏรอยยิ้มอันประหลาดล้ำขึ้น กล่าวว่า

"ท่านกลับมาแล้ว"

นางคล้ายคิดไม่ถึงว่าเจี่ยเฮียวฮงยังจะกลับมา แต่เจี่ยเฮียวฮงเมื่อกลับมา นางก็ไม่รู้สึกเหนือความคาดหมายแต่อย่างไร

ในโลกนี้มีคนมากหลายเป็นเช่นนี้ คุ้นเคยกับสิ่งที่พรหมลิขิตกำหนดให้แต่แรก

เจี่ยเฮียวฮงยิ้มต่อนาง คล้ายลืมเลือนเหตุการณ์ที่นางตกลงกับตนในวันนั้นไปแล้ว

แซแซกล่าวว่า

"ในโรงเตี๊ยมยังมีคนรอท่านอยู่ รอเป็นเวลานานแล้ว"

เจี่ยเฮียวฮงผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบ"

ม่อยังชิวชิวความจริงสมควรอยู่รอตน ยังมีเชี่ยวตี๋ ซึ่งเป็นบุตรเพิ่งเกิดจากพวกตน

ม่อยังชิวชิวให้คำมั่นว่า ตนหากมีชีวิตรอดกลับมา จะให้พวกตนสองพ่อลูกรู้จักกัน

ดังนั้นเจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"ตอนนี้พวกมันอยู่ที่ใด ?"

แซแซลุกขึ้นอย่างเกียจคร้าน กล่าวว่า

"เราจะนำท่านไป"

นางยังคงสวมเสื้อผ้าที่ทั้งบางเบาทั้งอ่อนนุ่มชุดนั้น

ขณะที่นางเดินนำหน้า เจี่ยเฮียวฮงสามารถเห็นสัดส่วนใต้เอวไปอย่างชัดเจน

พอผ่านห้องโถงด้านหน้า ย่างเข้าเขตที่พักทางช่วงหลัง แซแซพลันหันขวับ

มาสำรวจทิไคเซ้งขึ้น ๆ ลง ๆ

ทิไคเซ้งคิดแสรังเป็นไม่สนใจนาง แต่แสร้งไม่แนบเนียนแม้แต่น้อย

แซแซกล่าวว่า

"ที่นี้ไม่มีคนรอท่าน"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"เราทราบ"

แซแซกล่าวอีกว่า

"เราก็ไม่ได้เรียกท่านติดตามเข้ามา"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"ท่านไม่ได้เรียก"

แซแซกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนไม่ไปรอที่เบื้องนอก ?"

ทิไคเซ้งปลีกตัวจากไปทันที คล้ายไม่กล้าสบตากับดวงตากลมโตและเลื่อนลอยของนางอีก

ดวงตาของแซแซกลับปรากฏรอยยิ้มประหลาดล้ำอีกครา เพ่งตากล่าวกับเจี่ยเฮียวฮงว่า

"เมื่อคืนก่อนเราความจริงตระเตรียมไปหาท่าน"

เจี่ยเฮียวฮงส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถามไถ่

แซแซลูบคลำส่วนสัดใต้เอวลงไปเบา ๆ กล่าวว่า

"เรากระทั่งเท้าก็ล้างแล้ว"

นางย่อมไม่เพียงล้างเท้าของนางเท่านั้น มือของนางได้บ่งชี้ตำแหน่งอย่างชัดแจ้ง

เจี่ยเฮียวฮงจงใจถามว่า

"ท่านไฉนไม่ไป?"

แซแซกล่าวว่า

"เนื่องเพราะทราบว่า สตรีนางนั้นต้องจ่ายเงินแก่เรามากกว่าท่านจ่ายให้กับเรา เราดูออกว่าท่านไม่ใช่บุรุษที่ยินยอมทุ่มเทเงินทองให้กับสตรี"

มือของนางยังลูบไล้ส่วนสัดบนร่างตัวเอง กล่าวสืบต่อ

"แต่ขอเพียงท่านชมชอบ คืนนี้เรายังสามารถ..."

เจี่ยเฮียวฮงสอดคำขึ้น

"ข้าพเจ้าหากไม่ชมชอบเล่า ?"

แชแชกล่าวโดยไม่ขบคิด

"อย่างนั้นเราจะไปทำสหายของท่าน เราดูออกว่ามันต้องชมชอบแน่นอน"

เจี่ยเฮียวฮงยิ้มออกมา เป็นการฝืนยิ้ม

สตรีนางนี้อย่างน้อยมีคุณความดีประการหนึ่ง นางไม่เคยปกปิดเรื่องที่นางตั้งใจกระทำมาก่อน

นางก็ไม่เคยปล่อยปละละเว้นโอกาสใด ๆ ขอเพียงมีบุรุษผ่านมา นางจะหาทางสนิทสนมด้วย

เนื่องเพราะนางต้องมีชีวิตต่อไป ต้องการมีความเป็นอยู่ดีขึ้น

หากแม้นเพียงดูจากด้านนี้ ปรากฏผู้คนจำนวนมากสู้นางไม่ได้ แม้แต่เจี่ยเฮียวฮงเองก็สู้ไม่ได้

แชแชถามอีกว่า

"ท่านต้องการให้เราไปหามันหรือไม่ ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านสมควรไป"

นี่เป็นคำพูดจากใจจริงของตน ทุกคนล้วนมีสิทธิ์แสวงหาความเป็นอยู่ดีกว่านี้

อาจบางทีนางใช้วิธีผิดไป นั่นเพียงแต่นางไม่มีโอกาสเลือกเฟ้นวิธีที่ถูกต้องสมควรเท่านั้น

กระทั่งคนที่หยิบยื่นโอกาสแก่นางก็ไม่มี

แชแชเดินถึงหน้าห้องพักหลังหนึ่ง ชี้มือไปกล่าวว่า

"คนที่รอท่านอยู่ในห้องนั้น"

ห้องพักนั้นเป็นห้องที่เจี่ยเฮียวฮงพักพำนักเมื่อวันก่อน

แชแชพอกล่าวจบ ก็ปลีกตัวจากไป

นางเดินไปไกลโข พลันเหลียวหน้ามา เพ่งตาถามเจี่ยเฮียวฮงว่า

"ท่านเห็นว่าเราเป็นสตรีไร้ยางอายหรือไม่ ?"

เจี่ยเฮียวฮงตอบว่า

"ข้าพเจ้าไม่"

แชแชยิ้มออกมา ยิ้มอย่างแท้จริง ยิ้มอย่างบริสุทธิ์ไร้เดียงสาดุจทารกแรกเกิด

แต่เจี่ยเฮียวฮงยิ้มไม่ออก

เจี่ยเฮียวฮงทราบว่า ในโลกยังมีสตรีเช่นนางมากมายหลาย มาตรแม้นมีชีวิตอยู่ในกองไฟ แต่ยังสามารถยิ้มราวทารก

เนื่องเพราะนางไม่มีโอกาสทราบว่า การกระทำของตัวเองเป็นเรื่องน่าเศร้าเพียงไหน ?

เจี่ยเฮียวฮงเพียงแค้นชนชาวโลก ไฉนไม่ให้โอกาสที่ดีกว่านี้แก่พวกนาง ก็พิพากษาความผิดของพวกนาง ?

บทที่ 47

บั้นปลายของอสรพิษ

ห้องพักที่มืดครึ้มและอับชื้น ตอนนี้กลับปรากฏแสงอาทิตย์สาดลอดเข้าไป

ไม่ว่าเป็นสถานที่มืดมิดเพียงไหน จะช้าเร็วต้องปรากฏแสงอาทิตย์สาดส่องถึง

บุรุษชูบชีดอิดโรยผู้หนึ่ง นั่งขัดสมาธิ เตียงไม้ที่พอขยับเคลื่อนกายก็บังเกิดเสียงบนเอี๊ยดอ๊าด

มันนั่งหันหน้าหาแสงอาทิตย์

แสงอาทิตย์แสบเคืองตายิ่ง แต่แก้วตาสีเทาของมันกลับไม่กลอกกลิ้งแม้แต่น้อย

ที่แท้มันเป็นคนตาบอดคนหนึ่ง

สตรีนางหนึ่งหันหลังให้กับประตู นอนหลับอยู่บนเตียง คล้ายหลับสนิทยิ่ง

เจี่ยเฮียวฮงพอสาวเท้าเข้าห้อง ก็พบเห็นคนทั้งสอง

แต่เจี่ยเฮียวฮงไม่ได้พบเห็นม่อย้งชิวชิวและเซี่ยวตี่

ม่อย้งชิวชิวไม่อยู่ภายในห้อง เซี่ยวตี่ก็ไม่อยู่

หรือคนตาบอดที่น่าสมเพช และสตรีที่ชอบนอนนี้ เป็นคนที่รอเจี่ยเฮียวฮงอยู่ในที่นี้ ?

แต่เจี่ยเฮียวฮงไม่เคยเห็นมาก่อน

แต่เจี่ยเฮียวฮงพอเหยียบย่างเข้าห้อง ก็คิดล่าถอยออกไป คนตาบอดกลับเรียกรั้งไว้

มันเป็นเช่นเดียวกับคนตาบอดส่วนใหญ่ ๆ ตาของคนตาบอดผู้นี้แม้มองไม่เห็น แต่หูปราดเปรียวยิ่ง

มันพลันถามว่า

"ผู้มาเป็นเจี่ยซาเสียวเอี้ยหรือไม่ ?"

เจี่ยเฮียวฮงตื่นเต้นสงสัยยิ่ง คนตาบอดนี้ทราบได้อย่างไรว่าผู้มาคือตน ?

ยามตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ต้องชะงักเท้าลง

ใบหน้าซูบซีดแห้งกรังของคนตาบอด ปรากฏแววประหลาดพิกลอีกครา ถามคำถามประหลาดอีกว่า

"ซาเสียวเอี้ยจำเราไม่ได้แล้ว ?"

เจี่ยเฮียวฮงงงงันอีกครากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไฉนรู้จักท่าน ?"

คนตาบอดกล่าวว่า

"หากท่านเพ่งพิจารณาดู จะรู้จักแน่นอน"

เจี่ยเฮียวฮงเพ่งมองเป็นเวลานาน พลันรู้สึกมีความหนาวเย็นขุมหนึ่งแผ่ซ่านจากส้นเท้า

เจี่ยเฮียวฮงรู้จักคนผู้นี้จริง ๆ

คนตาบอดที่น่าสมเพชนี้ กลับเป็นเต็กเฮียะแช...เต็กเฮียะแชที่มีดวงตาคมวาวดุจอสรพิษ ?

เต็กเฮียะแช ความจริงเป็นสมุนมือขวาของเถ้าแก่ใหญ่

แต่มันกลับซ่องสุมกำลัง คิดยึดครองกิจการของเถ้าแก่ใหญ่สืบแทน

ภายหลังเจี่ยเฮียวฮงสอดมือเข้ามา สร้างความปั่นป่วนระส่ำระสายแก่พวกมัน

ในที่สุดเถ้าแก่ใหญ่เสียชีวิต เต็กเฮียะแชกลับมีชีวิตรอดได้

เนื่องเพราะเต็กเฮียะแชสังกัดจอมฟ้า เป็นบริวารของม่อยังชิวชิว

แต่หลังจากที่เต็กเฮียะแชกระตุ้นเจี่ยเฮียวฮงชิงตัวอัวอัว (ทาริกา) จากเซี่ยวตี๋ เจี่ยเฮียวฮงก็ไม่ได้พบพานมันอีก

มันไฉนกลับกลายเป็นคนตาบอด ?

เจี่ยเฮียวฮงขบคิดไม่เข้าใจจริง ๆ

เต็กเฮียะแชยิ้มออกมา กล่าวว่า

"เราทราบว่าท่านต้องรู้จักเรา ท่านสมควรคาดคิดได้ว่าดวงตาของเราไฉนบอดไป ?"

รอยยิ้มของมัน ก็สร้างความเย็นยะเยียบแก่ผู้พบเห็นจนจับขั้วหัวใจ กล่าวสืบต่อ

"แต่นางนับว่าเมตตาศารุณย์ กลับละเว้นชีวิตเรา ทั้งยังตกแต่งภรรยาให้กับเราคนหนึ่ง"

เจี่ยเฮียวฮงพอฟัง ทราบว่า "นาง" ที่ว่าเป็นใคร

ผู้ที่ทำลายดวงตาเต็กเฮียะแชจนบอด คือจอมฟ้าม่อยังชิวชิว

แต่เจี่ยเฮียวฮงขบคิดไม่เข้าใจว่า ม่อยังชิวชิวไฉนไม่ฆ่ามัน ยิ่งขบคิดไม่เข้าใจว่า นางไฉนตกแต่งภรรยาแก่มันคนหนึ่ง !

เต็กเฮียะแชทอดถอนใจอีกครา กล่าวว่า

"ไม่ว่าอย่างไร ภรรยาที่นางตกแต่งให้กับเรากลับเป็นภรรยาที่ดีคนหนึ่ง ต่อให้ตัดใบหูเราอีกคู่หนึ่งเราก็ยินยอม"

ชุ่มเสียงมันความจริงเต็มไปด้วยแววอาฆาตมาดร้าย ตอนนี้กลับเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนนุ่มนวล ยื่นมือข้างหนึ่งปลุกสตรีที่ชอบนอน กล่าวว่า

"มีแขกมาแล้ว ท่านสมควรรินน้ำชาให้กับแขกสักถ้วย"

สตรีนั้นลุกขึ้นนั่งอย่างว่าง่าย ก้มศีรษะลงจากเตียง รินน้ำชาที่เย็นเฉียบลงในถ้วยชาที่เก่าคร่ำคร่าใบหนึ่ง ยื่นส่งต่อเจี่ยเฮียวฮง

เจี่ยเฮียวฮงเพิ่งรับถ้วยชามา ถ้วยชาในมือแทบร่วงหล่นจากมือ

มือของเจี่ยเฮียวฮงพลันเปลี่ยนเป็นเย็นเฉียบ เย็นเฉียบไปทั่วร่าง เย็นเฉียบกว่าตอนจดจำเต็กเฮียะแชออกเสียอีก

ในที่สุดเจี่ยเฮียวฮงเห็นโฉมหน้าของสตรีนางนี้ชัดตา

ภรรยาที่อยู่ในโอวาทของเต็กเฮียะแช กลับเป็นอัวอัว !

อัวอัวความจริงมีมารดาชรามีกอกอ (พี่ชาย) ผู้หนึ่ง เรียกว่าเมี้ยวจื้อ

แต่มารดาชราของนางต้องตายในเงื้อมมือสมุนบริวารของเต็กเฮียะแช เมี้ยวจื้อถูกทำร้ายอย่างแสนสาหัส

นางไฉนกลับมาเป็นภรรยาของเต็กเฮียะแช ?

เจี่ยเฮียวฮงไม่ได้ส่งเสียงร้องออกมา เนื่องเพราะอัวอัวใช้สายตาที่แทบร้องไห้วิงวอนตน วิงวอนตนอย่าได้ถามอันใด อย่าได้กล่าวอันใดทั้งสิ้น

เจี่ยเฮียวฮงไม่เข้าใจว่านางไฉนทำเช่นนี้ ?

นางไฉนยินยอมเป็นภรรยาของศัตรู ?

แต่ในที่สุดเจี่ยเฮียวฮงปิดปากลง ตนไม่อาจตัดสินใจปฏิเสธการขอร้องของ

สตรีที่น่าสมเพชนี้ได้

เด็กเฮียะแชพลันถามอีกว่า

"ภรรยาของเราดีหรือไม่ งดงามหรือไม่ ?"

เจี่ยเฮียวฮงพยายามระงับซุ่มเสียงเป็นปกติ กล่าวตอบว่า

"ดีมาก"

เด็กเฮียะแชยิ้มอีกครา ยิ้มจนใบหน้าที่ซูบซีดแห้งกรังยังปรากฏประกายขึ้น กล่าวว่า

"เราแม้ไม่อาจเห็นใบหน้านาง แต่เราทราบว่านางต้องงดงามยิ่ง สตรีที่ใจคองามเช่นนี้ รับรองไม่ขี้ริ้วอัปลักษณ์"

มันไม่ทราบว่าภรรยาของมันคืออัวอัว

หากแม้นมันทราบว่า ภรรยาที่อ่อนโยนนุ่มนวลของมัน เป็นสตรีที่ถูกเพาะกามันทำร้ายอย่างแสนสาหัส จะมีความรู้สึกอย่างไร ?

เจี่ยเฮียวฮงไม่ต้องการขบคิดสืบต่อ ร้องถามว่า

"ท่านกำลังรอข้าพเจ้าหรือ ?"

เด็กเฮียะแชผงกศีรษะ

เจี่ยเฮียวฮงถามอีกว่า

"เป็นจอมฟ้าให้ท่านรอข้าพเจ้า ?"

เด็กเฮียะแชผงกศีรษะอีกครา ซุ่มเสียงเปลี่ยนเป็นเย็นยะเยียบ กล่าวว่า

"นางให้เราบอกต่อท่านว่านางไปแล้ว ไม่ว่าท่านแพ้หรือชนะ ท่านเป็นหรือตาย นับแต่นี้นางไม่ต้องการพบท่านอีก"

นี่ย่อมไม่ใช่เจตนาแท้จริงของนาง

นางที่ทิ้งเด็กเฮียะแชอยู่ที่นี้ เพียงต้องการให้เจี่ยเฮียวฮงดูว่า มันกลับกลายเป็นคนเยี่ยงไร และตกแต่งภรรยาเยี่ยงไร

เด็กเฮียะแชพลันกล่าวอีกว่า

"นางความจริงคิดรั้งตัวเชี่ยวตี๋ไว้ แต่เชี่ยวตี๋ก็ไปแล้ว"

เจี่ยเฮียวฮงอดถามมิได้

"มันไปที่ใด ?"

เด็กเฮียะแชกล่าวว่า

"มันบอกว่าจะไปยังภูเขาไท้ชัว"

เจี่ยเฮียวฮงขบคิดไม่เข้าใจว่า เชี่ยวตี๋ไปยังภูเขาไท้ชัวไยกัน ดังนั้นถามอีกว่า

"ไปทำอะไร ?"

คำตอบของเด็กเฮียะแชรวบกระชับ และแหลมคม มันตอบว่า

"ไปกระทำเรื่องที่มันต้องการกระทำ"

ซุ่มเสียงมันเปลี่ยนเป็น เต็มไปด้วยแววเย้ยหยันอีกครา กล่าวว่า

"เนื่องเพราะมันทั้งไม่มีชาติตระกูลที่เลื่องลือ และไม่มีบิดามารดาญาติพี่น้อง มีแต่ไปเสี่ยงโชคเอง บุกบั่นสร้างตัวด้วยลำแข้งตน"

เจี่ยเฮียวฮงไม่กล่าวกระไรอีก

คำพูดที่สมควรกล่าว คล้ายกล่าวหมดสิ้นแล้ว ไม่มีความจำเป็นต้องอยู่สืบไป

เจี่ยเฮียวฮงลุกขึ้นอย่างเงียบงัน เดินออกไปอย่างเงียบงัน

เจี่ยเฮียวฮงเชื่อว่าอัวอัวต้องติดตามออกมา นางต้องมีเรื่องมากหลายคิดอธิบาย จริงดังคาดหมาย อัวอัวย่องฝีเท้าติดตามออกมา

นี่คือคำอธิบายของอัวอัว

"ม่อย้งชิวชิวเป็นคนบีบบังคับข้าพเจ้าแต่งงานกับเด็กเฮียะแช

"ตอนนั้นข้าพเจ้าความจริงตั้งใจฆ่ามัน ดังนั้นรับปากแต่งงานกับมัน

"ข้าพเจ้าคิดหาโอกาสฆ่าเด็กเฮียะแช ล้างแค้นให้กับครอบครัวของข้าพเจ้า

"แต่ภายหลังข้าพเจ้าไม่สามารถลงมือได้

"เนื่องเพราะมันไม่ใช่เด็กเฮียะแชที่ทำร้ายครอบครัวข้าพเจ้าอีก เพียงแต่เป็นคนตาบอดที่น่าเวทนาและใช้การไม่ได้คนหนึ่ง

"มันไม่เพียงตาบอด ทั้งยังถูกตัดเส้นเอ็นเท้าทั้งสอง ไม่อาจเดินเหินได้

"มีอยู่ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าหักใจหมายฆ่ามัน แต่ขณะจะลงมือ มันพลันละเมอขณะหลับ ร่ำไห้คร่ำครวญว่า กาลก่อนมันเคยกระทำเรื่องมากน้อยชั่วร้ายเพียงใด

"นับแต่นั้นข้าพเจ้าไม่สามารถหักใจฆ่ามันอีก

"มาตรแม้นข้าพเจ้าพร่ำเตือนสติตัวเองตลอดเวลา อย่าได้ลืมความแค้นที่ข้าพเจ้ามีต่อมัน แต่ในใจข้าพเจ้าไม่ได้เคียดแค้นอาฆาตมัน มีแต่สมเพชเวทนาและเห็นอกเห็นใจ

"มันมักหลั่งน้ำตา วิงวอนข้าพเจ้าอย่าได้ไปจากมัน หากสูญเสียข้าพเจ้ามันไม่สามารถมีชีวิตอยู่แม้สักวันเดียว

"มันหาทราบไม่ว่า ตอนนี้ข้าพเจ้าก็ไม่อาจผละจากมัน

"เนื่องเพราะมีแต่อยู่ข้างกายมัน ข้าพเจ้าจึงรู้สึกตนเองเป็นสตรีที่แท้จริง

"มันทั้งไม่ล่วงรู้อดีตกาลของข้าพเจ้า และไม่ดูแคลนข้าพเจ้า ยิ่งไม่สลัดทอดทิ้งข้าพเจ้า ไม่ฉกาฉวยโอกาสตอนที่ข้าพเจ้านอนหลับ ลอบปลีกตัวจากไป

"มีแต่อยู่ข้างกายมัน ข้าพเจ้าจึงรู้สึกปลอดภัยและเป็นสุข เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบว่ามันต้องการข้าพเจ้า

"สำหรับกับสตรีนางหนึ่ง สามารถทราบว่ามีบุรุษผู้หนึ่งต้องการนาง มันเป็นความสุขอันยิ่งใหญ่ของนางแล้ว

"อาจบางทีท่านไม่มีวันเข้าใจความรู้สึกนี้ แต่ไม่ว่าท่านกล่าวอย่างไร ข้าพเจ้าล้วนไม่พรากจากมัน"

เจี่ยเฮียวฮงรับฟังอย่างเงียบงัน ไม่เอ่ยปากสอดคำแม้สักคำเดียว

เจี่ยเฮียวฮงสามารถกล่าวกระไรได้?

ตอนนี้เจี่ยเฮียวฮงสามารถกล่าวเพียงประโยคเดียว นอกจากคำพูดประโยคนี้ตนนึกไม่ออกว่าจะกล่าวอย่างไรได้

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ขอแสดงความยินดีต่อท่าน"

กล่าวจบ ก็หันกายจากไป

จันทร์ยะเยียบส่องต้องหลุมฝังศพใหม่หลุมหนึ่ง

ป้ายสุสานสร้างจากหินลายเนื้อแกร่ง ๆ สลักข้อความสั้น ๆ ว่า

"ที่ฝังศพอี้จับซา"

เป็นข้อความสั้นยิ่ง เนื่องเพราะไม่ว่าใช้ตัวหนังสือมากน้อยเท่าใด ก็ไม่อาจบรรยายชีวิตที่เต็มไปด้วยความเศร้าสลดและโลดโผนพิสดารของอี้จับซาได้

ในที่สุด จอมกระบี่แห่งยุคก็ฝากฝังสังขารในที่นี้

มันเคยก้าวสู่จุดสุดยอดของเพลงกระบี่อย่างที่ไม่มีผู้ใดสามารถไต่เต้าถึง ตอนนี้ยังคงฝากฝังสังขารกับพสุธาเช่นเดียวกับผู้อื่น

สายลมฤดูใบไม้ร่วงกรรโชก จิตใจของเจี่ยเฮียวฮงก็เงียบเหงาเดียวดาย

ทิไคเซ้งจับจ้องมองเจี่ยเฮียวฮงตลอดเวลา พลันถามว่า

"ท่านแม้ตายก็ไม่อาลัยจริง ๆ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"มิผิด"

ทิไคเช้งถามว่า

"ท่านเชื่อว่ามังกรพิษที่ตายไปแล้วของอี้จับชา จะไม่ฟื้นคืนชีพในตัวท่านอีก ?"

อี้จับชาเมื่อเสียชีวิต ก็หลงเหลือเจี่ยเฮียวฮงเป็นเอกแต่ผู้เดียว

อย่าว่าแต่เจี่ยเฮียวฮงเห็นท่วงท่าที่สิบห้าของสิบสามกระบี่ครร่าชีวิตแล้ว จะแน่ใจได้อย่างไรว่า เจี่ยเฮียวฮงไม่ใช้กระบวนท่านั้น

หากแม้นเจี่ยเฮียวฮงใช้กระบวนท่าที่สิบห้าออก มังกรพิษตัวนั้นเท่ากับฟื้นคืนชีพในตัวเจี่ยเฮียวฮง

แต่เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ไม่เด็ดขาด"

ทิไคเช้งกล่าวว่า

"แต่ท่านเห็นท่าพลิกแพลงทั้งหมดในเพลงกระบี่ของมัน เห็นกระบี่สุดท้ายของมันแล้ว"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"หากบอกว่าในโลกยังมีคนสามารถใช้กระบี่นั้นออกมา คนผู้นั้นย่อมเป็นข้าพเจ้า"

ทิไคเช้งเน้นเสียงว่า

"ต้องเป็นท่าน"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวช้า ๆ

"แต่ข้าพเจ้าสัตย์สาบานว่า ในชีวิตนี้จะไม่จับกระบี่อีก"

ทิไคเช้งหน้าแปรเปลี่ยนไป

เจี่ยเฮียวฮงเมื่อสัตย์สาบาน ย่อมยึดมั่นในคำสาบานชั่วชีวิต

เจี่ยเฮียวฮงเมื่อสาบานไม่จับกระบี่อีก เท่ากับสาบานไม่ใช้วิชาฝีมืออีก

สำหรับกับเจี่ยเฮียวฮง หากไม่จับกระบี่อีก มิสู้ตายเสียจะประเสริฐกว่า

เจี่ยเฮียวฮงกลับแย้มยิ้ม

"กาลก่อนข้าพเจ้ารับรองไม่สาบานเช่นนี้ ข้าพเจ้ายินยอมตาย ไม่ยอมกระทำเช่นนี้"

รอยยิ้มของตนปลอดโปร่งยิ่ง กล่าวสืบต่อ

"แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าได้คิดแล้ว คนผู้หนึ่งขอเพียงมีความสงบทางใจ ไม่ว่าต้องเสียสละสิ่งใดล้วนคู่ควร"

ทิไคเซ้งเงียบงันนิ่งนาน คล้ายยังขบเคี้ยวรสชาติของคำพูดหลายปาก[illegible]

จากนั้นมันอดถามมิได้

"หรือต่อให้สละแม้ชีวิตก็คู่ควร ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

ซุ่มเสียงของตนสงบราบเรียบ กล่าวต่อช้า ๆ

"ข้าพเจ้าเพียงทราบว่า คนผู้หนึ่งหากใจไม่สงบ อยู่ไปยังเจ็บปวดรวดร้าวกว่าตกตายมากนัก"

ตนย่อมมีศักดิ์ศรีกล่าวคำพูดเหล่านี้

เนื่องเพราะตนเคยได้รับบทเรียนที่เจ็บปวดรวดร้าว และไม่ทราบได้รับบทเรียนที่รวดร้าวรันทดมากมายเพียงไหน จึงสามารถดิ้นหลุดจากกุญแจใจจนได้รับอิสระได้เป็นตัวของตัวเอง

ทิไคเซ้งจับจ้องมองสีหน้าที่สงบราบเรียบของเจี่ยเฮียวฮง ในที่สุดยิ้มออกมาถามว่า

"ตอนนี้ท่านคิดไปที่ใด ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ อาจบางทีข้าพเจ้าสมควรกลับบ้านไปพบญาติอาวุโสต่าง ๆ แต่ก่อนที่จะกลับไป ข้าพเจ้าอาจไปยังสถานที่ต่าง ๆ ท่องชมสถานที่ต่าง ๆ ดู"

ตนยิ้มพลางกล่าวสืบต่อ

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเมื่อสาบานว่าไม่จับกระบี่อีก ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่เจี่ยซาเสียวเอี้ยที่มีเพลงกระบี่ไร้ผู้ต่อต้าน ข้าพเจ้าเพียงเป็นคนธรรมดาสามัญคนหนึ่ง ไม่ต้องบังคับขืนใจตนเองเช่นกาลก่อนอีก"

คนผู้หนึ่งที่แท้เป็นคนเยี่ยงไร ที่แท้สมควรประพฤติตนอย่างไร ล้วนขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของตัวเอง

ทิไคเซ้งพลันบังเกิดความชื่นชมยินดีแทนเจี่ยเฮียวฮง

ชื่นชมยินดีที่เจี่ยเฮียวฮงสลัดหลุดจากพันธะผูกพันของชื่อเสียงเกียรติยศกลับคืนเป็นตัวของตัวเอง

ได้ยินเจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"ท่านเล่า ? ท่านคิดไปที่ใด ?"

ทิไคเซ้งขบคิดแล้วกล่าวช้า ๆ

บทที่ 48

ระลอกลูกใหม่

นี่เป็นเมืองน้อยที่พื้นเพธรรมดา ตั้งอยู่ในชัยภูมิที่ผู้ไปยังภูเขาไท้ชัวต้องผ่าน

ทั้งสองแม้ว่าจะไปท่องชมสถานที่ต่าง ๆ แต่ยังก้าวสู่เส้นทางสายนี้

เนื่องเพราะเต็กเฮียะแซบอกว่า เชี่ยวตี่เดินทางมายังภูเขาไท้ชัว ดังนั้นเจี่ย-เฮียวฮงต้องติดตามมา

บางครั้งความสัมพันธ์ระหว่างคนกับคนคล้ายว่าวที่ท่านปล่อยขึ้นไป ไม่ว่าว่าวลอยสูงเท่าใด ลอยไปไกลเท่าใด ยังคงผูกติดกับเส้นด้าย

เพียงแต่ด้ายสายนี้ ก็เฉกเช่นกับเส้นด้ายที่ผูกติดกับกระบี่ของอี้จับชา ซึ่งแช่อยู่ในน้ำ บุคคลอื่นมักมองไม่เห็น

เมืองน้อยนี้ย่อมมีโรงเตี๊ยมที่ไม่ใหญ่เกินไปและไม่เล็กเกินไปแห่งหนึ่ง

โรงเตี๊ยมนี้ย่อมจำหน่ายสุราด้วย

ทิไคเช้งพลันถามว่า

"ท่านเคยเห็นโรงเตี๊ยมที่ไม่เคยจำหน่ายสุราหรือไม่ ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ไม่เคย"

ตนยิ้มพลางกล่าวสืบต่อ

"โรงเตี๊ยมไม่จำหน่ายสรา เฉกเช่นกับเวลาปรงอาหารไม่ใส่เกลือ ไม่เพียงขัดใจผู้อื่น ทั้งยังขัดใจตัวเอง"

ที่น่าประหลาดคือ โรงเตี๊ยมนี้ไม่เพียงจำหน่ายสุรา คล้วยยังจำหน่ายยาด้วย
ทั้งสองพอเข้าพำนักโรงเตี๊ยม ก็ได้สูดกลิ่นหอมของยาโชยมาตามลม
เป็นกลิ่นหอมที่เข้มข้นกว่ากลิ่นหอมของสุราอีก
ทิไคเซ้งกล่าวว่า
"ท่านเคยเห็นโรงเตี๊ยมที่ขายยาหรือไม่ ?"
เจี่ยเฮียวฮงไม่ทันเอ่ยปาก ผู้จัดการโรงเตี๊ยมก็ชิงกล่าวว่า
"โรงเตี๊ยมเราไม่ขายยา เพียงแต่เมื่อสองวันก่อน มีแขกผู้หนึ่งล้มป่วยลง
สหายของมันกำลังต้มยาให้กับมัน"

ทิไคเซ้งถามว่า

"มันป่วยเป็นโรคปัจจุบัน ?"

ผู้จัดการโรงเตี๊ยมทอดถอนใจกล่าวว่า

"เป็นโรคปัจจุบันจริง ๆ อยู่ดี ๆ ก็ป่วยหนักใกล้ตาย"

เอ่ยถึงตอนนี้ คล้ายรู้สึกตัวว่าพลั้งปากไปรีบแย้มยิ้มประจบ อธิบายว่า

"แต่โรคของมันรับรองไม่ระบายถูกผู้อื่น นายท่านทั้งสองพักในที่นี้อย่างวางใจ"

แต่โรคปัจจุบันที่ทำร้ายผู้ป่วยเพียบหนักใกล้ตาย มักสามารถระบาดถูกผู้อื่น
นักเลงเก่าที่มีประสบการณ์ช่ำชอง ล้วนมีความรู้เช่นนี้

ทิไคเซ้งขมวดคิ้ว ผุดลุกขึ้นเดินไปยังหน้าต่างหลัง ก็แลเห็นคนต้มยา
ที่ใต้ชายคาตึกของลานตึกเล็ก ๆ มีบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งกำลังพัดไฟต้มยา
ขณะที่ต้มยาให้กับสหาย มักไม่พกอาวุธติดตัว
แต่คนผู้นี้กลับสะพายกระบี่ มิหน่ำซ้ำมือหนึ่งถือพัด อีกมือหนึ่งกุมด้ามกระบี่
แนบแน่น คล้ายป้องกันผู้อื่นลอบทำร้ายมันก็ปาน

ทิไคเซ้งเพ่งดูอยู่ครึ่งค่อนวัน พลันร้องเรียกว่า

"เซี่ยวเตี่ย (เตี่ยน้อย)"

บุรุษหนุ่มผู้สะท้านเฮือก กระโดดปราดขึ้นชักกระบี่จากฝัก
รอจนมันเห็นชัดตาว่า ผู้มาคือทิไคเซ้งค่อยคลายใจลง ยิ้มประจบกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นทิจงเปียเท้า (หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยแซ่ทิ)"

ทิไคเซ้งแสร้งเป็นไม่เห็นท่าทีตื่นเต้นตึงเครียดของมัน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราดื่มสุราอยู่เบื้องนอก รอจนท่านต้มยาเสร็จก็ไปดื่มกับพวกเราสักสองจอก
เป็นอย่างไร ?"

เชียวเตียเรียกว่าเตียเซ็ง ความจริงเป็นพนักงานในสำนักคุ้มกันภัยธงแดง แต่ขยันขันแข็งยิ่ง เมื่อปีก่อนกลับเข้าสังกัดสำนักฮั้วซัว

นี่แม้สืบเนื่องจากความอุตสาหะของมัน แต่ก็ได้รับการสนับสนุนจากทิไคเซ้งครึ่งหนึ่ง

ดังนั้นทิไคเซ้งเอ่ยปากชักชวนมัน มันย่อมไม่ปฏิเสธ

ทิไคเซ้งกลับออกไปนั่งรอที่เบื้องนอกไม่นาน เตียเซ็งก็ติดตามมาถึง

หลังจากดื่มสุราสองจอก ทิไคเซ้งก็ถามว่า

"สหายที่ล้มป่วยเขาท่านเป็นใคร ?"

เตียเซ็งกล่าวว่า

"เป็นซือเฮียของข้าพเจ้าคนหนึ่ง"

ทิไคเซ้งซักถามว่า

"มันป่วยเป็นโรคใด ?"

เตียเซ้งตะกุกตะกักว่า

"เป็น...เป็นโรคปัจจุบัน"

มันความจริงเป็นบุรุษหนุ่มที่เปิดเผย แต่ตอนนี้เปลี่ยนเป็นอ้ำ ๆ อึ้ง ๆ คล้ายมีความลับที่ไม่ต้องการให้ผู้อื่นล่วงรู้

ทิไคเซ้งยิ้มพลางจ้องมองมัน แม้ไม่กล่าวเปิดโปง แต่ยังสร้างความลำบากใจแก่เตียเซ็งยิ่งกว่ากล่าวเปิดโปงอีก

เตียเซ็งเริ่มหน้าแดง มันไม่เคยกล่าวโป้ปดต่อหน้าจงเปียเท้ามาก่อน ความจริงคิดบอกตามความสัตย์ จนใจที่ข้างกายจงเปียเท้ามีคนแปลกหน้าคนหนึ่ง

ดังนั้นมันไม่สะดวกกับการบอกออกไป

ทิไคเซ้งล่วงรู้ความในใจของมัน จึงกล่าว

"เจี่ยซิงแซ (ท่านแซ่เจี่ย) เป็นสหายของเรา สหายของเรารับรองไม่ทรยศต่อสหาย"

ในที่สุดเตียเซ็งทอดถอนใจ กล่าวตามความสัตย์

"โรคของซือเฮียเราไม่ใช่โรคปัจจุบัน"

"อ้อ ?"

เตียเซ็งกล่าวว่า

"มันถูกกระบี่ทิ่มแทงทำร้าย"
ผู้ที่ถูกกระบี่ทิ่มแทงทำร้าย ย่อมป่วยหนักยิ่ง
ทิไคเซ้งซักถามว่า
"ผู้ป่วยเป็นซือเฮียใดของท่าน ?"
เตี่ยเซ็งฝืนยิ้มกล่าวว่า
"เป็นบ๊วยตั่วซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่คนโตแซ่บ๊วย) ของเรา"
ทิไคเซ้งหวั่นไหวใจขึ้นมา กล่าวว่า
"เป็นชิ่งเกี่ยวบ้อเอี้ย (กระบี่ไร้เงา) บ๊วยเชี่ยงฮั่ว ?"
มันบังเกิดความแตกตื่นตกใจจริง ๆ
บ๊วยเชี่ยงฮั่วไม่เพียงเป็นศิษย์คนโตของสำนักอั้วชัว ทั้งยังเป็นมือกระบี่ที่มีชื่อในวงนักเลง
มันยังเป็นหนึ่งในเจ็ดของตัวแทนสำนักกระบี่ต่าง ๆ ที่ริเริ่มก่อตั้งสหพันธ์เจ็ดสำนัก เพื่อต่อต้านกับจอมฟ้า
ด้วยเพลงกระบี่ของมัน ไฉน "ล้มป่วย" ภายใต้กระบี่ของผู้อื่น ?
ทิไคเซ้งถามอีกว่า
"เป็นผู้ใดทำร้ายมันล้มป่วยลง ?"
เตี่ยเซ็งกล่าวว่า
"เป็นศิษย์ที่เพิ่งเข้าสังกัดสำนักเตียมชังผู้หนึ่ง อายุยังเยาว์ยิ่ง"
เกียรติภูมิของสำนักฮั่วชัวยังเหนือกว่าสำนักเตียมชัง ศิษย์ที่เพิ่งเข้าสังกัดสำนักเตียมชังผู้หนึ่ง ไฉนโค่นศิษย์คนโตสำนักฮั้วชัวพ่ายแพ้ได้ ?
นี่ออกจะประหลาดพิสดารไปแล้ว
เตี่ยเซ็งกล่าวว่า
"พวกเราความจริงคิดเดินทางไปร่วมการชุมนุมบนภูเขาไท้ชัว กลับพบพานมันในที่นี้ มันพลันเกิดการขัดแย้งกับตั่วซือเฮียเรา"
ทิไคเซ้งถามว่า
"ดังนั้นทั้งสองต่อสู้กัน ?"
เตี่ยเซ็งผงกศีรษะกล่าวว่า
"ตอนนั้นพวกเราล้วนเข้าใจว่ามันเสียสติ เข้าใจว่ามันคิดหาที่ตาย คิดไม่ถึง... ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึง ตั่วซือเฮียกลับพ่ายแพ้ใต้คมกระบี่ของมัน"
ทิไคเซ้งถามว่า

"พวกมันพิสูจน์ผลแพ้ชนะในกี่กระบวนท่า ?"

สีหน้าเตี่ยเซ็งกระอักกระอ่วนกว่าเดิม ลังเลเนิ่นนานจึงกล่าวเบา ๆ

"คล้ายไม่ถึงสิบกระบวนท่า"

ศิษย์สำนักเตียมชังที่เพิ่งเข้าสังกัดสำนัก กลับสามารถโค่นบ๊วยเชี่ยงฮั่วพ่ายแพ้สิบกระบวนท่า

นี่ไม่เพียงเป็นเรื่องคาดคิดไม่ถึง ทั้งยังเป็นเรื่องเสื่อมเสียหน้า มิน่าเล่าเตี่ยเซ็งจึงอ้ำ ๆ อึ้ง ๆ ไม่คิดบอกออกมา

อย่าว่าแต่บ๊วยเชี่ยงฮั่วมีนิสัยยโสทระนง เพาะศัตรในวงนักเลงไม่น้อย ย่อมต้องระวังป้องกันผู้อื่นฉกฉวยโอกาสที่บ๊วยเชี่ยงฮั่วรับบาดเจ็บ รุดมารังควานล้างแค้น

เตี่ยเซ็งกล่าวอีกว่า

"แต่เพลงกระบี่ของมัน ไม่ใช่เพลงกระบี่ของสำนักเตียมชัง โดยเฉพาะกระบี่สุดท้ายไม่เพียงพลิกแพลงเผ็ดร้อน มิหนำซ้ำมีพลังกล้าแข็ง ดูท่าต้องมีพลังการฝึกปรือกว่าสิบปี"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"ท่านคาดว่ามันเคยร่ำเรียนฝีมือจากที่อื่นมาก่อน"

เตี่ยเซ็งกล่าวว่า

"ต้องใช่แน่นอน"

เจี่ยเฮียวฮงรับฟังคำสนทนาของทั้งสองฝ่ายอย่างเงียบงันตลอดเวลา ยามนี้ค่อยถามว่า

"มันเป็นคนเยี่ยงไร ?"

เตี่ยเซ็งกล่าวว่า

"มันอายุเยาว์ยิ่ง แต่พฤติการณ์เจนชัด น้อยครั้งจะเอ่ยปาก แต่คำพูดที่กล่าวออกมามีน้ำหนักยิ่ง"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ฟังจากปากคำของท่าน มันไม่ใช่บุคคลที่ท้าสู้กับผู้คนโดยว่าวาม"

เตี่ยเซ็งผงกศีรษะกล่าวว่า

"มันความจริงไม่ใช่บุคคลที่พอสนทนาไม่ถูกคอก็ต่อสู้กับผู้คน ครั้งนี้คงคิดสร้างชื่อในวงนักเลงจึงลงมือต่อบ๊วยตั่วซือเฮีย"

เจี่ยเฮียวฮงพลันนึกถึงคนผู้หนึ่ง คนที่ตนกำลังเสาะหา

ดังนั้นเจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"มันมีนามกระไร ?"

เตี่ยเซ็งเพ่งตามองเจี่ยเฮียวฮง กล่าวว่า

"มันก็แซ่เจี่ย เรียกว่าเจี่ยเซี่ยวชิว (ชิวน้อย) !"

ทิไคเซ้งพอฟัง ต้องเหลือบมองเจี่ยเฮียวฮงแว่บหนึ่ง

บุรุษหนุ่มที่โค่นบ๊วยเชี่ยงฮั้วพ่ายแพ้ไม่เพียงแซ่เจี่ย ทั่งยังเรียกว่าเจี่ยเซี่ยวชิว นามนี้ก็ทำให้มันหวนนึกถึงคนผู้หนึ่ง

คนที่มีความผูกพันกับเจี่ยเฮียวฮง และม่อยังชิวชิวอย่างลึกซึ้ง

เจี่ยเซี่ยวชิว...ชื่อนี้พลันกระเดื่องเลื่องลือไปทั่ววงนักเลง

ชั่วเวลาสั้น ๆ เพียงห้าวัน มันทิ่มแทงทำร้ายบ๊วยเชี่ยงฮั้วแห่งฮั้วซัวบาดเจ็บโค่นฉิ้งต๊กชิ่วแห่งคงท้งพ่ายแพ้ แม้แต่ยอดผีมืออันดับหนึ่งในหมู่อนุชนรุ่นหลังของบู๊ตึง นามอาวเอี้ยงฮุ้นเฮาะก็พ่ายแพ้ใต้คมกระบี่ของมัน

การปรากฏขึ้นของบุรุษผู้นี้ คล้ายปาฏิหาริย์ก็ปาน

เจี่ยเฮียวฮงกับทิไคเซ้งยังคงร่วมทางกัน

คืนนี้ ทั้งสามพำนักโรงเตี๊ยมอีกแห่งหนึ่ง

บนโต๊ะในห้องพักตั้งโคมไฟ และจัดวางสุรา

ทิไคเซ้งถือจอกครุ่นคิด พลันยิ้มออกมากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคาดว่า ตอนนี้ท่านคงทราบแล้วว่าเจี่ยเซี่ยวชิวเป็นใคร ?"

เจี่ยเฮียวฮงไม่ตอบคำโดยตรง แต่ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงทราบว่า มันร้อนรุ่มใคร่สร้างชื่อ เนื่องเพราะมีแต่ชื่อเสียง มันจึงสามารถลบล้างเงาทะมึนในจิตใจได้"

...เงาทะมึนในจิตใจมันเป็นอะไร ?

...คือบิดามารดาที่มีชื่อเสียงเกินไปของมัน หรือเป็นความหลังอันเจ็บปวดรวดร้าว ที่สร้างสมในจิตใจมันเป็นเวลานาน ?

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"มันจงใจรังควานหาเรื่องกับศิษย์สำนักกระบี่มาตรฐาน ดูท่าคิดช่วงชิงตำแหน่งผู้นำสหพันธ์เจ็ดสำนักในพิธีชุมนุมบนไท้ซัว"

แต่เจี่ยเชี่ยวชิวไม่ได้ทำเช่นนั้น

เนื่องเพราะมันทราบว่า ชื่อเสียงของมันยังไม่เพียงพอ ดังนั้นไม่ได้เข้าร่วมช่วงชิงตำแหน่งผู้นำสหพันธ์เจ็ดสำนัก

มันกลับสนับสนุนลี้จินจินแห่งง่อไบ๊ขึ้นเป็นผู้นำสหพันธ์เจ็ดสำนัก

ลี้จินจินแม้เป็นสตรี แต่ชื่อเสียงของนางกลับบดบังประกายของศิษย์สำนักกระบี่มาตรฐานทุกคนอย่างสิ้นเชิง

ลี้จินจินเป็นผู้นำสหพันธ์เจ็ดสำนักไม่นาน ก็มีข่าวเพิ่มเติมว่า

เจี่ยเชี่ยวชิวตกแต่งผู้นำสหพันธ์คนใหม่ ลี้จินจินเป็นภรรยา

ข่าวคราวนี้ย่อมแพร่ถึงหูเจี่ยเฮียวฮงและทิไคเซ้ง

ทั้งสองยังร่วมทางกัน

แต่ตอนนี้ ทั้งสองรับประทานอาหารในเหลาสุราแห่งหนึ่ง

ทิไคเซ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเพิ่งทราบว่า มันชาญฉลาดกว่าที่พวกเราคาดคิดไว้มากนัก"

ลี้จินจินก็เป็นสตรีที่ชาญฉลาด ดังนั้นนางจึงแต่งงานกับเจี่ยเชี่ยวชิว

เนื่องเพราะลี้จินจินดูออกว่า การร่วมกันของทั้งสอง ล้วนมีประโยชน์แก่กันและกัน

เนื่องเพราะเจี่ยเชี่ยวชิวตอนนี้ ไม่ใช่เชี่ยวตี๋ที่ใช้ไม่ได้อีก หากเป็นเจี่ยเชี่ยวชิวที่เพิ่งโค่นอาวเอี๊ยวฮุ้นเฮาะ บ๊วยเชียงฮั้วและพวกพ่ายแพ้

นางมั่นใจว่าเจี่ยเชี่ยวชิวต้องมีชื่อเสียงกระเดื่องดังในภายหน้าแน่นอน

ทิไคเซ้งกล่าวอีกว่า

"เราเฝ้าครุ่นคิด ไม่ทราบม่อยังฮูหยินพอได้ยินข่าวของมัน จะมีความรู้สึกอย่างไร ?"

เจี่ยเฮียวฮงก็ไม่ทราบ

เจี่ยเฮียวฮงถึงกับจำแนกไม่ออกว่า ตนเองมีความรู้สึกอย่างไร

ทิไคเซ้งยิ้มอีกครา กล่าวว่า

"ซึ่งความจริง พวกเราไม่ต้องวิตกกังวลแทนพวกมัน วงนักเลงปรากฏบุคคลเช่นนี้ถือกำเนิดทุกยุคสมัย ขณะที่พวกมันหาทางไต่เต้าขึ้นไป อาจบางทีไม่คำนึงถึงวิธีที่ใช้ แต่รอจนพวกมันมีชื่อเสียงต้องกระทำแต่สิ่งดีงาม"

เนื่องเพราะพวกมันชาญฉลาด ไม่ทำลายชื่อเสียงที่เพียรสร้างโดยง่ายดาย

อาจบางทีวงนักเลงมีบุคคลประเภทพวกมันดำรงคงอยู่ จึงสามารถรักษาตุ๋ง

เสมอภาคไว้

เนื่องเพราะระหว่างพวกมันต้องมีข้อผูกมัดกันเอง เฉกเช่นกับในโลกไม่มีเพียงมีพยัคฆ์อินทรี ทั้งยังต้องมียุงมุสิก จึงสามารถรักษาความเสมอภาคไว้

เจี่ยเฮียวฮงพลันทอดถอนใจ กล่าวว่า

"บุรุษหนุ่มที่ไม่มีชาติตระกูลเลื่องลือ และไม่มีบิดามารดาให้พึ่งพิง คิดสร้างชื่อเสียงให้กับตัวเอง หาใช่เรื่องง่ายดายไม่"

ทิไคเซ้งกล่าวเสริมขึ้น

"แต่บุรุษหนุ่มสมควรมีปณิธานเช่นนี้ หากแม้นมันคิดไต่เต้าขึ้นสูง ไม่มีผู้ใดบอกว่ามันเดินทางผิด"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"นั่นก็ไม่ผิด"

ยามนั้น พลันปรากฏบุรุษหนุ่มกลุ่มหนึ่งฮือโหมเข้ามา

พวกมันพอมาถึงก็รายล้อมโต๊ะเจี่ยเฮียวฮงไว้ มีคนร้องถามว่า

"ท่านคือเจี่ยเฮียวฮง ?"

เจี่ยเฮียวฮงผงกศีรษะรับ

เห็นประกายกระบี่แลบแปลบ บุรุษหนุ่มผู้หนึ่งชักกระบี่ออกมา จ่อปลายกระบี่ใส่เจี่ยเฮียวฮง กล่าวว่า

"ชักกระบี่ของท่านออกมา"

เจี่ยเฮียวฮงถามว่า

"ทำอะไร ?"

บุรุษหนุ่มนั้นกล่าวว่า

"เราต้องการพิสูจน์ผลแพ้ชนะกับท่าน"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแม้เป็นเจี่ยเฮียวฮง แต่ไม่สามารถจับกระบี่อีก"

บรุษหนุ่มนั้นร้องว่า

"เพราะเหตุใด ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวเสียงราบเรียบ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าสาบานแล้วว่า ในชีวิตนี้จะไม่จับกระบี่อีก"

บุรุษหนุ่มไม่ได้สำนึกตื้นตัน เนื่องเพราะมันต้องการมีชื่อเสียงมากเกินไป ไม่ว่าอย่างไร เจี่ยเฮียวฮงคือเจี่ยเฮียวฮง ผู้ใดฆ่าเจี่ยเฮียวฮงได้ ผู้นั้นจะมี

พวกมันพากันชักกระบี่แทงใส่เจี่ยเฮียวฮงโดยพร้อมเพรียง

เจี่ยเฮียวฮงแม้ไม่สามารถจับกระบี่อีก แต่ตนยังมีมือ

เจี่ยเฮียวฮงกวาดฝ่ามือฟันใส่ชีพจรข้อมือพวกมันเบา ๆ คล้ายปรากฏลมหอบหนึ่งโชยพัดผ่าน

พวกมันล้วนรู้สึกชาวูบ กระบี่หลุดกระเด็นจากมือทันที !

เจี่ยเฮียวฮงก้มกายเก็บกระบี่เล่มหนึ่งขึ้น ใช้นิ้วชี้นิ้วกลางสองนิ้วบิดเบา ๆ เสียงเพียะเมื่อกระบี่ถูกบิดหักเป็นสองท่อน

จากนั้นเจี่ยเฮียวฮงกล่าวสั้น ๆ ว่า

"ไปเถอะ"

พวกมันจากไปจริง ๆ ไปเร็วกว่าเมื่อซามามากนัก

ทิไคเซ้งยิ้มออกมา

พวกมันล้วนเป็นบุรุษที่เลือดลมร้อนระอุ นิสัยทุนทันวู่วาม ไม่ว่ากระทำการใด ๆ ล้วนไม่ครุ่นคิดคำนึงถึงผลสุดท้าย

แต่บู๊ลิ้มไม่อาจขาดบุรุษหนุ่มประเภทนี้ เฉกเช่นกับท้องทะเลอันไพศาลไม่อาจไม่มีปลา

บุรุษหนุ่มเหล่านี้ จึงสามารถรักษาความแปลกใหม่ที่เร้าใจ เพิ่มชีวิตชีวาแก่บู๊ลิ้มได้ตลอดกาล

ทิไคเซ้งเพ่งตาถามเจี่ยเฮียวฮงว่า

"ท่านไม่ตำหนิพวกมัน ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าย่อมไม่ตำหนิพวกมัน"

ทิไคเซ้งกล่าวว่า

"เนื่องเพราะท่านทราบดีว่า รอจนพวกมันเติบใหญ่ ต้องไม่กระทำเรื่องเช่นนี้อีก ใช่หรือไม่ ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"มิผิด"

ขบคิดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"นอกจากนี้ยังมีสาเหตุอื่นอีก"

ทิไคเซ้งถามว่า

"สาเหตุได ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าก็เป็นชนชาวบู๊ลิ้ม"

ผู้ที่มีชีวิตอยู่ในบู๊ลิ้ม แม้เฉกเช่นใบไม้ร่วงในสายลม จอกแหนบนสายน้ำ ร่อนเร่ไปโดยไร้หลักแหล่ง แต่พวกมันมีความผูกพันทางสายเลือด มีคุณธรรมประจำใจ

พวกมันแม้มักมีชีวิตอยู่ท่ามกลางความยากลำบาก แต่พวกมันทั้งไม่ตำหนิฟ้าและไม่ตำหนิดิน เนื่องเพราะพวกมันก็มีชีวิตความเป็นอยู่อันบริสุทธิ์เพริศแพร้วและสมบูรณ์พูนสุข

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ท่านต้องจำคำพูดประโยคหนึ่งไว้"

ทิไคเช้งถามว่า

"คำพูดใด ?"

เจี่ยเฮียวฮงกล่าวว่า

"ขอเพียงท่านเป็นชนชาวบู๊ลิ้มวันเดียว จะเป็นชนชาวบู๊ลิ้มตลอดไป"

ทิไคเช้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็มีคำพูดประโยคหนึ่ง"

"คำพูดใด ?"

ทิไคเช้งกล่าวว่า

"ขอเพียงท่านเป็นชาเสียวเอี้ยเจี่ยเฮียวฮงวันเดียว จะเป็นชาเสียวเอี้ยเจี่ย-เฮียวฮงตลอดไป"

ยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"ต่อให้ท่านไม่จับกระบี่อีก ก็ยังเป็นชาเสียวเอี้ยเจี่ยเฮียวฮง เรื่องราวของชาเสียวเอี้ยจะประทับอยู่ในความทรงจำของผู้คนตลอดไป"

จบบริบูรณ์